

Giới thiệu Thanh Long Giáo Chủ

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Thanh Long Giáo Chủ là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc Thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Liễu Uyển Hồng thu hút đông đảo bạn đọc ủng hộ. Vốn dĩ chốn giang hồ là nơi hiểm nguy đầy rẫy nhưng bạn bè, chiến hữu cũng nơi nơi. Dưới ngòi bút của tác giả Liễu Uyển Hồng, những câu chuyện võ lâm dần trở nên sống động hơn bao giờ hết, có anh hùng, có bảo kiếm, có quyền pháp,... mời bạn thưởng thức tất cả trong truyện Thanh Long Giáo Chủ.

Gió hắt hiu, mưa lác đác, mây âm u, bầu trời ảm đạm vô cùng Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, đối với người nặng trĩu tâm sự thì sầu của cảnh càng lộ liễu, càng thấm thía đến thất ruột, thất gan.Những ngọn tùng, ngọn bá mọc thành rừng trên đỉnh Sở Giác Lãnh trơ mình đứng đung trước vẻ buồn của trời đất, mặc cho gió lòn, mưa phủ, mặc cho mây vần mỗi phút mỗi thêm dày, thêm đen...

Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Niềm hận ngút trời

Gió hắt hiu, mưa lác đác, mây âm u, bầu trời ảm đạm vô cùng.

Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, đối với người nặng trĩu tâm sự thì sầu của cảnh càng lộ liễu, càng thấm thía đến thất ruột, thất gan.

Những ngọn tùng, ngọn bá mọc thành rừng trên đỉnh Sở Giác Lãnh trơ mình đứng đung trước vẻ buồn của trời đất, mặc cho gió lòn, mưa phủ, mặc cho mây vần mỗi phút mỗi thêm dày, thêm đen...

Trên đỉnh Sở Giác Lãnh, một tòa kiến trúc toàn bằng đá trơ mình thi đua với những ngọn bá tùng, trời ảm đạm nhuộm xám lớp đá xanh cấu thành tòa kiến trúc đó.

Tòa kiến trúc mang tên Đạn Kiếm lâu, Tổng đường của Thanh Long xã.

Trong võ lâm từ nghìn xưa, những tổ chức của những người đồng tâm, đồng chí trong võ lâm, đều mang cái danh xưng bang này, giáo nọ, phái kia, riêng nhóm của Yến Thiết Y thì lại khoác cái hiệu “Xã”.

Trên giang hồ, vào thời kỳ đó, ai nghe nói đến Thanh Long xã mà chẳng rợn người!

Nếu thiên hạ hiểu rành hơn về Thanh Long xã, thì người ta phải gán luôn danh hiệu Đạn Kiếm lâu.

Hiện tại, trong tòa Đạn Kiếm lâu, tại gian phòng dùng làm hội sở, có cái tên là Long Hồn sảnh, một số xã viên cao cấp đang họp đại hội.

Hai bên một chiếc bàn dài, có hai hàng ghế kiểu Thái sư ý, nơi đầu trong có một cái bục cao, trên bục đặt một chiếc ghế bành, rất lớn, mặt ghế phủ một tấm da hổ màu vàng đen.

Trên ghế bành, vị chủ tể Thanh Long xã đang ngồi.

Vị chủ tể Thanh Long xã, là Yến Thiết Y, các xã viên có lối gọi chỉ huy tối cao của họ bằng hai tiếng Khôi Thủ, “khôi” là đầu, là trên hết, mà “thủ” cũng là đầu, là trước hết.

Bên cạnh chiếc ghế bành của Yến Thiết Y, có một chiếc bàn không lớn lắm, thấp hơn ghế ngồi, mặt bàn phủ gấm.

Trên mặt gấm, đặt thanh Thái A kiếm chuôi vàng, hình ngắn, và một thanh kiếm khác, dài hơn, tên Chiêu Nhật kiếm.

Sau lưng Yến Thiết Y, một tấm hoành bằng gỗ, nền đen chữ trắng, treo cao.

Hoành cực lớn, chữ rõ ràng: Trung Nghĩa Thiên Thủ.

Bốn chữ nói lên chánh khí chói lòa, mắt nhìn lên là tâm kích động, một niềm kích động nung sôi bầu nhiệt huyết, cũng có can trường.

Cạnh Yến Thiết Y, hai bên tả hữu, có hai tên cận vệ.

Cận vệ bên hữu tên Hùng Đạo Ngon, ngoại hiệu Khoái Thương, thể cách khôi ngô, thân vóc cao lớn, trán rộng, mặt xanh.

Cận vệ bên tả tên Thôi Hậu Đức, thân hình phì phạc, mũi to, miệng rộng, ngoại hiệu Sát Dao.

Dĩ nhiên cả hai là những nhân vật xuất danh hàng gín tâm trung trực, không hung nhưng bạo, họ không độc ác nhưng bất chấp cảm tình, họ là những nét mực không chiều cây cong.

Bằng hữu giang hồ từng gọi họ là Thanh Hùng, Sur Thao. Gấu xanh, là loài hi hữu, móng sư tử bén hơn kiếm đao. Họ phải có cái gì hơn người, nên người mới gán cho danh từ ghê gớm đó.

Riêng về con người của Yến Thiết Y thì quả thật là một đầu đề gây nghi hoặc cho mọi người.

Chàng không có vẻ anh tuấn như hạng bạch diện thư sinh, mà cũng chẳng có mãnh như bậc cự phách giang hồ thường có.

Không, chẳng có vẻ hung ác, tàn độc, không âm trầm, nham hiểm, không bốc đồng, bạo tàn, thoát trông, ai cũng cho là chàng ở vào lứa tuổi 22, 23, nhưng thực ra chàng đã được ba mươi hơn. Mặt thuần thành, chất phác, hơi có vẻ non, có phần ốm và dài, làn da trắng màu sữa.

Đôi mắt cực to và đen, sáng một cách lạ thường, đôi mày hiền hậu, có chiếc mũi nhỏ, thẳng, trông xinh xinh, vành môi hơi mỏng, thường ửng đỏ, tất cả những vẻ đó cấu thành bộ mặt chưa được sành đời cho lắm, nhưng cái vốn kinh nghiệm của chàng thì quá dồi dào, một bậc lão thành cỡ lục tuần trở lên cũng chẳng hơn.

Chàng có nụ cười thật nhu hòa, đôi mắt tuy sáng nhưng rất am tường, nhìn đôi mắt đó không ai tưởng là chàng có thể giết người.

Nhưng, Yến Thiết Y là một cái gì mà ai nghe nói đến cũng phải kinh tâm khiếp đảm, những kẻ chưa thấy mặt chàng cứ tưởng chàng là một hung thần, khi gặp chàng rồi thì lại hoài nghi lời truyền thuyết chứa đựng nhiều xuyên tạc.

Mớ tuổi đời không cao lắm, thì mớ tuổi giang hồ đương nhiên cũng chẳng được bao nhiêu, song có thể bảo mỗi một ngày của chàng là một tháng, một năm của người khác, bởi từ lúc xuất đạo đến nay, không ngày nào là chàng được ung dung nhàn hạ, không ngày nào chàng chẳng đương đầu gió lớn, bão to, hết vào nguy lại ra từ, tìm cái sống trong cái chết, luôn luôn phấn đấu từng phút từng giây.

Nhờ thế mà uy tín Thanh Long xã càng ngày càng lan rộng khắp bốn phương trời, thanh danh của Đạn Kiếm lâu càng ngày càng vang dội khắp năm hồ, bốn biển.

Trong hai đạo hắc, bạch, chẳng ai không ngán chàng.

Hiện tại, chàng có vẻ chán nản cực độ.

Thực ra thì chàng rất ghét những cuộc đại hội như thế này, vì bắt buộc phải có mặt chàng miễn cưỡng chủ tọa.

Cứ mỗi năm có hai lần đại hội như vậy, cách sáu tháng một lần.

Các xã viên trú đóng tại các địa phương xa, áo lệ trở về Thanh Long xã, báo cáo tình hình sinh hoạt, thỉnh thị huấn lệnh cần thiết cho những hoạt động tương lai.

Các vị phụ trách địa phương mang cái danh xưng là Đại Thủ Nãi, có địa vị cực cao trong xã, họ chỉ chịu dưới quyền của mỗi một Khôi Thủ và ba vị lãnh chúa là những người đại diện trực tiếp và thường xuyên của Khôi Thủ mà thôi.

Trong Xã, còn có một vị chấp pháp, chấp chương Hình đường, chuyên thưởng phạt.

Vị chấp pháp ngang quyền với ba lãnh chúa, trên bậc đại thủ nãi.

Đại hội vốn thuộc thông quy, nên không thể phế bỏ được. Chỉ có những kỳ đại hội như thế này, Yến Thiết Y mới có dịp tiếp xúc với các thủ hạ cốt cán, gây thêm tình cảm đồng đội.

Một lợi ích khác do đại hội mang lại, là chàng nắm vững tình hình các địa phương, qua báo cáo của thuộc hạ.

Do đó, chàng sẽ kiểm điểm ưu, khuyết điểm, sẽ hoạch định kế sách củng cố cơ đồ, khuếch trương thanh thế.

Thanh Long xã có một hệ thống kinh tài quảng đại, gồm đủ mọi ngành sinh hoạt trong xã hội: có ngân hàng, có hiệu buôn, có phố phường cho thuê, có trại chăn nuôi, có khách sạn, có hiệu cầm đồ, có sông bạc, có buôn lậu, có đủ thứ, trừ một thứ mà chẳng bao giờ chàng chịu cho khai thác dù lợi tức khá quan trọng, là kỹ viện.

Hệ thống kinh tài cỡ đó đòi hỏi một số lớn nhân viên phụ trách, nên xã viên càng ngày càng đông.

Có điều, chàng chọn thuộc hạ thân tín cực kỳ, cho nên từ ngày lập nghiệp đến nay, chưa hề có trường hợp phản phúc, và những tay chịu trách nhiệm cốt cán đều sẵn sàng hy sinh tánh mạng nếu cần, để bảo vệ quyền lợi của Xã.

Cuộc đại hội đã khai mạc từ lâu, và hiện tại đến phiên vị đại thủ nãi phụ trách sự vụ Hàng Châu tường trình hoạt động.

Y tên Đào Ngang, ngoại hiệu Hàng Sơn Kiên.

Y đứng lên, từ từ phát ngôn :

- Tuân hành lệnh dụ của Khôi Thủ, bọn tại hạ xuất chín ngàn lượng bạc, dựng lên tòa Thủy Nguyệt lâu cạnh Tây Hồ. Hai tháng nay, từ ngày khai trương, sanh ý không được thuận lợi lắm, đại ước vì cận tiết thu, khách dự có phần vắng vẻ, bất quá chỉ được mấy ngày đầu là thiên hạ chiếu cố khá nhiệt náo. Cho nên, so thu và chi, thu không nhiều mà chi rất nặng, thuộc hạ chỉ sợ, nếu tiếp tục khai thác thì số vốn càng lúc càng hao hụt vì lỗ lỗ. Thuộc hạ định nhượng lại cho ngoại nhân, song chẳng dám tự chuyên, nhân dịp về đây dự đại hội, thuộc hạ xin bẩm báo với Khôi Thủ, thỉnh thị ý kiến. Giả như không nhượng, thì cũng nên canh cái nghiệp vụ, có vậy mới tránh được thiệt hại. Ngoài ra...

Yến Thiết Y khoát tay, thần nhiên thốt :

- Việc đó, ngươi cứ tự tiện liệu định thấy nên làm như thế nào thì cứ làm, làm rồi sẽ báo cáo sau. Ta cho ngươi được toàn quyền quyết đoán.

Đào Ngang nghiêng mình thuận lãnh chỉ thị, rồi ngồi xuống.

Đại thủ nào phụ trách Trường An sự vụ là Kim Hiên Tự, ngoại hiệu Quyết Toàn Chương, đứng lên, trình :

- Hai tháng trước, xảy ra sự tranh chấp giữa sông bạc tại Trường An của chúng ta và bọn Ô Y bang. Vì cuộc tranh chấp đó, sông bạc của chúng ta không còn hưng vượng như ngày cũ. Ô Y bang đưa lời hăm dọa, bảo chúng ta phải dè dặt, nghĩa là không được khuếch trương sánh ví, ngưng mọi cạnh tranh với chúng. Nếu chúng ta không tuân lời thu hẹp hoạt động thì có một ngày nào đó, chúng sẽ tìm đến mà hỏi thăm sức khỏe của chúng ta, thuộc hạ áp dụng chiến thuật lấy bất biến chuẩn bị ứng phó vạn biến, nên đánh chữ làm thinh, âm thầm theo dõi tình hình của chúng. Nay, Khôi Thủ, Ô Y bang tại Trường An cầm như con rắn địa đầu, có thể lực to lớn, chúng có nhiều thủ đoạn hơn hẳn bọn mình. Nếu mình cứ ngang nhiên tiếp tục nghiệp vụ thì sớm muộn gì cũng có xung đột xảy ra với chúng. Mà khi xảy ra xung đột, thì bất lợi về chúng ta là cái chắc. Cho nên...

Yến Thiết Y thờ dãi, chán nản :

- Được rồi. Cứ chờ xem chúng hiện lộ thủ đoạn, rồi sẽ hay. Hiện tại, chúng ta không cần phải lo lắng trước làm chi cho mệt óc.

Dừng một chút, chàng trầm giọng tiếp :

- Có thể nào Ô Y bang chẳng hiểu, sau lưng của ngươi còn có Thanh Long xã, một vạn lý trường thành thừa sức ngăn chặn triệu triệu rợ Hồ? Nếu chúng sờ mó đến các ngươi, là khiêu khích từ thần đấy!

Kiểm Hiên Tự cười khà khà, thốt :

- Bởi thế, thuộc hạ cứ lạnh mặt mà nhìn chúng, lạnh lòng chờ đợi chúng, chứ không lộ vẻ nao núng, khẩn trương. Thực ra, chẳng phải hoàn toàn không khẩn trương đâu, Khôi Thủ. Thuộc hạ đấy à, thuộc hạ thì ngoại an nhưng trong loạn, ngoại tĩnh nhưng trong động, loạn và động vì tức, vì muốn chơi với chúng một phen thật kỹ... Lấy bất biến ứng vạn biến mà...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Dù rồi, đừng nói nữa, ta yêu cầu nên vắn tắt cho ta nghe. Người ngồi xuống đi, cứ theo quyết định như ngươi vừa trình bày mà hành động.

Rồi chàng hỏi :

- Đến lượt ai đây? Nên nhớ, tranh thủ thời gian nhé, càng giản đơn càng hay, ta không muốn kéo dài cuộc hội họp này đến vô cùng tận đấy.

Khoái Thương hai tay trao cho chàng một chén sâm nhưng, chàng tiếp lấy, hớp một ngụm, đoạn cười, hỏi :

- Tất cả đều thấy đối rồi chứ? Thì, càng vắn tắt càng chóng được chén với nhau, cái dạ dày mặc sức mà chứa đựng. Có lẽ bọn nhà trù đã sắp dọn bàn rồi đấy.

Đại thủ nào Hàm Dương tên Điều Thân, ngoại hiệu Bách Bộ Sanh Từ, vụt đứng lên, cười nhẹ, báo cáo :

- Bẩm Khôi Thủ, thuộc hạ thì có tánh vắn tắt, chỉ một câu nói thôi là đủ.

Yến Thiết Y gật đầu, vừa trao trả cái chén không cho Khoái Thương Hùng Đạo Ngươn, vừa đáp :

- Vậy là hay!

Vừa lúc đó, ba tiếng cộp cộp vang lên.

Tiếng chiếc dùi gỗ cứng đập vào một tấm mộc bài tròn cũng bằng gỗ cứng, cực dày, dùi đập vào mộc bài đủ ba tiếng.

Dùi và mộc bài treo bên ngoài cửa Long Hồn sảnh.

Yến Thiết Y cười, lẩm nhẩm :

- Ba tiếng! A... “có việc gấp cần tường trình ngay!”

Mười vị đại thủ não đồng quay mặt, hướng về vọng cửa chánh.

Yến Thiết Y bảo :

- Ai cũng được, đứng lên mở cửa hộ ta.

Nhưng, mười vị đạo thủ não không có phản sự làm việc đó, khi hai cận vệ có mặt.

Sát Dao Thôi Hậu Đức bước ra, kéo chiếc then cài mở ra một cánh cửa.

Cánh cửa mở ra, nơi khoảng trống, xuất hiện một người.

Thôi Hậu Đức hấp tấp nghiêng mình chào :

- A! Ứng lãnh chúa! Sao Ứng lãnh chúa lại đích thân đến đây?...

Ừ một tiếng vu vơ, người bên ngoài đáp gọn.

Người đó, có thân vóc cao, mặt tròn, làn da trắng, tác trung niên, điểm một nụ cười theo tiếng ừ, rồi thốt :

- Long Châu kỳ Lãnh chúa Ứng Thanh Qua, có việc gấp yêu cầu được gặp ngay Khôi Thủ.

Lên tiếng xong, Ứng Thanh Qua bước vào, trước hết đảo mắt một vòng quanh mười đại thủ não đồng quần khăn màu tía trên đầu, với ai y cũng khẽ gật đầu chào, sau đó y bước nhanh đến vị chủ tọa, tiếp :

- Khôi Thủ, chỉ sợ đại hội này không thể tiếp tục được nữa...

Yến Thiết Y nhìn chiếc áo màu xanh nhạt, điểm lá trúc đậm sắc hơn, bình thản thốt :

- Nói đi, Thanh Qua!

Thoáng trì ghì một chút, Ứng Thanh Qua thấp giọng hỏi :

- Chắc Khôi Thủ còn nhớ vị hảo hữu của Khôi Thủ, tên Bùi Vịnh, ngoại hiệu Phan Vân Điều chứ?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Còn nhớ. Sao? Có gì rồi phải không?

Nhếch nụ cười khổ, Ứng Thanh Qua tiếp :

- Việc gì thì xin Khôi Thủ đích thân đi xem lấy, hơn là thuộc hạ tường trình. Hiện tại, họ Bùi đang ở trong một gian tịnh khách phòng, và Trang lãnh chúa đang túc trực bên cạnh y.

Uể oải đứng lên, Yến Thiết Y thốt :

- Việc nơi đây, Thanh Qua tiếp tục xử lý hộ ta nhé, ta giao cho người trọn quyền định đoạt. Ta đi đây!

Chàng đứng lên, mười đại thủ não cũng đứng lên, chàng bước ra rồi, Hùng Đạo Nguơn, Thôi Hậu Đức theo, mười đại thủ não cùng Ứng lãnh chúa ngồi, tiếp tục nghị sự.

Dãy tịnh khách phòng cách Long Hồn sảnh không xa lắm, dãy phòng ở tận đầu hành lang.

Yến Thiết Y chưa đến tận cửa, cánh cửa phòng hé mở, một người vừa ôm vừa thấp lách mình ra ngoài, nghênh đón.

Người đó có gương mặt khô nhăn nheo, như quả quít phơi nắng lâu ngày.

Người đó, là Trang Không Ly, ngoại hiệu Cửu Nguư Kích, là lãnh chúa Long Môn kỳ.

Gương mặt đã nhăn nheo, khô cằn, thì tự nhiên không một nét tình cảm nào hiện lộ, thành thử ra sự biểu thị có vẻ lạnh lùng, xa xôi.

Không, không hẳn là chẳng có một biểu hiện nào nơi thần sắc của Trang Không Ly.

Sự biểu hiện ở nơi ánh mắt, ánh mắt bốc niêm phần nộ cực điểm.

Yến Thiết Y ngẩng mặt nhìn Trang Không Ly, khẽ gật đầu, rồi bước ngang qua y vào phòng.

Gương mặt của chàng biến sắc ngay.

Chàng không tin đôi mắt mình, trước hiện tượng đang chờ chàng trong gian phòng.

Bây giờ thì vẻ thuần thành chất phác đã rút lui, nhường chỗ cho nét tàn khốc, máu đã hiện ra.

Nếu chàng là một con người đôi, thì người thứ hai đã hiện ra thay thế người thứ nhất.

Và, người thứ hai là một hung thần, một ác quỷ, một con người sống vì máu, máu càng đỏ nhiều, cơ nghiệp càng vững, đời sống càng sung, máu của người, máu của chính mình.

Một con người xuất thân từ sắt máu, luôn luôn hoạt động trong phạm vi sắt máu!

Bởi, hiện tượng trước mắt, là một hiện tượng chưa từng qua mắt Yến Thiết Y trong cuộc đời đầy giông tố bão bùng. Và con người hiện trước tầm mắt của chàng, chẳng còn là con người nữa.

Một vật thể không có danh từ mô tả!

Vật có thể, đang tựa mình trên chiếc ghế thấp, có lưng dựa, hai bàn tay cụt đến gần cánh chõ, thịt đầu xương thun lù, xương lộ ra như hai chiếc cán dao bằng ngà, nơi nào không còn y phục, trên làn da kết những vảy máu khô cứng chồng lớp lên nhau.

Toàn thân khô đét, chỉ còn lớp da bao bọc bộ xương không toàn vẹn.

Từ y phục, một mùi tanh, thúi, hôi, không tên bốc lên, tỏa khắp không gian căn phòng, ai ngửi phải là liên lợm giọng, buồn nôn.

Dù con người nơi ghế đó là một hảo hữu, Yến Thiết Y cũng khó lờ đi mùi khó ngửi đó, bất giác chàng nhăn mặt, nhíu mày, cố khép đôi cánh mũi.

Bộ y phục khoác lên mình, trông như mắc phơi nơi chiếc sào, bởi thân vóc tóp lại như chiếc que, y phục phồng phình trông thiếu hẳn vẻ thắm mỹ đến khô hời một cách chua xót.

Tóc! Tóc rối bù, buông xõa xuống mặt, vai, lưng, tóc từng chỗ quện vào nhau thành lọn, máu khô đóng lại từng cục, từng cục, máu bốc mùi tanh tươi chẳng kém y phục.

Trong mớ tóc lòa xòa trước mặt, một con mắt hiện ra, nửa lơ mờ, nửa sáng.

Lờ mờ vì sức kiệt, khí quệ, sáng vì ẩn ước còn một hận uất chưa tan.

Một con mắt duy nhất thôi, còn con mắt kia thì đã biến thành một lỗ trũng, máu khô đóng nơi đó, làm giảm bớt chiều sâu.

Lạ lùng thay, vốn người đó không miệng! Hay, đúng hơn, cái miệng liền vo, nơi vành môi, dạng dạng mấy nét trầy, tuy đã lành, nhưng còn in màu trắng trắng.

Nơi gò má tả, có một lỗ tròn, lớn hơn đầu ngón tay cái.

Chỉ còn đôi chân là toàn vẹn, nhờ có đôi chân, người ta mới nhận ra đó là một con người!

Trời! Trang Không Ly mời chàng đến xem qua một mẫu người như thế!

Phải mất mấy phút, Yến Thiết Y mới nhận ra con người trước mắt là Bùi Vịnh, một Bùi Vịnh ngày nào còn hào hoa, còn thác lác, với phong tư phiêu dật, hầu như thoát trần.

Bùi Vịnh, một ân nhân từng cứu mạng sống của Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y run run giọng nói :

- Bùi Vịnh! Quý hữu đây sao?

Con mắt duy nhất nhìn Yến Thiết Y chăm chú, rồi lệ từ con mắt duy nhất đó xuất phát từng hạt, từng hạt nhỏ, lăn dài xuống má.

Còn lệ được sao, nơi con người hết máu đó?

Lệ xuất phát từng hạt, thay lời đáp.

Bước đến bên cạnh Yến Thiết Y, Trang Không Ly trầm giọng thốt :

- Các đệ huynh trong đội tuần sát, phát hiện ra y đó. Họ gặp y trong một bụi rậm, nơi chân núi, y nằm trên đồng cỏ khô bạc màu, vết máu của y biến

thành đen sạm. Hai tên trong bọn, từng trong thấy mặt y nhiều lần, thế mà không làm sao nhận ra y liền.

Gặp y rồi, họ mới lấy nước rửa ráy sơ qua đoạn đưa y về đây. Dù có rửa ráy cho y, họ cũng chẳng dám nặng tay làm kỹ, vì tình trạng của y như thế đó, còn ai dám đụng chạm mạnh nữa? Cho nên, mùi hôi thối vẫn còn. Không rõ kẻ nào ác độc đến độ biến một đồng loại ra thân thể cỡ đó!

Yến Thiết Y thờ dài, quay sang Bùi Vịnh, hỏi :

- Quý hữu nghe tại hạ nói chứ? Quý hữu còn sáng suốt hiểu tại hạ nói gì chứ?

Bùi Vịnh làm một cử động trên chỗ tường tượng, khẽ gật đầu.

Làm cử động đó y nhấn mặt một cách thâm trầm, rồi y còn muốn biểu hiện gì nữa, nên cố nhếch nhếch hai cùi xương của cánh tay cụt, quơ quơ, tuy nhiên, chẳng ra cái dáng chi hết, thành thử Yến Thiết Y cũng không hiểu được quái gì.

Sau cùng thì y phát ngôn. Nhưng miệng mồm đâu mà phát ngôn, đừng nói khi đến khí lực kiệt quệ.

Cho nên những ngôn từ do y muốn phát xuất, chỉ bật thành những tiếng rột rột, ọt ọt thôi.

Có trời mới hiểu ý tứ của y!

Trang Không Ly lại cất giọng thốt :

- Khôi Thủ! Cái miệng của Bùi huynh bị bít lại rồi! Chẳng hiểu vật gì làm cho đôi vành môi dính liền với nhau như thế!

Yến Thiết Y vừa bi thương, vừa phẫn uất, nắm chặt đôi tay, móng tay suýt bầm lủng da thịt.

Chàng rít lên :

- Cho tại hạ biết đi, Bùi huynh! Kẻ khốn kiếp nào làm cho Bùi huynh ra nông nỗi đó?

Bùi Vịnh lại nhếch nhếch hai cùi xương tay, rồi tiếng rột rột, ọt ọt rung lên nơi cuống họng.

Thân hình của y dao động mạnh, sự kích động gây rung chuyển khắp người y, đến độ bọt trắng sùi ra nơi lỗ hồng trên gò má tả.

Yến Thiết Y quát :

- Hùng Đạo Ngon! Chạy đi tìm Lý y sư cho ta gấp!

Hùng Đạo Ngon vâng một tiếng, quay mình phóng chân chạy cuốn gió.

Bùi Vịnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Quý hữu muốn nói, không cần gọi y sư?

Bùi Vịnh gật đầu, cố hoành cùi xương tay, chỉ ngay vào mình.

Rồi y lắc lắc đầu, biểu tình cái ý cho là vô ích, tình trạng của y không thể vãn hồi!

Yến Thiết Y nắm nhẹ cùi xương tay của y, cố dần niềm thương cảm, lẫn uất hận, thốt :

- Bùi Vịnh, cố hy vọng, còn một điểm hy vọng, chúng ta phải cố bám lấy, bất quá quý hữu bị hành hạ cách tàn ác vậy thôi, chứ chẳng đến nỗi gì đâu, tại hạ tin chắc như vậy.

Chàng trấn an vị bằng hữu tốt bụng rõ rệt, chứ con người trong tình trạng đó, dù có tiên dược cũng vị tất hồi sinh?

Bùi Vịnh lắc lắc đầu, mừng tượng y nóng nảy muốn cho Yến Thiết Y biết cái gì đó, nhưng xem ra y mệt lả, khí lực tan biến hoàn toàn.

Lại những tiếng rột rột, ọt ọt vang lên, con nết duy nhất chớp lia, mắt chớp làm nứt nẻ máu khô, những giọt máu tươi cuối cùng từ rỉ chảy.

Yến Thiết Y vội bảo :

- Giữ bình tĩnh, Bùi Vịnh, cố trấn tĩnh tâm thần. Tại hạ biết, quý hữu muốn cáo tố với tại hạ một điều gì, song đừng nóng, chúng ta sẽ tìm cách biểu thị ý tứ, cách nào mà không làm đau đớn quý hữu. Thế nào rồi mình cũng đạt được ý nguyện.

Có lẽ Bùi Vịnh không thể bình tĩnh chờ tìm ra phương pháp được, nên y rung rung người mãi, mắt chớp mãi, máu lại rỉ ra mãi không ngừng.

Bột trắng lại sùi ra nơi lỗ hồng trên má.

Yến Thiết Y thốt :

- Nghe tại hạ hỏi đây, Bùi huynh, hỏi từng câu, phải thì Bùi huynh gật đầu, không phải thì lắc đầu, rồi tại hạ suy diễn qua phản ứng của Bùi huynh, tìm hiểu sự việc.

Bùi Vĩnh nhìn chàng, như chờ đợi.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chúng ta cách biệt nhau, độ một năm rồi, từ ngày hợp mặt cuối cùng, phải không Bùi huynh?

Bùi Vĩnh gật đầu.

Yến Thiết Y tiếp :

- Lần cuối cùng, quý hữu đến đây, thì thân thể khương kiện, tinh thần thư thái, tỏ rõ một kẻ đang độ yêu đời cực điểm. Nhưng, qua thời gian một năm, có sự đổi thay hết sức bi thảm như thế này, tại hạ nghĩ nếu hung thủ chẳng phải là một kẻ nuôi đại cừu, đại hận đối với Bùi huynh, thì quyết không tàn nhẫn đến độ giống một dã thú. Phải vậy không?

Bùi Vĩnh gật đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Người đó, tại hạ có nhận ra chăng?

Bùi Vĩnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Hắn có biết tại hạ chứ? Hắn có hiểu chúng ta tình với nhau như thế nào chứ?

Bùi Vĩnh gật đầu, rồi lắc đầu.

Như thế là người đó chỉ biết Yến Thiết Y thôi, song lại không hiểu sự liên hệ giữa chàng và Bùi Vĩnh.

Yến Thiết Y hỏi lại để cho Bùi Vĩnh xác nhận :

- Nghĩa là, người đó biết tại hạ, song không hiểu chúng ta là bằng hữu của nhau?

Bùi Vĩnh gật đầu.

Yến Thiết Y hỏi tiếp :

- Có khi nào, Bùi huynh đề cập qua mối cừu hận đó với tại hạ chăng? Dù chỉ là phớt qua một lần?

Bùi Vĩnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tại sao Bùi huynh nhất mực giấu diếm điều đó với tại hạ, không hề hé môi nói qua một tiếng với tại hạ? Mọi sự việc của Bùi huynh, tại hạ biết hầu hết, chỉ có việc oan cừu... Hay là, mối thù này mới cấu kết trong vòng năm vừa qua trong thời gian chúng ta cách mặt nhau?

Bùi Vĩnh gật đầu.

Yến Thiết Y chợt thấy một điểm nhỏ hy vọng lóe lên, hỏi :

- Vì lẽ gì? Tiền tài? Nữ sắc? Thâm cừu?...

Bùi Vĩnh lắc đầu, rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Y xác nhận điểm giữa, điểm nữ sắc.

Yến Thiết Y sáng mắt lên :

- Nữ nhân nào đó? Tại hạ có biết mặt chăng?

Bùi Vịnh lắc đầu.

Trang Không Ly chọt chen vào :

- Khôi Thủ! Hỏi theo lối đó, thì biết đến lúc nào mới ra chuyện? Mà làm sao hiểu rõ câu chuyện? Thuộc hạ vừa nghĩ ra một cách, vừa giản dị lại vừa mau lẹ. Minh chỉ cần biết đại khái thôi, chẳng hạn, danh tánh kẻ thù của Bùi huynh, trú quán của kẻ đó, nơi phát sanh sự xung đột, động cơ của sự xung đột, kẻ thứ ba trọng vụ là ai... Những điểm này, Bùi huynh chỉ cần dùng vài chữ là đủ rồi.

Yến Thiết Y thờ dài :

- Biết vậy rồi, nhưng tay đâu mà Bùi huynh viết?

Trang Không Ly tiếp :

- Không tay thì còn chân, đôi chân của Bùi huynh còn nguyên vẹn cơ mà, bắt quá vì còn kiệt sức, nên khó cử động, thôi chúng ta cứ tiếp trợ, thế nào rồi cũng đi đến kết quả mà!

Yến Thiết Y kêu lên :

- Hay!

Chàng day qua Thôi Hậu Đức, bảo :

- Ngươi đi tìm gấp cho ta một cái mâm lớn, hay một tấm gỗ cũng được, trên đó, đổ đầy cát, rồi mang đến đây cho ta. Nhanh đi!

Nhưng suy nghĩ lại, lấy chân viết trên cát, nét chữ không được rõ ràng, nhất là đôi chân của Bùi Vịnh quá yếu, dù có vẽ vờ được, cũng vị tất đọc được.

Chàng lại bảo :

- Khoan. Thôi đừng mang mâm cát đến. Ngươi cứ tìm cho ta một tấm bảng sơn đen, rồi lấy một cái chậu, quậy bột trắng vào nước, sệt sệt, đoạn mang đến đây gấp!

Thôi Hậu Đức chạy đi ngay.

Một lúc sau, y trở lại với hai món đó.

Yến Thiết Y day qua Bùi Vịnh bảo :

- Cố gắng nhe, Bùi huynh. Thôi Hậu Đức sẽ đỡ chân cho, Bùi huynh nhúng chân vào chậu bột trắng, viết vắn tắt, đáp những câu hỏi của tại hạ.

Cuộc thực nghiệm bắt đầu.

Yến Thiết Y lại dặn Thôi Hậu Đức, cứ qua một lần vắn đáp, là y lấy giẻ lau bảng cho thật sạch.

Đoạn chàng bắt đầu hỏi :

- Ai hãm hại Bùi huynh?

Phải khó khăn lắm, Bùi Vịnh mới nguyệt ngoạc được mấy chữ, và cũng phải khó lắm, Yến Thiết Y mới đọc được: Hồ Tuấn.

Trang Không Ly kêu lên :

- Phán Diệu Lang Quân Hồ Tuấn!

Yến Thiết Y lạnh lùng, hỏi tiếp :

- Nữ nhân là ai?

Bùi Vịnh viết: Trầm Quyên, vợ tiểu đệ.

Lộ vẻ kinh ngạc, Yến Thiết Y hỏi :

- Bùi huynh lấy vợ từ lúc nào? Sao trước kia Bùi huynh không cho tại hạ biết?

Bùi Vịnh viết: Cách sáu tháng.

Mới lấy vợ cách nay sáu tháng, trong thời gian song phương cách mặt, làm gì cho nhau hay kịp?

Yến Thiết Y hỏi :

- Tại sao họ Hồ hạ độc thủ với Bùi huynh?

(thiếu hai trang)

- Phải! Phải! Thuộc hạ bắt tay vào việc ngay.

Giọng y run run, chứng tỏ trường hợp trước mắt gây khó khăn cho y hết sức. Có lẽ trong đời chữa trị bệnh của y, chỉ có lần này y bối rối, lo sợ mình thiếu khả năng.

Y bước nhanh đến gần Bùi Vịnh, quan sát.

Bên này, Trang Không Ly thấp giọng thốt :

- Khôi Thủ! Chỉ sợ Bùi Vịnh hung đa kiệt thiểu...

Yến Thiết Y gần từng tiếng :

- Câu đó, ám chỉ hung thủ mưu hại Bùi huynh mới đúng!

Trang Không Ly tiếp :

- Thuộc hạ cảm thấy đau buồn vô cùng, Khôi Thủ! Mình không thể làm gì hơn cho Bùi huynh, đáng hận thật. Năm năm trước, tại Bắc Công sơn, nếu không có Bùi huynh, thì Khôi Thủ phải táng mạng với chất độc của con Bạch Nương Xà rồi! Thế mà giờ đây, chúng ta đành mở to mắt nhìn Bùi huynh từ từ đi về nơi vĩnh cửu.

Yến Thiết Y cắn hờn :

- Ta há quên sao! Cho nên, kẻ kia phải chết với ta, bằng mọi giá, thù của Bùi huynh phải được trả xứng đáng! Trong năm năm qua, giao tình với Bùi huynh, ta nhận thấy y là con người đáng mến...

Trang Không Ly thở ra :

- Lão trời già không công bình!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng oán trách ông trời! Không Ly, nên trách Hồ Tuấn mới phải hơn!

Bên kia, Lý y sư từ từ quay mình lại, gọi :

- Khôi Thủ! Vị nhân huynh này muốn trời giết đó với Khôi Thủ!

Giật mình, Thiết Y hỏi :

- Trời? Thế là nguoi thú nhận bất lực hả lão Lý?

Lý y sư thở dài :

- Khôi Thủ thứ cho! Y đến đây quá trễ!...

Yến Thiết Y thét lớn :

- Nguoi nói cái gì? Trễ? Nghĩa là sao?

Lý y sư lại cạnh chàng, lộ vẻ khổ sở, phân trần :

- Khôi Thủ nghe thuộc hạ tố bày đây. Bùi bằng hữu bị hành hạ nặng nề, qua nhiều ngày tháng lắm rồi, thương tích lợp khắp thân thể, mới có, cũ có, đã thể lại còn bị an trí tại một nơi cực kỳ ô uế, những chất dơ dáy nhiễm vào máu, mùi hôi thúi nhiễm vào phổi, các thương tích bị ô nhiễm, sanh độc, gia dĩ thể chất y cũng chẳng được cường kiện. Bao nhiêu sự kiện đó cộng với sự mất mát một số lượng máu quan trọng rồi còn chịu đói, chịu khát triền miên, thử hỏi làm sao y không kiệt quệ như chúng ta thấy? Đáng lý ra, thì y đã tắt thở từ lâu...

Yến Thiết Y chớp chớp mắt :

- Thế là vô vọng?

Lý y sư thở dài :

- Nếu còn một đường tơ hy vọng, thuộc hạ cũng cố bám víu, Khôi Thủ ạ!

Yến Thiết Y hỏi :

- Còn cái miệng của y?

Lý y sư thờ dài lượt nữa :

- Phải kể hung thủ có một tâm trường ác độc đến tể nhị đấy! Thủ đoạn của hắn phải cực tinh vi, hắn nghiên cứu rất kỹ trước khi hắn bắt tay vào việc. Đôi môi của Bùi bằng hữu, hắn dùng dao bén, cắt cho tưa ra, rồi ghép liền môi trên môi dưới theo cách cài răng lược, đoạn dùng gân nhỏ trong thịt dê non may lại, rồi xoa thuốc bên ngoài cho lành. Chiếc miệng liền vo, giả như Bùi huynh may mắn được sống lại, muốn có cái miệng mà ăn nói, thì phải chịu một cuộc giải phẫu. Khôi Thủ thấy chứ, những đường dạng trắng trắng đó, là do dây gân dê chẳng chặt ắn vào da mà thành. Thuộc hạ ước đoán, việc may bít miệng của Bùi huynh xảy ra cách đây ít nhất cũng năm tháng...

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Còn như cái lỗ bên má tả, thì cũng do luôn hung thủ làm ra. Hung thủ không muốn Bùi huynh chết gấp vì đói, vì khát, nên khoét lỗ đó, thỉnh thoảng nhét thức ăn và rỉ nước vào, vừa đủ cho Bùi huynh cảm hơi chứ chẳng phải để cho Bùi huynh được no, được hết khát. Hắn muốn kéo dài cực hình, cho Bùi huynh thấm thía qua nhiều ngày. Thật là một lối hành hạ con người trên chỗ tưởng, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Biết vậy rồi song nạn nhân là một bằng hữu chí thân của ta...

Lý y sư run sợ. Câu nói đó ngầm cái ý trách y không sử dụng tất sở năng.

Y chưa kịp nói gì, Hùng Đạo Ngươn đang ngồi cạnh Bùi Vĩnh, chợt kêu lên :

- Khôi Thủ ơi! Chỉ sợ Bùi huynh...

Yến Thiết Y vọt mình đến cái giường, đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt duy nhất của Bùi Vĩnh, ánh mắt đó hiện tại lơ lơ, bất giác, chàng nghe con tim quặn thắt.

Chàng hiểu, đây là mặt nhìn mặt lần cuối cùng.

Rồi những tiếng rột rột, ột ột vang lên nơi cuống họng Bùi Vĩnh, cùi xương tay nhích nhích.

Chộp cùi xương tay, Yến Thiết Y cúi mình xuống, đưa miệng sát tai Bùi Vĩnh thốt :

- Quý hữu an tâm ra đi, tại hạ lấy sanh mạng bảo chứng, món nợ này, kẻ ấy nhất định phải trả cho quý hữu! Những gì y thi thố với quý hữu, tại hạ sẽ cho y nếm đủ. Yến Thiết Y này đã tuyên hứa là giữ lời và làm được như lời.

Con mắt duy nhất của Bùi Vĩnh khép lại.

Khép lại thiên thu.

Mọi người trầm lặng, một sự trầm lặng tôn nghiêm, tiễn đưa linh hồn người hảo hữu về bên kia thế giới.

Việc mai táng thi hài của Bùi Vĩnh, do Trang Không Ly liệu lý cực kỳ chu đáo.

Yến Thiết Y thần thờ luôn mấy hôm, chết nửa linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lão quái rừng hoang

Ngựa, màu đỏ như lửa, yên bằng da đỏ, bàn đạp bằng bạc, kỵ sĩ không ai khác hơn là Yến Thiết Y, vị Khôi Thủ chúa tể Thanh Long xã.

Yến Thiết Y mặc y phục chệt màu tía, bên ngoài cũng phủ chiếc áo choàng cũng màu tía.

Thanh Thái A kiểm giắt sau lưng, chuôi ló khỏi đầu vai, thanh Chiêu Nhật kiểm giắt xéo trước ngực, chàng chỉ dẫn theo mình hai người cận vệ thôi: Hùng

Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức.

Với hai cận vệ, chàng ly khai Sở Giác Lãnh, trực chỉ trấn Tích Đường.

Tích Đường trấn, là quê quán của Bùi Vĩnh.

Yến Thiết Y hy vọng đến đó sẽ thu nhặt thêm một vài chi tiết hữu ích về vụ án vừa rồi.

Dọc đường, chàng trầm lặng như kẻ câm, không hề mở miệng nói một lời gì với Hùng Đạo Nguơn hoặc Thôi Hậu Đức.

Ánh mắt của chàng luôn luôn sắc lạnh, một vẻ lạnh cứng rắn, sẵn sàng bẻ gãy mọi trở lực, mọi chống đối có phương hại đến mưu đồ mà chàng đang quyết tâm thực hiện bằng mọi giá.

Đôi mày của chàng bốc rục rục một niềm cừ hận, một thứ hận không bao giờ kém giảm nhiệt độ, trừ khi nó được thỏa mãn rồi.

Thái độ của chàng trong chuyến đi này, khác hẳn so với những lần viễn hành trước kia. Những lần đó thì chàng cười cười, nói nói vui nhộn.

Bản tính của chàng là thích cười nói với thuộc hạ, chỉ khi nào chàng sanh chán một việc gì thì chàng mới trầm ngâm, ra tuồng suy tư như trường hợp cuộc đại hội mỗi lục nguyệt vừa qua.

Yến Thiết Y trầm mặc, thì đương nhiên Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức cũng chẳng dám hó hé gì.

Họ thừa hiểu cá tính của vị chỉ huy, họ chẳng dại gì bép xép mà chuốc khổ.

Họ chưa quên được, Bùi Vĩnh chết, lưu lại một niềm bi thương cực độ nơi lòng vị Khôi Thủ của họ, rồi sau đó, Yến Thiết Y lại phần nộ vì không tra cứu được tung tích Hồ Tuấn.

Ngồi trên ngựa, Yến Thiết Y vừa xoa bờm ngựa, vừa nhìn cảnh vật hai bên đường chạy ngược chiều, và đến bây giờ thì chàng mới khai khẩu buông câu thứ nhất từ lúc xuất hành.

Chàng hỏi :

- Các người có nghĩ là Thanh Long xã có đủ tư cách đáng được thiên hạ võ lâm kính úy chăng?

Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi chính Hùng Đạo Nguơn dè dặt đáp :

- Không còn nghi ngờ gì nữa, Khôi Thủ ạ. Thanh Long xã là một tổ chức thét khói khạc lửa, còn ai không dám kính úy chứ?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Thế tại sao, một kẻ tầm thường như Hồ Tuấn, mà chẳng ai biết được tung tích?

Khẽ kiếm vành môi, Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Như thế này, Khôi Thủ. Trước kia, Hồ Tuấn không hề vãng lai với chúng ta, mà cũng chẳng có ân oán giang hồ giữa chúng ta và hắn. Cho nên, trước khi thảm cảnh xảy đến cho Bùi huynh, chúng ta không hề chú ý đến một con người hoàn toàn xa lạ, bởi có cần gì phải làm việc đó chứ? Thành thử, đột nhiên tìm hiểu hành tung của hắn, thì làm gì có người biết được mà cáo tố với Khôi Thủ? Lực lượng của chúng ta mạnh, nhân số chúng ta đông, rải rác khắp bốn phương trời, tuy nhiên muốn tìm tung tích một người, đâu phải một sớm một chiều mà thành công nổi? Cho nên...

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Người nói có lý thật, song ta nghe không khoan khoái chút nào! Hùng Đạo Nguơn! Người không gây hứng thú cho ta mấy may!

Lộ vẻ kinh hãi, Hùng Đạo Nguơn thờ dãi :

- Thuộc hạ chỉ bằng vào sự thật mà phân trần, Khôi Thủ ạ. Không bao giờ dám lập luận ngược với tư tưởng của Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cũng thờ dãi :

- Thực ra, ta đã có sẵn một chủ trương rồi. Có điều mấy hôm nay, chẳng hiểu tại sao, chuyện mà ta thấy rõ ràng là phải, thì lại biến thành không phải!

Hùng Đạo Nguơn cẩn thận hỏi :

- Khôi Thủ, chúng ta đến trấn Tích Đường để tìm ai?

Yến Thiết Y đáp :

- Thứ nhất, trước hết chúng ta cần gặp hai bên láng giềng tả hữu của Bùi Vĩnh, hỏi han về sự tình, lúc xảy ra như thế nào, nếu những người đó biết được

ít nhiều về vụ, thì hay lắm. Thứ hai, chúng ta sẽ tìm những nhân vật võ lâm tại thị trấn, tra cứu về tung tích của họ Hồ, biện pháp đó đành rằng không tốt đẹp, song vẫn là biện pháp duy nhất cho chúng ta hiện tại. Chúng ta phải thử qua mọi cách. Đích thân đi hỏi là tranh thủ thời gian, hơn là gởi lệnh dụ đi các nơi rồi chờ các nơi phúc đáp, như vậy rất phí thời giờ, mà chúng ta thì nóng lòng báo thù cho Bùi huynh, một ngày qua mà chưa làm gì được cho linh hồn y an vui nơi chín suối, là một ngày chồng chất khổ sầu thêm cho ta.

Bây giờ, Thôi Hậu Đức mới chen vào :

- Khôi Thủ! Thực ra, việc đó không cần gì Khôi Thủ phải tự mình xuất hiện đảm đương, chỉ một lời truyền xuống cho các thuộc cấp là đủ rồi, lập tức có khối người phi ngựa khắp bốn phương trời, tìm một hạt cát cũng còn được, huống hồ một cá nhân?

Yến Thiết Y bình tĩnh đáp :

- Ta hành động theo tâm ý của ta, cho tâm ý của ta được thư thái, Hậu Đức ạ. Cái tâm giành cho Bùi Vĩnh, cái ý tuân hành theo tâm, tự ta làm, mới xứng với mối tình bằng hữu.

Hùng Đạo Ngươn hỏi :

- Tiểu tử họ Hồ đó là con người thế nào hả Khôi Thủ? Quan trọng lắm chẳng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Ta chỉ nghe nói đến danh hiệu của hãn thối. Ngoài ra, ta chẳng hiểu gì hơn về con người đó. Mà nghĩ cho cùng, ta chẳng cần gì phải hiểu rõ ràng về hãn, bởi đâu có phải là điều trọng yếu! Dù cho hãn là Hoàng đế, là một đại thần, ta cũng chặt đầu như thường.

Thôi Hậu Đức mỉm cười :

- Tay Kiều Bá mà thân chinh, thì phải biết! Đông tào, tây trù, nam phạt, bắc diệt là cái chắc!

Yến Thiết Y thở dài :

- Hy vọng được như người nói, Hậu Đức.

Một vầng mây âm đạm như vừa mới lướt qua tâm tư, Yến Thiết Y lắc đầu, để xua đuổi mờ mịt, dù vậy, chàng vẫn thấy hứng thú khó dấy lên.

Chàng trầm mặc trở lại như lúc đầu.

Họ giục ngựa tiến đều, hành trang càng nặng thêm niềm trầm mặc đó.

Chàng nhìn trời, nhìn mây, mơ màng mộng lung.

Khi màn đêm xuống, họ bỏ luôn mọi địa điểm mà họ có thể dừng lại để nghỉ ngơi.

Yến Thiết Y muốn càng đi được nhiều dặm đường càng hay, còn đi được thì cứ đi, không hề tiếc rẻ những nơi thuận tiện dừng chân, không hề lo sợ phải ngủ bên vệ đường lúc vô ngựa xa thị thành, lạc lõng trong những vùng quanh què.

Họ đi, đi mãi, khi đêm phủ đen mọi vật, họ vẫn giục vó ngựa bon bon.

Một lúc, Yến Thiết Y cho ngựa chậm lại, rồi đảo mắt nhìn quanh bốn bề.

Rừng núi bao la, giăng mắc xa xa, đồng hoang, thôn vắng bao bọc chung quanh.

Dù chàng có muốn dừng chân nghỉ, cũng chẳng nơi nào khả dĩ nấp gió, ẩn sương.

Gọi Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức, chàng hỏi :

- Hai người thấm mệt chưa?

Thôi Hậu Đức cười khổ :

- Nếu đáp rằng không thì đúng là thuộc hạ đối Khôi Thủ đó.

Hùng Đạo Ngươn phụ họa :

- Mệt không thì không dám nói, chứ đôi chân tê cứng như gỗ, Khôi Thủ ạ.

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thế thì chúng ta tìm một chỗ thích nghỉ, nghỉ ngơi.

Thôi Hậu Đức lắc đầu :

- Quanh đây, là đồng hoang, là rừng là núi, có nơi nào là chốn thích nghỉ!

Yến Thiết Y thốt :

- Gặp núi, ngủ núi, gặp rừng, ngủ rừng, chúng ta đến khu rừng kia, tạm nghỉ qua đêm nay, cũng được lắm chứ!

Thôi Hậu Đức tặc lưỡi :

- Đêm càng khuya, sương càng nặng, khí rừng càng lạnh, làm sao Khôi Thủ ngủ được?

Liếc nhanh mắt sang Thôi Hậu Đức, Yến Thiết Y cười lạnh :

- Đã sống kiếp giang hồ mà còn ngại gió sương, thì mong hành hiệp cái nổi gì? Bôn tẩu, là xông pha, đừng đem thời tiết khí hậu đặt thành vấn đề.

Hùng Đạo Nguơn thanh minh :

- Thuộc hạ không nói câu đó nhé, Khôi Thủ, chính Hậu Đức nêu lên đấy.

Yến Thiết Y hừ luôn mấy tiếng, toan chinh thêm thuộc hạ vì quá lo lắng cho chàng mà thành ra buông lời hớ hênh, mất cái răn rỏi của con nhà võ, song một hiện tượng khí chàng chú ý, và cũng nhờ thế, Thôi Hậu Đức khỏi bị quả mắng nữa.

Hiện tượng đó, là một điểm sáng, chùng như một ngọn đèn, le lói tại khu rừng, về phía hữu.

Chàng đưa tay chỉ về phía đó, bảo :

- Các người xem, chỗ ngủ đêm nay của chúng ta, là nơi đó.

Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức cùng hướng mắt theo tay chàng.

Thôi Hậu Đức cả mừng, reo lên :

- Đúng rồi! Mình không mong cần được gì hơn là một ổ rom, một đồng cỏ, vừa ấm vừa êm, người ta nói, buồn ngủ mà được chiếu manh thì cũng sướng hơn là nằm nệm gấm giường ngà mà thao thức.

Hùng Đạo Nguơn lẩm nhẩm :

- Lạ! Sao vừa rồi mình cũng nhìn về hướng đó, nhưng chẳng trông thấy chi hết?

Xi một tiếng, Yến Thiết Y thốt :

- Con đường này quanh quanh co co, trước đây mình chưa qua khúc quanh, có cây che khuất tầm mắt, thì thấy cái quái gì được chứ?

Hùng Đạo Nguơn gật đầu :

- Thuộc hạ quên mất điều đó. Thuộc hạ cứ tưởng là một điểm lửa ma!

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Đối với người, cái gì không giải thích được đều là những trò ma quỷ!

Họ giục ngựa chạy về phía đó.

Một lúc sau, họ đến nơi.

Một gian nhà nhỏ, quả cũ, nhưng rất kiên cố, bởi xây bằng đá, lợp bằng ngói, gian nhà có vẻ hiu quạnh, lạnh lùng như một ngôi mộ đơn côi giữa bãi hoang.

Một kẻ nhất gan chưa hẳn đã dám vào đó, khi đêm về, đừng nói là lưu ẩn suốt đêm dài.

Nhảy xuống lưng ngựa, Yến Thiết Y vận mình mấy lượt cho dẫn gân xương, rồi bảo :

- Buộc ngựa kỹ vào cột cây này đó đi, rồi vào. Hãy làm mấy cử động cho hết tê dại chân tay. Ta nghe lưng ta như sắp gãy vụn đây.

Thôi Hậu Đức cau mày, lẩm nhẩm :

- Trước mặt, không thôn xóm, sau lưng chẳng có thị thành, quái thật, kẻ nào lại nổi hứng dựng nhà tại chốn không người như thế này?!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Dựng nhà để cho đúng giờ khắc này, cho chúng ta dùng làm nơi tạm nghỉ, mang ơn người ta không hết, người còn chỉ trích nữa sao?

Hùng Đạo Nguơn thốt :

- Thuộc hạ có cảm giác là ngôi nhà này chứa đầy quỷ khí!

Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức tuy là đôi bạn chí thân, song có tật hay đá kích nhau, chừng như đá kích nhau đậm, là càng tỏ ra thân thân mật, nên người này mở miệng là người kia chổng đống liền.

Y xì một tiếng, đáp :

- Ta chẳng thấy gì là tà ma, quỷ quái con mẹ nó cả!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đứng đó mà cãi vã đi! Hùng Đạo Nguơn, bước tới gọi cửa xem, nếu có người, thì nói rằng mình muốn xin ngủ nhờ một đêm, sáng ra sẽ hậu tạ.

Hùng Đạo Nguơn vâng lời.

Thôi Hậu Đức châm một câu :

- Nhớ gọi người, chớ đừng gọi quỷ nhé!

Hùng Đạo Nguơn phun một bãi nước bọt, gắt :

- Câm cái mồm thúi của người lại.

Hùng Đạo Nguơn bước mạnh, cốt gây tiếng động, tiến dần đến cửa.

Yến Thiết Y và Thôi Hậu Đức từ từ theo sau.

Đằng trước, Hùng Đạo Nguơn đã đưa tay gõ vào cánh cửa, rồi chờ một lúc. Bên trong vắng lặng, chẳng có tiếng đáp.

Giật mình, chàng quay đầu lại, nhìn Yến Thiết Y, đoạn gõ cửa tiếp.

Cũng như lần trước, chẳng có tiếng đáp.

Hùng Đạo Nguơn kiên nhẫn gõ lượt thứ ba, lần này thì y nghe tiếng động bên trong rõ ràng.

Tiếng rút then cài, tiếng cánh cửa rít két két.

Rồi một lão nhân xuất hiện, buông giọng khàn khàn :

- Ai đó?

Hùng Đạo Nguơn đáp gấp :

- Bọn tại hạ, lão huynh, bọn tại hạ là những lữ khách lỡ độ đường, muốn tá túc nơi này qua đêm nay. Mong lão huynh dành cho phương tiện, nhất định ngày mai bọn này sẽ hậu tạ.

Lão nhân không đáp vội.

Một lúc lâu, lão hỏi :

- Các vị là những ai?

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Là những người sống với cái nghề bắt buộc phải mãi mãi ngược xuôi trên khắp các nẻo đường đất nước, thường thường vì mài miết bôn hành mà thành ra nơi có khách sạn không dừng, và nơi có thể đến lại không kịp thời giờ đến.

Lão nhân hừ một tiếng :

- Nghề gì mà vất vả thế? Khách thương có bao giờ bỏ thị thành để đi liều lĩnh cho lỡ độ đường? Các vị là khách giang hồ phải không?

Hùng Đạo Nguơn bực mình lắm, song cũng cố dần lòng, đáp :

- Phải.

Lão nhân bật cười âm trầm :

- Các tiểu tử kia! Đừng vờ vĩnh, man trá với lão phu! Hạng người thuộc thành phần cận bã cùng lưu như các vị, lão phu biết, các vị vì sao mà đến, vì sao mà lỡ độ đường, nhưng thôi, nói ra cũng chẳng ích gì, các vị hãy rút đi cho lão phu yên thân, mà lại rút thật xa đấy nhé, nếu không thì đừng trách lão phu!

Lão đóng cửa lại.

Hùng Đạo Nguơn sững sờ, qua một phút, bật nổi giận, cao giọng hét :

- Hà? Con mẹ nó, lão huynh nói cái gì? Cho thì nói, không cho thì nói, cái gì mà bảo người ta rút thật xa?

Lão nhân bật cười cuồng dại :

- Lão phu biết mà, thế nào rồi cái lũ các ngươi cũng đến nữa! Giống như cái bọn kỳ trước, lúc đầu thì van cầu tá túc, nói năng hòa dịu, khi được tá túc rồi thì giờ thói hung hăng, thô lỗ. Lắm một lần, cũng là quá đáng rồi, lão phu không làm một lần nữa đâu! Không thể làm liên miên được!

Hùng Đạo Nguơn lại hét :

- Lão huynh cho bọn này ngủ nhờ hay không, cứ bảo thẳng đi!

Lão nhân cười lớn :

- Được lắm, các ngươi kiên trì, quyết buộc lão phu chấp thuận sự thỉnh cầu, thì lão phu biết làm sao hơn là chiếu theo quy củ mà hành động? Có điều, lão phu cảnh cáo các ngươi, là khi mà lão phu áp dụng quy củ, thì các ngươi đừng có ân hận đấy nhé. Đã có biết bao nhiêu người trước các ngươi hối hận rồi, song lão phu không hề dung tha, bởi chúng bất chấp sự cảnh cáo của lão phu, nên có bất lợi cũng phải ráng chịu. Bây giờ, lão phu giành cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, là rút đi, lão phu hứa là không hề theo các ngươi mà làm khó dễ chi hết. Rút đi là được an toàn, đứng đó là phải hối hận. Lão phu mà bước ra đó, thì các người đừng mong chạy được một bước! Lão phu là con người rất tốt, song cái tốt cũng có giới hạn, những kẻ vượt giới hạn của lão phu đều mang máu mà chạy vắt chân lên cổ, không sót một tên.

Hùng Đạo Nguơn sôi giận, quát tháo ầm lên :

- Lão già điên! Con mẹ nó, ngươi dọa ta phải không? Ta tá túc chứ có đòi hỏi nơi ngươi báu vật gì đâu? Ngươi đề cập đến vật gì chứ?

Lão nhân gần giọng :

- Các ngươi không chịu rút đi?

Hùng Đạo Nguơn hét :

- Rồi sao? Ngươi ăn thịt được bọn ta chẳng?

Cánh cửa bật kêu ầm, mở toang ra, lão nhân vọt đến ngạch.

Tóc rối bù, râu ria xồm xoàm, mặt như phủ đầy lông, thân vóc gầy đét như que củi, lão nhân có vẻ man rợ lạ lùng.

Lão quát mắt nhìn Hùng Đạo Nguơn trừng trừng, rồi lão nhe răng trắng cắt tiếng cười hô hố :

- Ăn thịt các ngươi? Phải, lão phu có thể ăn thịt các ngươi được như thường. Ngươi có muốn lão phu ăn ngay trước mặt ngươi chẳng?

Khoảng cách giữa hai người độ ba thước.

Nhưng, còn lâu Hùng Đạo Nguơn mới ngán, y bấu môi :

- Ta muốn xem lắm, xem răng của mõm chó bén nhọn như thế nào!

Quái nhân quan sát Hùng Đạo Nguơn một phút, đoạn đưa tay chỉ một khoảng đất trống cạnh đó, bảo :

- Muốn xem, cứ đến đó rồi sẽ thấy.

Lão vẫn giữ tư thế đối diện với Hùng Đạo Nguơn, từ từ bước lùi.

Hùng Đạo Nguơn cười rợn :

- Tốt lắm, chỗ đó khá rộng, đủ cho người nhảy nhót! Ta nói nhảy nhót là ám chỉ con rùa bị nhúng chân vào nước sôi, bò lạng quạng đấy nhé!

Bước xuống hết các bậc thềm rồi, lão nhân liếc mắt nhìn xéo Yến Thiết Y và Thôi Hậu Đức.

Đoạn, lão vẫy tay, gọi :

- Lại đây! Lại hết cả đây, lão phu lười thu thập từng tên một lắm đấy! Lão phu hứa là giữ đúng quy củ, các người thắng, thì mỗi tên được quyền lấy một hạt mang đi, trái lại nếu bại, thì mỗi tên để lại đây cho lão phu một cánh tay, rồi rút.

Hùng Đạo Ngươn lại hét :

- Con mẹ nó, người nói vu vơ cái gì thế?

Lão quái nhân lắc đầu :

- Bây giờ, người có thoát thác cũng không được! Khi lão phu mở cửa ra, là nhất định phải có một trong hai việc, hoặc các người được mỗi người một hạt, hoặc phải để lại cho lão phu một cánh tay! Cho các người biết, nếu lão phu chơi cái trò suu tầm cánh tay, thì đến nay đã chồng chất thành một hòn núi khá lớn đấy! Nghĩ cũng tội cho lão phu, đã thay đổi bao nhiêu chỗ ở rồi, mà vẫn còn bị cái lũ tham tàn bám theo mãi! Đến bây giờ, lão phu rút vào cái xó hoang vu này, mong được an thân, mà cũng chẳng an thân được! Lão phu khen cho các người có cái mũi thính hơn mũi chó!

Rồi lão cầu nhàu :

- Con người là một giống khó thương nhất trên đời! Gian tham, tàn nhẫn, độc ác, lười biếng, không làm mà ăn, cứ tìm cách cướp giật mà sống! Trong thiên hạ, sao lại toàn những thứ thú tha như thế hả?

Hùng Đạo Ngươn ngờ ngác :

- Lão nói cái gì? Lão điên? Gian tham? Lão có cái gì mà người ta cố cướp giật với lão?

Yến Thiết Y lúc đó đã đến nơi rồi.

Chàng điểm một nụ cười, bình tĩnh hỏi :

- Việc gì đã xảy ra tại đây về thời gian trước, lão tiên sinh?

Lão quái nhân bật cười ha hả :

- Lại cái giọng hòa dịu! Lão phu từng nghe, nghe nhiều quá, nghe đến chán những lời êm dịu như mật rồi! Các người cá mè một lứa, bắt quá phương pháp bất đồng thời! Có kẻ thì dùng mềm mỏng mà cầu, có kẻ thì cậy bạo lực mà cầu, song gặp lão phu rồi, mọi phương pháp đều vô hiệu!

Yến Thiết Y không giận, ôn tồn hỏi :

- Tiên sinh đề cập đến báu vật phải không? Châu? Ngọc?

Lão quái nhân khoát tay :

- Đừng giả vờ ngây thơ tiểu tử ơi! Chẳng phải châu báu, ngọc ngà, vàng bạc gì hết. Lão phu suốt đời chỉ chế luyện được mười hai hạt Tử Kim đan, cái công phu của một đời người đâu phải nhỏ? Các người ngồi đây không nổi hứng, dẫn nhau đến đây định cướp đoạt, khi nào lão phu chịu chứ? Lão phu nhất định xin các người một cánh tay tự phạt tượng trưng tánh gian tham của các người. Nhẹ lắm đó nhé!

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sinh có phải là Hoàng Tiết Tháo, ngoại hiệu Nhân Phất Phất chăng?

Quái nhân kêu lên :

- Thế người cho rằng không phải? Lão phu có điểm gì khác?

Yến Thiết Y cười lớn :

- Phải! Rất phải, không sai một điểm.

Hoàng Tiết Tháo bĩu môi :

- Lão phu không cần người tặng bốc! Đúng đó, lão phu là Hoàng Tiết Tháo đây, mấy viên Tử Kim đan của lão phu là thần dược, trị được tất cả những tuyệt chứng, có thể cứu luôn người chết sống lại, một thứ thuốc quý hơn châu báu, đối với hào khách võ lâm, con nhà võ chỉ uống một hạt thôi, công lực sẽ già tăng bằng mười năm tập luyện. Lão phu xem, các người chẳng phải là những bệnh nhân đi cầu thuốc thì mục đích các người đến đây, không phải

cướp đoạt thì là gì? Cướp đoạt để trợ giúp công phu tăng tiến, còn chối cãi làm sao được? Lại đây, lại hết cả đây, các người sẽ thấy không phải mỗi lúc mỗi chiếm tiện nghi mà đều được thỏa mãn! Mật mạng đây nhé!

Yến Thiết Y vẫn giữ vẻ ôn hòa :

- Bọn tại hạ không có ý đó đâu, tiên sinh đừng lầm, người có năm bảy hạng chứ, chẳng lẽ tiên sinh cố chấp đến vợ đứa cả năm?

Rồi chàng tiếp :

- Bọn tại hạ chỉ yêu cầu tiên sinh cho ngủ nhờ dưới mái nhà một đêm thôi, ngoài ra chẳng có ý gì khác. Khi bình minh lên, là bọn tại hạ ra đi, không quên hậu tạ tiên sinh. Tiên sinh không bằng lòng, bọn tại hạ sẽ đi tìm nơi khác, quyết không sinh sự với tiên sinh!

Hoàng Tiết Tháo hét :

- Sanh sự? Các người dám à? Lão phu quả quyết, các người chỉ là một lũ bại hoại thấy không làm gì nổi lão phu thì nhỏ nhẹ, ôn hòa, định chuồn êm. Không được đâu, lão phu nhất định đêm nay phải vì dân trừ bạo, lão phu phải tận diệt hết lũ gian tham cho đời sạch sẽ!

Yến Thiết Y hỏi :

- Bọn tại hạ đi ngay bây giờ, được không tiên sinh?

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Đi? Đâu có được! Lão phu đã nói là nhất định giết hết bọn các người mà!

Hùng Đạo Ngunon giận quá, hết dần lòng nổi, hét :

- Lão già chó má, người bằng vào đâu mà cứ khua mõ oang oang phi báng bọn ta?

Hoàng Tiết Tháo quát trả :

- Lão phu giết người trước!

Hùng Đạo Ngunon hất chiếc áo choàng, để lộ hai ngọn đoản thương giắt chéo nơi ngực, thách :

- Vào đi, lão quý! Người đã sống nhiều năm rồi, có chết cũng không oan gì đó.

Yến Thiết Y dàn giải :

- Không thể không động thủ được sao, tiên sinh?

Hoàng Tiết Tháo cười mỉa :

- Người sợ?

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Giả như thật sự, tại hạ sợ?

Hoàng Tiết Tháo hừ lạnh :

- Sợ thì đừng động thủ, nhưng phải cắt cánh tay để lại đó cho lão phu, rồi rút đi!

Thôi Hậu Đức lắc đầu, thốt :

- Lão già này quả thật là con người quái dị! Người ta nhượng bộ mà cứ làm tới!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Thái độ của tiên sinh quá đáng!

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Các người cãi lời lão phu? Các người muốn cho lão phu động thủ? Thế thì đừng hối hận nhé.

Thôi Hậu Đức kêu lên :

- Trời ơi! Lão điên rồi! Người ta muốn lành cho lão, lão lại đòi làm dữ! Hối hận đây, lão quý!

Yến Thiết Y khuyên :

- Mặc lão! Mình đừng cố chấp, lão già rồi, tự nhiên phải lả cẩm.

Hoàng Tiết Tháo vẫn giữ thái độ khiêu khích :

- Đừng làm cao, tên nào tự cho là giỏi, cứ bước tới! Bước tới!

Thôi Hậu Đức thấp giọng thốt :

- Cho lão Hùng sửa trị lão quái ấy một phen, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Hoi đâu mà chấp nhất lão, phiền phức lắm. Mình có việc của mình, đừng làm mất thời giờ.

Chàng gọi :

- Trở lại, Hùng Đạo Ngươn, chúng ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cái tâm dã thú

Hùng Đạo Ngươn trừng mắt nhìn Hoàng Tiết Tháo gần giọng :

- Cho người tiện nghi?

Hoành thân, lạng mình qua một bên, Hoàng Tiết Tháo hét :

- Đi à? Đi đâu mà được với lão phu? Đã đến đây tất phải lưu lại một cánh tay cho đúng quy, đúng củ, đừng mong lảnh lặn mà ra đi một cách ngang nhiên như vậy! Các người cãi lời, lão phu sẽ có cách bắt buộc các người tuân lời.

Lão lạng mình qua để chặn đầu bọn Yến Thiết Y.

Hiện tại, thì lão đã đứng trước mặt họ, tưởng mình là một Vạn Lý Trường Thành, mà bọn Yến Thiết Y là rợ Hồ.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Thế ra lão tiên sanh quyết ngăn trở bọn tại hạ?

Không buồn gây sự, Yến Thiết Y quay mình trở lại. Hướng đi của chàng là ngôi nhà của Hoàng Tiết Tháo.

Hợp lý lắm, người ta tá túc không cho thì người ta đi, sao lại ngăn chặn? Tự nhiên người ta trở lại, vào nhà, lúc đó có đuổi cũng vị tất người ta chịu ra đi.

Nhưng chàng vừa quay mình, chưa kịp bước đi nửa bước, một bóng đen chớp trước mặt. Hoàng Tiết Tháo đã hiện ra, sừng sững như tượng đồng, vách sắt.

Mường tượng lão ta sử dụng Đại Na Di Bộ, lối chuyển mình xê dịch của lão nhanh không thể tưởng nổi, đủ biết lão đã dày công phu tu vi về thuật đó.

Nhìn thẳng vào mặt Hoàng Tiết Tháo, Yến Thiết Y tán :

- Tiên sanh nhanh chân quá!

Hoàng Tiết Tháo bữu môi :

- Làm sao kém hơn người được!

Yến Thiết Y phân vân.

Nên xử trí cách nào đây? Đánh? Vô lý quá, và lại mất thì giờ quá, chẳng lẽ mỗi lúc ra đường là mỗi lần sanh sự đánh nhau? Một vị chúa tể Sở Giác Lân

đâu có hồ đồ đến cỡ đó?

Không đánh? Lão cứ can đầu, can mũi mũi, làm sao?

Đi, không cho, tá túc, không cho! Còn gì khó khăn hơn?

Vô hình trung, chàng bị đặt vào tình thế chẳng đứng được.

Vừa lúc đó, lại có tiếng y phục phát gió bên ngoài rừng, tiếng phát gió nghe gần quá!

Chàng nghe lọt.

Đương nhiên, Hoàng Tiết Tháo cũng nghe lọt. Lão mở to đôi mắt, nghiêng răng rồi thét lớn.

- Hay cho các ngươi! Đã đến đây lại còn hẹn người tiếp trợ!

Lão bật cười ha hả, tiếp :

- Không sao! Cứ đến! Đến bao nhiêu, lão phu chấp bấy nhiêu! Còn bao nhiêu người nữa cứ gọi hết đến đây một lần! Xem lão phu có đánh ngã hết hay không cho biết!

Lão vừa dứt tiếng, bóng người chớp chớp trong màn đêm, bóng đó là một thanh niên vận y phục đen, tiến đến với vẻ hấp tấp.

Thanh niên ước độ hai mươi hơn, rất ốm, mặt xanh, hai mắt thất thần, dù hơn hai mươi tuổi song hấn có vẻ tiêu tụy như một trung niên, hay một lão nhân.

Hấn kinh hoàng, thất thố, bối rối thấy rõ.

Thấy bọn Yến Thiết Y, hấn dừng chân liền. Nhìn họ một phút, hấn từ từ tiến tới như dè dặt.

Hoàng Tiết Tháo thét to một tiếng, làm thanh niên giật mình.

Lão cao giọng hỏi :

- Tiểu súc sanh! Còn bao nhiêu đồng đảng nữa, sao không kéo cả lũ cùng đến một lượt? Lão phu cho phép đi gọi đi, bề nào cũng phải ra tay, lão phu muốn ra tay một lần cho gọn.

Thanh niên ngơ ngác hỏi lại :

- Đồng đảng? Sao lại đồng đảng? Ai đâu?

Hoàng Tiết Tháo hừ hừ :

- Ngươi diễn kịch đấy à? Chán lắm, nhạt lắm, ngươi không nổi vai kịch của ngươi đâu! Ngươi sợ ba đồng đảng này chẳng phải là đối thủ của lão phu, nên bắt buộc phải xuất hiện tiếp trợ, có đúng vậy không nào? Lão phu chấp, chấp tuốt, bao nhiêu người cũng chấp! Cứ đi gọi hết lại đây, lão phu sẵn sàng chờ!

Thanh niên ngơ ngác nhìn bọn Yến Thiết Y ba người, rồi lẩm nhẩm :

- Lão trượng làm to! Văn bối nào biết ba vị này là ai? Mà văn bối cũng chẳng có đồng hành, đồng đảng nào hết. Một người, một mình thôi, đơn độc một mình đến đây mà!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Các hạ nói đúng sự thật! Chúng ta hoàn toàn là những người xa lạ đối với nhau.

Chàng hướng qua Hoàng Tiết Tháo, tiếp :

- Vị huynh đài đó không phải là đồng bọn chung đường với tại hạ đâu, lão tiên sanh!

Hoàng Tiết Tháo lại hừ hừ :

- Ngươi đến đây làm gì?

Câu đó hướng về thanh niên mới tới.

Thanh niên cười gượng đáp :

- Văn bối đến đây, định tìm báỉ kiến một vị. Vị đó là Nhân Phát Phát Hoàng Tiết Tháo lão tiên bối...

Hắn đảo mắt nhìn quanh, đoạn hỏi :

- Chẳng hay Hoàng lão tiên bối ở đâu, xin lão trưng cho văn bối biết được chăng?

Yến Thiết Y mỉm cười, đưa tay chỉ :

- Lão tiên sanh trước mặt các hạ đó.

Thanh niên chỉnh sắc mặt, phất ống tay áo bước tới, đảo mình sụp lạy, thốt :

- Văn bối Trần Phẩm Đao xin bái kiến Hoàng lão tiên bối, và thỉnh cầu lão tiên bối..

Hoàng Tiết Tháo tỏ vẻ bức, khoát tay ngăn chặn :

- Nói nhanh đi, ngươi muốn gì? Lão phu rất ghét cái thói giáo đầu với một trời sáo ngữ, lão phu không thích cái lối hạ mình cho được việc đó.

Trần Phẩm Đao sững sờ, liền đứng lên, mặt hấn xanh, vì thẹn hóa ra hồng, màu hồng pha xanh thành một sắc thái tiêu điều ảm đạm quá!

Hắn xoa xoa đôi tay vào nhau, đoạn lẩm bẩm :

- Phải, tiên bối. Văn bối có một việc vô cùng trọng đại, vô cùng khó khăn, nên phải mạo muội đến đây, bái cầu lão tiên bối, trong thiên hạ chỉ có một mình lão tiên bối là thừa khả năng giúp giải quyết việc khó khăn đó...

Hoàng Tiết Tháo lạnh lùng :

- Ngươi muốn có Tử Kim đơn của lão phu?

Thanh niên gật đầu bước tới một bước khẩn thiết đáp :

- Xin tiên bối rộng ơn cấp cho tiểu bối một hạt, văn bối mang về cho lão mẫu dùng. Gia mẫu nhiễm bệnh suốt mấy tháng qua, hầu hết danh y trong nước đều được thỉnh đến tề gia chữa thương cho mẫu thân văn bối, nhưng bịnh chứng cứ gia tăng. Mạng sống của gia mẫu chỉ được níu nuốt từng giây từng phút mà thôi, nếu lão tiên bối từ chối thì... mẫu tử văn bối phải phân ly mỗi người một thế giới... Mới đây, một đại cao tăng trên bước đường vân du, dừng chân lại tề xá, cho biết chỉ có một mình lão tiên bối là có thể cứu sống gia tử được mà thôi.

Hoàng Tiết Tháo hết vang như sấm :

- Có phải lão trọc, mặt đỏ, mũi đỏ lại để chòm râu bạc chăng?

Trần Phẩm Đao thoáng lộ vẻ mừng đáp :

- Phải! Phải đó lão tiên bối! Lão tiên bối có quen vị cao tăng ấy chăng?

Xi một tiếng, lại còn phun ra một bãi nước bọt, Hoàng Tiết Tháo hăm hừ :

- Quen cái con khi! Giỏi cho Minh Không hòa thượng! Ngươi đưa đường cho phiền phức đến tìm lão phu! Quen gì ngươi chứ, bắt quá hôm trước lão phu có gặp ngươi ngoài rừng, ngươi cung kính chấp tay chào, lão phu bất cố đến, ngươi không biết thẹn lại còn khoa trương lão phu với ngoại nhân! Đáng hận cho cái thứ trọc, chuyên ăn thịt chó, gieo rắc phiền phức khắp nơi!

Lão mắng một hồi, làm thanh niên khiếp quá.

Hắn van :

- Lão tiên bối bớt giận! Sở dĩ Minh Không đại sư phụ chỉ bảo là vì có tâm thiện ý, chứ không phải toan gây phiền cho lão tiên bối đâu, Minh Không đại sư là con nhà Phật.

Hoàng Tiết Tháo khoát tay lia lịa :

- Cho lão phu xin! Đừng nói nữa, nơi đây chẳng phải viện chẩn tế, chẳng phải là sở cứu thương, thì làm gì có Kim đơn, Ngân đơn, Thiên đơn mà cung cấp vung vít cho thiên hạ! Đi! Đi nơi khác mà tìm! Gấp!...

Trần Phẩm Đao quýnh quýng :

- Xin lão tiên bối rộng mở từ bi, cứu một mạng người, văn bối sẽ ghi ơn trọn đời đời...

Hoàng Tiết Tháo bật cười quái rợn, chỉ tay thẳng vào mũi Trần Phẩm Đao hỏi :

- Ngươi cho lão phu là hạng người như thế nào chứ? Mẫu thân ngươi chết hay sống thì có liên quan gì đến lão phu. Lão phu có gây bệnh cho bà ta đâu

mà người định bắt vợ lão phu. Lão phu cũng chẳng có may mắn liên quan gì đến gia đình nhà người, thì bảo lão phu hy sinh một hạt thuốc báu là bảo làm sao? Vô lý quá! Nếu mỗi người đến đây đều đòi một hạt thuốc, lão phu dù có bao nhiêu thuốc cũng không đủ thỏa mãn đầy đủ nhu cầu! Lão phu nghĩ người hồ đồ đến ngu xuẩn!

Sắc mặt biến đổi thoát đỏ thoát trắng, thoát xanh, Trần Phẩm Đoan rung rung người.

Vừa đau đớn, vừa tủi nhục, hấn rít lên :

- Lão tiên bối, mong tiên bối nghĩ lại, Văn bối sẽ lấy bài vị thờ sống tiên bối!

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Nói nhảm! Lão phu không cần ai thờ sống thờ chết. Súc sanh, lão phu bảo người đi, là người phải đi, nếu còn đứng đó léo nhéo, lão phu sẽ áp dụng quy củ, người đừng trách sao lão phu không khách khí đây.

Trần Phẩm Đoan lại quỳ xuống khóc sụt sướt, tiếp tục van cầu.

Hoàng Tiết Tháo khẳng khái từ khước và trầm giọng đuổi đi.

Trần Phẩm Đoan hết lời năn nỉ rồi níu chân Hoàng Tiết Tháo, lão ta liền co chân tung một đạp, hấn ngã lăn đi mấy vòng.

Rồi lão bật cười cuồng dại, thốt :

- Cảnh cáo đây! Lão phu không thiếu nợ mà người hòng níu kéo!

Trần Phẩm Đoan lồm cồm ngồi dậy, lại sụp lại nữa.

Hoàng Tiết Tháo từ từ bước tới, toan tung tiếp một đạp.

Yến Thiết Y bình lặng chứng kiến từ đầu, chợt cất giọng gọi :

- Trần Phẩm Đoan!

Trần Phẩm Đoan còn quỳ đó quay đầu nhìn chàng.

Yến Thiết Y liền đến gần Hoàng Tiết Tháo, gọi :

- Vị tiên bối của tại hạ!

Quắc mắt nhìn Yến Thiết Y, Hoàng Tiết Tháo hỏi :

- Còn người nữa, người muốn gì?

Yến Thiết Y ung dung thốt :

- Nóng lòng chi tiên sanh? Giả như tiên sanh muốn được cho dẫn gân, dẫn xương, thì cũng có người đâm bóp cho tiên sanh đây, tại hạ bảo chứng là tiên sanh sẽ hài lòng hơn nữa đây.

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Vậy người còn chờ gì?

Yến Thiết Y thông thả đáp :

- Tại hạ chờ nói xong một vài câu với tiên sanh. Nay tiên sanh, nghe đây, nên làm phương tiện cho những người thật sự cần nhờ đến tiên sanh. Việc tốt, sẽ gây cho tiên sanh nhiều đức!

Không chờ nghe quái nhân đáp như thế nào, chàng hướng qua Trần Phẩm Đoan bảo :

- Đứng lên đi, bằng hữu.

Trần Phẩm Đoan đứng lên, vì khóc quá nhiều nên giọng nói khàn khàn, hấn hỏi :

- Huynh đài có điều chi chỉ giáo?

Yến Thiết Y hỏi lại :

- Bằng hữu có học qua võ chăng?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Có học qua!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Học được mấy năm?

Vừa lau lệ, Trần Phẩm Đoan vừa đáp :

- Năm, sáu năm..

Yến Thiết Y lại cười :

- Năm, sáu năm! Thời gian không đến nỗi ngắn. Nếu gặp danh sư truyền dạy, rồi mình khổ công luyện tập, thì trong khoảng thời gian đó, mình có thể đạt mức thành tựu khả quan...

Trần Phẩm Đoan hỏi :

- Ý tứ của huynh đài...

Yến Thiết Y vẫn cười, nụ cười hòa dịu :

- Rất đơn giản, cùng với vị tiên sanh này, làm một ấn chứng võ công. Quy củ của lão ta là nếu đánh thắng lão thì được tặng một thứ hạt thuốc Từ Kim đơn. Tại sao bằng hữu không thử sức với lão? Lão có phản đối đâu, trái lại còn hân hoan là khác. Tại hạ lấy làm lạ, vì lẽ gì các hạ khách khí như thế?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Tại hạ không thể động võ với người mà mình khẩn cầu.

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Nhưng quy củ của lão như vậy thì sao? Không động võ là đừng hòng có thuốc, huống chi, các hạ cần thuốc cho linh đường? Mà theo lời các hạ thì linh đường ở trong tình trạng nguy cấp? Biến, phải quyền, mà quyền hợp lý, thì còn câu nệ tiểu tiết làm chi?

Trần Phẩm Đoan thở dài, trầm giọng đáp :

- Luận về công phu, tại hạ nhận thấy mình không phải là đối thủ của lão tiên sanh. Trước đây Minh Không đại sư có bảo với tại hạ như thế... Đại sư đưa ra nhận xét đó. Cho nên tại hạ không dám đòi hỏi một cuộc thử sức.

Yến Thiết Y bình tĩnh tiếp :

- Vị đại sư đó, thế ra cũng có tổ cáo với các hạ về quy củ của họ Hoàng?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Có.

Yến Thiết Y cau mày :

- Nếu vậy các hạ còn đến đây làm gì?

Trần Phẩm Đoan ấp úng :

- Minh Không đại sư bảo tại hạ phải van cầu khẩn thiết, rất có hy vọng tại hạ được miễn nguyên. Dù biết là khó khăn, tại hạ vẫn phải làm, tại hạ quyết làm bất cứ cái gì, miễn cứu được gia mẫu thì thôi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Các hạ là một người con hiếu thuận đó!

Trần Phẩm Đoan lộ vẻ khổ sở :

- Huynh đài còn nhỏ tuổi, chưa biết cái cảnh mồ côi gây đau đớn như thế nào! Tại hạ sớm mất cha, đã đau khổ một lần rồi, nên không muốn mất mẹ! Thà là tại hạ chết, chứ quyết phải làm mọi cách cho mẹ sống mãi mãi...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Khâm phục hiểu tâm của các hạ. Vậy các hạ cứ thử sức với Hoàng tiên sanh đi.

Trần Phẩm Đoan lấy làm khó khăn cau mày đáp :

- Tại hạ... đánh không thắng Hoàng tiên sanh, thì thử sức làm gì?

Yến Thiết Y bảo :

- Nghe tại hạ, cứ đánh thử. Tại hạ bảo đánh thử thôi mà! Biết đâu chẳng có một cơ hội may mắn bất ngờ? Chẳng hạn, như bất thành linh lão ta bị vộp bẻ? Thà làm như vậy còn khá hơn là cứ quỳ lạy, khấn cầu, khóc sưng cả mắt, lão ấy không có con tim đâu, các hạ đừng mong lạy chuyển nổi lão. Lão thích cứng, không thích mềm.

Dừng một chút, chàng nói tiếp :

- Huống chi, dù các hạ có bại đi nữa, thì cũng chẳng tổn thất gì, bất quá lão chỉ chặt mất cánh tay của các hạ thôi. Các hạ có dám hy sinh một cánh tay cho lệnh đường chăng?

Trần Phẩm Đoan nghiêng rằng :

- Được rồi, tại hạ xin thử!

Đập nhẹ tay lên đầu vai hấn. Yến Thiết Y tiếp luôn :

- Đừng bỏ qua cơ hội, các hạ. Người có hiểu tâm, thì trời giúp, cứ bình tĩnh giao thủ.

Trần Phẩm Đoan lấy chủ ý rồi quay mình bước trở lại, trước mặt Hoàng Tiết Tháo vòng tay thốt :

- Hoàng lão tiên bối!

Hoàng Tiết Tháo điểm một nụ cười man trá hỏi :

- Sao? Ngươi tán thành ý kiến của vị tân bằng hữu của ngươi phải không? Muốn động thủ với lão phu?

Trần Phẩm Đoan trầm giọng :

- Quy củ của tiên bối như thế, tại hạ còn muốn sao hơn?

Hoàng Tiết Tháo cười lớn một lúc, rồi thốt :

- Ngươi không phải là đối thủ của lão phu, tuyệt đối không phải! Lão phu không cần ra sức cũng có thể quyết đoán như thế! Lão phu từng coi tướng người, trông thần sắc là biết ngay mức thành tựu, huống chi ngươi có vẻ bệnh hoạn quá!

Lão lắc đầu luôn mấy lượt.

Trần Phẩm Đoan buông giọng trầm buồn :

- Tại hạ cũng biết thế, song tiên bối đặt quy củ như vậy, có khác nào buộc khó cho tại hạ? Trước cái cảnh chẳng đặng đừng...

Hoàng Tiết Tháo chột thét lên :

- Đương nhiên có sự bắt buộc như vậy! Đương nhiên ngươi phải tuân theo quy củ của lão phu. Từ Kim đơn của lão phu đâu phải là vật bỏ? Hề ai muốn lấy thì lấy?

Trần Phẩm Đoan vẫn tỏ vẻ khiêm nhường cúi thấp, tiếp :

- Tại hạ vì gia mẫu mà đắc tội với tiên bối, thế thôi, chứ không phải không biết tự lượng sức mình, mà sinh tài, khoe dưng! Tuân theo quy củ mà hành sự, tại hạ quyết không vọng cầu, không đoạt thủ.

Hoàng Tiết Tháo xì một tiếng :

- Vô luận ngươi nói gì, lão phu cũng cho rằng ngươi tham lam, ngươi mong chiếm tiện nghi, bất chấp công trình chế luyện của lão phu. Kẻ nào đến đây, cũng đều mang theo dã tâm, có khác là ở chỗ biểu hiện thôi.

Trần Phẩm Đoan rung người.

Hắn gần từng tiếng :

- Tiền bối đừng nghĩ lắm.

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Đừng nói nhiều! Hãy xuất chiêu đi!

Trần Phẩm Đoan do dự.

Yến Thiết Y khuyến khích :

- Mạnh dạn lên! Trần bằng hữu! Hoàng thiên bất phụ hiếu tâm nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giúp người có hiếu

Trần Phẩm Đoan lại biến sắc mặt.

Cứ mỗi lần Hoàng Tiết Tháo giục hấn xuất thủ, là hấn biến sắc mặt.

Mồ hôi lạnh đầm ướt trán hấn.

Hoàng Tiết Tháo giục. Yến Thiết Y khuyến khích. Trần Phẩm Đoan còn làm gì khác hơn là phải thử một lần.

Thử sức với con người không lòng trắc ẩn là một trò chơi nguy hiểm. Tuy tính mạng chẳng (sao), nhưng mất một cánh tay thì kể như tàn đời.

Hấn thần thờ đáp :

- Vâng! Tại hạ sẽ thử!

Hoàng Tiết Tháo tập theo cử động của con mèo giỡn chuột trước khi vồ, vung tay chụp chụp vào khoảng không, hất bộ mặt đầy lông đầy ria, tỏ vẻ khinh miệt giục thêm lần nữa :

- Vào đi chứ tiểu tử! Ngươi còn chờ gì nữa? Vào mà lấy gấp hoàn thuốc, đem về cho mẫu thân ngươi!

Câu nói đó có tác dụng lên tinh thần của Trần Phẩm Đoan, hấn phải làm mọi cách để cứu mẹ, thà rằng hấn chết, chứ không để mẹ chết.

Hấn hỏi :

- Đấu pháp như thế nào, tiền bối?

Hoàng Tiết Tháo cười vang :

- Chủ tùy khách, lão phu cho ngươi toàn quyền chọn lựa.

Trần Phẩm Đoan tiếp :

- Tại hạ muốn dùng tay không, tiền bối nghĩ sao?

Hoàng Tiết Tháo cười hì hì :

- Còn nghĩ sao nữa? Cách nào thì cũng đưa ngươi đến một kết quả thôi mà!

Cấn răng, rồi nghiêng ken két, Trần Phẩm Đoan buông gọn :

- Xin mời!

Hoàng Tiết Tháo lắc đầu :

- Nhường ngươi đó, nếu lão phu xuất thủ trước, thì chẳng hóa ra là già hiếp trẻ sao?

Trần Phẩm Đoan bất thành linh giang hai tay, rồi gộp lại, còn hai chân thì vừa nhảy tới vừa khoa tếu, như định kẹp đối phương, hai tay ôm thượng bộ đối

phương, như khóa chặt mọi hoạt động, nếu chân kẹp dính rồi thì một chân quét, hai tay quét.

Thế đánh như đồ vật, có điều nhanh hơn gấp bội thôi.

Hoàng Tiết Tháo cười lớn không né tránh, chìa thẳng tay hữu ra như ngọn trúc, đâm vào ngực Trần Phẩm Đoan.

Trần Phẩm Đoan lập tức xoay mình một phần tư vòng, xuôi tay hữu, rút chân khoa, móc tay tả lên, định chụp cổ tay của Hoàng Tiết Tháo.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo trầm cổ tay xuống, lòn ra ngoài, chụp vào vai Trần Phẩm Đoan, quyết nhắc bổng hẳn lên quãng ra xa.

Ngờ đâu, lão nghe nhói nhẹ ở hông, rồi lực đạo nơi cánh tay tan biến mất.

Bàn tay lỏng ngón, cánh tay buông xuôi luôn.

Thừa dịp đó, Trần Phẩm Đoan lách nhanh mình ra ngoài.

Thoát nạn hẳn vọt mình nhanh ra ngoài rồi đứng thờ dốc. Hẳn hú hồn cho là một cái may bất ngờ.

Hắn có biết tại sao Hoàng Tiết Tháo buông tay đâu, cứ tưởng là hoàng thiên ám trợ thật sự.

Vượt đối phương, Hoàng Tiết Tháo thét lên như sấm, đảo mắt nhìn quanh.

Yến Thiết Y vẫn đứng ngoài xa kia, chấp tay sau lưng bình thản.

Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức kèm sát hai bên tả hữu chàng.

Có kẻ nào di động đâu? Thế tại sao hông lão nghe đau nhói, Trần Phẩm Đoan thì không thể điểm tay vào đó, như vậy chẳng lẽ có ma?

Rồi lão tự cho là mình sơ ý, không vận nội lực đầy đủ liên tục mới xảy ra trường hợp đó.

Đình ninh như thế, lão lướt tới, tấn công lần thứ hai.

Trần Phẩm Đoan đâm hoảng, lùi mãi, đồng thời hai cánh tay đánh loạn ra, bắt thành chưởng pháp, vụt đông vụt tây, tạt nam hoành bắc.

Hoàng Tiết Tháo cơ hồ không cần nhìn thủ pháp của hắn, cứ tung chưởng. Chưởng pháp của lão gồm chín mươi chín thức. Lão vung tay cực nhanh, chưởng ánh chớp đầy trời bao phủ quanh mình Trần Phẩm Đoan, khiến hắn thêm lúng túng.

Tình thế nguy ngập cực độ, Trần Phẩm Đoan cảm chắc là mình phải nát như dưới chưởng lực đó.

Một phát chưởng sắp sửa giáng xuống đỉnh đầu Trần Phẩm Đoan.

Bất thành linh một đạo âm kinh từ đâu đó vút tới, nhắc bổng Trần Phẩm Đoan lên, theo đà chênh chênh, quăng hẳn tuốt ra vòng áp lực của lão.

Trong khi phát chưởng giáng xuống khoảng không thì Trần Phẩm Đoan rút xuống cách cực trường xa hơn ba trượng. Đạo âm kinh buông rơi hẳn nửa chừng, nên hắn phải tự lấy thế đáp cho đã rơi không tổn hại, hắn chấp choạng đôi chân mấy phút mới đứng vững được.

Hoàng Tiết Tháo đánh hụt lần thứ hai quát thảo ầm ầm đưa tay chỉ mặt hắn gằn từng tiếng :

- Giỏi! Người đóng kịch khéo lắm!

(Thiếu 2 trang)

Trần Phẩm Đoan chưa hẳn, thành ra một bên xoay qua, một bên lướt tới, song phương cùng sắp lại gần.

Tẩu xảo làm sao, một tay quyền của Trần Phẩm Đoan bay sang, trúng vào cằm Hoàng Tiết Tháo bật kêu một tiếng bốp.

Quả đấm đó khá mạnh, làm cho lão chao chao người.

Rồi một ngọn cước của Trần Phẩm Đoan vút qua, trúng ngay bụng lão.

Lão hự một tiếng, không còn gượng đau được nữa, ngã ngồi xuống tại chỗ.

Yến Thiết Y không chậm trễ một giây, vẩy tay reo lên :

- Trần bằng hữu thắng! Hoàng tiên sanh bại!

Chàng reo lên gấp, để đặt tình trạng trong một cái thế đã rồi, bởi chàng sợ Hoàng Tiết Tháo vùng đứng lên, tiếp tục cuộc trí mạng.

Chấm dứt ngay cuộc đấu tại đây, có lợi cho Trần Phẩm Đoan, vì tài nghệ của hắn kém quá, không nên đùa dai với tử thần.

Chàng như giám khảo, tuyên bố rồi là thí sinh phải chịu, dù rơi đài cách oan ức cũng phải chịu.

Một, chàng reo lên chưa đủ, Hùng Đạo Nguơn đóng vai phụ khảo, hoan hô :

- Khá lắm đó, Trần bằng hữu! Lệnh đường sẽ được nạn khỏi tai qua!

Thôi Hậu Đức nói luôn :

- Kẻ có chân tài thường hay tự khiêm, giấu tuyệt nghệ rất kỹ! Ai trông thấy Trần bằng hữu dòm màu mè điệu bộ mà chẳng làm? Chẳng trách Hoàng lão tiên sinh chuốc lấy thảm bại!

Yến Thiết Y gọi Trần Phẩm Đoan :

- Mừng cho Trần bằng hữu đó nhé. Tại hạ đã bảo mà, Hoàng Thiên có khi nào bỏ qua một hiếu tâm nhân! Viên Tử Kim đơn chắc chắn phải về tay bằng hữu rồi! Đúng là một cuộc chiến đầy hứng thú.

Trần Phẩm Đoan như từ cung trời rớt xuống, ngơ ngơ, ngác ngác, lảo nhảm :

- Tại hạ thắng?... Có thể nào như vậy?... Không! Tại hạ không tin...

Yến Thiết Y cao giọng :

- Không tin cũng phải tin, bởi sự thật đã phô bày trước mắt đó, Hoàng lão tiên sanh còn ngồi kia! Bằng hữu hãy bước tới mà đòi chiến lợi phẩm.

Trần Phẩm Đoan còn bàng hoàng, như chưa rời cơn mộng.

Hoàng Tiết Tháo qua cơn đau, vụt đứng lên chỉ tay vào mặt Trần Phẩm Đoan hét :

- Hay cho ngươi dám đóng kịch trước mặt lão phu. Nên nhớ là trong tương lai phải tránh gặp mặt lão phu, nếu lão phu trông thấy ngươi là tám mươi mạng ngươi cũng đi đời.

Trần Phẩm Đoan cố phân trần là hắn không hề dính dáng đến cái “Thắng” này.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo làm sao tin được, khi chính tay quyền của hắn tống vào cằm, ngọn cước của hắn tung vào bụng lão?

Lão lấy ngay chiếc túi trong mình ra, rồi mò tay vào đó một lúc, lão lấy ra một hoàn thuốc màu tía ánh vàng.

Những người hiện diện đứng cách lão xa xa, mà vẫn vờn ngửi được mùi thơm từ hoàn thuốc bốc ra, loang trong không khí.

Đúng là một loại thuốc quý.

Lão quay sang Trần Phẩm Đoan quát :

- Bắt lấy, rồi cút ngay!

Lão dùng nội lực mà quăng hoàn thuốc, hoàn thuốc vút đi, tuy nhỏ bằng hạt nhãn, song tiếng gió vu vu.

Trần Phẩm Đoan đưa tay đón bắt, kinh đạo cuốn theo hoàn thuốc rất mạnh, đẩy hắn lùi lại mấy bước.

Cầm hoàn thuốc nơi tay, đứng vững rồi Trần Phẩm Đoan vòng tay, nghiêng mình hướng về Hoàng Tiết Tháo cung kính thốt :

- Hoàng tiền bối...

Hoàng Tiết Tháo khoát tay nạt :

- Đi gấp, ta không cần ngươi đa tạ một cách mỉa mai. Nên nhớ lời ta dặn, đừng để ta gặp mặt lần thứ hai đấy!

Trần Phẩm Đoan lại day qua Yến Thiết Y tỏ lời cáo biệt rồi quay mình bước đi, mang theo niềm hoang mang vĩ đại.

Đạo ám kinh từ đâu đến tiếp trợ cho hắn?

Ai?

Nhìn theo bóng Trần Phẩm Đoan đến khuất dạng bên ngoài rừng, Yến Thiết Y gọi Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức, bảo :

- Đi! Đã đến lúc rồi.

Cả ba cùng quay mình.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo vọt tới ngăn chặn quát :

- Đứng lại!

Yến Thiết Y cười cười :

- Lão tiên sanh muốn tặng bọn tại hạ mỗi người một hoàn thuốc?

Hoàng Tiết Tháo lại hét :

- Đừng nuôi mộng!

Yến Thiết Y nhìn lão đăm đăm :

- Không tặng thuốc, thì để bọn tại hạ ra đi, tiên sanh còn chặn lại làm gì?

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Ta hiểu, các ngươi cũng đã tâm như tiểu tử vừa rồi, muốn đoạt một hoàn thuốc của ta, nhưng bây giờ thấy rõ chưa phải là đối thủ của ta, nên lặng lẽ cúi đầu ra đi. Không, không thể đơn giản như vậy được, dù các ngươi chưa lấy được hoàn thuốc quý, ta cũng phải trừng trị các ngươi một lần, cho bỏ cái dã tâm chuyên ngồi mát ăn bát vàng, ngóng tai nghe nói chỗ nào có của lạ là kéo bè, kéo lũ đến, tìm cách chiếm đoạt. Các ngươi muốn đi? Nhẹ nhất cũng phải chặt cánh tay hữu, bỏ lại đây cho ta.

Yến Thiết Y cau mày :

- Lão tiên sanh, vì cái tánh cố chấp mà tiên sanh đã mất hết một hoàn thuốc quý rồi, sao tiên sanh không ăn năn, thế muốn mất thêm mấy hoàn nữa phải không?

Hoàng Tiết Tháo bĩu môi :

- Làm gì có việc đó? Không ai thất bại cùng một lúc hai lần cả. Ta chỉ hận mình khinh thường tiểu tử, thành ra mắc kế hấn thôi, chứ tài năng gì mà hấn đánh bại nổi ta? Nhưng các ngươi thì ta xem kỹ lắm rồi, còn lâu lắm mới là đối thủ của ta, đừng tưởng có thể làm điều phi thường như hấn mà mất mạng.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Bọn tại hạ không muốn thử thuốc đó!

Hoàng Tiết Tháo lắc đầu :

- Bây giờ, các ngươi phủ nhận cũng đã quá trễ, dã tâm của các ngươi lộ liễu ngay từ lúc đầu, ta thấy rõ.

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Tiên sanh mất một hoàn thuốc, vừa tiếc vừa tức, không nơi nào phát tiết cái tức rồi quay lại đổ trút lên đầu bọn tại hạ à?

Hoàng Tiết Tháo cười lạnh :

- Đúng vậy, ít nhất ta cũng có lý do, bởi tại sao thì các ngươi cũng có chứng kiến việc xảy ra. Ta muốn diệt trừ những kẻ thứ ba.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thuốc, bọn tại hạ không cần, song tiên sanh nài nỉ mãi, chừng như muốn tặng ngay. Tại hạ nói trước, tiên sanh sẽ mất thuốc đấy nhé!

Hoàng Tiết Tháo xì một tiếng :

- Một là chặt tay, hai là giao thủ. Đừng nói lời thôi nỡ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sanh nhất quyết phải có cuộc đấu?

Hoàng Tiết Tháo gật đầu :

- Nhất định phải có, trừ ra các ngươi thức thời vạ, nhận bại trước.

Yến Thiết Y hỏi :

- Đấu như thế nào?

Hoàng Tiết Tháo đáp :

- Tùy ngươi. Ta sẵn sàng chấp nhận mọi đề nghị do ngươi đề ra.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Tại hạ và Hoàng tiên sanh vốn không cừu không oán, thì chẳng cần gì bên này gây thương tổn bên kia, mới phân định thắng bại. Cho nên, tại hạ nghĩ, chúng ta nên đấu bằng tuyệt kỹ.

Hoàng Tiết Tháo hỏi :

- Nghĩa là sao?

Yến Thiết Y giải thích :

- Con nhà võ cần phải hội đủ mấy điều kiện này, mới mong thành danh được là: Nhanh, mạnh, ổn chuẩn và độc. Chúng ta cứ thi triển mấy điểm đó để phân định sự hơn kém với nhau.

Những điểm đó bình sanh Hoàng Tiết Tháo tự phụ hơn người, nếu bây giờ thi thố ra thì lão cảm chắc cái thắng trong tay.

Cho nên lão chịu liền.

Lão đáp gấp :

- Ta chấp nhận đề mục đó, nhưng còn cách thức, ngươi có ý kiến chi, hãy nói luôn cho ta biết?

Yến Thiết Y tiếp :

- Không có cách thức rõ rệt. Trước hết chúng ta thi môn nhanh.

Hoàng Tiết Tháo chớp mắt :

- Thi như thế nào?

Yến Thiết Y bước tới, đứng thẳng người thốt :

- Tại hạ đứng đây, tiên sanh có thể dùng bất cứ phương sách nào, kể cả vũ khí, công kích tại hạ ba lần. Nếu tiên sanh đánh trúng thì tại hạ bại. Dù tiên sanh mạnh tay, lỡ làm chết tại hạ thì cũng chẳng sao. Qua ba lượt đánh rồi mà tiên sanh không chạm được mình tại hạ, thì đến phiên tiên sanh đứng cho tại hạ đánh, cũng ba lượt như vậy, tiên sanh nghĩ sao?

Hoàng Tiết Tháo suy nghĩ một chút, đoạn thốt :

- Cách đó hay lắm, ta chấp nhận nhưng đừng tưởng là ta giành tiện nghi đâu nhé, tại ngươi đề nghị, ngươi tự nguyện, thì ta phải theo y, giả như ngươi có bại cũng đừng oán ta.

Yến Thiết Y ưỡn ngực đáp :

- Đương nhiên, chính tại hạ xướng xuất chứ đâu phải tiên sanh đòi hỏi :

Hoàng Tiết Tháo điểm một nụ cười nham nhở :

- Thế thì chúng ta bắt đầu đi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Xin mời tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo mừng thầm, bảo :

- Chuẩn bị đi!

Yến Thiết Y đáp :

- Xong từ lâu, tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo đảo bộ từ một bên lướt tới chứ không công kích ngay chánh diện.

Chưởng ảnh phát xuất như ngàn sao chớp, bao nhiêu đều bắn vào Yến Thiết Y.

Quái dị thay tiếng gió bốc lên, gió phát động từ trong thân thể Yến Thiết Y bốc ra thành tiếng vu vu, rồi thân hình chàng biến thành nhẹ nhõm, thân hình giữ một khoảng cách độ mấy tấc, chưởng ảnh tới, thân hình nhích, chưởng ảnh lui, thân hình nhích, bên tới bên lui, mường tượng giữa chưởng ảnh và thân mình có một sức hút giằng co, giữ một khoảng cách đều đều.

Không một chưởng ảnh nào chạm vào mình Yến Thiết Y.

Cái lạ nhất là đôi chân chàng không hề di động, chỉ có thân trên là lắc lư thôi.

Một phát chưởng dù tuyệt diệu đến đâu cũng không phát xuất hơn ngàn chưởng ảnh, cuối cùng chiêu chưởng đã tròn.

Qua cuộc tấn công thứ nhất của Hoàng Tiết Tháo, lão bại một điểm Yến Thiết Y thắng một điểm.

Lão biến sắc mặt, sang qua đợt thứ hai liền. Hai tay quăng tới đầu chúi xuống, chân chống lên, với cái thế trông chuối ngược, lão bung tròn thân hình vào Yến Thiết Y.

Một thế đánh lạ kỳ.

Thân hình tung đi, không phải ập trọn vào người của đối phương, mà là chọc hai chân tới, vì chọc nhanh nên trông như hai mũi tên lao.

Làn gió bốc từ thân thể Yến Thiết Y trước đó bao bọc quanh chàng, ngăn chặn chưởng ảnh, đột nhiên lắng dịu như một vật mềm rỗng lòng, đang phồng lên, lũng lổ xẹp lại, rồi làn gió đó biến thành cứng rắn, che bên ngoài thân thể của chàng tạo thành một chiếc giáp kiên cố.

Đôi chân kia nếu bung tới, sẽ chạm chiếc giáp chứ không mong gì đụng đến lớp da của chàng.

Đồng thời gian, chàng nghiêng mình qua một bên, lệch chiều thẳng đứng độ ba tấc thôi, đủ tránh chân của Hoàng Tiết Tháo.

Đôi chân của lão bắn vào khoảng không, thân mình theo đà chuối tới, lão cứ để người theo tư thế trông chuối ngược đó, hoành tay vào tay áo. Từ trong tay áo, một đường dây cực nhỏ, bằng thân cây kim may áo cuốn vút ra, đường dây quá nhỏ nên không phát tiếng gió.

Đường dây có tác dụng quán quanh mình Yến Thiết Y, cho nên quăng dây ra rồi lão cũng vừa đáp xuống, và nhanh như chớp lão quay mình, vuron tay lên, đầu dây trong quần nơi hai ngón tay cái và trở, lão giật hai ngón tay.

Hai ngón tay nhẹ xều.

Đầu dây ngoài, nào có quần trúng mình Yến Thiết Y đâu mà có vật nặng trì tay?

Yến Thiết Y phát nhẹ ổng tay áo cười thốt :

- Đủ ba lượt rồi đó nghe tiên sanh!

Mồm thở, mũi thở, trán rịn mồ hôi, mặt biến sắc xanh. Hoàng Tiết Tháo vừa dậm chân vừa rút hận :

- Ngươi khoan đắc ý vội tiểu tử! Chưa chắc gì ngươi chạm được mình ta. Ngươi không thể thắng nổi ta, nhất định như vậy!

Yến Thiết Y gật gù :

- Đúng lắm, tiên sanh, thắng được tiên sanh đâu phải là việc dễ làm! Tuy nhiên tại hạ cũng phải làm thử, chẳng lẽ có qua mà không có lại, thiếu công bình sao.

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Ta có ngăn cản ngươi làm thử đâu?

Yến Thiết Y tiếp :

- Tại hạ trước hết cáo tổ với tiên sanh về việc này, là tại hạ sẽ dùng vũ khí đấy. Dùng thanh kiếm của tại hạ đấy.

Hoàng Tiết Tháo qua ba đợt tấn công đã biết tài nghệ của Yến Thiết Y như thế nào rồi, dĩ nhiên lão ngán, nhưng con người đó tự kiêu, hiếu thắng cực độ, nên không bao giờ biết phục thiện dù đang sợ đối phương có cách thủ thắng.

Lão hét lên :

- Đừng dài dòng, ta chấp ngươi dùng bất cứ phương thức nào.

Yến Thiết Y từ từ đưa tay lên đầu vai nắm chuôi Thái A kiểm ló hon tấc, rồi chàng bảo :

- Đề phòng nhé, tại hạ sắp sửa xuất thủ đây.

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Đừng làm mất thì giờ...

Tiếng “giờ” chưa dứt âm vang, một vệt sáng xanh lóe lên, Hoàng Tiết Tháo chưa kịp nhích mình, chòm râu dưới cằm đã bị vệt sáng đó gọt nhẵn tới sát da.

Những sợi râu bay là tả.

Rú lên một tiếng, Hoàng Tiết Tháo bay hồn tan phách cấp tốc nhảy lùi.

Nhưng nhảy mà làm gì nữa? Có khi nào Yến Thiết Y lia kiếm tới yết hầu của lão chứ?

Chàng không giết người vô lý do như vậy, huống chi chàng chỉ đùa giỡn với lão thôi.

Lạ lùng hơn nữa, thanh Thái A kiếm đã chui gọn vào chiếc vỏ sau lưng Yến Thiết Y, chuôi ló lên, bàn tay của chàng vẫn nắm chuôi kiếm.

Chàng xuất thủ nhanh quá, mừng rỡ chàng không hề rút kiếm lia sang.

Chàng ung dung điểm một nụ cười, hòa dịu nhìn Hoàng Tiết Tháo.

Lão còn ngơ ngác, một lúc sau lại lẩm nhảm :

- Tà thuật! Tà! Nhất định là có tà!

Yến Thiết Y vẫn cười :

- Tiên sanh bại rồi!

Hoàng Tiết Tháo nhảy lên chồm chồm, hét :

- Bất phục! Bất phục! Ngươi dùng tà thuật thủ thắng, chẳng phải do bản lĩnh chân chính.

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Dù cho là tà thuật đi nữa, chúng ta đã có thỏa thuận trước với nhau rồi, tiên sanh! Chính tiên sanh đã nói, là chấp tại hạ dùng bất cứ phương thức nào kia mà. Cho nên, chúng ta chỉ cần bằng vào kết quả mà phân định thắng bại. Giả như tại hạ bại, thì tại hạ phải nhận bại, chứ không thể viện cớ tiên sanh dùng tà thuật mà chối cái bại của tại hạ được.

Hoàng Tiết Tháo đỏ mặt tía tai, quát :

- Được rồi, bây giờ chúng ta sang môn thứ hai.

Yến Thiết Y thốt :

- Môn thứ hai là khinh công. Theo như tiên sanh thì phải thi như thế nào mới là công bình?

Hoàng Tiết Tháo đáp :

- Ta có cách.

Yến Thiết Y bảo :

- Tiên sanh nói cho nghe.

Nghiến răng mấy lượt, Hoàng Tiết Tháo trầm giọng tiếp :

- Một, chúng ta đặt một vật trên nóc nhà của ta đó, rồi cả hai cùng tung mình lên, ai lấy được trước là người đó thắng. Hai là nhảy cao, người nào nhảy cao hơn, người đó thắng!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng được!

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Chắc ngươi có trò quỷ sẵn sàng rồi phải không?

Yến Thiết Y cau mày :

- Sao tiên sanh nói cái gì lạ vậy?

Hoàng Tiết Tháo tiếp :

- Ta có cảm tưởng là ngươi có chủ trương sẵn, cho nên ngươi chẳng hề nao núng. Ngươi bằng vào đâu mà có thái độ cuồng vọng như thế? Bằng vào đâu mà ngươi đứng vững trước đề nghị của ta? Xem ngươi có vẻ khinh thường quá, như cầm cái thăng chắc trong tay rồi.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng đa nghi, tiên sanh, chẳng qua tại hạ xem thường thắng và bại, tại hạ không như tiên sanh, bại thì quát tháo, thắng thì nhảy múa reo hò, gặp việc bất mãn thì uất ức, việc khó khăn thì khăn trương, thất thố.

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Ai biết được ruột ngươi mấy khoan? Ngươi nói gì, ta cũng chẳng tin!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Mất thì giờ nhiều rồi đó, tiên sanh. Nên biết là tại hạ cần đi gấp, hãy bắt đầu đi, để chóng kết thúc.

Suy nghĩ một chút, Hoàng Tiết Tháo lấy trong người ra một cái túi bằng bố thô màu xám, bên trong túi là mấy hoàn Tử Kim đơn quý báu hơn chính sanh mạng lão, rồi lão nghiêng đầu nheo mắt thốt :

- Lấy vật đặt trên nóc nhà, kẻ nào đến trước, chụp được trước, trở về đây là kẻ đó thắng.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Chí lý!

Hoàng Tiết Tháo liền nhún chân, tung mình lên, gió rít một tiếng vù, đoạn vung tay, cái túi lao vút đi, rơi xuống mái ngói nằm lìm.

Sau đó lão trở về nguyên vị.

Thân pháp của lão nhanh quá, chừng như lão muốn tỏ cho Yến Thiết Y thấy, cho chàng gồm trước khi thi thố.

Lão cười lớn hỏi :

- Vật đã được đặt trên đó, tiểu tử thấy chứ?

Thật ra, lão chỉ muốn cho chàng thấy thân pháp của lão hơn là thấy vật.

Yến Thiết Y biết vậy, nên tán lão một câu cho lão khoái :

- Thuật khinh công của tiên sanh cao tuyệt!

Hoàng Tiết Tháo nghênh mặt :

- Cho ngươi mò tầm mắt một chút, để ngươi dẹp bớt cái tánh ngông cuồng. Mất ba mươi năm công phu tu vi đó nhè, tiểu tử! Ba mươi năm, hơn nửa đời người đó nhè! Đừng tưởng vọt như con cáo mà hạm mình là tay khinh công cao tuyệt. Trẻ nít bây giờ có khác, cứ nhìn đáy giếng của chúng mà cứ tưởng là to như trời!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Tiên sanh dày công tập luyện, tại hạ phục hết sức. Tuyệt giả dày, nào phải một chiều một buổi tích tụ? Thành tựu cao nào phải một năm, một tháng tu vi? Tiên sanh quả là một người kiên nhẫn phi thường!

Hoàng Tiết Tháo thét :

- Đủ rồi, đừng tăng bốc mãi, quy củ, ngươi có hạ mình đến đâu ta vẫn chiếu theo quy củ hành động.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sanh đã chọn điểm xuất phát chưa?

Hoàng Tiết Tháo dùng gót chân vẽ một đường trên mặt đất, đoạn gọi Yến Thiết Y đến, cả hai đứng sừng vai nhau sau đường vẽ, bảo :

- Điểm xuất phát tại đây. Khi ta hô tiếng bay! Là tức khắc chúng ta bay.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt! Chỉ cần tiên sanh hô bay là chúng ta bắt đầu.

Hùng Đạo Ngươn bước tới đề nghị :

- Tiên sanh để cho tại hạ làm trọng tài, vậy mới công bằng.

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Ai mượn ngươi chen vào? Ngươi mà làm trọng tài? Có xứng đáng không? Hừ!

Yến Thiết Y vẫn thản nhiên, dù cuộc thi sắp bắt đầu, điều đó càng làm cho Hoàng Tiết Tháo thêm thắc mắc.

Phải có một cái gì chàng mới biểu lộ sự tự tin vững chắc như thế?

Cái gì? Hoàng Tiết Tháo sợ cái đó là tà thuật. Và nếu chàng sử dụng tà thuật như lần trước thì tội cái túi của lão rồi.

Lão băng quơ :

- Tiểu tử đang tưởng gì đó?

Yến Thiết Y đáp :

- Tại hạ đang tưởng đến mái nhà. Nó cao quá tiên sanh há!

Hoàng Tiết Tháo cười lớn :

- Muốn bỏ cuộc phải không? Đâu có được! Ta cho ngươi khóc luôn!

Yến Thiết Y chỉ cười, không đáp.

Hoàng Tiết Tháo hóp một hơi dài không khí. Yến Thiết Y vờ không trông thấy, chẳng những thế, hoặc vô tình, chàng lại lùi hai ba bước, nhích tới một bước.

Như vậy là chàng chấp Hoàng Tiết Tháo tới ba bốn bước.

Hoàng Tiết Tháo chừng như thấm thía sự khinh miệt đó, nên thoáng nóng mặt vội lên tiếng để khuấy lấp :

- Nghe đây!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Nghe.

Đột nhiên lão chớp mình.

Khi đôi chân hồng đất khá cao rồi lão mới buông :

- Bay!

Hùng Đạo Ngươn mừng :

- Hèn! Hèn quá!

Nhưng Yến Thiết Y không giận, không hấp tấp. Chàng còn đứng đó cười cười.

Chàng chờ cho Hoàng Tiết Tháo đến gần mái nhà mới khẽ nhún chân, đồng thời rút kiếm khoát ra một vòng, nương thế kiếm vút mình lên, theo thế ngự kiếm phi hành.

Mũi tên lao đi, bật kêu rẹt chàng lao mình đi, không một tiếng động, nhanh hơn sao xẹt.

Chàng đến đích, nhặt chiếc túi, trở lại nguyên vị, thế mà Hoàng Tiết Tháo vẫn chỉ tới nơi, nói gì là trở về chỗ cũ.

Lão tới nơi, nhưng vật không còn tại chỗ.

Biến sắc mặt, lão quay mình, quên mất bay trở xuống, mà chỉ giương mắt to nhìn.

Yến Thiết Y còn đứng đó, sau đường vẽ vạch trước xuất phát, an tường.

Chàng không bay lên à?

Tại sao chiếc túi mất đi?

Không, chiếc túi không mất, nó đang bị kẹp giữa hai ngón tay của Yến Thiết Y.

Chàng đang lắc chiếc túi nhẹ nhẹ như để trêu lão.

Phẫn nộ, tức uất, thẹn thùng, hối tiếc... Ngàn ấy nỗi niềm phát sanh nơi tâm tư, làm cho Hoàng Tiết Tháo điên tiết lên.

Qua một lúc, lão trấn định được tinh thần.

Lão bắt đầu thức ngộ sự tình, và đêm nay, cái đêm mà lần đầu tiên lão mới thức ngộ một điểm, dù trè nít lên ba cũng hiểu được, cái điểm trên núi cao còn có mây che, và mây dù cao hơn núi, mây vẫn ở dưới nguyệt cầu, và nguyệt cầu dù cao, vẫn chưa xa bằng thái dương... Lần thứ nhất trong đời lão.

Trùng mắt nhìn Yến Thiết Y lão hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Yến Thiết Y không đáp, chỉ nhắc :

- Còn một đề mục thi nữa, tiên sanh, mình nên tiếp tục hay bỏ luôn?

Hoàng Tiết Tháo hét :

- Đáp câu hỏi của ta! Ngươi là ai?

Yến Thiết Y điềm đạm nở một nụ cười :

- Hà tất phải biết tại hạ là ai hử tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo vẫn cao giọng :

- Ta nhất định phải hiểu rõ ngươi là ai. Ta bại, thì ta có quyền đòi hỏi kẻ thắng phải cung khai lai lịch. Để làm gì, ngươi biết chứ? Giả như số thọ của ta còn dài, thì cũng tất có ngày mình gặp lại nhau chứ?

Yến Thiết Y nhẹ bữu môi :

- Cần đến thế à?

Hoàng Tiết Tháo gắt :

- Đừng ốm ờ! Nói nhanh đi!

Yến Thiết Y lại cười, quay qua một bên bảo :

- Hùng Đạo Ngươn, cho lão tiên sanh biết.

Hùng Đạo Ngươn nhún mạnh từng chữ :

- Cung lớn không cùng, rừng xanh múa lượn, núi sông bao la, áo thép phát phối.

Hoàng Tiết Tháo xám mặt. Một lúc lâu lão ú ớ :

- Kiêu... kiêu.. bá?...

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Họ Yến, tên Thiết Y.

Hoàng Tiết Tháo vẫn còn mở mắt trao trao :

- Người không lừa ta chứ?

Yến Thiết Y hỏi :

- Để làm gì? Lừa là khi nào mình không tài bằng kẻ nào đó, lừa để tìm tiện nghi, mà tiện nghi thì tại hạ không cần tìm, nó cũng đến với tại hạ, nó đã đến rồi, tại hạ lừa làm chi?

Hoàng Tiết Tháo thở dài :

- Chả trách ta bại cũng phải!

Yến Thiết Y lại hỏi :

- Tiên sanh cần chứng minh? Kiều Bá vốn luyện một môn kiếm pháp tại gia bí truyền mang cái tên Minh Thiện đại thức, tiên sanh cần thấy kiếm pháp đó chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tia sáng dẫn đường

Hoàng Tiết Tháo kinh hãi :

- Người... người đừng có dùng ta làm hình nộm để thử kiếm pháp chứ?

Một vệt sáng lóe lên.

Hoàng Tiết Tháo hoảng quá, vội nhảy tung tung, bắt phân phương hướng.

Bỗng, lão nghe lạnh bên má hữu. Càng kinh hãi, lão tháo lui, lại nghe lạnh bên mé tả.

Lão thét lên inh ỏi, tuy chưa biết việc gì xảy ra, song lão hiểu là bất lợi cho lão.

Rồi nhiều vệt sáng lóe nối tiếp, cuối cùng bản mặt dày lông của lão trụi lui, gần như nhẵn bóng.

Kể đó, Yến Thiết Y chấp hai thanh kiếm Thái A và Chiêu Nhật thành chữ thập phía trước ngực, điểm một nụ cười, chàng chấp hai thanh kiếm lại, cho khua lên một tiếng, rồi kiếm nào tra vào vỏ nấy.

Chàng khoanh tay lại trước ngực, chân thẳng chân dòn, mình nghiêng nghiêng, miệng nở một nụ cười, nhìn Hoàng Tiết Tháo.

Hoàng Tiết Tháo đã đứng lại, hai tay xoa xoa gương mặt, xoa tới đâu, lão kêu oai oái tới đó.

Chẳng một thương tích nào, bởi máu không chảy, lão lại không nghe đau.

Nhưng, cả ria lẫn lông mặt đều bị gọt sát chân.

Lão rít lên :

- Yến Thiết Y! Người khinh người thái quá...

Yến Thiết Y cười hi hi :

- Tại hạ có hảo ý đấy. Tiên sinh, cứ để lông lá xồm xàm như vậy trong tiên sinh có vẻ man rợ quá, chẳng ai dám tiếp cận. Bây giờ thì tiên sinh biến đổi hoàn toàn, dễ thương hết sức. Đẹp lắm tiên sinh ơi! Hãy tạ ơn tại hạ một tiếng.

Hoàng Tiết Tháo giận không còn có thể nào hơn, khí uất dâng lên chặn yết hầu, ngăn chặn hơi thở làm lão ta xanh dòn mặt mày.

Làm sao được, khi mà tài nghệ của mình chẳng bằng một ngón tay người ta, dù có tức thì cũng phải ráng chịu vậy thôi.

Lão rít luôn :

- Người bắt buộc ta phải liều mạng với người đấy nhé! Đến từng tuổi này, ta có thể chết là vừa. Lại đây, tiểu tử! Lại đây!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không! Nguy lắm, nguy cho tiên sanh lắm! Trong Minh Thiên đại cửu thức, tại hạ chỉ mới thi thố một chút thôi, tiên sanh đừng bức tại hạ phải xuất phát thêm một vài thức khác. Đòi còn đáng yêu lắm, tiên sanh, huống chi, tiên sanh còn cả một túi Tử Kim đơn kia! Chết rồi bỏ lại cho ai?

Chàng thọc hai ngón tay vào túi, kẹp một hoàn, đoạn thắt dây miệng túi lại, quăng sang cho Hoàng Tiết Tháo, bảo :

- Đém lại đi, tại hạ chỉ lấy một hoàn thôi, lấy mà không có chỗ dùng, bắt quá dễ răn tiên sanh đừng quá hung bạo, tàn nhẫn, nên ăn ở cho có đức.

Đưa tay đón bắt chiếc túi. Hoàng Tiết Tháo hết phương thốt thành lời, lão cứ nghiêng răng trèo trẹo, nghe rợn người.

Yến Thiết Y tiếp :

- Con nhà võ có mấy điều cổ kị là: cuồng, nông và quái. Cuồng loạn thì dễ sanh thù hận, nông cạn lắm lúc thiệt thân, quái đản thì chỉ khiến người lánh xa, thành ra đơn độc. Cả ba điều cổ kị, tiên sanh điều hội đủ, thật đáng buồn cho một người thành tựu khá cao, nhưng lại vô dụng đối với giang hồ. Tuy nhiên, tiên sanh chưa hề làm một điều cực ác, thì tại hạ cũng chẳng trách làm gì. Nếu tội ác đáng chết, thì một nhát kiếm đã cứa cổ tiên sanh rồi, tại hạ đâu cần gọt lông để cảnh cáo? Mong tiên sanh từ nay sửa thái độ.

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Ta không mượn người giáo huấn...

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thuốc đắng giả tật, lời thật mịch lòng, danh ngôn thường nghịch nhĩ. Tại hạ hiểu, còn tùy tiên sanh chấp nặc hay không, hậu quả của tiên sanh, không may may liên quan đến tại hạ.

Hoàng Tiết Tháo hét oang oang :

- Yến Thiết Y! Có phải người đã ngấm giờ chiều, tiếp trợ tiểu tử họ Trần chăng?

Yến Thiết Y điềm nhiên đáp :

- Tại hạ có nói rồi, tiên sanh, Hoàng Thiên ám trợ hiếu tâm nhân! Tiên sanh không thấu triệt cái đạo lý đó sao? Khi Hoàng Thiên muốn, thì có bao nhiêu người sẵn sàng tuân theo cái ý của Hoàng Thiên.

Hoàng Tiết Tháo nghiêng răng :

- Được rồi! Kể như hôm nay ta gặp xui.

Yến Thiết Y nghiêng mình :

- Núi tuy cao, biển tuy rộng, sông tuy dài, thế giới bao la, song người đi mãi cũng có lúc gặp nhau. Trong tương lai có biết bao nhiêu cơ hội trùng phùng? Đừng lo không có dịp tái ngộ, tiên sanh. Tại hạ xin cáo từ.

Hoàng Tiết Tháo hét vọng theo :

- Hậu hội hữu kỳ? Dù xuống đến Âm ty ta cũng chẳng tái ngộ người.

Yến Thiết Y cùng hai cận vệ Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức bỏ đi luôn, không quay đầu lại.

Ra đến bìa rừng Hùng Đạo Nguơn ngẩng mặt nhìn trời thờ dài, thốt :

- Đêm nay khòì cần phải đi tìm chỗ nghỉ ngơi, trời sắp sáng rồi kia, thật đáng hận cho lão quái vật, tại lão mà mình mất hết một giấc ngủ!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Oán hận làm gì, Đạo Nguơn! Tuy mệt thật, song bù lại mình đã làm được một công đức khá lớn, thì cái tâm của mình rất an, tâm an mà thân nhọc, còn hơn thân an tâm nhọc.

Hùng Đạo Nguơn gật đầu :

- Khòì Thủ có lý. Đương nhiên tâm an đáng hơn thân an.

Bỗng, một tiếng động quái dị vọng đến tai họ, phát xuất lỏi ven rừng gần đó.

Thôi Hậu Đức nhanh như chớp quay mình, lão vén lên hai tay chụp chuỗi cặp đao, mũi đao chĩa về phía âm thanh phát xuất.

Một thân hình cao ốm đang hồn hển chạy đến.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Trần Phẩm Đoan chưa đi à?

Đúng vậy, người mới đến chính là Trần Phẩm Đoan.

Thu đao về, Thôi Hậu Đức thét :

- Bằng hữu còn nấn ná ở đây làm gì nữa?

Trần Phẩm Đoan tiến tới sụp mình xuống lạy liền.

Yến Thiết Y vội nhảy tránh qua một bên gấp giọng hỏi :

- Muốn nói gì cứ nói, bằng hữu làm thế chẳng sợ tại hạ tổn đức sao?

Trần Phẩm Đoan đầm đìa lệ xúc động :

- Cáo tổ anh hùng, tiểu nhân ra đến bên rừng, lòng những thắc mắc về sự việc vừa qua, tự hỏi tại sao mình thắng cuộc một cách nhiệm mầu như vậy. Sau đó, tiểu nhân thức ngộ, ngoài sự âm thầm tiếp trợ của anh hùng thì còn một giải thích nào hợp lý hơn? Yếu tố giúp tiểu nhân là trước tiên, anh hùng khích lệ tiểu nhân dùng võ, anh hùng biết rõ tiểu nhân không là đối thủ của lão quý, nhưng anh hùng khuyên tiểu nhân xuất thủ, giục tiểu nhân xuất thủ để rồi bảo đảm thắng lợi cho tiểu nhân, quá rõ ràng, thế mà lúc ấy tiểu nhân không hiểu. Cứu được gia mẫu, là do ân đức sâu dày của anh hùng, tiểu nhân không biết làm sao để biểu đạt được lòng cảm kích.

Yến Thiết Y hòa dịu đáp :

- Cũng vì chuyện nhỏ nhặt đó, mà bằng hữu quay trở lại đây chờ tại hạ bước ra?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Thọ ân mà không nói được một tiếng nào thì nhặt niềm tri ân, ngoài niềm tri ân, thì lòng nào lại an mà bỏ gia mẫu đang chờ linh được?

Yến Thiết Y bước tới nâng hán lên, tiếp :

- Giúp bằng hữu chẳng qua tại hạ kính cái hiệu đạo của bằng hữu, chứ đâu phải vì một sự báo đáp? Đừng nói riêng gì tại hạ, hành động đó, dù cho bất cứ ai có điểm...

(thiếu một trang)

- Nhà lão đệ cách đây độ bao xa?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Hơn ba trăm dặm đường.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Ba trăm dặm đường? Chỉ bằng với đôi chân thôi?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Nhờ tiểu nhân có đôi chân rất dài, một ngày tiểu nhân có thể vượt được bảy tám chục dặm.

Yến Thiết Y kêu trời :

- Vừa đi vừa về, suýt soát bảy trăm dặm đường, với đôi chân? Thật là không tưởng nổi.

Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức kêu lên :

- Khổ cho Trần bằng hữu quá!

Yến Thiết Y tiếp :

- Đạo hiếu có thể làm cho con người đập than tắm lửa! Nói chi đường dài! Các người nhớ đó, mài sắt nên kim cũng thế thôi!

Chàng bảo :

- Hai người cưới chung một ngựa, nhường một con lại cho Trần lão đệ.

Trần Phẩm Đoan vội khoát tay :

- Không được tiểu nhân không thể nhận. Ân trước chưa đền khi nào dám thọ ân sau? Tiểu nhân xin chạy theo sau các vị cũng được.

Yến Thiết Y cau mày :

- Cứ nhận đi, cho tại hạ vui, lão đệ, giữa chúng ta thành thật với nhau là hay hơn, cái gì giúp cho nhau mình cứ làm, huống chi làm mà chẳng tổn hại chi đâu.

Cuối cùng Trần Phẩm Đoan phải nhận ngựa.

Đoàn người giục vó ra đi.

Trần Phẩm Đoan chỉ dẫn :

- Tệ gia ở tại trấn Đồng Đường.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có cách Tích Đường trấn xa lắm không?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Không xa lắm, chỉ cách độ hai trăm dặm thôi. Từ Đồng Đường trấn đến Tích Đường trấn với ngựa hay, mình chỉ mất hai ngày một đêm hành trình thôi.

Không hy vọng lắm, Yến Thiết Y vẫn hỏi như thường :

- Trần lão đệ là con nhà võ, song chẳng hay có hiểu ít nhiều về sinh hoạt của khách giang hồ vùng Tích Đường trấn chăng?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Tiểu nhân hoàn toàn mù tịt, ân công. Tuy có học qua võ công, song tiểu nhân không hề xuất đạo, hằng ngày chỉ lo khai thác hiệu buôn nhan đèn nhỏ tại Đồng Đường, phụng dưỡng mẹ già. Thịnh thoảng có lên núi săn thú thay đổi món ăn cho mẹ thôi.

Yến Thiết Y không nói gì nữa.

Trần Phẩm Đoan nói tiếp :

- Ân công muốn biết một vài chuyện gì đó về Tích Đường? Về hoàn cảnh của giới võ lâm địa phương? Tiểu nhân rất thẹn, không giúp ích cho ân công cả.

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Có chi đâu, lão đệ đừng thắc mắc, trong hoàn cảnh của lão đệ ai ai cũng thế, lo việc gia đình không đủ thì giờ, còn lưu ý đến việc của đời làm sao được. Huống chi lại là việc của chốn giang hồ, một giới phức tạp, hỗn loạn nhất trong xã hội.

Trần Phẩm Đoan tiếp :

- Giả như anh hùng muốn biết qua tình hình võ lâm tại Tích Đường, thì tiểu nhân xin giới thiệu với anh hùng vị đường huynh của tiểu nhân đây, y sẽ đến đó dò xét những điều anh đang cần biết. Y là một giáo đầu tại một võ đường tọa lạc nơi địa phương đó.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Khỏi!

Trần Phẩm Đoan thở dài :

- Tiểu nhân vô dụng quá.

Một lúc sau, Yến Thiết Y hỏi :

- Bình tình của lộ đường như thế tại sao lão đệ không tìm thuốc ngay từ lúc khi mới phát, mà phải đợi đến bây giờ mới chịu bỏ công đi tìm Hoàng Tiết

Thảo cầu xin một Tử Kim đơn? Giả như lão đệ không gặp được Minh Không hòa thượng, thì làm gì được hòa thượng chỉ dẫn? Giả như đêm nay không lấy được thuốc thì có phải là nguy chăng? Thế trong vùng phụ cận quý gia hương chẳng có y sư sao?

Trần Phẩm Đoan thở dài :

- Y sư thì quanh vùng chẳng thiếu chi, tiểu nhân cũng đã mời khắp mặt. Bao nhiêu tiền dành dụm đều tiêu pha hết sạch trong việc cứu chữa cho mẹ già, song cuối cùng tiền mất tật mang, theo tiểu nhân nhận xét, số y sư đó chỉ có tiếng chứ không có thực tài, nói năng khoác lác, chữa trị thì mơ hồ, thành thử mãi thêm bệnh với cái lỗi đau nam chữa bắc.

Yến Thiết Y hỏi :

- Phàm danh sư thì không cần phải ở giữa nơi đông đúc, bởi dù ở chốn sơn cùng thủy tận mà có tài cải tử hoàn sinh, thì khi cần, người ta dù có xa xôi đến tận chân trời thì cũng dò thăm mà đến yêu cầu cứu chữa. Đồng Đường, Tích Đường là những nơi rất thích hợp cho những bậc danh tài quý ẩn, thế mà quanh vùng chẳng có vị nào. Thật là một điều bất hạnh cho lão đệ.

Trần Phẩm Đoan đoạn dặng háng một tiếng, tìm cách biện hộ cho người đồng hương. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thực ra, tại đó cũng có một vị y sư, rất tinh thông thuật cứu chữa, có điều y chỉ giỏi về khoa ngoại thương, chứ không hay lắm về môn nội chứng, nếu ai bị gãy tay, gãy chân, đứt thịt, tét da, cứ đến y là cầm như lành mạnh. Y có tài khâu vá hơn bất cứ y sư nào, người ta dám ví y là Hoa Đà, Biển Thước đó anh hùng. Cái hay của y là ở chỗ vết thương nào qua tay y khâu vá, là dùng gân nhỏ trong thịt dê để làm chỉ khâu, thủ thuật của y cực cao, cực diệu, chẳng rõ y làm cách nào, mà những sợi gân thịt dê lạo dính liền vào da thịt, bất quá ai nhìn thật kỹ, thật lâu mới nhận ra được, dạng dạng đầu đỏ.

Điều mà Trần Phẩm Đoan vừa tiết lộ suýt nữa làm cho Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức ngừng thở.

Cả hai cùng quay đầu nhìn Yến Thiết Y.

Họ cố gượng lắm mới không buột miệng kêu lên kinh hãi.

Nhưng Yến Thiết Y vẫn bình tĩnh như thường, điểm một nụ cười điềm đạm hỏi :

- Thật vậy à? Quanh vùng này có một danh y chuyên giải phẫu siêu việt đến cỡ đó à?

Trần Phẩm Đoan đáp gấp :

- Tiểu nhân có nói dối với anh hùng làm gì? Vị y sư đó tại Bạch Hà thôn, cách Tích Đường trấn không xa lắm.

Rồi hắn tiếp :

- Y đòi lấy khoản thù lao cực nặng, từ lúc nào đến giờ, cửa nhà không treo chiêu bài, bởi thế mà người ta ít biết đến y. Tiểu nhân sở dĩ biết y là nhờ vị đường huynh làm giáo đầu tại một võ đường tại Tích Đường trấn. Đường huynh của tiểu nhân có đạo bị thương vì một nhát đao, nhờ y chữa trị. Tiểu nhân có trông thấy tận mắt vết thương đó lành lặn như da thịt thường, nếu đường huynh tiểu nhân không chỉ và không giải thích, thì tiểu nhân cũng không biết nổi vị trí của thương thế. Đường huynh tiểu nhân nói là vết thương sâu lắm, lưỡi đao chạm đến xương, tình trạng cực kỳ nghiêm trọng. Thế mà y chữa trị lành lặn như thường, phải kể y rất giỏi về khoa giải phẫu vậy.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chỉ thấy dạng dạng đầu vết đường dây khâu thôi phải không?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Phải, chỗ dạng dạng đỏ đỏ, hơi lồi lên một chút, nhưng không lộ liễu lắm.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vị y sư đó tên họ là chi?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Tên họ thì tiểu nhân không rõ lắm, chỉ biết thiên hạ gọi y là Diệu Thủ Hắc Tâm. Sở dĩ có danh từ Hắc Tâm, là vì y đòi thù lao cao quá, ai không tiền, đừng mong y chiếu cố.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Nghĩa là ai chi ra một số tiền lớn là y lập tức hành nghề?

Trần Phẩm Đoan mỉm cười :

- Cái đó thì hẳn rồi. Y là con người vì tiền mà!

Yến Thiết Y hỏi :

- Thực sự lão đệ không biết tên họ y?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Có một lần, đường huynh của tiểu nhân nói cho biết tên họ, song tiểu nhân lưu ý mà làm chi, bởi trường hợp của gia mẫu có cần gì đến thủ thuật của y, và lại trong vùng, ít ai nói đến tên họ y lắm. Chẳng như y họ Kha thì phải, tôn tánh mừng tượng Nãi Hòa. Giả sử như anh hùng muốn biết rõ hơn, thì sau khi đến Đồng Đường, tiểu nhân sẽ tìm cách hỏi đường huynh của tiểu nhân cho... Tiểu nhân từng thấy mặt y một vài lần, có thân vóc ốm nhỏ, mặt vàng má thôn, mắt chuột, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu, ngón tay cực nhỏ cực dài..

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Giống như một con chồn?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Nhưng thủ thuật thì cao diệu! Đường huynh tiểu nhân có hỏi y về cách chế luyện loại dây gân dê đó, song y không hề tiết lộ phương pháp chế luyện. Y khoe khoang là trên đời này chỉ có mỗi một mình y biết cách chế luyện loại dây đặc biệt đó thôi. Y còn nói là khắp thiên hạ chẳng một ai nhận ra được loại dây đó.

Yến Thiết Y lẩm nhẩm :

- Đúng là không ai nhận ra, nhưng nếu một người nhận được, một người thôi cũng đủ lắm rồi.

Trần Phẩm Đoan lấy làm lạ, chẳng hiểu vị anh hùng ân nhân của hắn lẩm nhẩm như thế là có ý tứ gì.

Yến Thiết Y cũng không cần giải thích.

Từ đó đoàn người lặng lẽ giục ngựa khởi hành.

Đến ngày thứ ba, vào giờ ngọ, họ đến Đồng Đường.

Đưa Trần Phẩm Đoan đến tận cửa nhà, Yến Thiết Y tặng hắn một trăm lượng bạc, Trần Phẩm Đoan cảm kích đến rơi lệ.

Yến Thiết Y không buông lời từ giả, bỏ lại hắn đó với nguồn lệ tuôn tràn, dẫn hai cận vệ đi luôn đến trấn Tích Đường.

Chàng không dừng chân lại trấn, đi luôn đến thôn Bạch Hà. Khi chàng đến nơi thì vào lúc hoàng hôn hôm sau.

Bấy giờ bọn họ thấm mệt không tưởng được.

Tính ra từ lúc rời Sở Giác Lãnh, họ đi suốt năm đêm bốn ngày, ngựa không dừng vó, người chẳng ngã lưng.

Bất quá, họ cũng có nghỉ chân trong chốc lát để ăn, để uống, người ăn uống, ngựa ăn uống, và họ thay phiên nhau ngồi mà chợp mắt một lúc, cho ngựa ráo mồ hôi nhưng thời gian thỉnh thoảng nghỉ đó cộng lại trong suốt mấy đêm ngày không dài bằng một đêm tròn.

Ý chí báo thù nung nấu họ cực điểm, báo thù cho bằng hữu, còn như thế ấy, nói chi là báo thù cho chính cá nhân họ?

Bạch Hà thôn là một thôn nhỏ, một thôn như thiếu sinh khí, bởi nơi đây hầu như thiếu những mầm sinh hoạt, người ta sống miễn cưỡng, dật dờ, nhà cửa thưa thớt đến tiêu điều.

Một thôn gồm không hơn năm mươi nóc nhà, thì dân cư phỏng độ mấy trăm thôi.

Hùng Đạo Nguơn trông thấy một lão nông bên bờ ruộng, bèn đi đến hỏi thăm, lão nông sẵn sàng chỉ dẫn.

Thì ra tìm Diệu Thủ Hắc Tâm chẳng phải khó khăn gì đó.

Trong thôn, chỉ có một ngôi nhà bằng đá xanh, độc nhất bằng đá trong vùng. Chỉ có Diệu Thủ Hắc Tâm thôi có đủ tiền dựng lên một ngôi nhà bằng đá, còn thôn dân chỉ ở nhà tranh, nhà cỏ.

Ngôi nhà đá ở giữa một cái gò.

Như Trần Phẩm Đoan đã nói, ở đây người ta chỉ biết cái hiệu Diệu Thủ Hắc Tâm, chứ ít ai hiểu cái tên Kha Nãi Hòa.

Bọn Yến Thiết Y cho ngựa chạy về hướng lão nông chỉ, không lâu lắm, họ đến trước cửa nhà.

Yến Thiết Y hất mặt sang Hùng Đạo Nguơn, Hùng Đạo Nguơn hiểu, bèn xuống ngựa toan gọi cửa.

Nhưng vừa lúc đó, cánh cửa vụt mở ra, một người có thân vóc ốm, nhỏ, xuất hiện.

Sắc mặt vàng vàng, bộ mặt ốm, nhỏ, dài dài, như mặt khỉ, tuổi khá cao, người đó chừng như có việc cần xuất ngoại, vừa bước ra trông thấy Hùng Đạo Nguơn, lập tức khựng lại, rồi vào trong, mở to đôi mắt chuột mà nhìn.

Dù chưa dám chắc người đó là người của mình tìm, trông thấy chiếc rương thuốc nhỏ dưới nách, Hùng Đạo Nguơn dám đoán là đúng người y tìm.

Y hỏi :

- Lão trượng là Kha y sư?

Người đó giật mình, buông giọng dè dặt :

- Hỏi làm gì? Khách nhân muốn gì?

Thái độ không được hòa thiện lắm.

Hùng Đạo Nguơn lập lại câu hỏi :

- Tôn giá có phải là Kha y sư chăng?

Người đó đáp :

- Lão phu là Kha Nãi Hòa đây. Khách nhân muốn gì?

Xoa xoa hai tay, Hùng Đạo Nguơn điểm một nụ cười :

- Bọn tại hạ muốn thỉnh giáo nơi bậc danh y một điều...

Kha Nãi Hòa vẫn với giọng gọn lẹ, đáp :

- Không có thì giờ tiếp khách, lão phu đang bận việc, nếu muốn hỏi gì thì ít nhất ước hẹn trước nửa tháng, đồng thời phí khuôn thù lao cũng phải ứng trước đầy đủ. Chứ tìm lão phu mà tìm cách đột ngột như thế này thì sai quy củ, lão phu không thể đáp ứng đâu. Hiện tại, lão phu cần đi gấp, xem qua tình trạng của một nạn nhân gãy chân...

Hùng Đạo Nguơn cố nở một nụ cười ưả vuốt :

- Sinh ý của lão trượng có vẻ thịnh vượng quá...

Kha Nãi Hòa lạnh lùng :

- Khách nhân nói thế là có ý tứ gì? Minh có thực tài, thì tự nhiên dễ kiếm cái sống, chứ có gì lạ đâu?

Hùng Đạo Nguơn gật đầu :

- Đúng vậy.

Kha Nãi Hòa khoát tay :

- Khách nhân tránh qua một bên đi, cho lão phu bước qua, đã trễ lắm rồi.

Hùng Đạo Nguơn nghiêm giọng :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo nơi lão trượng.

Kha Nãi Hòa hừ một tiếng :

- Lão phu đã nói rồi, khách nhân muốn gì, cứ chờ khi lão phu trở về đây, sẽ đề cập đến.

Hùng Đạo Nguơn hỏi :

- Lão trượng đi chữa bệnh cho ai đấy?

Kha Nãi Hòa bắt buộc phải đáp :

- Con trai của Lý phú ông, ở gần đây, hần bị gãy chân trong ngày hôm qua.

Hùng Đạo Ngươn mỉm cười :

- Mới gãy chân trong hôm qua, thì đâu có ước hạn trước nửa tháng, đóng trước tiền thì lao chữa trị được. Mà lão trượng thì tuyên bố quy củ như vậy, phải không?

Kha Nãi Hòa then, tức cao giọng hỏi :

- Ngươi là cái quái gì lại dám chen vào việc của ta? Ngươi không được nói lời thô bỉ nữa. Tránh qua một bên cho ta đi.

Hùng Đạo Ngươn hừ một tiếng :

- Chỉ sợ con nhà đại phú ông lại chi tiền không hơn khách qua đường đó lão trượng ạ. Lão trượng quả thật là người chỉ kể có tài lợi, mà quên mất nhân đạo. Giàu hay nghèo cũng là một mạng người, chẳng lẽ chỉ lo cứu giàu mà bỏ mặc nghèo trong khốn đốn?

Kha Nãi Hòa xám mặt hết :

- Ai cho phép ngươi mắng ta? Ngươi có quyền gì phê phán ta, chen vào sinh hoạt của ta?

Hùng Đạo Ngươn cười mỉa :

- Đạo lý cho phép tại hạ can thiệp, nhân nghĩa cho phép tại hạ phê bình!

Kha Nãi Hòa lùi lại mấy bước, lại hét :

- Ngươi muốn gì?

Hùng Đạo Ngươn bước tới, đủ số bước lùi lại của Kha Nãi Hòa, trầm giọng bảo :

- Giải quyết trước việc của bọn tại hạ yêu cầu, rồi hãy đi mà tăng bốc, bợ đỡ bọn lắm bạc thừa tiền.

Kha Nãi Hòa hừ một tiếng :

- Ngươi đừng mong ức hiếp ta nổi. Ta sẽ báo quan, ta sẽ đầu cáo ngươi...

Hùng Đạo Ngươn lắc đầu :

- Tại hạ xem thường, Kha sư y!

Kha Nãi Hòa chớp chớp mắt :

- Ta hỏi thật sự, ngươi muốn gì?

Hùng Đạo Ngươn cao giọng :

- Tại hạ muốn y sư quay mình, trở vào nhà ngồi xuống sau đó, tại hạ cho biết ý muốn.

Kha Nãi Hòa hừ hừ :

- Nếu không thuận lời?

Hùng Đạo Ngươn cười rộ :

- Thì bàn tay này sẽ vịn hống y sư, như vịn cổ một con gà ốm.

Y đưa cao tay lên, bàn tay to bằng chiếc quạt, y khoa khoa hai tay đánh gió.

Kha Nãi Hòa biến sắc mặt. Lão kêu lên :

- Đừng lỗ mắng. Ngươi muốn ta trở vào thì trở vào.

Hùng Đạo Ngươn gạt gù :

- Vậy là biết điều đấy.

Đoạn, y bước theo Kha Nãi Hòa, đến ngưỡng cửa, day lại gọi :

- Vào đi, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y xuống ngựa, bước tới.

Kha Nãi Hòa kinh hãi, hỏi :

- Còn người nữa sao? Ai đẩy hả?

Chưa hết, Thôi Hậu Đức cũng đã vào đến nơi, lão ta trở mắt nhìn.

Đồng quá! Bọn này có thái độ ngang ngạnh, hẳn là không phải những tay hiền, Kha Nãi Hòa bắt đầu run sợ.

Làm gan, lão hỏi :

- Các người cùng một đoàn?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải, đồng bọn với nhau.

Gian nhà thô sơ, chẳng có vật gì quý giá, được liệu bỏ bừa bãi, rải rác khắp nơi, mùi thuốc xông lên, khó chịu vô cùng.

Mọi người vào hết trong nhà rồi, Kha Nãi Hòa bèn hỏi :

- Việc gì đây, các người nói cho nghe đi.

Yến Thiết Y nhếch mép nhưng không cười, từ từ hỏi :

- Sao lại có cả da thú, chừng như là da dê thì phải?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Y thuật là môn học biến hóa vô cùng, người hành nghề phải luôn luôn nhiên cứu, tìm phương pháp chữa trị cho người đời, những vật đó cần thiết cho công cuộc nghiên cứu của ta, thì ta phải dự trữ.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt lắm!

Chợt chàng đi ngay vào đề :

- Lão sư! Mấy tháng trước đây, lão sư có làm điều chi thất đức chẳng?

Lại biến sắc lượt nữa, Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Không hề. Giúp người, cứu người thì có, chứ hại người thì không.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Lão sư dối tại hạ?

Kha Nãi Hòa lo sợ :

- Dối để làm gì? Người đừng có ngậm máu phun người.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lão sư biết Hồ Tuân chứ?

Lão biến sắc lượt thứ tư. Sự biến đổi này tố cáo cái tâm không ngay thẳng của lão một cách lộ liễu. Lão lắc đầu, thốt :

- Không! Không! Ta chẳng biết ai là Hồ Tuân!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Còn Bùi Vịnh? Lão sư cũng chẳng biết luôn, phải không?

Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Ta chẳng biết Bùi Vịnh, Bùi Ngâm nào cả hết!

Yến Thiết Y cười mỉa :

- Cái gì, lão y sư cũng chẳng biết! Lão y sư thật thà đến thế, sống thanh đạm, ít giao du, chỉ giúp đời, không hại người, đáng ngợi kìa!

Chàng thuật lại tình hình của Bùi Vịnh ngày trước cho Kha Nãi Hòa biết, cả việc dùng chân vẽ chữ Bùi Vịnh.

Kha Nãi Hòa sợ đến bay hồn bạt vía, chối nguây nguẩy :

- Vu vơ! Vu vơ! Họa đâu mà đến cho ta bất ngờ như thế này? Quý nào ám người mà người đề án cho ta một cách vu vơ như thế? Người muốn làm tiền ta phải không?

Yến Thiết Y điềm nhiên thốt :

- Lão y sư không chịu thú nhận? Được rồi!

Chàng gọi :

- Hùng Đạo Ngươn, ra ngoài điu Bùi Vịnh vào đây cho ta, để song phương đối chất. Còn Thôi Hậu Đức, chuẩn bị mấy món hình cụ, chắc chắn là ta phải tra khảo mới ra manh mối!

Biết không thể nào man trá được nữa, Kha Nãi Hòa thét lên :

- Không cần dàn cuộc, ta sẽ nói, nói những gì ta biết.

Yến Thiết Y khoát tay.

Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức vờ bước đi, liền đứng lại.

Kha Nãi Hòa hỏi :

- Giả như lão phu nói hết sự thật, các vị có thể giấu diếm họ lão phu chứ? Việc này, nếu mà tiết lộ ra, thì lão phu mất mạng ngay.

Yến Thiết Y đáp :

- Tại hạ bảo chứng với tiên sanh, là ngoài bọn tại hạ ra, chẳng một ai được biết. Tiên sanh hãy nói hết cho tại hạ rõ, tại sao tiên sanh hãm hại Bùi Vịnh.

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Nào có phải lão phu hãm hại họ Bùi đâu!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tại hạ tạm thời tin như vậy. Tiên sanh cứ thông thả thuật lại, từ đầu đến cuối, nên nhớ là càng nhanh càng hay. Tại hạ cần tranh thủ thời gian đây.

Kha Nãi Hòa thở dài :

- Thực ra, chính lão phu cũng là một nạn nhân, lão phu bị bức phải làm, chứ nào phải tự nguyện giúp kẻ hung ác!

Rồi lão kể :

- Sự tình như thế này: bốn tháng trước đây, một đêm, bên ngoài đó còn mưa. Mưa lác đác, không lớn lắm lão phu sắp sửa đi ngủ, chợt cánh cửa phòng vụt mở ra, một người xuất hiện, tay cầm thanh đao, đao dè sát yết hầu lão phu. Người đó bảo lão phu phải đi theo y, làm một việc theo ý muốn của y. Tự nhiên, lão phu còn muốn sống, nên bất buộc phải tuân lời...

Yến Thiết Y hỏi :

- Đi theo y, để đến một nơi nào đó, may miệng Bùi Vịnh?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Đúng. Lão phu bị bức bách phải làm việc hại người, trong khi nghề nghiệp của lão phu là cứu người...

Yến Thiết Y hỏi :

- Tuy nhiên, trước khi may miệng, cũng phải cura môi cho thành răng lược rồi đâu lại chứ?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Phải!

Nhưng, biết là lời, lão nín lặng.

Bởi, đã nói là cứu người, sao lại cưa môi người?

Yến Thiết Y mỉm cười!

- Tại sao tiên sanh may kỹ thế? Nếu bị bức bách, bất quá tiên sanh thao thảo mà làm gấp, cho song việc thôi, chứ cần gì phải tận dụng xảo thuật của tiên sanh? Có lẽ tiên sanh sợ sau này Bùi Vịnh thoát nạn sẽ tố cáo tiên sanh, nên bịt luôn cái miệng của y, cho y vĩnh viễn không nói năng được? Tiên sanh thừa hiểu, mất cả hai tay, Bùi Vịnh không thể viết chữ được kia mà?

Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Không, lão phu chẳng có ý tứ gì hết, chính Hồ Tuấn đứng một bên giám thị, bức lão phu làm theo sự chỉ dẫn của y.

Yến Thiết Y hỏi :

- Còn cái lỗ nơi mắt, ai khoét?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Hồ Tuấn ra lệnh cho lão phu khoét.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tất cả đều do chỉ thị của Hồ Tuấn?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Đúng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sóng gió Lâm Ba hiên

Yến Thiết Y chợt đổi thần sắc.

Hiện tại, trông chẳng như một hung thần. Kha Nãi Hòa nhìn gương mặt lạnh của chàng, bất giác run người lên, buông giọng van cầu :

- Tiểu ca! Tin lão phu đi, không bao giờ lão phu dám...

Yến Thiết Y gạt ngang :

- Sau đó, thế nào?

Kha Nãi Hòa đáp gấp :

- Lão phu làm xong cái việc bị bức phải làm, Hồ Tuấn bảo lão phu trở về nhà, hắn không quên cảnh cáo lão phu là tuyệt đối phải giữ kín sự tình, nếu tiết lộ ra, thì hắn sẽ đến tận nơi, hạ sát lão phu. Lão phu đương nhiên là phải tuân theo ý muốn của hắn, giữ nhem bí mật, cho đến hôm nay...

Yến Thiết Y lại chặn :

- Giản đơn như vậy sao?

Kha Nãi Hòa tiếp :

- Sự thật là thế, tiểu ca! Lão phu không hề bịa nửa câu, một lời...

Yến Thiết Y vừa xoa cằm, vừa gằn từng tiếng :

- Tại hạ chỉ sợ, lão y sư còn quên một cái gì đó, chưa nói ra cho tại hạ nghe.

Kha Nãi Hòa lắc đầu lia lịa :

- Không! Lão phu không quên cái gì hết, lão phu nói tất cả sự tình cho tiểu ca nghe...

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Tại sao Hồ Tuấn không giết lão y sư để diệt khẩu?

Kha Nãi Hòa lúng túng, đáp không xuông câu :

- Hắn... hắn... lão phu đã đáp ứng với hắn... là giữ kín miệng, lão phu... thề nặng với hắn... là không hề tiết lộ bí mật...

Yến Thiết Y trầm giọng, chặn :

- Hồ Tuấn có ngoại hiệu là Phấn Diện Lang Quân, chữ lang này là lang sói, chứ chẳng phải cái tiếng lang thanh nhã, dùng để gọi những người có học, có lễ nghĩa, thì cái tâm của hắn chẳng phải hiền. Hắn không hiền thì phải nghĩ đến cái hậu hoạn, và giết lão y sư, diệt khẩu, là cách dứt trừ hậu hoạn hữu hiệu nhất. Đối với hắn, một lời hứa, một lời thề của lão y sư, chưa đủ đâu, hắn cần sự im lặng của lão y sư hoàn toàn. Và sự im lặng đó, lão y sư cũng thừa hiểu.

Chàng điểm một nụ cười, rồi tiếp luôn :

- Nếu tại hạ ở vào địa vị của hắn, cũng phải chủ trương giết người diệt khẩu, trừ ra người đó là một đồng lõa thân tín..

Kha Nãi Hòa chối mạnh :

- Tâm sự của hắn nghĩ gì, lão phu đâu có thể biết được! Tiểu ca! Tiểu ca nghi oan cho lão phu quá!

Yến Thiết Y đổi giọng :

- Người chưa thấy quan tài, nên chưa biết sợ chết!

Kha Nãi Hòa kêu van :

- Tiểu ca không nên vô đoán... oan cho lão phu lắm..

Lão chợt ngưng câu nói, một vệt sáng chớp lên trước mặt, làm lão hoa cả mắt, rồi lão nghe nhói ở tai tả. Vành tai tả rơi xuống.

Lão đưa tay lên sờ, bàn tay đầm ướt máu liền.

Yến Thiết Y không nhìn lão nửa mắt, lạnh lùng hỏi :

- Người chờ một vành tai nữa rụng xuống mới chịu nói, phải không?

Lần này thì Kha Nãi Hòa quá sợ, lười lủi lại, thốt chẳng thành lời, chứ không phải là còn cố ý giấu diếm.

Yến Thiết Y hỏi :

- Người cấu kết với Hồ Tuấn như thế nào?

Kha Nãi Hòa, hoặc còn dối, hoặc nói đúng sự thật, cái đó chỉ có lão ta và ông trời mới hiểu thấu mà thôi, lão vừa mở miệng, thốt :

- Không..

Vệt sáng lại lóe lên, như lần trước.

Như lần trước, vành tai rụng xuống, vành tai hữu.

Lão rít lên :

Oái..

Bình sanh, không quen chịu đau, bây giờ bỗng nhiên bị theo hai vành tai như thế, lão nghe đau đớn không tưởng nổi, phần máu chảy ra như xối, trông thấy máu, lão càng điên cuồng! Bất giác, vừa rít lên một tiếng oái, lão xỉu liền, rồi hôn mê luôn.

Hùng Đạo Ngươn bước tới, cầm bình trà nguội, đổ trút lên mặt lão, rồi dang tay tát mạnh vào hai bên má lão mấy lượt.

Lão tỉnh lại.

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Ngươi cầu kết, thế nào với Hồ Tuấn?

Kha Nãi Hòa mếu máo :

- Được rồi, lão phu sẽ nói...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Nên nhớ phải đúng sự thật đấy nhé! Xong đôi vành tai của ngươi, là đến lượt chiếc mũi, vành môi của ngươi, cuối cùng là chiếc lưỡi của ngươi. Liệu mà đối đáp.

Kha Nãi Hòa vừa rên vừa nói :

- Lão phu hiểu. Lão phu sẽ nói toàn sự thật. Các vị đừng hành hạ lão phu nữa.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Còn tùy thái độ của ngươi.

Kha Nãi Hòa tiếp :

- Một bằng hữu của Hồ Tuấn, họ Lâm giới thiệu hắn với lão phu. Lão phu vốn quen với họ Lâm từ trước. Họ kéo nhau đến nhà lão phu, thương lượng cuộc giao dịch với lão phu. Hắn chịu số bạc bốn ngàn lượng, lão phu đáp ứng làm công việc cho hắn. Ngoài ra, chính Hồ Tuấn gây tất cả những thương tích trên mình Bùi Vịnh, lão phu chỉ thi thố thủ thuật mà thôi...

Yến Thiết Y hỏi :

- Gã bằng hữu của Hồ Tâm, là Lâm gì?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Lâm Hoàng Lễ. Y có ngoại hiệu Khoái Thốt, cũng là một khách giang hồ đấy, có điều không mấy nổi danh thôi. Sau khi xong việc rồi, Hồ Tuấn giữ luôn Lâm Hoàng Lễ tại nhà, giao cho y trách vụ quản sự, gọi là để đền đáp tiếp trợ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Hồ Tuấn cư trú trong Lâm Ba hiện phải không?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Phải.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lâm Ba hiện thuộc về địa phương nào?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Dựa giong Đại Du Hà, tận biên thùy đất Dự.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vị trí chân chính?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Vùng thượng du, sát chân Tiên Tích sơn.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vợ Bùi Vịnh là Trầm Quyên, vốn là nguyên do của thảm cảnh gây cái chết cho Bùi Vịnh, vậy sự việc như thế nào?

Kha Nãi Hòa thuật :

- “Cứ theo lời của Lâm Hoàng Lễ, thì sự tình diễn ra như thế này. Trầm Quyên, là người sinh trưởng tại trấn Tích Đường, xuất thân từ nhà nghèo, nhưng dung nhan cực kỳ mỹ lệ, năng sinh nhai bằng nghề thêu thùa và may vá, nhờ khéo tay nên kiếm được khá tiền, nuôi mẹ già và em dại được âm no. Hồ Tuấn nhân đi ngang qua trấn Tích Đường, tình cờ được trông thấy mặt nàng, phải lòng ngay, từng đánh tiếng xin cưới nàng hẳn hoi, song nàng không ưng. Bởi, nàng đã yêu một thanh niên khác từ lâu lắm rồi. Ngày trước, trong khi giặt giũ cạnh bờ sông, vì vô ý, nàng rơi xuống nước, suýt chết đuối, may lúc đó Bùi Vịnh đi qua, cứu nàng khỏi thủy ách.

Hồ Tuấn nấy phen đánh tiếng, đều bị nàng khước từ. Sau đó, hắn làm liều, cho người mang lễ vật sang, như đi hỏi chánh thức. Trầm Quyên lại quyết liệt từ chối. Hồ Tuấn nổi giận, một mặt chuẩn bị bạo hành, dẫn thuộc hạ từ Tiên Tích sơn đến trấn Tích Đường, cướp người, mặt khác, hắn liên lạc với các tay có thế lực tại địa phương, tìm mọi cách yểm trợ hắn.

Nghe tin đó, Trầm Quyên bất chấp liêm sỉ, chạy bay đến nhà Bùi Vịnh, nhờ Bùi Vịnh che chở. Bùi Vịnh và Trầm Quyên thành hôn ngay, để kết thành một việc đã rồi, cho Hồ Tuấn đừng đeo đuổi gái có chồng nữa.

Ngờ đâu vì việc đó, Hồ Tuấn căm thù luôn Bùi Vịnh. Rồi thù hận đưa đến sự tình, mà các vị đã biết”.

Kha Nãi Hòa dừng lại một chút, len lén nhìn xem thần sắc của Yến Thiết Y như thế nào, đoạn tiếp luôn cho phần lão :

- Tiểu ca hãy dung tha cho lão phu! Lão phu chỉ là người thụ động, bị bức phải làm. Con trùng, con đế còn muốn sống thay, huống hồ con người, tiểu ca!

Yến Thiết Y thở dài :

- Bây giờ thì muộn mất rồi! Tất cả đều muộn rồi! Kha Nãi Hòa ơi, người nói sự thật cho ta nghe, phỏng có ích gì? Bởi, Bùi Vịnh giờ đây, đã ra người thiên cổ!

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Hắn đã chết? Hắn không có mặt nơi ven gò?

Yến Thiết Y lại thở dài :

- Chết trên tay ta! Chết cách bi thảm không tưởng nổi! Ta gương tròn mắt nhìn y chết từ từ, mà không làm gì được!

Kha Nãi Hòa, thù người một lúc, rồi buông giọng xuôi xị :

- Thế ra, tiểu ca đã lừa lão phu!

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Người sành y thuật như vậy, đáng lẽ phải biết người trong tình trạng của Bùi Vịnh, làm gì sống sót được lâu? Và, người cũng phải biết trong bao nhiêu ngày thì Bùi Vịnh phải chết. Với tình trạng đó, thế mà người vẫn hồ đồ, vẫn tin lời ta, cứ tưởng Bùi Vịnh sống hẳn rằng đến ngày nay. Chẳng qua, trung tâm của người, có chứa chất nhiều mưu mô quỷ quái, lúc nào người cũng thấy quý, nhìn đâu cũng thấy quý, như người bị quỷ ám liên miên. Kha Nãi Hòa, Bùi Vịnh đâu phải là con người ác, đáng lẽ y phải sống lâu, nhưng không may cho y lại gặp lũ hung tàn ác độc các người, thành ra các người là những kẻ đáng chết thì lại sống, còn y đáng lẽ phải sống, lại chết đi! Các người sống để hãm hại nhiều người khác chết đi! Các người đáng hận nhất trần đời!

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Nào phải lão phu hãm hại y đâu, tiểu ca! Lão phu đã năm phen, bảy lượt giải thích rồi kia mà! Sao tiểu ca chẳng chịu tin? Đòi nợ, tiểu ca nên đòi kẻ vay nợ chứ, cứ nào lại đòi nơi chứng nhân? Oan uống cho lão phu quá đi thôi.

Yến Thiết Y trầm gương mặt :

- Người tàn ác lắm, người là con người khâm ô nhất trần đời, bởi người học cái thuật cứu người cho thật tinh vi, để rồi dùng thuật đó mà hại người! Người đáng chết, trước hơn Hồ Tuấn, hơn Lâm Hoàng Lễ!

Kha Nãi Hòa vụt đứng lên, hét :

- Oan! Oan cho lão phu!

Lão quay mình, chạy gấp vào trong.

Yến Thiết Y từ từ nhắm mắt lại, khẽ hát đầu.

Hùng Đạo Nguơn hiểu cái lắc đầu đó ngụ ý tứ gì, lập tức y rút ngọn đoản thương cầm tay, phóng chân vọt mình theo Kha Nãi Hòa.

Hai bóng người vừa khuất sau cửa, bỗng một tiếng rú lên thê thảm nổi lên, rồi im bặt. Âm thanh của Kha Nãi Hòa.

Liên theo đó, Hùng Đạo Nguơn trở ra, ngọn đoản thương có vấy máu.

Y vừa lau ngọn thương dưới đế giày vừa thốt :

- Giải quyết lão quỷ xong rồi, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y thờ dài :

- Giết lão chỉ dơ thương của người, chẳng xứng đáng gì, song không thể để lão sống sót. Những con người lang sói, chúng ta có bổn phận trừ diệt, cho đời được thanh bình.

Hùng Đạo Ngon phụ họa :

- Những kẻ tham lam thường chết thảm. Bao nhiêu gương tử nghìn xưa lưu lại, thế mà hậu thế vẫn không e sợ, dè lòng!

Yến Thiết Y tiếp :

- Việc này xảy ra trong chiều hướng đó, làm cho voi nhẹ một tảng đá lớn đang đè nặng tâm tư!

Hùng Đạo Ngon chớp mắt :

- Khôi Thủ muốn nói...

Yến Thiết Y chặn lời, tiếp luôn :

- Hồ Tuấn dùng bạo lực, chiếm đoạt Trầm Quyên thì lỗi hoàn toàn về Hồ Tuấn.

Giả như Trầm Quyên là gái lăng loàn, tham đỏ phụ đẳng, tham trắng phụ đèn, thì chúng ta sẽ gặp khó khăn trong bề xử trí! Bởi, mình nở lòng nào xuống tay mạnh với kẻ đầu ấp tay gối của Bùi Vĩnh!

Hùng Đạo Ngon cười nhẹ không đáp.

Y thừa biết, Yến Thiết Y đã chủ trương dành một xử trí cực kỳ tàn khốc đối với những kẻ liên quan đến cái chết của Bùi Vĩnh.

Thì, còn gì đau khổ cho chàng, mà cũng cho y và Thôi Hậu Đức, cho cả những xã viên cao cấp trong Thanh Long xã nếu Trầm Quyên bị bao quát trong số tội nhân.

Dù nàng có tội, song trong linh hồn kẻ chết, họ đâu nở nặng tay trừng trị nàng?

Mà, cái khó, là họ cũng chẳng thể nương tay!

Bây giờ thì sự tình hiện lộ như thế, Trầm Quyên chỉ là kẻ đáng thương chứ không đáng hận!

Vội dánh một nhọc rõ rệt, Yến Thiết Y từ từ bước đi, đồng thời bảo :

- Lên đường, Đạo Ngon và Hậu Đức.

Hùng Đạo Ngon chớp mắt :

- Trục chỉ Đại Du Hà?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Người nói sao? Chẳng lẽ tìm một nơi nào đó, để đánh một giấc thật dài?

Hùng Đạo Ngon háp tấp nói :

- Thuộc hạ đi ngay bây giờ, để chuẩn bị ngựa.

Thôi Hậu Đức tự hỏi, Hồ Tuấn làm sao hay trước, để tự đào một cái huyệt, mà nhảy xuống đó, chết cách an nhiên, khỏi phải bị phân thây trong một ngày nào đó rất gần!

* * * * *

Đại Du Hà vào thời thu cuối, nước hơi cạn giong, lờ đờ xuôi về Đông, tuy nước không mênh mông, song cảnh trí vẫn đẹp.

Dọc hai ven bờ, cây mọc xanh um, tàn che mát rượi, xa xa hòn núi chập chùng, giăng xanh xanh làm bối cảnh giữa một khung trời trong vắt.

Bọn Yến Thiết Y tìm đến Tiên Tích sơn không khó khăn lắm.

Núi không hùng vĩ, chỉ được cái là thanh nhã, u nhàn, núi chỉ là một hòn giả sơn phóng đại, phàm giả sơn thì gồm đủ, nào gộp đá an toàn, nào gành treo hiểm trở, có hoa, có cỏ, có rừng, có nước, tiểu phu đồn củi, ngư phủ ngồi khẽ, có hang cạn động sâu.

Tiên Tích sơn là một vùng gồm đủ mỹ lệ tân kỳ thu hẹp trong một ống kính nhỏ, càng nhỏ càng đẹp với huyền ảo khiến con người phải ngẩn ngơ.

(mất 2 trang)

Yến Thiết Y bắt buộc phải xuống ngựa, đề giữ tròn lễ độ.

Ngư phủ nhìn Yến Thiết Y lướt nữa, kỹ hơn, đoan cười hi hi, hỏi :

- Các vị huynh đài định đi đâu đây?

Kèm ngựa, Yến Thiết Y quan sát ngư phủ.

Đối tượng vào trạc trên dưới ba mươi, có đôi môi đỏ như một thiếu nữ, hai hàm răng thật trắng, thật đều.

Hỏi, người ta chưa đáp, hần tiếp luôn :

- Tại hạ xem, chừng như ba vị từ vùng ngoài vừa vào đến đây? Với cái dáng phong trần thế kia, hẳn các vị đã vượt qua rất nhiều dặm đường rồi chứ? Con đường này bất quá đi đến tòa lâu đài đó là cùng rồi. Tòa lâu đài tên là Lâm Ba hiên. Vượt qua Lâm Ba hiên là chẳng còn đường đó, bởi chẳng lẽ các vị thích đi vào những chốn không người ư?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Bọn tại hạ muốn đến Tiên Tích sơn đó, lão huynh!

Ngư phủ “à” một tiếng, nhìn chuôi thanh kiếm giắt sau lưng, chuôi lộ khỏi đầu vai, một phút sau, thốt :

- Thế ra, các vị du ngoạn Tiên Tích sơn. Nhưng, tam vị đi sai đường rồi. Nếu muốn lên Tiên Tích sơn, thì phải đi con đường ở phía bên kia mới đúng. Ngoài ra, lên núi mà du ngoạn, thì không tiện ngồi ngựa đó, các vị ạ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lão huynh có vẻ nhiệt tâm đối với khách qua đường quá. Chẳng hay quý tánh là chi?

Ngư phủ đáp liền, không hề do dự :

- Họ Tào. Họ của Tào Tháo. Còn huynh đài?

Yến Thiết Y đáp :

- Họ Cừ. Cừ là báo cừ!

Ngư phủ vòng tay :

- Thế là, là Cừ huynh!

Yến Thiết Y khẽ nghiêng mình :

- Hân hạnh được biết Tào huynh!

Rồi chàng đưa tay chỉ dãy nhà ẩn hiện dưới lớp cây rừng, hỏi :

- Vừa rồi, Tào huynh đề cập đến Lâm Ba hiên, có phải là nơi đó chăng?

Họ tào gật đầu :

- Phải!

Hắn nở một nụ cười, có vẻ âm trầm đoan hỏi :

- Cừ huynh có ý muốn đến xem qua Lâm Ba hiên chăng?

Yến Thiết Y bật cười ha hả :

- Nơi đó có gì đáng xem chứ? Chẳng lẽ có một vị tuyệt sắc mỹ nhân ở trong tòa lâu đó?

Hùng Đạo Ngươn nhóng một câu :

- Cùng lắm là chỉ có một con lang hay một con sói gì đó mà thôi.

Họ Tào thoáng giật mình, chớp chớp mắt mấy lượt, rồi vờ cười, thốt :

- Hai vị đùa đấy, chứ người trong Lâm Ba hiền, thực ra tại hạ chẳng hiểu cho rõ ràng lắm, bình thường họ ít xuất ngoại, tại hạ thỉnh thoảng đến câu tại đây, ít khi vào lọt trong đó, bắt quả chỉ biết tên của lâu đài, còn thì đều mù tịt như các vị.

Yến Thiết Y quay đầu, trừng mắt với Hùng Đạo Ngươn, rồi trở lại họ Tào, tiếp :

- Nếu thế, bọn tại hạ xin qua con đường phía kia. Đa tạ Tào huynh có lòng chỉ dẫn.

Tào ngư phủ điểm một nụ cười :

- Có chi đâu! Tứ hải giai huynh đệ mà, giúp nhau là việc rất thường.

Yến Thiết Y quay ngựa, rồi cùng hai cận vệ cho ngựa đi đến một khúc quanh, đoạn dừng lại, rồi hần giọng quở trách Hùng Đạo Ngươn :

- Cái miệng của ngươi đó, nên lấy kim chỉ mà may bít lại mới phải.

Hùng Đạo Ngươn kinh hãi, ấp úng :

- Khôi Thủ! Thuộc hạ vừa rồi nói như thế, là sai chăng?

Yến Thiết Y nổi giận :

- Nếu cái gã họ Tào đó, thực sự mang họ Tào chân chánh, thì hoặc giả, hẳn là nha trảo của Hồ Tuấn, hoặc giả đồng lõa của Hồ Tuấn trong hoạt động tàn ác. Ngươi đã nói ra một câu hết sức hờ hênh, hẳn sẽ về Lâm Ba hiền tường thuật lại cho người trong đó nghe, thế có phải là sanh phiền phức thêm cho chúng ta chăng?

Hùng Đạo Ngươn lắc đầu :

- Chắc không có việc đó đâu, Khôi Thủ. Làm gì có sự trùng hợp ngẫu nhiên quá thế?

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Ngươi còn cho hẳn là tốt phải không? Ngươi nên hiểu, trên giang hồ, có biết bao nhiêu kẻ rơi đầu một cách mơ hồ, chẳng hiểu duyên cớ làm sao, khi chưa kịp thức phá mưu kế của hung thủ. Thật ngươi nông nổi đáng trách.

Hùng Đạo Ngươn biết lỗi, cúi đầu, im thin thít.

Yến Thiết Y quay qua Thôi Hậu Đức, bảo :

- Bỏ ngựa đi, lập tức ẩn mình, len lỏi theo dấu gã họ Tào đó, tuyệt đối không cho gã phát hiện ra ngươi đấy.

Thôi Hậu Đức “vâng” một tiếng, nhảy xuống ngựa, đoạn lách mình theo các thân cây, đi liền.

Yến Thiết Y lẩm nhẩm :

- Mười phần chắc chín, gã họ Tào đó không đơn giản đâu!

Hùng Đạo Ngươn ngẩng đầu lên, định nói chi đó, nhưng trông thần sắc của Yến Thiết Y sắc lạnh cực độ, bất giác hần rợn mình, nín luôn.

Không lâu lắm, Thôi Hậu Đức trở về, thở hổn hển, ra tuồng rất mệt.

Yến Thiết Y hỏi gấp :

- Sao? Gã ấy là gì?

Thôi Hậu Đức qua con thờ dốc đáp :

- Thuộc hạ không gặp hẳn. Đợi mãi, chẳng thấy hẳn trở lại, thuộc hạ bèn rảo một vòng quan sát, vẫn chẳng thấy hẳn ở đâu cả.

Yến Thiết Y nghiêng răng :

- Chỉ sợ đúng như chỗ liệu của ta!

Thôi Hậu Đức đề nghị :

- Minh xông thẳng tới Lâm Ba hiên, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y xuống ngựa, bảo :

- Tìm chỗ giấu ngựa, rồi mình đi bộ đến đó, để tránh khỏi sự lưu ý của địch.

Họ âm thầm đi.

Dọc đường, Yến Thiết Y thấp giọng dặn dò :

- Nếu ta đoán không sai, thì khi chúng ta đến gần, hẳn bọn Hồ Tuân phải phát hiện gấp, và chúng áp lại, bao vây bọn mình liền. Vậy các ngươi phải cẩn thận.

Hùng Đạo Ngươn cau mày :

- Nếu bị vây như vậy, thì phiền phức quá!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Trái lại là khác! Ta hy vọng chúng tủa ra bao vây đó.

Thôi Hậu Đức chớp mắt :

- Tại sao không phiền phức?

Yến Thiết Y giải thích :

- Ta đang ước mơ, đánh một mẻ lưới, bắt hết cả lũ.

Hùng Đạo Ngươn như hăng tiết, quên cả sợ hãi, cao giọng thốt :

- Hiện tại, Khôi Thủ cho phép tại hạ nói một câu, về cái việc có thể bị bao vây đó...

Yến Thiết Y xì một tiếng :

- Cái miệng của ngươi, dùng để ăn thì được, chứ nói mười câu sai hết chín. Nếu ngươi đừng nói bậy như vừa rồi, thì ít nhất ta cũng có cách cứu Trầm Quyên ra khỏi Lâm Ba hiên, rồi mình mới trở lại đối phó với chúng. Bây giờ thì chỉ còn có cách là lấy công lực chọi công lực mà thôi. Ngươi tưởng ngươi có công lao gì đó, to tát lắm sao chứ?

Hùng Đạo Ngươn lại cúi đầu, chẳng dám hó hé gì nữa.

Một lúc sau, cả ba đến trước Lâm Ba hiên.

Yến Thiết Y không muốn vượt tường, hoặc do ngã ngạch, ngã hông mà vào.

Chàng dẫn hai cận vệ, do cửa chánh đến thềm, lên luôn mấy bậc, định công khai gọi cửa.

Từ cổng vào, có đến mấy chặng cửa, và hiện tại thì bọn chàng đã qua cổng, đến vọng cửa thứ nhất.

Chàng khỏi cần gọi, hai cánh cửa bằng gỗ cực dày, cực to, sơn đen xì, tự nhiên mở toang ra.

Năm người ăn mặc quái dị, hiện ra trước mắt họ.

Năm người đứng dàn thành hàng chữ nhất.

Trong khi năm người xuất hiện tại đây, thì ngoài kia, trong khoảng cách khá xa, một số người khác, rất đông, lao nhao, lố nhố khắp ba phía, chừng như chúng đang tìm vị trí mà đứng, y theo sự sắp xếp của chủ nhân.

Yến Thiết Y thấy đối phương hiện ra, chàng bèn dừng lại, rồi quắc mắt nhìn lộ vẻ tìm kiếm.

Thì ra, trong năm người đó, chàng chẳng thấy có Hồ Tuân.

Thực sự, chàng không hề biết mặt Hồ Tuân, có điều với ngoại hiệu Phấn Diện Lang Quân, thì ít ra gương mặt của hắn cũng trắng như phấn, nhưng năm người này đều xấu xí không tương nổi.

Người đầu, trông hết sức thô kệch, tuổi trạc lục tuần, vẻ mặt hằm hằm chẳng rõ luôn luôn như thế từ trước đến giờ, hay đang con phẫn nộ.

Người thứ hai dềnh dàng như con trâu nước, cũng vào trạc lục tuần, chột một mắt.

Người thứ ba cũng to lớn, mang một vết đao chạy dài xuống một bên má.

Người thứ tư còn trẻ tuổi.

Người cuối cùng, thứ năm cao không hơn ba thước.

Hùng Đạo Ngươn thấp giọng thốt :

- Đúng như Khôi Thủ dự đoán, chúng ta bị bao vây rồi. Thuộc hạ phóng đèn, có ít nhất cũng trên hai mươi tên, ở phía sau lưng mình đó, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y khẽ gật đầu :

- Ta thấy.

Nhìn thẳng năm người đối diện dàn thành hàng chữ nhất, chàng thốt :

- Tại hạ đến đây, muốn bái phỏng một người...

Người thứ nhất “hừ” một tiếng, càu nhàu :

- Có lẽ khách nhân họ Cừu, từng xưng cừu là báo cừu?

Yến Thiết Y cười nhạt, vờ kinh ngạc, hỏi lại :

- Quái! Sao bằng hữu biết?

- Tại sao, bằng hữu cần gì phải tìm hiểu? Bằng hữu muốn tìm ai?

Yến Thiết Y không đáp, lại hỏi ngược lại :

- Các hạ là ai?

Đối tượng ngẩng cao gương mặt đầy xẹo, vói về dương dương, đáp :

- Năm đệ tử của Thiên Tướng lão tổ tại Tử Vân động, giang hồ quen gọi là Ngũ Hành Tôn Giả.

Trong thâm tâm, Yến Thiết Y thoáng kinh hãi, nhưng mặt ngoài, chàng vẫn giữ tự nhiên.

Chàng điểm một nụ cười, “à” một tiếng, nói :

- Thì ra, năm vị là những cao đồ của Hồ lão tổ! Tại hạ thất lễ. Xin thứ cho nhé. Thật là không ngờ! Không ngờ!

Đối tượng gạt ngang :

- Đừng dài dòng. Tại hạ muốn biết bằng hữu tìm ai?

Yến Thiết Y vẫn chưa đáp câu hỏi, nhóng thử :

- Đại ước, bằng hữu là Kim Tôn Giả, thủ lĩnh nhóm Ngũ Hành Tôn Giả, phải không? Các vị có mặt tại đây, hẳn là Hồ lão tổ cũng có mặt luôn?

Người đó gật đầu :

- Đúng, tại hạ là Kim Tôn Giả Phan Thiếu Âm, còn Lão tổ thì đang ở trong khách chính. Lão nhân gia đang dùng bữa đây. Hôm nay, có mấy món lý ngư bớp gói, lão nhân gia rất thích gói cá này, nhất là lý ngư vùng Đại Du Hà bớp gói thì phải biết, dùng món đó nhắm rượu thì tuyệt trần đời!

Y bỗng đổi giọng liền :

- Ngươi muốn gặp nhắm một vài đốt xương thừa chăng? Nếu muốn ta sẽ đưa vào, Lão tổ có tánh quăng xương bừa bãi dưới đất! Ngươi tha hồ mà nhặt, tùy thích mà nhặt.

Bốn người kia ôm bụng cười rũ rượi.

Yến Thiết Y không giận chỉ cười nhẹ, thốt :

- Tại hạ làm gì có phúc phận được hưởng thọ sự thừa thừa của Lão tổ? Các vị là đệ tử thân yêu, từng ở kề cận Lão tổ, cái gì của Lão tổ đưa ra không đủ qua tay các vị, có đâu đến ngoại nhân! Tại hạ nói có đúng không nào?

Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm hạ nhục người, người ta quật trở lại, lại đâm cẩu, hét :

- Tiểu quỷ, ngươi dám châm biếm bọn ta à?

Yến Thiết Y thân nhiên cười nói :

- Nói như vậy mà các hạ cho là châm biếm sao? Tại hạ tưởng vinh dự là khác! Cái đó, gọi là hưởng nhờ ơn mưa móc của bậc trưởng thượng mới phải. Cũng như kẻ thờ thần thánh, hưởng nhờ lễ vật của dân gian mang đến cúng, người ta thường gọi, những thứ đó là huê dạng thánh thần mà. Phải có phúc phận lắm mới được hưởng huê dạng của thánh thần, bằng hữu ơi!

Người thứ hai chen vào :

- Ngươi chưa được bao nhiêu tuổi, mà ăn nói có vẻ sắc sảo quá, chắc ngươi cũng thuộc giới giang hồ, vậy cứ thật mà nói, ngươi muốn gì? Bọn ta sẵn sàng thanh toán cho ngươi.

Yến Thiết Y nhìn kẻ phát thoại, hỏi :

- Bằng hữu là Mộc Tôn Giả?

Người đó gật đầu :

- Phải, Mộc Tôn Giả Du Chiếu Khai, ngươi muốn gì, cứ nói, lão phu sẽ tìm cách thỏa mãn ước vọng của ngươi.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Các vị đừng hiểu lầm. Tại hạ chỉ muốn tìm một người, mà người đó không phải là các vị.

Kim Tôn Giả cao giọng :

- Mà ngươi muốn tìm ai?

Yến Thiết Y buông gọn :

- Hồ Tuấn!

Ngũ Hành Tôn Giả cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi chính Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm trầm giọng hỏi :

- Tìm Hồ Tuấn để làm gì?

Yến Thiết Y bình tĩnh đáp :

- Thanh toán một việc còn đọng lại qua thời gian khá dài.

Phan Thiệu Âm “hừ” một tiếng :

- Việc gì?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Nợ! Nợ giang hồ!

Phan Thiệu Âm lại “hừ” một tiếng nữa :

- Thế ra, quả là ngươi đến đây để báo thù.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nhìn dưới một góc độ nào đó, sự tình có thể là như vậy.

Phan Thiệu Âm bật cười âm trầm, nghiêng nghiêng đầu quan sát Yến Thiết Y như một đồ tể xem xét một con thịt, đoạn bữu môi hỏi :

- Ngươi nói sao? Ngươi mà đòi làm ra cuộc báo thù?

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Tại hạ không đủ sức làm cái việc đó sao, bằng hữu?

Mộc Tôn Giả Du Chiếu Khai mĩa mai :

- Người mất lý trí thì phải! Ăn nói mà không tự lượng sức mình, bảo sao chẳng bỏ mạng! Chết như thế là oan uổng đó, tiểu tử!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Bằng hữu nói chuyện không có duyên, nghe chán quá! Theo tại hạ thấy, những kẻ ăn nói thiếu duyên dáng, thường thường thì yếu thọ, thật là lạ lùng, người như bằng hữu mà lại sống dai đến cỡ tuổi đó!

Du Chiếu Khai trừng mắt :

- Chán rồi sao? Người định làm gì ta?

Yến Thiết Y khoát tay :

- Bằng hữu kiên nhẫn, chờ một chút là sẽ thấy tại hạ định làm gì.

Du Chiếu Khai “xì” một tiếng :

- Được rồi. Ta sẽ chờ.

Yến Thiết Y bây giờ mới giờ cái giọng xác ra.

Chàng luôn luôn lễ độ. Khi còn trong vòng lễ độ, thì chàng rất dễ dãi, có thể tha thứ cho những kẻ xúc phạm nặng đến chàng.

Nhưng, khi chàng bắt đầu xác xược, thì đừng ai mong chàng mềm lòng lại, lúc đó, chàng là một hung thần khát máu, mà những lời van xin tha thiết là những củi, những dầu không làm tắt lửa, mà còn nung cháy thêm.

Chàng cười gằn, tiếp :

- Người không thất vọng đâu, con chó già!

Du Chiếu Khai hét lên như sấm, Phan Thiếu Âm vội ra hiệu dẫn lòng.

Yến Thiết Y hỏi :

- Các người quan hệ như thế nào với Hồ Tuấn?

Phan Thiếu Âm cười lạnh :

- Hồ Tuấn là con nuôi của Lão tổ, đối với bọn ta, hẳn chẳng khác nào là một sư đệ. Với quan hệ đó, bọn ta có đủ tư cách đối phó với người chẳng?

Yến Thiết Y gật gù :

- Hôm nay, tấu xảo cho ta làm sao! Gặp cả bọn các người tại đây luôn như thế này!

Phan Thiếu Âm cười lớn :

- Không phải là tấu xảo đâu! Bất cứ lúc nào, người đến đâu, cũng đều gặp bọn ta cả, vì Lão tổ rất thương yêu đứa con nuôi, nên bắt chúng ta ở lại đây tiếp trợ hắn. Còn như Lão tổ thì thỉnh thoảng mới đến chơi một lần, lưu lại vài hôm rồi trở về Tử Vân động. Gặp lão nhân gia, là một tấu xảo cho người mới phải, chứ bọn ta có mặt thường xuyên tại đây mà.

Một người chen vào câu chuyện :

- Nói làm chi đông dài với hắn! Hãy để tiểu đệ thu thập hắn cho rồi i.

Yến Thiết Y nhìn vào mặt người đó hỏi :

- Người là Thủy Tôn Giả?

Người đó cao giọng :

- Thủy Tôn Giả Thương Thọ. Người dám động thủ với ta chẳng?

Yến Thiết Y không đáp, hướng qua hai người sau cùng, hỏi luôn :

- Còn hai người? Là gì, sao chưa tự xưng cho ta biết?

Hai người cuối, một là Hỏa Tôn Giả Văn Hiến và người lùn là Thổ Tôn Giả Toàn Bảo.

Thổ Tôn Giả Toàn Bảo cười hì hì, sau khi tự giới thiệu rồi, bèn tiếp :

- Trong bọn, có ta là thấp nhất, thấp với ngôi thứ, thấp về thân vóc, thấp luôn tài nghệ. Ta nghĩ, động thủ với ta may ra ngươi còn hy vọng giành được ưu thế, chứ đối với sư huynh ta, ngươi cảm bại trước khi xuất thủ đó. Vậy ngươi nên chọn ta đi!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Các ngươi nhất định không nhượng lối cho ta vào?

Phan Thiếu Âm cười lớn :

- Chết đến nơi ngươi còn to tiếng, quả thật ngu ngốc đến thương hại! Nơi đây đâu phải là một hội trường công cộng, mà ngươi đòi bên ta nhượng lối cho vào?

Từ Vân động là một tòa cổ động trên Lãnh Thiên sơn, tuy thuộc vùng hải phận nhưng cũng còn liên hệ với võ lâm Trung Nguyên, vị danh nhân chủ trì Từ Vân động là Hồ Lực, ngoại hiệu là Thiên Tướng lão tổ, nói đến Hồ lão tổ tại Từ Vân động là hầu hết khách giang hồ thuộc lứa tuổi trung niên trở lên đều biết, và ai ai cũng có kiêng nể!

Hồ lão tổ tâm tánh bất thường, có thể vui đó rồi phẫn nộ đó, người ta không biết thực sự lão hiền hay dữ, nhưng cứ như sự phê phán của phản động, thì lão thuộc về tả phái, bởi người ta quen gọi lão là một đại ma đầu.

Dĩ nhiên, người ta gọi như thế, sau lưng lão, lúc vắng mặt lão, chứ có ai dám nói gì trước mặt lão!

Mẫu người đó, Yến Thiết Y thực ra không muốn gây thù kết oán làm gì, sợ thì chàng không sợ, có điều chàng không muốn sanh phiền phức lôi thôi một cách vô ích.

Nhưng hiện tại, chàng có thể tránh đụng chạm đến thầy trò Hồ lão tổ được chăng?

Hồ Tuấn là con nuôi Hồ Lực, thì muốn đi đến Hồ Tuấn, chàng phải đi ngang qua thầy trò Hồ Lực.

Trước cái thế chẳngặng đứng, thôi thì gặp sao, cam vậy. Còn đấn đo thế nào được?

Chàng thở dài, day lại phía sau, dặn hai hộ vệ :

- Đạo Ngươn, Hậu Đức, chiếu cố phía hậu đề phòng bọn bao vây chúng ta kia, cái lũ này để ta thu thập, hai ngươi khỏi phải quan tâm.

Đoạn chàng hướng qua Thủy Tôn Giả, cười nhẹ tiếp :

- Toàn Bảo! Đánh trận đầu, ta không muốn thất bại, vậy ngươi là chiến lợi phẩm thứ nhất của ta đó, hãy chuẩn bị đi!

Toàn Bảo cười lớn :

- Cha! Ngươi thấy ta lùn, cho rằng dễ nuốt lắm! Phải, có thắng nổi ta, mới mong giao thủ với các sư huynh ta nổi! Nhưng thắng được ta là cả một vấn đề, thiên nan vạn nan, oắt con ơi!

Phan Thiếu Âm dặn :

- Liệu thanh toán chóng nhé, lão ngu! Mình không thừa thì giờ lắm đó. Còn phải vào hầu rệu sư phụ nữa đấy.

Toàn Bảo gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu.

Vũ khí của y là thanh chủy thủ.

Vừa buông dứt câu nói, y chao mình lên, vọt mình đi, chưa đến cận Yến Thiết Y, một vệt sáng đã đến trước rồi.

Người chưa tới, chủy thủ đã bay sang. Chủy thủ nhắm yết hầu của Yến Thiết Y bắn vào.

Yến Thiết Y bất động, mừng rỡ chẳng thấy đối phương tấn công.

Khi chủy thủ còn cách yết hầu độ ba phân, Yến Thiết Y khẽ nhích động bàn tay tả.

Tay nhích động, thanh Chiêu Nhật đoàn kiếm đương nhiên phải nhích theo.

Rồi một tiếng “keng” vang lên.

Chủy thủ bị hất vệt ra ngoài, Thổ Tôn Giả Toàn Bảo lùi lại, nhưng một vật sáng bay theo, vệt sáng đó là thanh Chiêu Nhật kiếm, vệt sáng chiếu thẳng ngực y, máu phun ra liền.

Toàn Bảo thét lên như bị chọc tiết, mà cũng đúng như vậy, chính y đang bị chọc tiết, có điều thay vì chọc vào yết hầu, thì Yến Thiết Y lại dòi xuống ngực.

Một bóng người lướt tới, bóng người từ trên không đáp xuống.

Tay còn cầm thanh Chiêu Nhật kiếm, Yến Thiết Y không để cho người đó đáp xuống, lập tức vung tay, trong một thoáng, chàng vừa đâm vừa chém vào mình bóng người đó đủ mười chín vết. Người đó thét lên thê thảm hơn Thổ Tôn Giả gấp mấy lần.

Định xông tới, tiếp trợ đồng môn, nhưng chưa làm được cái gì, lại hứng đến mười chín vết thương, thì còn chịu làm sao thấu?

Người đó không ai khác hơn là Hỏa Tôn Giả Thương Thọ.

Y không cần đáp xuống nữa, bởi đáp là dùng khí lực, ý chí, mà hiện tại thì khí lực hết, ý chí tan biến rồi, y chỉ còn rơi xuống như quả chín sút cuống lia cành.

Thái A và Chiêu Nhật, một trường một đoản chui vào vỏ, Yến Thiết Y thì ung dung đứng đó, thản nhiên nhìn sang đối phương.

Đối phương giờ còn lại ba, trong một thoáng mắt, hàng ngũ Ngũ Hành Tôn Giả mất hai mạng, một sự kiện có lẽ bình sinh bọn Phan Thiệu Âm chưa từng thấy.

Chẳng những bọn Phan Thiệu Âm tại cục trường kinh khiếp đến sững người, mà số nhân thủ bao vây bên ngoài, tuy chưa đối trận thực sự với địch, đã bắt đầu run sợ rồi.

Yến Thiết Y tặc lưỡi thốt :

- Thật ta làm thế này, hơi không phải đối với Hồ lão tổ vậy! Dù sao ta cũng phải nương tay một chút chứ! Mà nghĩ cho cùng, Hồ lão tổ cũng có lỗi ít nhiều! Tại sao nuôi người mà không chọn người kỹ lưỡng? Lão nuôi làm chi toàn lũ ăn hại, ngày thường thì khoác lác vênh váo, gặp địch thì chỉ đưa xác thân cho địch nện như chày nện gạo. Chẳng những mất mạng vô lý, lại còn mất luôn danh dự môn hộ!

Rồi chàng khoát tay bảo :

- Còn lại mấy mạng đó, về đi, ta không sát hại đâu, về mà làm bạn với lũ khỉ trên Lãnh Thiên sơn, đùa với chúng, hái trái mà ăn, dành cơm gạo cho những kẻ hữu dụng dùng.

Lâu lắm, Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm mới lấy lại bình thường, tuy nhiên y hỏi mà giọng còn run run :

- Ngươi... ngươi là ai?

Yến Thiết Y cười lớn :

- Mãi đến bây giờ mới chịu hỏi ta là ai? Nếu các ngươi hỏi sớm hơn, thì đâu đến nỗi phải mất hai mạng? Biết sớm ta là ai, các ngươi sẽ không dám cao ngạo đâu! Muộn rồi!

Phan Thiệu Âm “hừ” một tiếng :

- Khoan đắc ý vội, tiểu tử! Ta sẽ mời Lão tổ tới đây thu thập ngươi.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đánh một con trẻ là một cách bắt buộc người lớn phải ra mặt. Bởi, phần đông hạng phụ huynh hay sư phó thường bênh vực trẻ con của họ. Nhưng, các ngươi khỏi phải đi mời Lão tổ các ngươi làm gì. Ta bảo đảm là trong ba người các ngươi, chẳng một người nào đi thỉnh được. Vĩnh viễn không đi được.

Phan Thiệu Âm bĩu môi :

- Nghĩa là chẳng có một ai sống sót dưới tay ngươi mà đi thỉnh Lão tổ?

- Thông minh đấy! Rất tiếc, lúc sắp chết mới thông minh, thì thông minh không cứu vãn được gì.

Dù biết rằng mình không phải là đối thủ, ba Tôn giả kia làm sao chịu nổi thái độ khinh thường của đối phương?

Không hẹn mà đồng, cả ba cùng vào một lượt.

Yến Thiết Y cười mỉa :

- Thế là đỡ khổ cho ta, ta khỏi phải xuất thủ ba lượt, mỗi lượt một tên.

Thái A và Chiêu Nhật lưỡng kiếm cùng chớp lên.

Hai nhát kiếm nhắm vào ba đích, kiếm chạm đích, đích rú lên thảm thiết vang một góc trời rồi im lìm.

Đích ngã, kiếm lại chui vào vỏ, cả trường lẫn đoản.

Ngũ Hành Tôn Giả bị tiêu diệt toàn số.

Trước sau, Yến Thiết Y không hề rời vị trí nửa bước.

Bên ngoài xa xa, hai mươi đại hán bao vây, cùng quay mặt nhìn nhau, cùng nhận ra hiện tại sắc diện của nhau đổi thay quái dị, chừng như người nào cũng rung rung đôi chân.

Nhưng, Yến Thiết Y đâu có để cho chúng kinh sợ lâu.

Đảo mắt nhìn quanh chúng một vòng, chàng buông nhanh :

- Đến lượt các người!

Đoạn, bóng người chớp, vệt sáng lóe, Yến Thiết Y bây giờ mới chịu rời vị trí.

Bọn đại hán hiện tại mới nhớ ra là còn đứng y tại chỗ, chứ chẳng thừa dịp Yến Thiết Y đối phó với ba Tôn giả cuối cùng mà bỏ chạy.

Hiện tại, chạy cũng chẳng còn kịp nữa.

Cả đến tiếng rú lên, cũng không còn kịp, nói chi đến việc chạy? Chạy, còn không phóng chân kịp, nói gì chạy thoát?

Trong chớp mắt, hai mươi người ngã gục giữa vũng máu, những vũng máu càng phút càng lan rộng tiếp giáp nhau, đọng thành một cái ao nhỏ.

Yến Thiết Y dùng tay, tra kiếm vào vỏ, lại tặc lưỡi, thốt :

- Nhanh quá!

Chàng tự tán? Hay tự thán?

Hùng Đạo Ngươn lắc đầu thờ dài :

- Thủ pháp đến cỡ đó là cùng của cái thuật xử kiếm! Thuộc hạ từng theo Khôi Thủ khắp nơi, từng trông thấy Khôi Thủ giao chiến, thế mà mỗi lần mục kích thủ pháp của Khôi Thủ, là mỗi lần thuộc hạ say mê, đồng thời kinh rợn đến toát mồ hôi.

Yến Thiết Y vẫy tay :

- Minh vào!

Nhưng, bọn chàng khỏi bước nửa bước.

Bởi, vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên, từ phía trong vọng ra, tiếng chân rầm rập, chừng tỏ người đi ra có vẻ hấp tấp vội vàng.

Có đến ba người chạy ra.

Người đi đầu là một hán tử vận y phục đen, y vừa trông thấy Yến Thiết Y là như bị điện giật, thun mình, thụt cổ, rồi lùi lại, lùi gần một lão nhân, vừa đưa tay chỉ, vừa thốt :

- Hắn đó, Lão tổ. Chính hắn gây náo loạn phía trước, vừa rồi đó.

Lão nhân có vẻ khôi ngô, đầu đầy tóc đỏ, tóc dài phủ bờ vai, miệng rộng mũi to.

Đôi mắt của lão sáng quắc, sáng đến phát huy một cái gì tàn bạo ác độc.

Bên cạnh lão, là ngư phủ họ Tào!

Ngư phủ họ Tào hiện tại ở bên cạnh lão nhân, điều đó chứng tỏ hắn chỉ là một ngư phủ giả tạo.

Song phương cùng dừng lại, trong khoảng cách độ năm, sáu bước giữa nhau.

Rồi người bên cạnh Thiên Tướng lão tổ Hồ Lực gật đầu thốt :

- Ta đã nghi là ngươi, thế mà đúng!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta cũng nghi là ngươi, có điều ta nghĩ hơi muộn!

Đối tượng hỏi :

- Ngươi không phải họ Cừu thực sự?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cũng như ngươi! Ta không là họ Cừu khi ngươi không là họ Tào. Ta biết ngươi họ Hồ, Hồ Tuấn phải không?

Đối tượng cao giọng :

- Đúng! Ta là Hồ Tuấn đây!

Yến Thiết Y nhìn y, thông thả buông từng tiếng :

- Hồ Tuấn, ta đến đây mục đích là để tìm ngươi!

Bỗng, lão nhân tóc đỏ quát :

- Có phải ngươi hạ sát năm đệ tử của ta?

Yến Thiết Y điềm nhiên gật đầu :

- Phải, Hồ Lực!

Đúng, lão nhân tóc đỏ là Động chủ Tử Vân động tại Lãnh Thiên sơn, họ Hồ tên Lực, ngoại hiệu Thiên Tướng lão tổ.

Hồ Lực quát mồm :

- Tại sao ngươi sát hại đệ tử của ta?

Yến Thiết Y bình thản đáp :

- Tại vì chúng muốn giết ta. Chúng muốn ngăn trở ta không cho ta vào tìm người mà ta muốn gặp.

Hồ Lực hét :

- Ngươi tìm ai?

Đưa tay chỉ Hồ Tuấn, Yến Thiết Y đáp :

- Hắn, đứa con nuôi hiếu thuận của ngươi, người chịu khó ngồi tại bờ sông, câu lý ngư đem về bóp gỏi cho cha nuôi dùng nhắm rượu.

Hồ Lực quát :

- Nguyên nhân nào khiến ngươi tìm hắn?

Yến Thiết Y đáp :

- Nguyên nhân là tánh mạng của một vị bằng hữu của ta. Hồ Tuấn, chắc ngươi còn nhớ Bùi Vịnh chứ?

Hồ Tuấn biến sắc mặt trắng nhợt.

Cố làm ra vẻ cứng trước mặt cha nuôi, Hồ Tuấn hỏi :

- Ngươi là chi của Bùi Vịnh?

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Ta đã nói rồi, ta là bằng hữu của Bùi Vịnh, Bùi Vịnh còn là ân nhân cứu mạng ta.

Dừng lại một chút, chàng gần mạnh tiếng :

- Hẳn là người không quên đã hành hạ dày vò Bùi Vịnh như thế nào. Người đã làm cho y dờ chết, dờ sống. Ta nghĩ, trên đời này, con người mà hành hạ con người, không ai tàn nhẫn hơn người.

Hồ Tuấn nói :

- Người đã có gan tìm đến đây, tất phải cậy nơi một cái gì. Vậy, người là ai?

Yến Thiết Y nhích bước tới gần, trầm giọng hỏi :

- Người chưa hề gặp ta?

Hồ Tuấn nghiêng rặng :

- Người là cái quái gì mà ta cần biết mặt?

Yến Thiết Y hỏi :

- Bùi Vịnh không hề cho người biết, y có một vị hảo bằng hữu sao?

- Không

- Bùi Vịnh không bao giờ nói cho người biết đâu. Bởi, một lẽ là, đó không phải là điều tất yếu, lẽ khác là từ đầu đến cuối, người đâu có để cho Bùi Vịnh một cơ hội nhỏ để nói được tiếng gì?

Hồ Tuấn “hừ” một tiếng :

- Bùi Vịnh chết, là đáng tội của hắn, hắn là con người đê tiện nhất trên đời này.

Yến Thiết Y cười nhạt :

- Đê tiện là sao? Là chiếm đoạt vợ người, là chia duyên rẽ vợ người ta? Là dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn, để thỏa mãn một tự ái sáng?

Hồ Tuấn hét :

- Trầm Quyên, trước kia là người của ta, Bùi Vịnh là kẻ đến sau, sao lại cho là ta chiếm đoạt? Có hắn chiếm đoạt thì có, và ta chỉ làm phận sự đoạt lại, sát hại luôn kẻ cướp tình. Người hồ đồ như thế, thảo nào mà chẳng kết bạn với thứ đê tiện như Bùi Vịnh!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Người say mê nàng, chứ nàng có tha thiết gì đến người? Nàng thơm người như con chó ghê kia mà, ta nghe hàng xóm chôn quê hương nàng cho biết như vậy đó. Nàng yêu Bùi Vịnh, người đâm thù Bùi Vịnh, hèn hạ như người là cùng! Kém người không tìm cách cầu tiến, lại đi thù người và lén lút ám hại người, đúng là một thứ súc sinh!

Hồ Tuấn hét lên :

- Ta chẳng biết gì hết, ta yêu nàng, ta phải làm mọi cách chiếm được nàng, dù bắt buộc phải giết người, ta cũng làm. Huống chi Bùi Vịnh là cái quái gì, mà ta phải kiêng sợ?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Ta xem người hết còn là người nữa rồi!

- Ta như thế đó, người làm gì nổi ta?

Yến Thiết Y gật gù :

- Rồi người sẽ thấy, Hồ Tuấn, thấy gấp không lâu lắm đâu!

Bây giờ, Hồ Lực mới chen vào :

- Tuấn nhi, bình bình đi. Để dưỡng phụ bắt sống hắn cho, sau đó, người muốn xử trí hắn thế nào tùy ý, cần gì phải quát tháo ầm ĩ chỉ cho mệt!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người không muốn chống đối ta phải không, Hồ Lực?

Hồ Lực hét :

- Ngươi là cái quái gì? Đối với ngươi, ta cảm như đùa với trẻ con, khó khăn gì đó mà ngươi gần dọa?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt, vậy ngươi bước tới đi.

Nhưng Hồ Lực chưa vội bước. Lão ta chăm chú quan sát Yến Thiết Y một lúc lâu.

Đoạn lão lắc lắc chiếc đầu nói :

- Không! Không thể được! Ngươi không thể là con người đó được!

Yến Thiết Y hỏi :

- Ngươi nói ai? Người nào đó là ai?

Hồ Lực bật cười ghê rợn :

- Trước mặt ta dám giờ thói ngông cuồng như ngươi, trong thiên hạ chẳng có được bao nhiêu người đâu. Ta tìm nhớ một người trong ít số đó, ta nhớ ra, song nhất định chẳng phải là ngươi. Bởi ngươi thiếu hẳn khí phách của người đó, đồng thời cũng chẳng có oai thế gì?

Yến Thiết Y vẫn cười nhẹ :

- Chỉ sợ ngươi nhận xét lầm, Hồ Lực.

Hồ Lực chợt hỏi :

- Ngươi có mấy thanh kiếm bên mình?

Yến Thiết Y chỉ thanh kiếm trên vai :

- Đây là một...

Hồ Lực cười lớn :

- Không! Ngươi không phải là con người đó. Nhất định là không!

Yến Thiết Y phách ngực chiếc áo rộng.

Thanh Chiêu Nguyệt Kiếm lộ ra trước mắt Hồ Lực.

Rồi chàng cười tiếp :

- Một nữa là hai...

Tràng cười của Hồ Lực vụt tắt, nhưng lão không khép kín miệng được. Miệng đang há hốc để mà cười thật lớn, tràng cười tắt, khổ nỗi toàn thân lão cứng đờ, quai hàm cứng luôn, lão không khép miệng lại được.

Hoặc giả, lão quá sững sờ, nên quên khép miệng?

Miệng há, đôi mắt cũng giương rộng lên.

Mường tượng lão vừa thấy quỷ hiện, thấy quỷ cực dữ.

Hồ Tuấn thấy thần sắc của dương phụ như thế, đâm lo hỏi :

- Hấn là ai? Dương phụ?

Hồ Lực trầm lặng một lúc lâu, đoạn thở dài thốt :

- Yến Thiết Y! Đại thủ lĩnh Thanh Long xã, giang hồ từng gọi hấn là Kiều Hùng hoặc Kiều Bá.

Đoạn, thấp giọng hơn, lão trách :

- Ngươi gây sự tày trời, cái họa này không nhỏ đâu, Tuấn nhi!

Hồ Tuấn kêu khê :

- Trời! Ai ngờ được Bùi Vĩnh mà là bạn với tay đó?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Hồ Lực, trước kia chúng ta không thù, không oán với nhau, thì giờ đây, ta cũng chẳng muốn có điều ân oán giữa chúng ta. Ta không thích đắc tội với người, ta tưởng người không được lợi gì sinh sự với ta. Vậy ta khuyên người nên đứng ngoài vòng, để tránh cho chúng ta khỏi điều đáng tiếc. Người nghĩ sao?

Hồ Lực lộ vẻ khó khăn, ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Hồ Tuấn đâm hoảng, kêu van :

- Dưỡng phụ! Đang lúc thập tử nhất sinh này, dưỡng phụ nỡ bỏ Tuấn nhi chết sống một mình sao?

Hồ Lực thờ dãi :

- Cái đó... cái đó...

Yến Thiết Y cao giọng :

- Hãy nghĩ kỹ, Hồ Lực. Thành danh không phải dễ, cũng chẳng phải một ngày một bữa mà nên. Còn như để cho thân bại, danh hoại, thì cái đó chẳng cần nhiều thời gian, chỉ trong một phút giây kém suy nghĩ, là rồi. Rồi cả thân, cả danh, cả sự nghiệp, cũng tan luôn. Ta tưởng, người chưa đến nỗi ngu xuẩn, lý trí người chưa đến nỗi lu mờ.

Hồ Tuấn lại van cầu khẩn thiết.

Hồ Lực bị dằn co giữa sự cân nhắc lợi hại, và mối tình cảm thiêng liêng gì đó.

Sau cùng, Hồ Tuấn dùng cái chết của Ngũ Hành Tôn Giả, để kích động Hồ Lực.

Dù sao, Hồ Lực cũng phải báo thù cho đệ tử.

Hành động của Yến Thiết Y phải được trừng trị, bởi chàng không kiêng nể gì Thiên Tướng lão tổ, giả như chàng có chút đạo nghĩa giang hồ, thì khi nào chàng lại xuống tay cực độc?

Không! Hồ Lực không thể bỏ qua việc này.

Bất quá, lão trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, lão còn so đo hơn thiệt.

Rồi lão thốt :

- Chúng ta bắt đầu là vừa, Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y khoác chiếc áo ngoài, trao cho Hùng Đạo Ngươn.

Thần sắc của chàng cực kỳ nghiêm lạnh.

Cuộc chiến xảy ra, giữa hai tay kiêu hùng, một là bá chủ miền duyên hải, một tung hoành khắp nội địa Trung Hoa.

Một cuộc chiến long trời lở đất, mỗi chiêu thức đưa ra là một công trình khổ nhọc qua nhiều năm tháng, mỗi chiêu thức là một nhát búa lời công, một nhát liềm của tử thần.

Cuộc chiến kéo dài rất lâu, sau cùng Hồ Lực bị Thái A kiếm chặt đứt lia một cánh tay, ngoài ra trên mình lão ta còn nhiều thương tích trầm trọng khác.

Yến Thiết Y cũng thọ thương nhiều nơi trên cơ thể, song nặng nhất là trên cánh tay tả. Nếu không khéo chữa trị, chàng sẽ mất hiệu dụng của cánh tay đó.

Hồ Lực dù thọ thương nặng, vẫn còn chi trì nổi, bất quá họ thấy không cần tiếp tục đấu nữa thôi.

Lão ta nhìn Yến Thiết Y thốt :

- Ta hiểu người còn thừa sức thanh toán ta, người có thể chặt đầu ta, trong khi ta bất lực đối phó. Nhưng, người không làm và ta cũng chẳng vì thế mà tri ân người. Yến Thiết Y, ta cảnh cáo người, câu chuyện giữa chúng ta, đến đây chưa hẳn là liêu kết, mà chỉ mới mở màn đầu thôi!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Ta hiểu, Hồ Lục. Người cứ đi và khi nào nghe hứng bốc dậy nơi lòng, thì cứ đến Sở Giác Lân. Ta luôn luôn mở rộng Long Hồn sảnh, tiếp đón người.

Hồ Lục không buồn nhìn Hồ Tuấn, lặng lẽ bước ra khỏi cổng Lâm Ba hiền.

Yến Thiết Y quay đầu, đưa mắt nhìn Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức.

Cả hai hiểu ý, vội phóng mình chạy vào phía hậu.

Còn lại tại cục trường, Yến Thiết Y đứng ở đầu thềm dưới, Hồ Tuấn ở tại đầu thềm trên.

Sau đầu thềm trên là đại sảnh.

Hồ Tuấn vừa run người, vừa gọi với giọng khẩn thiết :

- Yến Thiết Y! Người hãy chấp nhận sự thương lượng của ta! Hoặc giả người muốn yêu sách gì, thì cứ nói, ta sẵn sàng thuận tòng..

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Một điều kiện duy nhất, là Bùi Vịnh chết cách nào, người phải chết đúng theo cách đó. Người đã thi thố những gì trên thân xác Bùi Vịnh, bây giờ người sẽ tiếp nhận đầy đủ, do ta thi thố.

Hồ Tuấn chưa tuyệt vọng, vẫn còn van :

- Ta sẽ ra đi mình không, tất cả sự nghiệp bạc vàng, châu báu nhà cửa, tất cả... ta xin hai tay dâng lên cho người, để đổi lấy một hơi thở...

Yến Thiết Y bước lên.

Một nấc thềm, hai nấc thềm, ba nấc thềm...

Hồ Tuấn lùi một bước, hai bước, ba bước...

Bất thành linh, Hồ Tuấn vung cả hai tay. Hai vầng cát vàng cuốn tới, chực phủ lên mình Yến Thiết Y.

Vô ích, độc sa đâu có hại nổi Yến Thiết Y dễ dàng?

Thái A kiểm khoa lên một vòng, tạo gió, gió thổi tạt độc sa qua một bên, còn chàng thì nhún chân, vọt xéo qua, rồi hoành thân đáp xuống.

Hồ Tuấn vừa tung độc xa xong, quay mình tháo chạy.

Thành thử, khi Yến Thiết Y đáp xuống, là chàng ở trong tư thế đối diện với y.

Thái A kiểm đã xuất hiện rồi, giờ đến lượt Chiêu Nhật kiểm. Chàng muốn để Hồ Tuấn sống, để hành hạ hấn cho linh hồn Bùi Vịnh được thỏa mãn, song nghĩ lại, có làm thế cũng vô ích, Bùi Vịnh không làm sao sống lại được nữa.

Cho nên chàng rút Chiêu Nhật kiểm đâm mạnh vào ngực Hồ Tuấn, đoạn co chân đạp luôn hấn ngã nhào. Tiến lên theo, chàng đạp mạnh xuống thể xác không hồn.

Ngực vỡ ra, bụng tét ra, tim, gan, pèo, phổi đổ ra thành núi, thành đồng, máu me bắn tứ tung, máu trào ra miệng, mắt, tai, mũi.

Hồ Tuấn chỉ còn là đồng thịt bầy nhầy tẩm trong máu.

Yến Thiết Y thanh toán Hồ Tuấn vừa xong thì Hùng Đạo Ngươn cũng vừa trở lại.

Y cho biết đã tự tay hạ sát được Lâm Hoàng Lễ. Y cũng cho chàng biết luôn là Trầm Quyên đã tự tử ba ngày sau khi bị Hồ Tuấn bắt đưa về đây. Chính Lâm Hoàng Lễ đã cung khai hết với y như thế.

Thôi Hậu Đức vừa lục soát khắp nơi, không thấy gì lạ, trở lại hiệp với nhau, rồi cả ba ly khai Lâm Ba hiền. Lên ngựa về Sở Giác Lân.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Họa từ thiên giáng

Sau ngày đến Lâm Ba hiện tại Tiên Tích sơn, báo thù cho bằng hữu Bùi Vĩnh trở về, Yến Thiết Y dưỡng thương qua một thời gian, hiện tại thì chàng đã khôi phục bình thường rồi, nhưng các đệ huynh trong Thanh Long xã không muốn cho chàng hoạt động sớm, nên buộc chàng phải nghỉ ngơi thêm một ít lâu.

Con người hiếu động mà ngưng hoạt động thì còn gì chán bằng!

Tuy nhiên, trường hợp của chàng thì càng ngày càng khả quan, mà tình hình chung của Thanh Long xã thì càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Bởi từ trước, dù sao thì Thanh Long xã cũng còn âm thầm, tuy đã tạo nên thanh danh lẫy lừng, song vẫn chưa công khai chen chân góp mặt với giang hồ, tranh từng tấc đất, giành từng thế lực.

Trước, thì kể như còn trong bóng tối.

Chỉ từ sau ngày báo thù cho Bùi Vĩnh xong, thì giới giang hồ bắt đầu thì thầm bàn tán đến Thanh Long xã nhiều hơn trước.

Sự kiện đó, được xem như hoàn cảnh Thanh Long xã rời chỗ âm thầm, xuất hiện công khai trên đời.

Và, khi tổ chức công khai hoạt động, thì đương nhiên có chạm, có xung, bởi con người cần sống vững, phải có quyền lợi dồi dào, sống càng mạnh thì xung chạm càng dữ.

Sự nghiệp của Yến Thiết Y vừa bắt đầu thịnh vượng là phiền phức cũng bắt đầu kéo đến ùn ùn.

Phiền phức khắp các cơ sở rải rác mọi nơi, song chưa xâm nhập thực sự Sở Giác Lãnh.

Người trong Thanh Long xã đã cảm thấy những ngày sóng gió sắp đến với họ trong tương lai gần đây.

Hôm nay một ngày tốt trời.

Bình minh lên rạng rỡ, chẳng gợn chút mây nào.

Lãnh chúa Long Vân Kỳ là Đồ Trường Mục, ngoại hiệu Ma Thủ, hấp tấp đi theo con đường hành lang, thẳng đến gian phòng dành làm nơi nghỉ ngơi của Yến Thiết Y.

Nơi đó, có cái tên là Hắc Vân lâu, gồm phòng ngủ, phòng ăn, thư phòng của Yến Thiết Y.

Hắc Vân lâu ở ngay phía sau Long Hoa sảnh, một con đường hành lang nối liền hai bên.

Trong ba lãnh chúa của Thanh Long xã, Đồ Trường Mục là vị thủ lĩnh, quyền uy của lão ta trên hết, lão chỉ nhường có mỗi một mình Yến Thiết Y thôi.

Niên kỷ vào trạc ngũ tuần, Đồ Trường Mục không có điểm gì đặc biệt hơn người, lão có đôi bàn tay cực thô, cực lớn, đôi bàn tay không thể biểu hiện được trí khôn vừa cao siêu vừa mẫn tuệ, thế mà lão lại được toàn Xã nể vì, xem như lão là nhân vật thứ hai trong Xã, sau Yến Thiết Y.

Đến trước cửa Hắc Vân lâu rồi, lão vội nắm chiếc vòng treo lưng lửng nơi vách, cạnh cánh cửa, giật luôn mấy lượt.

Cửa mở ra, Hùng Đạo Ngon xuất hiện.

Vừa trông thấy Đồ Trường Mục, Hùng Đạo Ngon vội nở nụ cười vuốt, nghiêng mình, kêu lên :

- A! Đại lãnh chúa! Có sự gì quan trọng mà tôn giá đến sớm thế? Một điều vui lớn? Một tin may?

Đồ Trường Mục gạt ngang :

- Đừng nói nhảm. Khôi Thủ đã thức dậy hay chưa?

Hùng Đạo Ngon đáp :

- Thức từ lâu rồi. Hiện đang sắp sửa dùng bữa sáng.

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Vào thông báo gấp, có ta cần gặp ngay Khôi Thủ.

Hùng Đạo Ngon thốt :

- Xin Đại lãnh chúa chờ đây một chút.

Y vào trong liền.

Từ vọng cửa đó đến phòng của Yến Thiết Y, phải đi qua một gian sảnh nhỏ, rồi theo một hành lang là đến nơi.

Hùng Đạo Ngươn gõ cửa, thốt :

- Đại lãnh chúa cầu kiến Khôi Thủ.

Đồ Trường Mục không đứng tại chỗ cửa, mà lại đi theo Hùng Đạo Ngươn đến đó.

Chính Yến Thiết Y ra mở cửa.

(mất 2 trang)

Khẽ giật mình, Đồ Trường Mục hỏi :

- Khôi Thủ đã biết?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thần sắc của ngươi tỏ cáo với ta như vậy. Ngươi cứ ăn đi, ăn rồi sẽ tường thuật sau cũng không muộn. Hoặc giả, ngươi vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.

Chàng có thói quen, gọi người dưới tay bằng tiếng ngươi, điều đó chẳng phải tự cao, xem thường thuộc hạ, dù đối với hạng cao tuổi hơn chàng. Chàng cho rằng như thế là thân mật, là không khách sáo. Mà tất cả thuộc hạ đều hiểu như thế, nên chẳng ai phiền hà chi chàng.

Đồ Trường Mục thờ dãi.

Tâm sự làm cho lão ta hết nghe đói, thức ăn tuy ngon, lão đưa vào miệng rồi lại nuốt không trôi.

Yến Thiết Y thấy cần phải nâng tinh thần lão ta lên, nên an ủi lão :

- Việc trọng đại như thế nào, cũng chẳng đáng lo lắm, dù sao thì Thanh Long xã cũng là một cái sùan vững chắc, đủ sức che chở cho bất cứ cơ sở nào của chúng ta rải rác khắp nơi. Lo chi cho lắm, Trường mục!

Đồ Trường Mục lắc đầu :

- Chi sợ có kẻ âm thầm rút từng đoạn gỗ, từng mảnh ván, rồi cái sùan vững chắc đó thành yếu đi, không còn đủ sức bao quát những cơ cấu sinh hoạt của chúng ta!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Sao hôm nay ngươi bi quan thế, Trường Mục? Đừng! Đừng vì một vài vấp ngã nhỏ mà sanh lạnh lòng, rồi nhút nhát, do dự, nhụt hết tinh thần phấn đấu. Kẻ nào to gan dám lật đổ Thanh Long xã chúng ta chứ? Lực lượng nào bao trùm Thanh Long xã mà toan trừ diệt chúng ta chứ?

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Gần đây, nhiều việc liên tiếp xảy ra, toàn là những việc bất lợi cho chúng ta. Cũng vì tình nghiêm trọng, dồn dập như nước cuốn mây bay, cho nên lão phu cần phải hội kiến với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chứ ngươi không xử lý nổi sao? Việc gì nghiêm trọng khiến ngươi tự cho mình bất lực giải quyết?

Đồ Trường Mục cau mày :

- Từ ngày Khôi Thủ hoàn thành chiến dịch Tiên Tích son trở về dưỡng thương tại Hắc Vân lâu đến nay, thì mọi việc trong ngoài, đều do lão phu liệu lý, giả như chẳng có điều chi hiểm ác nguy nan, thì chẳng bao giờ lão phu dám làm phiền phức Khôi Thủ trong khi Khôi Thủ cần được an tĩnh. Nhưng khôn nỗi sự tình dồn dập, có tánh cách cực kỳ nghiêm trọng, tin tức từ các nơi đưa đến không ngừng, toàn là những tin đại bất lợi cả. Mãi rồi lão phu cảm thấy như chìm đắm giữa những bất hạnh liên miên, suýt làm cho lão phu chếp ngộp. Bởi sự việc có tính cách nghiêm trọng và khẩn trương, lão phu nghĩ rằng nên báo cáo với Khôi Thủ, để nhờ Khôi Thủ quyết đoán, chứ lão phu không dám tự chuyện xử lý như trước.

Khi Đồ Trường Mục cảm thấy sự việc thì sự việc đó phải có tầm quan trọng rất lớn lao. Yến Thiết Y thừa hiểu như vậy.

Đồ Trường Mục vốn là tay bình tĩnh nhất trong Xã, thế mà lão ta lại ưu tư đến lộ liễu, thì đủ biết tình hình nguy ngập vô cùng.

Chàng không nói gì, chờ nghe tiếp.

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Lão phu muốn tường trình cùng Khôi Thủ những việc mới nhất, vừa xảy ra trong mấy hôm gần đây.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nói đi, Trường Mục! Ta nghe đây.

Liền quanh vành môi, Đồ Trường Mục trình trọng thuật :

- Trước hết, cách nay hơn tháng, tại phủ Hiệp Thành, thuộc hạt Tứ Xuyên, vị Đại thủ lĩnh của hàng Thiết Thủ Cấp trong cơ sở của chúng ta, đột nhiên thất tung. Mới đây cách ba hôm, hai vị thủ lĩnh trong cơ sở của chúng ta tại huyện Phụng Tiết, bỗng dưng mất tích. Rồi tại Giang Lăng, một thuộc hạ đặc lực của Đại thủ lĩnh Lôi Bằng tên là Tô Xương chẳng rõ đi đâu, không ai tìm được dấu vết, Tô Xương là một Đại đầu lĩnh của hàng Thiết Thủ cấp trong cơ sở Giang Lăng đó. Cách đây bốn hôm, vị Đại thủ lĩnh Đào Nguơn cho người phi ngựa từ Hàng Châu về, báo cáo là vị Đại đầu lĩnh hàng Thiết Thủ Cấp của y cũng mất tích luôn. Rồi hôm nay, lão phu vừa tiếp được hai tin tức, hồi sáng sớm, một báo cáo là vị Đại thủ lĩnh Thương Phó Đồng thuộc cơ sở Hiệp Phi lại mất tích! Còn một tin nữa thì đề cập đến sự mất tích của các đệ huynh. Mất tích! Thất tung! Bao nhiêu vụ mất tích thất tung hầu như xảy ra hàng bữa, làm lão phu điên cái đầu.

Yến Thiết Y bình tĩnh bảo :

- Cứ nói hết đi, Trường Mục!

Đồ Trường Mục lại nói tiếp :

- Về vụ mất tích của Ngụy Từ Kỳ, Đại thủ lĩnh tại Hiệp Thành thuộc đất Tứ xuyên, thì tin tức đó cho biết, thủ cấp của Ngụy Từ Kỳ hiện đang treo bên dưới lầu thành phủ Quảng Nguơn, chính viên quan đầu phủ xử tử y, cắt lấy thủ cấp, hiệu lệnh tại vọng lâu. Còn Tô Xương thì bị giết chết, thi thể bị quăng trong bụi rậm giữa một cái gò. Và mãi đến nay, tuy ban trình sát đi khắp nơi truy tầm, nhưng cũng chưa tìm ra manh mối gì liên quan đến Thương Phó Đồng và hai vị Thủ lĩnh hàng Thiết Thủ Cấp tại Hiệp Phi. Cứ theo tình hình mà suy đoán thì mười phần hết chín, những kẻ mất tích thất tung, mà số phận chưa rõ ra sao, đều thiệt mạng hết chứ không hy vọng sống sót.

Yến Thiết Y trầm ngâm lắc đầu, đoạn hỏi :

- Những việc đó, chỉ xảy ra trong vòng trên dưới một tháng nay thôi?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Phải! Lúc đầu, lão phu cho rằng trường hợp thất tung, mất tích không có gì là lạ cả, bởi sống cái kiếp giang hồ là chấp nhận trước mọi bất trắc, trong những khi xuôi ngược đó đây, hành sự thì tránh sao khỏi đụng chạm, oán thù, thì một ngày nào đó, nếu không chết công khai, thì cũng bị thanh toán âm thầm. Nhưng, càng ngày càng xảy ra những trường hợp tương tự, làm lão phu phải nghĩ đến một chủ trương của kẻ bí mật nào đó, chuyên mưu toan tía dần vây cánh của Thanh Long xã, lão phu đã suy nghĩ nát óc, chẳng tìm được tia sáng nào trong những vụ đó, cuối cùng phải đến đây, tường trình với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cau mày :

- Theo ngươi thì có kẻ bí mật chuyên mưu hại chúng ta. Nhưng, lý do? Kẻ bí mật đó hành động như vậy, là do động cơ nào thúc đẩy?

Đồ Trường Mục thở dài :

- Phàm cây cao, tàng lớn, thì hứng nhiều gió. Tổ chức của chúng ta, càng ngày càng khuếch trương to rộng, đặt cơ sở khắp nơi, thu lợi tức dồi dào, thịnh thế mạnh, trong sự kinh doanh, khó tránh khỏi kết oán gây thù. Thì lý do là báo phục, là tranh thế giành lợi, chứ còn gì nữa?

Yến Thiết Y nói :

- Nhưng, vấn đề là phải truy nguyên kẻ chủ trương. Một cá nhân chủ trương, hay một tổ chức? Đặt giả thuyết tranh giành quyền lợi, thì quyền lợi đó, thuộc phạm vi địa phương hay tổng quát, cả các cơ sở kinh doanh của Thanh Long xã? Đối phương muốn phá hủy một chi nhánh địa phương, hay toàn thể cơ cấu của Thanh Long xã? Đặt giả thuyết oán thù, thì oán thù thuộc phạm vi cá nhân của nạn nhân hay oán thù toàn thể nhắm vào toàn diện Thanh Long xã?

Đồ Trường Mục không đáp.

Một vấn đề phức tạp, làm sao lão dám vũ đoán?

Yến Thiết Y đi tới đi lui một lúc, rồi nghiêm giọng thốt :

- Chúng ta thử kiểm soát qua tình hình khởi đầu từ biến cố. Trước hết, chúng ta thấy rằng những người bị hại, đều là nhân vật trọng yếu của Thanh Long xã đó. Đối phương chủ động đã kích Thanh Long xã, chứ không nhắm vào một vài phần tử.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Trong số các đệ huynh thất tung, đến mấy người bị giết, nhưng giết với nhiều phương pháp, hoặc do quan viên đầu phủ xử tử, bêu đầu, hoặc bị kẻ bí mật giết, moi tim gan, ruột phổi quăng thi thể ngoài đồng hoang. Điều này, thật ra chẳng phải đối phương có ý gây hoang mang cho chúng ta, mà phải có một nguyên nhân rất thâm kín. Ta dám đoán định, là dù bị giết bằng nhiều phương pháp, chung quy tất cả các trường hợp đều do một chủ đích duy nhất, chủ đích đã kích Thanh Long xã!

Chàng lại dừng một chút, rồi lại tiếp :

- Không cần biết các đệ huynh thất tung của chúng ta, bị bọn quan quyền xử quyết hay kẻ hung tàn bạo ác nào đó sát hại, kết quả vẫn mất mạng, đó là điều thực tế, chúng ta cần để ý. Sự tử vong của các nạn nhân, không nhất quyết là trực tiếp do kẻ bắt họ, mà phải qua tay bọn đệ tam nhân, ta có cảm nghĩ như vậy đó, Trương Mục. Và hạng đệ tam nhân này, là cừu nhân chân chánh của các nạn nhân. Chính những cừu nhân của đệ huynh xấu số thực hiện giai đoạn cuối cùng, giai đoạn các đệ huynh về bên kia thế giới! Chứ bọn chủ mưu sau khi bắt được các nạn nhân rồi, chuyển họ sang kẻ thù chân chánh xong là rửa tay ngay, lui vào bóng tối, chực dịp tái diễn thủ đoạn.

Đồ Trường Mục cau mày :

- Lập luận của Khôi Thủ đàn là có lý, song lão phu nghĩ, chỉ có lý ở một phía cạnh thôi, khía cạnh liên quan đến các đệ huynh bị giết rồi quăng thi thể nơi đồng hoang, hay tim, gan, phổi, ruột bị moi bỏ ra ngoài, làm mồi cho dã thú. Còn như người bị quan quyền xử quyết, treo đầu hiệu lệnh, thì oai, thì sao? Họ có thù với quan quyền chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không phải vậy. Nếu quan quyền có thù với tư nhân thì cũng lắm là sau khi nắm được kẻ thù rồi, thì chỉ có thể sát hại kẻ thù một cách âm thầm chứ không khi nào cắt đầu bêu lên thị chúng nhiều ngày cho khắp xa gần đều thấy. Những kẻ bị bêu đầu nêu gương, hầu hết là những tội nhân phạm trọng án, bị luật pháp bêu lên để làm gương cho mọi người. Người thử nhớ lại xem, trước khi gia nhập bốn Xã, Ngự Từ Kỳ có phạm tội lớn lao gì ngoài đời chăng?

Đồ Trường Mục suy nghĩ một lúc, chợt sáng mắt lên, đáp gấp :

- Lão phu nhớ ra rồi. Bốn năm trước đây, trong một bữa tại phủ Quảng Ngươn, Ngự Từ Kỳ nhân cao hứng uống quá nhiều rượu, lại sanh tranh chấp với hai thực khách. Không dẫn được tánh nóng, y chụp hai thực khách quăng ra cửa sổ lầu xuống đường, làm cho người ta vỡ sọ, gãy xương sống mà chết. Hai thực khách đó lại là thân nhân của một vị đại phú ông trong thành, mà vị đại phú ông đó lại là bạn tâm giao của vị quan phủ đương thời. Lão phu còn nhớ rõ, lúc đó vị quan phủ có ra bố cáo truy nã hung phạm dân khắp phủ thành, đồng thời chuyển đến các phủ huyện lân cận.

Yến Thiết Y từ từ thốt :

- Nhưng, bọn quan quyền không hề thành công, bởi Ngự Từ Kỳ sau đó về đầu bốn Xã, nương nhờ bốn Xã che chở y vững như vạn lý trường thành ngăn rợ Hồ. Đương nhiên, bỗng dưng có người đem Ngự Từ Kỳ giao nạp, thì cả quan quyền lẫn vị đại phú ông đó phải hoan nghinh là cái chắc.

Đồ Trường Mục lại trầm ngâm một chút :

- Nhưng nguyên nhân giao nạp người, là sao? Kẻ kia có thừa lực lượng bắt được Ngự Từ Kỳ, nếu có hận cừu đối với Ngự Từ Kỳ thì sao không tự tay thanh toán kẻ thù, mà lại cố ý giao nạp kẻ thù cho quan quyền? Phạm ai ai cũng thế, tự mình thanh toán kẻ thù mới được khoái lạc chứ, và lại khách giang hồ không có cái lối mượn tay ngoại nhân, nhất là mượn đến hạng quan quyền. Cái gì đến tay quan quyền là cái đó bị công khai hóa mất rồi, mà khách giang hồ thì dù sao đi nữa, cũng phải giữ hành động càng bí mật càng hay!

Yến Thiết Y chộp hai tay vỗ kêu bốp một tiếng, như vừa phát hiện ra một điểm gì làm cho chàng rất hài lòng.

Rồi chàng hỏi một hơi :

- Một trong hai nạn nhân tử vong dưới tay Ngự Từ Kỳ là con trai độc nhất của Triệu Quán, tay đại phú tại phủ thành Quảng Ngươn, bạn tâm giao của Phủ doãn, năm xưa, trong tờ bố cáo tập nã, quan quyền có hứa một phần thưởng xứng đáng cho bất cứ ai hoặc điểm chỉ, hoặc bắt đem nạp hung phạm chăng? Ngoài ra Triệu Quán có tuyên ngôn thưởng riêng tư gì nữa chăng? Kẻ bắt được Ngự Từ Kỳ giao nạp, có phải là vì số tiền thưởng trọng hậu chăng?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Điểm đó cũng đáng cho chúng ta lưu ý đến.

Rồi, lão cau mày, tiếp :

- Nhưng, Ngự Từ Kỳ là người của Thanh Long xã. Bắt Ngự Từ Kỳ là chạm đến Thanh Long xã. Tại sao kẻ đó lại khiêu khích chúng ta bằng cách bắt Ngự Từ Kỳ?

Yến Thiết Y gần giọng :

- Còn tại sao nữa, nếu không vì cừu oán? Hung thủ, có thể là một cá nhân, có thể là một tổ chức quy tụ nhiều người. Cá nhân đó hay tổ chức đó có thù

với chúng ta. Bất chấp mối thù đó đã phát sanh từ trước lâu hay mới có trong vòng mấy tháng gần đây, bất chấp họ công khai biểu hiện ý chí báo thù, hay âm thầm hoạt động, điều mà ta rút tỉa được trong các sự việc đã xảy ra, là cá nhân hay tổ chức ấy nhất tâm đã kích bỗn Xã rõ ràng. Họ vừa báo được thù, vừa được lãnh một món tiền thưởng xứng đáng, làm một công mà được hai lợi như vậy, kể cũng sướng chứ! Này, Trương Mục, vô luận kẻ đó hay tổ chức đó là ai, chúng ta phải công nhận hành vi của họ cực kỳ độc ác. Nhất định là chúng ta không thể dung thứ họ được.

Đồ Trương Mục nhếch nhếch cười khổ :

- Đương nhiên là vậy rồi, Khôi Thủ. Làm sao mà dung thứ cho những kẻ tàn độc cỡ đó chứ? Tuy nhiên, cái khó là kẻ đó hiện còn ở trong bóng tối, mà chúng ta thì chẳng nắm được manh mối gì, để khả dĩ hướng dẫn cuộc điều tra! Trong khi chúng ta truy tìm tung tích đối phương, chưa biết được họ là những ai, thì họ cứ hạ thủ đều đều, tia dần từng cộng sự viên của chúng ta! Chỉ sợ đến lúc hiểu được họ là ai rồi thì mình tả tội như manh áo rách, chẳng còn làm nên trò trống gì nữa! Muốn hành động thì chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, bởi chúng ta chưa nắm được một manh mối nhỏ nào. Bất động thì có khác nào giương mắt nhìn đệ huynh lần hồi chết thảm! Khô ời là khổ!

Yến Thiết Y gần giọng :

- Kẻ khổ nhất, chính là ta, chứ chẳng phải người đâu!

Hùng Đạo Nguơn chen vào câu chuyện :

- Bẩm Khôi Thủ, những người hoặc chết, hoặc thất tung, đều là những nhân viên cao cấp trong bốn Xã, tài nghệ rất siêu việt, thế mà vẫn bị đối phương hạ sát dễ dàng, thậm chí hàng thủ nào có võ công cực cao cường mà cũng không tránh khỏi thủ đoạn của họ. Cho nên, dù đối phương là một cá nhân, hay một tổ chức, chúng ta phải tìm mọi cách trừ diệt mới xong. Và cuộc đối phó trong tương lai rất đáng cho chúng ta vận trù quyết sách! Thanh Long xã mà có đối thủ cỡ đó, mới xứng cho chúng ta trở tãi. Cả ba bản tới bản lui, chẳng tìm ra một phương cách nào hữu hiệu.

Cuối cùng, Đồ Trương Mục đề nghị :

- Lão phu thấy rằng, mình có thể phái người đến phủ Quảng Nguơn, điều tra xem nhân vật nào giao nạp Ngụy Tử Kỳ cho phủ doãn. Đồng thời, mình cũng phái luôn một số người đi khắp nơi điều tra xem những kẻ thù của đệ huynh khác hoặc thất tung, hoặc tử vong, cho biết những kẻ đó là ai. Đó là giai đoạn thứ nhất. Từ giai đoạn đó, mình sẽ suy diễn dần dần, thế nào cũng bắt được manh mối.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Biện pháp đó khá đầy, tuy nhiên chúng ta phải đề phòng, đối phương sẽ có thể đánh lạc hướng sự điều tra của chúng ta bằng lối dàn cảnh giả tạo đấy. Nói cách khác, là đề phòng sa vào mê hồn trận của họ.

Đồ Trương Mục chớp mắt :

- Khôi Thủ muốn nói, đối phương có thể áp dụng biện pháp ly gián, giả họa cho người khác?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Chẳng hạn, họ bắt một người, giao cho cừu nhân của người bị bắt, rồi tìm cách chỉ dẫn chúng ta đến tận nơi mà tìm, ta cứ tưởng chính cừu nhân hạ thủ chứ chẳng phải họ, ta quay mũi dùi thẳng vào cừu nhân, trong khi đó, họ ung dung chờ cơ hội tiếp tục kế hoạch. Cho nên, người phải chọn kỹ người, để giao phó công tác, giữ sao cho không mắc kế đối phương. Chọn được người thì sai phải, không có người thì thôi, đừng sai phải hồ đồ mà tạo trò cười cho họ.

Đồ Trương Mục gật đầu :

- Lão phu sẽ lưu ý đến điểm đó.

Yến Thiết Y tiếp :

- Đồng thời, người hãy ra lệnh cho toàn thể đệ huynh tại Sở Giác Lĩnh cũng như ở khắp mọi nơi, hãy tăng gia sự giới bị, chú ý tới bất cứ cái gì qua tai, qua mắt, mà mình nghi là bất lợi cho mình, kể cả những cái không liên quan đến mọi sinh hoạt của mình. Tóm tắt là chúng ta từ nhỏ đến lớn, đều phải luôn luôn đề cao cảnh giác.

Đồ Trương Mục đứng lên :

- Lão phu ngay từ bây giờ, vận trù kế hoạch theo chỉ thị của Khôi Thủ. Khôi Thủ còn có phân phó điều chi nữa chăng?

Yến Thiết Y thấp giọng :

- Cứ như thế mà xúc tiến hành động. Chiều theo tình hình biến chuyển, mình sẽ liệu cách đối phó, chứ bây giờ thì chưa biết sao mà hoạch định chương trình một cách rõ rệt được.

Đồ Trương Mục cáo từ lui ra.

Hùng Đạo Nguơn bước tới, trầm giọng thốt :

- Khôi Thủ, thuộc hạ tướng giới bị như vậy còn chưa đủ!

Yến Thiết Y cau mày :

- Chứ ngươi muốn sao?

Hùng Đạo Ngon nói :

- Trước hết, báo thù cho Ngụy Từ Kỳ, phái một số người đến phủ Quảng Ngon, hạ sát vị phủ doãn, cùng cái lão Triệu Quán nào đó. Tiếp nối, theo dõi kỹ những kẻ liên lạc với đám cừu nhân của đệ huynh, nếu cần, giết một vài tên cảnh cáo.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không được. Làm như vậy là hồ đồ, là động lúc chưa cần thiết, trong khi mình cần tĩnh để quan sát. Đừng đập có đuôi rắn, thất sách lắm, Đạo Ngon.

Hùng Đạo Ngon hậm hực :

- Ai mà nhẫn nhịn được khi đối phương khiêu khích như thế? Chúng khinh thường Thanh Long xã quá!

Yến Thiết Y cười lạnh :

- Ta không biết tức như ngươi sao? Nhưng tức là một việc, hành động là việc khác, ngươi muốn báo thù phiên diện chỉ tổ làm cho đối phương đề cao cảnh giác, còn ta thì trước hết, ta muốn giăng một mẻ lưới bao la, rồi từ từ thu hẹp lưới, bắt tất cả các con mồi. Dục tốc bất thành, tuyệt đối không nên để cho tính khí chi phối hành động.

Hùng Đạo Ngon không nói gì thêm, nhưng xem ra y tức uất vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Xuất phái đại quy mô

Hôm nay, tại Long Hồn sảnh, Yến Thiết Y ngồi nghe thuộc hạ báo cáo tình hình.

Đúng hơn, các thuộc hạ do Đồ Trường Mục sai phái đi điều tra về các vụ thất tung và thảm tử của những đệ huynh tại các Phân cuộc, theo sự bàn nghị mấy hôm trước.

Thuộc hạ gồm ba người, do Đồ Trường Mục dẫn vào tiếp xúc với Yến Thiết Y.

Đại khái, viên phủ doãn phủ Quảng Ngon, chẳng hề sát hại Ngụy Từ Kỳ. Một kẻ nào đó, bắt Ngụy Từ Kỳ, đem nộp cho phủ doãn, nhưng chỉ nộp xác chết chứ chẳng phải người sống và Ngụy Từ Kỳ đã bị chặt đầu trước rồi mới được đưa vào nha môn.

Viên phủ doãn chỉ muốn người sống, để cho Triệu Quán hành hạ, báo thù, nhưng bố cáo đã yết thị khắp nơi rồi, thì dù muốn dù không, cũng phải thu nhận đầu và mình của Ngụy Từ Kỳ, sau đó trao ra đúng số ba ngàn lượng bạc thưởng.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tướng mạo, hình dung của kẻ giao nộp đầu và mình Ngụy Từ Kỳ, lãnh thưởng đó như thế nào?

Đồ Trường Mục rít giọng hận nói :

- Hắn bao kín chiếc đầu, vuông vãi trùn lùn cả cổ, nên chẳng ai biết được mặt mũi hắn ra sao. Hắn nói giọng Giang Bắc, thân vóc ốm và cao, tên chứng kiến vụ giao nộp đó tiết lộ hắn là một nam nhân, tuổi trạc trung tuần.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Mơ hồ quá! Tên đó chỉ biết có bấy nhiêu thôi sao?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Phải!

Rồi lão tiếp :

- Kết quả về cuộc điều tra quanh cái chết của Ngụy Tử Kỳ, chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Yến Thiết Y đứng lên, trầm giọng thốt :

- Mười hôm trước đây, bọn trinh sát của chúng ta phát hiện thi hài của hai đầu thủ lãnh thất tung, cạnh một cái trạm giao dịch bên ngoài huyện thành Phụng Tiết. Hai xác chết mang đầy thương tích, lỗ chỗ như tổ ong, ai trông thấy cũng phải rợn người. Hai xác chết đã sinh thối, chứng tỏ nạn nhân bị giết từ nhiều ngày trước. Rồi đến trường hợp của Thương Phó Đồng! Theo tin tức đưa về đây thì xác chết của Thương Phó Đồng bị bỏ trong một gian phòng khách sạn, xác sưng phồng lên, ngà mầu tía sạm, mắt mũi, miệng tai đều ứa máu, mường tượng họ Thương chết, vì bị đầu độc. Khách sạn đó tọa lạc tại tiểu trấn Trần Điền. Việc gì khiến hân đến tiểu trấn tìm vào khách sạn, để rồi bị đầu độc mà chết? Người phụ trách cuộc điều tra về cái chết của Thương Phó Đồng không thu thập được một chi tiết nhỏ nào khả dĩ giúp chúng ta truy tìm hung thủ. Nay Trương Mưu, ta có cảm tưởng là dưới tay người chẳng có một tên nào hữu dụng cả.

Tham dự cuộc họp này, còn có Ứng Thanh Qua và Trang Không Ly.

Đồ Trường Mục cúi đầu, Lăng và Trang cũng trầm lặng luôn. Vị Khôi Thủ quả tuy qua trực tiếp Đồ Trường Mục, song hai người cũng xốn xang vô cùng.

Yến Thiết Y hậm hực :

- Việc cũ chưa giải quyết, việc mới lại phát sanh, trong khi đó thì các người chưa có một kế hoạch nào ứng phó! Đại đầu lãnh Sa Sanh tại Tế Nam thất tung! Hai đầu lãnh tại Thông Lương tập thất tung! Mà trong lúc này, thất tung là cầm như thủ tiêu! Ta đã bảo các người, truyền lệnh đi khắp nơi, nhắc nhở các Phân cuộc, gia tâm đề phòng, tại sao lại còn có những việc như vậy xảy ra, hà? Chúng ta mất người, là một cái tức, đôi phương đặc ý, thêm một cái tức cho chúng ta nữa! Con người kiên nhẫn đến đâu, cũng không tài nào chịu nổi hai cái tức đó! Thật là mất mặt cho ta!

Ba tên thuộc hạ phụ trách cuộc điều tra báo cáo kết quả xong, còn đứng đó, thấy Khôi Thủ nổi giận cực độ, đều xám mặt, đầu cúi thấp, người phát run, hầu như nín thở.

Yến Thiết Y hỏi :

- Đại thủ nào Cát Quy tại Tế Nam hiện làm gì?

Tên thuộc hạ đứng bên hữu run giọng đáp :

- Cát đại thủ nào hiện với tám đầu lãnh, phân nhau thành bốn tổ, tản mác quanh vùng, truy lùng hung thủ, ngoài ra, nhân số được tăng cường tại các yếu điểm canh phòng, đồng thời các đệ huynh cũng cải dạng, đổi hình trà trộn vào ra các trà đình, tửu quán cùng những chỗ đông người, nghe ngóng. Sở dĩ..

Yến Thiết Y bực dọc, khoát tay ngăn :

- Các người cho đối tượng là hạng người gì? Mà để cho các người phát hiện với những trò trẻ đó? Tìm hung thủ bằng phương pháp đó, có khác nào tìm kim đáy biển? Ta chẳng hiểu các người đề lý trí ở đâu?

Tên thuộc hạ cố phân trần một câu :

- Từ hôm xảy ra vụ thất tung của Đại đầu lãnh Sa Sanh, toàn thể nhân viên tại Phân cuộc Tế Nam hầu như bỏ ăn, bỏ ngủ...

Yến Thiết Y lại khoát tay :

- Im đi, cho ta nhờ. Các người có thể lui ra.

Ba tên thuộc hạ lập tức nghiêng mình làm lễ, đoạn quay mình bước đi gấp.

Yến Thiết Y trầm giọng hỏi :

- Làm sao? Chúng ta sẽ phải làm sao? Chẳng lẽ ngồi y một chỗ, giương mắt nhìn đệ huynh lần lượt bị đối phương ăn tươi nuốt sống sao?

Rồi chính chàng tiếp luôn, không đợi nghe bọn Đồ Trường Mục nói gì :

- Rải rác tại các địa phương, chúng ta ủy thác mười vị đại thủ nào điều hành mọi sự việc. Mỗi đại thủ nào có một Đại đầu lãnh cấp Thiết Thủ phụ tá, ngoài ra còn số năm Đại đầu lãnh Thiết Thủ và năm đầu lãnh Đồng Thủ trực thuộc tùy sai, số nhân thủ đó, dùng giữ nhà thì thừa, mà xuất ngoại hành sự thì thiếu, huống chi hiện tại như ở Tế Nam, trong mười hai người thì đã có đến chín người ly khai Phân cuộc sở, hoặc đi điều tra hoặc hòa lẫn vào dân chúng trong các quán trà, các quán rượu, các đám đông, nghe ngóng tình hình, nhân số mà phân tán mỏng như thế, thì chẳng sớm thì muộn, đối phương sẽ làm thật một cách dễ dàng. Tế Nam đã vậy, các nơi khác cũng chẳng hơn gì. Ta nghĩ, Thanh Long xã rồi đây cứ theo cái đà này, sẽ phải tan rã trong một ngày không xa lắm.

Đồ Trường Mục đằng hắng một tiếng, thốt :

- Muốn hành động, ít nhất mình cũng phải nắm được một vài manh mối, song cho đến phút giây này, mình chưa thu thập được chi tiết nào...

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Không nắm manh mối, thì phải tìm manh mối chứ? Chẳng lẽ ngồi yên một chỗ, chờ đối phương đến, dâng hiến manh mối với cả hai tay?

Đồ Trường Mục lắc đầu, thờ dãi :

- Thật là khổ!

Bây giờ, Kim Linh Thủ Ứng Thanh Qua mới chen lời :

- Xin Khôi Thủ bình tâm, tịnh khí, đành rằng sự tình khẩn cấp, nhưng dục tốc bất đạt, chúng ta hãy từ từ suy luận, tìm giải pháp thỏa đáng cho vấn đề. Dù đối phương là ai đi nữa, miễn là một con người sống, hay một tổ chức gồm những người sống, là được. Bởi, chỉ có quý, có ma thì chúng ta mới không thể tìm ra mà thôi. Thuộc hạ dám cả quyết, đối phương có tâm cơ mưu trí đến đâu, cũng không hơn nổi Thanh Long xã chúng ta. Thuộc hạ tin chắc, kẻ cười sau cùng, chính là chúng ta đó, dù hiện tại chúng ta khóc mà đối phương cười. Nhưng nụ cười giai đoạn, không bảo đảm một kết quả toàn thắng.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không phải là dục tốc, mà cũng không thể diên trì, các người phải hiểu, một chút bất động của chúng ta có cái giá trị một mạng người, trong khi chúng ta ngồi đây, biết đâu ở một nơi nào đó, chẳng có một thuộc hạ sa vào tay đối phương. Đành rằng không nên hành động hấp tấp, vội vã, nhưng cũng không thể kéo dài thời gian trong im lặng được. Chúng ta phải làm một cái gì mới được và làm ngay bây giờ.

Đến lượt Trang Không Ly cất tiếng :

- Hiện tại, địch thì ở trong bóng tối, còn chúng ta thì ở ngoài sáng, địch âm thầm, chúng ta lộ liễu, âm thầm thì khó tìm, mà lộ liễu thì dễ làm bia cho mọi cung tiễn. Cho nên, dù cẩn thận đến đâu, chúng ta cũng không thể đề phòng chu đáo. Và lại, phạm vi doanh nghiệp của chúng ta rộng lớn quá, muốn bảo đảm an toàn cho mọi nơi về mọi mặt, cũng chẳng phải là việc dễ dàng. Thì tránh sao khỏi một vài lời tổn thất? Muốn diệt trừ hoạn họa, mình phải biết hoạn họa do ai phát động, không biết kẻ phát động thì làm sao tập trung chủ lực, đánh một trận quyết định? Theo thuộc hạ nghĩ, đối phương cố tránh những cuộc chiến quy mô, mà chỉ áp dụng sách lược tia dần, tia dần. Như thế đó, mình làm sao truy tìm tung tích địch?

Yến Thiết Y lộ vẻ không vui :

- Nói như lão Trang, thì chúng ta cứ ý y để mặc tình đối phương làm mưa, làm gió, chúng ta bất chấp danh dự, uy tín, thể diện, âm thầm chịu đựng cho đến một ngày bị tiêu diệt hoàn toàn?

Trang Không Ly lắc đầu :

- Đâu phải vậy, Khôi Thủ! Thuộc hạ chỉ đưa ra ý kiến là mình nên thảo luận để có một kế sách đối phó với địch, đối phó chặn đầu cho chúng phải chạy theo đuôi. Thà bước chậm nhưng bước được vững vàng, bước có mục tiêu, hơn là chạy nhanh nhưng chạy không định hướng giữa sa mạc.

Yến Thiết Y bắt đầu hòa dịu thần sắc.

Chàng hỏi :

- Kế sách gì? Người đã nghĩ ra chưa? Nói cho ta nghe xem!

Ứng Thanh Qua chột thốt :

- Dụ địch, Khôi Thủ! Dụ địch!

Chớp đôi mắt, Yến Thiết Y gật đầu :

- Được lắm! Biện pháp đó có thể đưa đến kết quả cụ thể.

Đồ Trường Mục tán đồng :

- Lão phu công nhận ý kiến đó rất hay, Khôi Thủ! Mình phải như đối phương từ ám ra tình, từ âm thầm ra công khai, đối phương lộ ra rồi, mình mới có thể bủa lưới bao vây, chứ hiện tại đối phương là vô hình thì mình làm sao mà dàn thành mặt trận được!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Chúng ta an bày như thế nào, trong chiều hướng đó?

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Nhờ một cá nhân, hay một bang hội nào chưa hề có liên hệ chi đến Thanh Long xã, phao ngôn rằng, có thù với một số Xã viên của chúng ta và quyết

báo phục mới thù đó cho kỳ được. Cá nhân hay bang hội ấy, treo giải thưởng cực to, nếu ai trợ giúp hoàn thành công cuộc báo phục, sẽ được tặng thưởng. Phần chúng ta thì ẩn nấp quanh địa điểm do người treo giải thưởng chỉ định, chờ kẻ ham thưởng đến thương lượng. Đồng thời gian, chúng ta cũng mai phục một số Xã viên quanh vị đệ huynh được đem ra làm con mồi, như đối phương. Đối phương sẽ đến một trong hai nơi, hoặc thương lượng giá cả với người treo giải thưởng, hoặc hạ thủ vô con mồi.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Nếu phao ngôn không đến tai đối phương? Nếu đối phương không tin phao ngôn và không đến một nơi nào cả?

Nhếch nụ cười khô, Ung Thanh Qua đáp :

- Trong khi chưa có biện pháp hữu hiệu, thì mình phải làm như việc cầu may, làm tất cả những việc cầu may, dù không có kết quả, cũng phải làm, chứ chẳng lẽ ngồi yên mà chờ tin dữ từ bốn phương dồn dập chuyển về?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tạm thời, chúng ta cứ như vậy mà hành động.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Lão Ung có sẵn chủ trương chứ?

Ung Thanh Qua gật đầu :

- Phao ngôn sẽ xuất hiện từ một điểm kế bên Tề Nam, bởi theo lão phu nghĩ, thì sau vụ án Đại đầu lãnh Sa Sanh, đối phương chưa vội ly khai Tề Nam. Nhất định là những phao ngôn phải đến tai họ. Tề Nam cách Sở Giác Lĩnh khá xa, họ sẽ không sợ gì chúng ta bắt thần xuất hiện, mà phải hấp tấp rời địa phương đó. Cách thành Tề Nam độ mười dặm, có một nơi khá nhiệt náo, thôn Hắc Thọ, tại đó có một võ đường, vị giáo đầu trong võ quán là chỗ quen biết cũ của lão phu. Chúng ta sẽ nhờ y loan tin tức.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Nếu y từ khước?

Ung Thanh Qua lạnh lùng :

- Khi một lãnh chúa Thanh Long xã đích thân yêu cầu thì dù muốn, dù không, hắn cũng phải đáp ứng.

Yến Thiết Y thốt :

- Bù lại, mình phải có khoản thù tạc cho hắn.

Ung Thanh Qua gật đầu :

- Khôi Thủ yên trí, thuộc hạ không đến đổi uống nước quên nguồn.

Trang Không Ly hỏi :

- Còn người?

Ung Thanh Qua hỏi lại :

- Lão Trang muốn nói người được chọn để mai phục bắt đối phương?

Trang Không Ly cười nhẹ :

- Chẳng lẽ mình chọn người để đi hầu rượu?

Ung Thanh Qua trừng mắt, xì một tiếng rồi đáp :

- Mình đã quyết tâm bắt cho được đối phương, thì phải chọn những tay khá nhất, điều này thì để cho Khôi Thủ quyết định.

Yến Thiết Y thốt :

- Lão Ung thử đưa ra một vài cái tên xem.

Ung Thanh Qua nói :

- Nếu bọn lãnh chúa này mà được rảnh rang, thì còn nói gì!

Trầm ngâm một chút, lão tiếp luôn :

- Tuy nhiên, dù bạn đến đâu, bọn thuộc hạ cũng phải thu xếp để đảm phụ trọng trách này, bởi không thể giao phó cho bất cứ ai. Vậy thì, thuộc hạ lão Trang và lão Đồ phải thân chinh là cái chắc rồi. Ngoài ra, bọn thuộc hạ cũng dẫn thêm hai trong bốn tên Vệ Sơn Long. Thiết tưởng, đám người đó cũng đủ lắm rồi.

Vệ Sơn Long, là những vị thủ hộ các Ty trong Thanh Long xã, phạm mọi sự vụ tại Tổng đường trước khi thi hành phải qua tay các Ty giới kiểm, sau đó mới được phát động chánh thức.

Tổng đường Thanh Long xã chỉ có bốn Vệ Sơn Long. Ứng Thanh Qua đòi đem theo hai tên, chừa lại hai tên cho Yến Thiết Y sử dụng, đủ biết họ quyết nắm thắng lợi trong cuộc đương đầu với địch bằng mọi giá.

Và với số người xuất đó, thực lực của Thanh Long xã được huy động hầu như tối đa, hơn thì không thể, mà kém thì lại sợ chẳng thành công.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có cần ta tham gia công tác chăng?

Ứng Thanh Qua lắc đầu :

- Bọn thuộc hạ đi hết rồi, nếu Khôi Thủ cũng đi nữa, thì còn ai chiếu cố đến Tổng đường? Nếu đối phương biết được sào huyệt trống không, kéo đến hủy diệt thì sao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Vâng ta, thì còn có vị chấp pháp đó chi! Ta nghĩ Âm Phụ Cừu có thể thay ta chủ sự mọi việc, trong cũng như ngoài. Như các người không muốn cho ta đi theo, thì thôi vậy. Ta chỉ cần khuyên các người một câu, là dọc đường cũng như sau khi đến tận nơi rồi, phải hết sức cẩn thận, luôn luôn đề cao cảnh giác, không được chểnh mảng, dù chỉ là một phút một giây.

Đồ Trường Mục thốt :

- Lão phu muốn, sáng sớm ngày mai, đoàn công tác lên đường.

Ứng Thanh Qua lắc đầu :

- Không! Chúng ta khởi hành ngay đêm nay. Đi đêm thì dù sao cũng dễ tránh đối phương phát hiện.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Càng hay! Ta chỉ muốn đi sớm, làm nhanh, về gấp.

Yến Thiết Y thốt :

- Đêm nay, các người khỏi phải gặp lại ta đề cáo tử. Muốn đi lúc nào, cứ tùy tiện mà đi, cứ coi như từ phút giây này, các người đã ly khai Tổng đường rồi đó nhé. Nhớ thường liên lạc với ta, cho ta biết tình hình diễn tiến ra sao.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Khôi Thủ yên tâm. Bọn lão phu sẽ không để cho Khôi Thủ nóng nảy đợi chờ lâu đâu.

Yến Thiết Y rời Long Hồn sảnh, trở về Hắc Vân lâu.

Bước theo con đường hành lang, chàng miên man suy nghĩ, càng suy nghĩ càng cảm thấy sự tình rối rắm không tưởng nổi.

Khi chàng về đến Hắc Vân lâu, thì thấy Thôi Hậu Đức nghênh đón.

Nhưng chàng vẫn tiếp tục suy nghĩ, không nói năng gì với người cận vệ trung thành.

Hơn lúc nào hết, chàng nhận thấy trên giang hồ gió mây đầy động cực nhanh, rồi cũng tan biến cực nhanh, mọi sự việc như dòn dập thu ngắn đáng sợ cho kiếp sống con người. Cho nên, những ai khoác lớp gió sương lên mình là hầu hết như không trường thọ.

Bạn hữu chia tay nhau hôm nay, có thể là ngày mai, ngày kia mỗi người mỗi ngã, kẻ về âm cảnh, kẻ lưu lại dương trần, trong mười cuộc sanh ly thì có đến bảy tám biến thành tử biệt, ai còn hơi thở thái thừa ôm hận thiên cổ, mơ hoài đến người vĩnh viễn ra đi...

Biến cố phát sanh trong vòng một thời gian chưa tròn hai tháng, đã cướp đi của chàng một vài đệ huynh cùng đồng lao, cộng khổ với chàng trong công trình tạo dựng Thanh Long xã.

Sự nghiệp đã cấu thành, họ lại vĩnh du thể gian, không hưởng cái thành quả của vất vả gian nguy! Còn gì đau lòng hơn cho người ở lại? Và người ở lại sẽ làm gì để đáp tạ nghĩa tương tri, nếu không phải là báo thù, phục hận?

Càng nghĩ đến sự tình, Yến Thiết Y càng thêm hận. Niềm hận trăm trăm, chàng ngồi thừ tại chỗ mãi đến lúc đêm xuống sâu mới rời chiếc ghế lên giường ngủ.

Nằm xuống rồi, nằm rất lâu mà tâm tư vẫn chưa lắng dịu ưu uất.

Cuối cùng, chàng cũng chợp mắt được. Mắt vừa nhắm lại, là con mộng kéo đến, những mộng ngắn, tiếp nối nhau, như hạt chuỗi lâu dài. Chàng thấy tất cả trong chuỗi mộng, những việc cũ, đã qua, những việc hiện tại, cả những việc sẽ đến, đến theo chiều hướng giả tưởng của chàng.

Toàn là những mộng chẳng lành, khi chàng bừng tỉnh thì mồ hôi lạnh thấm ướt đầy mình.

Chàng gọi to, mượn tiếng gọi xua đuổi những ảo ảnh còn lơ lửng trong tâm trí.

- Cho ta chén trà!

Hùng Đạo Ngươn mang chén trà vào.

Chàng lại tiếp :

- Vừa rồi, ta nằm mộng, thấy nhiều gương mặt, trông thì toàn là những gương mặt quý, nhưng lại phảng phất giống các đệ huynh xấu số của chúng ta. Sau cùng, những gương mặt đó nhập lại làm một, để biến thành bộ mặt của Thương Phó Đông. Hắn có vẻ thâm hiểm vô cùng, hắn giương đôi mắt hận nhìn ta, như giục ta phải gấp báo thù cho hắn. Ta giật mình tỉnh lại, mồ hôi đầm ướt, đầm..

Hùng Đạo Ngươn nghe mà bất rợn người, cố tìm lời lẽ mà trấn an vị Khôi Thủ :

- Ngày tương chi, thì đêm ngủ nằm mộng thấy vậy. Mấy hôm nay Khôi Thủ quá lo lắng, tâm thần bất định, cho nên mộng mị xâm chiếm giấc ngủ, cái đó chẳng có gì đáng lấy làm lạ. Khôi Thủ hãy bảo trọng lấy sức khỏe, một ngày nào đó, Khôi Thủ sẽ phải đương đầu với đại địch, thuộc hạ hy vọng Khôi Thủ bảo vệ khí lực đầy đủ, hầu tận dụng lúc cần..

Yến Thiết Y thở dài :

- Ta an tâm lắm sao được, Đạo Ngươn! Ta tin hồn oan của Thương Phó Đông về báo mộng, yêu cầu ta sớm báo phục hận cừu cho hắn.

Hùng Đạo Ngươn thở dài, không nói gì.

Yến Thiết Y hỏi :

- Buổi chiều này, chừng như ngươi xuất ngoại?

Hùng Đạo Ngươn gật đầu :

- Thuộc hạ có đi vòng ra trước núi, Khôi Thủ. Thuộc hạ không xin phép trước, xin Khôi Thủ thứ cho.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Lại đi tìm con bé Hoa Hải Nhi tại Thê Phụng lâu phải không?

Hùng Đạo Ngươn thoáng đỏ mặt :

- Không dám giấu Khôi Thủ, quả đúng là thuộc hạ đến tìm nàng, nhưng không dám ngủ đêm tại đó.

Yến Thiết Y ngáp dài mấy lượt, rồi hỏi :

- Bây giờ là chừng nào vậy?

Hùng Đạo Ngươn đáp :

- Vừa sang canh ba.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ngươi có thể đi nghỉ, Đạo Ngươn. Đừng thức trắng đêm như thế, phí sức khỏe lắm. Có gì cần, ta sẽ gọi ngươi.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, đột nhiên Hùng Đạo Ngươn khựng lại.

Yến Thiết Y hỏi :

- Việc chi đó?

Hùng Đạo Ngươn đáp :

- Chẳng quan trọng, có điều hơi kỳ quái một chút thôi, chẳng đáng bận bịu với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cau mày :

- Mà việc gì chứ?

Hùng Đạo Ngươn đáp :

- Xế chiều hôm nay, thuộc hạ gặp Châu Thiếu Phàm tại An Từ tập, y cùng đi với một người lạ. Thuộc hạ sợ y sau này sẽ mĩa mai là đi ăn vụng ăn vặt, nên chuẩn bị sẵn một lý do, để giải thích với y. Nhưng, khi thuộc hạ và y đụng đầu nhau, y lại không nhìn thuộc hạ nửa con mắt, y lạnh lùng đi luôn, như hai khách lữ hành xa lạ ngược chiều qua mặt nhau trên lộ trình.

Yến Thiết Y thốt :

- Châu Thiếu Phàm là đại thủ não tại Tấn Thành, mà Tấn Thành là địa điểm gần Sở Giác Lãnh nhất, việc y có mặt tại An Từ tập cũng như y sợ người hỗ thẹn sao đó, nên giả vờ chẳng trông thấy người, cho người yên tâm. Ta cho rằng sự thực chỉ có vậy thôi, người không nên đa nghi, Đại Ngươn!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thực hư, hư thực

Hùng Đạo Ngươn lắc đầu :

- Không phải vậy đâu, Khôi Thủ. Các đại thủ, từ hồi nào đối với thuộc hạ, tuy không thể cho rằng cực thân mật, song kể ra cũng tốt, mối giao tình giữa bằng hữu với nhau đến thế đó cũng hiếm có lắm. Chẳng có khi nào gặp nhau mà bọn thuộc hạ không vồn vã, niềm nở chào hỏi nhau. Cho nên lần này, thuộc hạ gặp y, mà y lại lạnh lùng ngoảnh mặt in tường không quen biết nhau, tự nhiên thuộc hạ phải lấy làm lạ!

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Biết đâu, trong một lúc nào đó, tại một nơi nào đó, người đã làm gì mịch lòng y, làm gì mắt mặt y?

Hùng Đạo Ngươn lại lắc đầu :

- Không hề có việc đó. Thuộc hạ đối với y, tình cảm như bát nước đầy. Không, không còn chỗ mà thêm một giọt trong khi thuộc hạ còn nhiều giọt dành cho y nữa đây.

Thừa nghe y, xu phụng y thì có, quyết không xuyên tạc, mĩa mai y.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Người có tánh khí bốc đồng, vui buồn cau có bất thường, nói năng không dè dặt, có thể là người thất ngôn sao đó, mà chính người hoặc không lưu ý hoặc xem thường, rồi lâu ngày quên mất đi chăng? Bởi quên đi, nên người tưởng là chẳng có điều chi mịch lòng y, mà y đã nhớ mãi, rồi y lấy thái độ lạnh nhạt để xa lánh người.

Hùng Đạo Ngươn cười khổ :

- Thuộc hạ suốt buổi chiều hôm nay, cho đến bây giờ, cố moi ký ức tìm xem mình có làm gì đắc tội với Châu huynh chẳng, nhưng soát lại mọi cư xử với nhau từ lúc bắt đầu quen nhau, thuộc hạ thấy mình giữ trọn đạo nghĩa, một lời nói cợt giỡn giữa nhau cũng không có, thì nói chi đến việc nghiêm trọng hơn? Huống chi đã là bằng hữu với nhau rồi, thì phải lấy sự thành thật đối đãi với nhau chứ, giả như y bất mãn về chuyện chi đó, thì y thẳng thắn mà bảo với thuộc hạ, có lý đâu cố chấp đựng để rồi phiền hận âm thầm, đoạn tuyệt với nhau.

Yến Thiết Y ngập dãi :

- Bỏ việc đó đi, người hãy lui ra ngồi nghỉ, ta nhọc tâm nhọc trí lắm rồi, đừng có đem những chuyện vụn vặt làm rối thêm tâm tư của ta.

Hùng Đạo Ngươn với tay khép cánh cửa phòng, rồi bước đi.

Yến Thiết Y nhắm mắt lại, cố lắng dịu tâm thần tìm một giấc ngủ êm thắm.

Đêm từ từ xuống.

Đêm càng xuống sâu, cảnh càng yên tĩnh, không gian như cô đọng lại, cả đến tiếng gió nhẹ cũng ngừng luôn.

Tiếng thở của Yến Thiết Y, người đứng xa xa cũng nghe rõ, đừng nói là chàng nghe rõ tiếng thở của chính mình, chàng còn nghe luôn tiếng tim đập bình bịch, đều nhịp.

Còn nghe, tức là chàng chưa ngủ.

Thời khắc trôi qua, trôi qua.

Bỗng, Yến Thiết Y phát hiện cánh cửa phòng tự mở.

Không có một ngọn gió nhẹ, Hùng Đạo Nguơn thì cũng rời xa rồi, mà dù y có muốn vào, cũng phải gõ cửa, hoặc lên tiếng, thế tại sao cửa phòng lại bật mở?

Con người như chàng, quý còn không sợ, nói gì ma.

Nhưng, chàng nghe xương sống ớn lạnh. Ảnh hưởng của giấc mơ vừa rồi chưa tan biến hẳn. Chàng như quên mình đang thức hẳn hoi, cứ tưởng là còn trong cơn mộng.

Chàng ngưng thần, lắng tai nghe động tĩnh.

Cánh cửa hé ra, vừa đủ cho một người lách vào. Và quả có một bóng người lách vào, rón rén e dè.

Lọt vào bên trong phòng rồi, bóng đó quay lại đối diện với chiếc giường.

Yến Thiết Y thấy rõ gương mặt của người đó.

Bất giác, chàng rợn mình, suýt bật tiếng kêu kinh hãi.

Ngọn đèn trong phòng còn cháy đỏ, dưới ánh đèn, chàng nhận ra ngay gương mặt của Thương Phó Đồng.

Một gương mặt thê thảm, chàng vừa thấy trong cơn mộng!

Thương Phó Đồng! Người thật ư? Nhưng, Thương Phó Đồng đã chết rồi! Oan hồn?

Thật sự oan hồn có thể hiện về sao?

Thương Phó Đồng giơ hai tay lên, như chồm chồm, từ từ bước tới, dáng phiêu phiêu phờn phờn như hồn ma phách, quý dật dờ...

Yến Thiết Y hét :

- Đứng lại!

Thương Phó Đồng dừng lại, buông giọng thiết tha, âm trầm như từ cõi u linh vọng về :

- Thân oan cho thuộc hạ! Khôi Thủ! Báo cừu cho thuộc hạ, Khôi Thủ! Thuộc hạ chết cách thảm thiết vô cùng, Khôi Thủ ơi!

Yến Thiết Y quát :

- Người là ai? Người giả vờ là quý là ma, định đến đây giờ trò gì với ta? Vô ích!

Thương Phó Đồng nhìn chàng, y tiếp tục rên rỉ :

- Thuộc hạ bị chúng hạ sát, Khôi Thủ ơi! Thuộc hạ chết cách thảm thiết quá! Báo cừu cho thuộc hạ, Khôi Thủ! Báo cừu!

Yến Thiết Y cố dằn cơn kinh khiếp, hét :

- Hay cho tên gian tặc! Dám đến đây toan lừa gạt cả ta, là người to gan lắm đấy!

Thương Phó Đồng của ta đã chết rồi. Người là ai mà mạo nhận hẳn? Người ngu xuẩn lắm mới dựng tấn kịch này đó nhé!

Thương Phó Đồng nhếch nụ cười thảm, buông giọng thê lương :

- Khôi Thủ ơi! Khôi Thủ xem đây, thuộc hạ không là Thương Phó Đồng thì là ai?

Một điểm linh hồn, từ cõi u minh về đây, dọc đường bị biết bao nhiêu ác quỷ hiếp đáp, chịu biết bao nhiêu gian khổ, về đây để thiết tha thỉnh cầu Khôi Thủ, báo thù cho, thế mà Khôi Thủ nở hoài nghi, đối xử với thuộc hạ bằng thái độ đó? Nỡ sao, Khôi Thủ? Nỡ lòng sao?

Quắc đôi mắt to lên như muốn lòi tròng thấy rõ, Yến Thiết Y lại hét :

- Dương trần sáng lạn chứ đâu phải là cõi âm trần, mà có oan hồn hiển hiện? Rõ ràng ngươi là kẻ sống giả mạo người chết, cốt lung lạc ta, đừng tiếp tục cái trò ngu xuẩn đó nữa, đề hèn lắm!

Thương Phó Đồng òa lên khóc, rồi hấn lại chồm hai tay, lại từ từ bước tới.

Yến Thiết Y hét tiếp :

- Đứng lại! Ta bảo, ngươi có nghe không?

Hiện tại, Thương Phó Đồng chỉ còn cách chiếc giường độ năm bước. Chẳng những hấn không dừng, mà còn nhích chân tới, chân nhích lại nhanh hơn trước.

Đồng thời, hấn khóc, hấn kêu van, như để khuất lấp sự tiếp cận của hấn.

Bất thành linh, từ tay hấn, bắn ra một vàng ám khí, vàng ám khí đó gồm vô số vật nhỏ li ti, loang loáng, vàng vật nhỏ lao vút đến Yến Thiết Y.

Một tiếng soạt vang lên, Yến Thiết Y tốc chiếc chăn đang phủ trên mình, chiếc chăn mở tung ra, tạo thành một tấm bình phong, cuốn tới, hốt trọn vàng vật nhỏ, bay luôn qua một bên rơi xuống.

Tiếp nối, một vật sáng xanh xẹt thẳng vào mặt Thương Phó Đồng, bật kêu lên một tiếng “keng”.

Thương Phó Đồng lùi lại ba bước.

Yến Thiết Y đã đứng trước mặt hấn, tay lăm lăm thanh Chiêu Nhật đoản kiếm.

Dĩ nhiên, quãng mình xuống giường, chàng không kịp xô chân vào đôi giày, cứ để chân không lướt tới tấn công.

Không để đối phương có đủ thì giờ chuẩn bị phản ứng, chàng xuất thủ đánh luôn một hơi độ mười chiêu, làm Thương Phó Đồng chống ngăn không kịp thở.

Tuy nhiên, qua phút giây bối rối, bối rối vì không thành công bởi nắm ám khí bắn ra bất ngờ, hấn bình tĩnh lại, điều khiển ngọn Hắc Kim đao cực kỳ linh hoạt.

Nếu là tay nào khác, chẳng phải Yến Thiết Y, tay đó rất có thể bị hấn hạ rồi, không hạ bằng nắm ám khí thì cũng bị hạ bằng đường đao cực kỳ ảo diệu.

Có một đao pháp cỡ đó, đối phương hấn phải là một nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ, nếu chẳng phải vậy thì làm sao dám vào tận phòng ngủ của vị chúa tể Sở Giác Lãnh, mưu toan hành thích?

Yến Thiết Y đánh ra toàn là những chiêu độc, kiếm xuất phát kể có trăm nhát trở lên, những nhát kiếm loang loáng nhanh hơn ánh sao chớp, bức đối phương lùi dần, lùi dần, cuối cùng thì hấn ta lúng túng thấy rõ.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Đóng kịch khéo đấy, bằng hữu!

Chợt đối phương rít lên một tiếng, tung cao mình, từ trên không phóng ngọn Hắc Kim đao xuống đầu Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y bật cười ghê rợn, vung thanh Chiêu Nhật kiếm, gạt ngọn đoản đao bay trở lên, đoản đao bắn vào đầu vai người đó, rọc tét một đường, máu tuôn xối xả.

Đao bay luôn cắm phập vào trình nhà.

Người đó lộn người, vút ngang qua cửa sổ chạy đi.

Cửa sổ vốn đóng, trong có sườn gỗ, ngoài có giấy bồi, người đó vút ngang qua, sườn gỗ gãy kêu rắc rắc, giấy bồi bung, kêu soạt soạt.

Khi Yến Thiết Y vọt mình theo ra đến bên ngoài, thì đối phương đã mất dạng.

Dấu chân dẫm cỏ quanh cửa sổ in loạn lên. Yến Thiết Y không thể nào nhận được hướng chạy của người đó, phần thì đang lúc đêm khuya, tuy sao trời chiếu sáng, song ánh sáng đó chẳng giúp được gì trong cuộc truy tìm, nên chàng bỏ luôn.

Rồi có tiếng chân người chạy tới, vang thình thịch.

Thôi Hậu Đức chưa đến nơi, đã gọi oang oang :

- Khôi Thủ! Khôi Thủ! Việc gì đã xảy ra?

Yến Thiết Y đã vào phòng rồi.

Chàng hừ một tiếng, trầm giọng bảo :

- Vào đây!

Thôi Hậu Đức tung cửa phòng, chạy vào.

Sau lưng y, còn có hai đại hán lưng to, vai rộng, sát khí đằng đằng, ý chừng nếu gặp gian tế sẽ chụp ngay mà ăn tươi nuốt sống.

Chưa hết, bên ngoài còn có vô số bóng người lao nhao, lớn nhỏ, người nào cũng thủ vũ khí nơi tay, vũ khí chớp chớp trông phát ngán.

Vào đến bên trong, Thôi Hậu Đức hiểu ngay đại khái sự tình.

Những đồ vật trang trí gian phòng, ngã đổ lỏng chỏng, trên nền có dấu máu rải rác, máu chưa khô, khung cửa bị tung vỡ.

Nhìn Yến Thiết Y, hấn ân hận nói :

- Thuộc hạ đáng chết! Tin cấp báo đến Hậu Đức này quá chậm, thành thử gian tế có đủ thời gian gây kinh động cho Khôi Thủ!

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Bỏ đi, đừng nói rườm rà, vô ích. Còn Đạo Ngươn đâu? Đêm nay chẳng phải là phiên trực của y sao? Có kẻ vào đây sanh sự mà y chẳng hay biết chi hết, thế là nghĩa gì?

Một trong hai đại hán đi theo Thôi Hậu Đức, gãi có chiếc mũi sư tử cất giọng sang sảng đáp :

- Bẩm Khôi Thủ! Chẳng rõ Hùng đại hộ vệ đi đâu, bọn thuộc hạ nghe bọn tuần sát báo cáo, là có tiếng động tại gian phòng của Khôi Thủ, nên lập tức kéo nhau đến đây.

Yến Thiết Y trầm gương mặt :

- Mới cách đây độ một giờ, Đạo Ngươn còn đem trà vào cho ta, nào có lâu lắc gì. Sao y lại vắng mặt chứ? Y đi đâu?

Đại hán đó bỗng giật mình thốt :

- Trời ơi! Chẳng lẽ lão Hùng đã bị địch hạ sát rồi?

Câu nói đó vừa buông ra, mọi người tại cục trường đều giật mình.

Yến Thiết Y quát lớn :

- Tôn Tam Năng! Tiền Mộ Cường! Các ngươi dù gì thì cũng là Vệ Sơn Long trong Tổng đường. Thanh Long xã nuôi các ngươi để làm gì chứ? Tại sao không huy động một số nhân thủ, lục soát khắp nơi, xem gian tế có ẩn nấp đâu đó chăng?

Hai đại hán lập tức quay mình, chạy ra ngoài, dẫn luôn đám người đang quy tụ tại hành lang, đi lục soát khắp nơi.

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Còn thuộc hạ, Khôi Thủ? Đi theo họ hay ở lại đây?

Yến Thiết Y gất :

- Ai cần người mà người ở đây?

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Kẻ nào đã đến giờ trò hành thích thế, Khôi Thủ? Nam hay nữ? Hình dáng ra sao? Thật tình, thuộc hạ hết sức mù mờ, bắt quá nghe báo là có biến tại phòng ngủ của Khôi Thủ thôi, ngoài ra chẳng hiểu mấy may về tình hình...

Yến Thiết Y hừ lạnh :

- Ngươi không hiểu gì hết, là còn khá đó.

Thôi Hậu Đức sững sờ.

Y lâm nhâm :

- Khôi Thủ nói thế, là có ý tứ gì?

Yến Thiết Y nói :

- Người muốn biết, thì ta cho biết. Kê đến, là một thích khách, phái nam, rất quen thuộc với người, giống Thương Phó Đồng như hai giọt nước. Nói một cách khác, thích khách chính là Thương Phó Đồng.

Thôi Hậu Đức há hốc miệng, gương tròn mắt, một lúc lâu, mới áp ứng :

- Thương Phó Đồng đã bị hạ sát từ nhiều ngày qua rồi mà? Thương Phó Đồng nào lại đến đây nữa? Mà dù hắn có chết đi sống lại, tại sao hắn hành thích Khôi Thủ?

Yến Thiết Y nói :

- Ý tứ của ta, là thích khách rất giống Thương Phó Đồng, giống như hai giọt nước, giống từ hình dáng, diện mạo, ngôn từ, cử động, bình khí, thích khách hề cử mở miệng lại tự xưng là oan hồn, hiện về van cầu ta gấp báo thù.

Thôi Hậu Đức cau mày :

- Làm gì có việc oan hồn hiện về kêu xin báo thù phục hận? Sự tình đáng cho mình suy ngẫm lắm..

Yến Thiết Y hỏi :

- Suy ngẫm như thế nào?

Thôi Hậu Đức trầm giọng :

- Có sự man trá sao đó...

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Man trá như thế nào?

Thôi Hậu Đức đáp :

- Thứ nhất, không thể có việc oan hồn hiện về đòi báo thù phục hận. Nếu có, thì cũng chỉ có trong giấc mộng, hay lúc người ta chập chờn, dở tỉnh dở mê, và vậy là không thực sự khó tin. Thứ hai, giả như Thương Phó Đồng chết nhằm giờ linh, có thể hiện hồn về đây nữa, thì y làm gì lại hành thích Khôi Thủ? Lúc sống, y là con người trung thành bậc nhất, chẳng lẽ khi chết thành quỷ rồi thì lại biến đổi tánh tình? Thứ ba, oan hồn gì lại biết sử dụng ám khí, biết sử dụng đao, thứ thiệt?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người suy luận đúng lý đó, Hậu Đức. Phải, thích khách chỉ là một kẻ, rất giỏi khoa cái sửa dung mạo, khoát cái lột Thương Phó Đồng vào đây, định lừa ta.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Khoa cái sửa dung mạo của hắn, quả cao minh, đến cả ta đây cũng phải lầm, huống chi người khác! Hay nhất là y nhái âm thanh của Thương Phó Đồng rất giống.

Nhưng ta nghĩ, làm gì có việc oan hồn hiện về đối thoại với người sống, nghĩ như thế, ta đâm nghi, và cuối cùng ta nhận ra có sự man trá, và đối tượng chỉ là một khách giang hồ lợi dụng một trường hợp để thực hiện thủ đoạn thôi. Thủ đoạn bất lợi cho ta. Nếu ta không phát hiện ra sớm sự giả mạo đó, thì ta đã chết với mấy mũi... Mọc Vi Đình hay ngọn Hắc Kim đao của y rồi!

Thôi Hậu Đức tiếp :

- Còn một điểm nữa, là quỷ hồn chẳng bao giờ có máu.

Nhìn xuống mấy dấu máu tươi còn rành rành trên mặt đất, Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Quỷ hồn không bao giờ có máu, bởi chỉ là một cái bóng dật dờ, chứ đâu phải là một hình hài?

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Chắc Khôi Thủ giáo huấn y một phen thật kỹ?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Giáo huấn y một phen? Ngươi lầm rồi, Hậu Đức ă. Theo ta nhận xét thì cỡ ngươi và Đạo Ngươn chưa phải là đối thủ của y. Sau cùng, y liễu lĩnh phóng đao định sát hại ta, ta vùng kiếm đánh bật lưỡi đao dội trở lại, đao bay đi, chạm vào đầu vai y, thọ thương rồi y mới chịu ly khai. Thật ra, nếu y dùng hấp tấp, cứ bình tĩnh mà giao đấu, thì có thể kéo dài thêm cuộc chiến được thêm một thời gian nữa. Tuy vậy, ta phải xuất phát độ ba mươi chiêu mới hạ được y.

Thôi Hậu Đức trở mặt :

- Ba mươi chiêu?

Yến Thiết Y gạt đầu :

- Phải! Nếu y trấn định tâm thần, thì chưa chắc gì ba mươi chiêu mà ta thủ thắng được ngay. Ngươi phải biết, kẻ hành thích ta chỉ có lợi khí và thủ đoạn xuất kỳ bất ý, chứ nếu để cho đối phương phát hiện ra rồi, thì hy vọng đắc thủ vỡ tan, và lúc đó dù muốn dù không, cũng không khỏi hoang mang, phần thì đối phương đã có cảnh giác rồi, phần thì việc làm của y đã gây náo động, người ta sẽ kéo đến bao vây. Do đó, đấu pháp của y mất đi ít nhiều linh diệu.

Thôi Hậu Đức chớp mắt :

- Cảm cực với Khôi Thủ ba mươi chiêu mà không mất mạng, tay đó quả đáng sợ lắm chứ chẳng phải tầm thường đâu!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Minh cao, còn có kẻ cao hơn, cho nên các ngươi luôn luôn ghi nhớ là không nên khinh địch! Khinh địch là cảm như bại phân nửa rồi, bại trước khi giao thủ!

Suy nghĩ một lúc lâu, Thôi Hậu Đức hỏi :

- Thích khách có thể là ai? Khôi Thủ đoán được chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Khó đoán lắm!

Thôi Hậu Đức cau mày :

- Bằng vào võ công của y, Khôi Thủ ít nhất cũng đoán được môn phái chứ? Biết xuất xứ của hắn rồi, mình truy ra lai lịch...

Yến Thiết Y trả lời :

- Ba mươi chiêu của ta, phát xuất cực nhanh, bất quá trong thời gian một chớp nhoáng thôi, thì làm sao mà nhận xét nổi võ công của y thuộc môn phái nào? Phải chi, y đủ sức kéo dài cuộc đấu lâu hơn, thì còn có thể.

Thôi Hậu Đức cười nhẹ :

- Nếu cuộc đấu kéo dài hơn, thì y có cánh cũng chẳng bay thoát khỏi nơi này. Bọn thuộc hạ kịp thời kéo đến, bao vây, y tài gì chạy vượt?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang thình thịch bên ngoài, rồi Hùng Đạo Ngươn như gió cuốn lao vút vào phòng.

Trông thấy Yến Thiết Y bình an vô sự, y thở phào, kêu lên :

- Khôi Thủ không việc gì chứ?

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Đương nhiên! Nếu đã có việc gì thì ta đâu dám ngồi bình tĩnh như thế này? Đạo Ngươn, ngươi khẩn trương? Chừng như đã gặp quý?

Hùng Đạo Ngươn đáp gấp :

- Chứ còn gì nữa, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y hỏi :

- Gặp ai mà ngươi cho là gặp quý?

Hùng Đạo Ngon đáp :

- Gặp một oan hồn! Oan hồn của Thương Phó Đồng!

Thôi Hậu Đức hét :

- Vừa rồi, ngươi đi đâu? Ta phải ngươi đi tìm ngươi khắp nơi đấy nhé! Ta cứ tưởng là quý đã dẫn dắt ngươi về tận phương trời nào rồi đấy!

Hùng Đạo Ngon còn run sợ, nói :

- Thuộc hạ gặp oan hồn Thương Phó Đồng, phiêu phiến phồn phồn, vào phòng thuộc hạ, mắt nhìn thuộc hạ trừng trừng, miệng thổi vo vo, thổi ra khí lạnh của quỷ, của ma, thuộc hạ suýt chết khiếp! Gương mặt của y thể thảm quá!

Thôi Hậu Đức trầm giọng :

- Rồi sao nữa?

Hùng Đạo Ngon tiếp :

- Y từ từ bước tới, bước đến giường của thuộc hạ. Hoảng quá, thuộc hạ chụp ngón thương đâm liền. Oan hồn cười khệt khệt như quỷ kêu, rồi phiêu phiêu phồn phồn lui ra khỏi phòng. Thuộc hạ bỗng nghỉ ngơi, bèn chạy theo ra, song chẳng thấy gì hết, oan hồn đã biến mất. Thuộc hạ tỉnh ngộ, nhớ ngay đến những trò ma mỵ mà khách giang hồ thường dùng để gây hoang mang cho đối phương, dụ dỗ đối phương đến một nơi xa xa, như cái kẻ điếu hổ ly sơn vậy đó. Cho nên, thuộc hạ không truy tầm nữa, và hồi hả trở về đây...

Thôi Hậu Đức nghiêm sát mặt :

- Biến cố vừa xảy ra tại đây, Đạo Ngon.

Đảo mắt nhìn quanh, thấy đồ vật ngã đổ lổn nhổn, Hùng Đạo Ngon kêu lên :

- Đúng là kẻ điếu hổ ly sơn!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Ngươi là hổ, y dụ được, chứ ta là long, thành thử y thất bại!

Hùng Đạo Ngon hỏi :

- Việc gì đã xảy ra tại đây, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Có kẻ đến hành thích ta.

Hùng Đạo Ngon cao giọng :

- Ai?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Oan hồn của Thương Phó Đồng!

Hùng Đạo Ngon nổi giận :

- Một cừu nhân lợi dụng trường hợp của Thương Phó Đồng!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Rất tiếc, ta chỉ làm cho y thọ thương, chứ không hạ sát được y.

Hùng Đạo Ngon hỏi :

- Khôi Thủ có đoán được là ai chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiếp nối âm mưu

Ngồi xuống mép giường, Yến Thiết Y thốt :

- Theo ta tưởng, thì sự việc đêm nay hẳn là liên quan đến các biến cố đã xảy ra tại một số phân cuộc của chúng ta trong vòng hai tháng qua. Biết đâu kẻ hành thích lại chẳng phải là kẻ chủ mưu các biến cố đó? Biết đâu y chẳng phải là hung thủ.

Hùng Đạo Ngươn rít hận :

- Nếu tóm được y, chắc chắn là thuộc hạ lột da y như lột da con ếch. Thuộc hạ dám nhai sống y lắm!

Yến Thiết Y nói :

- Con người đó tàn độc là cái chắc, nhưng tàn độc không phải là điều chúng ta lo sợ, bởi chúng ta có thừa thủ đoạn độc hơn, đánh cho y tan tác. Điều làm cho chúng ta lo lắng, là hiện tại y nấp trong bóng tối, chuyên giờ những trò bí mật, nguy hiểm, gây hoang mang cho chúng ta. Cho nên, ta nhận thấy y là đối thủ lợi hại nhất, khó đối phó nhất từ trước tới nay, so với những kẻ đương đầu với bốn Xã từ ngày thành lập.

Thôi Hậu Đức thốt :

- Nhưng dù sao thì chúng ta cũng phải hạ y cho kỳ được chứ, Khôi Thủ! Nếu không thì trong tương lai, chúng ta sẽ không còn chỗ đứng trên giang hồ nữa!

Yến Thiết Y cắn hờn :

- Ta còn nóng nảy hơn các người nữa đây.

Dừng lại một chút, chàng lắc đầu tiếp :

- Ba lãnh chúa và hai Vệ Sơn Long vừa ly khai Sở Giác Lân, là biến cố lại xảy ra ngay trong Tổng đường! Thật là một sự tẩu xảo không có lợi! Chỉ sợ cái kế dụ địch của chúng ta không đem lại một hiệu quả nào!

Hùng Đạo Ngươn hỏi :

- Mình phải làm một cái gì chứ, Khôi Thủ? Mà làm cái gì đây?

Yến Thiết Y thở dài :

- Đề phòng và chờ đợi! Hiện tại, ta thấy không có biện pháp nào khả dĩ dùng được.

Hùng Đạo Ngươn cau mày :

- Vậy là mình giữ cái thế tiêu cực rồi! Thụ động là mất tiên cơ, tiên cơ mất là bại nửa phần rồi!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Ta cũng muốn hành động tích cực lắm chứ, nhưng phải hành động như thế nào?

Bắt đầu từ đâu? Đối tượng là một bóng ma, mình không biết lai lịch, hình dáng, thì mình đặt trọng tâm hoạt động vào đâu được?

Hùng Đạo Ngươn không nói gì, chỉ hậm hực mãi.

Yến Thiết Y tiếp :

- Đối phương có chọc tức chúng ta, cho chúng ta điên đầu đấy! Trước khi có cơ hội đối phó với y, mình phải giữ bình tĩnh, Đạo Ngươn. Có bình tĩnh, mới hy vọng tìm ra manh mối.

Chàng nín lặng một hồi, ngồi thừ ra suy tư trầm trọng.

Thôi Hậu Đức đưa mắt ra hiệu với Hùng Đạo Ngươn, rồi thốt :

- Khôi Thủ cố dỗ giấc ngủ cho khỏe, việc bên ngoài, đã có bọn thuộc hạ liệu lý.

Đêm sắp tàn rồi đó, Khôi Thủ. Con người không phải cấu tạo bằng sắt đá, dù sao Khôi Thủ cũng phải dưỡng khí lực, chờ ngày đại quật khởi, phản

công.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Các người lui ra đi, nhớ dặn Âm Phụ Cửu sáng mai đến đây sớm gặp ta.

Thôi Hậu Đức gật đầu rồi cùng ra ngoài, đóng cánh cửa phòng lại.

Yến Thiết Y nằm trên giường, mắt ngó lên trần nhà, nhìn thanh Hắc Kim Dao, tiếp theo suy nghĩ.

Một nghi vấn cứ vẩn vơ nơi đầu óc chàng. Nhân vật nào giả mạo Thương Phó Đông, đến đây toan hành thích chàng? Hành động độc lập, hay còn có kế hoạch của một tổ chức?

Chàng thức luôn đến sáng.

Khi phương đông vừa rạng chuyển màu, thì chàng xuống giường, rửa mặt, mặc áo, rồi ra khỏi phòng, đến gian tiểu sảnh dành cho chàng tiếp chuyện với các thuộc hạ thân cận.

Khi chàng xô cửa bước vào, thì tại tiểu sảnh đã có người chờ chàng.

Người đó có thân vóc ốm, cao, mặt rắn rỏi, đôi mắt cực sáng.

Đang ngồi, chợt thấy Yến Thiết Y bước vào, người đó vội đứng lên, nghiêng mình chào :

- Khôi Thủ!

Trông thần sắc chàng, người đó hỏi luôn :

- Khôi Thủ thức trắng đêm?

Người đó, chính là Đại Chấp Pháp trong Thanh Long xã, họ Âm, tên Phụ Cửu, ngoại hiệu Tiểu Kiếm Đoạn Trường.

Yến Thiết Y gật đầu, tiến đến chiếc ghế, ngồi xuống xếp bằng tròn, những chiếc ghế dành cho chàng đều rộng mặt.

Chàng buông một câu :

- Máy hôm nay Thanh Long xã vui nhộn!

Giọng chua chát, chừng như chàng có ý hờn thuộc hạ không tròn phần vụ đảm trách.

Âm Phụ Cửu gượng điểm một nụ cười, nói :

- Đối phương quả có xảo thuật chọc ngứa chúng ta!

Yến Thiết Y nhìn sững Âm Phụ Cửu :

- Người cao hứng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Đối thủ càng cao cường, thì chiến cuộc trong tương lai càng gây thích thú cho chúng ta! Định tàn độc, như vô quỷ đầy, thì chúng ta có móng tay nhọn, sợ gì, Khôi Thủ! Một cuộc chiến mà lực lượng song phương tương xứng mới gây hào hứng chứ!

Bình sanh, thuộc hạ chỉ thích đương đầu với những tay già thủ đoạn, xảo tâm cơ thôi!

Yến Thiết Y còn lạ gì cá tính của Âm Phụ Cửu?

Bên ngoài của Âm Phụ Cửu không có điểm gì đặc biệt, y cũng tầm thường như Đồ Trường Mục, nhưng bên trong là một nồi nước sôi xục ngày đêm, luôn luôn hiếu động, con người đó phải có việc làm mãi mãi, nếu không thì máu sẽ ứ đọng, gân mạch sẽ vỡ tan mà thôi.

Hoạt lực của y bất cứ phút giây nào, trừ giấc ngủ, cũng ở nhiệt độ cao, y thuộc hạng tích cực, cho rằng tích cực là sống, tiêu cực là chết.

Y hiếu chiến đến độ bằng hữu trong Xã cho là y có dã tâm, và cũng hiếu chiến mà lắm lúc y tỏ ra bạo tàn, hung mãnh, bình sanh không hề chịu thua kém ai, nếu cần y cũng dám đụng đầu vào núi, cho núi biết đầu của y không mềm.

Đưa tay vuốt má, Yến Thiết Y vừa ngáp dài, vừa hỏi :

- Người đến đây sớm thế, chắc cũng chưa ngủ được trong đêm rồi?

Âm Phụ Cửu điểm một nụ cười :

- Đêm rồi, thuộc hạ thức trắng đó, Khôi Thủ! Thuộc hạ có đi vòng quanh núi mấy lượt, song chẳng phát hiện kẻ toan hành thích Khôi Thủ. Lúc trở về phòng thì gặp lại Thôi Hậu Đức, y bảo là Khôi Thủ cần nói chuyện chi đó với thuộc hạ, sáng nay.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta muốn gặp người sáng nay, nhưng người đến sớm quá! Cho nên, ta lấy làm lạ.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Khôi Thủ muốn phân phó điều chi?

Yến Thiết Y đáp :

- Hỏi người một việc. Sau khi tiếp được tin Thương Phó Đồng bị giết, người sai phái viên Tư Sự Hình Đường đến tận nơi khám nghiệm, viên Tư Sự đó xác định đúng là thi thể của Thương Phó Đồng phải không?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Trong Hình Đường, có tất cả năm viên Tư Sự, cả năm người đều là những tay đáng tin cậy, và đồng được thuộc hạ huấn luyện kỹ. Thuộc hạ lại chọn hai viên trong số đó, được xem như là thành thạo nhất, sai phái chuyên trách cuộc khám nghiệm. Ngoài ra chúng cũng là những nhân viên rất mực trung thành. Thuộc hạ dám bảo chứng là không thể có vấn đề về sự xác định của chúng. Hay là Khôi Thủ tin có việc Thương Phó Đồng mượn xác hoàn hồn?

Yến Thiết Y điềm nhiên hỏi tiếp :

- Thế là cái chết của Thương Phó Đồng là sự thật, trăm ngàn lần thật?

Âm Phụ Cửu gật đầu luôn :

- Thuộc hạ dám quả quyết như vậy. Hai viên Tư Sự đó biết rõ Thương Phó Đồng như hai bàn tay, chúng biết cả cái xẹo nhỏ nơi đuôi bên phải của Thương Phó Đồng. Vết xẹo đó chứng minh một thực tế quá rõ ràng.

Yến Thiết Y trầm ngâm một lúc :

- Trừ việc phát hiện ra thi thể, mình có thu nhặt được manh mối gì chăng?

Âm Phụ Cửu lắc đầu :

- Khôi Thủ có nghe chúng tường trình công tác chứ? Lúc phát hiện ra thi thể, chúng đoán định là Thương Phó Đồng đã chết từ ba ngày trước, chính viên quản lý khách sạn cũng không hay biết kịp thời, mãi đến khi có mùi hôi thối xông ra, hần mới hiểu là có người chết sinh trong khách sạn. Tin tức đưa về đây muộn quá, mình đến nơi thì việc đã rồi từ lâu, không còn điều tra được.

Yến Thiết Y mơ màng một lúc, như đang tư tưởng đến một điều gì, chốc chốc chàng lại cau mày, tỏ vẻ bức dọc, rồi lại thở ra, in tuồng chán nản.

Lâu lắm, Âm Phụ Cửu chẳng nghe chàng nói chi, không dẫn lòng được, bèn hỏi :

- Khôi Thủ đang nghĩ gì thế?

Lạnh lùng, Yến Thiết Y đáp :

- Ta đang nghĩ đến Thương Phó Đồng. Hần có một thị hiếu đặc biệt, tuy các người thời thường tiếp cận hần, song chẳng ai để ý. Mãi đến bây giờ, ta mới nhớ ra...

Âm Phụ Cửu chớp mắt hỏi :

- Thị hiếu gì thế?

Yến Thiết Y đáp :

- Hần thích ngâm cam thảo, suốt ngày cứ ngâm, không lúc nào dứt...

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Khôi Thủ nhắc lại, thuộc hạ mới nhớ. Đích xác là hần có thị hiếu đó. Chắc Khôi Thủ nhân việc đó mà nghĩ ra điều gì?

Yến Thiết Y trầm ngâm giây lâu, rồi đáp :

- Ta thường nghe hần nói, trong các loại cam thảo, hần thích nhất loại Bạch Tâm cam thảo. Loại này không thể tìm đâu cho có, ngoài các hiệu thuốc. Do đó ta nghĩ, mình có thể đến các hiệu thuốc trong các tiểu trấn, dò hỏi biết đâu chẳng thu thập được một vài chi tiết hữu ích?

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Giả như hần có dự trữ sẵn một số lượng Bạch Tâm cam thảo trong mình và không cần mua tại các hiệu thuốc trong tiểu trấn tử vong đó?

Yến Thiết Y thờ dài :

- Trong lúc này, chúng ta cần làm đủ mọi cách cầu may, Phụ Cửu à. Chẳng lẽ mình khoanh tay chờ thảm họa đến với mình liên tục? Nếu gặp hạnh vận, chúng ta truy ra manh mối thì có phải là sớm tránh cho một số huynh đệ khỏi chết oan uổng chăng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Cũng được, chúng ta cứ thử thời vận xem, bất quá Khôi Thủ không nên đặt nhiều hy vọng vào cái việc đau chân há miệng đó.

Yến Thiết Y lại thờ dài :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Còn làm chi được, có thể làm được, là ta cứ làm. À, địa phương tử vong của Thương Phó Đồng có phải là Phúc Tùng trấn chăng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Phải, Phúc Tùng trấn là một địa điểm hẻo lánh, cách Hiệp Phi độ trăm dặm.

Không ai có thể tưởng tượng được là Thương Phó Đồng lại mò mẫm đến tận nơi xa xôi hoang vắng đó.

Yến Thiết Y cắn hận :

- Thì cũng tại địch dụ dẫn chứ còn tại sao mà tưởng tượng không nổi!

Âm Phụ Cửu “hừ” một tiếng :

- Lão Thương là tay lịch duyệt giang hồ, mà lại mắc mưu thì thật là lạ!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không nên trách hần, Phụ Cửu. Dù cho ta hay là người, mình cũng vẫn mắc mưu như thường.

Âm Phụ Cửu cười nhẹ :

- Chưa chắc, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y chính sắc mặt :

- Hiện tại, chúng ta đã hiểu, kẻ chuyên đối đầu với Thanh Long xã, luôn luôn chực dịp hạ thủ đoạn hãm hại các đệ huynh của chúng ta, là một tay rất sành thuật cải sửa dung mạo. Y giả mạo Thương Phó Đồng giống đến nỗi chính ta cũng phải lầm, chẳng những giống tướng mạo, hình dáng, mà còn giống luôn âm thanh. Nếu y cứ dùng biện pháp đó, giả mạo một người trong bọn chúng ta, thì những người khác không làm sao biết được chân tướng của y. Đặt giả thuyết, y giả mạo ta, hay giả mạo người, rồi tiếp cận Thương Phó Đồng, tự nhiên Thương Phó Đồng phải lầm, và nghe theo lời của y làm mọi việc do y muốn. Thì, nếu y bảo Thương Phó Đồng đi theo y đến Phúc Tùng trấn, làm sao lão Thương dám cãi chứ? Chẳng những lão Thương hoàn toàn tin tưởng, mà lại còn không mấy may đề phòng nữa đây. Do đó, khi y hạ thủ, lão Thương sẽ bị hại ngay!

Bị hại một cách dễ dàng.

Âm Phụ Cửu sôi hận :

- Nếu thế, chúng ta sẽ là những con thịt nằm trên thớt, sẵn sàng cho y chặt, chặt mấy khúc tùy ý?

Yến Thiết Y thờ dài :

- Cái đó có thể lắm chứ, Phụ Cửu à! Cho nên, ta cho rằng tình thế cực kỳ nguy hiểm cho chúng ta! Đối phương vừa cao thủ đoạn, vừa xảo tâm cơ, Thương Phó Đồng lầm, chúng ta toàn thể cũng có thể lầm, mình không nên trách Thương Phó Đồng hồ đồ sơ xuất.

Âm Phụ Cửu thốt :

- Phàm là con người, chẳng ai vĩnh viễn không sơ suất. Không ai tránh khỏi có lúc hớ hênh! Chỉ cần kẻ đó hớ hênh một lần thôi, cũng đủ cho chúng ta chụp đầu y mà quật ngược lại.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Đành là thế, song đến lúc nào y mới lộ hớ hênh? Trong khi chờ y hớ hênh, các đệ huynh của chúng ta lần lượt rơi vào thủ đoạn của y, cái đó mới đau, Phụ Cửu ơi! Vấn đề là làm sao gặp được cái lúc sơ suất đó! Muốn gặp, chẳng phải ngồi chờ mà gặp được, mình phải giành phần chủ động, mình phải điều tra, phải bủa lưới khắp nơi.

Âm Phụ Cửu thốt :

- Được rồi, thuộc hạ sẽ đi Phúc Tùng trấn một chuyến. Khôi Thủ thấy có nên chăng?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng nên lắm chứ, tuy nhiên, phải đi nhanh về chóng.

Âm Phụ Cửu nói :

- Thì hẳn rồi, lúc này là lúc nào, mà thuộc hạ dám diên trì chứ?

Co hai chân lên, đổi tư thế ngồi, Yến Thiết Y nhếch nụ cười khổ :

- Nên nhớ, là giữ bình tĩnh, đừng bao giờ để mình bị kích động trước bất cứ việc nào. Đừng đập cò đuổi rắn. Ta có cảm giác là đối phương luôn luôn có mặt ở bên cạnh chúng ta, theo dõi từng cử động của chúng ta. Mừng tượng y biết trước những gì chúng ta sắp làm vậy đó!

Âm Phụ Cửu chột hỏi :

- Có thể có gian tế trà trộn trong Tổng đường chăng, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y thấp giọng :

- Ta có nghĩ đến vấn đề đó, nhưng chưa dám khẳng định như thế nào. Ngươi không nên nêu lên nghi vấn về vấn đề ấy với bất cứ ai, để cho ta âm thầm điều tra xem sao. Sự việc mà lậu ra rồi, thì đối phương sẽ đề cao cảnh giác, khó cho ta hành động lắm.

Ta hy vọng đối phương chưa đặt nội tuyến bên cạnh chúng ta!

Âm Phụ Cửu nở nụ cười tàn khốc :

- Nếu có, thì nhiệt náo biết bao nhiêu! Hình như từ lâu không có việc chi làm, thành ra chán quá!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Nhưng loại việc làm đó, càng ít phát sanh, càng tốt! Phụ Cửu, bất cứ loại sanh ý nào, cũng có lợi, trừ sanh ý của Hình Đường!

Dừng một chút, chàng tiếp :

- Đến Phúc Tùng trấn rồi, điều trọng yếu ngươi cần phải làm trước hết, là xem Thương Phó Đông có vào hiệu thuốc nào mua Bạch Tâm cam thảo hay không. Nếu có, ngươi phải hỏi người trong hiệu ấy cho kỹ, xem hôm đó Thương Phó Đông đi với ai, hẳn nói gì, tóm tắt, ngươi hỏi gì được cứ hỏi, đừng quên một chi tiết nhỏ nhặt nào.

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Khôi Thủ yên trí, thuộc hạ bảo đảm là Khôi Thủ sẽ được mãn nguyện.

Yến Thiết Y gần giọng :

- Ngươi nên hiểu, ta đang khổ tâm vì bao nhiêu việc xảy ra trong lòng hơn tháng nay, nếu không tìm ra manh mối gì, lo nghĩ mãi chắc ta phải diên mất!

Âm Phụ Cửu như nhớ ra điều gì, bèn tặc lưỡi, thốt :

- Theo thuộc hạ suy đoán, thì trong chuyến đi Hắc Thạ thôn lần này, ba vị lãnh chúa không thu hoạch kết quả khả quan đâu.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Song, trong lúc này, ai có ý kiến chi, cứ đưa ra, dù biết rằng không hữu ích lắm, mình cũng phải chấp nhận, và dùng thử. Bởi, chẳng lẽ ngồi không một chỗ giữ cái thể tiêu cực, để tùy tiện đối phương làm mưa làm gió?

Âm Phụ Cửu tiếp :

- Minh phải truyền lệnh cho khắp nơi, báo tất cả các đệ huynh hãy hết sức giới bị, phòng đối phương giả mạo người này, lừa gạt người khác, họ cứ tưởng là người nhà với nhau, thì lần lượt chết hết đấy. Trong hiện tình, chúng ta cần phải võ trang đến từng tác đất, từng ngọn cỏ đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải lắm, Phụ Cửu. Ngay từ phút giây này, ngươi hạ lệnh cho toàn thể Xã viên sử dụng loại ám ngữ khẩn cấp, vô luận là ai đối với ai, gặp nhau là phải dùng ám ngữ đó để biết chắc là mình đã tiếp xúc với người nhà chân chính, như vậy mới tránh lầm lạc, dù không tuyệt đối, cũng còn hơn không. Đồng thời phải kiểm soát chặt chẽ những sự xuất nhập tại Tổng đường, tăng cường nhân thủ tại các trạm canh, gia tăng các cuộc tra phòng, những ai không nhiệm vụ sẽ không được tự tiện đi lại như trước. Hạ lệnh xong rồi, ngươi cứ khởi hành đến Phúc Tùng trấn, khởi cáo từ ta.

Âm Phụ Cửu đứng lên, thốt :

- Thuộc hạ sẽ cho thi hành lệnh dụ, Khôi Thủ. Ngay bây giờ, kể như thuộc hạ xin cáo biệt Khôi Thủ, không rõ Khôi Thủ còn điều chi cần phân phó thêm?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đủ rồi, ngươi cứ đi.

Còn lại một mình, Yến Thiết Y lại suy tư.

Không lâu lắm, Hùng Đạo Nguon bước vào.

Ngừng mặt nhìn y, Yến Thiết Y chợt hỏi :

- Thanh Long?

Hùng Đạo Nguon sững sờ, nhưng cũng đáp :

- Nhập Vân!

Rồi y cau mày, hỏi lại :

- Việc gì thế, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y nói :

- Từ giờ trở đi tất cả phải dùng ám ngữ để nhận diện nhau.

Hùng Đạo Nguon “à” lên một tiếng :

- Tinh huống bất buộc phải dùng đến loại ám ngữ khẩn cấp hay sao, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y thở dài :

- Không còn làm sao hơn, Đạo Nguon!

Hùng Đạo Nguon nói :

- Thực ra, nhớ đến các việc vừa qua, ai mà chẳng khỏi điên đầu. Tiểu tử nào đó quả thật có thuật cải sửa dung mạo thật đáng sợ. Một người nào đó, trong chúng ta, cũng có thể là y giả mạo ra được lắm! Mãi rồi mình lại nghi ngờ đến cả những người nhà.

Trời ơi, cứ nghi ngờ thế này qua nhiều ngày tháng, thì kiếp sống còn thú vị cái quái gì nữa! Biết đâu, có một hôm nào đó, Khôi Thủ gọi thuộc hạ vào dạy việc, nhưng thuộc hạ lại tiếp xúc với một Khôi Thủ giả? Hay ngược lại, Khôi Thủ định ninh là Đạo Nguon giả, rồi tặng mấy bạt tay?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Ta đâu có hồ đồ đến cỡ đó, Đạo Nguon! Đành rằng thuật cải sửa dung mạo của đối phương cực cao minh, song muốn giả mạo một người, sửa dung mạo suông, chưa đủ, mà còn phải hiểu tánh tình, hiểu những tật nhỏ nhặt, sửa âm thanh, thuộc các ngôn ngữ thường dùng. Muốn giả một người cực giống, tất phải sống cạnh người đó ít nhất cũng một thời gian một vài tháng, cho nên ta nghĩ, đối phương không thể to gan đến thế giả mạo những kẻ thường tiếp cận với ta, ta hiểu có tật của các ngươi, chỉ trao đổi vài câu chuyện với nhau là chúng ta khám phá ra sự giả mạo ngay. Đối phương chưa dám chơi cái trò nguy hiểm đó. Tuy nhiên, muốn được chắc ý hơn. Chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Hùng Đạo Nguon gật đầu :

- Khôi Thủ nói đúng. Kể kia giả mạo Thương Phó Đồng được, thì hẳn là y có tiếp cận Thương Phó Đồng thường xuyên qua nhiều ngày tháng, thuộc hạ thấy...

Lời nói của Hùng Đạo Ngon như nhắc nhở Yến Thiết Y một điều gì. Chàng sáng mắt lên, nhìn đăm đăm y, như tìm hiểu một cái chi còn

(mắt 2 trang, 330-331)

- Ta đã nghỉ lại, dù có điều tra, vị tất cuộc điều tra có kết quả như mong muốn!

Hùng Đạo Ngon cau mày :

- Tại sao?

Yến Thiết Y đáp :

- Kẻ đồ giỏi thuật cải sửa dung mạo, thì lúc tiếp cận Thương Phó Đồng, y chỉ chường gương mặt giả, mình có đi tìm một gương mặt giả cũng vô ích thôi, bởi xong việc rồi, thì y đâu còn giữ bộ mặt giả tạo đó nữa? Dù có thu thập được chi tiết gì, thì cũng chỉ là những chi tiết của một con ma. Mình còn tìm đâu ra một con ma? Hơn thế, nếu y giả mạo một người nào đó, để tiếp cận Thương Phó Đồng, mình vô hình trung, cứ tìm người đó mà sanh sự, thì lại sanh thêm phiền phức. Kẻ kia là tay gian xảo, đến làm cái việc ấy, y có thể quậy phá cho chúng ta gây thù, kết oán với mọi người lắm!

Hùng Đạo Ngon sững sờ, lập luận của Yến Thiết Y rất đúng lý.

Trầm ngâm một chút, y thốt :

- Biết vậy, song mình cứ điều tra, Khôi Thủ. Sau cuộc điều tra, nếu có manh mối gì, mình cẩn thận mà nghiên cứu tình hình, chứ đừng hấp tấp hành động. Như thế, mình cũng có thể tránh được phiền phức chứ?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng được.

Hùng Đạo Ngon tiếp :

- Đối phương không phải là thánh, thì làm gì lại chẳng có lúc hớ hênh? Mà mình thì lại liên tiếp sai phải từng đợt trinh sát, thuộc hạ tin chắc sẽ có một ngày nào đó, mình phải thành công, Khôi Thủ ạ! Trừ ra y có cánh, bay bổng lên trời, chứ còn dưới phạm trần này, không có nơi nào cho y ẩn nấp an toàn vĩnh viễn. Bất quá, vấn đề là sớm hay muộn thôi, y phải sa lưới là các chắc.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Người cứ báo thẳng tới Thôi Hậu Đức, là ta ủy thác công tác đó cho y. Y khỏi phải vào đây nhận chỉ thị nữa. Nhớ dặn Hậu Đức chuyên tâm chú ý hành sự hết sức dè dặt, đừng để đối phương phát hiện hành tung, rồi phiền phức chồng phiền phức.

Sở Giác Lãnh bắt đầu từ phút giây này, khoác cái vẻ khấn trương thất rõ. Người ta còn hoang mang với việc sử dụng ám ngữ khẩn cấp.

Chưa bao giờ Thanh Long xã nhộn nhịp như lúc này. Từ ngày thành lập, tuy người ta không đến đổi nghi ngờ nhau, song ai nấy đều dè dặt, mỗi khi gặp mặt nhau, không dám vồn vã với nhau như trước nữa.

Một hôm..

Cách bảy hôm sau khi Thôi Hậu Đức và Âm Phụ Cửu lên đường công tác, như thường lệ. Yến Thiết Y ngồi tại Long Hòn sành, gọi người này, sai phải người kia, đốc thúc, kiểm soát xong cuộc bố phòng quanh Sở Giác Lãnh.

Hiện tại, những thuộc hạ thân cận, chuyên trách mọi sự trong Tổng đường, đều đã được xuất phát hành sự thì chẳng phải đích thân liệu lý công việc hằng ngày.

Suốt bảy hôm, chàng hết sức vất vả.

Giờ đây, ngồi trước chiếc bàn, trên bàn có sẵn thức ăn, chàng ngồi đó mà không buồn cầm đũa.

Hùng Đạo Ngon đứng hầu bên cạnh, chờ một lúc, nhắc :

- Xin Khôi Thủ dùng bữa.

Yến Thiết Y “ừ” một tiếng, nhìn xuống các món thức ăn, đoạn cau mày gất gỏng :

- Tại sao mà bọn nhà trù làm ăn càng ngày càng tệ như thế này? Chúng cho ta ăn cái món gì mà kỳ quái thế? Trông không vừa mắt, thì làm sao vừa miệng được chứ?

Khốn nạn quá!

Hùng Đạo Ngon cười vuột :

- Tài nấu nướng của lão Triệu cũng có hạng lắm mà? Có lẽ tâm tình của Khôi Thủ không được sáng khoái, nên ăn chẳng thấy ngon. Hôm nay, thuộc hạ có dặn kỹ lão ta phải tìm món lạ nấu nướng cho Khôi Thủ dùng, Khôi Thủ chưa dùng đến thì làm sao biết ngon dở?

Yến Thiết Y trừng mắt :

- Nấu nướng không đúng cách, ta ghét, ngươi còn cãi lý cho lão Triệu à?

Hùng Đạo Nguon hoảng sợ, nín lặng.

Yến Thiết Y “hừ” một tiếng :

- Tất cả đều vô dụng! Vô dụng từ trên xuống dưới, từ Đồ Trường Mục đến lão Triệu!

Hùng Đạo Nguon càng khiếp hơn, gằn nín thở.

Thần sắc Yến Thiết Y biến xanh dòn, con giận nơi chàng bốc lên cực độ.

Hừ hừ một tiếng, chàng gằn giọng hỏi :

- Chứ Đồ đại lãnh chúa không đưa tin tức gì về đây sao?

Hùng Đạo Nguon đáp :

- Không có gì hết, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y lại hừ hừ, gằn mạnh giọng hơn :

- Còn Âm Phụ Cừu? Còn Thôi Hậu Đức?

Hùng Đạo Nguon phân trần :

- Họ mới đi, sáu bảy hôm thôi, Khôi Thủ! Đường lại dài, làm gì có tin mà đưa về.

Yến Thiết Y gắt :

- Thì cũng phải cố gắng chứ! Hành sự chênh mảng như thế thì biết đến bao giờ mới xong việc! Ăn hại! Tất cả đều là một lũ ăn hại! Mấy năm trước, chúng đâu có vô dụng như thế này, chỉ có mấy năm thái bình, ở không mãi rồi hư đốn tuốt!

Hùng Đạo Nguon không dám nói gì nữa.

Yến Thiết Y chỉ tay vào mũi Hùng Đạo Nguon quát :

- Còn ngươi nữa! Đừng tưởng kẻ cận bên ta rồi làm gì thì làm. Liệu hồn đấy, nếu thiếu sót bổn phận, ta sẽ dùng người mà khai đao trước, để cảnh cáo tất cả đấy.

Hùng Đạo Nguon xuất mồ hôi lạnh.

Biến cố liên tiếp xảy ra, làm cho vị Khôi Thủ của y mất bình tĩnh thấy rõ.

Có bao giờ chàng mắng đập thuộc hạ như thế này?

Một lúc lâu, chàng lại quát :

- Đạo Nguon! Câm rồi phải không? Sao ngươi chẳng nói chi hết?

Hùng Đạo Nguon kinh hoàng :

- Nói... nói chi bây giờ, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y gắt :

- Không có cái chi để nói, cũng phải nói, chứ ngươi nín lặng như vậy là chống đối ngầm với ta đấy. Bộ ta nói không phải sao chứ?

Hùng Đạo Nguon hấp tấp đáp :

- Khôi Thủ nói phải, rất phải! Có khi nào Khôi Thủ nói sai đâu? Kẻ nói không phải chính là Đạo Nguon đây, vì biết mình nói sai nên không dám nói nhiều, Khôi Thủ quả trách thật oan!

Thần sắc dần dần dịu lại, Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta chịu cái lỗi nói thẳng như người đó, ta không muốn ai cứ vâng vâng dạ dạ khi bị quở oan!

Chàng cầm đĩa, đưa tới tô cá chưng, nhưng rồi rút đĩa về, nhìn Hùng Đạo Ngươn, hỏi :

- Tương ớt, mọi khi cho ta ăn thứ này, lão Triệu luôn luôn điểm tương ớt bên trên, và có tương ớt thì món cá chưng ăn mới ngon. Sao hôm nay lão lại quên? Cái gì khiến lão hôn mê, lú lẫn như vậy?

Hùng Đạo Ngươn hiểu từ cái thích nhỏ đến cái thích lớn của vị chủ nhân, nên nằng nặc :

- Cái lão Triệu đáng tội chết! Thật là hồ đồ hết sức!

Y tiếp luôn :

- Khôi Thủ chờ một chút, thuốc hạ chạy đi lấy...

Yến Thiết Y vội ngăn :

- Khoan!

Hùng Đạo Ngươn trở mắt :

- Tại sao, Khôi Thủ?

Nhìn quanh các món ăn, Yến Thiết Y bảo :

- Người chạy đi tìm cho ta một đôi đĩa bạc.

Hùng Đạo Ngươn tỉnh ngộ :

- Khôi Thủ nghỉ... có độc?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Những lượn sóng dồn

Yến Thiết Y gật đầu :

- Trước hết, người hãy khép kín cái miệng lại, chờ mình thử xem rồi muốn nói cái gì thì nói.

Hùng Đạo Ngươn chạy đi liền, không lâu lắm, trở lại với đôi đĩa bạc.

Yến Thiết Y cầm đôi đĩa, nhúng vào tô cá. Màu bạc sạm, biến thành tím sạm liền.

Hùng Đạo Ngươn nghiêng răng :

- Cái lão Triệu quái vật quả thật to gan!

Yến Thiết Y trái lại bình tĩnh như thường, chàng khoát tay thốt :

- Việc không rõ ràng, người không nên vô đoán. Hãy gọi lão Triệu đến đây cho ta, nên nhớ rằng phải giữ vẻ thân nhiên nhé, đừng làm hùm, làm hổ mà lão sợ, lại chuồn mất.

Hùng Đạo Ngươn rít lên :

- Mười phần rõ mười là lão chứ còn ai vào đây nữa? Quý ma gì mà khiến lão ma tâm lú tách đến thế? Vừa rồi, thuốc hạ đến nhà bếp, chính lão trao thức ăn tận tay thuốc hạ mà! Lão còn cười hi hi, như là vô sự! Thật không ngờ...

Ngưng trọng thần sắc, Yến Thiết Y lộ vẻ ưu tư :

- Ta nghĩ, cái lão Triệu trao thức ăn tận tay người đó chẳng phải là lão Triệu chân chính.

Hùng Đạo Ngon kinh hãi :

- Có việc như vậy được sao?

Rồi y lăm bắm :

- Đích xác là lão ta mà! Thuộc hạ vừa tiếp các thức ăn, vừa nhìn mặt lão, rõ ràng là Triệu Phúc! Chẳng lẽ thuộc hạ quá mạnh?

Yến Thiết Y điềm nhiên nói :

- Cũng vì quá biết rõ nhau, thành ra không cần quan sát, do đó lắm khi lầm lạc. Giả như ta đoán không sai thì hiện tại lão Triệu đang nguy khốn đấy. Có lẽ lão chết rồi nửa đấy!

Hùng Đạo Ngon rợn người, kêu lên :

- Vái trời, sự thế không đến nỗi vậy!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Đi gọi lão ta đi! Nếu còn gọi được!

Nghĩa là họ Triệu chân chính thì có thể chết rồi, họ Triệu giả mạo thì cũng chuồn mất rồi.

Còn ai đâu mà gọi?

Hùng Đạo Ngon thoát ra khỏi cửa Long Hoa Sảnh. Tuy Yến Thiết Y đã bảo y giữ vẻ thân nhiên, song y cứ chạy vùn vụt, như có việc khẩn cấp.

Nhà bếp cách đại sảnh không xa, vượt qua đoạn đường hành lang Hùng Đạo Ngon đã đến trước cửa.

Nơi đó, vẫn như thường ngày, chẳng có vẻ gì khả nghi cả.

Chưa vào cửa, Hùng Đạo Ngon đã thủ sẵn hai ngọn đoản thương nơi tay, cất tiếng gọi oang oang :

- Lão Triệu đâu? Vác các mặt ra đây cho ta xem!

Bên trong nhà bếp, im lặng như cảnh chết.

Hùng Đạo Ngon lại gọi.

Lâu lắm, có tiếng run run hỏi vọng ra :

- Vị đại ca nào ở bên ngoài đó?

Hùng Đạo Ngon nhận ra âm thanh của tên phụ bếp, hẳn tên là A Thanh, chẳng biết nấu nướng gì, chỉ chuyên chẻ củi, phơi củi, và chụm lửa trong lò.

Hắn là một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi.

Như luồng gió cuốn, Hùng Đạo Ngon tung cửa, lao vút mình vào, đúng lúc A Thanh từ trong một xó, lồm cồm ngồi dậy.

Hắn xám mặt khi nhận ra Hùng Đạo Ngon.

Hùng Đạo Ngon không buồn nhìn hắn, chạy thẳng đến bếp.

Nhưng, Triệu Phúc đã biến mất dạng.

Hùng Đạo Ngon trở ra ngoài, nhìn đồng củi thất giữa sân, rồi nhìn sang chỗ chứa thực vật tươi và rau cải.

Y định nhìn có người nấp phía sau một trong hai chỗ ấy, nên quát :

- Chui ra ngay!

Không ma nào chui ra cả.

Hướng qua A Thanh, y gần giọng hỏi :

- Triệu Phúc đâu?

A Thanh run sợ, lí nhí :

- Triệu... Triệu sư phó... nấu nướng xong, về phòng ngồi nghỉ rồi!

Hùng Đạo Nguon vòng ra phía sau nhà bếp, nơi đó có một gian phòng nhỏ, dành cho Triệu Phúc.

Y không gọi, cứ tung cửa xông vào.

Không một bóng người trong gian phòng.

Hùng Đạo Nguon dậm chân bình bịch, mắng :

- Chó má thật! Súc sanh!

Y toan bước ra, bỗng nhìn xuống gầm giường, đôi mắt y rực sáng, y cúi mình thò tay lôi ra một người.

Người, là Triệu Phúc. Triệu Phúc còn sống.

Lão ta không bị trói, mà cũng chẳng mang thương tích gì nơi mình, miệng không nhét giấy, nhưng lão không nói năng, không cử động được. Lão chỉ gương to đôi mắt, trừng trừng nhìn Hùng Đạo Nguon.

Hùng Đạo Nguon biết ngay lão bị điểm vào hai huyệt câm và tê, nên vuron tay giải khai huyệt đạo liền cho lão.

Triệu Phúc được giải huyệt rồi, lão kêu lên :

- Ông trời của lão ơi...

Hùng Đạo Nguon hét :

- Đừng có gọi trời, gọi đất! Ta hỏi ngươi việc gì đã xảy ra?

Một phút sau, Triệu Phúc mới hoàn hồn, từ trên giường lão lét xuống nền, rồi run run giọng đáp :

- Hùng huynh ơi! Đa tạ Hùng huynh cứu lão phu! Nếu Hùng huynh không đến đây, chẳng rõ lão phu phải nằm dưới đó đến lúc nào nữa!

Hùng Đạo Nguon lại hét :

- Đừng nói nhảm! Hãy đáp câu hỏi của ta! Ngươi làm sao mà bị người ta ám toán hả?

Da mặt vốn vàng, Triệu Phúc sợ quá, màu máu lặn xuống, thành ra tái xanh, lão ta lúnh quýnh đáp :

- Lão phu nào có biết tại sao! Khoảng gần giờ Ngọ, lão phu đang lui cui sửa soạn các thức ăn chờ Hùng huynh đến lấy, bỗng có người đứng bên ngoài cửa sổ gọi lão phu, gọi thật gấp. Lão phu vừa ứng tiếng, vừa bước ra, chẳng thấy bóng ma nào hết, nhưng bất thành linh, lão phu bị hất chân, ngã nhào, rồi câm và tê dại luôn.

Hùng Đạo Nguon trầm giọng :

- Chính người hất ngươi ngã, mang ngươi vào phòng, rồi giấu ngươi vào gầm giường?

Triệu Phúc gật đầu :

- Phải!

Hùng Đạo Nguon hừ một tiếng :

- Ngươi chẳng hề trông thấy mặt mày, hình dáng kẻ đó?

Triệu Phúc lắc đầu, lộ vẻ khổ sở :

- Chẳng thấy gì hết, Hùng huynh! Hắn đẩy lão phu xuống gầm giường mạnh quá, đầu lão phu va vào vách, trên trán còn u một cục đây, Hùng huynh ơi!

Hùng Đạo Nguon hét :

- Vô dụng! Ngươi là một kẻ vô dụng nhất đời! Đã bị ám toán mà lại chẳng thấy được mặt mày kẻ ám toán mình! Vậy mà cũng vênh vào mặt tự hào là người của Thanh Long xã! Tệ ơi là tệ!

Triệu Phúc van :

- Lão phu bắt tài quá, Hùng huynh! Xin Hùng huynh tha cho lần này, nhất định là lần sau...

Hùng Đạo Ngon quát :

- Lần sau? Làm gì có? Cho ngươi hay, cái đầu của ngươi sắp lia cần cổ đấy nhé. Nếu mà có lần sau, thì địch sẽ không để cho ngươi sống đâu. Ta hỏi ngươi, ngươi bị ám toán trước khi nấu xong bữa ăn, hay sau?

Triệu Phúc đáp :

- Sau khi nấu nướng xong tất cả các món ăn. Lão phu chỉ còn chờ Hùng huynh đến nơi thôi, là xong phận sự buổi mai. Có điều, lão phu chưa để tương ớt vào tô cá. Để sớm, ăn mất ngon.

Hùng Đạo Ngon ngẩng mặt lên không bật cười dòn.

Triệu Phúc lấy làm lạ, hỏi :

- Hùng huynh cười gì?

Hùng Đạo Ngon vừa cười vừa đáp :

- May phúc là ngươi chưa để tương ớt vào tô cá đấy! Kẻ ám toán ngươi lại chẳng hiểu gì hết, mà cũng nhờ trời bảo hộ Khôi Thủ chúng ta nữa! Cho nên, cái âm mưu của địch tuy chu đáo, nhưng cuối cùng cũng còn sơ hở!

Triệu Phúc kinh hãi, hỏi :

- Hùng huynh nói chi? Có việc bất thường xảy ra?

Hùng Đạo Ngon trầm gương mặt :

- Có kẻ bỏ độc vào tô cá chưng, toan hãm hại Khôi Thủ!

Triệu Phúc xám mặt, bật kêu trời, rồi quỳ xuống khóc sụt sướt, van cầu :

- Hùng huynh ơi! Hãy xét cho lão phu! Xin thương cho lão phu, minh oan dùm!

Mưu hại Khôi Thủ là bị kết án lắng trì, lão phu dù có trăm cái mặt cũng chẳng dám manh tâm làm điều phản phúc! Hùng huynh ơi!

Hùng Đạo Ngon hừ hừ :

- Ngươi có biết là trưa nay, ai dọn thức ăn cho Khôi Thủ không?

Triệu Phúc lắc đầu :

- Lúc đó, lão phu bị chế ngự rồi, làm sao biết được?

Hùng Đạo Ngon tiếp :

- Ta đây! Ta đến tận nhà bếp, lấy các thức ăn!

Lão Triệu hỏi :

- Ai trao tận tay Hùng huynh?

Đưa tay chỉ thẳng vào mặt Triệu Phúc, Hùng Đạo Ngon buông gọn :

- Ngươi!

Triệu Phúc lại khóc rống lên :

- Xin thần minh soi xét cho! Oan lão phu biết bao nhiêu! Lão phu nằm ý dưới gầm giường, có biết trời, biết đất gì đâu mà bảo là tiếp nhận từ nơi tay lão phu! Hùng huynh ơi! Thế này thì lão phu phải đứt đầu rồi!

Hùng Đạo Ngon nắm cánh tay Triệu Phúc, dựng đứng lên, trấn an lão :

- Đừng quá bi lụy. Khôi Thủ đã biết là chẳng phải ngươi hạ độc, mà có kẻ giả mạo ngươi, làm cái việc đó. Nếu chính ngươi làm, thì đại gì mà chui dưới gầm giường, chờ ta đến bắt? Ngươi phải ba chân bốn cẳng chạy đi từ lâu rồi chứ, phải không?

Triệu Phúc đáp nhanh :

- Phải! Phải! Hùng huynh nhận xét sáng suốt quá! Khôi Thủ quả là một vị thần minh! Lão phu mà còn sống, là nhờ ơn tái tạo của Hùng huynh đó!

Hùng Đạo Ngon lôi Triệu Phúc ra ngoài, bảo :

- Đến Long Hồn sánh với ta, cả A Thanh nữa, cũng đi theo luôn. Khôi Thủ sẽ hỏi cả hai về sự việc vừa xảy ra đó.

* * * * *

Ngưng ánh mắt nhìn Triệu Phúc và A Thanh một lúc, Yến Thiết Y hòa dịu thần sắc, ôn tồn hỏi :

- Triệu Phúc! Đích xác ngươi không thấy rõ mặt mày kẻ đó?

Triệu Phúc háp táp đáp :

- Bẩm Khôi Thủ, quả thật tiểu nhân chẳng thấy mặt mày kẻ đó ra sao. Nếu tiểu nhân nói ngoa, thì trời sẽ tru, đất sẽ diệt...

Yến Thiết Y gật đầu, day qua A Thanh, hỏi :

- Trước khi Hùng hộ vệ đến lấy các thức ăn, và Triệu Phúc đi ra ngoài, một lúc sau mới trời lại, ngươi có phát hiện ra điều chi lạ chăng?

A Thanh suy nghĩ một chút, đoạn đáp :

- Bẩm Khôi Thủ, tiểu nhân không thấy cái chi lạ cả. Lúc đó tiểu nhân đang bận sắp cùi, Triệu sư phó trở lại, tiểu nhân chỉ nhìn thoáng qua thôi, vì không để ý nên không phát hiện cái chi hết.

Triệu Phúc háp táp tiếp nói :

- A Thanh! Ngươi thật là tệ! Đâu có phải ta? Tại sao ngươi không nhận ra?

A Thanh mếu máo :

- Sư phó ơi! Thật tình tiểu đệ không nhận ra sự giả mạo!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Không nên trách A Thanh! Máy hôm nay, tại Tổng đường nhiều vụ bất lợi cho chúng ta liên tiếp xảy ra, chắc ngươi cũng có nghe nói đến chứ, Triệu Phúc! Kẻ dối đầu với chúng ta cực kỳ lợi hại, chẳng những võ công cao cường, mà tâm cơ mưu trí cũng đáng sợ luôn, nhất là thuật cải sửa dung mạo của y thì linh diệu không tưởng nổi! Khi mà y muốn giả mạo ai, thì dù chính thân nhân của người bị giả mạo cũng không khám phá nổi, đừng nói chi là ai khác. A Thanh bận việc của hắn, chẳng trách hắn không nhận được việc giả mạo đó. Chỉ sợ ta hay Đạo Ngon cũng khó tránh nhầm lẫn nữa đây!

Triệu Phúc bệu bạo :

- Nếu Khôi Thủ xét kỹ cho tiểu nhân, thì tiểu nhân cảm kích vô cùng...

Yến Thiết Y day qua Hùng Đạo Ngon, hỏi :

- Ngươi nhớ lại xem, lúc đến nhà bếp lấy thức ăn, ngươi có nói năng gì với kẻ giả mạo Triệu Phúc chăng?

Hùng Đạo Ngon lắc đầu :

- Thuộc hạ chỉ hỏi một câu: Thức ăn trưa của Khôi Thủ đã xong chưa? Kẻ giả mạo lão Triệu gật đầu, trao mâm đồ ăn, rồi cười, chứ không nói tiếng gì cả. Rồi thuộc hạ trở về đây. Lúc đó, A Thanh đang khom lưng sắp cùi thành đồng...

A Thanh chợt kêu lên :

- À, thuộc hạ nhớ rồi..

Hùng Đạo Ngon vội nói :

- Nói đi, A Thanh!

A Thanh suy nghĩ một chút, đoạn thận trọng kể :

- Sư phó đi ra, không lâu lắm, trở lại. Tợ hồ có “hừ, hừ” mấy tiếng, tiểu nhân có ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua, chứ không nói năng gì hết, rồi sư phó đi thẳng vào bếp, mừng tượng (mất một đồng)

là lão Trương có dặn, tiền lương tháng này, sư phó hãy trao cho tiểu nhân mang đến lão Trương.

Triệu Phúc quên mất tình hình hiện tại, hậm hực gắt :

- Cái lão Trương đáng ghét lạ. Lúc nào cũng sợ mất tiền! Lương hưởng gì? Đã đến ngày lãnh đâu mà lão ta hỏi rền? Luôn luôn hấp tấp đòi trước mấy hôm!

Hùng Đạo Ngươn hét :

- Im cái mồm! Lúc này mà ngươi đem chuyện đó ra cần nhần, thế là nghĩa làm sao hả?

A Thanh lại nói tiếp :

- Tiểu nhân thấy có điểm đó hơi lạ. Thường thường thì cứ mỗi lần lão Trương nhắc gởi như vậy, sư phó đều quạu cọ, mắng mấy tiếng, nhưng lần này lại nín thinh! Tiểu nhân lấy làm kỳ nhưng rồi lại bỏ qua. Bây giờ mới nhớ lại. Có phải vị sư phó lúc đó là con người giả mạo chăng?

Yến Thiết Y khoát tay, bảo Triệu Phúc và A Thanh trở về nhà bếp. Chàng còn dặn thêm Triệu Phúc :

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ cho người canh phòng quanh nhà trù, nghiêm ngặt như bất cứ nơi nào trong khu vực Tổng đường. Phần ngươi, nấu nướng món nào xong rồi phải lấy đĩa hoặc muỗng bằng bạc mà thử, xem có kẻ gian manh bỏ độc vào chăng.

Lần này, cũng may mà ngươi lại quên để gia vị vào tô cá, chứ nếu ngươi bỏ tương ớt vào rồi, là ta đã mất mạng!

Triệu Phúc vâng vâng liền miệng, rồi cùng A Thanh trở về nhà trù.

Hùng Đạo Ngươn thốt :

- Khôi Thủ! Từ nay, trước khi Khôi Thủ dùng bữa, thuộc hạ xin nếm qua các món ăn, như vậy mới chắc ý.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Rủi có độc, ngươi chết đi, thì còn ai ở bên cạnh ta?

Hùng Đạo Ngươn bên lên, biết là mình nói quá lời, tuy vì trung thành mà nói thế, song nghe ra như có vẻ nịnh bợ...

Đúng lúc đó, một người có tướng mạo khôi ngô từ bên ngoài chạy tuồng vào như gió cuốn.

Người đó là Tôn Tam Năng, một trong bốn Vệ Sơn Long.

Yến Thiết Y thoáng giật mình, hỏi gấp :

- Tôn Tam Năng! Sao khẩn trương cỡ đó? Việc gì thế?

Tôn Tam Năng với ngoại hiệu là Bát Ty Kim Cương, từng tạo nhiều thành tích trên giang hồ, vốn là một cộng sự viên đắc lực của Yến Thiết Y, giúp công giúp sức rất nhiều trong việc thành lập Thanh Long xã.

Hắn rất được Yến Thiết Y trọng dụng.

Vào đến nơi, hắn đứng thờ một hồi, khi con khỉ động lảng đi rồi, hắn mới đáp :

- Đáng hận thật, Khôi Thủ! Trên giang hồ chẳng thiếu cái bọn thừa nước đục thả câu, dậu chưa ngã mà bìm bịp toan bỏ ngọn với hy vọng phủ điều...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Cái gì hả, Tam Năng? Sao ngươi không đáp hẳn câu hỏi của ta?

Tôn Tam Năng nói :

- Xà Lang Quân, một trong hai giáo lãnh Song Xà giáo, dẫn nhóm Thất Quân Tử, đến đây gây sự. Xà Lang Quân Nguyễn Vy Quan gọi đích danh Khôi Thủ, khiêu chiến.

Y tuyên bố oang oang là báo thù sáu năm về trước.

Yến Thiết Y cau mày :

- Ngoài Nguyễn Vy Quan và Thất Quân Tử ra, còn ai nữa chăng?

Tôn Tam Năng đáp :

- Xuất hiện thì chỉ có tám tên đó thôi, còn có kẻ nào khác ẩn nấp đâu đó thì thuộc hạ không được biết, nên không dám chắc là chúng kéo đến bao nhiêu người...

Nói đoạn, y lại tiếp :

- Chẳng như chúng dọ được tin mình đã xuất phát số nhân thủ quan trọng hành sự bên ngoài. Tổng đường trống trải, chẳng còn bao nhiêu người ở lại, nên chúng chụp díp mở cuộc tấn công đó. Chúng định nhử ra tay là chiếm tiện nghi ngay.

Hùng Đạo Ngon trầm miệng :

- Nguyễn Vy Quan dám leo đến đây là y điên rồi đó! Sáu năm trước, tại Đại Kim Hà, vì tranh giành thủy lợi, Song Xà giáo đã bị chúng ta đánh cho một trận tơi bời, bài học đó chưa đủ sao, hôm nay lại còn kéo đến đây, nhờ mình giáo huấn thêm?

Yến Thiết Y khoát tay ngăn chặn Hùng Đạo Ngon, bình tĩnh hỏi :

- Xà tiên sanh Phi Minh Tâm không đến sao?

Tôn Tam Năng lắc đầu :

- Hắn có đến hay không, thuộc hạ không được rõ, bởi hắn không có mặt trong đoàn chiến dịch của Nguyễn Vy Quan. Thuộc hạ tưởng, nhất kiếm Thái A năm xưa Khôi Thủ tặng Xà tiên sanh, có thể làm cho hắn trở thành phế nhân, nếu may mắn thoát chết.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Lúc đó, ta xuất thủ khá mạnh, gây trọng thương cho hắn, nhưng ta nhớ, nhất kiếm đó không đến đổi trí mạng. Có nhiều hy vọng còn sống sót lắm... Còn như trở thành phế nhân hay không, thì làm sao mình biết được!

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Thôi mình đi ra đó, xem chúng muốn gì.

Chàng đi trước, Hùng Đạo Ngon và Tôn Tam Năng theo sau.

Hùng Đạo Ngon thốt :

- Bẩm Khôi Thủ, sau cuộc chiến tại Đại Kim Hà, Song Xà giáo tan tành không còn manh giáp, từ đó đến nay, chúng im bất tiếng tăm, trú ẩn tại phương trời nào, chẳng ai hiểu rõ. Hôm nay, đột nhiên tái xuất hiện trên giang hồ, lại cả gan kéo đến đây đòi báo thù phục hận, chỉ sợ chúng có dụng ý sao đó, chứ dù cho chúng có tái lập lực lượng đi nữa, và lực lượng đó có hùng mạnh đến đâu đi nữa, chúng cũng chẳng dám làm một việc đội đá vá trời, vì chống đối với Thanh Long xã, là chúng ngu xuẩn làm công việc của con dã tràng xe cát lấp biển đông!

Yến Thiết Y đáp :

- Dĩ nhiên, phải có một hậu thuẫn khá vững mạnh, chúng mới dám nói đến chuyện báo thù phục hận. Theo ta nghĩ, một là chúng toan rửa hận ngày xưa, hai là nhân cơ hội này, khôi phục uy tín, dọn chỗ đứng trở lại cho Song Xà giáo, vì chúng mở chiến dịch Sở Giác Lĩnh này, tuy biết là chẳng có nhiều hy vọng thành công, nhưng ít ra cũng gây tiếng vang trong võ lâm, là chúng ta đến Sở Giác Lĩnh vượt rêu hùm. Trong khi người ta không ai dám khiêu khích Thanh Long xã, chúng lại dám, điều đó cũng là một hành động cho chúng đó. Suy qua tình hình, nếu có cuộc chiến xảy ra giữa Thanh Long xã và chúng lần này, thì cuộc chiến hẳn phải là nghiêm trọng hơn ngày trước.

Hùng Đạo Ngon hừ một tiếng :

- Nghiêm trọng gì, Khôi Thủ! Chúng muốn chết hết, mình cho chết, cần quét chúng một lần, chẳng chừa một mống nào hết!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Chứ chúng không mong muốn như ngươi sao? Chúng cùng quyết tâm diệt bọn mình, vấn đề là trong hai phải diệt một và mình chưa có thể đoán định bên nào sẽ bị diệt! Đừng khinh địch quá đáng như thế, Đạo Ngon!

Tôn Tam Năng gằn giọng :

- Vô luận thế nào, hôm nay chúng ta bằng mọi cách phải diệt trừ chúng, nhất định không để cho tên nào thoát lọt.

Hùng Đạo Ngon tán đồng :

- Lão Tôn có ý kiến hay!

Yến Thiết Y không nói gì, lặng lẽ bước đi.

Họ ra đến cổng.

Hai cánh cửa mở rộng.

Bên trong cổng hai trăm Xã viên, tay đao, tay thuẫn, đứng dàn thành hình cánh nhận, sát khí đằng đằng.

Giữa hai cánh nhận, độc một người đứng vững như núi. Người đó là Tiền Mộ Cường, một Vệ Sơn Long của Thanh Long xã.

Y chong mắt nhìn đăm đăm phía trước mặt.

Phía trước mặt cách hơn trượng, là đối phương, gồm tám người ăn mặc kỳ dị.

Tiếng chân của bọn Yến Thiết Y làm kinh động Tiền Mộ Cường. Y quay mình lại, nghênh đón, tay y vung chiếc bút chớp ngời.

Yến Thiết Y vừa bước tới, vừa hỏi với giọng trầm tĩnh :

- Có gì lạ chăng?

Tiền Mộ Cường đáp :

- Hiện tại chưa có gì khác lạ. Nguyễn Vy Quan và Thất Quân Tử, ngần ấy người thôi.

Yến Thiết Y hỏi :

- Ngươi đã bố trí thỏa đáng bên trong rồi chứ?

Tiền Mộ Cường gật đầu :

- Xong hết rồi, Khôi Thủ! Năm vị Tư sự Hình đường dẫn mỗi người một toán nhân thủ mai phục tại những yếu điểm chiến lược.

Yến Thiết Y nhìn ra đám người Song Xã giáo.

Cả tám người đều vấn khăn đen quanh đầu, mang giày đen, mặc áo đen, ngực áo có thêu hai con rắn màu đỏ, xoắn lấy nhau, một người đứng ở trước, bảy người dàn thành chữ nhất đứng phía sau.

Người đứng trước có dung mạo rất đẹp, xứng đáng với danh từ mỹ nam tử, rất tiếc đôi mắt nhỏ và dài, loại mắt rắn. Mắt tuy sáng song màu sáng lạnh và độc, chứng tỏ chủ nhân đôi mắt là một con người mang tâm địa không lành.

Bảy người phía sau vào trạc tứ tuần, tất cả đều có thái độ lạnh lùng tàn khốc như nhau.

Người đứng trước có dung mạo đẹp, chính là Xã Lang Nguyễn Vy Quan, bảy người đứng sau là nhóm Thất Quân Tử.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười, vòng tay chào :

- Sáu năm rồi, phải không huynh đài? Sáu năm trôi qua nhanh chóng quá! Trong sáu năm qua, hửn Nguyễn huynh mãn nguyện chứ? Có được mọi việc đều như ý chứ?

Nguyễn Vy Quan cười lạnh, cất giọng trầm trầm như vọng từ cõi u linh, đáp :

- Tuy không lấy làm mãn nguyện, song cũng xứng ý phần nào. Sáu năm qua rồi, quý Xã thịnh vượng, hùng mạnh hơn xưa, đáng mừng cho đại Khôi Thủ vậy. Trên đời được như Yến các hạ, là nhất rồi.

Lời nói đó, có ngụ ý châm biếm, bọn Hùng Đạo Ngon ba người sôi giận, song chưa dám tỏ thái độ, bởi Khôi Thủ của họ đang có mặt kia.

Đối đáp, là quyền của Yến Thiết Y, họ dần con giận lại đó. Chờ cho đến cái lúc phô trương nhạ sống.

Yến Thiết Y cười hi hi, nói :

- Nguyễn huynh đùa đấy thôi, chứ Thanh Long xã chỉ chiếm một địa vị khiêm tốn trên giang hồ, đâu xứng đáng với cái tiếng “nhất” mà Nguyễn huynh vừa tặng?

Song phương cùng buông giọng cao thấp với nhau một lúc, cuối cùng, Nguyễn Vy Quan đi thẳng vào vấn đề :

- Yến Thiết Y, vụ án do ngươi gây ra tại Đại Kim Hà sáu năm trước, chẳng phải như vậy rồi kể là xong. Sư huynh ta đổ máu, hằng trăm đệ tử của ta đổ máu, máu đã chảy quá nhiều, máu do Thanh Long xã khơi dòng, máu đó không thể chảy một cách oan uổng được. Cái gì oan uổng, phải có sự bồi thường. Bồi thường một cách xứng đáng.

Nợ, cho vay ra, tất nhiên phải lấy lãi vào. Ngày nay, ta đến đây, là để hỏi ngươi số vốn xuất ra sáu năm về trước, cộng với phần lãi tương xứng của nó.

Bọn hung ác của Thanh Long xã phải trả một công đạo mà Song Xà giáo có quyền đòi hỏi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Được lắm! Xin bằng hữu hãy chứng minh cái quyền đòi công đạo. Quyền, luôn luôn phải đi đôi với uy thế, xin bằng hữu biểu thị cái uy thế của quý giáo cho tại hạ thấy.

Bất quá, sự biểu thị đó dưới hình thức nào, bọn Xã cũng sẵn sàng hầu tiếp.

Nguyễn Vy Quan hừ một tiếng :

- Mục đích của ta là biểu thị một uy thế cường bách các người phải cúi đầu nhận hình phạt, thì khi ta đến đây rồi, tự nhiên ta phải biểu thị, cần gì người thách thức!

Yến Thiết Y lại gật đầu :

- Thế thì bằng hữu không nên làm mất thì giờ! Trừ ra, bằng hữu muốn dần dà, để chờ một cái chi đó, chẳng hạn, một vài viện thủ chưa đến kịp lúc chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mộng ước không thành

Đảo mắt nhìn Xà Lang Nguyễn Vy Quan và bọn Thất Quân Tử, Yến Thiết Y cười lạnh, thốt :

- Với số nhân thủ đó, bằng hữu định làm chuyện lớn nổi sao?

Nguyễn Vy Quan hừ một tiếng :

- Người cho là chưa đủ?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thiếu! Thiếu nhiều! Trở về đi, bằng hữu, khi nào có một lực lượng hùng mạnh hãy trở lại đây, bằng hữu đến lúc nào, Thanh Long xã hoan nghênh lúc đó.

Nguyễn Vy Quan trầm giọng :

- Sáu năm trước, bên bờ sông Đại Kim Hà, Thanh Long xã dàn trận với những cao thủ thượng đỉnh, ta còn nhớ, hầu hết các thuộc hạ cao cường của người đều có mặt, cho nên Song Xà giáo phải bại. Chứ còn, hiện tại, lực lượng của người có nghĩa quái gì với một vài tay múa rối, kèm sau lưng một phường bị thịt, chờ đồ tể hạ đao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Bằng hữu quên là Yến Thiết Y đang có mặt! Có Yến Thiết Y, là có tường đồng vách sắt, bằng hữu đừng nuôi hy vọng chiếm tiện nghi. Không có gì khổ bằng vỡ mộng đây Nguyễn huynh ơi!

Nguyễn Vy Quan hét :

- Người đứng là một tên ngông cuồng!

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Động thủ đi, Nguyễn huynh! Chẳng lẽ Nguyễn huynh đến đây để đấu khẩu?

Nguyễn Vy Quan lại hét :

- Rồi người sẽ hối hận!

Yến Thiết Y hỏi :

- Đấu pháp như thế nào? Quân chiến ở ạt, hay độc chiến?

Nguyễn Vy Quan gần giọng :

- Bất chấp mọi đấu pháp, miễn là ta tận diệt được các ngươi thì thôi.

Thấy Nguyễn Vy Quan chưa chịu động thủ mà cứ kéo dài cuộc đối thoại nhè nhằng, Yến Thiết Y âm vực, trầm giọng bảo :

- Nguyễn Vy Quan! Ngươi làm mất nhiều thì giờ lắm rồi! Có viện thủ ẩn nấp đâu đó, ngươi cứ gọi đến đây. Ta rất ghét cái thói nấp lấp ló vô cùng!

Nguyễn Vy Quan lộ vẻ thẹn, đáp gượng :

- Giả như ta có viện thủ, song chưa phải lúc viện thủ xuất hiện, thì cần gì ta gọi?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Vậy ngươi xuất thủ đi, ta chấp ngươi phát động thế công trước đó.

Vũ khí của Nguyễn Vy Quan là ngọn Đoạt Mạng Xà Mâu, dài độ ba thước, hình thức rất cổ quái, trông như con rắn vặn mình, uốn khúc.

Xà Mâu, người ta chỉ dùng một ngọn thôi, nhưng Nguyễn Vy Quan lại dùng đến một cặp.

Hắn khoát đôi Xà Mâu một vòng tròn, ánh thép chớp sáng ngời.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Sáu năm rồi, ta mới được hân hạnh trông thấy đôi Xà Mâu của ngươi! Chắc là trong sáu năm qua, ngươi luyện mưu pháp cực tinh vi? Có vậy ngươi mới dám tìm đến ta chứ, phải không? Ta cứ tưởng đôi Xà Mâu không bằng đôi đũa bếp gạt lửa, bằng có là ngày trước nó chẳng giúp ngươi được gì, và tưởng ngươi đã đổi vũ khí rồi! Không ngờ, ngươi cứ vẫn còn dùng vật cũ! Cũng như ngày xưa thôi, Nguyễn Vy Quan, ngươi sẽ không làm được chi hơn!

Nguyễn Vy Quan tức giận hét :

- Vũ khí của ngươi (mò không đọc được) ... nhiệm không thể tái hiện với ngươi được nữa. Nếu ngươi hiểu rõ đạo lý đó, hẳn ngươi phải vất bỏ thanh kiếm của ngươi rồi.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không! Ta sẽ không bao giờ bỏ. Kiếm của ta là thần vật, giúp ta chiến thắng trường kỳ, thắng mãi mãi, sáu năm trước thắng, sáu năm sau vẫn thắng luôn!

Chàng vừa buông dứt câu, song Mâu đã bay sang, ánh thép chớp sáng sát mặt chàng.

Điểm một nụ cười, chàng vung tay.

Thái A kiếm lóe lên, đồng thời chân nhích tới, Yến Thiết Y nhẹ lách mình độ năm tấc, tay vuron ra.

Mâu chưa đến đích, kiếm đã đến mình, Nguyễn Vy Quan cấp tốc lui lại ba bước.

Yến Thiết Y quay một vòng tròn, theo đà quay, kiếm chớp loang loáng, kiếm quang tạo thành một mảng lưới, phủ quanh Nguyễn Vy Quan.

Xà Mâu dài hơn kiếm, dù sao thì Nguyễn Vy Quan cũng day trở khó khăn khi địch nhập nội, hơn nữa, lưới kiếm phủ trùm, ngăn chặn mọi cử động thích nghi. Hắn lúng túng trong vùng lưới kiếm thấy rõ, chỉ mong tìm cách tháo ra chứ chẳng hy vọng phản công.

Thất Quân Tử tản hàng, tạo ngay vòng vây bên ngoài.

Vòng vây tròn rồi, bảy người cùng hướng mặt vào trung tâm, cùng vung vũ khí lướt vô.

Nhưng Thái A kiếm mở rộng lưới, mạng lưới lan ra nhanh chóng, lưới kiếm thoáng cái, đã chụp xuống đầu Thất Quân Tử.

Bảy người kinh hãi, cấp tốc thu vũ khí về, rồi nhào lộn người trở lại, xa hơn vị trí cũ.

Bảy người không còn cơ hội trở vào nữa, bởi Hùng Đạo Ngươn đã hét lên một tiếng, vung đôi đoản thương chặn hai người.

Đồng thời, Bát Tý Kim Cương Tôn Tam Năng tiến lên đón ba người. Vũ khí của y là đôi Kim Trảo chùy, đôi chùy quay vùn vụt rít lên như cuồng phong nổi dậy, biểu thị một khí thế cực kỳ hùng mãnh.

Còn lại hai người, thì Tiền Mộ Cương lãnh phần thu thập.

Thế là Yến Thiết Y rảnh tay, đối phó độc một Nguyễn Vy Quan. Chàng múa Thái A kiếm loang loáng, luôn luôn bức dồn Nguyễn Vy Quan lùi mãi, lùi

mãi.

Gặp Yến Thiết Y, Nguyễn Vy Quan hết phương giờ trò gì nổi, y chỉ có thủ chứ không công.

Sáu năm dài trôi qua, tài nghệ y vẫn như cũ, không mấy may tiến bộ.

Yến Thiết Y cười lớn, thốt :

- Quý vô thường bịt mắt dẫn người đến đây phải không? Với bản lĩnh đó mà người dám trở lại đây, đòi báo phục hận thù, nếu không điên thì người cũng tới số chết rồi.

Nguyễn Vy Quan tức uất vô cùng, song bận lo chống đỡ một trăm chín mươi nhất kiếm thiếu điều hụt hơi, nên không mắng trả.

Đánh với Nguyễn Vy Quan, Yến Thiết Y còn thừa sức, chàng rập tâm đem cái sức thừa thái đó, ban bố ra cho một vài “Quân tử” thị oai.

Điểm một nụ cười, thừa thế thuận tiện, chàng vung tạt ra một nhát kiếm.

Một trong hai Quân tử đang giao đấu với Tiền Mộ Cương, chợt thấy ánh sáng lóe lên trượt mặt. Mắt vừa hoa, hấn liền bị bắn đi xa ngoài năm thước.

Nơi ngực hấn, có sáu lỗ, Thái A kiểm chọc đúng sáu lỗ nơi đó, máu phun ra như vòi.

Còn lại một tên đứng cặp với hấn, hoảng quá, ngã nhào xuống sát mặt đất, lăn luôn mấy vòng.

Nhưng giờ táng mạng của hấn đã điểm, hấn lăn nhanh, đôi chùy của Tiền Mộ Cương càng nhanh hơn.

Một quả chùy từ bên trên giáng xuống.

Chức đầu của hấn nát như, mường tượng vệt biến mất, hay chui vào lòng đất, chỉ còn chiếc cổ và thân hình dầy đành đập một chút rồi bất động.

Cuộc chiến vừa bắt đầu, Nguyễn Vy Quan đã thấy bất lợi rồi.

Vừa sợ, vừa giận, hấn quát tháo ầm ĩ, nhảy tung tăng, như con chó điên dẫm phải than hồng, múa đôi Xà Mâu vung vít bất chấp quy củ.

Hấn rít lên :

- Yến Thiết Y! Ta liều mạng với người!

Yến Thiết Y cười hi hi :

- Ngu! Liều mạng với ta là chết.

Trần qua, đảo lại mấy lượt, chẳng rõ từ lúc nào, Yến Thiết Y rút thanh Chiêu Nhật đoán kiếm cài trước ngực, quét qua Nguyễn Vy Quan nhanh như chớp, rồi chàng thu về cùng với tốc độ đó.

Cái hay của chàng ở chỗ rút kiếm xuất kiếm, cài kiếm vào nơi cũ, mà đối phương không hề phát hiện kịp thời.

Không phát hiện kịp thời, nên Nguyễn Vy Quan lãnh trọn nhát kiếm đó.

Kiểm chém xả một đầu vai của hấn, máu tuôn như xối, hấn loạn choạng lù lại, mặt xanh dòn.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Còn non lắm, Nguyễn Vy Quan. Người chưa phải là đối thủ của ta. Quăng xà mâu đi, đầu hàng thì ta tha chết cho!

Nguyễn Vy Quan đứng tại chỗ, quát mắt nhìn chàng trừng trừng.

Yến Thiết Y tiếp :

- Trước khi động thủ, ta từng đề cho người một lối thoát, là bỏ hết các sự thù cừu, trở về căn cứ mà sống nốt chuỗi ngày tàn. Người không nghe, toan làm cái việc lập biển đời non, hậu quả ra sao, do người tự tạo, đừng trách ta tàn nhẫn đấy nhé! Bây giờ thì muộn rồi, người sẽ biến thành oan hồn vất vưởng tại dinh Sở Giác Lãnh này, ngày ngày chờ ta bố thí cho chút thức ăn thừa, thức uống cạn..

Nguyễn Vy Quan toan mắng lại, song một tiếng rú thâm não làm cho hấn hải hùng, há miệng ra rồi mà không buông thoát một lời nào cả.

Tiếng rú thâm từ bên cạnh hấn vọng đến.

Một trong ba tên Quân tử đang giao đấu với Tôn Tam Năng, bị họ Tôn đánh văng đi xa, ra ngoài một trượng.

Nguyễn Vy Quan rít lên :

- Súc sanh...

Yến Thiết Y tắc lưỡi :

- Giả như ngươi có viện thủ, thì hãy gọi họ đến đi, đã đến lúc rồi đó nhé, bọn ngươi lý lộn sinh tài chỉ tổ thiệt thân thôi, chứ không hy vọng xoay chiều cục diện được đâu!

Nguyễn Vy Quan hét :

- Chưa chắc là ngươi thắng được bọn ta, cuộc chiến nào đã kết thúc đâu mà ngươi sớm đắc ý?

Vừa lúc đó, nhiều tiếng quát tháo hò hét ầm lên từ bên trong vòng tường Tổng đường vang vọng đến.

Có tiếng vũ khí chạm nhau chen lẫn lộn trong tiếng hét, tiếng quát.

Hiển nhiên, nơi đó có một cuộc chiến đang khai diễn.

Và, không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc chiến đó hẳn là khai diễn giữa đám người của Thanh Long xã có phận sự bảo vệ căn cứ, và vây cánh của Song Xà giáo.

Rồi, lửa đỏ bốc cao ngon, không lâu lắm, một tiếng nổ kinh hồn vang lên, tiếng của một tòa kiến trúc vĩ đại sụp đổ dưới trận lửa hồng.

Ngửa mặt lên không bật cười ha hả, Nguyễn Vy Quan cao giọng thốt :

- Bây giờ mới là lúc chiến dịch chánh thức mở màn đó, Yến Thiết Y! Giả như ngươi còn cười được, thì cứ cười, cười to lên cho ta nghe đi nào!

Bên trong, tiếng người hét la hỗn loạn, tiếng chân chạy rầm rập, tuy mặt trận cách bên ngoài khá xa, nhưng mọi tiếng động đều nghe rõ, bởi tiếng động do hàng trăm người gây lên.

Tiếp nối, một đại hán từ bên trong vọt nhanh ra cửa, còn cách xa mà hẳn vẫn gọi oang oang :

- Bẩm Khôi Thủ! Có năm gian tế đột nhập vào nội địa, phóng hỏa, đốt nhà, giết người... Năm tên đó có võ công cực cao...

Tiền Mộ Cương lướt tới, chặn đầu đại hán, hét to như sấm :

- Khôi Thủ đang bận đối phó với địch, ngươi đi rồi sao mà chẳng thấy gì hết, lại kêu gọi vang ầm lên, không sợ làm phân tâm Khôi Thủ à? Rõ là cái thứ ăn hại!

Đại hán kinh hãi, khựng người lại.

Lúc đó, hai đại hán khác từ bên trong chạy ra đến nơi cũng dừng chân luôn.

Một tên thốt :

- Nhưng... Tiền đại ca... Bọn thuộc hạ không ai ngăn chặn chúng nổi...

Yến Thiết Y đã nghe rõ hết, chàng bình tĩnh bảo :

- Tiền Mộ Cương, Tôn Tam Năng, hai ngươi trở vào Tổng đường tiếp trợ chúng.

Các việc tại đây cứ để cho ta liệu lý.

Tiền Mộ Cương kêu lên :

- Vậy là lực lượng của mình giảm sút quan trọng? Một mình Khôi Thủ...

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không sao! Ta thừa sức thu thập bọn này. Hai ngươi yên trí, cứ vào trong tiếp trợ chúng, đừng để địch tung hoành phá hoại cơ sở.

Tiền Mộ Cương gọi to :

- Lão Tôn! Minh đi gấp!

Y vọt mình đi trước, Tôn Tam Năng phóng chân chạy theo sau.

Tiền và Tôn đi rồi, đám Quân tử mất đối tượng, chúng quay lại Nguyễn Vy Quan.

Thấy mình Nguyễn Vy Quan nhuộm máu đỏ ngời, một tên thất thanh kêu to :

- Nhị giáo chủ! Nhị giáo chủ thọ thương?

Nguyễn Vy Quan trấn an chúng :

- Không quan hệ!

Liếc nhanh mắt sang Yên Thiết Y, hần thấp giọng hỏi thuộc hạ :

- Sao chưa thấy Đại giáo chủ và Tài Ông tới?

Mấy tên Quân tử đồng quay nhìn về khu rừng gần đó. Chúng có vẻ khẩn trương rõ rệt.

Thấy bộ tịch của bọn Song Xà giáo, Yên Thiết Y hiểu ngay sự tình.

Chàng điểm một nụ cười, thốt :

- Đừng quýnh quýnh, Nguyễn Vy Quan. Ta không giết ngươi ngay đâu. Ngươi cứ thông thả sai một thuộc hạ, chạy đến khu rừng đó, hối thúc đám viện thủ của ngươi gấp đến đây. Ta muốn ra tay trừ diệt nội bọn các ngươi một lần, tiện hơn là phải giết từng tên một.

Rồi chàng cười mĩa, tiếp :

- Là quá, đáng lẽ bọn họ phải ra mặt gấp chứ, chẳng lẽ họ đợi cho các ngươi chết hết rồi mới chịu chường mặt?

Nguyễn Vy Quan cũng lấy làm lạ như chàng. Hần tự hỏi, thấy hần thọ thương nặng như thế này, đáng lẽ họ phải ra mặt ngay, tại sao họ còn dằn dà?

Nhưng, hần không phải lo hảo nữa, bởi lúc đó, một âm thanh khàn khàn từ ven rừng vọng lại :

- Yên Thiết Y! Ngươi ngông cuồng quá!

Nghe âm thanh, bọn Song Xà giáo đều lên tinh thần, gương mặt hốc hác vì khiếp sợ phút chốc đã tươi sáng lên.

Nhưng, Yên Thiết Y thản nhiên đến lạnh lùng, dù biết rằng địch có viện thủ là chàng thêm vất vả. Tuy nhiên, chàng không hề nao núng, vẫn bình tĩnh như chẳng có gì.

Thình âm dứt, một bóng người xuất hiện bên ngoài ven rừng.

Người đó có thân vóc lùn, mập, mặt đỏ, màu đỏ của rượu thịt quá thừa, đáng đáp là một phú ông hơn là một nhân vật trong võ lâm! Trong mười ngón tay, có đến bốn ngón mang phao vàng, bảo vệ móng. Trông người đó có vẻ khôi hài, đáng buồn cười.

Song, thấy người đó rồi, Yên Thiết Y không cười, trái lại thần sắc của chàng ngưng đọng, thái độ nghiêm lạnh.

Mường tượng chàng có giật mình.

Con người đó, không lạ đối với chàng.

Chàng không tưởng là Song Xà giáo tái sinh được một viện thủ cỡ đó.

Y có cái tên là Trần Khởi Tài, song người ta quen gọi là Trần Thiên Lượng.

Trần Khởi Tài là một nhân vật quái đản nhất trong võ lâm, có thể bảo y là một ác quỷ cũng không quá đáng. Bởi y độc ác hơn loài rắn rết.

Con người đó là cả một nghi vấn cho khách giang hồ, mãi đến nay, không ai biết y xuất xứ từ môn phái nào, không ai biết lai lịch của y.

Như vầng thái dương vừa lên, làm cả bầu trời sáng lạn, y vừa chường mặt trên giang hồ là thình danh của y nổi như cồn, có một thời gian, y làm mưa làm gió khắp nơi, hầu như khuynh đảo toàn thể võ lâm vậy.

Đến, không ai biết từ đâu đến. Đi, không ai biết đi về đâu. Y như hồn ma thoát hiện, thoát ản, hành tung kỳ bí nguy dị khôn lường!

Cái gì nơi y cũng tích cực cả, võ công cực cao, hiểm trá cực độ, tàn bạo vô tương, y không thường xuất hiện trên chốn giang hồ mấy lúc sau này, nhưng nếu y xuất hiện là có đổ máu, thấy rơi, có tang tóc liền.

Tự y, y chẳng có việc gì làm, nhưng y lại thích làm hộ cho người khác. Mỗi lần làm hộ, là y nhận lãnh một số thù lao, và thù lao được ấn định sẵn trong cái mức tối thiểu một ngàn lượng, dĩ nhiên là lượng bạc.

Do đó mà có cái hiệu Trần Thiên Lượng.

Cái hiệu nghe tanh hơi đồng quá!

Sau lưng Trần Khởi Tài, là Đại giáo chủ Song Xà giáo, họ Phí tên Minh Tâm.

Trần Khởi Tài và Phí Minh Tâm từ từ đi tới.

Yến Thiết Y vẫn đứng yên, gương mặt lạnh lùng, hai tay khoanh lại trước ngực, bàn tay đặt nơi chuôi thanh kiếm Thái A.

Trần Khởi Tài nhìn quanh cục diện, lướt ánh mắt trên mấy xác chết, đoạn tặc lưỡi, lắc đầu, kêu lên :

- Thảm! Thảm ghê! Ta chỉ ngồi nghỉ một chút trong khu rừng, mà tại đây lại xảy ra một sự thê thảm như thế này!

Nguyễn Vy Quan rít hận :

- Tài Ông! Bảy Quân tử chỉ còn lại hai, tại hạ cũng mất một vai, tất cả đều do bàn tay ác độc của tên chúa tể Thanh Long xâ! Nếu Tài Ông ra mặt sớm một chút, thì kết quả đâu đến nỗi như thế đó!

Bật cười ha hả, Trần Khởi Tài tỏ vẻ dửng dưng, đáp :

- Người nghĩ sai! Sai bét! Ta từng nói với người là ta thích một mình bay nhảy, múa may, chứ không khoái cái lối quây quần hỗn loạn. Giả như có một cuộc chiến, nếu người để cho mình ta ứng phó thì được, chứ còn hòa vào như bầy chó, chồm chồm nường đám đông mà sủa dọ, thì không bao giờ ta can thiệp. Các người chưa chết hết, thì ta xuất hiện sớm lắm cái quái gì? Nếu sư huynh người không thức dục, ta cũng chưa rời khu rừng đâu!

Phí Minh Tâm đứng phía sau y, nhảy mắt ra hiệu cho Nguyễn Vy Quan, bảo hắn dẫn con giận, đừng nói làm cho Trần Khởi Tài phát cáu, rồi mà hỏng việc lớn.

Nguyễn Vy Quan giận đến rung người, dám bắt kẻ ám hiệu của Phí Minh Tâm lắm, song hắn nghĩ, nếu trở mặt với nhau, thì thiệt mình, lợi địch. Và lại, hắn tự lượng sức, biết không làm gì nổi Yến Thiết Y.

Trần Khởi Tài hướng qua Yến Thiết Y, nhếch đôi môi đầy thịt, cười hi hi, thốt :

- Yến lão ca! Tuy chúng ta mới hội ngộ lần đầu, song xem chừng như có thân giao từ lâu lắm rồi, phải không?

Yến Thiết Y cười nhẹ, gật đầu :

- Tại hạ có cảm giác đó, Trần bằng hữu!

Trần Khởi Tài xoa xoa đôi tay, cười tiếp :

- Đối phó với lão ca, thực ra, tại hạ không nắm chắc phần thắng, bởi lão ca là con người khó chơi nhất trần đời. Phàm ai bôn tẩu giang hồ cũng đều hiểu như vậy. Nhưng, cái đám huynh đệ Song Xà giáo khấn cầu quá, gia dĩ số bạc thù lao lại to, cho nên, tại hạ khó từ khước! Ai đại gì chối bỏ một số bạc lớn, hờ lão ca? Do đó, tại hạ có mặt tại đây, trong phút giây này. Không rõ ma nào ngày xưa thốt ra một câu đề đòi “Nhân vị tài tử, điều vị thực vong”! Câu nói đó chí lý ghê! Chỉ cần thấy bạc là ai ai cũng híp mắt. Lão ca nghĩ, vàng bạc làm gì chẳng giục con người động tâm, phải không?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đúng lý, song chưa phải là chân lý. Chân lý là, sanh mạng quý hơn tiền tài!

Trần Khởi Tài tặc lưỡi :

- Nếu mình biết là nhận bạc mà chẳng nguy hiểm đến bản thân, thì cũng nên nhận chứ?

Giọng hơi trầm, y hỏi luôn :

- Lão ca cho rằng, tại hạ nhận bạc mà đến đây, là đi vào cỏi chết?

Yến Thiết Y cao giọng :

- Trần Khởi Tài, giữa chúng ta, từ xa xưa, không hề có oán, có thù, đường ai nấy đi, nghề ai nấy làm, cơm ai nấy ăn, tại sao vì một số bạc nhỏ mọn, các hạ lại mạo hiểm? Xứng đáng cho các hạ đem sanh mạng làm vật thử thách chăng?

Trần Khởi Tài lắc đầu :

- Làm sao hơn được, lão ca? Cái nghề của tại hạ là gánh vác việc đòi, để mà nhận thù lao, để mà sống, cái nghề đó đâu có bắt buộc tại hạ đắn đo xem đối tượng có thù có oán hay không? Nếu mỗi việc đều đắn đo, thì tại hạ đói rã thây từ lâu rồi còn gì? Phải biết, Song Xà giáo bằng lòng trả cho tại hạ năm vạn lượng đấy, để giúp cho họ báo cái mối thù Đại Kim Hà ngày trước. Trời ơi! Năm vạn lượng đâu phải ít, lão ca! Có lẽ qua cái vụ này rồi, tại hạ

phải đổi hiệu lại là Trần Vạn Lượng! Ngoại hiệu cũ nghe sao nghèo quá!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Chỉ sợ cái vụ này, các hạ phải chấm dứt nghề nghiệp luôn! Và, sau này, nếu có ai nhắc nhở đến các hạ, người ta sẽ gọi các hạ là Trần Vô Lượng!

Trần Khởi Tài tròn tròn đôi mắt, gằn giọng :

- Lão ca muốn chọc tức tại hạ?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Tại hạ từng bị những tay cao cường hơn các hạ hăm dọa, nhưng rút cuộc rồi, chính kẻ hăm dọa sợ ngược lại tại hạ!

Bật cười hắc hắc, Trần Khởi Tài thốt :

- Một tay kiêu bá ắt nói có khác!

Sợ Trần Khởi Tài chùn lòng, Phí Minh Tâm chen vào :

- Tài Ông! Mối huyết hải thâm thù của Song Xà giáo, toàn nhờ vào oai lực của Tài Ông đó, có báo phục được hay không, cũng do Tài Ông. Huỳnh đệ tại hạ đã chỉ cho Tài Ông phân nửa số thù lao rồi đấy.

Trần Khởi Tài cau mày :

- Hối thúc phải không? Hay sợ ta bỏ cuộc, giật luôn số bạc?

Phí Minh Tâm vội vuốt ve :

- Tại hạ đâu dám nghĩ thế! Tài Ông nói quá lời!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mãnh lực kim tiền

Hướng qua Phí Minh Tâm, Yến Thiết Y lắc đầu trách :

- Chúc khổ làm chi, Minh Tâm?

Trầm lạnh mặt, Phí Minh Tâm gằn giọng :

- Ý tứ gì?

Yến Thiết Y từ từ đáp :

- Chúc khổ tạo cái cuộc tranh chấp không đáng này? Chúc khổ tái diễn cảnh tượng sáu năm về trước? Chúc khổ lấy trứng trội đá? Chúc khổ này đề xuất tiền, để đi thỉnh cầu một người không đáng, để nhận cái nhục này?

Cái nhục này, là cái nhục bại, chưa giao thủ mà chàng dám nói thế, đủ biết chàng khinh thường đối phương như thế nào.

Phí Minh Tâm hét :

- Đừng khoác bộ mặt lương thiện, lên giọng dạy đời! Yến Thiết Y, ta hỏi ngươi, ngươi có hạ độc thủ năm xưa không, nghĩ tình đồng đạo, bất chấp nghĩa khí giang hồ, ngươi phá hoại cơ nghiệp của ta, rồi ngươi bảo ta đừng báo thù, phục hận? Tại sao chứ? Cho ngươi biết, ta sẽ đương đầu với ngươi mãi mãi, nếu ta còn một hơi thở, nếu ta còn một ngày nào sống, trừ ra ta tận diệt được lũ ngươi thì thôi! Thanh Long xà và Song Xà giáo không thể đội trời chung giữa hoàn vũ này!

Yến Thiết Y thở dài :

- Ngao cổ! Thảo nào chẳng bại hoại cả thanh danh lẫn cơ nghiệp!

Trần Khởi Tài vỗ tay tán thưởng :

- Tráng trí của Phi lão đệ đáng ngại đấy. Thà ngã vinh hơn đứng nhục. Có thù mà không báo, có hận mà không phục thì sao phải con người? Ngày trước, kẻ kia không dung cho lão đệ một chỗ đứng giữa giòng đời, thì ngày nay, lão đệ há đi nhường nhịn cho kẻ kia được ung dung mãi sao?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng có lý, nhưng vấn đề là các vị có làm nổi cái việc mà các vị huênh hoang tuyên bố đó chăng?

Trần Khởi Tài cười nhẹ :

- Tấn kịch chưa đến hồi kết thúc, người đừng vội phê phán bỏ cục, Yến Thiết Y!

Hãy kiên nhẫn chờ xem...

Trần Khởi Tài lại nói tiếp :

- Thọ nhận tiền tài, vì nhận tiền tài, ta đã nói, Song Xà giáo đã đáp ứng với ta số thù lao năm vạn lượng, ta cũng tiếp nhận phân nửa rồi, chẳng lẽ ta không màng đến phân nửa số còn lại? Màng, là ta phải đóng trọn vai trò. Yến Thiết Y ơi, hai vạn rưỡi lượng, là một con số khá hấp dẫn đấy!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Không thể tránh khỏi một cuộc động thủ giữa ta và người sao?

Trần Khởi Tài lắc đầu :

- Chắc chắn là không rồi!

Yến Thiết Y hỏi :

- Nếu ta đề nghị, mình thương lượng với nhau?

Trần Khởi Tài bật cười ha hả :

- Vị đại Khôi Thủ Sở Giác Lãnh mà cũng có lúc thương lượng nữa à?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nói chuyện nghiêm chỉnh một chút đi, Trần Khởi Tài. Một cuộc thương lượng cũng chẳng phải là một điều hèn hạ, nếu vì sự thương lượng mà chúng ta tránh được cảnh thương vong của một số người.

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Người cứ nói. Nói cho ta nghe đường lối thương lượng như thế nào?

Phí Minh Tâm đâm hoảng, kêu lên :

- Tài Ông...

Y sợ Yến Thiết Y đưa ra một miếng mồi to, cực hấp dẫn, rồi Trần Khởi Tài bị dụ hoặc, dẫm bả rơi Song Xà giáo lắm.

Bị bả rơi, chẳng những Song Xà giáo mất toi số bạc ứng trước là hai vạn rưỡi, bởi khi nào y và Nguyễn Vy Quan dám đòi lại? Mà còn bỏ luôn mối thù bất cộng đái thiên, bởi Trần Khởi Tài rút lui khỏi cuộc thì dù có cái mặt to bằng núi, Song Xà giáo đơn độc cũng chẳng dám khiêu khích Thanh Long xã.

Trần Khởi Tài khoát tay :

- Đừng quỳnh quáng lên như thế, Phi lão đệ cứ nghe hấn nói, xem hấn muốn gì, nào ngu huynh có tỏ thái độ đâu mà lão đệ lại hấp tấp?

Yến Thiết Y hỏi :

- Song Xà giáo hứa tặng nhà người năm vạn lượng thù lao, phải không?

Trần Khởi Tài gật đầu :

- Năm vạn lượng bạc không thiếu một phân.

Yến Thiết Y tiếp :

- Nhưng người chỉ tiếp nhận một nửa, ứng trước, còn một nửa, xong việc rồi Song Xà giáo sẽ giao sau, phải không?

Trần Khởi Tài gật đầu :

- Phải!

Yến Thiết Y hỏi :

- Nếu Song Xà giáo không chịu giao nửa số còn lại, sau khi người nhờ một phép nhiệm màu nào đó, giúp thành công?

Trần Khởi Tài bật cười cao ngạo :

- Thì thăm cảnh tại Đại Kim Hà ngày trước sẽ được tái diễn, và vai chủ động chính là ta, chứ chẳng phải Yến Thiết Y!

Phí Minh Tâm kêu lên :

- Không! Không bao giờ có chuyện chối bỏ, mong giật số tiền! Chẳng những Song Xà giáo sẽ trao ra đủ số, mà còn có tổ chức một tiệc khánh công lớn lao, thiết đãi vị ân nhân vĩ đại.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Ngươi im, đừng chen vào phá cuộc thương lượng của ta!

Rồi chàng tiếp :

- Lấy bạc hai lần, không bằng lấy một lần. Nếu ngươi bằng lòng đứng ra ngoài vòng, ta sẵn sàng trao đủ số vàng năm vạn lượng cho ngươi, ngay bây giờ, bằng hiện kim, bằng ngân phiếu, bằng châu ngọc, bất cứ bằng cái gì ngươi muốn.

Tham niệm chớp ngời nơi ánh mắt, Trần Khởi Tài hỏi :

- Còn lợi tức tại vùng Đại Kim Hà? Các ngươi không chia cho ta?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không được!

Trần Khởi Tài hừ một tiếng :

- Tại sao?

Yến Thiết Y giải thích :

- Lợi tức của vùng Đại Kim Hà, thuộc về doanh nghiệp, mà phạm là doanh nghiệp thì vô hạn định, lại bất đồng đều, khi thu nhiều, khi thu ít, có lúc lỗ lãi. Ngoài ra, sổ sách ghi chép cực phiền phức. Chia cho ngươi, là gián tiếp dành cho ngươi một số cổ phần, ngươi sẽ tranh dành này nọ khi lợi tức thất thu, do đó tranh chấp phát sinh, cuối cùng khó tránh xung đột, điều mà ta không muốn. Cho nên, ta đưa ra một con số, để dứt khoát vĩnh viễn cuộc thương lượng giữa chúng ta! Nên hiểu, chúng ta làm một cuộc sanh ý, một cuộc giao dịch càng sòng phẳng, càng tốt, chứ bảo ta đeo ngươi trên lưng suốt đời thì xin lỗi nhé, ngươi đừng nuôi mộng.

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Tổng kết, ta chỉ nhận năm vạn lượng bạc của ngươi, rồi rút lui ra xa chứ không hy vọng chia chác gì hơn?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Không còn gì minh bạch hơn!

Trần Khởi Tài điểm một nụ cười cầu tài :

- Ngươi có thể châm chước thêm phần nào chứ?

Yến Thiết Y nghiêm sắc mặt :

- Đừng hy vọng! Ta xử sự như thế, là có đạo nghĩa lắm đó! Ta muốn có một thái độ kiên nhẫn với ngươi đó. Phải biết, Thanh Long xã không hề đem dâng của cho bất cứ ai một cách nhu nhược đến thế đâu! Ta khuyên ngươi, nên thấu đáo ý nghĩ của mấy chữ chi túc, an phận. Trèo cao thì té nặng, ích lợi gì Khởi Tài!

Phí Minh Tâm hấp tấp kêu lên :

- Đừng nghe hấn, Tài Ông. Hấn dụ hoặc Tài Ông rõ ràng, chứ làm gì hấn dám đưa ra một số bạc cực to như vậy. Huống chi, Tài Ông đã hứa trước với

bọn tại hạ rồi! Chẳng lẽ Tài Ông vì hơi đồng mà theo mới nói cũ? Hãy suy nghĩ kỹ, Tài Ông!

Nguyễn Vy Quan cũng chen vào :

- Tài Ông đã hứa, xin giữ đúng lời hứa, năm ngàn lượng bạc của bọn tại hạ, là số chắc, và lại một nửa số bạc đã về tay Tài Ông rồi, còn như hấn, hấn nói như vậy mà chắc gì hấn trao ra?

Trần Khởi Tài hét :

- Hai người cảm niệm cho ta nhờ. Ta muốn làm gì tùy ý ta, ta có quyền định đoạt việc của ta. Các người nhờ ta giúp, giúp thì ta lãnh bạc, không giúp thì ta trao hoàn tiền thù lao, bộ các người sợ ta giết hay sao chứ? Đừng chọc giận ta mà khổ đấy!

Phí Minh Tâm ve vuốt :

- Xin Tài Ông dẫn con giận! Dù sao thì bọn tại hạ cũng đáng thương sót hơn đó, Tài Ông! Giúp những kẻ thất thế, là tạo cái hùng danh trên cõi đời, tạo cái đức để dành khi về bên kia thế giới...

Trần Khởi Tài “xì” một tiếng :

- Các người đừng nói chi nữa. Ta nghe rất khó chịu đây.

Về bất mãn hiện lên rõ rệt trên gương mặt của Phí Minh Tâm và Nguyễn Vy Quan.

Cả hai không ngờ Trần Khởi Tài có thể trở mặt một cách dễ dàng và hèn hạ như thế, tuy sự trở mặt đó chỉ mới biểu hiện qua thái độ, chứ chưa phát huy bằng hành động, song cái ý cũng đủ nói lên tư cách con người.

Tuy nhiên, họ chờ xem Trần Khởi Tài có dám đi xa hơn hay không!

Đành rằng, hiện tại, hoặc bất cứ lúc nào, họ không thể đối phó với Trần Khởi Tài bằng vũ lực.

Nếu đủ sức đối phó với y, thì bọn họ cần gì phải thỉnh y trợ giúp?

Nhưng họ cũng có cách báo thù, nếu quả thật Trần Khởi Tài bỏ rơi họ cách trắng trợn.

Trần Khởi Tài đâu đến nỗi quá ngu dại mà chẳng hiểu Phí Minh Tâm và Nguyễn Vy Quan đang phẫn nộ cực điểm?

Nhưng y có sợ gì?

Những kẻ đến yêu cầu, tự nhiên là kém y rồi và có ai sợ kẻ kém hơn mình chứ?

Bất quá, Phi và Nguyễn mắng thăm y là cùng.

Cần gì điều đó, con người ta ai lại chẳng sống vì tiền? Đồng tiền là đầu mối tranh chấp, người giành giật được bao giờ cũng bị kẻ không giành được xuyên tạc, mắng rủa.

Huống chi, cái nghề của y là thế? Ai đấu giá cao hơn, là bắt tay, ai đưa giá thấp, là y bỏ.

Trần Khởi Tài tặc lưỡi, gọi Yến Thiết Y :

- Người đề nghị một cuộc giao dịch, làm cho hai tài chủ của ta phát cáu rồi đó, tuy nhiên, nếu người châm chước thêm chút ít, có lẽ ta sẽ chấp nhận!

Nguyễn Vy Quan và Phí Minh Tâm kêu lên :

- Tài Ông, Tài Ông nói gì thế?

Trần Khởi Tài cười hì hì :

- Nói cái việc có lợi cho ta đấy mà!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng đòi hỏi hơn, Khởi Tài! Như vậy là hậu lắm rồi đó nhé!

Trần Khởi Tài cau mày :

- Ít quá! Ít quá!

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Trái lại, ta cho là nhiều!

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Nhiều!

Yến Thiết Y bữu môi :

- Năm vạn lượng của ta, năm ngàn lượng của Song Xà giáo, số nào nhiều hơn?

Gấp mười lần đó, Khởi Tài!

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Nhưng họ sẽ gia tăng đến năm vạn lượng, họ sẽ hứa chia chác lợi tức Đại Kim Hà nữa, ngươi nghĩ sao? Ngoài ra, ta còn lời hứa. Thuận với ngươi, ta có năm vạn lượng, lại thêm lợi tức, lại giữ tròn lời hứa, ta có đủ ba điều lợi kia mà!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Ngươi quên một điều hại!

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Điều hại như thế nào?

Yến Thiết Y đáp :

- Mạo hiểm! Khiêu chiến với Thanh Long xã là chơi trò nguy hiểm. Giữ lời hứa với Song Xà giáo, bắt quá ngươi thủ nghĩa mà quên rằng đem sanh mạng đùa với tử thần.

Mà hạng người như ngươi, thì sanh mạng quý gấp mười cái “nghĩa”.

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Chưa chắc như vậy đâu, Yến Thiết Y! Cái đó cần phải thực nghiệm mới biết là nó sẽ như thế nào.

Yến Thiết Y thờ dài :

- Nhưng sau cuộc thực nghiệm, ngươi có còn đâu? Bởi thực nghiệm là chuẩn bị về cõi chết đó, Khởi Tài! Ta không muốn ngươi chết, nên bằng lòng đền bù cho ngươi chỗ thiệt hại, vì bỏ cuộc thì dù sao ngươi cũng phải mất số bạc to!

Trần Khởi Tài tặc lưỡi :

- Đành thế, song ngươi đưa ra một cái giá quá thấp!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Thế ngươi đòi bao nhiêu mới xứng ý?

Trần Khởi Tài cười nhẹ :

- Lợi tức tại Đại Kim Hà, mỗi năm lên đến...

Yến Thiết Y lắc đầu, chặn lời :

- Không! Không bao giờ ta chấp thuận vụ Đại Kim Hà vào cuộc thương lượng này, ta không thể chịu đựng phiền phức lưu niên, năm này qua năm khác. Mệt lắm, Khởi Tài ơi!

Trần Khởi Tài cau mặt :

- Ngươi kiên quyết?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cực độ!

Trần Khởi Tài suy nghĩ một chút :

- Lần cuối, ta yêu cầu ngươi, gia tăng số đó lên một ít...

Yến Thiết Y bảo :

- Ngươi thử cho một số xem!

Phí Minh Tâm hoảng hốt, kêu lên :

- Tài Ông...

Trùng mắt liếc qua Phí Minh Tâm một thoáng, Trần Khởi Tài lạnh lùng bảo :

- Lão đệ làm cho ta bức lăm phen rồi đó nhé! Ta hành sự luôn có chủ ý chắc chắn, ngươi không được chen vào việc của ta!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tránh đâu khỏi số

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Giá tiền? Nhất định là ngươi thừa sức chi ra, Yến Thiết Y! Ta dù tham, song tham cũng trong giới hạn nào đó, chứ không phải là không đáy như bọn tầm thường. Ngươi yên trí!

Y bật cười ha hả.

Yến Thiết Y bức gắt :

- Mà ngươi muốn bao nhiêu?

Mường tượng có chủ ý sẵn rồi, Trần Khởi Tài giờ nắm ngón tay, rồi y vừa co từng ngón vừa đếm, đếm xong y thốt :

- Năm! Là năm vạn, nhưng không là bạc, mà là vàng!

Yến Thiết Y “xì” một tiếng rồi so vai, rồi bĩu môi, rồi cười.

Trần Khởi Tài cau mày :

- Ngươi cười cái gì?

Yến Thiết Y vẫn cười, đáp :

- Ta cười cái giả của ngươi nêu ra. Ngươi đòi năm vạn lượng vàng, phải không?

Trần Khởi Tài cao giọng :

- Đúng vậy! Giá tiền là năm vạn lượng vàng!

Yến Thiết Y thờ dài :

- Thế là ta không nghe lầm! Nhưng ngươi thì hồ đồ quá cỡ.

Trần Khởi Tài trùng mắt :

- Ta hồ đồ?

Yến Thiết Y gật đầu.

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Như vậy là ngươi không đáp ứng?

Yến Thiết Y đáp :

- Người đòi hỏi quá phận! Năm vạn lượng vàng, ta có thể xuất phát, song người không đáng tiếp nhận, cái giá của người không đến con số đó, Khởi Tài. Người hay vật, hay bất cứ một món đồ gì cũng có cái giá thích nghi của nó, chẳng hạn, người đem bán một con gà, mà người đòi ngàn vàng, thì người ta sẽ cười là người điên! Tự nhiên, ta không điên!

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Người đánh giá ta thấp hơn năm vạn lượng vàng?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Năm vạn lượng bạc, là cao lắm đó, mua người với giá đó, là ta khách khí đấy, bọn Song Xà giáo chỉ đánh giá người bằng con số năm ngàn lượng bạc, người thấy chứ?

Trần Khởi Tài bật cười ha hả :

- Thế ra, cuộc giao dịch giữa chúng ta bất thành?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tại người đòi hỏi quá phận!

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Người muốn động thủ?

Yến Thiết Y thờ dãi :

- Người chê năm vạn lượng bạc, thì còn biết làm sao hơn? Chê của ta, để thọ nhận một số chỉ bằng một phần mười, thọ nhận để đem sanh mạng giỡn với tử thân, ta không thấy trên đời này có ai ngu xuẩn hơn người! Thực ra, ta không muốn có cuộc chiến nào giữa người và ta, ta hy vọng người đừng dồn ta vào cái thế chẳngặng đừng! Bất lợi cho người lắm đó, Khởi Tài!

Trần Khởi Tài hét :

- Thế tại sao người không chấp nhận cái giá do ta đưa ra?

Yến Thiết Y đáp :

- Người không đủ tư cách mơ mộng đến cái giá đó thì sao?

Bọn người Song Xà giáo thờ phào. Trần Khởi Tài không chấp nhận điều kiện của Yến Thiết Y, thế là cuộc chiến không thể không khai diễn.

Phí Minh Tâm kêu lên :

- Tài Ông sợ mất năm vạn lượng bạc. Bọn tại hạ, để gia tăng đủ số cho Tài Ông, ngoài ra, Tài Ông còn chia lời về doanh nghiệp tại Đại Kim Hà nữa đó!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Đại Kim Hà hiện tại, còn trong tay ta, lợi tức gì mà người hứa chia cho Trần Khởi Tài, hả?

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Yến Thiết Y! Người cố chấp như vậy thì đừng oán trách ta nhé! Người ta, lấy của che thân, chứ người lấy thân che của!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thi của là những vật bất tri, của là khổ thân! Cái khổ, do người tự chuốc, Khởi Tài!

Bọn Song Xà giáo bắt đầu dàn trận, mỗi người giữ một vị trí thuận lợi, sẵn sàng trợ chiến.

Trong khi đó, Trần Khởi Tài từ từ nhích tới từng bước, từng bước.

Bỗng, bàn tay hữu của Yến Thiết Y chộp lên, thanh kiếm nơi tay lóe sáng.

Thấy ánh kiếm, tuy Yến Thiết Y chưa tấn công, Trần Khởi Tài khẩn trương ra mặt, y dùng chân lại liên, mắt luôn luôn chớp.

Yến Thiết Y mỉm cười, hỏi :

- Sao? Hối hận rồi không phải?

Trần Khởi Tài hét :

- Ta chờ ngươi đây! Tiến tới đi, chẳng ai ngăn ngươi đâu!

Yến Thiết Y khoát Thái A kiếm một vòng tròn, rồi thu về, chuyển sang tay tả.

Tay tả vươn ra, mũi kiếm thọc đúng khoảng giữa đôi ngươi của Trần Khởi Tài phát xuất.

Trần Khởi Tài cấp tốc thoái bộ tránh.

Mũi kiếm chuyển động, ngàn sao bạc sáng xanh, ngàn sao rơi ào ào xuống phủ đầu, phủ quanh mình Trần Khởi Tài.

Nhanh như chớp, Trần Khởi Tài trần mình qua một bên, bụng sát mặt đất, chuôi ra ngoài vùng kiếm ảnh.

Yến Thiết Y không buông tha, tiến theo sát.

Trần Khởi Tài lách mình trần sang, lùi hậu, không dám đương diện tiếp đón thế công của địch, dù chương pháp Phách Không Toái Đỉnh của y cực kỳ lợi hại.

Vũ khí của y là Lư Tinh chùy, đôi quả chùy giấu trong tay áo, đầu dây cột vào cổ tay.

Dùng chương tất phải đánh gần, mà đánh gần là đem bàn tay thịt xương chạm vào kiếm, thịt làm sao chống lại được với thép, nên Trần Khởi Tài bỏ chương dùng chùy.

Đôi quả chùy hoặc giao chuyển, quả sau nối quả trước, hoặc hai quả cùng giao chéo nhau, chùy rít gió vù vù, tạo khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Chùy của y có hình thức đặc biệt, mình to bằng nắm tay, ngoài nhọn, trong tròn, chùy màu đen, dây chùy bằng da trâu vừa dẻo vừa chắc.

Thình thoảng, y cũng tung ra một vài chương lực, tiếp trợ với chùy.

Quả y là một tay cao cường, giả như hôm nay, không có Yến Thiết Y thì chắc chắn là bọn Hùng Đạo Ngon và Vệ Sơn Long phải bị y hạ tại trường.

Tài nghệ đó ngang mức độ bản lĩnh của bọn lãnh chúa là Âm Phụ Cửu.

Cho nên, vừa trông thấy y xuất hiện, Yến Thiết Y lắc đầu, bồi thu thập được y, dù cho là chính chàng xuất thủ, cũng phải khó khăn, nói chi các thuộc hạ.

Chả trách, Song Xà giáo dám đến tận Sở Giác Lãnh, quyết tâm phục thù báo hận.

Yến Thiết Y ung dung điều khiển thanh kiếm, chốc chốc lại chọc sang một nhát, làm cho Trần Khởi Tài kinh hãi từng chớp, từng chớp.

Song phương đã trao đổi được bốn mươi chiêu.

Trần Khởi Tài đã xuất hạn đầy mình, hơi thở dập dồn. Bình sanh, y chưa gặp một đối thủ nào có thể cầm cự với y trong bằng ấy số chiêu.

Giờ đây, đã xuất phát đến bốn mươi chiêu rồi, y chưa nắm được ưu thế, chẳng những vậy, đối phương cứ ung dung như lúc đầu, còn y thì vừa mệt, vừa bối rối.

Xuất phát bốn mươi chiêu, y vận dụng công lực quá nhiều, hầu như xuất phát bốn mươi chiêu, vất vả, nguy hiểm, không tưởng nổi.

Bọn Song Xà giáo đứng bên ngoài, nín thở theo dõi cuộc chiến. Họ không đánh, nhưng người nào cũng đổ mồ hôi lạnh ướt mình.

Rồi dần dần, họ lo âu.

Họ thấy bức tường họ nương tựa, mong báo oán phục hận, bức tường đó như không vững chắc lắm, theo chỗ tường trọng của họ lúc ban sơ.

Nếu Trần Khởi Tài bại?

Song Xà giáo sẽ vĩnh viễn tan rã, cơ nghiệp tiêu, thình danh mất!

Một canh bạc mà họ đen tất cả vốn phó cho rủi may! Và hiện tại thì họ thấy rủi nhiều, may ít!

Rồi họ nhớ lại sự tình sáu năm về trước, tự hỏi, lúc đó gan nào mà họ dám chống đối Thanh Long xã?

Đứng ngoài vòng chiến, họ có đủ bình tĩnh nhận xét tài nghệ đối phương, cái tài quán tuyệt trần gian!

Giả như, khi xưa họ sáng suốt thấy rõ ràng một đối phương lợi hại như thế, thì chắc chắn là họ nhận bại trước khi xuất thủ rồi. Thà mất quyền lợi trên giải Đại Kim Hà, song ít ra họ cũng bảo tồn được thực lực, chứ có đâu để tiêu điều xơ xác mãi đến sáu năm sau mới gây dựng lại nổi?

Và, họ cũng sẽ sáng suốt luôn mà cam phận yếu, bỏ mọi ý chí phục thù báo hận.

Chắc gì họ thực hiện ý chí đó được?

Trong khi họ suy nghĩ viễn vông thì bên trong cuộc chiến vẫn tiếp diễn đều đều.

Bỗng, Trần Khởi Tài lạng mình xuống thấp, vọt từ từ vọt xéo lên, đôi chùy bắn tới, đồng thời hai đạo chưởng phong cũng vút đi, bồi tiếp.

Yến Thiết Y chọc kiếm tạo thành một chiếc thuẫn kiếm quang, ngăn chặn cả chưởng lẫn chùy.

Nhưng kiếm càng loang, chưởng ảnh, chùy ảnh cũng phát mạnh, một biến mười, mười biến trăm, trăm biến ngàn, biến vạn...

Đã đến lúc Trần Khởi Tài giờ tuyệt kỹ, Đại Hoàn thất thập thức ra sử dụng.

Rất ít khi y giờ tuyệt kỹ, có thể bảo là từ lúc xuất hiện đến nay, chưa lần nào y bị bắt buộc phải sử dụng tuyệt học.

Bây giờ thì không còn đắn đo được nữa, y hy vọng với tuyệt học đó, y sẽ xoay chiều cục diện, trước hết lấy lại quân bình, rồi từ quân bình, tiến đến ưu thế.

Nhưng, Yến Thiết Y không hề bối rối, điều khiển thanh kiếm vững vàng, kiếm quang từng từng, lớp lớp bao bọc quanh mình, hộ vệ chàng một cách kín đáo, chặt chẽ.

Rồi từ thân hình chàng xuất phát một lực đạo lạ kỳ, lực đạo phát ra, cuộn cuộn như trăm ngàn lượn sóng, tiếp nối tràn đi, chẳng những đẩy chùy và chưởng bật dội trở về, mà cả Trần Khởi Tài cũng không đứng vững, phải lùi lại từng bước, từng bước.

Đứng bên ngoài, thoạt đầu, bọn Song Xà giáo thấy Trần Khởi Tài thay đổi chiến pháp và Yến Thiết Y chỉ thủ chứ không công, định ninh là Yến Thiết Y bị áp lực của chùy và chưởng, hết phương tung hoành, họ reo hò lên, mừng rỡ tưởng là Trần Khởi Tài đã thắng rồi vậy.

Kế đó, thấy Trần Khởi Tài lùi, lùi mãi, lùi với vẻ quỳnh quáng, họ thất vọng đâm lo.

Bất thành linh, Trần Khởi Tài hét lên một tiếng, thay vì lùi, lại tiến gấp.

Một quả chùy bay sang, Yến Thiết Y lách đầu vai, né tránh.

Trần Khởi Tài cấp tốc tung mình lên, gạt cổ tay ngoài quả chùy lộn về, thuận thế giáng luôn xuống đầu vai của Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y vì lách vai, thành thất thế, gia dĩ cử động của Trần Khởi Tài cực nhanh, chàng không làm sao tránh kịp.

Quả chùy xuống trúng đầu vai tả của chàng, lướt đi luôn.

Mũi chùy quét ngang đầu vai, rọc tét ngang một đường, máu tuôn ra xối xả. Thanh kiếm Thái A rơi luôn xuống đất.

Hùng Đạo Nguơn xám mặt, tưởng chừng đất dưới chân sụp thành lỗ, làm y chói với.

Trần Khởi Tài bật cười ha hả, tiến lên, tấn công luôn.

Yến Thiết Y trúng đòn đó, mắt thẳng băng, nhào xuống đất, nhưng nhanh như chớp, Trần Khởi Tài chưa lao người tới là chàng đã vọt đứng lên rồi.

Vừa đứng lên, như mũi tên lao, chàng xoạc chân nhào mình tới.

Nếu ai không theo dõi kịp động tác của chàng, hẳn là phải cho rằng chàng bị Trần Khởi Tài đẩy dội trở lại. Bởi, vừa vút mình tới là chàng thoái thân ngay. Khi chàng trụ bộ thì khoảng cách giữa song phương độ ba trượng.

Đồng thời gian, Trần Khởi Tài kêu “ừ” một tiếng.

Tay ôm ngực, y loạng choạng lùi lại, lùi đến mấy bước mới đứng vững được.

Thần sắc của y biến đổi quái dị, ngờ ngờ ngác ngác như không tưởng là có việc như thế xảy đến cho y, kinh hoàng, khủng khiếp như không ngờ đối phương lợi hại cỡ đó.

Y lại sững sờ khổ sở, gương tròn đôi mắt to bằng mắt lợn, nhìn chòng chọc đối phương, rồi đến đôi môi dày đầy thịt mấp máy, như muốn nói gì đó, song chẳng tiếng nào thoát lọt.

Bọn Song Xà giáo vừa cao hứng, vụt xiu mặt, niềm thất vọng hiện lên nơi mắt, gương mặt trầm trầm, có lẽ lần này, thì niềm thất vọng sẽ không còn ly khai họ nữa...

Bây giờ thì đến lượt Hùng Đạo Ngươn nổi hứng, y bật cười vang, reo hò tán thưởng vị Khôi Thủ chuyển nguy thành an một cách tài tình.

Hai bàn tay đặt nơi ngực, Trần Khởi Tài ngăn chặn máu phun ra, nhưng máu vẫn trào, máu theo kẽ ngón tay chảy ra ròn ròn, phút chốc thấm đỏ vạt áo phía trước.

Máu ra nhiều quá, gương mặt hồng nhuận của y biến màu xanh, càng lúc càng xanh hơn, đôi chân chừng như yếu lại, không kềm nổi thân hình phì nộn, thân hình bắt đầu rung rung, thoát tiên như rừng mình, dần dần thì rung thấy rõ.

Đầu vai thọ thương, Yến Thiết Y có cái vẻ không nghe đau đớn gì, cầm thanh kiếm Chiêu Nhật chà chà vào vạt áo, lau sạch máu, rồi tra luôn vào vỏ.

Một lúc lâu, Trần Khởi Tài mới thốt :

- Ta... ta quên...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Ngươi quên ta còn một thanh kiếm thứ hai, thanh đoản kiếm, mang cái tên Chiêu Nhật. Phàm ai giao thủ với ta, điều tối cần là không nên quên thanh kiếm đó! Và xưa nay, có biết bao nhiêu người bỏ mạng chỉ vì quên điều tối cần thiết đó! Quên nó, cầm như quên sinh mạng!

Trần Khởi Tài cắn hờn rít :

- Năm vạn lượng! Chẳng những mất toi, mà còn toi luôn tính mạng!

Yến Thiết Y tặc lưỡi :

- Ai bảo ngươi quá ngu? Bây giờ thì muộn rồi! Đường ranh ranh tử chỉ bằng một sợi tóc, ngu xuẩn là vượt sợi tóc dễ dàng!

Khí uất bốc lên, Trần Khởi Tài bước tới.

Nhưng, thân hình vừa dạn, là vừa ngã cúi, y không gượng lại nổi, đành ngã luôn.

Vĩnh viễn y không còn đứng lên được nữa.

Hùng Đạo Ngươn reo to :

- Hoan nghinh Khôi Thủ! Hoan nghinh!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Chấp nhận lời khen của ngươi, Đạo Ngươn!

Hướng qua bọn Song Xà giáo, Yến Thiết Y tiếp :

- Bây giờ, đến lượt các ngươi! Phí Minh Tâm! Nguyễn Vy Quan! Hai ngươi thấy đó, ngoan cố mà làm gì? Trước đây, ta khuyên hai ngươi không nghe, hiện tại, dù các ngươi có lạy ta mà van cầu, ta cũng chẳng dung tha! Hãy dọn mình đi theo Trần Khởi Tài xuống dưới đó mà thuê đám, mướn chém!

Phí Minh Tâm gào to :

- Mạng ngươi còn dài, ta công nhận! Chẳng qua hoàng thiên bất công, trợ kẻ ác, phụ người hiền! Trời hại ta, Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Sai! Phí Minh Tâm! Trái lại, hoàng thiên hữu nhân, phàm những kẻ ngã gục, đều là những kẻ ác, ngươi thấy đó, trước Khởi Tài, bao nhiêu kẻ ác đã ngã, sau Khởi Tài, những kẻ ác sẽ lần lượt ngã, trong số đó có bọn Song Xà giáo các ngươi!

Phí Minh Tâm hét :

- Đứng lên mặt, Yến Thiết Y! Ta quyết không đội trời chung với ngươi, thì cùng lắm là mất mạng thôi. Ta sẽ liều sống chết với ngươi!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Hoàng thiên đã muốn cho kẻ ác bị loại trừ, thì cái số của các ngươi đã vậy, tránh đâu cho khỏi số! Đã đến lúc tà giáo Song Xà của các ngươi bị tiêu diệt rồi đó.

Hùng Đạo Ngươn cao giọng :

- Khôi Thủ! Giao phần thu thập đám đó cho thuộc hạ đi! Chúng không xứng đáng cho Khôi Thủ ra tay!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cứ để cho ta. Có vậy, các vị bằng hữu của ta mới an lòng nhắm mắt.

Hùng Đạo Ngươn nói :

- Cũng được, song Khôi Thủ hãy nhanh chóng một tí nhé, mình còn trở về Tổng đường, trong ấy có mấy vị bằng hữu đang chờ. Nên nhớ là đừng chừa một tên nào trong Song Xà giáo sống sót!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Ta đâu có muốn một thời gian sau, chúng sẽ trở lại với một tiếng Trần Khôi Tài khác!

Chàng lại hỏi :

- Đám Thắt Quân Tử, còn được mấy tên?

Hùng Đạo Ngươn tính :

- Khôi Thủ giết một, lão Tiền giết một, lão Tôn hạ một, tuy tên này chưa chết, song rồi cũng phải chết, hơi thở của hán mồi mòn.

Yến Thiết Y thốt :

- Thế là còn bốn mạng! Ta cho người đó, làm sao được thì làm. Phần ta, chặt hai đầu rân này.

Hùng Đạo Ngươn cười lớn :

- Thế thì thú quá! Mình bắt đầu đi, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y lại gật đầu :

- Phải! Cần tranh thủ thời gian, Đạo Ngươn!

Bọn Song Xà giáo sáu người, phần đứng tại phía sau, vị trí bất đồng, sáu gương mặt đều khăn trương, ẩn ước có niềm kinh khiếp.

Tuy nhiên, Nguyễn Vy Quan sáng mắt lên.

Hắn vừa thấy thanh Thái A kiếm của Yến Thiết Y còn nằm trên mặt đất, chỗ đó gần nơi hắn đang đứng, nhưng lại cách Yến Thiết Y ngoài ba trượng.

Nếu hắn đoạt thanh kiếm, thì Yến Thiết Y không làm sao ngăn chặn kịp thời.

Nhìn thần sắc của Nguyễn Vy Quan, Yến Thiết Y biết hắn toan tính làm sao rồi.

Chàng nhìn hắn, vừa gật gù, vừa thốt :

- Tính như vậy, được lắm, Vy Quan! Ta xem, người cũng còn khôn ngoan phần nào đấy!

Nguyễn Vy Quan hừ lạnh :

- Người nói gì?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Người không hiểu?

Nguyễn Vy Quan lại “hừ” một tiếng :

- Hiểu quái gì được ý tứ bản thủ của người!

Yến Thiết Y đưa tay chỉ thanh Thái A kiếm, nheo nheo mắt hỏi :

- Người tưởng rằng, nếu người nhặt thanh kiếm đó, thì có ảnh hưởng lớn đến ta?

Nguyễn Vy Quan nghe nóng mặt buông giọng lý :

- Giả như ta có tưởng như vậy đi nữa, thì sao?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Bình sanh, ta không thích kẻ khác mó tay vào vũ khí của ta. Hà huống kẻ mó tay lại là một kẻ đối đầu? Thái A kiếm không bao giờ lại lọt vào tay ai cả, và kẻ nào tiếp xúc nó, kẻ đó bất hạnh nhất trần đời. Kẻ đó phải vĩnh viễn giã từ cuộc đời!

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Tuy nhiên, nếu ngươi tưởng rằng mất thanh kiếm đó, là ta mất đi oai lực, ta sẽ không còn lợi hại nữa, thì ta sẵn sàng để cho ngươi có cơ hội nhặt lấy nó, xem cục diện có biến đổi mây may chăng? Không cần đến nó, ta vẫn lấy tánh mạng của ngươi được như thường. Dễ như thường!

Nguyễn Vy Quan chớp mắt :

- Ngươi nói thật?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Không bao giờ ta nói ngoa. Ta muốn chứng minh là ta không khoác lác! Đối phó với ngươi, ta cảm như trò trẻ, thì ta cần gì sử dụng kiếm?

Nguyễn Vy Quan hỏi :

- Ngươi không ngăn trở?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không!

Nguyễn Vy Quan lướt nhanh tới, cúi mình nhặt thanh Thái A kiếm cầm tay.

Nhìn thanh kiếm, hấn buộc miệng kêu lên :

- Quý vô cùng!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Hấn vậy rồi! Vật tùy thân của Yến Thiết Y mà! Nó phải có giá trị chứ!

Nguyễn Vy Quan cao giọng :

- Hiện tại ta muốn thấy một Yến Thiết Y không kiếm mà có thể tỏ ra là một kiêu bá trên giang hồ hay không! Ta muốn xem thử oai phong của ngươi như thế nào khi mất kiếm! Đây, Yến Thiết Y, nếu ngươi có bề gì, thì cũng tại ngươi cam tâm tình nguyện đây nhé!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta sẽ không nói gì đâu, Vy Quan!

Hướng qua Phí Minh Tâm, Nguyễn Vy Quan tiếp :

- Hấn tự đào mồ, tình nguyện chui xuống lòng đất đó, nhị sư huynh! Minh còn chờ gì nữa?

Phí Minh Tâm nghiêng răng :

- Yến Thiết Y! Giờ cuối cùng của ngươi đã đến rồi!

Người ta, trước khi xuất thủ thế công, cũng phải có lấy một tư thế nào đó, nhưng Nguyễn Vy Quan thì không vậy, đang đứng tự nhiên, bất thành linh hấn lướt tới, tay tả cầm thanh Thái A kiếm, hấn vung lên, tay hữu cầm Đoạt Mạng Xà Mâu cũng vung theo, kiếm chỉ xuất phát cách thông thường, còn mâu thì theo đúng tuyệt học của hấn, gồm ba mươi thức. Mâu chớp chớp, linh hoạt vô cùng.

Yến Thiết Y thì triển một thân pháp cực nhanh, tính toán kỹ từng đường kiếm đường mâu, tránh né trong một góc độ cực hẹp, bất quá vừa đủ nhường vũ khí địch lướt qua, trong khoảng cách suýt soát một tấc là cùng.

Lắm khi, chàng né tránh trước, thành thử khi kiếm hoặc mâu bay sang, thì Nguyễn Vy Quan đã mất cái đích rồi, kiếm hoặc mâu chỉ còn thọc vào khoảng không một cách vô ích.

Bốn Quân tử còn lại, cùng hét lên một tiếng, cùng ào tới, bao vây Hùng Đạo Nguon.

Vốn đã chuẩn bị sẵn rồi, Hùng Đạo Nguon ngang nghiêng múa đôi đoản thương nghênh đón.

Né tránh một lúc, Yến Thiết Y phản công.

Chàng vung song chưởng, tạo chưởng ảnh trùng trùng, cuồng phong dấy động xoắn tít chunh quanh Nguyễn Vy Quan.

Đối phương tay không, Nguyễn Vy Quan có đến hai món vũ khí mà vẫn chẳng tạo được một ưu thế nào.

Bắt buộc Phí Minh Tâm phải trợ chiến.

Yến Thiết Y không hề nao núng, ung dung nghinh chiến.

Chàng cố bức dồn Nguyễn Vy Quan lùi lại phía Phí Minh Tâm, cho cả hai đùn đồng lại, Nguyễn và Phi biết vậy, song mấy lần tách nhau ra mà cũng không tách được lâu, rốt cuộc lại dồn chung một chỗ, ngọn côn đầu có khía của Phí Minh Tâm, vang một tiếng “coong”.

Nhưng trong lúc đó, Yến Thiết Y kín đáo rút thanh Chiêu Nhật kiếm vung lên.

Côn chạm mâu, côn và mâu cùng bật dội trở lại.

Chiêu Nhật đoản kiếm bay sang, Nguyễn Vy Quan quýnh quáng không làm sao quay Thái A kiếm lộn về ngăn chặn kịp, hứng trọn một nhát kiếm nơi ngực. Chiêu Nhật đoản kiếm đâm lút tận chuôi.

Liên theo đó, Yến Thiết Y rút kiếm về, xoay người nửa vòng, thọc nhanh qua Phí Minh Tâm, trúng nơi hông, mũi kiếm lút sâu vào sườn.

Chỉ qua một thoáng, chàng hạ được hai đối thủ.

Yến Thiết Y lau sạch máu nơi Chiêu Nhật đoản kiếm dưới đế giày, tra kiếm vào vỏ rồi bước tới cạnh Nguyễn Vy Quan, nhặt luôn thanh Thái A kiếm.

Đoạn chàng nhìn sang cuộc chiến giữa Hùng Đạo Ngươn và bốn Quân tử.

Chàng giục :

- Nhanh lên, Hùng Đạo Ngươn!

Sẵn thanh Thái A kiếm nơi tay, chàng tiến lên, vung tay loang một vòng. Hai Quân tử không kịp rú thảm nửa tiếng, cũng ngã nhào.

Còn lại hai tên, chúng hoảng quá, nên chậm ứng phó, bị Hùng Đạo Ngươn tặng mỗi tên một ngọn đoản thương.

Hùng Đạo Ngươn thở phào thốt :

- Chiến trường thu dọn kỹ rồi đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta đã khuyên chúng hết lời, chúng không nghe! Ngoan cổ lắm chỉ thiệt thân thôi.

Yến Thiết Y lại nghiêm giọng chỉnh Hùng Đạo Ngươn :

- Ta thấy ngươi quá chặt vật với bốn tên Quân tử của Song Xà giáo đó, Đạo Ngươn. Nên nhớ, thân xác của chúng ta càng ít vết sẹo càng đẹp, sẹo đánh là huy chương của thành tích oai hùng, song nó cũng là một chứng tích nhục nhã, từ nay ngươi nên năng luyện đôi đoản thương của ngươi. Đừng quá ỷ trước vào ta mà rồi có một ngày nào đó, ngươi sẽ tui hận.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Âm hồn bất tán

Thoáng đỏ mặt, Hùng Đạo Ngươn áp ứng :

- Huân thị của Khôi Thủ, thuộc hạ xin ghi vào lòng. Thực ra, bọn ấy là những tay khá, giả như một đối hai, thì thuộc hạ dễ dàng nuốt sống chúng, nhưng một đối bốn, dù sao thuộc hạ cũng có lúng túng, hoang mang...

Yến Thiết Y nói :

- Bại, thì không rồi, mà thắng thì ngươi khó khăn lắm, bất cứ trong cuộc chiến nào, mình càng kéo dài thời gian, càng bất lợi. Cố gắng trau dồi bản lĩnh, để luôn luôn dành phần chủ động trong mọi cuộc tranh chấp. Ta hy vọng ngươi hay Thôi Hậu Đức, cùng bọn Vệ Sơn Long đều càng ngày càng tiến bộ.

Thanh Long xã cần có sự tiếp trợ đắc lực của các người, chứ chẳng phải do một ta mà được kiên cố.

Nhìn quanh một lượt khắp bốn thủ hạ đứng thành hàng bên ngoài xa xa, chờ lệnh, Yến Thiết Y khoát tay, bảo :

- Ở lại đây mười tên, thu dọn chiến trường sạch sẽ, còn bao nhiêu, quay mình chạy về Tổng đường..

Yến Thiết Y lại dặn thêm :

- Xác nào chôn được, thì chôn, không chôn được, quăng xuống hồ, xách nước rửa máu sạch sẽ, làm sao cho tàn tích tiêu tan.

Hùng Đạo Ngươn tiếp nói :

- Không nên lục soát trong các thi thể lấy tài vật. Hãy để cho chúng mang luôn xuống tuyền đài. Các người đừng tham lam vu vơ, mà rồi hồn ma của chúng cứ mãi về yêu sách trong mộng.

Mười thủ hạ cùng “vâng” một tiếng.

Hùng Đạo Ngươn cao giọng tiếp :

- Xong việc rồi, tìm ta mà báo cáo công tác.

Thủ hạ lại “vâng” một tiếng, đoạn phân nhau chạy đi thi hành trách vụ.

Trong khi đó thì Yến Thiết Y từ từ bước về phía Đạn Kiếm Lâu.

Đạn Kiếm Lâu là vọng lâu canh nơi cổng, như cái tên của nó, tòa vọng lâu này luôn luôn có mai phục một số nhân viên, sẵn sàng ứng chiến khi có sự xâm nhập bất thần của địch.

Hùng Đạo Ngươn chạy theo sau chàng.

Y gọi :

- Mình vào gấp bên trong chứ, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y buông một câu ngoài đề :

- Ta vừa nghĩ đến Trần Khôi Tài đây!

Hùng Đạo Ngươn trở mặt :

- Chẳng lẽ còn vấn đề liên quan đến hắn? Cả Trần Khôi Tài lẫn Song Xà giáo đều bị tiêu diệt hết rồi mà?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Chẳng phải là hậu hoạn hay hậu quả gì cả. Ta cảm khái về lòng tham của con người. Tham là nguồn gốc của mọi tai họa. Nếu con người biết đủ, biết dừng ở cái mức thích nghi của mình, thì làm gì có sự tranh chấp, làm gì có họa diệt thân? Chẳng qua, người ta nuôi dưỡng dục vọng vô cùng tận, làm hết sức mình để thỏa mãn dục vọng không đáy đó, được tấc đòi thước, được thước đòi trượng, đòi dặm, cho nên suốt đời không bao giờ mãn nguyện, để rồi cuối cùng phải chết với niềm bất mãn, dù rằng họ thu hoạch một tích tụ phi thường.

Hùng Đạo Ngươn gật đầu :

- Phải lắm!

Yến Thiết Y thở dài :

- Năm vạn lượng bạc, kể ra cũng làm một sự nghiệp khá lớn đấy, nếu Trần Khôi Tài khiêm nhượng một chút, hắn sẽ hài lòng với số bạc đó, hắn sẽ được sống sung sướng suốt đời. Bây giờ thì, chẳng còn gì, cả sanh mạng cũng đi đời luôn!

Nhưng, Hùng Đạo Ngươn đâu phải là con người thích dài dòng, về thứ triết lý đó, y gật đầu cho có lẽ vậy thôi, rồi y hỏi :

- Vết thương của Khôi Thủ?

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Không đáng kể. Rách da, tét thịt là sự thường của những kẻ ăn com mặc manh áo, qua lại giang hồ. Qua mấy hôm là sẽ lành thôi.

Hùng Đạo Ngươn trầm ngâm một chút, lại hỏi :

- Tại sao lúc đó Thái A kiếm vượt tay Khôi Thủ? Khôi Thủ giả vờ, để dụ địch, hay là thực sự bị đánh rơi kiếm?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Phách Không Toái Đình chuông của Trần Khôi Tài lợi hại lắm, thường thường kinh đạo phát ra, thì chỉ cuốn thẳng tới đích thôi, nhưng kinh đạo của Trần Khôi Tài trái lại đặc biệt, nó không cuốn thẳng tới, mà nó xoáy xoáy như con trốt, như hốt mục tiêu về với hấn, ta bị hấp lực của Đại Hoàn thất thập thức do hấn phát xuất thành ra chói với, suýt chi trì không vững. Hấp lực đó mạnh quá, hốt luôn thanh kiếm của ta, trong lúc bất thần, ta không kịp kèm chắc, thành ra kiếm vượt tay. Sự thật là vậy, ta không hề giả vờ. Chỉ có việc ta ngã xuống, thì đúng là ta lừa hấn. Ta làm như không phương tiếp tục giao thủ được nữa.

Hùng Đạo Ngon cười hì hì :

- Và cuối cùng, Trần Khôi Tài mắc mưu! Khôi Thủ làm thuộc hạ lên ruột từng chấp, từng chấp vậy đó!

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Nếu đổi lại là thuộc hạ ở vào địa vị hấn, thì thuộc hạ chấp nhận số bạc thương lượng, vẫn có danh nghĩa và vinh dự hơn số bạc thuê, đành là không hơn không kém gì.

Đặt chân lên thềm Đạn Kiếm Lâu, Yến Thiết Y đưa mắt nhìn quanh, lộ vẻ nghi ngờ, đôi mày cau lại.

Chàng dừng lại đó.

Hùng Đạo Ngon vội hỏi :

- Khôi Thủ phát hiện ra điều chi phải không?

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tại sao vắng lặng thế này?

Vắng lặng thật! Không một bóng người, không một tiếng động.

Bây giờ Hùng Đạo Ngon mới để ý. Y cũng lấy làm lạ như Yến Thiết Y, lẩm nhẩm :

- Tại sao thế? Tại sao? Chẳng lẽ...

Y muốn nói, chẳng lẽ địch đã làm sạch tất cả những người trong khu Đạn Kiếm Lâu, nhưng y làm sao mở miệng nói câu đó được?

Đúng lúc đó, từ phía trong sâu, một bóng người lao vút qua, toàn thân nhuộm máu hồng, trông rợn vô cùng.

Hấn thở hồng hộc, như dùng chân mà vượt hàng trăm dặm dài, không hề dừng lại một phút.

Người đó, là một trong năm vị Tự sự tại Hình đường, tên là Hà Tam, ngoại hiệu Thiết Cước.

Hùng Đạo Ngon lướt tới chặn lại, hét :

- Hà Tam! Làm gì mà ngươi có cái vẻ hồn bất phụ thể thế, hà?

Thấy Yến Thiết Y và Hùng Đạo Ngon, Hà Tam như thấy cứu tinh, vội chạy đến báo cáo :

- Bẩm Khôi Thủ và đại hộ vệ, nguy! Nguy to! Bọn thuộc hạ... tôi vội chạy báo! Địch hùng mạnh quá...

Yến Thiết Y bình tĩnh khoát tay :

- Thở đi, thở cho khỏe rồi hãy tường trình sự việc, Hà Tam. Đừng vội vã!

Hùng Đạo Ngon “hừ” một tiếng :

- Ngươi thì luôn luôn vậy đó, tại sao lại không trầm được tính khí chứ? Là một Tự sự Hình đường, ngươi cứ giữ tính nóng nảy, hấp tấp như thế thì có ngày gần oan ức cho người ta không nhỏ đấy!

Thở một lúc, lau mồ hôi mắt, Hà Tam bắt đầu thuật :

- Khôi Thủ và các vị ra bên ngoài rồi, thì địch đến liền. Chúng gồm năm tên, bọn thuộc hạ hay kịp lúc, kéo đến bao vây. Nhưng, chúng là những tay cực cao cường, chẳng những bọn thuộc hạ không ngăn chặn nổi, mà còn bị chúng hạ sát lần hồi, cho đến lúc thuộc hạ chạy ra đây thì đã có hơn hai mươi đệ huynh bị chúng đánh ngã.

Ngoài ra, chúng còn đang dùng hỏa dược, đốt cháy khắp nơi. Vị trưởng nhóm Tư sự là Đặng Trường, mấy lượt phái đệ huynh chạy đi thông báo với Khôi Thủ, song chẳng người nào thoát chạy khỏi tay chúng. Minh bao vây chúng mà rồi trở thành bị chúng dồn đóng lại một phía, ngăn chặn mọi liên lạc với bên ngoài. Cuối cùng, thuộc hạ liều chết vọt đi...

Yến Thiết Y lại khoát tay :

- Được rồi! Ta đã hiểu!

Hà Tam lại tiếp :

- Sau đó, Tôn Tam Năng và Tiền Mộ Cương vào đến, cục diện xoay chiều trở lại.

Hai Vệ Sơn Long đáng ngả ba tên bên đối phương, nhưng lão Tiền thọ thương nơi đùi và một người Tư sự Hình đường táng mạng. Bất ngờ, từ trong xo nào đó chẳng rõ, hai tên nữa chạy ra, tăng cường thực lực của đối phương, hai tên này có bản lĩnh cao cường gấp mười lần ba tên đã chết. Tiền Mộ Cương vì thọ thương, yếu sức, không chỉ trì nổi, bị địch sát hại. Một Tư sự Hình đường nữa cũng bị hai tên sau giết luôn. Hiện, tình huống cực kỳ nguy ngập, Đặng Trường và Tôn Tam Năng hết phương chống đỡ, cả hai có thể bị hạ trong bất cứ phút giây nào. Còn bọn thuộc hạ thì có thêm mười người nữa đang bị chúng dồn vào tử địa...

Hùng Đạo Nguơn hét lên như sấm :

- Tức chết! Tức chết! Bọn này từ đâu đến mà dám tung hoành tại Tổng đường Thanh Long xã như vào chỗ không người?

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Ngươi ra đây tìm ta, để cầu viện nơi ta? Giả như ta còn bận giao đấu với đám Song Xà giáo thì sao?

Hà Tam kinh hãi, ấp úng :

- Cái đó... cái đó... Khôi Thủ ơi! Bọn thuộc hạ hết phương chi trì, nếu tình hình không chuyển biến thì... chắc là sẽ còn nhiều người nữa ngã gục.

Yến Thiết Y hỏi :

- Địch hiện đang ở đâu?

Hà Tam đáp :

- Ở phía hậu viện, bên hữu :

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đi!

Hùng Đạo Nguơn vươn tay nắm cánh tay Hà Tam, lôi hấn chạy đi như bay.

Vừa chạy, Hùng Đạo Nguơn vừa mắng, mắng liên miện, Hà Tam thì chẳng nói gì, bất quá chốc chốc hấn phụ họa một vài tiếng, lấy lòng người đại hộ vệ của Khôi Thủ thôi.

Qua khỏi Đạn Kiếm Lâu, họ thấy rõ bức tường sau của Long Hồn sảnh đồ vỡ, gạch vôi dòn đổ, cả ngôi mái hậu của đại sảnh cũng đổ xuống, cát bụi còn bay vùn vùn, chưa lắng đọng hẳn.

Hùng Đạo Nguơn lại hét :

- Ta có cho hơn trăm thuộc hạ từ ngoài cổng chạy vào tiếp viện các ngươi, chúng đi đâu mà để cho địch tự tung, tự tác như thế này?

Hà Tam đáp :

- Họ vừa vào đến nơi thôi, họ vào sau khi địch phóng hỏa pháo phá vỡ Long Hồn sảnh như thế đó.

Họ vượt qua Hắc Vân Kiều, đến hậu viện.

Từ Hắc Vân Kiều nhìn tới, họ thấy xác chết nằm ngổn ngang, dài dài đến tận địa.

Xa xa, các đệ huynh Thanh Long xã thủ vũ khí, đứng thành vòng tròn, tại trung tâm Tôn Tam Năng, Đặng Trường đang liều chết cầm cự với bốn kẻ địch.

Xem ra, Tôn Tam Năng và Đặng Trường chỉ còn đứng khí thôi, chứ lực khí thì hầu như tiêu tan đến điểm cuối cùng.

Một viên Tư sự chạy loay hoay bên ngoài cuộc chiến, không làm sao xáp vào được để tiếp trợ, bởi khí thế bốn tên địch mạnh quá, hấn dù liều lĩnh nhập

cuộc cũng bị đánh hất ra ngay.

Hùng Đạo Nguon đảo mắt quanh bên ngoài, chẳng thấy Yến Thiết Y. Y lấy làm lạ, y tự hỏi, tại sao vị Khôi Thủ lại vào chậm thế?

Không thể đợi được, Hùng Đạo Nguon quay sang Hà Tam bảo :

- Chúng ta vào cuộc đi, Hà Tam! Nếu chờ Khôi Thủ đến, e không còn kịp nữa, bọn Tôn Tam Năng kiệt sức thấy rõ!

Hà Tam cau mày :

- Nếu Khôi Thủ quở?

Hùng Đạo Nguon đáp :

- Ta chịu trách nhiệm cho. Chờ thì hỏng việc mất!

Cách cục trường độ trượng, có một cây to, nhánh xà xuống thấp, lá rườm rà.

Yến Thiết Y từ trên tàng cây buông mình xuống, cạnh nhánh đó, nhẹ như chiếc lá rơi.

- Khôi Thủ đã đến kia!

Hùng Đạo Nguon vội lời Hà Tam chạy đến nghinh đón.

Yến Thiết Y “suyt” một tiếng, bảo khê :

- Đừng làm kinh động chúng. Chúng không tưởng là mình giải quyết bọn Song Xà giáo nhanh chóng như thế này đâu, và cho rằng mình còn ở ngoài cổng đang giao thủ.

Hùng Đạo Nguon thốt :

- Không thể chờ lâu được, Khôi Thủ. Bọn Tôn Tam Năng, Đặng Trường đang nguy đến nơi rồi. Mình phải vào gấp.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tự nhiên là phải vào, nhưng đừng vội, chưa sao đâu. Đúng là trong bốn tên, có hai tên mới tham gia cuộc chiến sau này, song ta xem cả bốn không phải cùng chung một bọn đâu. Nhất định là chúng thuộc hai tổ chức riêng biệt...

Hùng Đạo Nguon “hừ” một tiếng :

- Chẳng cần biết chúng chung bọn hay riêng bọn, mình cứ hạ tất cả bốn tên, chúng dám đến đây gây sự, là địch rồi, bọn nào cũng đều là địch, cứ bắt hết rồi truy ra.

Ba người cùng bước tới.

Bọn thuộc hạ bao vây bên ngoài, trông thấy Khôi Thủ, bất giác tươi hân gương mặt, reo hò vang dội.

Rồi những người ở phía Yến Thiết Y thấy chàng xuất hiện, đồng tán ra hai bên, dọn thành một lối vào.

Nhưng bên trong, bốn địch nhân giật mình, cùng gọi khê nhau, bảo dè dặt.

Bất thành linh, hai trong bốn người tung bỗng người lên không, vượt ngang qua đầu bọn thuộc hạ Thanh Long xã thoát đi.

Còn lại hai người, họ cùng quay lưng lại từ trong đánh ra.

Đúng lúc Hùng Đạo Nguon và Hà Tam đến nơi, cả hai mỗi người chặn một địch nhân, xuất thủ liền.

Tôn Tam Năng gọi Đặng Trường :

- Lão Đặng! Ta và người đuổi theo hai tên kia đi!

- Không cần! Cứ hiệp nhau lại đây, hạ cho kỳ được hai tên này, Khôi Thủ đã đuổi theo hai tên đó rồi!

Đúng vậy, vừa thấy hai địch nhân tung mình lên không, Yến Thiết Y biết là họ định thoát chạy, chàng đoán được hướng của họ bằng vào tư thế, nên cấp tốc phi thân đuổi theo.

Vừa đuổi, chàng vừa mừng thầm, cho rằng như thế này thì chàng sẽ bắt đi phần nào vất vả.

Bởi chàng cũng như các vị lãnh chúa, các nhân viên cao cấp khác, đang vận dụng tâm cơ tìm ra manh mối quanh các vụ thất tung tại các phân cuộc.

Kẻ vào hành thích chàng, kẻ toan đầu độc chàng và hai người này chắc chắn là có liên quan đến các vụ thất tung.

Nếu bắt được họ, thì sự việc sẽ được giản dị hóa quan trọng!

Do trực giác, chàng dám quả quyết hai người vừa thoát đi, chẳng phải là dư đảng Song Xà giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chưa nắm được gì

Hai người đó, quả có bản lĩnh phi thường, vừa chớp mình là bay lướt đi như đôi chim ưng vỗ cánh tung mây, mỗi cái phóng chân là vượt một khoảng cách trên năm, sáu trượng, thoảng mắt họ đã ra khỏi phạm vi Tổng đường Thanh Long xã.

Theo những lối khúc khuỷu, quanh co, giữa những đỉnh thấp cao của vùng Sở Giác Lãnh, họ chạy xuống chân núi.

Thân pháp của họ cực nhanh, gia dĩ họ chạy chết, nên tốc độ chấp cả gió, đà vọt cơ hồ bắt kịp mũi tên lao.

Nhưng, thuật khinh công của Yến Thiết Y đã đạt đến mức siêu huyền, tuy trong nhất thời chàng không đuổi kịp, song dần dần, chàng thu hẹp khoảng cách, càng lúc càng gần hơn...

Song phương chỉ cách nhau độ trượng.

Đến lúc đó, Yến Thiết Y chợt nghĩ đến một việc.

Một việc mà bất cứ ai đuổi theo hai người chạy phía trước, cũng phải lo nghĩ đến.

Rồi chàng tự nhủ, còn thanh kiếm Thái A sau lưng đây, sự lo nghĩ đó không thành vấn đề nữa.

Hai trước, một sau, họ đuổi và chạy đến lưng chừng núi.

Bỗng hai người chạy phía trước, tách ra, một rẽ hướng tả, một rẽ hướng hữu.

Yến Thiết Y vội vòng tay rút thanh kiếm Thái A, đồng thời chàng vung kiếm phóng vút đến người rẽ sang hướng tả.

Người hướng tả chợt rú lên một tiếng thẳm, thanh kiếm xuyên từ lưng trở ra ngực, đà kiếm rất mạnh, đẩy hẳn văng tới, xa ngoài ba trượng, ấn hẳn lọt luôn vào một cái hang.

Không quay đầu lại, Yến Thiết Y gia tăng tốc độ, đuổi theo người phía hữu.

Chàng cần gì quay đầu xem kết quả như thế nào, tiếng rú đó đủ chứng minh là chàng đã đắc thủ.

Tiếng rú thẳm làm kinh khiếp người chạy về hướng hữu, vô tình trung, hẳn chậm chân lại, rồi quay đầu nhìn.

Không nhìn còn khá, nhìn thấy cái gì xảy ra rồi, hẳn bay hồn bạt vía.

Trong khi hẳn kinh hoàng, chậm chân, Yến Thiết Y vẫn phóng chân đều đều, thu khoảng cách lại chỉ còn độ sáu thước.

Khoảng cách thu hẹp từng giây, từng giây.

Người đó cứ cắm đầu chạy, hơi thở hồng hộc, mồ hôi đầm ướt cả mình.

Tin chắc thế nào cũng bắt kịp, Yến Thiết Y lạnh lùng gọi :

- Còn gượng làm chi nữa, bằng hữu? Hy vọng gì mà gượng? Dừng lại đi cho khỏe xác.

Người đó cố chạy.

Yến Thiết Y lại gọi, lần này tiếng gọi nghe sát bên tai hẳn :

- Một vô ích, bằng hữu! Hãy nghe tại hạ nói đây, đứng lại đi. Giả như tại hạ muốn giết bằng hữu, thì chỉ cần vươn tay ra thôi, bởi tại hạ đã đến sát bên

bằng hữu rồi.

Người đó cứ chạy, xem chừng đã ngất ngư lắm rồi, nhưng hắn vẫn cầm đầu chạy, bất kể là có chạy thoát được hay không.

Chân hắn bắt đầu loạng choạng, mừng tượng hắn sẽ ngã quỵ trong phút giây.

Yến Thiết Y nổi giận, vừa tung mình lên, vừa quát :

- Xem ra, bằng hữu chưa xuống huỳnh đài, hắn chưa biết diêm vương!

Đồng thời, chàng rút chiếc võ kiếm sau lưng, quật xuống vai người đó, võ kiếm trúng vai. Người đó “hự” lên một tiếng, lạng mình qua bên, định chuồn đi.

Nhưng Yến Thiết Y đã đáp xuống phía trước rồi. Chàng như đoán được ý định của đối tượng, chàng tung sang hắn một ngọn cước.

Trúng cước, hắn ngã nhào, lộn đi mấy vòng.

Hắn cũng là tay gan lỳ, trong khi lộn người, hắn thừa thế phóng ngược lại một đường đao, đao có tẩm độc, vào mình Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y cử chiếc võ đao hất thanh đao vệt ra ngoài, đao vừa tạt qua một bên, chàng ấn luôn đầu võ đao ngay yết hầu người đó.

Bị chế ngự, hắn nằm ngửa mặt, không dám nhúc nhích, y phục ướt sũng, mồ hôi quyện đất cát lem luốc, hắn thở ồ ồ.

Yến Thiết Y nhìn hắn thốt :

- Thờ đi, bằng hữu! Thờ cho khỏe rồi đáp mấy câu hỏi của tại hạ.

Người đó vừa trừng mắt nhìn chàng, vừa thờ.

Một lúc sau, Yến Thiết Y hỏi :

- Khỏe rồi chứ?

Chợt hắn nhắm mắt lại.

Nắm mắt là chấp nhận số phận, mặc cho Yến Thiết Y muốn làm gì thì làm.

Mắt nhắm khít, như thách thức Yến Thiết Y đem bất cứ vật gì, cạy miệng hắn, nhất định cái miệng đó không hề hé mở.

Yến Thiết Y cười hi hi :

- Điều bộ đó không cần thiết, bằng hữu! Hà tất phải biểu lộ!

Người đó bất động, một đoạn gỗ cũng tro mình như thế thôi, chứ không hơn.

Yến Thiết Y trầm giọng tiếp :

- Bằng hữu muốn cho tại hạ biết là sẽ không đáp bất cứ câu hỏi nào của tại hạ, phải vậy không?

Người đó như câm, như điếc.

Yến Thiết Y tiếp :

- Giả như bằng hữu tưởng rằng, với điều bộ đó, bằng hữu trí thân vật ngoại, không màng đến bất cứ cái gì quanh mình, không cảm giác, thì tại hạ hy vọng bằng hữu giữ thái độ dửng dưng đó đến cùng, đừng bao giờ mở miệng hoặc van xin hoặc đáp ứng một câu gì của tại hạ. Tại hạ nghĩ, ý chí dù cứng, ý chí dù kiên cường, song xác thịt là thứ mềm mại, là thứ chịu thử thách dờ nhất, xác thịt có là bằng đồng, bằng sắt, lửa đốt phải chảy ra, xác thịt có là bằng đá, búa đập cũng phải tan ra, người ta không sờ mó đến ý chí của bằng hữu, bởi nó là thứ vô hình, nhưng người ta có thể hành hạ thứ hữu hình. Và tại hạ có hơn ngàn vạn phương cách làm cho thứ hữu hình đó bật thành tiếng, những tiếng mà tại hạ chờ nghe!

Người đó cứ như câm, như điếc.

Chờ một chút, Yến Thiết Y hỏi :

- Bằng hữu muốn chịu đựng một cuộc thực nghiệm?

Người đó vẫn câm, vẫn điếc.

Yến Thiết Y thờ dài :

- Trên đời này, tại sao lại có hạng người chuốc khổ một cách không đúng chỗ, đúng việc như thế? Vậy là bằng hữu chối bỏ xác thân rồi! Chối bỏ xác thân là chết, bằng hữu ơi!

Yến Thiết Y có cảm tưởng là mình đối thoại với đoạn gỗ.

Chàng nhích bước đến gần hơn, tiếp :

- Con người chỉ có mỗi một xác thân duy nhất, hư hoại rồi là cầm như hồng luôn không có nhiệm mầu nào giúp sửa chữa, chấp vả đúng như nguyên thủy! Thời thường khi hối hận thì sự việc đã rồi, bằng hữu ơi!

Người đó cầm và điếc như cũ.

Yến Thiết Y nhích lại gần hơn :

- Bằng hữu kiên trì? Nên nhớ, đây là lần hỏi cuối cùng đây!

Người đó cứ cầm và điếc.

Yến Thiết Y thở dài :

- Bằng hữu buộc tại hạ phải làm cái việc mà bình thường tại hạ chán ghét nhất, cái việc khơi động cho những người câm biết nói, những người điếc biết nghe. Thôi thì đành vậy chứ biết sao, trong cái thế chẳng đặng đừng này!

Chàng cúi mình xuống, đưa tay sờ vào mình hắn.

Chẳng rõ chàng bóp thế nào, hắn thấy ngàn sao lóe sáng trước mắt, ngàn sao hợp lại thành một vầng lửa, mắt hắn hoa lên, mồ hôi vã ra như tắm, thân hình co quắp lại, uốn quăn, lắc lư, lảo đảo, dẫy dụa rồi cuộn tròn, rồi tháo ra.

Trông thảm quá!

Không buông tha, dù là một giây, cứ mỗi lần hắn oằn oại đưa lưng lên là Yến Thiết Y dùng đầu vô kiếm thọc vào chỗ nhức.

Cuối cùng, hắn bắt đầu “oái” một tiếng.

Yến Thiết Y tặc lưỡi :

- Tại hạ đã nói, dù là kẻ câm, gặp tại hạ cũng phải mở miệng mà! Nhưng chưa phải là thứ tiếng tại hạ chờ nghe! Cố gắng lên, bằng hữu, nói gì cho nghe được đây!

Với thủ pháp cực độc, chàng tiếp tục gia hình.

Hết phương chịu đựng, người đó hét lên :

- Dừng tay! Dừng tay!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Đủ rồi phải không, bằng hữu?

Người đó run giọng thốt :

- Yến Thiết Y! Giết ta đi! Hành hạ ta là hèn! Nếu ngươi là anh hùng, thì đừng giờ thói hèn hạ, đối phó với kẻ chiến bại dưới tay ngươi!

Yến Thiết Y tặc lưỡi :

- Tại hạ không phải là khát máu. Và lại không cần thiết giết bằng hữu, thì giết làm gì?

Đầu vô kiếm nhích mạnh, ấn xuống sườn.

Có tiếng rắc vang lên, một thanh sườn gãy.

Người đó thét lên như lợn bị chọc tiết, mắt trợn trừng, lệ trào ra chảy ròng ròng.

Yến Thiết Y thốt :

- Tấn kích mới chánh thức bắt đầu khai diễn, với một thanh sườn đó nhé, bằng hữu. Sau một là hai, sau hai là ba, lần lượt đến thanh cuối cùng, rồi chuyển sang địa hạt khác...

Người đó hét lên :

- Khỏi! Ta nói! Ta bằng lòng nói...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Có vậy mới phải chứ! Sống khổ, chết dễ, nếu bằng hữu muốn chết, thì còn nói gì! Đáng hận cho bằng hữu! Phải chi, lúc đầu, bằng hữu biết điều một chút, thì tại hạ đâu có làm khó nhau? Tuy nhiên, cũng chưa muộn! Thông thả mà nói, khi nào bớt đau, sẽ nói, bằng hữu!

Rồi chàng bắt đầu hỏi, hỏi trước để hấn suy nghĩ, đáp sau :

- Gần đây, nhiều tai biến dồn dập phát sanh gây bất lợi cho Thanh Long xã, hẳn có kẻ nào đó, hoặc tổ chức nào đó, âm thầm chủ mưu đối đầu với bản Xã, bằng hữu là thuộc hạ của kẻ đó? Hay một phần tử trong tổ chức đó?

Người ấy gật đầu.

Hắn không xác nhận chủ mưu là một người hay một tổ chức, chỉ thừa nhận có tham gia thôi.

Yến Thiết Y đòi một xác nhận :

- Phần tử của một tập đoàn?

Người ấy gật đầu.

Yến Thiết Y lại hỏi :

- Gồm bao nhiêu người?

Người ấy đáp :

- Năm người.

Yến Thiết Y hỏi :

- Ai là thủ lĩnh?

Người ấy rung môi mãi, song chưa nói tiếng nào, ánh mắt chớp chớp, niềm kinh khiếp ngời lên thấy rõ.

Chừng như nghe nhắc đến vị thủ lĩnh của hắn, là hắn như thấy từ thần hiện ra trước mặt Yến Thiết Y trấn an hắn :

- Chẳng sao đâu, bằng hữu đừng quá sợ. Oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ biết mà, cái đích của một cuộc báo thù, là kẻ chủ mưu, chứ hạng thừa hành vô tội, bởi hạng đó thừa hành mệnh lệnh, Thanh Long xã sẽ để yên, bằng hữu chắc chắn như vậy.

Người ấy lắc đầu, đáp :

- Ta không biết, không ai biết vị thủ lĩnh của tập đoàn là ai!

Yến Thiết Y dụ :

- Cứ nói ra đi, sợ gì mà giấu diếm, bằng hữu? Tại hạ sẽ bảo đảm bằng hữu được an toàn. Không một ai dám động chạm đến bằng hữu.

Người ấy lắc đầu :

- Ta hiểu, người là tay khuấy nước chọc trời trên giang hồ, không ai dám trêu vào người. Nhưng, người không đối phó nổi với vị thủ lĩnh của ta đâu. Bằng có là người đó dám trêu chọc đến người. Thủ hạ của người, người không bảo vệ nổi, thì tại gì mà người bảo vệ được ta?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Không thể vịn vào phiên diện mà bình luận toàn diện, bình luận như thế là sai, bởi không đủ yếu tố hậu thuẫn, ví dụ bằng hữu lấy cái kết quả của các sự việc vừa qua, những sự việc giáo đầu cho một cuộc tranh chấp vĩ đại, mà đoán định chung cuộc, thì không thể nào đúng được. Phạm muốn so sánh hai lực lượng, để xem lực lượng nào mạnh, lực lượng nào yếu, thì phải chờ hai lực lượng đó công khai tiếp xúc với nhau chứ.

Hiện tại, kẻ kia núp trong bóng tối, âm thầm chờ cơ hội, thỉnh thoảng đưa ra một đòn lén lút, hành động đó, kẻ bất tài cũng làm được như thường, chỉ cần ít nhiều gian trá là đủ. Như thế, sao đáng gọi là cao cường? Một ngày nào đó, tại hạ khám phá hành tung của đối phương, lúc ấy mới có thể nói là ai mạnh, ai yếu, bằng hữu đề cao vị thủ lĩnh của mình như vậy là sớm đó!

Người ấy thốt :

- Nhưng...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Chẳng có nhưng gì hết. Tại hạ chỉ cảnh cáo bằng hữu là khoan võ đoán. Cái gì phải đến, sẽ đến, đến trước mắt bằng hữu, nếu bằng hữu sống sót đến thời gian đó.

Hiện tại bằng hữu hãy cho biết, vị thủ lĩnh của bằng hữu là ai. Tiết lộ điều đó, là bằng hữu có hy vọng sống sót đấy. Tại hạ đã thấy phần nào kẻ chủ mưu chỉ chuyên nấp trong bóng tối, gây khủng bố thôi, chứ đương trường, công khai, mở một màn tranh chấp, thì chắc chắn là y chẳng có cam đảm làm. Bằng hữu nên tỉnh ngộ, đừng ngu chung với kẻ thiếu tài, thiếu đức, mà toi mạng một cách oan uổng. Thân vốc do phụ mẫu sanh ra, đừng phí phạm đem hiến dâng cho kẻ lợi dụng mà rồi phải lỗi đạo hiếu với bậc sanh thành.

Người ấy lẩm nhẩm :

- Dù sao, y vẫn thừa sức giết ta! Y có trăm ngàn phương cách trừng phạt ta, nếu ta phản bội y.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tại hạ sẽ ở bên cạnh bằng hữu, y có ba đầu tám tay cũng chẳng dám chạm đến bằng hữu. Ngược lại, nếu bằng hữu không cung khai cho tại hạ biết, bằng hữu có sống sót được chăng? Tại sao bằng hữu sợ y giết, mà không sợ tại hạ giết? Tại hạ có ưu tiên giết bằng hữu mà?

Người ấy lắc đầu :

- Ngươi không biết đó thôi, y giết người với thủ pháp tàn độc nhất đời, y có nhiều thủ pháp vô cùng lợi hại.

Hắn thở dài, tiếp :

- Nếu ta tiết lộ hành tung, lai lịch của hắn, thì hắn sẽ giết ta!

Yến Thiết Y nổi giận :

- Ngươi sợ hắn, chứ ta không sợ hắn. Nếu ngươi không khai, ta giết ngươi liền, giết ngay lập tức!

Người ấy kêu lên :

- Ta không dám! Ngươi đừng bắt ta phải khai, ta không dám làm!

Yến Thiết Y dợm mình, in tuồng chuẩn bị tái diễn lại cảnh hành hạ.

Người đó lại kêu lên :

- Đừng! Đừng! Ta chịu hết nỗi rồi, ta xin khai. Nhưng ngươi phải cam kết bảo vệ ta đến cùng nhé?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đương nhiên!

Người đó bắt đầu tiết lộ :

- Vị thủ lĩnh của ta, rất giỏi thuật cải sửa dung mạo.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Nói cái khác đi, chứ cái đó thì ta biết rồi. Hãy tiết kiệm thời gian.

Rồi chàng lại hỏi :

- Y giả mạo Thương Phó Đồng để lừa ta phải không?

Người đó gật đầu :

- Đêm đó y thất bại ra về với một vết thương.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Cũng may là hắn có đôi chân rất linh hoạt, chứ không thì hắn đã chết trong phòng ngủ của ta rồi.

Người đó nói :

- Y sẽ tìm cách báo thù nhất kiếm của ngươi. Y sẽ ỉn mình một thời gian để cho vết thương lành lặn...

Yến Thiết Y cười lật :

- Ta cũng đang đợi y lộ diện đây.

Người đó lại nói :

- Được! Ta tin chắc là y sẽ tìm ngươi!

Yến Thiết Y “xì” một tiếng, hỏi :

- Tên y là chi? Y xuất thân như thế nào?

Người đó đáp :

- Y là... là họ...

Bỗng từ nơi bìa rừng bên cạnh, một vết sáng lao vút ra, nhắm người đó lao tới.

Yến Thiết Y nhanh như chớp, hất chiếc võ kiếm lên, gạt vật sáng bay bổng lên.

Mọi người nhìn lại là một vật to bằng ngón tay út, dài độ nửa thước, chớp chớp màu xanh.

Màu xanh là màu độc được tẩm vào ám khí.

Người đó kêu rối rít :

- Đừng giết! Xin đừng, tha cho thuộc hạ. Thuộc hạ nào có nói gì đâu? Thuộc hạ đâu có tiết lộ điều gì? Đừng, thủ lĩnh ơi!

Hướng về phía rừng, Yến Thiết Y quát :

- Vị bằng hữu nào đó? Nếu có khí phách anh hùng, thì cứ chường mặt, đối thoại với tại hạ đây! Đừng chơi trò ma quỷ, mất hết tư cách khách giang hồ!

Không một tiếng nào đáp từ bìa rừng.

Người đó lại kêu lên :

- Đúng là thủ lĩnh của ta đến đây. Đây là Đoạt Hồn Tâm Ma Thoa của người!

Một loại thoa mà phóng ra là một người tán mạng.

Yến Thiết Y bữu môi :

- Chờ xem y sẽ đoạn hồn ai?

Bỗng, tiếng gió rít lên, từ bìa rừng phóng ra hơn ba mươi vật sáng cùng phát xuất một lúc.

Hơn ba mươi mũi Tâm Ma Thoa!

Yến Thiết Y quay mình một vòng tròn, thanh đoản kiếm đã nằm gọn nơi tay, kiếm loang theo đà xoay tạo thành một vùng sáng bao bọc khắp thân hình, những mũi Tâm Ma Thoa bắn vào người chàng đều bị văng tứ tán.

Chàng trụ bộ, hướng về phía rừng thét :

- Dù cho bằng hữu là ai, tại hạ cho rằng bằng hữu hèn nhất, chẳng xứng đáng đứng giữa giòng đời! Trên giang hồ mà có một súc sanh như bằng hữu, thật là một cái nhục cho con nhà võ!

Như lần trước, không một tiếng đáp, không một tiếng động.

Yến Thiết Y toan phi thân tới bìa rừng, nhưng lại ngại kẻ đó nấp trong chỗ kín đáo, ám toán chàng, nên thôi.

Chàng quay đầu lại nhìn gã đại hán, bắt giác kinh hãi.

Đại hán đã co quắp mình, mặt xám đen, mắt trợn trừng.

Chàng hấp tấp hỏi :

- Ngươi làm sao thế? Ngươi không trúng ám khí chứ?

Người đó mấp máy môi, nhưng không nói được tiếng nào cả.

Yến Thiết Y nhìn hẩn kỹ hơn, thấy một vật gì màu xanh dính nơi ngực hẩn.

Nhìn kỹ đó là một con rắn nhỏ.

Rắn càng nhỏ, càng độc.

Một con rắn, dài độ ba tấc, thân hình tam giác và trong suốt.

Con rắn đang há miệng, cắn nơi ngực đại hán.

Yến Thiết Y nổi giận, vung tay quét kiếm ngang qua, con rắn đứt thành hai khúc, mỗi khúc bắn qua một nơi.

Yến Thiết Y hỏi gấp :

- Có cách gì cứu ngươi chẳng? Nói gấp?

Người đó cố gắng lắc đầu, không nói gì được.

Yến Thiết Y cúi mình, ghé tai sát miệng hẩn, hỏi :

- Ngươi muốn nói gì? Nói gấp đi!

Đại hán mấp máy môi một lúc, mới buông được mấy câu :

- Công... Mộc... Tấn Thành... Châu... Thiếu... Phàm...

Yến Thiết Y hét :

- Nói rõ hơn một chút! Công Mộc là cái gì? Châu Thiếu Phàm tại Tấn Thành làm sao?

Nhưng, đại hán đã tắt thở.

Yến Thiết Y bực tức, đứng lên, nhìn về phía rừng.

Bất thành linh, chàng lao vút mình đến đó, xông xáo tìm kiếm một hồi, song vô ích, chẳng có ma nào hiển hiện cả.

Khu rừng tịch mịch như muôn thuở, chỉ có gió nhẹ chốc chốc thổi qua, khua động cành lá rì rào.

Vừa lúc đó, từ xa có tiếng y phục quét gió phàn phật.

Một đại hán chạy đến như bay.

Đại hán là Hùng Đạo Nguon.

Hùng Đạo Nguon dừng lại bên bìa rừng, ngơ ngác nhìn quanh.

Yến Thiết Y phi thân đến chỗ Hùng Đạo Nguon.

Hùng Đạo Nguon kêu lên :

- Khôi Thủ! Bọn thuộc hạ đi tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy chúng đâu.

Nói đoạn, y lại hỏi :

- Hai lão đó, hẩn đã bị Khôi Thủ hạ thủ rồi phải không?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta thanh toán chúng xong rồi. Ta đang lùng bắt một tên khác, tên thứ ba.

Hùng Đạo Nguon hỏi :

- Khôi Thủ có hỏi han gì chúng chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chỉ đường

Yến Thiết Y gật đầu :

- Có hỏi song chi tiết thu thập vừa ít ỏi vừa mù mờ. Trong hai đại hán, một do ta giết, còn một thì không.

Hùng Đạo Nguon trở mặt :

- Thế ai hạ thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Kẻ thứ ba, thù nhân vô hình của chúng ta. Ta đang lùng y thì các người đến!

Hùng Đạo Nguon kêu lên :

- Y? Y chạy thoát rồi?

Yến Thiết Y thở dài :

- Ta đến chậm một chút!

Hùng Đạo Nguon “hừ” một tiếng :

- Tại sao y hạ sát thuộc hạ của y?

- Có lẽ để che giấu điều bí mật chi đó?

Nói xong, Yến Thiết Y lẩm bẩm :

- Gặp nhau mà không chào hỏi? Bạn hữu rất thân nhau? Có việc như vậy sao?

Hùng Đạo Nguon trở mặt :

- Khôi Thủ nói gì?

Yến Thiết Y hất hất chiếc đầu, hơn là lắc, như để xua đuổi vạn niềm ưu tư đang dồn chiếm khối óc, rồi đứng lên, nắm cánh tay Hùng Đạo Nguon, rồi nói :

- Chúng ta hãy về Tổng đường rồi sẽ nói chuyện tiếp!

Về tới Tổng đường rồi, chàng lôi y đến chiếc ghế của chàng, ấn y ngồi xuống.

Hùng Đạo Nguon kinh hãi háp tấp hỏi :

- Khôi Thủ làm cái gì kỳ thế?

Yến Thiết Y thốt :

- Có manh mối rồi, Đạo Nguon!

Giọng chàng hơi run run, chứng tỏ niềm xúc động đang bốc lên nơi tâm tưởng.

Chàng ấn hay tay xuống hai đầu vai Hùng Đạo Nguon, nhìn vào mặt y tiếp :

- Hung thủ ẩn nấp trong bóng tối đó, kẻ đối đầu âm thầm âm mưu hại bọn mình đó. Đạo Nguon, ta như chụp được đầu dây mối nhợ của các vụ án bí mật! Có thể cho rằng, những manh mối này chính xác lắm!

Hùng Đạo Nguon lộ vẻ mê man, chớp chớp đôi mắt hỏi :

- Thật vậy?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta đặt nhiều hy vọng vào sự phát hiện đó!

Hùng Đạo Nguon gấp giọng hỏi :

- Khôi Thủ có thể giải thích cho Đạo Nguon nghe? Do đâu, Khôi Thủ phát hiện ra manh mối?

Yến Thiết Y đáp :

- Do người!

Hùng Đạo Nguon kêu lên :

- Do thuộc hạ?

Yến Thiết Y đáp :

- Người có nói với ta, là Châu Thiếu Phàm gặp người lần cuối cùng, đã tỏ ra xa xôi, lạnh nhạt với người. Nhân việc đó, ta suy diễn ra.

Hùng Đạo Nguon gật đầu :

- Có! Thuộc hạ tường thuật sự tình với Khôi Thủ, ngay trong đêm gian tế đến, toan hành thích Khôi Thủ.

Rồi y cau mày tiếp :

- Nhưng, việc đó có liên quan gì đến các biến cố? Chính trong đêm đó, Khôi Thủ có bảo thuộc hạ là không nên lưu ý đến những cái nhỏ nhặt, bởi biết đâu vì vô tình, hay vì bận lo nghĩ chi đó, mà Châu Thiếu Phàm không trông thấy thuộc hạ. Hoặc giả vì một lý do nào đó, y không tiện thăm hỏi..

Yến Thiết Y gật đầu :

- Lúc ấy, quả ta có nói như vậy. Chẳng qua, đang khi trăm ngàn mối lo âu dồn dập nơi tâm tưởng, ta không kiểm soát được những nhận xét, thành thử ta khuyên dứt người, không nên phiền trách Châu Thiếu Phàm. Nhưng, bây giờ ta mới nghĩ ra...

Hùng Đạo Nguon hỏi :

- Khôi Thủ nghĩ ra điều gì?

Không đáp vội Yến Thiết Y hỏi :

- Châu Thiếu Phàm đối với người, giao tình như thế nào?

Hùng Đạo Nguon đáp :

- Trong thời gian trước lần gặp sau cùng, y đối xử với thuộc hạ rất tốt, mỗi lần gặp nhau là tay bắt mặt mừng và lần nào thuộc hạ có dịp công tác tại Tấn Thành, là y như phải ăn uống say sưa với y, cả hai đàm đạo cực tương đắc. Những khi y về Tổng đường trình báo sự việc, là y cũng phải ăn uống với thuộc hạ, không bỏ sót một lần nào!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Như vậy, kẻ cũng là một mối giao tình nồng nhiệt!

Hùng Đạo Nguon nói :

- Hẳn rồi, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y thốt :

- Châu Thiếu Phàm là người cẩn thận, phạm làm việc gì cũng hết sức dè dặt, đoán hại, tìm lợi, cho nên ít khi sơ suất lầm. Chính ta cũng có ấn tượng tốt về y. Bằng vào giao tình của người và y, như người vừa kể, thì chẳng bao giờ y lại lãnh đạm với người như vậy.

Hùng Đạo Nguon “hừ” một tiếng :

- Tuy nhiên, y đã tỏ thái độ xa lạ với thuộc hạ rồi!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Y làm thế cũng là hợp lý!

Hùng Đạo Ngon kêu lên :

- Hợp lý? Khôi Thủ phán đoán như thế được sao?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Bối lẽ, Châu Thiếu Phàm mà người gặp trong lần sau cùng, chẳng phải là Châu Thiếu Phàm.

Hùng Đạo Ngon bật đứng lên, buộc miệng hỏi :

- Có thể như vậy sao?

Yến Thiết Y xoa xoa hai tay vào nhau, bình tĩnh tiếp :

- Chỉ có cách giải thích đó thôi! Giải thích thái độ bất thường của Châu Thiếu Phàm. Chắc chắn là người đã gặp Châu Thiếu Phàm giả! Nói cách khác, có gian tặc đội lốt họ Châu hoạt động tại Tân Thành!

Hùng Đạo Ngon trở mắt :

- Hoang đường lắm! Khôi Thủ, thuộc hạ và Châu Thiếu Phàm quen biết nhau từ sáu, bảy năm trước, chứ nào phải mới một sớm một chiều đây? Thuộc hạ khi nào nhìn lầm? Dù cho có kẻ giả mạo họ Châu đi nữa, thuộc hạ cũng nhận ra được sự giả mạo mà? Gương mặt rõ của y, thuộc hạ còn lạ gì?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng nên lập luận một cách tuyệt đối. Phải biết, kẻ đối đầu với ta rất giỏi thuật cải sử dụng mạo, y đã giả dạng là Thương Phó Đồng, chính ta đây cũng phải lầm! Y đã giả dạng lão Triệu tại nhà trù, chính người và A Thanh cũng phải lầm! Người lầm được họ Triệu, thì cũng lầm được họ Châu, lầm như thường. Huống chi, gặp nhau rồi, y đi qua, qua luôn, người chỉ thấy thoáng thoắt, thì còn nhận định cách quả quyết làm sao được?

Hùng Đạo Ngon lâm bầm :

- Từ đó đến nay, thuộc hạ cứ suy nghĩ mãi, chẳng hiểu tại sao Châu Thiếu Phàm bỗng dưng thay đổi tánh tình như vậy?

Yến Thiết Y tiếp :

- Còn tại sao nữa? Người đã gặp một Châu Thiếu Phàm giả! Một kẻ giả mạo làm sao nhận thức hết những người quen biết với kẻ y giả mạo?

Hùng Đạo Ngon đâm lo :

- Thế còn Châu Thiếu Phàm chân chánh?

Yến Thiết Y thờ dài :

- Khó nói lắm! Ta có thể dự đoán là Châu Thiếu Phàm hiện nay, hung đa kiết thiểu, tình huống của y đáng lo ngại, nếu y còn sống sót!

Hùng Đạo Ngon đỏ mặt hôi lạnh, kêu khổ :

- Trời!

Yến Thiết Y khuyên :

- Mình chưa có tin đích xác về y, thì đừng vội bi quan, Đạo Ngon. Chúng ta cứ xúc tiến việc truy tầm hung thủ. Báo thù cho kẻ chết, phục hận cho kẻ sống!

Hùng Đạo Ngon hỏi :

- Có thể đặt giả thuyết, Châu Thiếu Phàm phản bội Thanh Long xã, quay đầu hợp tác với địch chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Lòng người là biển sâu, từ mặt biển, người nhìn thấu chăng? Trên đời này, bất cứ cái gì, lạ đến đâu, cũng có thể xảy ra được. Tuy nhiên, đừng vội đoán!

Hùng Đạo Ngon thờ dài :

- Bị địch uy hiếp, bức bách, lâu ngày chày tháng, rất có thể y xuôi thuận...

Yến Thiết Y thốt :

- Minh sẽ điều tra!

Hùng Đạo Ngươn thừ người một lúc, đoạn tắc lưỡi :

- Thủ đoạn của địch quả thật huyền ảo!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cái đó, ta cũng phải công nhận!

Hùng Đạo Ngươn lại hỏi :

- Bằng vào việc do thuộc hạ tường thuật, Khôi Thủ đoán ra?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không hẳn vậy. Mới đây, ta nghe đại hán bị rắn độc cắn chết đó, nhắc nhở đến Châu Thiểu Phàm tại Tấn Thành. Việc sau nhắc đến việc trước, ta kết hợp lại, mới phát hiện ra manh mối đó.

Hùng Đạo Ngươn hỏi :

- Gã ấy nói gì?

Yến Thiết Y đáp :

- Vồn vện có mấy tiếng: Công Mộc, Tấn Thành Châu Thiểu Phàm! Tấn Thành Châu Thiểu Phàm thì rõ rệt rồi, chúng ta hiểu ngay. Còn Công Mộc là cái gì, ta suy nghĩ nát óc, vẫn chưa biết được!

Hùng Đạo Ngươn thốt :

- Thế này thì mình phải đi Tấn Thành một chuyến rồi đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Chắc chắn là phải đi đến đó xem sao!

Hùng Đạo Ngươn hỏi :

- Đi ngay bây giờ?

Yến Thiết Y đáp :

- Đi, dĩ nhiên là phải đi rồi, song không nên vội, cần tránh các việc đập cỏ động rắn. Đối phương đang nghi ngờ ta có khai thác được gì nơi gã đại hán bị độc xà cắn chết, chắc là có đề phòng tại Tấn Thành. Mình đến đó ngay, sẽ trùng chỗ dự đoán của y, biết đâu lại không mắc mưu thêm một lần nữa? Mình nên chờ các lãnh chúa và Âm chấp pháp trở về, cùng nhau thương lượng kỹ, rồi hãy xuất phát chiến dịch Tấn Thành.

Hùng Đạo Ngươn cau mày :

- Nếu mình dằn dà, hấn bỏ đi nơi khác thì sao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Y chưa biết đích xác là mình đã hiểu giả mạo đó, thì khi nào lại bỏ đi nơi khác?

Do đó, ta không muốn đến Tấn Thành gấp. Y đợi, ngày qua ngày, không thấy mình đến, y sẽ hết nghi ngờ, lúc ấy, mình xuất kỳ bất ý xông đến, y sẽ khó trở tay kịp.

Hùng Đạo Ngươn gật đầu :

- Có lý!

Trở lại vấn đề, y hỏi :

- Còn hai tiếng Công Mộc? Công Mộc là cái quái gì?

Yến Thiết Y cười khổ :

- Nếu biết là cái gì, thì mình đã biết ít nhất cũng nửa phần bí mật! Kê kia đã nói ra, tất có dụng ý, lúc hắn nói, ta xem hắn có vẻ chân thành lắm. Hắn đang sợ ta hành hạ, thì không khi nào dám nói hoang đường. Chẳng như hắn oán hận chủ nhân của hắn, nên quyết tiết lộ sự tình với ta, rất tiếc là hắn không kịp tiết lộ trọn vẹn! Có điều, hai tiếng đó vẫn tất quá, khó hiểu quá!

Bây giờ, Hùng Đạo Nguơn mới trực nhớ là đang ngồi trên chiếc ghế của vị Khôi Thủ.

Y kính hải, lật đặt đứng lên, áp ứng :

- Tội quá! Thuộc hạ mang tội phạm thượng rồi!

Yến Thiết Y cười nhẹ, khoát tay :

- Chính ta ấn ngươi xuống đó mà, tội lỗi gì đâu mà ngươi đâm hoảng?

Hùng Đạo Nguơn tiếp :

- Thuộc hạ dọn bữa cho Khôi Thủ dùng nhé?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ủ! Bây giờ thì ta nghe đối.

* * * * *

Hôm qua, bọn Đồ Trường Mục, Ứng Thanh Qua và Trang Không Ly trở về.

Tính ra, họ xuất ngoại, vừa đi vừa về, vừa liên lạc với các địa phương công tác, được mười bảy ngày.

Trong vòng mấy hôm cuối cùng, Thanh Long xã đã trùng tu các nơi bị hủy diệt xong hết, hiện tại thì tàn tích của cuộc thảm biến do Song Xà giáo gây ra, đã được xóa tan mất rồi.

Nghe tin báo cáo các lãnh chúa trở về, Yến Thiết Y đến Long Hồn sảnh chờ tiếp kiến họ.

Vừa thấy họ vào, chàng cất tiếng trước :

- Các vị vất vả quá!

Đồ Trường Mục cười khổ, cất tiếng trước :

- Vất vả hơn nữa, cũng chẳng sao, có điều lãnh sứ mạng ra đi mà không làm tròn sứ mạng, cái đó mới đáng trách!

Ứng Thanh Qua tiếp nối :

- Kế dự định bất thành. Bọn thuộc hạ nấp tại Hắc Lâm thôn hơn mười hôm, chẳng thấy bóng ma nào léo đến.

Yến Thiết Y điềm nhiên thốt :

- Trước khi các ngươi trở về, ta cũng đã biết vậy rồi. Ta biết, các ngươi xuất hành vô công!

Đồ Trường Mục hỏi :

- Khôi Thủ có cho người theo dõi?

Yến Thiết Y không đáp câu đó, chỉ tiếp :

- Đối phương có mối thù quảng đại đối với Thanh Long xã, y không chỉ nhắm vào một vài nhân viên mà hoạt động của y bao gồm toàn thể bôn Xã. Dù là tại Tổng đường, bất cứ nơi nào, gặp cơ hội thuận tiện là y hạ thủ đoạn, chẳng hạn, vừa rồi, bọn Song Xà giáo kéo nhau đến trả thù, nhưng y cũng chen vào chia phần. Trước kia, ta cứ tưởng là y thuê bọn hung ác, tìm dịp gây bất lợi cho các đệ huynh, bây giờ thì ta thức ngộ ra, chính y tự hành động, và hành động vì cừu hận, chứ chẳng phải tranh giành tài lợi chi cả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Khó phân chân giả

Dừng lại một chút, Yến Thiết Y tiếp :

- Mọi chi tiết thu thập quanh các biến cố, đều cho thấy đối phương cực tàn độc, cực lợi hại, quyết tâm tận diệt Thanh Long xã, điều này chứng tỏ y oán hận bốn Xã vô cùng. Sở dĩ y gây nên bao nhiêu tai họa cho bốn Xã là vì niềm oán hận, duy nhất vì oán hận mà thôi, ngoài ra chẳng có lý do gì khác.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Khôi Thủ phân tích sự việc, lập luận chính xác lắm. Hiển nhiên đối phương có mối hận cừu thâm trọng đối với bốn Xã. Mục tiêu của y chẳng phải là một vài cá nhân, mà là toàn diện từ Khôi Thủ xuống đến mọi thuộc viên cấp thấp nhất, y cũng chẳng từ bỏ một ai, có dịp là y hạ thủ đoạn liền. Tuy nhiên, hành động của y, có lúc thì âm thầm, có lúc lại công khai, bất quá y chưa lộ chân tướng thôi, thành thử chúng ta chưa truy được lai lịch của y.

Ứng Thanh Qua rít hận :

- Cái đó thì cần gì phải nói! Tự nhiên, chúng ta phải ăn miếng trả miếng! Y vay quá nhiều máu nơi Thanh Long xã rồi, thì cũng phải có ngày y trả số nợ máu đó cho chúng ta!

Yến Thiết Y thuật lại cuộc đối thoại giữa chàng và Hùng Đạo Ngon hôm trước cho mọi người nghe, đồng thời nêu lên những nhận xét của chàng đúc kết trong cuộc đối thoại đó, để toàn thể cùng thảo luận, hầu hoạch định một phương thức đối phó với địch.

Nghe xong, Ứng Thanh Qua xôn xang vô cùng, bởi Châu Thiệu Phàm là người do lão ta đề bạt.

Dù sao đi nữa, thì lão cũng phải chịu trách nhiệm tinh thần.

Nhìn sang lão, Đồ Trường Mục hỏi :

- Thanh Qua! Lão đệ thấy sao? Liệu Châu Thiệu Phàm có thể thành vấn đề chẳng?

Ứng Thanh Qua cười gượng :

- Theo ý đệ nghĩ, thì không thể có vấn đề gì về Châu Thiệu Phàm được. Bởi, hần không thể nào làm điều đại bội nghịch như thế đâu. Con người của hần, huynh đệ hiểu rõ, hần trung thành và rất đáng tin cậy. Một là, nếu chẳng có kẻ giả mạo hần, thì huynh đệ dám bảo chứng, hần không đến đổi mất cả lương tâm quay mũi giáo đâm ngược lại chúng ta. Hai là, nếu có kẻ giả mạo hần, thì con người chân chính của hần chắc chắn là bị hại rồi, bằng không nữa, thì ít nhất hần cũng bị quản thúc một nơi kín đáo.

Rồi lão quắc mắt, bắn tinh quang chớp chớp, rít giọng căm hờn, tiếp :

- Nếu quả thật hần thay lòng đổi dạ, quán thông với địch, thì huynh đệ sẽ tự tay mình trừng trị kẻ phản nghịch.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Việc đó, thuộc về tương lai, nói bây giờ, thì quá sớm, vừa vô ích vừa mất thời gian, mình nên bàn đến những cái gì có tánh cách khẩn cấp hơn!

Ứng Thanh Qua lộ vẻ khổ sở :

- Không thể tưởng tượng được là hần phải bị lôi cuốn vào vòng thị phi này được!

Yến Thiết Y trấn an lão :

- Nếu luận về tội phản nghịch, trong trường hợp Châu Thiệu Phàm quả có phạm tội, thì chẳng những một mình người bị liên can mà thôi, tất cả những huynh đệ trong Xã đều liên can suốt, cả ta nữa cũng chẳng tránh khỏi. Bởi lẽ, trên kém kiểm soát, dưới thiếu nhận định, đành rằng thuộc hạ cấp dưới của Châu Thiệu Phàm không thể không tuân hành mệnh lệnh của hần, song ít ra khi nhận lãnh một công tác, mọi Xã viên cũng phải suy nghĩ xem, công tác đó có lợi hay có hại cho bốn Xã, đồng thời quan tâm chú ý đến các cuộc tiếp xúc của chỉ huy bí mật giao du với địch. Thấy cái chi lạ, là phải báo cáo ngay. Hiện tại, có nói gì thì sự việc cũng đã xảy ra rồi. Tuy vậy, mình chưa có bằng cứ rõ ràng, thì khoan quy tội cho hần một cách hồ đồ, giả như hần vẫn một mực trung thành, nghe được cuộc bàn nghị này, chắc chắn là hần chạm tự ái mạnh, hần dám làm việc thiếu suy nghĩ lắm. Ta xin tất cả nên giữ kín câu chuyện, cứ âm thầm theo dõi, tra xét, khi có chứng cứ rồi, ai muốn nói chi thì nói.

Ứng Thanh Qua thờ dãi :

- Thuộc hạ hy vọng, Châu Thiệu Phàm không đến đổi chối bỏ lương tri đến cỡ đó.

nói thật, nếu hần có lòng dạ nào thì từ nay chắc là thuộc hạ sẽ mãi mãi gằm đầu, chẳng dám ngẩng mặt nhìn ai!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Đừng quan trọng hóa vấn đề, Thanh Qua!

Đồ Trường Mục tiếp nối :

- Tuy tiếng là người đề bạt, song cha mẹ sanh con còn chưa rõ được lòng con, huống chi người tiền cử? Và lại, lòng người đâu phải là gỗ đá, mà không thể đổi thay trong một hoàn cảnh nào đó? Tội ai làm, người ấy chịu, Thanh Qua đừng bi quan mà thành thụ động. Lão đệ chẳng đáng gì đến Châu Thiếu Phàm cả. Ta nói như thế này cho lão đệ yên tâm, họ Châu phạm tội, lão đệ tự cho là mình có tội, nhưng nếu họ Châu lập được công lao, thì lão đệ có chia được sự ban thưởng chăng? Trong Thanh Long xã, không có cái việc bị tội cả nhà, như chuyện tru di tam tộc của thời chuyên chế xa xưa...

Ứng Thanh Qua vẫn áy náy :

- Ít nhất, huynh đệ cũng mang tiếng thiếu sáng suốt trong việc tiến diễn thuộc hạ.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người có tánh cố chấp nặng thật!

Trang Không Ly muốn cho mọi người bỏ qua việc đó, bèn hỏi :

- Về hai tiếng Công Mộc, Khôi Thủ đã suy gẫm ra ý tứ như thế nào chưa?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Chịu thôi, ta không tài nào đoán định được ý nghĩa của hai tiếng đó.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Chùng nào mình đi đến Tân Thành, Khôi Thủ? Đi để điều tra về vụ Châu Thiếu Phàm?

Yến Thiết Y hỏi lại :

- Ta tính đợi Âm Phụ Cửu trở về xem y đã thu thập được chi tiết gì chẳng, người nghĩ sao?

Ứng Thanh Qua cheo vào :

- Tại sao phải chờ Âm Phụ Cửu, hờ Khôi Thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Ta muốn mang y cùng đi theo với ta, đồng thời nếu y có tin tức gì, ta sẽ bằng vào đó mà hướng cuộc điều tra một cách sát mục tiêu hơn!

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Càng hay. Khác hơn bọn thuộc hạ, Khôi Thủ xuất thủ là không hề vô công, phải có nhiều yếu tố hậu thuẫn cho một niềm hy vọng thành tựu mới được chứ!

Trang Không Ly tiếp nối :

- Tuy nhiên, rút kinh nghiệm lần trước, từ nay chúng ta không nên tận xuất phát chủ lực, mà bỏ trống Tổng đường nữa. Chúng ta không thể để cho trường hợp một Song Xà giáo tái sanh, đánh là trong cuộc tấn công của địch vừa qua, chúng ta thắng, song dù sao thì cũng có ảnh hưởng ít nhiều đến uy tín của mình.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Người lo liệu như thế thì phải lắm. Trước khi viễn hành, ta sẽ an bài chu đáo.

Đồ Trường Mục tặc lưỡi :

- Kể ra, Trần Khôi Tài ngu xuẩn thật! Dù có bản lĩnh cao siêu đến đâu đi nữa, y phải biết chạm vào Thanh Long xã là mạo hiểm, thế mà y vẫn vì số bạc nhỏ nhen, dám liều thân khiêu chiến. Người ta nói, tiền tài ám nhân, thật là không sai.

Yến Thiết Y thở dài :

- Thu thập được y, kể cũng vất vả đó, Trường Mục! Theo ta nghĩ, chẳng phải y hoàn toàn ham tiền, mà một phần là do y ý tài, cứ tưởng Thanh Long xã dễ nuốt sống lắm.

Trang Không Ly lắc đầu :

- Mà cái bọn Song Xà giáo cũng ngoan cố đấy chứ? Thảm bại năm xưa chưa đủ làm cho chúng chùn lòng sao?

Yến Thiết Y tiếp :

- Trước khi động thủ, ta có khuyên Nguyễn Vy Quan và Phí Minh Tâm, song cả hai ý trượng vào Trần Khởi Tài, nên bắt chấp sự cảnh cáo của ta. Chả trách giờ đây chúng biến thành hai oan hồn, mãi mãi ôm hận dưới tuyền đài!

Hùng Đạo Nguon phụ họa một câu :

- Từ lâu lắm, Đạo Nguon này mới có dịp luyện lại ngón thương! Hôm đó, đánh thật sướng tay.

Yến Thiết Y trừng mắt :

- Ngươi thì luôn luôn thế đó. Mỗi lúc, mỗi ước mong động thủ!

Vừa lúc đó, cửa đại sảnh mở ra, hai người tiến vào.

Hùng Đạo Nguon hét :

- Sao không báo, mà lại tự nhiên vào? Đây là khu rừng hoang phải không?

Người đi đầu nạt :

- Câm miệng lại, Đại Nguon!

Yến Thiên Y kêu lên :

- A! Âm Phụ Cửu! Ngươi trở về đó à? Bọn ta vừa nhắc đến ngươi đây!

Và chàng hỏi :

- Cùng về với Thôi Hậu Đức hả?

Đúng vậy, hai người đó là Âm Phụ Cửu và Thôi Hậu Đức.

Họ làm lễ trước vị Khôi Thủ rồi quay mình chào các vị lãnh chúa, không buồn ngo đến Hùng Đạo Nguon.

Rồi Âm Phụ Cửu thốt :

- Chuyển đi Phúc Tùng trấn này, kẻ ra cũng chẳng đến nỗi vô công, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y sáng mắt lên :

- Nói nhanh đi, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu tiếp liền :

- Đến Phúc Tùng trấn rồi, thuộc hạ lập tức viếng qua tất cả các hiệu buôn dược liệu. Chỉ có mỗi một cửa hiệu trên con lộ về hướng Đông là có bán loại cam thảo Bạch Tâm thôi, loại dược thảo này rất ít người mua, nên phần đông các hiệu thuốc không trữ bán. Mà số ít người mua, lại thỉnh thoảng mới mua một lần, vì cái chỗ bất thường đó mà bọn nhân công trong hiệu nhớ dai hình dáng người mua hơn là những khách hàng khác. Quả có một người mặt vuông mày rậm, mắt nhỏ mang ba chòm râu đen, tóc trung niên, nơi cạnh tai hữu có một nốt ruồi đen to bằng móng tay, đến mua Bạch Tâm cam thảo.

Y trầm giọng tiếp :

- Người có hình dung đó, nếu không phải là Châu Thiếu Phàm thì còn là ai nữa, hử Khôi Thủ?

Yến Thiên Y vỗ tay một tiếng “bốp”, thốt :

- Kết quả sự điều tra của ngươi, phù hợp với sự suy diễn của ta! Khá đó Phụ Cửu!

Đồ Trương Mục hỏi :

- Châu Thiếu Phàm đến hiệu thuốc một mình hay có kẻ nào khác đi theo?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Một mình y!

Hướng qua Yến Thiên Y, Âm Phụ Cửu thuật tiếp :

- Thuộc hạ phán đoán, Châu Thiếu Phàm đi mua cam thảo đó, là Châu Thiếu Phàm giả, và chính kẻ đối đầu với chúng ta, giả mạo Châu Thiếu Phàm. Y sợ Thương Phó Đồng đích thân đi mua thay cam thảo, thì sự tình dễ bị bại lộ, nên y đi mua thay cho họ Thương, trong khi đó y bảo họ Thương đến khách sạn trước chờ y. Hai người gặp nhau rồi, y thừa cơ hội nào đó, hạ độc thủ hãm hại Thương Phó Đồng ngay trong khách sạn. Dĩ nhiên là Thương Phó Đồng không hề phòng bị, vì người kề cận là Châu Thiếu Phàm mà! Do đó, họ Thương bị hạ không khó khăn lắm!

Dừng lại một chút, y tiếp luôn :

- Hẳn là lúc vào khách sạn, y len lén bỏ đi một cách lén lút, cho nên người trong khách sạn không hay biết, thành thử họ chẳng rõ hình dáng, dung mạo hung thủ như thế nào. Có một điểm này, thuộc hạ nghi ngờ...

Yến Thiên Y hỏi :

- Điểm nào?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Châu Thiếu Phàm vốn tính cương trực, hành động quanh mình chánh đại, cẩn thận, dè dặt, biết đạo nghĩa, y không có lý do gì mưu hại Thương Phó Đồng cả. Tại sao đối phương lại giả mạo y, mà không giả mạo người khác? Hay là chỉ có Châu Thiếu Phàm là người hợp ý với đối phương?

Yến Thiên Y hỏi :

- Người nêu nghi vấn, nhưng người tìm được giải đáp chưa?

Do dự một chút, Âm Phụ Cửu thốt :

- Trước khi trình bày tư tưởng, thuộc hạ xin Thanh Qua huynh miễn chấp cho!

Ứng Thanh Qua đáp nhanh :

- Âm Phụ Cửu, người có nhận xét gì, cứ nói thẳng ra, bốn phận của chúng ta là đồng tâm hiệp lực với nhau, truy tung tích hung thủ, thi hành bốn phận thì xá chi tình riêng, người còn hoài nghi ta hay sao?

Âm Phụ Cửu cười nhẹ :

- Vậy thuộc hạ xin nói!

Ứng Thanh Qua gật đầu :

- Nói đi, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu nói :

- Thuộc hạ luôn luôn lấy làm lạ, tự hỏi tại sao đối phương lại chọn Châu Thiếu Phàm mà giả mạo? Suy nghĩ mãi, thuộc hạ thấy có lý do. Thứ nhất, Châu Thiếu Phàm là đại thủ nào, một nhân vật trọng yếu trong bốn Xã, nếu giả mạo họ Châu thì đối phương sẽ có nhiều cơ hội khám phá nội tình bốn Xã, ngoài ra lại dễ dàng hoạt động với đầy đủ quyền uy. Thứ hai, với chức vụ trọng yếu đó, đối phương dễ tiếp cận bất cứ ai trong bốn Xã, từ cấp cao đến cấp thấp, cơ hội sẽ đến với y nhiều, để y hạ thủ đoạn sát nhân, hạ sát từng người một. Thứ ba, Châu Thiếu Phàm có tầm thước tương đồng với y, y dễ giả mạo hơn. Ngoài ra, Tấn Thành cách Tổng đường không xa lắm, giả như y kiểm chế, bức bách được Châu Thiếu Phàm, thì đương nhiên là y có lợi hơn nếu giả mạo Châu Thiếu Phàm thay vì giả mạo một kẻ nào khác.

Ứng Thanh Qua thốt :

- Biết đâu, Châu Thiếu Phàm đã chẳng bị đối phương hãm hại rồi, và Châu Thiếu Phàm hiện tại còn tại Tấn Thành, là một kẻ giả?

Âm Phụ Cửu lắc đầu :

- Không thể có việc đó được, Ứng huynh! Phải biết, chức đại thủ nào là một chức khá cao, thay mặt Tổng đường liệu lý sự vụ địa phương, nắm quyền uy tối trọng, thế gian người ta thường cho rằng hương đảng là tiểu triều đình mà! Sự vụ tại một địa phương rất phức tạp, một đại thủ nào vừa liệu lý bên trong lại vừa thủ tặc bên ngoài, nếu không là người chân chánh của bốn Xã thì chẳng làm sao nắm vững tình hình, mà điều hành mọi hoạt động một cách suông sẽ được. Một đại thủ nào, trấn đóng tại một địa phương, có dưới tay ít thì cũng trên trăm huynh đệ, nhiều thì đến mấy trăm, mỗi người có một nhiệm vụ riêng biệt, nếu không phải là nhân viên cao cấp chân chánh của bốn Xã, thì làm sao biết mặt hết đám thủ hạ, làm sao biết được người nào giữ chức vụ nào mà sai bảo, mà kiểm soát việc làm? Nếu có kẻ giả mạo, thì kẻ đó sẽ bị bại lộ chân tướng gấp, bởi sử lý sự vụ không rành, lộn người này, lộn người kia, chẳng mấy chốc phải bị nghi ngờ. Hà huống, Châu Thiếu Phàm còn có vợ, có con, kẻ giả mạo có thể lừa người ngoài, chứ lừa sao nổi vợ con người ta? Các vị nên hiểu, biến cố phát sanh chưa đầy hai tháng, thì nếu có sự giả mạo Châu Thiếu Phàm, sự giả mạo cũng không hơn hai tháng nay, trong vòng hai tháng, làm gì kẻ giả mạo học hết được tánh tình, tập quán, tiểu tiết, ngôn từ và am tường lẽ lối làm việc trong phân cuộc, biết mặt, biết mày, toàn thể thủ hạ, biết từ chức vụ nhỏ nhen phức tạp của hơn trăm người? Khó lắm! Khó lắm!

Ứng Thanh Qua xanh mặt :

- Ý tứ của người là...

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Ý tứ của thuộc hạ là, đối phương giả mạo Châu Thiếu Phàm, họ Châu hay biết, và đồng ý, nhất định như vậy đó, Châu Thiếu Phàm thì xử lý sự vụ, tiếp xúc thủ hạ, còn giả Châu Thiếu Phàm thì chuyên xuất ngoại, dụ dẫn các đệ huynh, để hạ sát. Chân Châu Thiếu Phàm che chở giả Châu Thiếu Phàm, thậm chí cung cấp tin cho giả Châu Thiếu Phàm!

Ứng Thanh Qua thờ dài :

- Nhưng Châu Thiếu Phàm hành động như vậy vì lý do gì?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Có một lý do, hầu như duy nhất, là Châu Thiếu Phàm có nhược điểm sao đó, kẻ kia nắm được nhược điểm, uy hiếp họ Châu, bắt buộc họ Châu phải cúi đầu, tuân lệnh.

Ứng Thanh Qua nghiêng răng :

- Châu Thiếu Phàm có nhược điểm gì?

Âm Phụ Cửu lạnh lùng nói :

- Nhược điểm gì, mình sẽ điều tra ra mà!

Hùng Đạo Ngươn chợt vỗ ngực bình bình, kêu lên :

- Khốn nạn cho Đại Ngươn này quá, Khôi Thủ! Thật là lú lẫn không tưởng nổi!

Mãi đến bây giờ, thuộc hạ mới nhớ ra!

Yến Thiên Y hỏi :

- Chuyện gì đó?

Hùng Đạo Ngươn đáp :

- Gần đây, một đệ huynh tại Tấn Thành thường đi đi, về về Tổng đường, cứ hai ba hôm là về một lần, mỗi lần về thì hay lân la, tiếp xúc với một đệ huynh khác tại Tổng đường, độc một đệ huynh đó thôi, chứ không với một ai khác. Lý do đi đi, về về của hắn, là đòi nợ, là thu tiền góp tiền hội hàng gì đó. Thuộc hạ không quan tâm cho lắm, bởi con người ai lại chẳng có những việc riêng tư của cá nhân họ? Trong những lúc đàm đạo với nhau, thuộc hạ thỉnh thoảng có đem việc đó nói ra với Tôn Tam Năng, nhưng bọn thuộc hạ tuyệt nhiên không lấy làm lạ về sự liên lạc thường xuyên giữa Tấn Thành và Tổng đường. Bây giờ, bỗng nhiên nhớ đến, biết đâu gã ấy chẳng phải là một liên lạc viên của địch sai đến đây thám dò tình hình, thu thập tin tức?

Yến Thiên Y bảo gấp :

- Đi bắt gã ngay bây giờ!

Hùng Đạo Ngươn vâng một tiếng, vọt mình qua cửa sảnh.

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Gã ấy hẳn là có vấn đề, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Cứ bắt gã trước, rồi hãy xét sau. Cảnh giác của Hùng Đạo Ngươn không nhạy lắm, mãi đến nay mới có phản ứng, chứ theo người khác thì đã phát hiện ra sự trạng đó từ lâu rồi.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Thế là mình phải hành động gấp chứ? Khôi Thủ định sao?

Yến Thiên Y đáp :

- Nếu nắm được chứng rồi, thì mình động thủ ngay trong đêm nay.

Ứng Thanh Qua thở dài :

- Khôi Thủ cho thuộc hạ đi theo với!

Yến Thiên Y dịu giọng :

- Ngươi không nên đi, Thanh Qua! Đi mà chứng kiến sự tình thì chỉ tổ đau lòng thêm chứ chẳng ích gì. Ta đáp ứng với ngươi, kẻ có tội thì sẽ đền tội, nhưng ta bảo đảm là dù Châu Thiếu Phàm có tội, hắn cũng không bị hành quyết tại Tấn Thành đâu.

Ta sẽ mang hắn về Tổng đường, cho ngươi tham dự cuộc nghị xử.

Ứng Thanh Qua run run người :

- Đa tạ Khôi Thủ! Song, thuộc hạ...

Yến Thiên Y chặn lời :

- Yên trí, Thanh Qua! Chẳng có gì mà ngươi phải khó chịu, ngươi không dính dấp gì vào vụ này cả, không ai oán trách chi ngươi cả.

Đồ Trương Mục tiếp nối :

- Lão đệ bình tâm, ta sẽ dành cho Châu Thiếu Phàm một điểm cảm tình vào phút cuối.

Yến Thiên Y day qua Thôi Hậu Đức, hỏi :

- Công tác của ngươi tại Hiệp Phi như thế nào?

Thôi Hậu Đức tường trình :

- Tại đó, chẳng ai thấy Thương Phó Đồng tiếp xúc với người lạ nào cả. Ba hôm trước khi biến cố xảy ra, Thương Phó Đồng chỉ phân bua mấy tiếng về trách vụ của y, với những người trong phân cuộc, rồi hấp tấp ra đi, đi không hề trở lại. Lúc đó, các đệ huynh trong phân cuộc chẳng ai biết đích xác y xuất ngoại vì việc gì và y đi đâu cả.

Thuộc hạ lưu lại mấy hôm, truy mãi mà chẳng ra manh mối gì rõ rệt, nên trở về đây.

Vừa đến chân núi, thuộc hạ gặp đại chấp pháp, bèn hiệp cùng đại chấp pháp đồng đi với nhau lên đây.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Châu đại thủ não

Âm Phụ Cửu buông giọng cứng rắn :

- Đối phương dù tàn độc, bất quá y chỉ làm mưa làm gió trong vòng hai tháng thôi. Hai tháng qua rồi, bắt đầu từ nay, y sẽ thấy thế phản công của chúng ta! Nhất định là một ngày gần đây, rất gần, y sẽ trả bao nhiêu nợ máu đã vay nơi Thanh Long xã.

Đồ Trương Mục mỉm cười :

- Phụ Cửu, lãnh chúa chấp pháp, phụ trách Hình đường, lâu ngày chầy tháng, ngươi nhiễm tập quán mất rồi, đến độ méo mó nghề nghiệp, động thấy cái gì cũng mơ đến hình phạt. Đề cập đến những hình phạt có đồ máu, thấy roi, ta thấy ngươi cao hứng lạ!

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Chưa hẳn là vậy, Đồ huynh, song huynh đệ không phù nhận, cứ tưởng đến cái việc trừng trị kẻ hung tàn, gây thảm họa cho bốn Xã, là đệ nghe toàn thân nóng ran lên.

Chẳng lẽ các vị không cảm thấy huyết quản sôi sục máu hận?

Trang Không Ly cười nhẹ :

- Máu hận sôi sục, dĩ nhiên là ai cũng cảm thấy, song có đâu quá lộ liễu như ngươi, mường tượng là ngồi trước bàn tiệc đầy thịnh soạn, ngươi ngứa ngáy

tay chỉ mong được cầm đuũa ngay, đuũa chưa vào tay mà nước bọt đã tràn đầy miệng!

Âm Phụ Cửu cười ha hả :

- Bình sanh, huynh đệ chỉ thích mỗi việc tranh đấu, đối phương càng cao cường, huynh đệ càng thích thú. Trong bất cứ cuộc chiến nào, thủ thắng một cách khó khăn, thì mình càng cảm thấy sướng với cái thắng đó, thắng dễ dàng thì chán chết, chán hơn đùa với trẻ con vậy đó, các vị ơi!

Yến Thiên Y thốt :

- Ta định đêm nay bắt đầu hành động. Hiện tại, mình hãy nghĩ đến việc chọn binh tuyển tướng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Thanh Qua, Không Ly ở lại nhà với ba Vệ Sơn Long. Ta chỉ mang theo Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu và hai cận vệ thôi. Những người khác, ai ở đâu cứ ở đó, có thủ vị trí, tuyệt đối không được vọng động!

Trang Không Ly kêu lên :

- Tại sao Khôi Thủ bắt thuộc hạ phải lưu lại đây?

Yến Thiên Y đáp :

- Ứng biến tại Tổng đường là phần việc cực quan trọng, ta không muốn thấy trường hợp Song Xà giáo tái diễn. Nội có an, thì ngoại mới vững tâm hành động. Do đó, ta để người ở lại nhà, có cả người lẫn Thanh Qua tại nhà, ta yên trí hơn. Phàm hành sự, là phải chước liệu sao cho chu đáo, an toàn, chứ không phải là dịp tranh công, chúng ta có trách nhiệm liên đới với nhau, kẻ làm việc này thì phải có kẻ khác lãnh việc khác, chứ nếu cứ mỗi việc, mỗi ủa nhau mà thi đua dũng khí, thì thất sách lắm.

Tham gia chiến dịch là biểu lộ khí hùng, song bảo vệ căn cứ, cần phải dùng đến những tay tài trí cao minh. Việc người ở lại, quan trọng hơn là cùng đi Tấn Thành với ta.

Trang Không Ly vẫn kéo nài :

- Nhưng, đại lãnh chúa có thể lưu lại, thuộc hạ đi thay, bảo vệ căn cứ là việc quan trọng, đáng lẽ đại lãnh chúa đảm trách mới phải..

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Không Ly! Lên đến địa vị như người rồi, mà vẫn còn cố chấp à? Ở lại nhà, có phải là nhàn rồi đâu, ngày ăn đêm ngủ, ăn no ngủ kỹ đâu? Hay là người thấy phần việc ở nhà khó khăn, rồi muốn đưa cho Trương Mục?

Trang Không Ly nín lặng.

Một lúc lâu, lão lẩm nhẩm :

- Thuộc hạ chỉ muốn được tham gia công cuộc này để tự tay bắt hung thủ, để hả đi phần nào uất hận. Y đã lung lạc Châu Thiếu Phàm, mà họ Châu thì do thuộc hạ tiến cử! Nếu thuộc hạ nhận trách nhiệm tinh thần thì chịu trách nhiệm đó do hung thủ cấu tạo!

Yến Thiên Y an ủi :

- Thì người cứ ở lại, bắt được y, ta sẽ mang về đây, để tùy người xử quyết. Huống chi, người hành sự hay ta hành sự nào có khác gì đâu. Người có cái tính hay phân biệt người và việc một cách lạ lùng! Làm như Thanh Long xã này chẳng phải là một tổ chức chung vậy?

Đồ Trương Mục xen vào :

- Đừng đòi hỏi nữa, Không Ly! Khôi Thủ sẽ sanh giận đấy, người và Thanh Qua hãy cẩn thận nhé, việc này mà tiết lộ ra, thì chuyến đi của Khôi Thủ cầm như vô ích!

Day qua Yến Thiên Y, Đồ Trương Mục hỏi :

- Vết thương của Khôi Thủ có đáng ngại chăng?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Ta cử động được như thường.

Chàng duỗi tay, co tay cho mọi người thấy.

Âm Phụ Cửu vì về sau, nên chẳng biết chi hết, nghe thế hấp tấp hỏi :

- Khôi Thủ thọ thương?

Yến Thiên Y tóm lược sự việc, thuật cho y biết.

Vừa lúc đó, Hùng Đạo Ngươn trở lại, vẻ bức tức hiện rõ nơi gương mặt y.

Yến Thiên Y hỏi :

- Lại sống mất gã rồi, phải không?

Hùng Đạo Ngươn căm hờn :

- Gã đã trở về Tấn Thành từ giờ ngo rồi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Càng hay! Gã đi trước khi chúng ta hội nghị, như vậy là gã chưa hay biết gì.

Chúng ta khỏi phải sợ gã trở về đó báo động với hung thủ.

Chàng nhìn quanh một lượt, rồi tiếp :

- Thế là dứt khoát rồi đó, ai ở nhà lo việc nhà, ai ra đi, chuẩn bị hành trang mà đi, ta muốn đi gấp.

Nói xong, chàng đứng lên trước.

* * * * *

Từ Sở Giác Lãnh đến Tấn Thành, khoảng cách không xa lắm.

Bọn Yến Thiên Y lại dùng tuần mã thay chân, nên chỉ mất nửa ngày đường là họ đến nơi.

Khi họ khởi hành thì vừa lúc đêm xuống.

Dọc đường, họ chỉ dừng tạm hai lần, cho ngựa nghỉ chân. Lúc đến nơi thì vào khoảng nửa đêm.

Còn cách ba con đường phố, đến phân cuộc Thanh Long xã, họ dừng lại, đồng xuống ngựa, đi bộ.

Tấn Thành là địa phương rất quen thuộc đối với bất cứ ai trong năm người, nên họ tìm nơi phải đến không khó khăn lắm.

Nơi họ đến, là một ngôi nhà trong con đường vắng vẻ, một ngôi nhà tuy không huy hoàng, song có vẻ trang nghiêm tỏ rõ khí phái phi thường.

Đèn trong nhà đã tắt.

Năm người nép mình sát tường, nghe ngóng động tĩnh một lúc, rồi Yến Thiên Y thấp giọng hỏi :

- Bên trong không có phân phiên canh gác đêm à?

Đồ Trương Mục đáp :

- Theo lẽ thì phải có.

Dĩ nhiên, họ nói chuyện với nhau nho nhỏ, vừa đủ nghe thôi.

Âm Phụ Cửu chen vào :

- Có hay không có, cũng thế thôi. Liệu các bọn canh gác đó có thể làm gì được chứ? Có mặt chúng kẻ như không!

Yến Thiên Y tiếp :

- Tuy nhiên, mình cũng phải cẩn thận, Phụ Cửu. Lần này chúng ta đến đây không phải bằng tư cách thủ lĩnh Thanh Long xã mà mục đích của chúng ta là bất gian, cầm địch. Người đứng tường nơi đây là một phân cuộc của chúng ta như ngày nào, mà phải nghĩ rằng đây là sào huyệt của địch, ít nhất cũng trong hiện tại.

Âm Phụ Cửu mỉm cười không đáp.

Yến Thiên Y day qua Hùng Đạo Ngươn hỏi :

- Ngươi có biết chỗ ở của Châu Thiếu Phàm chứ?

Hùng Đạo Nguơn gật đầu :

- Biết!

Yến Thiên Y bảo :

- Vậy ngươi đi trước dẫn đường.

Hùng Đạo Nguơn tung mình nhảy qua khỏi đầu tường, vào trong. Bọn Yến Thiên Y, Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu và Thôi Hậu Đức theo sau liền.

Nơi góc trong, có một gian nhà, cách phân cuộc sở xa xa, vị trí cực an tĩnh.

Năm người nhẹ bước tiến về phía đó, chưa đến nơi, họ đã thấy hai thuộc hạ, ngồi trước cửa sảnh đường tựa mình vào tường, ngáy pho pho.

Yến Thiên Y lắc đầu, buông giọng chán nản :

- Canh gác như thế này, thì mất mạng cũng chẳng oán trách được ai!

Gian nhà này là một kiến trúc phụ thuộc của phân cuộc, dành cho vị phân cuộc chủ cư trú.

Hùng Đạo Nguơn chỉ một khung cửa sổ trên gác, thốt :

- Châu Thiếu Phàm cư trú trong gian phòng có cửa sổ đó.

Yến Thiên Y hỏi :

- Phòng ngủ riêng của y, hay chung cho cả hai vợ chồng?

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Thuộc hạ nghĩ rằng đó là gian phòng chung của hai vợ chồng y, bởi tầng lầu chỉ có ba gian phòng, phòng trước dành cho con trai y, phòng sau thì hai người con gái của y chiếm.

Yến Thiên Y cau mày :

- Nếu có vợ y trong phòng, thì bất tiện cho chúng ta quá! Vợ y kêu la lên, thì cảm như việc của chúng ta hỏng hết. Đối phương mà nghe động, có trối chân y lại, y cũng chuồn gấp gấp.

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Gan nào mà mụ ta dám kêu la? Giả như mụ gây tiếng động, thì càng hay, bởi đó là một bằng chứng vợ chồng Châu Thiếu Phàm có quán thông với địch. Thuộc hạ sẽ giết mụ, giết không chớp mắt đó, Khôi Thủ!

Đồ Trương Mục trầm giọng :

- Giết mụ ta rồi mình được lợi gì? Điều tối quan trọng là mình bắt hung thủ, hung thủ sống mất, người giết bao nhiêu mạng người cũng vô ích. Hãy để cho Khôi Thủ định đoạt mọi việc, người không nên táo bạo mà làm hư mất kế hoạch của chúng ta.

Âm Phụ Cửu toan cãi, Yến Thiên Y khoát tay nói :

- Thôi đi, các người làm ồn thế thì chính mình làm kinh động đối phương chứ chẳng phải vợ chồng Châu Thiếu Phàm đó nhé!

Day qua Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức, chàng tiếp :

- Từ phút giây này, hai người án ngữ bên dưới lầu, không nên để cho bất cứ ai tự tiện vào, bất cứ ai ra. Đành rằng hung thủ cao cường hơn các người, song ít ra, các người cũng có thể ngăn chặn hung thủ trong một thời gian ngắn, chỉ cần các người ngăn chặn hung thủ trong một thời gian ngắn thôi, là ta sẽ có cách đối phó.

Hùng Đạo Nguơn và Thôi Hậu Đức gật đầu :

- Thuộc hạ hiểu.

Yến Thiên Y tiếp :

- Đồ Trương Mục phi thân lên, do cửa sổ vào phòng đánh thức Châu Thiếu Phàm, ta và Âm Phụ Cửu do thang lầu tiến lên.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Nếu không có vợ chồng Châu Thiếu Phàm trong phòng, mà lại có hung thủ ngủ trong đó?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Thì càng hay. Y có cánh cũng chẳng thoát khỏi vòng vây của ba chúng ta. Ít nhất, Đồ Trương Mục cũng cầm chân y được một trong vài giây phút, trong khi đó thì ta và người lên đến nơi rồi!

Chàng vẫy tay nói tiếp :

- Chúng ta bắt đầu!

Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức vọt mình tới, mỗi người chọn một vị trí thuận lợi, họ đối diện với nhau, vừa quan sát được phía hậu của đồng bọn, vừa chú ý đến mặt trước.

Đồ Trương Mục nhún chân tung mình lên.

Khi Yến Thiên Y và Âm Phụ Cửu lên đến nơi rồi, thì Đồ Trương Mục đã đứng tại cửa phòng của Châu Thiếu Phàm, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Yến Thiên Y hết sức áy náy, tự nghĩ như thế này thì kém lễ độ đối với thuộc hạ quá. Giữa lúc đêm khuya thanh vắng, tự tiện vào phòng, mà phòng thì là của vợ chồng người ta, gian phòng là thế giới riêng tư của vợ chồng người ta, dù bên trong là những kẻ dưới quyền cũng thế, thì khiếm nhã hết sức, chàng nhận thấy mất đi thể thống phần nào.

Nhưng trước sự thể chẳng đáng dừng, chàng còn biết sao hơn? Nếu đường hoàng mà lên, thì mong gì truy cứu được mối manh?

Yến Thiên Y bước vào.

Đồ Trương Mục thấp giọng thốt :

- Hai vợ chồng y đồng ngủ tại đây. Thuộc hạ đã đánh thức y rồi, hiện tại thì y đang mặc y phục chỉnh tề để tiếp đón Khôi Thủ.

Yến Thiên Y hỏi :

- Có phải là Châu Thiếu Phàm chân chánh chăng?

Đồ Trương Mục gật đầu :

- Không thể lầm được, Khôi Thủ!

Âm Phụ Cửu mang đến một chiếc ghế, Yến Thiên Y ngồi xuống, còn Âm Phụ Cửu thì đứng sau lưng chàng.

Không lâu lắm, từ bên trong, một người mở cánh cửa ngăn đôi gian phòng bước ra.

Y phục không được chỉnh tề cho lắm, bất quá không có đường nhăn vấy thôi, còn tóc tai thì rối bù.

Đúng là vị đại thủ não của Thanh Long xã, phân cuộc chủ phân cuộc Tấn Thành, họ Châu tên Thiếu Phàm.

Niềm kinh khủng hiện rõ trên gương mặt y.

Trông thấy Yến Thiên Y và Âm Phụ Cửu, y biến sắc mặt thâm xanh, mặc dù đã được Đồ Trương Mục báo tin cho biết trước.

Trong niềm kinh khủng ảm ước có vẻ tuyệt vọng.

Yến Thiên Y điềm nhiên nhìn y một lúc, đoạn thốt :

- Châu đại thủ não, người có cần ta phải đặt thành câu hỏi nữa chăng? Hay người tự động tường thuật sự tình, một cách rõ ràng, có thứ tự?

Châu Thiếu Phàm run người một lúc, rồi quỳ xuống.

Y ngã khụy xuống thì phải hơn.

Y lết gối đến gần chân Yến Thiên Y, bật khóc.

Khóc một lúc, y rên rĩ :

- Thuộc hạ sai lầm! Thuộc hạ đáng tội chết, Khôi Thủ ơi! Chẳng rõ tại sao bỗng dưng thuộc hạ mê tâm loạn tánh đến độ lú lẫn, mà thành ra có hôm nay... Thuộc hạ hiểu... mình không thể... thoát khỏi bị trừng trị... Thuộc hạ hết sức tạ ơn với Thanh Long xã, đối với Khôi Thủ, với toàn thể đệ huynh...

Yến Thiên Y lạnh lùng bảo :

- Đừng khóc, nước mắt không giải quyết được vấn đề, trái lại chỉ biểu hiện sự nhu nhược thôi. Bình tĩnh lại, rồi từ từ thuật hết các việc, rành rẽ cho ta nghe đi, Châu Thiếu Phàm.

Châu Thiếu Phàm vẫn nức nở tiếp :

- Thuộc hạ biết tội của mình, nên không dám mở miệng van cầu Khôi Thủ dung thứ, chỉ mong Khôi Thủ nhớ đến công lao của thuộc hạ ngày trước, mà chế giễu cho vợ và hai đứa con gái của thuộc hạ được lượng hải hà, họ là những kẻ vô can, họ bạc phúc có chồng không xứng, có cha không đáng...

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Một lần nữa, ta bảo ngươi, đi ngay vào vấn đề. Rất có thể ta cho ngươi hưởng trường hợp giảm khinh nếu xét thấy ngươi đáng hưởng.

Nghiêm sắc mặt, chàng hỏi :

- Đang đêm ta đến đây, hẳn ngươi biết vì lý do gì chứ?

Châu Thiếu Phàm gật đầu :

- Biết! Lý do là biến cố phát sinh liên tiếp mấy lúc sau này, tạo bất lợi cho Thanh Long xã... Thuộc hạ biết luôn, không sớm thì muộn, cũng phải có một ngày, như ngày hôm nay, đến với thuộc hạ...

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Thuộc hạ không phải là hung thủ, mà cũng chẳng bao giờ tiếp trợ cho hung thủ.

Thuộc hạ là kẻ bị lợi dụng thôi, bị uy hiếp, bị bức bách, thuộc hạ bị dồn vào hy sinh tối đa...

Âm Phụ Cửu gắt :

- Đừng đổ tội cho ai hết, Thiếu Phàm! Khôi Thủ bảo ngươi cung khai, ngươi cứ sự thực tường trình, sao lại nói quanh nói quẩn mãi? Mất thì giờ lắm!

Châu Thiếu Phàm vẫn còn khóc, chưa chịu khai gì. Chừng như y do dự, tự hỏi có nên khai sự thực hay không!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chân tướng hiện lộ

Sau cùng, y thở dài, thuật :

- Ba tháng trước đây, vào một đêm tối, lối giờ tý, thuộc hạ từ một tiệc rượu xã giao trở về, đi qua con đường vắng vẻ, bỗng một bóng người xuất hiện tại ngã tư, phía trước mặt thuộc hạ. Bóng đó có ý chặn đường thuộc hạ rõ rệt, y cất tiếng trước, ngó ý muốn đàm đạo với thuộc hạ về một vài câu chuyện quan trọng.

Thuộc hạ nhận thấy, y có thân vóc cực giống thuộc hạ, cao thấp ốm mập tương đồng, mặt lại vuông, mày cũng rậm, mắt không to lắm. Thuộc hạ đáp là đêm đã khuya, thuộc hạ cần về nhà nghỉ ngơi, không thể dừng tại đó lâu, giả như y có muốn thảo luận điều gì, thì cứ đến phân cuộc mà gặp thuộc hạ, trong ngày sau, tùy tiện lúc nào cũng được. Rồi thuộc hạ lách mình qua một bên, bước đi. Y không bỏ đi, y leo theo sau thuộc hạ. Thuộc hạ gắt thì y cười nhẹ, hỏi một câu... Câu hỏi của y có động lực biến thuộc hạ từ một nhân viên trung thành, thành kẻ phản động...

Đồ Trương Mục hỏi :

- Câu gì?

Châu Thiếu Phàm đáp :

- Y hỏi: “Châu lão huynh! Lão huynh có muốn vụ thâm lạm công quỹ đó được tuyên bố công khai chẳng? Nếu vụ ấy được loan truyền ra, thì toàn thể huynh đệ trong Thanh Long xã sẽ nghĩ như thế nào về lão huynh? Vị Khôi Thủ của lão huynh sẽ có thái độ gì dành cho lão huynh?” Xong... Một câu hỏi chấm dứt cuộc đời của thuộc hạ!

Vận mạng của thuộc hạ thế là xong... Thuộc hạ sững sờ, đứng đờ tại chỗ.

Yến Thiên Y cau mày?

- Người đã lạm tiêu dụng công quỹ?

Công quỹ, là tiền của Thanh Long xã, tiền tích thu tại địa phương, do phân cuộc đảm trách, đợi đến một ngày nào đó, chuyển về Tổng đường sổ quy định, còn lại thì phân cuộc giữ, để trang trải mọi phí khoản, như trả lương, mua vật thực cho nhân viên phân cuộc, thù tạc thưởng tứ, quan hôn tang tế...

Châu Thiều Phàm gật đầu :

- Công quỹ bị lạm tiêu, song chẳng phải do thuộc hạ vung phí... Thuộc hạ có...

Âm Phụ Cửu chặn lời :

- Thêm một tội nữa nhé! Quán thông với địch, lạm thủ công quỹ để tư dụng, trong hai tội, tội nào cũng lớn cả!

Châu Thiều Phàm thở dài :

- Tất cả đều do đứa con trai ngỗ nghịch của thuộc hạ mà ra!

Âm Phụ Cửu chặn lời :

- Bất cứ do ai làm, người vẫn chịu trách nhiệm!

Yến Thiên Y khoát tay :

- Hãy để cho Thiều Phàm nói hết!

Châu Thiều Phàm tiếp :

- Đứa con trai của thuộc hạ, say mê cuộc đỏ đen, lại thích ca hát, ngày đêm miệt mài tại các sòng bạc, các ca kỹ viện, có thể bảo hần là một đồ quý, kiêu từ quý, kiêu luôn sắc quý, tiêu tiền như nước. Quanh mình hần lại có một lũ gia nô chuyên xu phụng hần, tâng bốc hần, lợi dụng hần. Như thế đó, tiền trong tay, có bao nhiêu cũng chẳng còn. Tiền hết, thì phải xoay, không thể xin nơi thuộc hạ nữa, thì có kẻ xúi hần làm nhiều trò...

Ngừng một chút, y kể tiếp :

- Hần dùng ấn tín của thuộc hạ, lần thứ nhất, rút hai vạn năm ngàn lượng tại ngân khố, lần thứ hai, hần trộm số bạc dành dụm của thuộc hạ độ ba vạn lượng, lần thứ ba, hần đến các cơ sở doanh nghiệp thuộc bốn phân cuộc, thu nhặt bảy ngàn lượng, cuối cùng thì hần nhân danh thuộc hạ, đi vay hỏi nơi này, nơi nọ, tổng số nợ lên đến vạn lượng!

Ai ai cũng lộ vẻ căm hận thiếu niên đó.

Châu Thiều Phàm lại tiếp :

- Tổng kết, bao nhiêu tiền của bốn phân cuộc, đều bị hần vơ vét, sạch sành sanh!

Cả tiền riêng của gia đình thuộc hạ.

Dừng lại một lúc khá lâu, Châu Thiều Phàm tiếp :

- Khi thuộc hạ phác giác sự tình, thì muộn mất rồi. Thuộc hạ tức uất, tức không tưởng nổi, làm phen thuộc hạ định tự tử, bởi làm sao mà thuộc hạ tìm đủ tiền lấp khoảng trống trong ngân khố? Nhưng tự tử rồi, mình thì thoát, mà vợ và hai đứa con gái thì sao? Chứ cái gã vô lương kia dù hần có chết mười thầy, thuộc hạ cũng không hề luyến tiếc xót thương!

Yến Thiên Y hỏi :

- Hần trốn biệt rồi?

Châu Thiều Phàm gật đầu :

- Nếu không thì, hần đã chết với thuộc hạ!

Yến Thiên Y lại hỏi :

- Hung thủ dùng vụ đó làm lợi khí uy hiếp người?

Châu Thiều Phàm gật đầu :

- Y buộc thuộc hạ cúi đầu tuân lệnh, y phân phó điều chỉ, là thuộc hạ phải làm, bằng không thì y sẽ tuyên bố nội vụ đến Tổng đường. Mai về sau này, thuộc hạ truy cứu ra chính hung thủ khuyến dụ dẫn dắt đưa con trai thuộc hạ vào vòng trụy lạc, khích lệ hấn ăn trộm tiền nhà, đoạt của công...

Yến Thiên Y hỏi :

- Hung thủ là ai?

Châu Thiều Phàm đáp :

- Công Tôn Hoang Mộc, ngoại hiệu Đại Áo Tài Tử.

Yến Thiên Y và các thuộc hạ giật mình.

Đại Áo Tài Tử là một nhân vật lừng danh từ mười năm trước, võ công cực cao, thuật cải sửa dung mạo cực kỳ tinh vi, sau một thời gian tung hoành trên giang hồ, bỗng một hôm y biệt tung tích.

Từ mười năm qua, chẳng ai biết y đã chết hay còn sống, và hạ lạc tại phương trời nào.

Ngày trước, giữa y và Thanh Long xã, không hề có mảy may ân oán tình cừu.

Bây giờ, đột nhiên y xuất hiện, và chuyên đối phó với Thanh Long xã!

Cái đó mới kỳ! Bọn Yến Thiên Y không tài nào truy ra nguyên do!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Thảo nào hôm đó, đại hán bị rấn độc cắn chết, trước khi tắt thở, có nói lên hai tiếng Công Mộc! Thì ra là Công Tôn Hoang Mộc, hai tiếng giữa hán thốt không ra hơi, thành thử mình chẳng hiểu gì hết.

Rồi chàng hướng qua Châu Thiều Phàm hỏi :

- Bị hung thủ uy hiếp như vậy, sao ngay từ lúc đầu, ngươi không báo cáo về Tổng đường cho ta biết để định đoạt? Có phải ngươi nhẹ tội hơn chăng? Xưa nay, ngươi từng tỏ ra là người thận trọng, sáng suốt, cứ sao đối với việc này, ngươi lại ngu xuẩn không tưởng nổi? Đối phương có ma lực gì làm cho ngươi mê hoặc đến độ đó?

Châu Thiều Phàm thờ dài :

- Sự liên can vì tội con làm, chưa hết, lại sợ đối phương, rồi còn sợ Khôi Thủ hay ra, bao nhiêu cái sợ dồn dập, làm cho thuộc hạ mất hết tự chủ, tâm thần bán loạn, còn nghĩ xa lo gần gì được nữa, Khôi Thủ?

Yến Thiên Y hỏi :

- Công Tôn Hoang Mộc có hận thù gì với Thanh Long xã, mà luôn luôn bám sát, quấy nhiễu chúng ta như thế?

Châu Thiều Phàm đáp :

- Y cho biết, y có người bảo đệ là Công Tôn Đại Khí, Đại Khí có nhiều cơ sở kinh doanh tại Mã Hà Ba, thuộc đất Yên. Lúc trước, công cuộc kinh doanh của Đại Khí rất thịnh vượng. Nhưng từ khi chúng ta đặt phần cuộc tại Đại Danh Thủ, khai thác các nguồn lợi trong vùng, chúng ta ngày càng phát đạt mà Công Tôn Đại Khí thì ngày càng thất bại. Cuối cùng, Đại Khí dùng võ lực tranh giành quyền lợi với chúng ta, song chung cuộc y cũng thất bại luôn. Uất ức, lâu ngày Đại Khí sanh bệnh, bệnh tình càng lúc càng trầm trọng, cuối cùng y chết vì chứng bệnh đó, sự việc này, xảy ra từ tám chín năm về trước, hán Khôi Thủ chưa quên.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta còn nhớ. Nhưng, Công Tôn Đại Khí chết vì bệnh, chớ đâu có phải do Thanh Long xã sát hại, tại sao Công Tôn Hoang Mộc lại oán hận chúng ta?

Châu Thiều Phàm đáp :

- Sở dĩ y quy oán về chúng ta, là vì y cho rằng tâm bệnh của bảo đệ y, do chính chúng ta gây ra, nếu chúng ta không tranh giành quyền lợi, làm cho cuộc sinh hoạt của Đại Khí càng ngày càng sa sút, thì Đại Khí đâu có tức uất đến nỗi tâm bệnh phát sinh!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Phàm sinh ý, một phần do mình khéo chiều hàng đãi khách, lợi dụng thời cơ, phần khác do vận số, chúng ta có uy hiếp Đại Khí, phá hoại sinh kế của Đại Khí đâu mà Hoang Mộc lại oán hận chứ? Thương trường là chỗ cạnh tranh, khéo thì tồn tại, vụng thì bị loại trừ, thành hay bại là do cái tính thế xử nhân, sao lại đi oán hận chúng ta?

Chàng thờ dài, tiếp :

- Đúng là vô tình, chúng ta lại chuốc lấy thị phi! Thị phi phát sanh từ chín năm trước, mãi đến chín năm sau mới phát động!

Chàng lại hỏi :

- Công Tôn Hoang Mộc hiện ở đâu?

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Y không hề cho thuộc hạ biết nơi cư trú. Chẳng bao giờ y tiết lộ hành động, kế hoạch với thuộc hạ. Khi có việc cần nhờ thuộc hạ, thì y đến, xong việc rồi, là bỏ ra đi. Y để cho thuộc hạ tự do điều hành sự vụ trong phân cuộc, lúc bình thường song phương không liên quan chi với nhau cả.

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Chẳng như người che giấu hành tung của hần đó, Thiếu Phàm!

Châu Thiếu Phàm lộ vẻ khổ sở :

- Oan cho thuộc hạ quá, đại chấp pháp! Che giấu cho y, thuộc hạ được lợi lộc gì? Đến nỗi này rồi, thuộc hạ còn dám man trá Khôi Thủ nữa sao?

Âm Phụ Cửu đòi dùng nghiêm hình tra tấn Châu Thiếu Phàm.

Yến Thiên Y ngăn chặn :

- Đừng quá bức bách y, Phụ Cửu.

Chàng bảo Châu Thiếu Phàm :

- Người bình tâm tĩnh ý, cố nhớ lại xem, có quên chi tiết nào chẳng? Giả như, trong ngôn từ, trong cử động, y có để lộ cái chi khả nghi chẳng? Phải biết, một chi tiết nhỏ nhặt, có thể giúp chúng ta truy ra manh mối như thường.

Châu Thiếu Phàm suy nghĩ một lúc, chợt sáng mắt lên, thốt :

- Có điểm này, khá dĩ cho là đặc biệt, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Nói đi, Thiếu Phàm!

Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Có một hôm, Công Tôn Hoang Mộc hỏi thuộc hạ, vào thời kỳ nào thì công ngân từ các phân cuộc ở địa phương chuyển giải về Tổng đường? Thuộc hạ có cho y biết, những định kỳ của sự chuyển giải đó. Định kỳ gần nhất, là ngày mai, từ các nơi, có những đoàn hộ tổng giải bạc về Tổng đường, đi ngang qua Tấn Thành, nhưng không vào thành, mà chỉ mượn con đường xuyên Tùng Phong Lâm, rồi từ Tùng Phong Lâm, về thẳng Sở Giác Lãnh. Nếu quả thật Công Tôn Hoang Mộc có ý cướp công ngân, thì chắc chắn là ngày mai y sẽ nấp quanh vùng phụ cận Tùng Phong Lâm, chờ các chuyến tải bạc.

Yến Thiên Y sáng mắt lên, gật gù :

- Tốt! Người cứ nhớ lại nữa đi, còn điểm chi khác nữa chẳng?

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Không còn điểm gì đặc biệt khác, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y trầm ngâm nghĩ ngợi, lâu lắm chẳng nói thêm một tiếng nào.

Đồ Trương Mục hiểu ngay, vị Khôi Thủ Thanh Long xã đang vận trù quyết sách, đối phó với Công Tôn Hoang Mộc.

Cuộc điều tra tạm ngưng tại đó.

Tùng Phong Lâm tựa vào vách núi, tọa lạc trên một cái gò, mặt gò lồi lõm.

Tùng mộc rất dày, tàn dùng liên kết che khuất ánh dương quang, bên dưới âm u lạnh lùng, từ xa xa nhìn vào, người ta có cảm tưởng khu rừng luôn luôn che giấu một cái gì vừa bí mật, vừa kinh rợn...

Chỉ có mỗi một con đường xuyên ngang khu rừng đó.

Hiện tại, là giờ ngọ. Tuy giữa trưa, nhưng trong khu rừng vẫn không được sáng lắm.

Có tiếng bánh xe lăn lọc cọc trên con đường duy nhất đó. Tiếng bánh xe từ phía tả vọng đến, không lâu lắm, một cỗ xe màu đen xuất hiện.

Đường xuyên rừng, chỉ có một, nhưng đầu đường trước rừng, đầu đường sau rừng, đều có nhiều con lộ khác quy tụ lại, tạo thành ngã năm, ngã bảy. Từ các nơi, khách lữ hành tùy địa điểm phát khởi, do nhiều con lộ khác nhau đi đến đó, nhưng đến ngã năm, ngã bảy rồi, là tất cả phải do con đường duy nhất đó, xuyên rừng.

Cho nên, dù muốn dù không, khách từ các nơi hoặc xuôi hoặc ngược, đều phải gặp nhau trên con đường duy nhất.

Rừng vắng vẻ, âm u, không khí nặng nề.

Chưa vào rừng, đoàn người theo xe đều có vẻ lo ngại ít nhiều, khi vào rừng rồi, người ta có cảm tưởng nhẹ nhàng, thư thái hơn.

Thì ra, từ xa trông, khu rừng có vẻ đáng sợ, vào trong rồi, mới thấy an tĩnh vô cùng.

Cỗ xe này, phát xuất từ phân cuộc Thanh Long xã tại đất Dục, đèo định kỳ vận, tải bạc về Tổng đường.

Theo xe, có đoàn kỵ sĩ gồm tám người, bốn trước xe, bốn sau.

Bỗng một người cưỡi ngựa hồng xuất hiện phía trước, cách đoàn hộ tống hai trượng.

Vừa xuất hiện, người đó cao giọng thốt :

- Thanh Long tại thiên!

Từ trong đoàn hộ tống, một đại hán vận y phục màu tím vọt ngựa lên, đáp :

- Tường thụ núi kiến!

Song phương trao đổi khẩu hiệu.

Người cưỡi ngựa hồng hỏi :

- Các người nhận ra ta chăng?

Đại hán áo tím lập tức vòng tay, nghiêng mình đáp :

- Châu đại thủ nào! Bao Tử Thành đại thủ lãnh cấp Thiết Thủ tại phủ Khai Phong xin kính chào ra mắt!

Người cưỡi ngựa hồng, đúng là đại thủ nào Châu Thiếu Phàm tại Tấn Thành.

Châu Thiếu Phàm hừ một tiếng, buông giọng kẻ cả trách :

- Các người sợ ý quá! Đi đường mà không hề có một điểm cảnh giác nhỏ thì lạ thật! Tai họa sắp giáng xuống đầu mà vẫn còn ung dung được, cười nói được, thì bảo sao đừng có việc chết người, mất của?

Bao Tử Thành bắt giác sững sờ, trở mặt hỏi :

- Có phải đại thủ nào...

Châu Thiếu Phàm cao giọng chặn lời :

- Đêm qua, bản tòa tiếp được mật tin, có một số cường đạo lục lâm định đón đường các người, cướp số công ngân này, đối phương đã an bài mọi việc, chỉ còn chờ các người lọt vào vùng chúng mai phục là chúng hạ thủ liền. Chúng quyết tâm tận diệt các người, chẳng chừa một mạng sống sót. Bản tòa hết sức lo ngại cho các người, nên hấp tấp đến đây, thông tri cho các người rõ, để chuẩn bị đối phó.

Đoạn, y trầm giọng quở :

- Chuyển vận bạc về Tổng đường, là một công việc quan trọng, thế mà các người lại khinh thường, dọc đường chẳng những không máy may phòng bị, lại còn nhón nhơ như khách du nhân! Bao Tử Thành! Người quả thực không xứng đáng với sự tin nhiệm của Thanh Long xã chút nào!

Bao Tử Thành biến sắc mặt :

- Có việc như vậy sao, Châu đại thủ nào?

Châu Thiếu Phàm hừ mạnh :

- Bản tòa bịa chuyện dọa khiếp người à?

Bao Tử Thành tặc lưỡi :

- Bểng hữu giang hồ nào lại to gan, dám đón đường cướp giật?

Châu Thiếu Phàm bĩu môi :

- Chúng sợ nguoi à?

Bao Tử Thành đáp :

- Bốn nhân thì chẳng đáng kể gì, song ít nhất họ cũng hiểu số bạc này thuộc về Thanh Long xã, mà bốn Xã thì trên giang hồ còn ai dám trêu vào? Chẳng phải bốn nhân khinh thường không phòng bị, mà là vì bốn nhân nghĩ rằng không làm gì có vụ đánh cướp được.

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Đành là nguoi có lý, song bọn cướp đã quyết tâm cướp đoạt công ngân, thì hẳn chúng cũng có tính toán kỹ, cướp được số bạc rồi, chúng giết chết các nguoi, thì còn ai đâu mà đi báo cáo để trừng trị bọn chúng?

Lấy lại bình tĩnh từ lâu, Bao Tử Thành cười lớn :

- Vậy, ý tứ của đại thủ nào như thế nào? Hẳn là muốn chỉ giáo bốn nhân sao đó mới chịu khó đến đây, thông tin cho bốn nhân biết chứ?

Châu Thiếu Phàm thốt :

- Dừng xe lại tại đây, cho bốn nhân viên đến phía trước dò thám tình hình, xem có gì chẳng. Phần bốn tòa, bốn tòa sẽ lưu lại một bên nguoi, sẵn sàng tiếp trợ nguoi nếu có biến. Bốn tòa đã dự phòng một số nhân thủ, họ sẽ đến kịp lúc, tăng cường lực lượng của chúng ta.

Bao Tử Thành lắc đầu :

- Tính như vậy, không ổn đâu, đại thủ nào. Nhân thủ đã ít, nếu phân tán ra thì lực lượng yếu lắm, nếu có biến thì nguy.

Rồi y tiếp luôn :

- Nói thì nói vậy, chứ bốn nhân không tin là có biến được.

Châu Thiếu Phàm nạt :

- Ta có hảo ý, lo liệu cho nguoi như vậy, nguoi lại bất tuân lệnh ta phải không?

Bao Tử Thành suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu :

- Bốn nhân đâu dám chẳng tuân.

Hướng về phía sau, y gọi :

- Bốn đệ huynh hãy tiến lên, quan sát tình hình phía trước, có gì lạ thì lập tức trở về đây, thông báo cho bốn nhân biết.

Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Còn lại bốn đệ huynh, nguoi bảo họ cho xe quay đầu, trở xuống chân gò, chờ tại đó.

Bao Tử Thành do dự một chút, lại ra lệnh :

- Các đệ huynh hãy làm theo lời của Châu đại thủ nào đi!

Người đi, xe đi rồi, chỉ còn Châu và Bao tại cục trường thôi.

Châu Thiếu Phàm lấy trong mình ra một vật gì nho nhỏ, đoạn từ từ tiến đến gần Bao Tử Thành.

Liệu khoảng cách vừa tầm rồi, Châu Thiếu Phàm vờ đưa tay lên gãi vành tai.

Bàn tay của y chưa chạm vành tai, vật nhỏ tròn tròn màu xanh từ bàn tay bỗng bay vút đến Bao Tử Thành.

Y chưa kịp làm gì kế tiếp, bốn đệ huynh được sai phái đến phía trước quan sát tình hình, đã quày ngựa trở về, đứng thành hàng chữ nhất, chặn đường.

Rồi bốn đệ huynh có phận sự dời xe xuống chân gò, cũng quày xe, trở lại vị trí cũ.

Châu Thiếu Phàm kinh ngạc, quát :

- Các ngươi trở lại hết đây để làm gì?

Rèm xe vệt qua một bên, một người thò đầu ra, cười cười.

Người đó, là vị Khôi Thủ trong Thanh Long xã, là Yến Thiên Y!

Bốn đệ huynh phía trước cùng gỡ mặt nạ ra, hiện lộ chân tướng. Họ là Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu, Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Máu rửa hận thù

Châu Thiếu Phàm giả?

Hắn là vậy rồi, cuộc đàn cảnh của bọn Yến Thiên Y đã chứng minh rõ rệt.

Tuy nhiên, giả Châu Thiếu Phàm cố trấn định tâm thần, vờ kinh hãi kêu lên :

- Khôi Thủ! Sao lại có cuộc này, Khôi Thủ lại có ý tứ gì? Châu Thiếu Phàm chẳng hiểu chi hết!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Kịch! Một tấn kịch thôi! Này, Công Tôn Hoang Mộc, bằng hữu đã diễn nhiều tấn kịch cho bọn tại hạ xem, từ hai tháng nay rồi, chẳng lẽ có vay mà không có trả? Cho nên, tại hạ thấy cần phải đáp lễ, vậy thôi! Hy vọng tấn kịch của tại hạ không đến nỗi quá tầm thường.

Giả Châu Thiếu Phàm, mà cũng là Công Tôn Hoang Mộc sững sờ.

Nhìn Yến Thiên Y một phút, bỗng y bật cười lớn, ngẩng mặt lên không, đưa tay vuốt từ trán xuống cằm.

Một dung mạo lạ hiện ra trước mắt bọn Yến Thiên Y!

Mặt vuông, mày rậm, mắt nhỏ, nhưng không râu.

Ánh mắt của y ngời tà ý, ánh mắt đó chỉ có nơi những kẻ chuyên sống về ảo thuật, lanh xảo phi thường.

Nhìn đối tượng một lúc, bọn Yến Thiên Y lại nhìn đến những vật hóa trang do y vừa tháo gỡ, quăng ném tứ tung.

Sau cùng, Yến Thiên Y cất tiếng :

- Công Tôn Hoang Mộc! Tại hạ không ngờ, người gây biến cố cho Thanh Long xã lại chính là bằng hữu! Bằng hữu đã làm nhiều tội ác, dù tại hạ hoan nghênh xảo thuật của bằng hữu đến đâu, cũng không thể dung thứ. Đã đến giờ bằng hữu đền tội, bằng hữu nên sáng suốt nhận định tình thế, mất phần chủ động rồi, bằng hữu đừng cưỡng lại vận số làm gì, nên thức thời bỏ tay nhận tội đi!

Công Tôn Hoang Mộc bật cười lớn :

- Thì ra, ngươi đã truy ra lai lịch của ta! Khá lắm! Khá lắm!

Đoạn, y trầm giọng hỏi :

- Làm sao ngươi khám phá được bí mật của ta?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Nhân vô thập toàn! Cho dù ngươi có tâm cơ mưu trí đến đâu, trăm lần thành công thì cũng có lần thất bại, kế hoạch của ngươi chu đáo kín mật đến đâu, cũng phải có một sơ hở, bất cứ cái gì do nhân tạo ra thì cũng không thể là vẹn toàn. Ngươi có sơ hở thì tự nhiên ta phải có cách khám phá chứ!

Công Tôn Hoang Mộc hừ một tiếng :

- Được lắm, vờ quít dây, gắp móng tay nhọn, ta nhận bại. Song, hiện tại, với cuộc đàn cảnh đó, ngươi muốn gì?

Yến Thiên Y đáp ngoài câu hỏi :

- Ta muốn hỏi ngươi, giữa ngươi và Thanh Long xã, oan cừu như thế nào mà ngươi luôn chực dịp xuống tay độc? Thiết tưởng, vụ Mã Hà Ba chín năm về trước, đâu có phải là quan trọng? Cạnh tranh nghề nghiệp là sự thường mà, ai khôn khéo thì được nhiều lợi tức, ai vụng dại thì lỗ vốn, mất lời, chứ nào phải là cuộc đoạt quyền, cướp lợi bằng tranh chấp đồ máu? Huống chi, Công Tôn Đại Khí lại chết vì bệnh hoạn?

Công Tôn Hoang Mộc rít lên :

- Nếu ngươi không cạnh tranh nghề nghiệp, thì Đại Khí đâu có lâm vào cảnh sa sút, uất tức, ưu phiền, thì làm gì mang tâm bệnh? Trách nhiệm hoàn toàn về ngươi, đừng dùng ngoa ngôn xảo ngữ chạy tội!

Yến Thiên Y cau mày :

- Tuy nhiên, chẳng lẽ vì một cuộc thất bại trong việc kinh doanh mà ngươi lại gây thành nhiều huyết án?

Công Tôn Hoang Mộc cắn hờn :

- Ta không cần biết chi hết, ta chỉ biết là cái chết của em ta, do Thanh Long xã các ngươi gây nên!

Yến Thiên Y gật gù :

- Cũng được! Tùy tiện ngươi muốn hành động thế nào, ta sẵn sàng hoan nghinh mọi biểu thị của ngươi. Ngươi đã gây ra huyết án trong Thanh Long xã, thì ta phải lấy máu rửa oan cừu. Máu của ngươi! Cuộc đàn cảnh hôm nay, sở dĩ có là vì mục đích lấy máu rửa hận. Đó, ta đã phúc đáp câu hỏi của ngươi rồi, vậy ngươi hãy chuẩn bị đối phó!

Hướng qua Đồ Trương Mục, Yến Thiên Y bảo :

- Bắt tay vào việc đi, lão Đồ!

Đồ Trương Mục lập tức quày đầu ngựa, chạy đi về phía trước.

Hùng Đạo Ngươn và Thôi Hậu Đức theo sau liền.

Cuộc chiến khắp khai diễn, người ta cần có viện thủ, càng nhiều càng tốt, thế mà Yến Thiên Y lại phân tán lực lượng?

Chàng sai bọn Đồ Trương Mục đi đâu?

Công Tôn Hoang Mộc lấy làm lạ, trừng mắt hỏi :

- Ngươi bảo bọn đó đi đâu thế, Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Nếu ta không làm, thì ngươi có tất cả bốn thủ hạ. Trong số đó ta giết một, ngươi cho rắn độc cắn chết một, còn lại hai. Hai tên này đang mai phục phía trước, chờ bốn thủ hạ của Bao Tử Thành đến nơi, là chúng ra tay hạ sát. Ta sai bọn Đồ Trương Mục đến chỗ mai phục, thu thập chúng.

Công Tôn Hoang Mộc hét lên :

- Ngươi tàn độc lắm, Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y lại cười :

- Bất quá, ăn miếng trả miếng, chứ tàn độc sao bằng ngươi?

Công Tôn Hoang Mộc lại quát một tiếng to, nhún chân tung mình lên không, vung tay quăng xuống phía sau lưng Âm Phụ Cửu một nắm ám khí màu xanh biếc, chớp ngời.

Đồng thời gian, y lộn người đáp xuống cạnh Yến Thiên Y, nơi tay chẳng rõ từ lúc nào, đã có thanh Phong Vũ Kiếm, kiếm theo tay chớp lên, màu xanh của chất độc chớp sáng, ánh sáng vẽ thành một đường dài, xẹt đến Yến Thiên Y!

Một vật sáng xanh xẹt đến, nhưng mục tiêu có đến mười hai điểm, kiếm phong nhắm vào mười hai nhược điểm trên người Yến Thiên Y vút tới.

Hét to một tiếng, Âm Phụ Cửu tung mình cao hơn ba trượng, tránh ám khí. Lão ta tránh cho mình được, nhưng con ngựa lành trơn số ám khí đó, ám khí có độc, chất độc cực mạnh, ngựa trúng ám khí, ngã xuống liền.

Ám khí, Tâm Ma Thoa!

Hoang Mộc nhanh, Yến Thiên Y còn nhanh hơn, vừa thấy Phong Vũ Kiếm chớp lên, Yến Thiên Y đã lao vút người lên không, nhảy ngang qua đầu

Hoang Mộc.

Mười hai nhát kiếm của Hoang Mộc đâm vào khoảng không.

Y biến chiêu cực nhanh, lập tức trầm cổ tay xuống, nhấc mũi kiếm ngược lên, rồi từ đó đâm thốc luôn theo Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y từ bên trên loang thanh Thái A kiếm nửa vòng, thanh kiếm chiếu thẳng xuống, kiếm khí bốc ra, tạo thành một áp lực kinh hồn, đè nặng.

Công Tôn Hoang Mộc cả sợ, cấp tốc hụp mình xuống, lạng qua một bên.

Vừa lúc đó, Âm Phụ Cửu xông vào, tay tả vung một mảng lưới bung ra, chụp tới, đồng thời tay hữu cũng vung luôn ngọn cương xoa đen nhánh chớp loáng, phóng ngay vào mặt đối phương.

Chưa kịp đối phó với Âm Phụ Cửu, Hoang Mộc cử kiếm nghênh đón nhát kiếm thứ hai của Yến Thiên Y!

Kiếm chạm kiếm, bật thành tiếng vang ngân dài dài, lửa bắn tung tóe.

Nhưng nhát kiếm đó bất quá Yến Thiên Y xuất phát cảm chân Hoang Mộc, chiêu chân chánh phải do Chiêu Nhật Đoản Kiếm đưa sang.

Trong khi hai mũi kiếm chạm nhau, Yến Thiên Y đã đưa tay tả rút thanh Chiêu Nhật Đoản Kiếm cái nơi ngực, quét ra một vòng.

Kiếm chạm kiếm rồi, Hoang Mộc nhảy lùi về phía hậu ba bước, chỉ nghe ran rạt nơi ngực, chứ không thấy Yến Thiên Y xuất phát Chiêu Nhật Đoản Kiếm, bởi chàng rút kiếm cực nhanh, quét nhanh, quét nhanh rồi cái nhanh vào chỗ cũ.

Hoang Mộc lùi lại rồi, chàng đứng nguyên tại chỗ, không đuổi theo.

Trù bộ ổn định rồi, Công Tôn Hoang Mộc nhìn xuống ngực.

Máu! Máu tuôn nhiều quá, thấm ướt cả ngực áo, máu còn chảy ròng ròng xuống quần.

Máu ra nhiều, chứng tỏ vết thương rất sâu.

Thương tích nơi ngực rất sâu, nhát kiếm hiển nhiên phải chạm vào một chỗ nhọc.

Rồi ánh mắt khỏi ngực, y nhìn sang Yến Thiên Y.

Ánh mắt biểu hiện niềm căm hờn cao độ, mắt tròn trừng một lúc, sau cùng, đôi chân rung rung, người từ từ ngã.

Công Tôn Hoang Mộc chết mà không thốt lên một lời.

Âm Phụ Cửu vọt mình tới, tay hữu cử cao, ngọn cương xoa màu đen chớp loáng.

Yến Thiên Y gọi :

- Đứng, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu hậm hực :

- Cái thứ đó, dù có phân thân trăm ngàn đoạn, cũng chưa bù được với tội ác!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Y chỉ ác với Thanh Long xã chứ chưa ác với đời, chúng ta không nên vì tư thù mà báo oán đến cả xác chết. Đời sẽ lên án chúng ta là tàn nhẫn, là kém tư cách anh hùng. Người ta nói, chết là hết chuyện kia mà!

Bao Tử Thành bước tới chúc mừng Yến Thiên Y thành công, và cảm tạ chàng cứu nạn.

Bỗng, Yến Thiên Y chụp ngực áo Bao Tử Thành, quăng y ra xa xa, đồng thời rút thanh Chiêu Nhật Đoản Kiếm chém xuống chỗ y đứng.

Bao Tử Thành kinh hãi, chẳng biết vị Khôi Thủ có ý tứ gì.

Chính Âm Phụ Cửu cũng ngạc nhiên.

Cả hai cùng nhìn xuống đất.

Một con rắn độc, rất nhỏ, bị thanh kiếm chặt làm ba đoạn.

Yến Thiên Y thốt :

- Công Tôn Hoang Mộc chuyên huấn luyện loại rắn đó, chính y đã phóng một con, sát hại một tên thuộc hạ ngày trước tại Sở Giác Lĩnh. Phụ Cửu hãy bước tới, lục soát trong người y, hẳn là có một cái túi hay một cái hộp chi đó, chứa loại rắn này, y ngã xuống, rắn bị kinh động, bò ra, Bao Tử Thành đứng gần, nên bị con rắn thứ nhất đánh hơi, tìm đến trước.

Âm Phụ Cửu bước tới, dùng ngón xoa vít vít nơi mình Công Tôn Hoang Mộc.

Đúng như Yên Thiên Y đã nói, ngón xoa chạm một chiếc hộp nơi hông Hoang Mộc, hộp văng ra ngoài, nắp hộp rơi mất từ lúc nào chẳng rõ, từ trong hộp độ mười con rắn nhỏ vọt ra.

Âm Phụ Cửu vùng ngón cương xoa, đập chết số rắn đó.

Yên Thiên Y bèn hạ lệnh gom thuộc hạ lại, cùng nhau trở về Tần Thành.

Bọn Đồ Trương Mục lúc đó cũng đã trở lại, bọn họ thanh toán dễ dàng hai tên thủ hạ của Công Tôn Hoang Mộc.

Nể tình Ung Thanh Qua, Yên Thiên Y dành trường hợp giảm khinh cho Châu Thiếu Phàm. Thay vì xử quyết ngay khi trở về Tổng đường, chàng hạ lệnh giam cầm Châu Thiếu Phàm trong thời hạn ba năm, sau đó, sẽ nghị án. Chàng cũng muốn tha luôn cho y, song ngại trái quy luật của bốn Xã, nên tạm thời quản thúc y lại một nơi, chờ có dịp thuận tiện, sẽ cho y lập công chuộc tội. Dù sao thì y cũng chẳng đến nỗi phản bội đệ huynh, bất quá vì sinh con ngỗ nghịch mà chuốc họa vào thân thôi.

Đưa con trai của Châu Thiếu Phàm, từ ngày Châu Thiếu Phàm phát giác ra vụ trộm bạc, đã bỏ nhà đi biệt, không ai rõ hẳn hạ lạc phương trời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhân hiền, quả lành

Hôm đó, Yên Thiên Y có mặt tại Cửu Đông trấn, thuộc vùng Hà Bắc.

Chàng dự tiệc mừng thọ tại nhà một vị đại phú ông tên Hà Đại Quan Nhân.

Trong dĩ vãng, Yên Thiên Y từng thi ân trọng với họ Hồ, họ Hồ cảm kích ân đức của chàng, nhân tiết tiệc mừng ngũ tuần, không ngại đường xa, vượt núi băng rừng, từ Hà Bắc đến tận Sở Giác Lĩnh, thỉnh chàng cho kỳ được.

Thấy người ta ân cần quá, chàng không tiện từ khước, nên dẫn Hùng Đạo Ngươn cùng đi theo.

Vì nhân tình mà đến, thực ra chàng không thích những buổi tiệc linh đình, bản tính ưa trầm tĩnh, sống kiếp giang hồ, bắt buộc phải chịu đựng cái náo nhiệt của chiến trường là điều quá đáng lắm rồi, cho nên nhiệt náo tại các cuộc vui say đối với chàng là cực hình, chứ ăn ngon, uống ngon hay được lụy chiều, ưu đãi, đối với chàng không thành vấn đề nữa.

Một đại phú gia chuẩn bị lễ thượng thọ, tất nhiên phải tung bùng huy hoàng, có cả diễn kịch, hát tuồng, ngoài số người được mời dự tiệc, còn có dân chúng quanh vùng đổ xô tới, xem vui.

Náo nhiệt đó gia tăng cực điểm.

Giữa cảnh náo nhiệt, chịu đựng liên tiếp từ giờ này qua giờ khác, Yên Thiên Y khổ sở hết sức. Từ giờ Ngọ mãi đến khi canh một sắp bắt đầu, thì chàng mới cáo từ được chủ nhân cùng Hùng Đạo Ngươn trở về khách sạn.

Về đến phòng, chàng thờ phào, thay áo, cởi giày, uống chén trà giải khát xong, là lên giường nằm.

Chàng nghe toàn thân mỏi nhừ, như rụng từng đốt xương, như rơi từng thớ thịt.

Hùng Đạo Ngươn lo liệu cho chàng xong xuôi, toan vãn thấp ngọn đèn, bỗng nghe có tiếng sột soạt khe bên ngoài khung giấy bồi che cửa sổ.

Hùng Đạo Ngươn tặc lưỡi thốt :

- Khôi Thủ! Chiều mai mình còn phải dự một bữa cơm tại nhà Hà Đại Quan Nhân chứ?

Yên Thiên Y lắc đầu :

- Chịu thôi, ta định sáng sớm ngày mai, trở về Sở Giác Lĩnh.

Hùng Đạo Ngươn cau mày :

- Nhưng Khôi Thủ đã hứa với họ Hồ rồi?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Trước khi mình khởi hành, người cầm danh thiếp khước từ của ta, đến trao cho Hà Đại Quan Nhân!

Hùng Đạo Ngươn gật đầu :

- Cũng được!

Đến lúc đó, Hùng Đạo Ngươn mới hướng mắt về phía cửa sổ, buông giọng mỉa :

- Bằng hữu nào bên ngoài đó? Bất kể bằng hữu là ai, bất kể chủ ý của bằng hữu như thế nào, tại hạ khuyên bằng hữu nên tìm nơi khác mà đến là tốt phúc đây. Ở đây khó làm ăn lắm, bằng hữu ạ!

Tiếng sột soạt vừa rồi, Hùng Đạo Ngươn cho rằng con thạch sùng bò tới bò lui, gây thành, chớ làm gì có kẻ dám đến đây dòm ngó, định vuốt râu hùm.

Ngồi đầu, bên ngoài quả có người thật.

Và người đó thấp giọng hỏi vào :

- Có phải Yến Thiên Y đại hiệp đang ở trong phòng đó chăng?

Yến Thiên Y thoáng giật mình, bật ngồi dậy, trầm giọng đáp :

- Yến Thiên Y đây, ai ở bên ngoài đó?

Người bên ngoài vẫn thấp giọng tiếp :

- Xin Yến đại hiệp mở cửa sổ, cho tiểu nhân vào, báo cáo một sự cơ mật đại sự.

Tiểu nhân không thể đứng đây lâu, sợ bị người phát giác, đồng thời, thời gian cũng khẩn cấp lắm, tiểu nhân không thể chần chờ...

Yến Thiên Y xuống giường, đến khung cửa sổ kéo chốt, mở một cánh.

Một người từ bên ngoài tung mình qua khoảng trống vào trong. Người đó có khuôn mặt rất hiền, độ hơn ba mươi, trông quen quen, nhưng trong con mắt, Yến Thiên Y không nhớ rõ là ai.

Vóc ốm, mặt xương, nước da vàng vàng, đôi mắt cực sáng, mũi cao, xương gò má nhô cao, hấn có vẻ nhiều nghị lực hơn là khí lực.

Vừa vào phòng, hấn vội quỳ xuống chào Yến Thiên Y hết sức cung kính.

Rồi, hấn tự giới thiệu :

- Chắc Yến đại hiệp đã quên tiểu nhân rồi? Tiểu nhân họ Tùng, tên Triệu, bằng hữu tặng ngoại hiệu là Tiểu Vô Ảnh. Gia huynh từng được...

Chợt tỉnh ngộ, Yến Thiên Y vội đưa tay nâng Tùng Triệu lên, vừa đáp :

- Tại hạ nhớ ra rồi, các hạ là bào đệ của Trại Yến Tử Tùng Hồng đây mà. Bảy tám năm rồi, nào phải mới mẻ gì đâu! Huống chi ngày trước, tại hạ chỉ thấy mặt các hạ hai ba lần thôi...

Tùng Triệu tiếp :

- Tiểu nhân chỉ gặp đại hiệp có hai lần, mà lại gặp nhau trong một thoáng thôi, tự nhiên đại hiệp không nhận ra. Đại hiệp vốn bận rộn suốt ngày vì vô số việc nhỏ việc lớn, nên không lưu ý lắm đến hạng tầm thường như tiểu nhân, chứ còn tiểu nhân thì chỉ cần trông thấy đại hiệp một lần, là ngàn năm vẫn nhớ mãi chân dung bậc đại anh hùng.

Yến Thiên Y mỉm cười hỏi :

- Lệnh huynh lúc này ra sao?

Tùng Triệu đáp :

- Gia huynh vẫn được bình an. Tám năm trước, sau khi nhờ đại hiệp cứu mạng, gia huynh hỏng mất một chân, trở thành tàn phế. Từ ngày đó, y thoát khỏi giang hồ, không màng đến thế sự, tuy chưa được bao nhiêu tuổi đời, y quyết sống cảnh quy ẩn như bậc lão thành.

Yến Thiên Y động niềm cảm khoái, thở ra :

- Lệnh huynh quả là một trang hảo hán, đáng khen ngợi lắm! Năm xưa, tại Bách Nhân trang, một mình chống cự với số đông cao thủ vây quanh, chẳng chút sờn lòng, toàn thân đầm máu mà vẫn cương quyết chiến đấu đến cùng, con người có tánh quật cường cỡ đó, thiết tưởng trong hạng thanh thiếu ngày nay, chẳng có được mấy tay!

Tùng Triệu tiếp :

- Cũng may, nhờ đại hiệp đi ngang qua vùng, thấy chuyện bất bình, ra sức can thiệp, chứ nếu không thì y đã táng mạng tại Bách Nhân trang rồi! Gia huynh mà còn sống sót đến ngày nay, toàn nhờ ân đức của đại hiệp! Tiểu nhân chẳng biết phải báo đáp bằng cách nào cho xứng đáng...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Bỏ đi, lão đệ! Minh đối với nhau mà còn khách sáo thì chẳng hóa ra không thành thật với nhau sao? Lão đệ đến tận nơi này, tìm tại hạ hẳn phải có nguyên do gì chứ? Chẳng lẽ chỉ đến nói lên mấy tiếng biết ơn suông?

Yến Thiên Y ngồi xuống một chiếc ghế, vẫy tay bảo Tùng Triệu cùng ngồi xuống.

Tùng Triệu ngồi, mặt hướng về cửa sổ chưa nói gì.

Yến Thiên Y trấn an hẳn :

- Lão đệ có việc gì cứ nói, chẳng có kẻ nào dám bèn mảng đến gần nghe lén đâu mà sợ. Ít nhất, tại hạ cũng có đề phòng cho chính bản thân mình chứ?

Tùng Triệu bắt đầu vào vấn đề chánh :

- Tiểu nhân cư ngụ tại phố Thường Đức. Rồi Thường Đức lần này, tiểu nhân định đi thẳng đến phủ Tế Nam, bên ngoài thì lấy danh nghĩa là hộ tống một số hàng hóa, kỳ thực bên trong thì để liên lạc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, ước hẹn với hai tổ chức đó, cộng đồng khởi sự.

Yến Thiên Y cau mày :

- Cộng đồng khởi sự? Sự gì?

Tùng Triệu tiếp :

- Quạt ngà Thanh Long xã, tàn quét Tổng đường tại Sở Giác Lĩnh, tiêu diệt các Phân cuộc địa phương.

Yến Thiên Y giật mình :

- Có việc như vậy thật à?

Tùng Triệu cười khỏ :

- Bởi vì, một lực lượng khác vừa vươn mình lên. Một lực lượng quan trọng, có danh vọng giành địa vị của Thanh Long xã hiện nay.

Yến Thiên Y trầm ngâm một chút, đoạn gật đầu :

- Lý do rất chánh đáng. Ai ai cũng muốn xuất đầu, nếu có kẻ chiếm mất chỗ, thì đương nhiên phải giành giật chỗ. Trên chốn giang hồ, giành thế đứng với nhau là sự vừa thường vừa hợp lý.

Tùng Triệu thốt :

- Việc này đã được trù hoạch từ lâu trong bóng tối, mãi đến gần đây độ nửa tháng thôi là đã thành định cuộc, chỉ còn chờ một vài tổ chức nữa hưởng ứng thôi, là đại sự bắt đầu phát khởi. Họ áp dụng phương thức sấm dậy bất ngờ, làm cho bên ta không kịp thời đối phó.

Yến Thiên Y từ từ hỏi :

- Nhân vật nào vừa có can đảm vừa có chí khí, lại vừa có một lực lượng quan trọng làm hậu thuẫn?

Tùng Triệu đáp :

- Chủ nhân Đại Sum phủ!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Đại Sum phủ chủ? Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn?

Tùng Triệu gật đầu :

- Đúng là Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn.

Trên giang hồ, ai ai cũng biết võ lâm Trung Nguyên phân định rõ rệt thành hai vùng ảnh hưởng: Một gồm sáu tỉnh miền Bắc, một gồm bảy tỉnh miền Nam. Trong hai vùng ảnh hưởng đó, có rất nhiều tổ chức, nhỏ lớn đều đủ, và trong số các tổ chức quan trọng, có Thanh Long xã.

Tại Hà Bắc, Đại Sum phủ là một tổ chức có hình thế ngang ngửa với Thanh Long xã, tổ chức này quy tụ các cao thủ trong hai giải Lưỡng Hồ, chừng như đã được các nhân vật trong hai đạo Hắc Bạch âm thâm tôn làm Minh chủ.

Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn là vị Phủ chủ Đại Sum phủ, người ta quen gọi là Phủ Tông.

Về võ công, mưu lược, cơ trí, nhất nhất về bất cứ phương diện nào, họ Lạc cũng tỏ ra là tay siêu quần bạt tụy, dưới tay có cao thủ đông như mây, mưu sĩ nhiều như cát.

Y quả là một tay đại lược hùng tài, đáng mặt bá chủ bốn phương.

Với tài năng, với cơ trí đó, đương nhiên y phải có dã tâm thôn tính võ lâm, tóm thu thiên hạ anh hùng về một mối.

Về nội tình các tổ chức dùng võ nghiệp căn cơ, trên khắp sông hồ, Yến Thiên Y rành như bàn tay.

Nhưng, cái việc các tổ chức đó liên minh với nhau, đối phó cùng Thanh Long xã thì chàng mới nghe Tùng Triệu tiết lộ đây thôi.

Chưa chi, chàng mơ màng đến những cuộc chiến trong tương lai, những cuộc chiến hải hùng, chưa từng có từ ngày Thanh Long xã thành lập.

Chàng ngao ngán thờ dài, lắc đầu, rồi tặc lưỡi.

Máu! Luôn luôn có máu chảy! Trời giang hồ là một bầu trời tang tóc, triền miên tang tóc, liên tục tang tóc từ ngàn trước dẫn đến ngàn sau, đến một ngày nhân loại bị hủy diệt hoàn toàn.

Tùng Triệu tiếp :

- Ngoài các tổ chức lẻ tẻ đó, Đại Sum phủ còn có một trợ lực cực kỳ quan trọng là Kim Cương hội! Hội chủ Kim Cương hội, là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính, họ Bồ đã phát thệ quyết giúp Đại Sum phủ đến hơi thở cuối cùng. Yến đại hiệp cũng biết lực lượng của Kim Cương hội như thế nào chứ?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Biết, tại hạ còn hiểu Lạc Mộ Hàn và Bồ Hòa Kính từng lạy nhau đủ tám lạy để kết tình huynh đệ với nhau.

Tùng Triệu thờ dài :

- Trong tương lai, máu sẽ chảy thành sông, thân sẽ chất thành núi, tang tóc đầy trời, ngày đêm chỉ nghe tiếng rên la than khóc...

Hùng Đạo Ngươn bỗng xen vào, hỏi :

- Còn tổ chức nào gia nhập liên minh do Đại Sum phủ khởi xướng nữa chăng?

Tùng Triệu đáp :

- Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ thì, ngoài Kim Cương hội ra, còn có Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang, Lực Tự giáo trưởng. Có thể kéo luôn Hồng Trù bang, nhưng Hắc Lạp phái thì còn do dự chưa nhất quyết. Lần này, tại hạ họp cùng vị tam gia của Đại Sum phủ là Cảnh Thanh đến họp Hắc Lạp phái, tìm cách thuyết phục họ.

Yến Thiên Y thốt :

- Lực lượng Đại Sum phủ thì tại hạ biết rồi, Kim Cương hội cũng khá lắm, không thể xem thường, còn như Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang, Lực Tự giáo trưởng, thì chỉ là những tổ hợp nhỏ, chẳng đáng kể. Hồng Trù bang với Hắc Lạp phái tương đương có căn cơ vững vàng, nếu hai tổ chức này gia nhập liên minh của Đại Sum phủ, thì cũng là một mối lo cho Thanh Long xã, bởi chúng ta sẽ lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Chúng ta không thể không dự phòng ngay từ bây giờ.

Tùng Triệu gật đầu :

- Đại hiệp nói phải đó. Chuẩn bị sớm, bao giờ cũng được chu đáo hơn.

Yến Thiên Y thờ dài :

- Sóng trước tan, sóng sau dồn tới, sóng càng lúc càng dâng cao hơn! Giang hồ là cõi mãi chịu đựng những cơn giông bão hải hùng, biết đến ngày nào thanh bình, an ổn?

Tùng Triệu thốt :

- Sợ gì, đại hiệp! Đại hiệp là bậc tài trí có thừa, họ lấy lành mà đến, thì mình lấy lành tiếp đón, họ lấy dữ mà đến, thì mình sẽ lấy dữ chống ngăn! Tiểu nhân tin chắc thắng lợi cuối cùng phải về Thanh Long xã!

Yến Thiên Y thở dài :

- Chỉ mong được như lời lão đệ chúc tốt! Tuy nhiên, phải đi qua sông máu, núi thây! Chính đó là những cái khổ, mình muốn tránh mà không tài nào tránh được!

Rồi chàng tiếp :

- Lão đệ lên đến đây, báo tin cho tại hạ thế này, là mạo hiểm đó, nếu bọn kia hay được, nhất định chúng chẳng để cho lão đệ yên thân đâu!

Tùng Triệu đáp :

- Không sao đâu, đại hiệp! Bọn tiểu nhân ngược Bắc lần này, gồm ba người, do Ba Đầu Sát Cảnh Thanh chỉ huy, hiện tại Cảnh Thanh và một người nữa đang ở tại Bạch Mã tập, cách đây độ bảy mươi dặm đường. Tiểu nhân viện cớ đến vùng này, để thăm viếng một người trong thân quyến, có hẹn là ngày mai sẽ về sớm. Họ nằm mộng cũng không tưởng là tiểu nhân đến gặp đại hiệp, báo cáo cơ mật đại sự.

Yến Thiên Y hỏi :

- Làm sao lão đệ biết tại hạ ở đây mà tìm?

Tùng Triệu đáp :

- Gia huynh có quen với một vị trong quý Xã, thuộc cấp Thiết Thủ, họ Hoàng tên Đan, tiểu nhân đến tìm y, để chuyển đạt một sự việc do gia huynh giao phó. Trong câu chuyện, Hoàng bằng hữu cho biết là đại hiệp dự tiệc mừng thượng thọ tại nhà họ Hồ. Tiểu nhân nghĩ rằng đại hiệp phải thuê phòng tại khách sạn ngủ đêm, chứ không thể lưu lại gia cư nhà họ Hồ, bởi nơi đó hẳn phải náo nhiệt ồn ào. Nghĩ như vậy rồi, tiểu nhân âm thầm dò hỏi các khách sạn. Tuy nhiên, tiểu nhân phải chờ đến khi đêm xuống mới dám vào thành, rồi lẩn quẩn trong khách sạn này, chờ đại hiệp trở về.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tuy nhiên, lão đệ cũng phải cẩn thận, đừng để chúng nghi ngờ.

Rồi chàng hỏi :

- Thân phận của lão đệ trong Đại Sum phủ như thế nào?

Tùng Triệu thở dài :

- Một hộ vệ trong tổ chức đó, sung vào đội phụ trách an ninh tại Trung đường. Tiểu nhân gia nhập tổ chức đó từ năm năm nay, thoát đầu thì chỉ là một gã sai vặt, lần lần leo lên địa vị ngày nay. Cũng vì chén com manh áo, đại hiệp ơi! Nếu gia thế không tưng quẩn, thì khi nào tiểu nhân chịu làm tay sai cho kẻ khác!

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Vì sự an toàn của bản Xã, mà lão đệ phải phản bội tổ chức, thật lòng tại hạ hết sức áy náy...

Tùng Triệu nghiêm sắc mặt :

- Ân đức của đại hiệp rất lớn, cái gì quan trọng hơn, tiểu nhân cũng dám làm, nói chi việc này?

Yến Thiên Y cam kết :

- Nếu sau vụ này mà Thanh Long xã còn vững bền, thì hạnh phúc là hạnh phúc chung, chúng ta sẽ cùng hưởng, lão đệ!

Song phương đình ninh dặn dò nhau, một bên thì bảo là phải chuẩn bị đề phòng bên kia, tha thiết xin thông báo gấp nếu có tin gì quan trọng.

Rồi họ chia tay nhau.

Tùng Triệu đi rồi, Yến Thiên Y thức trắng đêm đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại Sum phủ

Huyện Thường Đức thuộc tỉnh Hồ Bắc.

Về phía Tây huyện thành, có một con đường cực rộng, đường tuy rộng rãi, song lại vắng vẻ thanh tịnh vô cùng, tận đầu phía tả có một lối rẽ rất dài, rất thẳng, lối rẽ này do tư nhân tạo thành để dẫn vào một khu huy hoàng, tráng lệ.

Đĩ nhiên, sử dụng lối rẽ này, chỉ là người ở trong khu cư sở đó, và những ai có việc cần lui tới.

Cư sở đó tường cao bao bọc, cổng bằng sắt, gồm hai cánh, sơn đen, cao hai trượng, rộng gần hai trượng.

Bảng đồng và búa nhỏ cũng bằng đồng dùng để đánh lên gọi cửa, bóng nhoáng, chớp ngời dưới ánh dương quang.

Cổng xây trên một cái nền cao, nền có chín bậc thềm, bằng đá trắng mài láng.

Trên đầu cổng, có vọng lâu canh, khoảng giữa đầu cổng và vọng lâu, có tấm biển cực to, khảm ba chữ lớn, phết vàng: Đại Sum phủ!

Hiện tại, một cỗ kiệu do hai kiệu phu khiêng, từ đầu lối rẽ bên ngoài tiến về phía cổng.

Theo sau cỗ kiệu, là một gã thanh niên vận áo xanh, đội mũ xanh, vừa thở hồng hộc, vừa chạy lúp xúp, hấn phải chạy vì kiệu phu khiêng kiệu đi nhanh quá.

Hai tay hấn xách hai chiếc bao lớn nhỏ bất đồng.

Trông hấn vất vả quá!

Kiệu đến trước bậc thềm thì dừng lại.

Gã thanh niên tiến đến ngang kiệu, vén rèm nghiêng mình, báo cáo :

- Đến nơi rồi! Tôn đại gia!

Rồi gã đứng thẳng người, nép qua một bên, nhìn ra phía ngoài.

Trời!

Gã thanh niên chẳng phải là người xa lạ, chính là Yến Thiên Y!

Đương nhiên chàng không dùng tên họ thật để vào Đại Sum phủ, làm một kẻ tùy sai vặt vãnh.

Tại đây, người ta gọi chàng là Tiểu Lang, người ta biết chàng mang họ Trương.

Viên chương quỹ họ Triệu giới thiệu chàng với vị Tổng quản Sự họ Tôn trong phủ, để làm một tên hầu hạ cạnh họ Tôn, phụ trách tất cả các việc vặt.

Triệu chương quỹ nói rằng, chàng là một đứa cháu vợ, gia đình nghèo khổ, thiếu cơm ăn áo mặc, không việc làm, y thấy thương tình, nên yêu cầu Tôn tổng quản thu dụng chàng, cho chàng có nơi nương tựa.

Khi một Yến Thiên Y đảm nhận công việc, thì phải biết chàng thừa sức làm hài lòng chủ nhân, cho nên, chỉ qua ba ngày là chàng được sự tín nhiệm ngay của Tổng quản họ Tôn.

Tại sao Yến Thiên Y lại cam tâm làm công tác đó?

Chàng trở thành một tên tùy sai vặt vãnh trong Đại Sum phủ, là kết quả của một đêm tròn thức trắng suy tư.

Cái đêm Tùng Triệu âm thầm đến tìm chàng, báo cáo cơ mật đại sự.

Trăm ngàn phương pháp hiện ra trong đầu óc, cuối cùng chàng chọn phương pháp này.

Chàng cho rằng phương pháp này hữu hiệu nhất, giúp cho hòa giải cái nham chiến tranh giữa Thanh Long xã và liên minh do Đại Sum phủ khởi xướng.

Phải, bằng mọi giá, chàng phải hóa giải cuộc chiến này thành cuộc hòa, tránh cho hàng ngàn, hàng vạn sinh linh đổ máu oan uổng.

Chàng không cần biết sau cuộc chiến, ai thắng, ai bại, mà chỉ sợ máu đổ nhiều, thây ngã nhiều.

Chàng phải tự mình lãnh công tác hạ đẳng này, để có dịp lưu trữ trong Đại Sum phủ, chứ không thể ủy thác cho một ai dưới tay chàng, vì lẽ chàng không

tin tưởng những kẻ khác có thể tùy nghi xử sự bằng chàng, hơn nữa, rất ít người biết rõ mặt mày chân tướng của chàng do đó chàng không sợ bị bại lộ hành tung.

Hôm nay, Yến Thiên Y theo chân Tôn tổng quản ra phố, mua một vài món tạp hóa, ngoài ra chàng còn đến hiệu giày, lấy đôi giày cho đại tiểu thư, đến tiệm bánh mua bánh cho đại thiếu gia.

Đi, Tôn tổng quản ngồi kiệu, chàng phải lụp xụp chạy theo sau, lướt đi tay không còn đỡ, lướt về tay xách tay mang kèn cang, hết sức khổ sở.

Nhưng, niềm tin thành công giúp chàng quên đi phần nào mệt nhọc, xác tuy mệt, mà tinh thần hăng hái, thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Tổng quản Tôn Văn Đình vào trạc ngũ tuần, vóc cao, ốm, để ria chữ Bát, tay không rời chiếc ống điếu. Họ Tôn là nhân vật cực tinh minh, phải là tinh minh mới được vị Phủ Tổng tin dùng, đặt vào địa vị trọng yếu đó.

Qua khỏi cổng, rẽ về khu vườn bên tả, một lúc sau thì đến hai dãy nhà.

Nơi đây là khu dành cho viên Tổng quản xử lý mọi gia vụ.

Vào phòng rồi, Tôn Văn Đình tự kéo ghế ngồi, rót trà uống mấy ngụm xong, đoạn lên tiếng :

- Tiểu lang! Cái hộp lớn đó đựng đôi giày, ngươi hãy đem vào cho đại tiểu thư xem, có vừa ý hay không, còn mấy hộp bánh, ngươi mang đến cho nhị thiếu gia, mang gấp nhé, để lâu bánh nguội ăn mất ngon. Còn lại mấy hộp ngươi cứ để lại đây cho ta.

Mấy hộp sau, là những hộp đựng tạp hóa.

Yến Thiên Y chớp mắt hỏi :

- Bánh mua nhiều quá, đại gia không giữ lại vài hộp dùng sao?

Tôn Văn Đình cười ha hả :

- Ta không thấy thèm, vả lại bánh của nhị thiếu gia, ta giữ lại thì khó coi quá, không khéo nhị thiếu gia sẽ cho ta tham lam, đánh cắp mà dùng đấy...

Yến Thiên Y kéo nài :

- Đại gia đi từ sáng sớm đến giờ, lại chưa ăn chi hết, hẳn là phải đói, cứ dùng tạm vài cái, có sao đâu? Chẳng lẽ nhị thiếu gia hẹp hòi, nói này nói nọ?

Tôn Văn Đình lắc đầu :

- Ta không thấy thèm, có để lại cũng vất bỏ thôi. Ngươi hãy mang đi hết đi.

Yến Thiên Y tiếp :

- Vậy thì tiểu nhân mang giày lại cho đại tiểu thư, mang bánh cho nhị thiếu gia xong, rồi gọi A Quý đến đây cho đại gia dạy bảo.

Tôn Văn Đình gật đầu :

- Được, ngươi đi đi!

Nhìn theo bóng Yến Thiên Y, Tôn Văn Đình gật gù ra vẻ rất hài lòng gã thanh niên hầu hạ.

Vị Phủ Tổng Đại Sum phủ là Trung Châu Tề Lạc Mộ Hàn, có hai người con, một trai một gái, gái lớn năm nay được hai mươi ba tuổi, có dung nhan cực đẹp, lại minh mẫn rất được cha mẹ nuông chiều. Trai nhỏ tuổi độ đôi mươi, một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, rất tiếc là sinh trưởng trong thế gia vọng tộc võ lâm, hấn nhiễm phải thói kiêu ngạo khiến cho người đối thoại lắm lúc phải bực mình.

Gái tên là Lạc Chân Chân, trai tên là Lạc Chí Ngang, đều được phụ thân truyền cho tất cả võ học nên tuy còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh cao cường.

Phía hậu trang viên, có một cái hồ, trên hồ có một tòa hương đình, hình bát giác.

Hiện tại, Lạc Chí Ngang đang cùng mấy bằng hữu, đồng tuổi cho chim ăn. Chim lú lo trong lồng, bên ngoài họ đàm luận oang oang, ai ai cũng có vẻ tự đắc.

Yến Thiên Y tiến tới, đưa cao các hộp bánh, thốt :

- Vật điểm tâm của nhị thiếu gia đây! Xin thiếu gia dùng!

Lạc Chí Ngang mở nắp một chiếc hộp, lấy ra một chiếc bánh, rồi bảo :

- Còn lại bao nhiêu, ngươi hãy đặt lên mặt bàn đá cho mọi người cùng ăn.

Yến Thiên Y đặt bánh xuống bàn rồi, quay mình toan bước đi.

Lạc Chí Ngang gọi giật lại :

- Tiểu Lang! Ngươi định đi đâu đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân mang giấy đến cho đại tiểu thư.

Lạc Chí Ngang gắt :

- Bánh, ta đã bảo là mọi người cùng ăn, sao ngươi không ăn?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Mọi người, là các vị bằng hữu của nhị thiếu gia, chứ tiểu nhân là kẻ dưới, thân phận thấp hèn, đâu dám sánh mình ngang hàng với các vị ấy?

Lạc Chí Ngang nổi giận :

- Nói vậy! Ngươi là người, sao lại phân ra người trên kẻ dưới? Ta bảo, ngươi là người gì, thì ngươi là người đó, ta bảo ngươi ăn bánh, là ngươi phải ăn, ngươi không ăn là bất tuân lời ta, là khinh thường ta đó. Ngươi đã khinh thường ta, ta phạt ngươi đánh với ta ba chiêu!

Vờ ra vẻ kinh hãi, Yến Thiên Y lí nhí van cầu :

- Việc gì thì tiểu nhân làm được, chứ đánh với nhị thiếu gia thì tiểu nhân làm sao dám? Nhị thiếu gia là Đại La Kim Tiên, còn tiểu nhân là kẻ phạm tặc thấp hèn, tài nghệ chi mà dám sao tài? Đừng nói ba chiêu, dù đánh nửa chiêu thôi, tiểu nhân cũng khó bảo toàn tánh mạng!

Lạc Chí Ngang bật cười ha hả :

- Năm nay, ngươi được bao nhiêu tuổi, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y đáp :

- Hai mươi...

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Ngươi hai mươi, ta hai mươi, tuổi đồng nhau, ta lại chỉ có một chiếc đầu, hai tay hai chân như ngươi, thế thì ngươi sợ gì? Đánh! Phải đánh với nhau mới được! Nam hán tử, đại trượng phu, mình đừng làm mất thể cách!

Một thanh niên mặt trắng vạm y phục hoa lệ reo lên :

- Phải! Phải! Thanh thiếu niên là phải hùng tráng, cương cường, có đầu nhút nhát như nữ nhân? Ngươi phải đánh với nhị thiếu gia đúng số chiêu mới được.

Một người khác, mặt bự thịt, răng vàng khè hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi sợ chết? Thế thì hèn quá!

Yến Thiên Y kêu van :

- Xin các vị buông tha cho tiểu nhân! Tiểu nhân sợ lắm!

Thanh niên răng vàng khè bữu mồm :

- Hèn! Hèn! Ngươi hèn lắm!

Thanh niên mặt trắng giục :

- Xuất chiêu đi, Chí Ngang! Xuất chiêu trước đi!

Gã có răng vàng khè, cũng giục :

- Nhanh lên, Chí Ngang!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Khéo đối xử

Yến Thiên Y lùi lại, với vẻ quần bách, kêu lên :

- Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia! Xin mở lượng từ bi thương xót cho tiểu nhân...

Lạc Chí Ngang lướt tới, tay tả chỉ ra, tay hữu vòng qua một bên, hốt lại, tay tả chạm ngực Yến Thiên Y xô mạnh, tay hữu ôm ngang hông chàng kéo lại.

Yến Thiên Y ngã nhào.

Thuận thế, Lạc Chí Ngang tung luôn một ngọn cước, bắn Yến Thiên Y luôn xuống hồ, rơi ùm một tiếng, nước văng tung tóe.

Lạc Chí Ngang và băng hữu ôm bụng cười lăn.

Vừa lúc đó, một tiếng nạt vang lên, âm thanh cực trong trẻo, rồi từ không trung, một bóng người đáp xuống mặt hồ, mình nghiêng nghiêng, tay vươn ra, chụp lưng áo Yến Thiên Y vừa nhấc bổng lên, vừa lộn người lấy thế lao vút lên không, uốn câu vòng đáp xuống tòa lương đình.

Người đó là một thiếu nữ, dung nhan tuyệt vời, vận y phục màu nguyệt bạch.

Buồng Yến Thiên Y xuống sàn lương đình, Lạc Chân Chân nghiêm ánh mắt nhìn Lạc Chí Ngang.

Nàng hần giọng, hỏi :

- Nhị đệ không thấy thẹn à?

Lạc Chí Ngang sợ hãi lùi lại, nhưng dù sao thì trước mặt băng hữu, hắn cũng phải làm bộ cứng, đáp :

- Tiểu đệ đùa cho vui mà, đại thơ! Ai ngờ gã vô dụng đến thế?

Lạc Chân Chân hừ lạnh :

- Đùa cho vui? Nhị đệ khinh khi ta quá, thế mà còn là đùa vui? Nhị đệ bảo gã vô dụng? Tự nhiên, người ta không học võ thì làm gì chống cự nổi với nhị đệ? Muốn đùa vui, thì đi ra bên ngoài, tìm kẻ cao cường mà thử sức, chứ sao lại nhè kẻ ăn kẻ ở trong nhà mà dùng làm công cụ đùa dai? Đùa như thế thì còn gì tư cách anh hùng?

Lạc Chí Ngang đỏ mặt, cãi :

- Tiểu đệ có cố ý nhục mạ gã đâu, sao đại thơ lại nổi giận, buông giọng nặng nề?

Lạc Chân Chân nổi giận thực sự, gắt :

- Ngươi còn ngại biện nữa, phải không? Đi, đi theo ta đến trước mặt gia gia, rồi lý luận cho gia gia nghe!

Lạc Chí Ngang đâm hoảng, kêu lên :

- Thôi mà đại thơ, mắng tiểu đệ như vậy cũng đủ rồi, lại còn đưa nhau đến cho gia gia quở phạt tiểu đệ sao? Đại thơ nỡ nào?

Lạc Chân Chân vừa bức tức, vừa buồn cười, xì một tiếng :

- Rõ thật là mặt dày! Cút đi, cút hết cho ta nhờ!

Lạc Chí Ngang vẫy tay, gọi các băng hữu chuồn nhanh khỏi lương đình.

Yến Thiên Y chời dậy.

Y phục ướt sũng nước, dán sát mình. Sắc mặt chàng nhợt nhạt đến thảm hại.

Lạc Chân Chân dịu giọng thốt :

- Trông ngươi như con gà nhúng nước! Em ta đùa ác quá, cũng tại nó được nuông chiều từ lúc nhỏ, thành ra hư hỏng, từ nay ngươi đừng đến gần hắn.

Yến Thiên Y áp ứng :

- Đa tạ... đại tiểu thư! Suýt chút nữa, tiểu nhân phải chết ngộp!

Bật cười sáng sủa, Lạc Chân Chân nói :

- Làm gì có việc chết ngộp? Hắn đâu ác đến độ dìm chết người! Nếu ta đến trễ, bắt quả người uống thêm vài ngụm nước nữa thôi, chứ chết làm sao được? Gia gia ta đâu có dung túng cho hắn làm quá lộng như vậy!

Yến Thiên Y chột kêu lên :

- Chết tiểu nhân rồi!

Lạc Chân Chân hỏi :

- Cái gì nữa đó?

Yến Thiên Y meo mào :

- Hộp giày thêu của đại tiểu thư! Roi xuống nước, thấm nước, chìm hết rồi! Làm sao bây giờ?

Lạc Chân Chân cười dịu :

- Tưởng là chi! Người đừng lo ngại, lỗi tại em ta, đâu phải tại người! Không sao đâu, để rồi ta sẽ thêu những đôi khác.

Rồi nàng bảo :

- Người hãy đi thay y phục khô đi! Sáng sớm mà tắm nước thế đó, hẳn phải lạnh!

Nàng còn dặn dò :

- Nhớ lau khô mình, kéo mắc phải bình cảm đấy!

Nói đến một tiếng lau khô mình, nàng hơi đỏ mặt.

Tại sao? Có phải chăng nàng đề cập đến hình hài của một nạn nhân, một hình hài không có y phục che giấu?

Yến Thiên Y thấy rõ gương mặt nàng thoáng biến đổi, song chàng vờ chẳng biết gì.

Chàng nghiêng mình tỏ lời cảm tạ, đoạn bước đi.

Nàng còn thốt vội theo :

- Nam nhân gì mà khúm núm rụt rè thế? Hãy dạn dĩ thêm một chút, Tiểu Lang! Người nhút nhát quá, thảo nào mà nhị thiếu gia chẳng trêu cợt người?

Chàng lại lí nhí mấy tiếng đa tạ, rồi đi luôn.

Lạc Chân Chân còn hướng mắt theo chàng. Chừng như nàng có vẻ mơ màng...

Thực ra, Lạc Chân Chân đối xử với chàng rất có thành tình, lần nào song phương gặp nhau, nàng đều ân cần săn hỏi, hết dặn dò điều này lại chỉ bảo điều kia, như sợ chàng phạm lỗi trong Đại Sum phủ, rồi bị tống khứ vĩnh viễn vậy.

Một tiểu chủ nhân đối xử với gia nô như vậy, kẻ cũng rất tốt!

Về gian phòng nhỏ dành riêng cho chàng, Yến Thiên Y thay y phục xong, lại trầm tư mặc tưởng.

Chẳng phải chàng nghĩ về chị em nhà họ Lạc.

Mà cũng chẳng phải chàng nghĩ đến việc của vị Tổng quản họ Tôn.

Chàng nghĩ đến đêm nay! Đêm mà chàng có cuộc hội kiến với người trong bốn Xã, một cuộc hội kiến đầu tiên, từ ngày chàng khoác cái lót gia nô cam phận cơm thừa, cá cặn tại nhà họ Lạc.

Chàng ước hội với người trong bốn Xã đêm nay gặp nhau, để hoạch định chương trình hành động.

Đương nhiên, cuộc hội kiến này phải được an bài cực kỳ chu mật, có thể chàng mới lưu trú trong Đại Sum phủ lâu ngày, đủ thời gian thực hiện ý đồ hóa giải chiến thành hòa.

Người chàng sẽ gặp đêm nay, là vị Đệ nhị lãnh chúa Thanh Long xã, là Ứng Thanh Qua.

Thời gian là khi canh một bắt đầu.

Địa điểm là một gian phòng nhỏ trong một tòa lầu cũ kỹ, tàn hại, gần sụp đổ, một tòa lầu bình thường, chẳng có vẻ gì lạ hơn các tòa lầu khác.

Ngon đèn trong gian phòng, được vặn thấp, vừa đủ soi sáng thôi.

Ứng Thanh Qua và Hùng Đạo Ngươn toan làm trọn lễ, Yên Thiên Y đang ngồi xếp bằng tròn trên nền, khoát tay, bảo :

- Lại đây, mình bắt đầu nói chuyện ngay. Thời giờ không nhiều, đừng thủ lễ quá độ mà thành phí phạm vô ích.

Ứng Thanh Qua nhìn sững bộ y phục của Yên Thiên Y, áo xanh, mũ xanh, loại y phục của hạng nô bộc.

Lão ta không giấu vẻ kinh ngạc.

Yên Thiên Y mỉm cười, hỏi :

- Người thấy sao? Thích hợp chứ?

Ứng Thanh Qua nghiêm sắc mặt, hỏi :

- Khôi Thủ muốn nói...

Yên Thiên Y đáp :

- Ta muốn nói về y phục ta hiện tại.

Ứng Thanh Qua lúng túng một chút, đoạn thở dài, đáp :

- Vì muốn cứu sanh mạng của đệ huynh trong bốn Xã, vì tránh cuộc đổ máu cho bao nhiêu người, thuộc các môn phái, bang, hội trong liên minh đối phương, Khôi Thủ dụng tâm gian khổ như thế này! Bọn thuộc hạ hết sức đau lòng! Trong mấy ngày qua, hẳn là Khôi Thủ vất vả lắm!

Yên Thiên Y điểm một nụ cười :

- Ta chịu đựng nổi, Thanh Qua!

Ứng Thanh Qua lại thở dài :

- Khôi Thủ lại nhấn nhac, còn bọn thuộc hạ thì an nhiên hưởng lạc tại nhà! An nhiên mà chờ cái kết quả tốt đẹp, nghĩ ra thực là then!

Yên Thiên Y khoát tay :

- Gặp nhau là để bàn luận về đại sự, chứ chẳng phải để nói, để nghe những lời vô bổ ích, Thanh Qua! Bỏ đi! Trong chúng ta, bất cứ ai, làm được cái gì, cứ làm, làm để mưu lợi ích chung, thì sá gì kẻ thấp người cao, sá gì thân phận mà tránh né? Ta có thể làm gì khác nữa kia, thấp hèn hơn nữa kia, miễn sao hòa giải được cuộc chiến này thì thôi, dù là ta thất bại trong ý đồ, thì ít nhất ta cũng nắm được tình hình địch. Giả như cuộc chiến không tránh khỏi, thì chúng ta có nhiều cơ hội thắng hơn. Bảo vệ an toàn tối đa cho bốn Xã, là phận sự của mỗi người, ta đâu có muốn tự ngồi nhà để mặc các người nhảy vào nước sôi, lửa đỏ?

Rồi chàng tiếp :

- Trước khi vào Đại Sum phủ, ta có giao phó cho các người mấy việc, vậy các người có y theo thứ tự mà thi hành chăng?

Ứng Thanh Qua đáp :

- Hoàn toàn tuân theo chỉ thị của Khôi Thủ. Mọi công việc đều được chuẩn bị chu đáo. Tổng đường cũng như các địa phương, đều ở trong cái thế sẵn sàng nghinh chiến. Đối phương bất cứ phút giây nào kéo đến, là các đệ huynh đều đầy đủ nhuệ khí ứng phó. Bình thường thì phân tán mòng, rải rác mai phục tại các yếu điểm trong vùng, khi có báo động thì ai vào vị trí nấy, nhất định không để cho đối phương chiếm tiên cơ mà uy hiếp tinh thần. Ngoài ra, liên minh của chúng ta gồm sáu bang hội từ đất Bắc có sai phái người đến liên lạc, cả sáu tổ chức đó đồng thanh trợ giúp Thanh Long xã. Một đệ tam nhân là Tề Như Hận, vị lão anh hùng ẩn cư tại Bạch Dương sơn, mới đây, có ra mặt khuyên can Hồng Trù bang và Hắc Hạp Hội, nên từ bỏ ý đồ liên kết với Đại Sum phủ, chống đối lại Thanh Long xã. Lão anh hùng Tề Như Hận là bậc lão luyện giang hồ, đức cao, vọng trọng, đối với Khôi Thủ mười phần kính ngưỡng. Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái cực lực phủ nhận sự gia nhập liên minh của Lạc Mộ Hân. Dù cho chúng phủ nhận hay thừa nhận, Tề lão gia cũng chẳng cần biết, bởi khi khuyến cáo điều đó, tức nhiên Tề lão gia có sẵn chủ trương rồi.

Yên Thiên Y hỏi :

- Tề lão đầu có tỏ lộ ý tứ như thế nào chăng?

Ứng Thanh Qua đáp :

- Không hiểu được. Bọn thuộc hạ không hay biết việc lão khuyến cáo hai bang phái đó. Mãi đến sau này, vì theo sát Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, bọn thuộc hạ mới rõ lão có đánh tiếng giải hòa. Lão không muốn giang hồ lại trải qua một lần phong ba nữa, sợ dĩ lão xuất hiện can thiệp với hai bang phái đó, là vì lão muốn bảo tồn hòa khí trong võ lâm thôi.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chủ trương đó đáng ngợi lắm!

Ứng Thanh Qua tường trình tiếp :

- Bọn thuộc hạ có mai phục một số tử sĩ tại Ma Thạch Ba, cách huyện Thường Đức độ năm dặm, số tử sĩ này, do Tam lãnh chúa Trang Không Ly điều khiển. Thuộc hạ sợ nhân thủ quá ít, nên có ra lệnh cho mỗi phân cuộc phải về năm hảo thủ, tăng cường số tử sĩ đó. Thôi Hậu Đức được đặt dưới quyền chỉ huy của Trang Không Ly, tiếp lão Trang cai quản đạo nhân quyết tử này. Họ luôn luôn ở trong tình thế ứng biến, nếu được lệnh Khôi Thủ gọi, là trong một khắc thời gian, họ sẽ đến tận Đại Sum phủ.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tốt lắm! Ta chỉ dùng đến đạo quân quyết tử đó lúc tối cần thiết, và khi nào dùng đến, là máu sẽ đổ thành sông, thân chất thành núi! Huyết chiến mở màn!

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Tại đầu đường, dẫn vào Đại Sum phủ, có một cửa hiệu buôn nhang đèn vừa khai trương, hiệu buôn đó do bọn thuộc hạ dựng lên, dùng làm trạm liên lạc với Khôi Thủ. Cần việc gì, Khôi Thủ cứ cho người trong hiệu buôn biết mà chuyển đạt lệnh dụ. Đại đầu lĩnh Hồng Phúc Thái phụ trách trạm liên lạc này.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đặt con người đó vào chức vụ đó xứng người, xứng vụ đấy.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Theo thuộc hạ đến đây để gặp Khôi Thủ rồi, Hùng Đạo Ngon sẽ không cùng đi với thuộc hạ, y phải rẽ qua Ma Thạch Ba, báo cái tình hình với Trang Không Ly.

Yến Thiên Y cau mày :

- Phân phối nhiều người tại ngoại như vậy, tại Sở Giác Lãnh, nhân thủ còn đủ dùng chăng?

Hùng Đạo Ngon đáp :

- Đủ! Rất đủ! Tại đó có Đô đại lãnh chúa, Ứng nhị lãnh chúa, Âm đại chấp pháp, bọn Vệ Sơn Long, các hình đường Tư Sự. Ngoài ra còn có liên minh các phái trợ lực. Thuộc hạ thấy mình vững vàng lắm!

Yến Thiên Y thốt :

- Cứ mỗi hai hôm, chúng ta họp mặt một lần và lần sau thì tại Thiên Ân miếu. Sau đó ta sẽ chỉ định địa điểm khác. Minh phải thay đổi địa điểm luôn luôn mới được.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Khôi Thủ cần liên lạc gấp thì cứ đến cửa hiệu bán nhang đèn, còn không thì chờ đến lúc hội diện cũng được. Từ nay, Hùng Đạo Ngon sẽ phụ trách phần liên lạc giữa Ma Thạch Ba và Sở Giác Lãnh.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta nhớ!

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Vào Đại Sum phủ mấy hôm rồi, Khôi Thủ có gặp Trung Châu Tề Lạc Mộ Hàn lần nào chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Thấy từ xa xa thôi và chỉ có một lần. Chừng như y có vẻ bận rộn lắm vậy. Y rất hòa nhã, thường thường xuất ngoại, mỗi lần trở về thì quang cảnh đại sảnh rộn rịp vô cùng, người vào người ra liên miên không dứt. Đại Sum phủ gồm ba đường: Tiền, Hậu và Trung, ngoài Đường chủ còn có số phủ vệ,

tổng cộng độ hơn ba mươi người, ta xem người nào cũng có võ công cao cường cả. Lạc Mộ Hàn có ba tên hộ vệ, họ luôn ở sát bên cạnh y, và hai mươi sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thừa mười kẻ hiến dâng, nếu Lạc Mộ Hàn hỏi đến.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Còn Hội chủ Kim Cương hội là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta chưa hề thấy nhân vật đó.

Chàng cho biết luôn, Lạc Mộ Hàn có hai người con, một trai, một gái, võ công cực cao.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Khôi Thủ đã có kế hoạch gì chưa? Nếu cần mình cũng có thể học cái cách của Đại Áo Tài Từ Công Tôn Hoang Mộc, là ám toán, tia dần, tia dần vây cánh chúng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Cũng được, nhưng để ta nghĩ lại, biện pháp nào cũng được, miễn làm sao cho lực lượng đối phương suy giảm, Lạc Mộ Hàn chùn lòng, bỏ cái mộng thôn tính Thanh Long xã thì thôi.

Ứng Thanh Qua dặn dò :

- Khôi Thủ cẩn thận đừng để cho bọn chúng phát hiện vũ khí của Khôi Thủ.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Yên trí, Thanh Qua, ta luôn luôn đề phòng.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Tùng Triệu đã trở về Đại Sum phủ chưa?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chưa!

Ứng Thanh Qua mỉm cười :

- Khi trở về đó, trông thấy Khôi Thủ, y kinh ngạc không tưởng nổi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Cái đó thì chắc rồi! Y cũng biết là chúng ta dò thám hành động của Lạc Mộ Hàn, song không ngờ là ta dám mạo hiểm vào hang cọp.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Có y bên trong, đỡ cho Khôi Thủ lắm!

Yến Thiên Y dặn dò Hùng Đạo Nguơn :

- Ngươi không nên bén mảng đến gần Đại Sum phủ đấy, nếu cần thì ta đi tìm ngươi, mà ngươi thì tuyệt đối tránh xa khu vực đó!

Hùng Đạo Nguơn gật đầu :

- Thuộc hạ biết!

Song phương không còn gì để nói với nhau nữa, họ chia tay nhau, bất quá họ cùng khuyến cáo nhau là hãy thận trọng trong mọi hành động.

Rồi người về phủ, kể về Tổng đường.

Đại Sum phủ hôm nay có vẻ rộn rịp lại.

Hơn trăm đại hán vậy y phục chệt màu đen, phân tán trấn đóng khắp nơi, cái nơi hiểm yếu trong khu vực phủ. Võ trang đầy đủ, có bọn cung tiễn thủ mai phục tại mỗi lối thông thường, người ta huy động đến cả những vị thủ lĩnh các đội phủ vệ để sung vào các toán canh phòng.

Nhất là tại khách sảnh của tòa Quần Hùng đường thì sự phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Dĩ nhiên, đám gia nhân cũng không thể nhàn rỗi như thường ngày, chúng chạy tới chạy lui, lo trà, lo nước, sắp đặt chỗ ngồi, nghinh đón tân khách.

Tôn tổng quản quả là tay nặng cân, trầm tĩnh phi thường, hôm nay có việc quan trọng như vậy mà đêm vừa qua, lão không hề hở môi cho ai biết, mãi đến sáng ra, lão mới truyền lệnh cho tất cả thuộc hạ và gia nhân, phân phối nhiệm vụ, sắp xếp ai vào việc nấy, chỉ một giờ thôi là đâu đó đều được an bài đúng theo ý muốn của phủ tổng.

Vào giờ Ngọ hôm nay, sẽ có cuộc hội nghị quan trọng dưới quyền chủ tọa của Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn.

Người tham dự gồm toàn những tay có thành tích lẫy lừng trong võ lâm vùng Nam Bắc tính.

Theo sự dò hỏi của Yến Thiên Y thì sẽ có những vị sau đây dự đại hội: Hội chủ Kim Cương hội là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính, Phó hội chủ Thiết Quân Tử Hoàng Đơn, và bốn vị Đại A Ca.

Về Thiên Nhân đường thì có Đường chủ là Đạt Hồ Lang Tướng Đỗ Sơn Nông, Phó đường chủ Tề Quan Ứng Doãn Thiệu và năm vị Lệnh chủ.

Về Phác Hoa bang thì có Bang chủ Giác Long Báo Sở Hoài, Phó bang chủ Tuyết Dao Dao Phù Dương cùng ba Đường chủ.

Về Lực Tự giáo trường thì có Tổng giáo đầu Bạch Nhiệm Khách Tiêu Tiến, cùng sáu vị giáo đầu. Ngoài ra, còn có ba vị không thuộc bang phái nào, là Đơn Đánh Hồng Mạnh Hạo, Liệt Hóa Kim Hoàn Tào Quảng Toàn và Đại nương Công Tôn Mạc Sáu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bước đầu dò dẫm

Người trong Đại Sum phủ hôm nay dọn bữa cơm trưa sớm hơn ngày thường một giờ. Ăn sớm, để có chút thì giờ ngơi nghỉ, cho cơ thể sáng khoái, cho tinh thần sáng suốt.

Họ cần có đủ khí lực, lẫn trí lực để điều khiển cuộc hội nghị sắp khai mạc sau giờ Ngọ.

Khí lực đủ, để nắm vững quả cảm, để cương quyết giữ lập trường. Trí lực đủ để cân nhắc lợi hại, hoạch định chương trình.

Bằng mọi cách, họ cần phải làm chủ ý chí, trước khi phát động đại sự.

Đại sự như thế nào?

Đó là điều hiện tại Yến Thiên Y đang cố suy nghĩ.

Cho nên, trong khi mọi người ngơi nghỉ, thì chàng một mình ngồi trước cửa phòng, qua dáng vẻ thì chàng đang nhàn hạ, như không thích náo nhiệt và nhân lúc thanh tịnh tìm chỗ mát mẻ mà mơ mộng.

Làm cách nào, để nghe ngóng trọn vẹn cuộc hội nghị của quần hùng? Họ sẽ đi đến kết luận như thế nào?

Mười phần hết tám, chàng nghĩ họ sẽ thiên về chiến dịch tổng tấn công Thanh Long xã và các Phân cuộc địa phương.

Thì, cũng như họ, bằng mọi giá, chàng phải nghe kết luận của cuộc hội nghị, hiểu sách lược họ sẽ áp dụng trong chiến dịch này, đồng thời biết rõ thời gian họ sẽ phát động.

Làm sao?

Thân phận một kẻ tùy sai thấp hèn khó cho phép chàng bén mảng đến gần nghị sảnh, thì làm sao theo dõi cuộc bàn cãi của họ?

Ngồi nơi thềm phòng quan sát, chàng đưa mắt nhìn ra xa xăm, nhìn mà chẳng trông thấy gì.

Tâm sự tràn ngập những ưu tư miên man, chàng nghĩ ngợi đến xuất thần!

Bỗng chàng giật mình.

Có tiếng chân người vang rất nhẹ phía sau lưng chàng. Tiếng chân vang từ xa xa, tiếng chân càng lúc càng gần, chứng tỏ người đó đang đi về phía chàng.

Sửa dáng thân nhiên, chàng vội nhìn ra phía trước, không hề quay lại, gương mặt lại trở về với dáng vẻ bình thường, bình thường trong sự an phận của

một kẻ tùy sai, có cơm ăn no, có áo mặc ấm, có sự chở che của một gia đình danh vọng.

Rồi một mùi hương rất dịu loang trong không khí, quyến đến mũi chàng.

Người mùi hương đó, chàng hiểu ngay người sắp đến nơi là ai.

Một thỉnh âm trong ẩm, dịu hiền vang lên :

- Ý! Ngươi làm cái gì mà ngồi thừ ra đó như cái xác không hồn, hờ Tiểu Lang?

Người đó, là đại tiểu thư Lạc Chân Chân.

Thỉnh âm có vẻ thân mật, như lo lắng đến sức khỏe của gã, như trách gã sao không nghỉ ngơi như mọi người, lại ngồi đó mà mơ màng vớ vẩn.

Yến Thiên Y vờ giật mình cho Lạc Chân Chân trông thấy, đoạn đứng lên quay mình, cúi đầu chào, đáp :

- Lỗi quá! Không hay đại tiểu thư đến. Tiểu nhân thất lễ chào đón, mong đại tiểu thư thứ cho!

Lạc Chân Chân điểm một nụ cười :

- Lỗi gì đâu mà ngươi lí nhí van xin tha thứ? Ngươi sao hay lo xa những điều chẳng đáng lo, ta chưa thấy ai có cái mặc cảm tự ty như ngươi cả. Bỏ cái tánh đó đi nhé, Tiểu Lang. Phàm làm trai mà nhút nhát như thế thì còn mong cầu tiền thế nào được?

Yến Thiên Y đỏ mặt, vờ lúng túng, ấp úng mãi mà chẳng thốt thành lời.

Chàng màu mè tuyệt diệu, đối tượng phải tin là đang đứng trước một phần tử quê mùa, chất phát, bình sanh chưa hề tiếp xúc với giới giàu sang, dư quyền, dư thế.

Lạc Chân Chân hỏi :

- Ngươi đang làm gì đó, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu nhân đâu có nghĩ gì, đại tiểu thư! Tiểu nhân chỉ ngồi đây hóng mát thôi.

Lạc Chân Chân “hừ” nhẹ :

- Ta thấy cái tướng của ngươi không giống kẻ nói ngoa mà, tại sao ngươi dối ta? Không nghĩ gì mà ngươi ngồi thừ người, ánh mắt nhìn về một hướng xa xôi, nhìn đến xuất thần! Ngươi có thể cho ta biết chăng?

Yến Thiên Y lại chối.

Lạc Chân Chân vận hỏi mãi, Yến Thiên Y mới nói :

- Nói ra, chỉ sợ đại tiểu thư cười...

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Ta không cười đâu. Hay là, ngươi đang nghĩ đến một cô nương nào đó?

Nàng là một thiếu nữ, đâu có lẽ đề cập đến vấn đề đó khi đối thoại với một nam nhân, dù nam nhân là một kẻ dưới tay?

Chẳng qua, bản tính của nàng vốn thuần hậu, hiền hậu, gia dĩ nàng lại có vẻ ưa thích Trương Tiểu Lang, nàng cho rằng hỏi như thế là tỏ ra một niềm thân mật. Một niềm thân mật giữa chủ và tớ, chủ hiền tớ lành, cùng đối xử thành thật với nhau.

Yến Thiên Y lắc đầu gáp :

- Không đâu, đại tiểu thư! Tiểu nhân không hề mơ mộng đến một bóng dáng cô nương nào cả. Thân phận thấp hèn, gia đình nghèo, tiểu nhân chưa nghĩ đến việc lập gia đình.

Lạc Chân Chân gật gù :

- Kể ra, trai gái lớn lên, là phải lập gia đình, cái đó rất hợp lý, song ngươi nghĩ như vậy là biết lo xa đấy.

Nàng lại hỏi :

- Thế thì ngươi nghĩ về việc gì?

Yến Thiên Y vờ do dự một chút, đáp :

- Tiểu nhân đang nghĩ về một tương lai, nhà có một mẹ già làm sao có tiền để nuôi mẹ già, để lập chút đỉnh sự nghiệp, sống an nhàn trong cảnh thanh bần.

Lạc Chân Chân mỉm cười :

- Người có hiếu tâm như vậy, ân trên sẽ phù hộ người, ta tin chắc thế nào rồi người cũng đạt thành sở nguyện. Ta nói câu này, người hãy ghi nhớ nhé: trong tương lai, nếu người cần nhờ ta điều gì, dù cho người còn làm việc trong phủ hay đã ly khai về quê nơi nào, người đừng ái ngại gì hết, cứ cho ta biết, ta sẽ lo liệu cách giúp đỡ cho.

Yến Thiên Y cảm kích vô cùng

Chàng thấy cảm mến con người tuy sanh trưởng trong gia đình danh vọng, song không kiêu căng, cao ngạo, khinh người như phần đông các tiểu thư đài các trâm anh, nàng là thái cực đối chiếu với Lạc Chí Ngang rõ rệt, em thì kiêu ngạo, xác lác, còn chị thì dịu hiền, đôn hậu...

Rồi chàng sợ, niềm cảm mến đó đi xa hơn giới hạn thông thường, nên không dám nghĩ nhiều về nàng nữa.

Chợt, nàng thốt :

- Này, Tiểu Lang, chẳng rõ tại sao ta có cảm nghĩ lạ lùng! Ngay từ ngày đầu tiên người vào nhận việc trong phủ, ta không tin con người của người trời sanh ra chỉ để làm kẻ tùy sai cho kẻ khác. Người phải hơn cái hạng tiểu công. Ta nhận thấy, người có nhiều điểm đặc biệt, và những kẻ đã thành tựu danh và lợi trên đời cũng chưa chắc có đủ, như người. Chẳng hạn, khi người...

Yến Thiên Y giật mình, song giữ vẻ bình thân, chặn nói :

- Đại tiểu thư quá khen! Bất quá, tiểu nhân mẫn cán, siêng năng vậy thôi, chứ một người thuộc giai cấp cận bần thì có gì hơn người đâu? Tiểu nhân không mong muốn chỉ hơn là được chủ nhân hài lòng và thu dụng mãi mãi để tiểu nhân có công việc làm, kiếm chén cơm manh áo, lãnh số tiền công nhỏ mọn, nuôi mẹ già.

Lạc Chân Chân tiếp theo sự suy nghĩ của nàng :

- Có lúc ta cho rằng người chẳng phải một Trương Tiểu Lang hèn mọn, ta nghĩ người phải là một con người khác. Khác đến mức độ nào thì ta cũng không hiểu, nhưng hẳn là phải trên bậc gia nô! Người không phải là người, với thân phận hiện tại! Người là một kẻ khác, nếu hiện tại người không giả vờ, thì trong tương lai, con người của người phải đối khác, người sẽ vượt bậc, vượt xa.

Lần này thì Yến Thiên Y giật mình nhiều hơn trước.

Nhưng con người chàng không thể nào mất bình tĩnh dễ dàng, chàng ngỡ ngàng, rồi cười khỏ, lắc đầu đáp :

- Đại tiểu thư khó hiểu quá! Tiểu nhân nào biết tại sao!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Chính ta cũng chẳng hiểu tại sao lại có cảm nghĩ như thế!

Yến Thiên Y buông một câu giải thích theo lối tâm thường :

- Tiểu nhân nghe người lớn nói, phạm ai trông kẻ nào thuận nhãn, thì lại mong muốn cho kẻ đó hơn người. Có lẽ đại tiểu thư thường chiều có đến tiểu nhân, nên sanh ảo tưởng chẳng, ảo tưởng sanh mãi thì thành cảm nghĩ, đại tiểu thư ạ. Người lớn cho rằng, đó là một cơ duyên giữa một người với một người.

Lạc Chân Chân tỏ vẻ đồng tình :

- Người nói nghe cũng có lý, nhưng ta cũng tin rằng hậu vận của người sẽ khác bây giờ nhiều lắm!

Rồi nàng tiếp luôn :

- Nhưng ta thiết nghĩ, cứ an phận như nhà người lại hay. Chen chân trong chốn giang hồ thì chỉ tổ sinh nhiều chuyện đổ máu, roi dây, chứ chẳng ích lợi gì cả.

Yến Thiên Y lại hỏi như một gã khờ khạo :

- Đổ máu? Roi dây? Nghĩa là đánh nhau, chém giết nhau, hờ tiểu thư?

Lạc Chân Chân gật đáp :

- Chứ còn gì nữa! Không chém giết nhau, thì máu đâu mà đổ, dây đâu mà roi!

Yến Thiên Y lẽ lười :

- Vậy là có chết người! Ghê quá!

Lạc Chân Chân lại thở dài :

- Chết nhiều, nhiều lắm, Tiểu Lang ơi!

Yến Thiên Y run sợ :

- Khiếp! Khiếp! Tại sao có cuộc đánh nhau, đại tiểu thư? Tại sao họ phải chém giết?

Lạc Chân Chân trầm giọng :

- Tại quyền thế, lợi lộc, tại địa vị, tiền tài, tại tham vọng, chứ còn tại gì nữa!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu nhân không hiểu nổi!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Người không hiểu càng tốt. Hiểu ra rồi, người sẽ mất lạc quan về tương lai do người vừa phát họa với ta đó!

Yến Thiên Y trố mắt :

- Ảnh hưởng lớn như thế à?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Sau này, người sẽ hiểu! Tham vọng sanh cạnh tranh, cạnh tranh sanh phiền phức, đến lúc đó rồi, người đừng mơ tưởng một cuộc sống thanh bần, an hưởng nhàn hạ!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Chẳng như đại tiểu thư không tán thành hành động của lão gia?

Lạc Chân Chân đáp nhanh không cần suy nghĩ :

- Ta không tán thành, mẫu thân ta cũng không tán thành. Nhưng, dù mẹ ta chống đối, phỏng có ích gì? Phụ thân ta có cái tật lạ, khi lão nhân gia quyết làm một việc gì, thì đừng ai mong ngăn trở nổi, cả vợ con cũng bất lực luôn. Hà huống, có rất nhiều tay kỳ mưu, dị trí ở bên cạnh, ngày ngày khuyến khích, đốc xúi?

Yến Thiên Y vờ trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :

- Mà việc gì vậy chứ, đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân đáp :

- Đại khái, hôm nay họ thảo luận chương trình tiến công mục tiêu. Nghe nói tình hình mường tượng biến chuyển bất lợi sao đó, chẳng như họ bắt được tin tức là đối tượng của họ đã hay biết mưu đồ của họ, và chuẩn bị cuộc đối phó rất chu đáo, cho nên, đáng lẽ cuộc hội nghị này còn lâu mới khai diễn, song vì sự biến chuyển tình hình, mà gia gia ta phải triệu tập hội nghị sớm hơn dự định. Đối tượng của họ là tay ghê gớm lắm, cầm đầu một tổ chức có thực lực không kém gia gia ta. Tay đó là một nhân vật có thịnh danh lừng lẫy trong võ lâm, tuổi độ ba mươi thôi, mà võ công thì cao cường không tưởng nổi...

Yến Thiên Y vờ bất phục :

- Chẳng lẽ kẻ đó cao cường hơn lão gia?

Lạc Chân Chân nói :

- Đó là chuyện có thật, ta thấy cha ta và các bằng hữu của người tỏ vẻ lo lắng và e ngại người ấy lắm. Ta cho người biết thêm một chuyện, nhưng người nhớ phải giữ miệng cho, chuyện này mà bại lộ ra, thì chẳng những người mất mạng, chính ta cũng khổ luôn đấy.

Yến Thiên Y đáp gấp :

- Đại tiểu thư yên trí, tiểu nhân không phải là người ham nói!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Sờ dĩ có cuộc hội nghị sớm hơn dự định, là vì đêm qua, bọn Cảnh Thanh, Tùng Triệu trở về báo cáo sao đó, gia gia ta bèn lập tức triệu tập các bằng hữu, để thảo luận phương cách đối phó.

Yến Thiên Y giật mình.

Thì ra, Tùng Triệu đã trở về rồi! Bí mật trở về, hẳn bạn tường trình, luận bàn đại sự với Lạc Mộ Hàn, nên không hề rời Lạc Mộ Hàn suốt đêm vừa qua, thành thử chàng không thấy hẳn.

Chàng nghĩ, làm sao gặp được hẳn?

Nếu hôm nay, có Tùng Triệu trong cuộc hội nghị thì chàng khỏi cần mạo hiểm bèn mặng đến gần để nghe ngóng.

Chàng chỉ cần tìm cách liên lạc với Tùng Triệu, sau khi hội nghị kết thúc, để hiểu sự nghị định của đối phương như thế nào.

Rồi, ngay trong đêm nay, chàng phải gặp Hùng Đạo Nguơn, để cho y biết kết quả của cuộc thảo luận giữa Lạc Mộ Hàn và các lực lượng liên minh, hầu kịp thời chuyển về Sở Giác Lãnh.

Chàng lại hỏi Lạc Chân Chân, tin tức gì Tùng Triệu và Cảnh Thanh mang về Đại Sum phủ.

Lạc Chân Chân không giấu.

Nàng cho biết đại khái thì Tề Như Hận đã rời khỏi Bạch Dương sơn, tìm kiếm hai bang hội Hồng Trù và Hắc Hợp, thuyết phục họ sao đó, hiện tại hai bang hội ấy có vẻ không tham gia liên minh của phụ thân nàng.

Điều đó, ngoài chỗ dữ liệu của gia gia nàng, hơn thế, lão ta còn lo ngại, nếu hai bang hội đó không tham gia bên này, thì rất có thể ngã về bên kia, như vậy đòn cân lực lượng nghiêng chiều bất lợi cho lão ta.

Có thể lão lại sợ các bang hội, môn phái khác theo dấu của Hồng Trù bang và Hắc Hợp phái mà trở cò.

Do đó, mà có cuộc hội nghị này, để củng cố lực lượng, đề thị oai với những kẻ toan bội phản sự liên kết.

Tin tức đó, Yến Thiên Y đã được Ung Thanh Qua cho biết rồi, hiện tại nói ra cũng bằng thừa, cho nên chàng nói :

- Đại tiểu thư hãy yêu cầu phu nhân ngăn trở lão gia thử xem? Tránh được cuộc chém giết, là cứu được nhiều mạng người, là làm một công đức lớn.

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Vô ích! Trên đời này, không ai ngăn cản phụ thân ta được.

Yến Thiên Y cau mày :

- Thế thì làm sao, hờ đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân thở dài :

- Làm sao? Còn biết làm sao nữa? Cứ để cho sự tình xảy ra, tới đâu hay tới đó!

Thấy không còn gì để hỏi nữa, Yến Thiên Y nhắc :

- Đại tiểu thư đứng đây đã lâu rồi, chỉ sợ lão gia tìm...

Lạc Chân Chân gất :

- Tìm ta? Tìm làm gì? Hôm nay, lão nhân gia còn tâm tình nào nghĩ đến vợ con, mà tìm ta?

Lạc Chân Chân hỏi qua tình thân tộc của Yến Thiên Y, dĩ nhiên là gia đình thân tộc của Trương Tiểu Lang.

Yến Thiên Y bịa đáp cho xuôi việc.

Chừng như nàng quyền luyến gã tùy sai vật vãnh, nên cứ dằn dả mãi tại đó, chưa chịu rời thân. Hai người không còn gì để nói nữa, thì họ im lặng, họ không nhìn nhau nhưng chắc chắn là họ có nghĩ đến nhau, chẳng nhiều thì ít.

Họ nghĩ gì về nhau, khi một người là chủ, một người là tớ?

Chỉ có họ hiểu lấy họ thôi.

Chương 26: Một gã si tình

Nàng không trở về.

Thì tùy nàng, nàng muốn đến đâu, cứ đến, muốn ở đâu, cứ ở, chàng đâu có quyền lực gì can thiệp.

Chàng xuôi tay, đứng đó.

Lạc Chân Chân nổi giận, gắt :

- Sao ngươi không nói gì hết, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y ngạc nhiên, hỏi lại :

- Nói? Nói gì bây giờ, đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Thì cứ nói như vậy: Xin mời đại tiểu thư ngồi xuống đây! Nói như vậy không được sao?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không được! Cái giọng đó, chỉ có những bằng hữu, đồng hàng với nhau thôi! Tiểu nhân là kẻ thấp hèn, đâu dám học đòi theo hạng quyền quý?

Lạc Chân Chân gắt :

- Ngươi động mỗi chút mỗi đề cập đến giai cấp, đáng ghét lạ! Trên là người, dưới chẳng phải là người sao? Mà tại sao có trên có dưới?

Yến Thiên Y cười trừ, chẳng biết nói sao.

Một lúc lâu, chợt nhớ ra điều gì, Yến Thiên Y hỏi :

- Tham dự hội nghị, ngoài lão gia ra, trong phủ còn có ai khác nữa không, đại tiểu thư?

Chừng như Lạc Chân Chân thích nghe chàng nói gì khác, hơn là đề cập đến những chuyện không may liên quan đến cả hai, cho nên nàng “xì” một tiếng gắt :

- Can cập gì tới ngươi, mà ngươi hỏi?

Yến Thiên Y cười hi hi :

- Đại tiểu thư bảo tiểu nhân nói chuyện, nói cái gì cũng được, thì tiểu nhân nhớ đâu nói đó, bất quá thuận miệng mà hỏi vậy thôi, chứ có mục đích gì đâu, đại tiểu thư!

Lạc Chân Chân dịu gương mặt, nói :

- Thực ra thì ta cũng chẳng nên ở lại đây lâu, ta đi cũng khá lâu rồi, chắc là mẹ ta đang cho người tìm ta.

Rồi nàng đáp câu hỏi của Yến Thiên Y :

- Chính ta cũng chẳng biết rành những ai được gia gia ta cho phép tham dự hội nghị. Có điều, tình hình hôm nay nghiêm trọng lắm, thế nào cũng có người trấn đóng, canh phòng gian tế lên vào nghe ngóng. Ta khuyên ngươi đừng nên bén mảng đến gần nghị trường, rủi ro bọn phòng vệ tưởng là gian tế thì nguy cho ngươi đấy.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Tiểu nhân hiểu, đại tiểu thư ạ. Tôn đại gia có ần cần khuyến cáo tiểu nhân điều đó.

Lạc Chân Chân vừa quay mình, bước đi một bước, chợt biến sắc mặt. Gương mặt nàng trở nên lạnh lùng, trông như một tảng giá băng che khuất.

Yến Thiên Y nghe tiếng chân người gấp rút bước đến, vội quay đầu lại.

Hai người đi ngược chiều về phía chàng và Lạc Chân Chân.

Người đi đầu, là nàng liễu hoàn, hầu hạ Lạc Chân Chân, tên là Tiểu Thúy, người đi sau là một thanh niên nghi biểu đường đường.

Thanh niên vận y phục thư sinh, màu thiên thanh, mắt sáng, răng trắng, môi hồng, làn da trắng như ngọc.

Con người đó đúng là một mỹ nam tử, thể nhưng chẳng biết tại sao, Lạc Chân Chân lại lộ vẻ không ưa thích rõ ràng.

Trông thấy vị tiểu chủ, Tiểu Thúy reo lên :

- Tiểu thơ đây rồi! Vậy mà tỳ từ tìm khắp nơi! Chương công tử cũng đã gọi đi theo tỳ tử.

Thanh niên là Chương Phàm, tươi ngay nét mặt, thấy Lạc Chân Chân chẳng khác nào bắt được vàng.

Nhưng Lạc Chân Chân thì vẫn lạnh lùng không nói năng gì, cũng chẳng nhìn hấn.

Chương Phàm vòng tay, vái rất sâu, cười hi hi, thốt :

- Chân muội báo hại ngu ca tìm đến mệt.

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Ai khiến ngươi tìm ta! Có quý nói chuyện với người đấy! Ta không nhàn rồi mà tiếp chuyện.

Chương Phàm vẫn không đổi sắc, nói luôn :

- Ba tháng nay không gặp Chân muội, ngu ca nhưng nhớ biết bao! Gặp mặt rồi, Chân muội chẳng mừng mà lại còn mỉa mai, thật buồn cho ngu ca hết sức! Ngu ca vừa đến đây chào nghĩa phụ rồi là chạy thẳng vào hậu viện, nghĩa mẫu bảo Chân muội đi đâu đó, làm ngu ca dầm nát hết các nẻo đường trong phủ.

Tiểu Thúy chen vào :

- Đúng vậy, tiểu thơ! Chương công tử chạy tìm khắp chốn, vất vả vô cùng...

Lạc Chân Chân gắt :

- Tiểu Thúy! Khép cái mồm của ngươi lại cho ta nhờ!

Tiểu Thúy lè lưỡi, lùi lại sau xa xa, nín lặng.

Chương Phàm vẫn không đổi sắc mặt, cười hi hi, tiếp :

- Thực ra, gia gia ngu ca hôm nay có đến, hay không đến dự đại hội, cái đó chẳng quan hệ gì, chỉ cần nghĩa phụ thông tri một tiếng là đủ. Bởi, tuy không đến, gia gia ngu ca từng cho nghĩa phụ biết trước là tán đồng mọi kế hoạch của nghĩa phụ, chẳng qua gia phụ sợ nhiệt náo mà thôi. Ngu ca đến đây, cảm như thay mặt gia phụ vậy đó. Thay mặt, là việc chung, còn việc riêng thì nhân cơ hội này, ngu ca đến để thấy mặt Chân muội. Lần gặp nhau trước, cách nay đã ba tháng rồi, ba tháng đối với ngu ca như ba năm, thử hỏi lòng nào chịu nổi...

Lạc Chân Chân mỉa mai :

- Ba tháng không đến đây, là tốt cho ngươi lắm! Ta xem, ngươi đây đã ra, đồ da thối hơn trước nhiều! Nếu ngươi không đến độ ba năm, thì chắc chắn sẽ phát phi như Phật Di Lạc!

Chương Phàm không giận, cứ thản nhiên tiếp :

- Ngu ca đây đã thật sao? Con người gặp việc vui thì luôn luôn tươi tỉnh...

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Ta trông, càng ngày ngươi càng giống một đại đầu quý quá!

Chương công tử vẫn lờ đi :

- Quân Hùng đường hôm nay bài trí quy mô hết sức. Chắc chắn là chốc nữa dám có quang cảnh náo nhiệt phi thường! Ngu ca thấy lão Bạch quân sự chạy ngược, chạy xuôi, chân không dính đất. Còn lão Tôn tổng quản thì nhàn nhàn dưỡng thần...

Yến Thiên Y vội bênh vực Tôn Văn Đình, chàng nói :

- Tổng quản bị vất vả từ sáng đến bây giờ, các việc đầu vào đầy rồi, đại gia mới ngồi nghỉ một chút đó!

Chương Phàm liếc mắt sang Yên Thiên Y, ngẩng cao mặt, buông trống :

- Cái thứ gia nô giỏi lớn mặt, chẳng biết sanh sản từ đâu mà không biết quy củ gì hết, tùy tiện, thọc mồm vào câu chuyện của người ta!

Nhìn thẳng vào Yên Thiên Y, hần gằn giọng hỏi :

- Chỗ này là chỗ dành cho người muốn nói gì thì nói hay sao chứ?

Yên Thiên Y biến sắc trắng nhợt, đôi môi rung rung, nhưng chỉ cúi đầu chẳng nói gì.

Chương Phàm thấy thế càng tức hơn, hần chỉ thẳng vào mặt Yên Thiên Y, mắng tiếp :

- Mi cạy vào ai mà dám không trả lời bốn công tử? Để công tử dạy cho mi vài quyền để lần sau chớ có học đòi bàn chuyện với chủ nhân nữa nhé!

Chương Phàm đang định động thủ thì Lạc Chân Chân đã đứng chắn trước mặt Yên Thiên Y, nang hét lên giận dữ :

- Công tử là cái thá gì mà dám động thủ đánh người nhà của ta vô cớ như thế? Có giỏi thì đánh ngay ta đây nè!

Chương Phàm bắt đầu mất bình tĩnh, hơi thở dồn dập, mặt biến xanh, nghiêng răng ken két.

Hần “hừ” một tiếng :

- Chân muội cho rằng ngu ca chẳng dám động thủ?

Lạc Chân Chân nhích tới một bước, nói mạnh :

- Công tử chẳng dám, tôi chắc như thế! Đại Sum phủ đâu phải là nơi bất cứ ai muốn làm mưa làm gió tùy ý? Nếu công tử vọng động, tôi sẽ cho công tử thấy là đến được nhưng đi không được, vào được nhưng không hy vọng ra được!

Chương Phàm nghiêng mạnh suốt rụng hai hàm răng, thốt như thét :

- Tiểu thư nói được câu ấy à? Tại hạ sẽ giáo huấn tiểu thư, nhưng vì tại hạ là nghĩa huynh, tiểu thư là nghĩa muội, trên đầu của ta còn có gia pháp, nên tại hạ phải nhẫn nhịn mà thôi. Được rồi, tiểu thư cố ý xem tại hạ như người ngoài, để cho kẻ địch cười chê hai gia đình! Tại hạ muốn thấy, thế nào là không đi được, không ra được đây, tiểu thư. Nghĩa phụ và nghĩa mẫu hạ sát tại hạ phải không? Tiểu thư khinh người thái quá! Có gan cứ gọi to lên, gọi người đến đây thu thập tại hạ đi!

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Sự sanh, chính ra giữa chúng ta, công tử ghép gia phụ và gia mẫu vào đó làm chi? Muốn gì cứ nhắm mỗi mình tôi đây, cũng đủ.

Chương Phàm hét thật sự :

- Tại hạ sẽ thỉnh nghĩa phụ và nghĩa mẫu đến đây phân xử! Tiểu thư vốn biết chúng ta là người nhà mà! Tiểu thư muốn tạo phản phải không?

Tiểu Thúy sợ hãi cực độ, run người như cây xấp, lí nhí khuyên dút :

- Chương... Chương công tử... xin công tử dần con giận... tiểu thư của tỷ nữ... có cái tánh... ương ngạnh... chứ đâu phải là cố tâm khiêu khích công tử? Xin công tử... bỏ qua cho!

Lạc Chân Chân nạt :

- Đi nơi khác ngay, Tiểu Thúy! Ta không mượn người chó mồm vào việc của ta!

Tiểu Thúy càng run sợ hơn, càng lí nhí khó nghe hơn :

- Tiểu... tiểu thư... tỷ nữ xin tiểu thư bỏ qua đi cho! Bất quá, Chương công tử nóng tánh nên nói vậy thôi, chứ đâu phải cố sanh sự đâu, đừng để lão gia và phu nhân hay ra việc này, tiểu thư...

Lạc Chân Chân lạnh lùng :

- Việc của ta, chẳng liên can gì đến người mà người sợ. Ta cấm người nói thêm câu nào nữa!

Tiểu Thúy nín lặng, lùi lại, rồi len lén rời bỏ cục trường.

Yên Thiên Y đứng gần đó, xuôi tay, bất động, chẳng tỏ một phản ứng nào.

Chương Phạm chống nạnh hai bên hông, thờ phỉ phỉ.

Lạc Chân Chân gọi :

- Tiểu Lang! Đi theo ta ra ngoài kia.

Yến Thiên Y dè dặt bước từng bước một, nhưng bước được vài bước, rồi đứng lại.

Chàng làm như khó khăn quá, không biết có nên đi tiếp hay không nên đi.

Chương Phạm như chụp được chỗ phát tiết khí uất, vội hét lên một tiếng lớn, đoạn nạt :

- Súc sanh, ngươi có cút đi nơi khác hay không? Muốn chết với ta thì đứng đó!

Lạc Chân Chân lại gọi :

- Đi, Tiểu Lang! Đừng thềm để ý đến một gã điên.

Yến Thiên Y sợ quá, kêu lên :

- Tiểu thơ...

Lạc Chân Chân trừng mắt :

- Ngươi sợ cái gì? Hà! Mọi việc đều có ta đây, do ta chịu trách nhiệm. Ai dám làm chi ngươi chứ?

Yến Thiên Y do dự một chút :

- Đại tiểu thơ! Tiểu nhân thấy... tiểu thơ nên...

Lạc Chân Chân nổi giận, dậm chân thành thịch :

- Nên cái gì? Ngươi có chịu đi theo ta hay không?

Yến Thiên Y cúi đầu từ từ bước theo.

Nhưng, Chương Phạm từ phía hậu gào lên :

- Tên chó má! Đứng lại cho ta!

Lạc Chân Chân bảo :

- Mặc hấn, mình cứ đi, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y bước luôn.

Họ đi chưa được trượng đường, bỗng có tiếng gió rít lên bên trên đầu, một bóng xanh phóng tới như chim ưng, chụp xuống.

Lạc Chân Chân cấp tốc tràn mình qua một bên, đồng thời gọi :

- Chạy nhanh, Tiểu Lang!

Hiện tại, với thân phận một kẻ tùy sai, Yến Thiên Y tự nhiên không thể là một người biết võ công, có vậy mới phù hợp với địa vị của chàng trong Đại Sum phủ.

Chương Phạm phi thân tập kích, chàng xem thường, nhưng khổ cái là chàng không nên né tránh!

Do đó, chàng phải lãnh đủ hai chương một cước, thân hình bắn ra xa.

Lạc Chân Chân kêu lên :

- Tiểu Lang!

Giọng nàng như khóc.

Nàng phi thân lướt tới cạnh chàng, trông thấy hai má của chàng tím xanh, môi róm máu, hai tay ôm chân hữu, mình nghiêng qua ngã lại, y phục vấy đầy bụi đất.

Nàng ngồi xuống, lấy khăn tay lau máu miệng cho chàng, run run giọng hỏi :

- Có đau lắm không? Tiểu Lang? Tiểu Lang ơi! Ta hại ngươi!

Yến Thiên Y gượng thốt :

- Không sao, đại tiểu thư!

Lạc Chân Chân vừa lau máu miệng cho chàng, vừa xoa má, chỗ bầm tím, đồng thời hỏi lại câu :

- Có sao không? Tiểu Lang? có sao chẳng, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không sao cả, đại tiểu thư, bắt quá mỏi ra máu chút ít vậy thôi.

Chương Phàm giật run người, cung tay ngang ngực, tròn mắt tròn xoe, bắn sáng ngời, gân xanh nơi trán nhảy thấy rõ.

Lạc Chân Chân cũng giật run, cũng tròn mắt nhìn Chương Phàm, nhìn một lúc, nàng nghiêng răng gằn giọng :

- Chương Phàm! Hôm nay, ngươi phải trả cho ta một công đạo! Ngươi đã vay thì phải trả gấp!

Chương Phàm hét lên :

- Dù cho bốn công tử có giết chết gia nô đó đi nữa, liệu có sao cho bốn công tử chẳng?

Lạc Chân Chân nổi giận, vụt đứng lên tung mình tới quát :

- Có sao cho ngươi hay không, rồi ngươi sẽ biết!

Chương Phàm cấp tốc né tránh.

Thủ pháp của Lạc Chân Chân chẳng chậm, vừa vươn tay tới là đánh ra đủ chín chiêu với mười bảy thức.

Trần qua, tránh lại, hoặc lùi, Chương Phàm vừa tránh, vừa thốt :

- Tiểu thư có dừng tay không?

Lạc Chân Chân thay vì dừng tay, nàng công tới tấp, nhanh hơn trước, đánh mạnh, đánh gấp, nàng dùng cả chỉ pháp lẫn chiêu pháp, nghĩ làm sao, đánh thế ấy, đôi tay quét gió lồng lộng.

Chương Phàm lại hét :

- Tiểu thư có dừng tay hay không nào? Tiểu thư bắt buộc tại hạ phải hoàn thủ hay sao chứ?

Vừa lúc đó, Tổng quản Tôn Văn Đình chạy đến, y phục xóc xếch, dáng dấp hờ hãi. Còn từ xa xa, lão cao giọng hỏi :

- Việc gì thế hở? Việc gì vậy chứ?

Kể đó, từ một rặng cây, bóng người lao vút đến như tên bắn.

Hơn mười đại hán xuất hiện cùng một lượt, với Tôn Văn Đình.

Nhưng, một bóng người khác nhanh hơn, hần xuất phát sau nhưng lại đến trước.

Bóng đó sử dụng thuật khinh công, bay lướt trên đầu các đại hán, đáp xuống giữa Lạc Chân Chân và Chương Phàm.

Hai đầu thủ bắt buộc phải ngừng tay.

Người đó, chính là nhị thiếu gia Lạc Chí Ngang.

Lạc Chân Chân vừa tức bực, vừa dậm chân gất :

- Nhị đệ muốn gì? Hãy tránh ra một bên để cho thơ thơ đánh chết gã vô sĩ đó!

Chương Phàm vừa thở vừa kêu :

- Nhị đệ! Nhị đến đến đúng lúc quá! Hãy phân xử vụ này hộ ngu ca! Xem kia, đại thơ của nhị đệ ngang ngược quá, muốn khinh khi ai thì khinh khi, muốn đánh ai thì đánh.

Bật cười ha hả, vừa cười vừa nhăn mặt, Lạc Chí Ngang thốt oang oang :

- Hai người quả là một đôi oan gia mà, mỗi lần gặp nhau là mỗi lần có chuyện! Hôm nay lại đi quá trớn, đến đôi đánh nhau!

Chương Phàm cãi :

- Ngu ca có hoàn thủ đầu mà bảo là đánh nhau? Người ta đánh ngu ca, ngu ca chỉ né tránh thôi mà! Nhị đệ không tin hãy hỏi Tiểu Thúy thì biết.

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Ai thêm khinh khi người? Ta có thêm lưu ý gì đến người đâu mà bảo là khinh khi người?

Lạc Chí Ngang kêu lên :

- Thôi đi, đừng có tranh cãi nữa, cãi rồi đánh nhau lại nữa cho xem! Tiểu đệ đã nói, oan gia mà không hợp nhau mà cứ xáp lại với nhau hoài! Nếu gia gia và mẫu thân hay được, thì chết cả đám đấy nhé!

Mười đại hán của Đại Sum phủ lúc đó đã phân nhau thành vòng vây bên ngoài.

Người nào cũng lộ vẻ mê mê, hoặc hoặc, không hiểu việc gì đã xảy ra.

Bối, hai đương sự thì, một là dưỡng tử của phủ tổng, một là đại tiểu thơ, tuy họ không là đồng bào cốt nhục, song cũng là nghĩa huynh, nghĩa muội của nhau, có sao họ động thù với nhau?

Các đại hán chạy đến độ rồi, dù muốn dù không cũng phải xuôi tay, chứ tài gì mà dám can thiệp? Mà can thiệp thì bên nào, bỏ bên nào?

Giả như Chương Phàm không còn là nghĩa tử của vị phủ tổng đi nữa, thì hẳn cũng là con của vị đệ tam kiếm khách trong số Đại Địa Thần Kiếm Khách, tên Chương Sâm.

Các đại hán làm gì dám đắc tội với Chương Sâm?

Lạc Chí Ngang vừa hắc hắc cười, vụt gọi mười đại hán :

- Các vị đại ca ơi! Yên trí! Yên trí! Chẳng có việc gì hết! Người ta đùa với nhau đấy thôi! Xin các vị trở về vị trí, sự việc nơi đây rồi cũng sẽ được thu xếp nhanh chóng.

Mười đại hán rút lui liền.

Tôn Văn Đình bước tới hỏi :

- Việc gì thế, nhị thiếu gia?

Lạc Chí Ngang cười nhẹ :

- Họ cãi nhau, họ không nhìn nhau, họ sanh đánh nhau đó Tổng quản ơi!

Tôn Văn Đình vốn không ưa thích Chương Phàm cho lắm, nên chào hỏi qua loa rồi hướng sang Lạc Chân Chân hỏi :

- Có sao không, đại tiểu thơ?

Lạc Chân Chân cười lạnh :

- Có cái gì được chứ, Tổng quản? Cái ngữ đó mà làm gì nổi tôi! Còn lâu lắm hẳn mới kiêu hãnh được!

Nàng quay mình bỏ đi liền, không buồn nhìn ai nửa mắt.

Chương Phàm tức uất đến tái mặt.

Lạc Chí Ngang bước tới cặp kè Chương Phàm, bảo :

- Đi! Minh đi quanh một lúc, cho dịu bớt cơn giận! Hôm nay là ngày quan trọng, không nên đem việc bé xé ra to, gia gia sẽ phiền lòng.

Chương Phàm vừa bước đi vừa càu nhàu.

Còn lại Yến Thiên Y, chàng cố gượng đứng lên.

Tôn Văn Đình bước tới, phụ đỡ chàng, lão tỏ vẻ xót thương chàng thực sự, nhìn chàng mà lão lắc đầu thở dài mãi.

Yến Thiên Y thốt :

- Đại gia ơi! Đâu phải tiểu nhân dám chống cự gì Chương công tử? Y quát tháo đuổi tiểu nhân, không cho tiểu nhân ngồi nghỉ trước cửa phòng quản sự! Tiểu nhân được đại tiểu thư gọi, nên bước theo tiểu thư, y vọt tới đánh đá tiểu nhân.

Tôn Văn Đình trầm giọng :

- Y có quyền gì quát tháo kẻ ăn người ở của ta? Hừ! Chưa thành rể nhà họ Lạc mà đã tác oai, tác quái rồi! Nếu là rể chánh thức, thì chẳng rõ y còn hách dịch đến đâu nữa!

Yến Thiên Y vờ kinh hãi, than :

- Tôn đại gia ơi! Tiểu nhân sợ Chương công tử không dung tha quá!

Tôn Văn Đình cười mỉa :

- Nào hắn đã là rể của nhà họ Lạc đâu? Từ đây đến đó ít nhất cũng còn một đoạn thời gian mà, hắn muốn làm gì thì cũng phải cần chánh thức vào cái nhà này mới được. Tuy nhiên, ngươi yên trí, Tiểu Lang, mọi sự có ta đây. Ta sẵn sàng che chở cho ngươi. Sống trong gia đình họ Lạc suốt hai mươi năm dài, dù sao thì ta cũng có cái giá đáng kể của kẻ bồi thành đắp lũy chớ. Dù sao cái mặt của ta cũng đáng được nể nang chứ?

Yến Thiên Y cảm kích vô cùng, thốt qua màn lệ :

- Đại gia thương mến tiểu nhân cực độ! Làm sao mà tiểu nhân quên được ân đức của đại gia!

Tôn Văn Đình bảo :

- Hội nghị sắp khai mạc rồi đó, ngươi đừng ở đây, hãy vào phía sau tắm rửa, rồi lấy thuốc thoa phết vào các chỗ tím bầm, chờ ta xong công việc, ta sẽ sai người rước y sư xem tình trạng của ngươi để chữa trị.

Yến Thiên Y đáp :

- Đại gia khỏi phải quá lo, bất quá chỉ có mấy vết xây xước bên ngoài, tự nhiên rồi nó cũng hết, chẳng cần chi phải rước y sư.

Tôn Văn Đình lắc đầu :

- Đừng cãi ý muốn của ta, biết đâu ngươi sẽ chẳng mang bệnh hậu? Chương Phạm nhỏ mọn lắm, hắn đánh đá như vậy, hắn phải dùng nhiều sức lực, hắn muốn giết ngươi rõ ràng, ngươi không nên khinh thường sau này sẽ hối hận.

Lão khoát tay tiếp :

- Ngươi đi đi!

Yến Thiên Y tạ ơn rồi đi liền.

Nhìn theo bóng chàng, Tôn Văn Đình lắc đầu thở dài.

Về đến phòng, chỉ thoáng mắt là Yến Thiên Y đã biến thành con người hoàn toàn khác lạ.

Chàng không còn là gã Tiểu Lang thuần hậu, chất phác nữa.

Toàn thân đen, y phục đen, đôi giày đen, mặt bao lớn bằng khăn đen, chỉ chừa hai lỗ nơi mắt.

Một hắc khách, nhưng không là dạ hành.

Bên hông, có cái thanh Chiêu Nhật đoán kiếm, dĩ nhiên là kín đáo.

Giữa ban ngày mà làm một việc dò thám, đâu phải là dễ? Huống chi cuộc dò thám thi hành ngay bên cạnh những đại nhân vật, thuộc hàng tổng sư trong võ lâm?

Chàng vào Đại Sum phủ chưa được bao nhiêu hôm, song đã cố ý thì phải cố công, trong thời gian ngắn đó, chàng đã quan sát địa hình, địa thế khắp phủ, cho nên chàng hiểu nơi nào vắng vẻ, nơi nào người ta thường qua lại, nhờ vậy mà chàng đến được đại sảnh an toàn.

Nóc Quần Hùng đường bốn phía thoải, đỉnh bằng, nắp trên đỉnh, chàng có thể nghe rõ những lời nghị luận bên dưới.

Đỉnh lại cao, chung quanh chẳng có tòa kiến trúc nào cao bằng, chàng nằm nép mình sát mặt đỉnh, không sợ bị phát hiện.

Phòng họp được an bày đại khái giống như phòng họp của bất cứ cuộc hội nghị nào, có bàn dài, có ghế hai bên, có bàn chủ tọa.

Có khác chăng, là khác ở về trang trí thôi.

Về trang trí ở đây, tự nhiên phải sang trọng, chính cái sang trọng làm tăng thêm sự tôn nghiêm.

Vấn đề thảo luận, cực kỳ quan trọng, thì khung cảnh phải tôn nghiêm, dự hội là thành phần lãnh đạo, thì khung cảnh phải sang trọng mới hợp lý.

Ngoài ra, có hộ vệ án ngữ các nơi ra vào, hộ vệ trong, hộ vệ ngoài, trên hộ vệ còn có chỉ huy.

Hộ vệ nghiêm lặng, bởi chúng không phải có mặt để ăn nói, chúng chỉ có mặt để bảo đảm an ninh cho những người ăn nói.

Khi chàng đến nơi, thì hội nghị đã khai mạc rồi. Phần đầu cuộc thảo luận đã xong, tuy vậy chàng không lo ngại, bởi nếu có một quyết định nào, thì sự quyết định sẽ được nêu lên trước khi kết thúc hội nghị.

Hiện tại, một người đang phát biểu ý kiến :

- Tại hạ nhận thấy, hạn kỳ của cuộc Bắc tiến phải được đình hoãn lại, bởi Thanh Long xã đã hay biết sự tình, chúng đang chuẩn bị công cuộc đối phó với chúng ta, một cách cực kỳ nghiêm mật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mây giăng, sấm chớp

Một giọng nói sâu sắc, vang lên :

- Tư huynh nghĩ sao, thời hạn kỳ lại như vậy, có hại chi cho chúng ta chăng?

Thì ra, người nói trước chính là Đường chủ Tiền đường Tư Diên Tông. Trong Đại Sum phủ, có ba Đường: Tiền, Trung và Hậu, mỗi đường do một người chuyên trách.

Tư Diên Tông đáp :

- Hiện tình cho chúng ta thấy không có gì đáng lo cả. Dù Thanh Long xã có bắt được tin tức chi đi nữa, những tin tức đó vẫn chưa đủ chứng cứ xác thực, tại hạ nghĩ, họ vẫn chưa dám liều lĩnh tấn công đột ngột chúng ta. Tuy nhiên, tiếng là dời hạn kỳ, nhưng cũng không nên để quá lâu, bởi đêm dài lắm mộng, nếu dần dà mãi, tình thế chuyển biến đi, thì bất lợi cho chúng ta đó.

Một người khác cất giọng rần rori xen vào :

- Chúng ta có thể tóm lược tình hình như thế này: Hiện tại, Thanh Long xã chuẩn bị nghiêm mật, phòng thủ chặt chẽ, tại các Phân cuộc thì họ cho tản mát hầu hết nhân thủ cao cường, mai phục rải rác khắp nơi, chỉ chừa lại những tay tầm thường, sinh hoạt cầm chừng vậy thôi. Nếu chúng ta có tấn công, thì bất quá chỉ thu thập bọn vô dụng, chứ không làm sao gặp được đối tượng quan trọng chân chánh. Ngoài ra, Hồng Trù bang thì ngày càng lơ lửng, không còn hăng hái như lúc đầu nữa. Mà Hắc Hạp phái thì do dự thấy rõ, ý chừng họ muốn rút khỏi liên minh hơn là tham gia. Cũng tại cái lão quái vật Tề Như Hận ở Bạch Dương sơn nói ra nói vào với hai bang phái ấy sao đó, cho nên họ mất sự kiên định lúc đầu. Có điều, chúng ta chưa hiểu bọn Thanh Long xã đã biết rõ hành động của chúng ta hay biết một cách mơ hồ, và toan tính như thế nào để đối phó với chúng ta. Do đó, chúng ta phải tạm thời dời hạn kỳ lại, để có thì giờ dò thám địch tình một cách tường tận. Bất quá chúng ta không nên dời ngày quá xa thôi, bởi dời quá xa thì đối phương lại có rộng thời giờ củng cố lực lượng, giả như họ tập kích bất thần, thì mình phải mất ưu thế của một tiên cơ chế tài, đối phương dành phần chủ động, còn chúng ta thì bị dồn vào thế bị động.

Nhiều người cùng bàn nghị lăng xăng, cuối cùng một người thốt :

- Phải! Phủ Tông luận thế rất phải!

Người đó tiếp :

- Bằng mọi cách, chúng ta phải giành được tiên cơ, chiếm ưu thế, muốn được như vậy thì phải xuất thủ trước, đành là hiện tại đối phương có phòng bị nghiêm mật, nhưng chắc gì lòng người ổn định với cái tin sét đánh này? Chúng ta tấn công ngay khi địch còn hoang mang thì có nhiều hy vọng thủ thắng hơn!

Một người tán :

- Phủ Tông luận xét rất hợp lý. Minh không nên trì hoãn lâu ngày...

Một người hỏi :

- Dòi hạn kỳ hay không dòi, cũng thế thôi, song nếu chủ trương dòi hạn kỳ thì phải có lý do gì khác hơn là việc địch đã giới bị. Chẳng lẽ mình dòi hạn kỳ, rồi địch hết phòng bị hay sao? Tại hạ muốn nói, dòi hạn kỳ để làm gì? Chờ đợi cái gì mà chưa chịu cử đại binh tấn công như đã dự định?

Người có giọng rắn rồi đáp :

- Phải có lý do quan trọng hơn chứ!

Người mà các đồng bọn gọi là Phủ Tông chính là Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn.

Lão ta tiếp :

- Có hai lý do bắt buộc chúng ta phải dòi hạn kỳ. Thứ nhất, mình phải dò thám lại thật kỹ tình hình. Phải kiểm những tin tức từ trước với những tin tức mà mình sẽ thu nhặt trong nay mai, xem có phù hợp hay không. Điều quan trọng là mình cần phải hiểu mọi toan tính của đối phương, biết được điều này, mình mới có thể tu chỉnh được chương trình hành động cho đúng với thực tế.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Muốn chiến thắng, chúng ta cần phải áp dụng một chiến lược phù đầu địch về mọi phương diện, chiến lược đó chỉ được trù hoạch toàn thiện khi nào chúng ta thấu đáo triệt để địch tình, do đó phải chờ. Thứ hai, chúng ta phải chờ luôn Hồng Trù bang và Hắc Hạp phải cho biết dứt khoát. Khi nào nắm được giải pháp của bao vấn đề này, chúng ta sẽ khởi sự. Điều cần yếu, là không nên để cho cuộc tranh chấp giữa chúng ta và Thanh Long xã dây dưa qua nhiều ngày tháng, mà phải làm sao với một lần xuất quân duy nhất, chúng ta tiêu trừ địch hoàn toàn, tiêu trừ trong một lần mà thôi.

Một âm thanh thô bạo vang lên :

- Đại ca! Nếu Hồng Trù bang và Hắc Hạp phải trở quẻ, chúng ta sẽ nhân dịp này trừ diệt luôn, có thể mới hả cho!

Yến Thiên Y trầm nghĩ :

- “Nhân vật vừa phát biểu ý kiến, hẳn là Hội chủ Kim Cương hội Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính!”

Chàng đoán đúng.

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Đương nhiên là vậy rồi, Hòa Kính hiền đệ! Nếu hai bang phái đó mà từ khước tham gia chiến dịch, thì chúng ta gồm luôn họ trong mục tiêu xung kích, họ không muốn uống thứ rượu mời đằng hoàng, thì chúng ta sẽ dành rượu phạt cho họ!

Một người khác cất tiếng :

- Nay Phủ Tông! Tại hạ hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Thanh Long xã lại biết được hành động của chúng ta!

Lạc Mộ Hàn cầm hờn gần giọng :

- Chớ ai biết tại sao? Tất cả chúng ta đây cũng như nhau, làm gì biết được? Có thể, người trong trận tuyến của chúng ta hớ hênh sao đó, để bại lộ sự tình, mà cũng có thể người của chúng ta phản bội liên minh, tiết lộ hành động với địch. Bỏn phủ đã cho mở cuộc điều tra kín đáo để tìm hiểm nguyên nhân, chắc chắn là trong một ngày rất gần đây, chúng ta sẽ hiểu rõ lý do.

Một người cao giọng thốt :

- Nếu truy ra được kẻ phản bội, thì chúng ta phải lột da, phải lóc thịt kẻ đó ra từng mảnh, cho hắn từ từ thấm thía ý nghĩa của sự phản bội.

Một người hỏi :

- Dù thái độ của Hồng Trù bang và Hắc Hạp phải như thế nào, chúng ta cũng phải xuất quân. Giả như ngày xuất quân của chúng ta mà để địch nhân hiểu được, và bố phòng chặt chẽ, thì chúng ta làm sao?

Lạc Mộ Hàn cười lớn :

- Hoàng lão đệ hỏi như vậy là biết lo xa đó!

Yến Thiên Y hiểu ra, người vừa nêu vấn đề chính là vị Phó hội chủ Kim Cương hội, tên là Hoàng Đôn, ngoại hiệu Thiết Quân Tử, một nhân vật nổi tiếng bạo tàn nhất trên giang hồ.

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Hiện tại, địch phân tán mỏng lực lượng tại các Phân cuộc, thì mình không cần tấn công các Phân cuộc, mình cứ dồn chủ lực cần quét Sở Giác Lãnh, khi căn cứ chánh của Thanh Long xã bị hủy diệt rồi, thì các Phân cuộc như rắn không đầu, mình không đánh, tự các Phân cuộc đó cũng tan rã.

Dừng một chút, lão lại tiếp :

- Tuy nhiên, bốn phủ không hy vọng dư đảng của Thanh Long xã tan rã, bởi vì trong trường hợp đó, chúng sẽ là những mối hậu họa của mình trong tương lai. Cho nên bốn phủ quyết định như thế này, sau khi hủy diệt xong cao thủ chánh của Thanh Long xã tại Sở Giác Lãnh, mình phải lập tức chia lực lượng ra thành nhiều toán nhỏ, đi thu thập các Phân cuộc địch, giết hết, các Xã viên hạ cấp cũng không chừa. Tuy cực nhọc một lần, mà mình được yên ổn vĩnh viễn.

Bồ Hòa Kính tán đồng :

- Ý kiến đó rất hay!

Lạc Mộ Hàn tiếp :

- Hiện diện tại đây, trong Thiên Nhân đường thì có Bồ huynh, Doãn lão đệ, trong Phác Hoa bang thì có Câu và Phù nhị vị lão đệ, trong Lực Tự giáo trường thì có Tiêu huynh, ngoài ra còn có các vị Chương lão ca, Mạnh lão đệ. Tào huynh, Công Tôn đại nương, không phụ lòng bốn phủ từ ngàn dặm xa xôi, lặn lội đến đây cam kết sẵn sàng tham dự chiến dịch do bốn phủ phát động. Bốn phủ xin chư vị cho biết cao kiến như thế nào về dự tính của bốn phủ?

Quần hùng bàn hội nghị một lúc rồi đồng thanh tán đồng.

Trong số những nhân vật đó có một người cất giọng cao vút, thốt :

- Nay Lạc đại ca, đại ca còn quên một điều, không cho bọn huynh đệ biết, là đại ca sai ai đi dò thám Thanh Long xã? Đại ca phải có tiếp xúc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, để tiếp nhận sự phúc đáp của họ?

Mường tượng, rất xem trọng người vừa cất tiếng, Lạc Mộ Hàn bật cười ha hả, đáp bằng ngôn từ khách sáo :

- Công Tôn đại nương! Đại nương không hỏi, bốn phủ quên mất tường trình cùng toàn thể quý vị. Công tác dò thám Thanh Long xã thì được giao cho Kim Xuyên tam quý, ba người này là sư đệ của Đường chủ bốn phủ, họ rất tinh linh, đáng tin nhiệm. Còn công tác tiếp xúc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái thì đương nhiên là cũng phải chọn người đáng tin nhiệm mà ủy thác. Bốn phủ đã nhờ đến Liễu Hòa Trúc, một trong các vị chấp pháp của Kim Cương hội.

Công Tôn đại nương kêu lên :

- Liễu Hòa Trúc! Con người có ngoại hiệu Ôn Sát, tánh tình tàn bạo, cương trực, vô tư. Khi hành sự dù người thân phạm tội cũng không vì tình riêng mà phớt bỏ qui cũ, chọn lão ấy là đúng người đúng việc rồi! Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái sẽ biết tay lão ta phen này.

Bồ Hòa Kính tiếp nói :

- Sai Liễu Hòa Trúc đi, là gián tiếp làm áp lực với hai bang phái đó.

Hội nghị bàn qua việc phân phối người và chọn lộ trình Bắc tiến cho mỗi toán người.

Sau đó bên dưới im lặng.

Yến Thiên Y nghĩ rằng họ đã bế mạc hội nghị, và giải tán rồi, chàng không còn việc gì để nghe nữa, nên âm thầm rời chỗ nấp.

Ý định tìm gặp Tùng Triệu, chàng không còn thực hiện được nữa, bởi công cuộc phòng thủ trong phủ cực kỳ nghiêm mật, và lại Tùng Triệu thì không rời rảnh được phút giây nào.

Chàng về phòng luôn.

Thế là sự dò thám của chàng trôi chảy một cách êm thấm, không hề gặp một sự trở ngại nào.

Nhưng, có chắc như thế không?

Bởi, lắm khi cái rủi không xảy ra ở đầu công việc, mà chỉ xảy ra trong khi mọi việc cảm như xong cả rồi. Rủi xảy ra sau việc, cũng có ảnh hưởng lớn lao như nó xảy ra trước sự việc, hoặc giữa việc...

Về đến phòng, toan đưa tay xô cửa, bỗng chàng nghe tiếng gọi từ một khúc quanh của hàng lang ở phía trước mặt :

- Ủa! Tiểu Lang! Ngươi...

Yến Thiên Y thầm kêu khổ.

Không sớm, không muộn, dù là một giây thôi. Lạc Chí Ngang lại bắt chợt đến tìm. Tìm đúng cái lúc mà chàng không muốn cho ai trông thấy chàng!

Huống chi, lúc thường, vị công tử đó có khi nào chịu khó cất chân đến tận chỗ ngủ của chàng đâu!

Xui thật!

Chàng không đáp, lách mình qua cửa, vào trong, đóng cửa lại, cài then kỹ.

Vô ích, Lạc Chí Ngang đã dùng thuật khinh công bay mình tới. Chừng như hắn có ý nghi ngờ sao đó. Hắn thấy cái dáng đi thì đúng là dáng của Tiểu Lang, song y phục thì đen, từ đầu đến chân toàn một màu đen, chứ không phải màu xanh.

Hơn nữa, nếu là Tiểu Lang, thì nghe tiếng hắn gọi, tất phải đáp chứ? Có sao lại nín thinh?

Cửa sổ đóng kín, Yên Thiên Y định mở cửa sổ, vọt mình ra ngoài.

Chàng vừa đến bên cửa sổ, Lạc Chí Ngang đã đẩy cửa vào phòng.

Yên Thiên Y quay mình lại.

Lạc Chí Ngang đứng chặn tại cửa.

Song phương trở mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu, Lạc Chí Ngang cất tiếng cười ròn, thốt :

- Khá lắm! Ta muốn biết ngươi là ai?

Yên Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang vẫn cười ròn tiếp :

- Ta lập được công đâu! Cái công này không nhỏ. Nhất định mọi người sẽ phục lẫn là cái chắc! Ngươi là ai? Gian tế? Gián điệp? Nói đi, nói cho ta biết!

Yên Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Ngươi không mở miệng? Tại sao? Ngươi sợ ta nhận được âm thinh của ngươi? Tại sao ngươi sợ? Chắc chắn ngươi không phải là kẻ lạ? Chắc chắn là ta có biết ngươi!

Yên Thiên Y than thầm :

- Nhị thiếu gia! Kẻ chuốc khổ, là nhị thiếu gia, chứ chẳng phải tại hạ đâu!

Chàng vẫn không đáp.

Lạc Chí Ngang lại tiếp :

- Ngươi muốn ta đoán? Ta làm sao đoán được? Ta chỉ biết ngươi là Tiểu Lang thôi!

Mường tượng Yên Thiên Y đã quyết định phải đối phó như thế nào.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Khá lắm đó, Tiểu Lang! Ngươi đóng kịch khéo quá, thuần hậu, chất phác, vừa mẫn cảm, siêng năng, giỏi nhẫn nhục, trông bộ pháp, thân pháp của ngươi vừa rồi, lúc lách mình vào phòng, ta biết ngay ngươi có luyện võ, và đạt mức thành tựu khá cao! Con người như thế đó, mà chịu đựng nỗi cảnh tôi đòi, thật ngươi đáng cho ta khâm phục! Nhưng, vì một sứ mạng, không biết làm sao hơn, phải không? Tiểu Lang? Một kịch sĩ lãnh nghề cũng không hơn ngươi nổi!

Yên Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang cứ tiếp :

- Nói đi, Tiểu Lang? Ngươi là gian tế, vào đây để làm nội tuyến? Ngươi từ Thanh Long xã đến? Hay từ Bạch Dương sơn? Hãy thuộc một tổ chức nào khác?

Yên Thiên Y buông chiếc áo choàng bên ngoài, roi xuống nền.

Lạc Chí Ngang cười nhẹ :

- Vội gì, Tiểu Lang? Ngươi muốn giết gấp ta để diệt khẩu? Chạy không thoát đâu! Hôm nay, cao thủ hội về đây, đông như mây, ngươi có cánh cũng khó bay khỏi bốn phủ!

Yến Thiên Y nhìn hấn, ánh mắt bỗng trở nên hòa dịu, chùng như chàng thương tiếc cho hấn.

Thương tiếc một người chết oan, bất đắc dĩ phải bị giết oan!

Lạc Chí Ngang hỏi :

- Ngươi không chịu nói gì trước khi ta mang ngươi đến cho gia gia ta? Ít nhất, ngươi cũng muốn nhắn gởi ta một vài lời gì đó, để ta chuyển đến cái vị đại thơ ngu khờ của ta chứ? Nói đi, Tiểu Lang, có gì cần nhắn gởi cứ nói!

Yến Thiên Y lắc đầu.

Miệng cười, nhưng bị mảnh vải che mặt bao khuất, nụ cười không hiện lộ, chỉ có ánh mắt là tươi hơn trước.

Lạc Chí Ngang lại tiếp :

- Ngươi lỗi quá, ngươi lừa cả đại thơ ta, đại thơ ta đối xử với ngươi rất đẹp, luôn luôn sẵn sàng che chở ngươi, nếu hay được việc này, thì đại thơ ta đau lòng biết mấy!

Rồi hấn tự tán :

- Nam dù sao, cũng hữu ích cho gia đình hơn nữ! Đại thơ ta luôn luôn ủng hộ ngoại nhân, còn ta thì chuyên dò xét nam nhân, nhất là thứ nam nhân gian xảo! Ta lập được kỳ công đó nhé, Tiểu Lang ơi!

Yến Thiên Y vẫn nín lặng.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Ta đến đây, do đại thơ ta sai đến đó, đến để xem thương thế của ngươi ra sao, và bảo ngươi tối nay, đến cho đại thơ ta nhờ ngươi ra phố mua đồ...

Hấn lại dừng, cười đắc ý, nói tiếp :

- Ngươi phải biết, với kỳ công này, ta sẽ trở thành một nhân vật lớn, giang hồ sẽ trọng vọng ta, bổng chốc mà ta có một thế đứng cao, thiết tưởng cũng là một cái may hy hữu! May cho ta, nhưng lại rủi cho ngươi!

Bây giờ, Yến Thiên Y mới cất tiếng, lần đầu tiên chàng cất tiếng :

- May đến thế à, nhị thiếu gia?

Lạc Chí Ngang gật đầu :

- Đúng vậy, Tiểu Lang! Đi theo ta, Tiểu lang, đi ngay bây giờ với ta, ta sẽ không làm khó chỉ ngươi đâu.

Yến Thiên Y tháo chiếc khăn bao đầu và mặt xuống.

Lạc Chí Ngang vẫn nhìn chàng cười hi hi tiếp :

- Gương mặt của ngươi hiền hậu quá, ta trông thấy còn phải mến ngay, huống hồ là đại thơ ta!

Yến Thiên Y buông giọng thản nhiên :

- Đa tạ nhị thiếu gia!

Lạc Chí Ngang hỏi :

- Tình nguyện đi theo ta, hay bắt buộc ta phải cưỡng bách, hử Tiểu Lang? Ta hiểu, hôm nay ngươi không phải là một Tiểu Lang của hôm đó, hôm mà ta đã quăng ngươi xuống hồ!

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân ca bốn câu cho nhị thiếu gia nghe? Nghe rồi, nhị thiếu gia sẽ hiểu cái ý bốn câu như thế nào?

Chàng ca! Trong bốn câu có hai câu Thiết Y, hai tiếng Thanh Long.

Lạc Chí Ngang lẩm bẩm :

- Thanh Long, Thiết Y!

Bỗng hấn trợn tròn đôi mắt, há hốc mồm, một lúc sau kêu lên :

- Ngươi! Ngươi là Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chính tại hạ!

Lạc Chí Ngang kêu lên :

- Ngươi là Yến Thiên Y? Thật vậy?

Thân phận đã bại lộ rồi, Yến Thiên Y tưởng không cần giữ lối xưng hô như trước nữa, nên gật đầu đáp :

- Phải, ta là Yến Thiên Y thật sự, Lạc Chí Ngang! Ta lừa dối ngươi làm gì? Bởi điều đó đâu cần thiết.

Lạc Chí Ngang lắc đầu :

- Không! Không thể được! Không thể có chuyện như vậy được! Ta không tin, bởi khó tin lắm! Yến Thiên Y không bao giờ liều lĩnh mạo hiểm, không bao giờ chịu nhân nhục, chịu khuất mình làm một tên gia nô, hầu hạ người, để mặc người sai khiến nặng nhẹ.

Yến Thiên Y bước đến giường, ngồi xuống cạnh, trầm lặng nhìn Lạc Chí Ngang.

Lạc Chí Ngang vừa kinh hãi, vừa bối rối, cổ trắn định tâm thần, nhìn trả Yến Thiên Y một lúc, đoạn lắc đầu thốt :

- Ta không tin! Tuyệt đối ngươi không phải là Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y nhếch mép cười :

- Tại sao không phải? Bằng vào đâu ngươi kết luận như vậy, Lạc Chí Ngang?

Lạc Chí Ngang đáp :

- Thân danh là Khôi Thủ Thanh Long xã, bốn phận là quản trị từ căn cứ trung ương đến các Phân cuộc rải rác tại cách địa phương, sự vụ phiền toái, Yến Thiên Y đâu có thời giờ để đến đây, lưu lại qua nhiều ngày? Giả như muốn làm một cuộc dò thám thì dưới tay y, có biết bao nhiêu nhân tài, sao y không sai phái họ, lại tự mình làm cái việc cực nguy? Yến Thiên Y không hề ngu như ngươi.

Yến Thiên Y đáp :

- Ngươi nói phải đấy, song ta thì thích làm theo ý muốn, ngoài ra, ta tin chắc là chỉ có ta mới thành công trong sự việc này, ngoài ta ra, chẳng một thủ hạ nào làm nổi.

Lạc Chí Ngang vẫn lắc đầu :

- Ngươi nói sao thì nói, còn ta thì nhất định là không tin được!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Một cuộc thất tung

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Ta là Yến Thiên Y, hay không phải, cái đó chẳng quan hệ gì, vì ta nghĩ cái đó không cần phải tranh luận với ngươi. Cái đó, ngươi sẽ biết rõ, trong một sớm một chiều, không lâu lắm đâu. Trong hai chúng ta, kẻ chuốc khổ là ngươi chứ chẳng phải ta, ngươi sẽ thấy ta nói đúng sự thật. Đừng đắc ý vội, Lạc Chí Ngang!

Lạc Chí Ngang “hừ” một tiếng :

- Ngươi dọa ta? Ngươi tưởng ta sợ mà buông tha ngươi à?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta không dọa, mà chỉ cảnh cáo ngươi một sự thật. Ngươi làm gì được ta mà nói đến hai tiếng buông tha? Đáng lý chính ngươi nên xin ta thì phải hơn!

Lạc Chí Ngang ngán thật sự, nhưng tin tưởng ở cơ cấu phòng thủ bên ngoài, và quần hùng còn đủ mặt trong phủ, hẳn cũng còi đáp :

- Cho dù ngươi chấp cánh, cũng chẳng thoát ly khỏi bốn phủ được!

Yến Thiên Y lại lắc đầu :

- Ta không thoát ly. Đuổi ta, ta không đi, đừng nói gì tự ta đi?

Lạc Chí Ngang bĩu môi :

- Đi không thoát rồi nói lý phải không?

Yến Thiên Y lạnh lùng nói :

- Ta không đi, là vì ta cần ở lại đây một thời gian nữa. Ta tiếp tục khoác cái lột Tiểu Lang, để thực hiện ý định của ta trước khi ta vào phủ này. Ý định đó chưa xong thì ta chưa đi, mục đích của ta chưa đạt thành thì ta còn phải lưu lại. Cho ngươi biết, ngoài cái việc dò thám hành động và mưu đồ bí mật của bọn gia gia ngươi, ta còn tìm cách giải trừ sự liên kết của các ngươi, ta sẽ phá tan trận tuyến của các ngươi trước khi chiến dịch phát động. Các ngươi tạo, ta phá, ta không muốn cuộc tương tranh này thành hình.

Lạc Chí Ngang hừ lạnh :

- Đừng nuôi mộng!

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Ta tin chắc, mộng sẽ thành sự thực!

Chợt Lạc Chí Ngang kinh hoàng hỏi gấp :

- Tại sao ngươi tố giác những bí mật của ngươi? Ngươi...

Yến Thiên Y nở một nụ cười :

- Ta sợ gì mà chẳng dám tiết lộ với ngươi? Bởi ta sẽ không dung cho ngươi có một cơ hội báo động với lệnh tôn về vai trò hiện tại của ta trong phủ này.

Lạc Chí Ngang bĩu môi :

- Ngươi sẽ làm gì ta?

Yến Thiên Y đáp :

- Ta đã thấy tài nghệ của ngươi như thế nào rồi. Ta tin chắc ngươi không phải là đối thủ của ta. Ta thừa sức chế ngự ngươi, chế ngự một cách dễ dàng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Thực ra, công phu của ngươi kể cũng có hạng, song đem công phu đó mà chống đối với ta, ta nói thật, ngươi đem trứng chọi đá rõ ràng. Ta hạ ngươi dễ như thò vào túi mà lấy một món đồ vậy.

Lạc Chí Ngang cao giọng :

- Nếu ngươi là Yến Thiên Y chân chính, thì ta công nhận ngươi là dũng sĩ thật, nhưng ngươi đâu phải là Yến Thiên Y! Kém họ Yến thì có, chứ kém ngươi thế nào được!

Yến Thiên Y cau mày :

- Ngươi muốn ta làm cách nào cho ngươi thấy là ta không nói ngoa?

Lạc Chí Ngang đáp :

- Vô công! Chỉ có vô công là phương tiện thực nghiệm hữu hiệu nhất!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ngươi muốn vậy, ta phải theo y vậy.

Nắm chặt hai tay thành quả đấm, tưởng chừng cứng hơn sắt đá, Lạc Chí Ngang rít lên :

- Ta sẽ đánh ngã ngươi! Ta hạ ngươi dễ dàng như hạ một con cừu!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không được đâu, đừng hy vọng vô ích! Ngươi không bao giờ trở thành một đại nhân vật. Quần hùng sẽ chẳng buồn lưu ý đến ngươi, lĩnh tôn cứ xem ngươi như một đứa con lêu lổng, phá phách. Không ai dành cho ngươi một trọng đãi nào, như ngươi phác họa! Bởi, phúc hậu đâu chẳng thấy, ngươi lại chuốc tai họa mất rồi! Ngươi sẽ làm cho gia đình ngươi bi thương vì ngươi, cho ngươi, ngươi sẽ hổ thẹn vì sớm hôm mình, ngươi gây niềm thất vọng cho cả người lẫn cho tự ngươi, chính ngươi.

Lạc Chí Ngang hét :

- Đùng khoác lác! Có gan thì cứ bước tới đây, so với ta mấy chiêu xem, có sao lại ngồi ỳ tại chỗ mà nói miệng tài?

Yến Thiên Y hỏi :

- Ngươi xuất thủ trước, hay ta?

Lạc Chí Ngang “hừ” một tiếng :

- Chấp ngươi đó! Ta tùy tùy tiện tiện thu thập ngươi, muốn thu thập lúc nào cứ ra tay lúc đó.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Đùng ngu quá, Chí Ngang! Xuất thủ trước, ngươi còn có thể thi thố năm ba chiêu, còn nếu ta xuất thủ trước, là ngươi phải ngã gục liền, không có cơ hội phát chiêu nổi!

Lạc Chí Ngang giận run người lên.

Yến Thiên Y điểm nhiên tiếp :

- Ta dám đánh cuộc với ngươi, là ngươi không chịu đựng nổi với ta qua năm chiêu. Còn như hiện tại, ngươi có sợ mà toan thoát đi, ta cam kết với ngươi, là ngươi sẽ không phương thoát mình ra khỏi cửa phòng ta đó! Cho nên ngươi đừng tưởng đứng tại cửa là chiếm được lợi thế!

Lạc Chí Ngang không còn dằn lòng được nữa, cấp tốc nhún chân, vọt mình tới.

Yến Thiên Y vẫn ngồi nơi mép giường, khẽ đưa chân vít chiếc áo choàng lên, đưa tay chộp lấy rồi thuận thế quăng ra.

Chiếc áo mở rộng bay tới, phủ trùm từ trên đầu Lạc Chí Ngang xuống dưới, che khuất mặt mày hấn.

Hấn kinh hãi, co gối, rùn mình, rồi vọt lên, xéo về phía hậu.

Yến Thiên Y rút chiếc áo về, quay một vòng tay, quần chiếc áo vào đôi chân Lạc Chí Ngang, áo cuộn lại thành giây, sắp sửa quấn quanh đôi chân hấn.

Một lần nữa, hấn hoảng hồn, rút hai chân lên, lộn người một vòng, đáp xuống.

Lại một lần nữa, Yến Thiên Y lại quay tay, đầu ngoài chiếc áo nhắm vào ngực tả của Lạc Chí Ngang bắn tới.

Lạc Chí Ngang đã biến hóa tư thế hai lần, tránh né hai thế công của Yến Thiên Y, vậy là khá lắm rồi.

Nhưng, tài nào hấn tránh luôn được chiêu thứ ba?

Đầu chiếc áo chằm ngực tả của hấn, vang thành một tiếng bịch.

Hấn toan hét lên, nhưng yết hầu như bị ngăn chặn. Hấn toan vung tay, hất chân, nhưng tay chân đã tê liệt hết rồi.

Máu trong người đảo lộn, làm hấn hôn mê ngã xuống bất tỉnh.

Khi hấn mở mắt ra, thì Yến Thiên Y đã thay đổi y phục xong. Chàng vắt bỏ y phục đen, khoác lên mình bộ y phục xanh, đội mũ xanh.

Chàng đã trở lại cái lột gã tiểu công tên Trương Tiểu Lang như trước.

Chàng vẫn ngồi nơi mép giường như trước.

Nhìn Lạc Chí Ngang, chàng cười, thốt :

- Thực ra, ta đánh giá ngươi hơi thấp. Ngươi chịu nổi ba chiêu của ta, kể ra ngày thường, ngươi có chịu khó tập luyện đấy.

Lạc Chí Ngang vừa thẹn, vừa tức, y thờ hồng học chứ không nói được tiếng gì.

Yến Thiên Y tiếp :

- Giận dữ mà làm gì? Trong trường hợp của ngươi, kẻ khôn thì bình tĩnh để được sáng suốt tìm cách đối phó, dù có tức uất tràn hông, cũng không xoay chiều cục diện được.

Chàng đứng lên, đi tới đi lui mất lượt, đoạn tiếp :

- Thực ra, ngươi không đến nỗi quá hư hỏng, một phần ngươi được nuông chiều cực độ, phần khác ngươi sanh trưởng trong một gia đình thừa tiền, lắm bạc, mạnh mẽ, to quyền, chính hoàn cảnh tạo ngươi thành một con người cao hãnh, dù vậy ngươi cũng chưa làm một tội ác nào, cho nên ta không muốn giết ngươi là vì ta còn có chỗ dùng ngươi. Ích lợi do ngươi sẽ mang lại cho ta sau này, nhiều hay ít, còn tùy ở cá tánh quật cường của lệnh tôn, tùy ở trình độ quật cường đó.

Lạc Chí Ngang chỉ nghe, chứ không nói gì được.

Hắn lộ vẻ bất an, chừng như hắn cũng có hối hận ít nhiều. Bây giờ hắn mới biết, sự việc do hắn sanh ra, có cái tầm quan trọng không tưởng nổi, ít nhất cũng về phương diện liên quan đến cá nhân hắn.

Yến Thiên Y tiếp :

- Ngươi hãy xem việc hôm nay như là một cuộc giáo huấn ngươi, thứ giáo huấn của đau khổ. Tuy nhiên, ngươi không chết thì kẻ như trong bất hạnh, ngươi lại gặp đại hạnh. Ta hy vọng với cuộc giáo huấn này, từ nay ngươi sẽ chừa bỏ thói ngông, thói bạo, thói khinh người, gặp ta là ngươi còn sống sót được, chứ gặp kẻ khác thì mười mạng ngươi cũng đi đòi.

Lạc Chí Ngang vô cùng thất vọng, tự trách mình sao quá hồ đồ, sơ xuất, để rồi phải chịu nhục nhã ê chề như thế này.

Hắn lo ngại, khi hắn bị mang đi an trí một nơi, thì phụ thân hắn sẽ khổ sở vô lường, ông ta bận lo việc nhà thì đương nhiên là phải bỏ dở dang đại sự.

Ngoài ra, trong tương lai, hắn còn mặt mũi nào nhìn lại bạn bè?

Như thế, cuộc đời của hắn dù còn dài, song có khác nào tàn lụn trong đen tối của u buồn, tủi nhục?

Nghĩ đến những viễn ảnh tiêu điều như những ngày cuối thu, Lạc Chí Ngang đâm hoảng, càng phút hắn càng thấm thía hậu quả của sự ngông cuồng, tự trách mình, phải chi bình tĩnh mà giải quyết sự tình, thì cục diện đâu đến nỗi ảm đạm thế này?

Chẳng hạn, hắn có thể nhu hòa như Lạc Chân Chân, đối xử tốt đẹp với chàng, hoặc giả hắn vờ thân thiện, rồi mà thâm mạch với phụ thân hắn những gì vừa khám phá, việc thu thập chàng, sẽ có người khác đảm đương, rút mình ra khỏi vòng thị phi, thì hắn được an toàn biết bao nhiêu.

Cũng tại hắn ý tài, cũng tại hắn tham danh, mà thành ra chuốc khổ.

Hắn hoảng, rồi hắn lo, huyết thái dương nhảy thấy rõ, mồ hôi lạnh tuôn ướt đầu, ướt trán.

Yến Thiên Y lắc đầu, bảo :

- Nên cam số phận, Chí Ngang. Hãy chấp nhận nghịch cảnh, nóng nảy bồng chồn không biến cải được nghịch cảnh đâu! Ta cho ngươi biết như thế, tối nay, ta sẽ tiếp xúc với thủ hạ của ta, nhân dịp ta sẽ giao ngươi cho y tạm thời quản thúc ngươi ở chỗ nào đó, chờ xem thái độ của lệnh tôn. Có thể lệnh tôn vì tình phụ tử mà hủy diệt ý định chống đối Thanh Long xã, biến chiến thành hòa. Cũng có thể áp lực chung quanh sẽ bắt buộc lệnh tôn dứt bỏ nghĩa cha con, để tiếp tục thực hiện mưu đồ. Bởi thân tình, đành là mối quan hoài cao quý, song có những thứ cao quý hơn thân tình như tôn nghiêm, danh dự, uy tín, con người không thể đứng giữa dòng đời, với tánh quật cường cao độ, lệnh tôn dám hy sinh thân tình lắm đó, và chính là điều đáng lo ngại cho ngươi.

Lạc Chí Ngang càng kinh hoảng hơn.

Yến Thiên Y tiếp :

- Từ đây đến lúc ta tiếp xúc với thủ hạ, ngươi sẽ an nghỉ dưới gầm giường của ta. Đêm nay, ta sẽ đến gặp đại tiểu thư, ta sẽ ra phố mua đồ cho nàng, tiện dịp ta tiếp xúc với người trong bôn Xã, sau đó sẽ di chuyển ngươi đến một nơi an toàn hơn. Tiểu Lang này cần phải lưu lại Đại Sum phủ một thời gian nữa.

Điểm một nụ cười, chàng kết luận :

- Không ai để ý đến sự thất tung của ngươi đâu. Ngươi có lối sống phóng túng, lêu lổng, thường cặp bè, cặp bạn rong chơi bên ngoài cả mấy hôm liền, không về nhà, lần này người ta sẽ cho ngươi đi du hí như thường lệ và khi người ta phác giác ra sự thất tung của ngươi, thì cái khoảng thời gian “thường

lẽ” đó rất đủ cho ta an bài một khung cảnh thích hợp cho người.

* * * * *

Đại Sum phủ thiết đãi quần hùng, dĩ nhiên bữa tiệc phải linh đình với đầy đủ sơn hào hải vị.

Người ta ăn, người ta uống, ăn to, uống đậm, nói lớn, cười to, mừng tụng người ta mở tiệc đãi khách công, dù rằng chiến dịch chưa phát động, dù rằng chẳng những chưa phát động đúng hạn kỳ, mà còn dời hạn kỳ lại một ngày xa hơn.

Có sao? Khi người ta tin chắc nắm thắng lợi trong tay, thì bữa tiệc ăn mừng lúc nào lại chẳng được?

Chưa chết, người ta còn té sống thay được, hưởng hồ một công tác? Chưa thi hành, nhưng khi thi hành là thành công, thì người ta có quyền mừng trước, nếu cao hứng, lại mừng sau lượt nữa, cho vui.

Yến Thiên Y đứng tựa mình vào một thân cây, trong chỗ tối tăm, nhìn vào đại tiệc.

Chàng chờ dịp tiếp xúc với Tùng Triệu.

Tiệc khai diễn khá lâu rồi, người tham dự có vẻ chềch choáng cả.

Tùng Triệu từ bàn tiệc bước ra, dáng chệnh choạng, chừng như hẩn tìm chỗ tiểu tiện.

Hẩn tìm chỗ tối tăm, quanh đó chẳng có nơi nào tối tăm bằng chỗ Yến Thiên Y đang đứng chờ.

Hẩn đi thẳng đến cội cây, vạch quần, bất chấp có người hay không người tại đó.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Ý! Dè dặt một chút chớ, không khéo lại tước ngay vào mình ta đấy nhé!

Tùng Triệu nạt :

- Đi chỗ khác!

Nhưng, hẩn bỗng chồm mình tới, mở mắt to, nhìn, rồi hẩn kêu lên :

- Trời! Yến đại hiệp!

Yến Thiên Y mỉm cười, bảo :

- Nói khẽ chứ! Cột dải quần lại kỹ đi, rồi nói gì hãy nói.

Tùng Triệu toan sụp mình làm lễ, Yến Thiên Y vội vươn tay ngăn lại, thốt :

- Đứng! Ở đây không phải chỗ, bỏ những cái rườm rà đó đi!

Chàng nắm tay hẩn, kéo vào chỗ tối tăm xa hơn, xa phòng tiệc hơn.

Tùng Triệu lẩm nhẩm :

- Gia nô... Tạt dịch... Tiểu công... Yến đại hiệp làm được hết?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Mọi phương tiện đều tốt đẹp để đi đến một kết cuộc tốt đẹp.

Tùng Triệu thở dài :

- Yến đại hiệp mạo hiểm quá!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Muốn bắt hổ, phải vào hang hổ.

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp vào đây, để làm gì?

Yến Thiên Y vỗ vai hắn :

- Lại còn hỏi? Độ thám địch tình, tìm hiểu sách lược, thời gian, lộ trình do địch hoạch định để phát động chiến dịch tấn công Thanh Long xã, chứ còn làm gì nữa?

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp đến đây, một mình hay có ai khác đi theo?

Yến Thiên Y đưa một ngón tay :

- Đơn thân độc mã! Bất quá, bên ngoài phủ, có một số thuộc hạ, chực chờ tiếp ứng, nếu cần. Họ mai phục tại Ma Thạch Ba.

Tùng Triệu lộ vẻ lo lắng :

- Tinh thế nghiêm trọng lắm rồi. Người ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ giờ phát động!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hiểu, lão đệ!

Tùng Triệu trở mặt :

- Đại hiệp có mặt tại cuộc hội nghị hôm nay?

Yến Thiên Y lại gật đầu :

- Phải! Tại hạ nghe hết họ nói những gì.

Tùng Triệu phụ trách công cuộc phòng vệ tại Quần Hùng đường hôm nay, thế mà chẳng phát giác được có kẻ nghe lén.

Hắn nhìn sững Yến Thiên Y, niềm cảm phục ngời trong ánh mắt.

Một lúc lâu, hắn thốt :

- Thế là tiểu nhân khỏi phải tường thuật lại cho đại hiệp nghe.

Yến Thiên Y cho hắn biết, sở dĩ chàng cần gặp hắn, là để cho hắn hiểu, chàng đang có mặt trong phủ, đồng thời báo tin với hắn là chàng đã quật ngã Lạc Chí Ngang rồi.

Tùng Triệu kêu lên :

- Đại hiệp đã giết Lạc Chí Ngang?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Giết hắn, đâu phải là một việc làm cần thiết? Yên trí đi, lão đệ! Tại hạ không hiếu sát đến trình độ đó đâu.

Chàng thuật sơ lược tình hình đã xảy ra.

Sau cùng thì chàng ân cần dặn dò họ Triệu phải hết sức thận trọng, bởi đối phương bắt đầu nghi ngờ trong hàng ngũ có người phản bội.

Tùng Triệu tắc lưỡi :

- Nếu sự thất tung của Lạc Chí Ngang bị phát giác, thì hẳn là Đại Sum phủ sẽ náo nhiệt phi thường.

Yến Thiên Y nở một nụ cười :

- Chưa náo nhiệt bằng trong một sớm một chiều, sẽ còn nhiều người nữa thất tung! Tại hạ sẽ tiện dần, tiện dần từng người một, mãi đến khi nào liên minh của chúng rã tan, Lạc Mộ Hàn cô thế, sẽ từ bỏ ý định tranh chấp với Thanh Long xã.

Tùng Triệu kinh hãi :

- Đại hiệp hành động ngay tại đây?

Yến Thiên Y cười hì hì :

- Còn nơi nào thuận tiện hơn ở đây?

Qua đêm, Yến Thiên Y vác Lạc Chí Ngang vượt tường ra khỏi Đại Sum phủ.

Đương nhiên chàng hành động cực kỳ cẩn mật, không người nào trong phủ hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Một lần sơ hở

Chàng chạy thẳng đến Thiên Ân miếu, gặp Hùng Đạo Nguơn, trao Lạc Chí Ngang cho Hùng Đạo Nguơn, đồng thời tiết lộ những gì đã thu thập được, để cho Hùng Đạo Nguơn chuyển đạt về Sở Giác Lãn.

Chàng cũng truyền luôn hai lệnh dụ cho các đệ huynh Tổng đường, chọn cao thủ phải đi chặn đường bọn Kim Xuyên tam quý và Ôn Sát Liên Hoa Trúc, bằng mọi giá, phải hạ sát cho kỳ được cả bốn người này.

Trước khi mang Lạc Chí Ngang đi, chàng có vào hậu viện gặp Lạc Chân Chân, để lấy bảng liệt kê hàng hóa, ra phố mua cho nàng.

Lạc Chân Chân có dặn chàng, khi trở về chàng hãy mang đồ vào hậu viện cho nàng.

Đáng lẽ ra, khi trở về, chàng đích thân mang hàng hóa vào cho nàng, nhưng chàng lại không đến, chỉ nhờ liễu đầu chuyển đến.

Chàng không dám gặp mặt nàng, bởi dù sao chàng cũng cảm thấy thẹn là mình đã lừa dối, trong khi nàng thành tâm, thành ý đối xử với chàng.

Sáng nay, mọi việc đều diễn tiến như bình thường.

Như Yến Thiên Y dự liệu, sự vắng mặt của Lạc Chí Ngang trong đêm rồi không làm cho ai phải lạ lùng cả. Hắn thường ra đi như vậy, đi mãi hai ba hôm mới trở về nhà.

Và, hôm nay, Yến Thiên Y chuẩn bị sang qua giai đoạn thứ hai của chương trình hành động.

Giai đoạn thứ hai, là giai đoạn giết người, giết dần dần từng người một, từng cặp một, nếu mục tiêu không ở riêng rẽ một mình và như vậy là rủi cho kẻ nào cặp kè cùng người mà chàng định giết, trong giờ phút chàng định hạ thủ. Lúc đó, giả như có ba người, chàng cũng giết luôn cả ba, một là mục tiêu chánh, còn hai kia bất quá để diệt khẩu mà thôi.

Đầu tiên, chàng nhắm vào hai người: Phó hội chủ Kim Cương hội Thiết Quân Tử Hoàng Đơn và Đơn Đánh Hồng Mạnh Hạo, hai nhân vật này thuộc thành phần cực đoan, hiếu chiến, lại lắm mưu mô, hạ sát được họ là trừ diệt được mối lo quan trọng.

Yến Thiên Y đã dò thám kỹ, Kim Cương hội chỉ ở lại đây độ năm hôm thôi, do đó chàng phải hạ sát họ trước, còn mấy vị khác như cha con họ Chương, Liệt Hóa Kim Hoàn Tào Quảng Toàn, Công Tôn đại nương thì chưa vội ly khai, chàng còn rộng thì giờ tính toán về họ.

Bọn Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang và Lực Tự giáo trường thì đã cáo từ ngay sau khi hội nghị bế mạc.

Hôm nay, trời trong sáng, ánh dương quang rực rỡ khắp nơi.

Tôn Văn Đình còn lo lắng cho hấn nhiều hơn hôm qua, lão bảo hấn đừng vất vả quá độ, cứ nghỉ ngơi để chóng bình phục. Lão cho biết, trưa nay sẽ có một y sư chuyên chữa trị về các thương tích do đâm đá gây nên, hoặc vấp ngã, vật nặng đè, làm gãy xương, trặc gân, y sư sẽ đến phủ xem qua tình trạng của chàng để chữa trị.

Trong khu vực Đại Sum phủ, có một mảnh vườn, nằm về phía Tây, nơi đây cảnh trí vừa đẹp vừa u nhàn, thanh tĩnh.

Ai muốn dưỡng thần, tịnh ý thì cứ đến khu vườn đó, để rồi sẽ cảm thấy tâm tư sáng khoái ngay.

Nơi đó, có mấy gian nhà nhỏ, có thể dùng làm nơi ẩn nấp, chờ cơ hội hạ thủ.

Yến Thiên Y đã chú ý đến mấy gian nhà đó từ nhiều ngày qua, ngay từ khi chàng quyết tâm áp dụng sách lược của Công Tôn Hoang Mộc, đối phó với Đại Sum phủ.

Chàng nhặt một cành trúc, dài độ ba thước, làm gậy chống, còn thanh Chiêu Nhật đoán kiếm thì giấu trong áo, đoạn khập khểnh đi về khu vườn.

Vừa đến nơi, bỗng chàng nghe một tiếng “à” vang lên, từ ngoài xa hơn trượng rười vọng lại.

Bất giác, chàng giật mình.

Nơi phát xuất âm thanh, là một giàn hoa, hoa đầy, lá rậm, trong giàn hoa, chẳng rõ có bao nhiêu người.

Quanh chàng, chẳng có một người nào khác.

Như vậy, mười phần chắc chín, tiếng la đó phát lên, là do sự có mặt của chàng.

Người trong giàn hoa nghi ngờ gì mà kêu lên như thế?

Chàng vô chẳng nghe gì cả, cứ ung dung chống gậy khập khểnh bước đi. Thực ra, chàng cũng phải hồi hộp ít nhiều.

Giả như người ta nghi ngờ thì chàng không còn trở lại nơi này nữa, ít nhất cũng trong thời gian ngắn.

Mà, không trở lại đây, thì làm sao thực hiện ý đồ tiêu diệt dần các cao thủ trong cánh đối lập? Thời giờ trong lúc này, cực kỳ quý báu, chàng cần thực hiện ý đồ đó, và thực hiện với hiệu quả trăm phần trăm trước khi chiến dịch địch mở màn, càng hiệu quả càng có hy vọng phá hỏng chiến dịch địch.

Từ trong giàn hoa, có tiếng gọi vọng ra :

- A! Ngươi đứng lại đó!

Tiếng sột soạt vang theo, có người vạch hoa lá chui ra.

Yến Thiên Y đứng lại, quay đầu nhìn.

Hai người chui ra, trong hai, chàng nhận được một, một đó là viên phủ vệ thuộc Trung đường, tên Lý Từ Kỳ, ngoại hiệu Thiết Tiên Thôi.

Còn người kia, chính là người phát thoại, tác tứ tuần, mặt rỗ, vận áo màu lam.

Người mặt rỗ, áo lam chú mắt nhìn sững chàng.

Y nhìn kỹ quá, làm Yến Thiên Y bối rối. Chàng tự hỏi, chẳng rõ y phát hiện ra điểm quái dị gì nơi mình chàng mà quan tâm cỡ đó.

Một lúc sau, người mặt rỗ gọi :

- Ngươi bước lại đây!

Yến Thiên Y chưa chịu bước tới, hỏi :

- Vị đại gia gọi tiểu nhân? Hắn có điều chi phân phó tiểu nhân?

Người mặt rỗ vẫn không rời ánh mắt, bật cười hắc hắc, tiếp :

- Ngươi lại đây, ta có chuyện này, muốn hỏi ngươi.

Yến Thiên Y bắt buộc phải bước tới, nhưng chỉ bước hai bước thôi, rồi dừng lại thốt :

- Xin đại gia hỏi đi.

Bỗng, Lý Từ Kỳ hét :

- Muốn cho người ta hỏi, ít nhất ngươi cũng phải đến gần chứ? Cách xa như thế còn ai hỏi được? Chẳng lẽ ngươi muốn cho Sứ gia hò hét lên? Thật đáng ghét cho cái tên ngoan cố này quá!

Yến Thiên Y bước thêm mấy bước nữa, vừa bước chàng vừa suy nghĩ, và trong một thoáng, chàng quyết định một chủ trương. Chàng sẵn sàng đối phó, thuận đối thuận, nghịch đối nghịch, bởi không còn cách nào hơn.

Lý Từ Kỳ trầm giọng tiếp :

- Ngươi mới vào phủ mấy hôm nay thôi, thế mà đã cậy thế cậy thân, học cái thói khinh người rồi phải không? Sao ta gọi, ngươi không đến? Ngươi tưởng có Tôn tổng quản che chở, rồi không ai dám làm gì ngươi cả phải không? Cho ngươi biết, gặp ta mà ngươi giờ cái thái độ đó ra, thì mất mạng với ta đấy nhé!

Vị Sứ gia đưa tay ngăn chặn, sợ Lý Từ Kỳ hành động thật sự.

Yến Thiên Y phân trần :

- Lý gia thứ cho, tiểu nhân nào dám chống đối Lý gia? Tiểu nhân có việc gấp, cần đi nhanh, nên dừng chân tại đây, nghe phân phó xong là đi liền, không dám dằn dụa, chứ nào phải có cái tâm thất kính đối với các vị?

Lý Từ Kỳ “hừ” một tiếng :

- Liệu hồn đấy, lấp lửng với ta là chết có ngày!

Sử gia bảo :

- Ngươi ngẩng đầu lên, cho ta xem gương mặt đi!

Yến Thiên Y vừa ngẩng đầu vừa buông giọng tha thiết :

- Tiểu nhân có làm điều chi đắc tội với Sử đại gia đâu? Chừng như Sử đại gia không hài lòng tiểu nhân thì phải?

Sử gia vừa trông thấy mặt chàng, là giật mình đánh thót nhảy lùi lại xa xa, mặt biến sắc trắng nhợt.

Yến Thiên Y đứng yên tại chỗ, vờ ra vẻ kinh khiếp cực độ.

Lý Từ Kỳ sững sờ, nhìn họ Sử một phút, đoạn hỏi :

- Sử gia sao thế?

Lấy lại bình tĩnh, nhưng cũng còn dán mắt trừng trừng nơi gương mặt Yến Thiên Y, mãi một lúc lâu, y mới lẩm nhẩm, nhưng tự thốt chứ không phải đáp câu hỏi của Lý Từ Kỳ :

- Không thể được! Không thể được! Trong thiên hạ, làm gì có người giống người đến mức độ đó?

Lý Từ Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Sử gia nói cái gì vậy?

Sử gia bấy giờ mới đáp :

- Tiểu tử giống một người...

Lý Từ Kỳ cau mày :

- Giống ai?

Họ Sử lắc đầu.

Nói ra, nếu không đúng sự thật, thì không khéo câu chuyện sẽ trở thành một đề tài cho vỗ lăm cười ngao.

Bởi, con người mà y liên tưởng qua hình dáng, dung mạo của gã Tiểu Lang này, là một nhân vật cao thượng, nói đến tên nhân vật đó, chẳng ai không khiếp đảm kinh hồn, thì chẳng lẽ nhân vật đó biến thành một tên tiểu gia nô, cam tâm làm mọi công việc thấp hèn?

Mà, không nói ra thì âm ức quá!

Y nín lặng.

Lý Từ Kỳ lại hỏi :

- Sử gia bảo rằng, hần giống ai?

Họ Sử thở dài :

- Có lẽ tại hạ nhận lầm, bất quá, hần giống...

Lý Từ Kỳ bật cười ha hả :

- Hần có tướng mạo khá, nên nhìn hần Sử gia liên tưởng đến một dung mạo hao hao giống chứ gì?

Họ Sử hỏi :

- Đây, tiểu tử, tên họ ngươi là chi?

Yến Thiên Y cung kính đáp :

- Tiểu nhân họ Trương, tên Tiểu Lang.

Lý Từ Kỳ xác nhận :

- Phải đó, hẳn là Trương Tiểu Lang.

Nói rồi, y nhìn qua Yên Thiên Y, tiếp :

- Vị này là Song Lưu Chương Sử Viêm Vượng từ phương Tây mới đến hồi sớm tinh sương này thôi. Phủ Tòng thành tâm, thành ý thỉnh Sử gia đến đây làm quý khách, vậy ngươi hãy liệu lời đối đáp sao cho phải lễ đấy nhé.

Yên Thiên Y gật đầu :

- Tiểu nhân đâu dám thất lễ, Lý gia!

Sử Viêm Vượng vẫn còn nghi ngờ, trầm giọng hỏi :

- Ngươi là Trương Tiểu Lang thật sự à?

Yên Thiên Y lộ vẻ mê hoặc :

- Không là Trương Tiểu Lang thì là gì? Sử gia, cái tên đó, chính là phụ thân tiểu nhân đặt cho từ lúc tiểu nhân mới sanh ra. Lang, là gã con trai, vì sanh sau rốt nên gọi là tiểu, do đó có cái tên Tiểu Lang.

Dừng lại một chút, làm như thức ngộ điều gì, Yên Thiên Y áy náy, tiếp :

- Hay là Sử gia không thích tiểu nhân mang tên đó? Vậy xin Sử gia đặt cho cái tên khác, tên nào cũng được. Thực ra, tiểu nhân cũng muốn đổi tên từ lâu, bởi hai tiếng Tiểu Lang nghe như tầm thường và thô tục thế nào ấy.

Lý Từ Kỳ mê hoặc, trở mắt nhìn Sử Viêm Vượng, lấy làm lạ, hẳn không hiểu tại sao y lại hỏi cách kỳ thế.

Cười khan một cách gượng gạo, Sử Viêm Vượng khoát tay :

- Chẳng phải đâu. Cái tên của ngươi, ta không hề quan tâm đến!

Yên Thiên Y nói :

- Vậy thì tiểu nhân tiếp tục mang tên Tiểu Lang!

Một câu nói biểu thị rõ rệt tánh chất đại khờ của một con người ở lứa tuổi đôi mươi thốt lên câu đó, quả thật là chậm tiến.

Sử Viêm Vượng “hừ” một tiếng :

- Ta đã nói, cái tên của ngươi không liên quan gì đến ta, đổi hay không đổi, tùy ngươi, nói với ta làm gì?

Rồi y hỏi :

- Ngươi có biết võ công chăng?

Yên Thiên Y lắc đầu :

- Không. Nhưng tiểu nhân thích học võ công lắm, học để trở thành một cao thủ, đi khắp nơi hành hiệp, nghe Lý gia vừa nói, tiểu nhân hết sức mừng, Sử gia là người danh vọng, vậy Sử gia nhận dạy cho tiểu nhân nhé!

Sử Viêm Vượng lại hỏi :

- Thực sự ngươi không biết võ công?

Lý Từ Kỳ cười lớn :

- Làm gì hẳn biết mà Sử gia hỏi mãi? Một tên tiểu gia nô dù có học qua võ công đi nữa, thì bất quá múa tay múa chân như phường tuồng là cùng, hạng đó làm cái việc đuổi chó, chưa chắc chó sợ, tài gì mà học nổi cái nghề đánh người?

Sử Viêm Vượng cau mày :

- Tại hạ cũng biết vậy, song có chỗ không hiểu...

Lý Từ Kỳ hỏi :

- Sứ gia không hiểu cái chi?

Sứ Viêm Vượng tiếp :

- Phàm học võ, thành tựu cỡ chúng ta, thì tai phải thính, mắt phải tinh, hai chúng ta ở đây chuyện trò với nhau, thế mà tiểu tử xuất hiện trong khoảng cách độ một trượng rưỡi, chúng ta không hề phát hiện! Bộ pháp của hắn đáng được chúng ta lưu ý lắm chứ! Một gã tiểu gia nô, chuyên làm công việc tầm thường trong nhà, làm sao có được như thế?

Lý Từ Kỳ đoán :

- Hay tại lúc này chúng ta mãi nói chuyện nên không để ý hắn đi tới?

Sứ Viêm Vượng lắc đầu :

- Thính giác và thị giác của chúng ta gần như trở thành tập quán mất rồi, tự nhiên mà có phản ứng, chẳng cần gì chúng ta lưu ý mới phát hiện, không lưu ý thì chẳng hay biết gì.

Lý Từ Kỳ cau mày :

- Thế là Sứ gia định ninh hắn biết võ công?

Sứ Viêm Vượng đáp :

- Định ninh thì không, nhưng đáng nghi ngờ lắm!

Yến Thiên Y phân biện :

- Nhị vị nghi oan quá! Nếu tiểu nhân biết võ công thì thiếu chi nghề cho tiểu nhân làm mà kiếm sống, tại sao lại cam phận gia nô!

Lý Từ Kỳ “hừ” một tiếng :

- Im đi!

Day qua Sứ Viêm Vượng, y tiếp :

- Trừ điểm đó ra, Sứ gia còn thắc mắc về cái chi nữa chẳng?

Sứ Viêm Vượng đáp :

- Chẳng hiểu tại sao, lúc hắn nói năng, tại hạ nhận thấy toàn thân hắn bốc ra một oai khí khiếp người! Cái oai khí đó, chỉ có những tay siêu thượng trong võ lâm mới biểu lộ nổi!

Lý Từ Kỳ cười vang :

- Có lẽ Sứ gia vì vất vả trên đường dài, tâm thần dao động nên mất đi phần nào tự chủ, chứ hắn là một gã tiểu gia nô thì có oai khí quái gì?

Sứ Viêm Vượng lắc đầu :

- Chẳng phải vậy đâu! Tại hạ tin là mình có cảm giác rõ rệt như thế, nhất định không thể có sự hồ đồ!

Lý Từ Kỳ cũng lắc đầu :

- Tại hạ thì nghĩ khác, nhất định hắn chỉ là một gã tầm thường, một gã trời sanh ra để người ta sai bảo vụn vặt, một phụ gia nô, chứ đừng nói là một gia nô chân chánh, hắn không mấy may tư cách làm một gia nô!

Sứ Viêm Vượng hỏi :

- Thế còn cái việc hắn giống một người nào đó, thì sao?

Lý Từ Kỳ cười hi hi :

- Trên đời này, người giống người là một sự thường, mình ngẫu nhiên mà gặp, thì cứ kể như là một ngẫu nhiên, tội gì mà phải nghĩ vơ nghĩ vẩn?

Sứ Viêm Vượng lại lắc đầu :

- Đâu có trường hợp giống cách lạ kỳ như vậy chứ? Giống còn hơn hai huynh đệ song sinh, cái lạ là người mà tại hạ đề cập đó, lại là con ruột trong gia đình!

Lý Từ Kỳ cau mày :

- Người đó là ai? Sao Sừ gia không nói lại cho ta biết?

Sừ Viêm Vượng cười khò :

- Lý huynh đừng nóng, thế nào rồi tại hạ cũng nói cho biết mà!

Vói vè quả quyết, y tiếp :

- Tại hạ phải thử, thế nào cũng phải thử xem hần là hần, hay người mà tại hạ nghi ngờ. Bởi, sự nghi ngờ của tạ hạ mà đúng, thì toàn thể huynh đệ trong liên minh của chúng ta có phúc lớn đấy! Vì sự an toàn của các đệ huynh trong liên minh, tại hạ bắt buộc phải thử!

Lý Từ Kỳ hỏi :

- Bằng cách nào? Dùng võ công?

Sừ Viêm Vượng gật đầu :

- Nếu hần là hần, thì chẳng bao giờ hần chịu nổi một chiêu Song Lưư chương của tại hạ. Nếu hần là người mà tại hạ đề cập đó, thì nhất định hần hóa giải chiêu chương của tại hạ một cách dễ dàng.

Lý Từ Kỳ lắc đầu :

- Rủi hần là hần, thì nguy lắm. Tôn tổng quản sẽ sanh sự với chúng ta, Phủ Tông sẽ quy trách nhiệm về chúng ta, nếu hần chết nơi tay Sừ huynh! Không được đâu, Sừ huynh. Đừng đùa cách nguy hiểm thế!

Sừ Viêm Vượng trừng mắt :

- Đùa? Ai bảo tại hạ đùa? Tại hạ hành động để bảo đảm sự an toàn cho toàn thể đệ huynh mà? Vì dù hần có chết dưới tay tại hạ đi nữa, thì tại hạ sẽ nhận hết trách nhiệm, tại hạ sẽ chịu tội với Tôn tổng quản, với Phủ Tông. Huống chi, tại hạ không vận dụng toàn công lực, thì làm gì hần chết được? Bất quá hần chỉ trở thành một phế nhân thôi.

Yến Thiên Y kêu lên rồi rít :

- Lý gia! Sừ gia! Xin nhị vị thương xót tiểu nhân! Tiểu nhân còn mẹ già, nếu chết đi thì ai nuôi mẹ! Nhị vị buông tha cho tiểu nhân!

Lý Từ Kỳ thấy không ngăn trở được Sừ Viêm Vượng, có vẻ bức, không nói gì nữa, quay lưng lại, để cho y muốn làm gì đó thì làm.

Sừ Viêm Vượng từ từ bước tới.

Yến Thiên Y xanh mặt, từ từ lùi lại.

Người này bước tới một bước, người kia lùi lại một bước.

Vừa lùi, Yến Thiên Y vừa van cầu :

- Sừ gia ơi! Hãy buông tha tiểu nhân. Tiểu nhân chết hay tàn phế, thì còn ai đâu để làm lụng nuôi mẹ già? Tiểu nhân không có anh trai, mấy chị gái thì lấy chồng xa, mà gái thì có bao giờ nuôi mẹ tròn bổn phận bằng trai? Xin Sừ gia mở lượng biển trời, dung tha cho hai mạng trẻ già được sống sót!

Sừ Viêm Vượng gồng tay, vận dụng nội lực, từ từ bước tới.

Yến Thiên Y từ từ lùi.

Mặt xanh dòn, sắc mặt biến thành trắng nhợt.

Lùi mãi, lùi mãi, bất giác chàng chạm mình vào một thân cây. Chàng đã lùi đến chạng cây rậm rạp, không phương lùi hơn nữa. Và chỗ đó đã cách Lý Từ Kỳ khá xa.

Chợt, chàng đứng lại, quắc đôi mắt sáng rực nhìn Sừ Viêm Vượng.

Một quyết định hiện lên trên đầu, chàng giữ luôn quyết định đó.

Sừ Viêm Vượng trông thần sắc chàng, bất giác kinh hãi đứng nhanh lại, trở mắt nhìn, đôi tròng mắt như chực lọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Gậy trúc nhuộm máu hồng

Vẫn chúi chiếc gậy trúc xuống mặt đất, Yên Thiên Y với giọng nhu hòa, hỏi :

- Sứ Viêm Vượng, hãy cho ta biết, ngươi thấy ta giống ai?

Sứ Viêm Vượng khích động phi thường, con tim đập mạnh suốt vỡ lồng ngực, y quên mất thở, trở mắt nhìn đối tượng một lúc lâu, mới mở miệng thốt thành lời :

- Quả nhiên, ngươi là Yên...

Rồi vì quá sợ, y không tiếp tục câu nói cho tròn ý.

Yên Thiên Y gật đầu :

- Phải, ta là Yên Thiên Y đây! Ngươi nhận không lầm! Ta không có anh em song sinh. Trong thiên hạ, không thể có trường hợp người giống nhau cách lạ lùng như vậy. Ngươi quả có nhãn lực!

Nằm mộng cũng không tưởng nổi một tao ngộ như thế này. Sứ Viêm Vượng lại tròn tròn đôi mắt, há hốc mồm, thân hình bất động, mừng rỡ tưởng chừng tê liệt bất ngờ.

Yên Thiên Y tiếp :

- Thực ra, ngươi cần gì phải làm mặt lạnh? Nhận ra ta, ngươi sẽ thu hoạch lợi ích gì? Sao ngươi không nghĩ trong tình cảnh này, nếu ta để cho ngươi tiết lộ thân phận, thì ta làm sao dung thứ cho ngươi được? Muốn an toàn là đương nhiên ta phải diệt trừ ngươi! Ngươi ngu quá! Đã biết sợ ta mà còn dám làm tài khôn, đoán tới, đoán lui. Quả thật là ngươi chán sống rồi rệt!

Tim vẫn đập mạnh, máu vẫn sôi động, bao nhiêu thớ thịt trong người đều giật mạnh, nhưng cổ họng nghẹn, Sứ Viêm Vượng chẳng thốt được tiếng nào.

Yên Thiên Y tỏ vẻ thương hại, tiếp :

- Đáng lẽ ra, ngươi còn có thể sống dài dài, sống đến ngày cuối cùng theo số mạng do thiên công chủ định. Nhưng lắm lúc con người muốn tỏ ra khôn mà thành quá đại, và vì quá đại mà mạng số của ngươi phải cáo chung! Cáo chung ngay trong phút giây này! Tội nghiệp cho ngươi, cho thân quyến ngươi vô cùng, Sứ Viêm Vượng!

Sứ Viêm Vượng cố gắng buông một câu :

- Xin... xin buông tha cho tại hạ...

Yên Thiên Y lắc đầu :

- Ngươi thừa hiểu là điều ngươi thỉnh cầu đó, ta không thể chấp nhận, thế mà còn nê lên, thì đã ngu, ngươi còn khờ, ngươi còn khờ hơn đứa trẻ lên ba! Sứ Viêm Vượng! Ta có trách nhiệm bảo toàn an ninh cho nhiều người, ta phải nghĩ đến số đông, và bắt buộc phải hy sinh ngươi, dù ta thấy ngươi đáng thương hại lắm.

Sứ Viêm Vượng lùi lại một bước, run run giọng, van cầu :

- Yên đại hiệp! Tại hạ bảo chứng là sẽ bưng kín miệng mình, không hề dám rỉ hơi cho một ai biết!

Yên Thiên Y cười mỉa :

- Làm được không?

Sứ Viêm Vượng đáp gấp :

- Tại hạ xin thề! Thề nặng, thề độc! Tại hạ sẽ câm nín suốt đời về vụ này!

Yên Thiên Y lạnh lùng :

- Hiện tại, ta cần được an tâm, mà không làm gì cho ta an tâm hơn là trừ diệt những kẻ biết bí mật của ta! Phương pháp đó, rất thông thường, bất cứ ai có sự bí mật nào cũng đều nghĩ đến phương pháp ấy. Nếu thực hành được là chẳng ai từ bỏ! Ta thừa sức làm, thì khi nào ta từ bỏ?

Sứ Viêm Vượng vẫn tha thiết van xin :

- Buông tha tại hạ... phóng thích tại hạ...

Yến Thiên Y nhìn qua đầu Sử Viêm Vượng, mục tiêu hiện tại của chàng là Lý Tử Kỳ.

Họ Lý vẫn đứng yên trong tư thế đưa lưng về chàng, như vậy là y chưa phát hiện sự lạ.

Y cứ cho rằng, Trương Tiểu Lang đang bị Sử Viêm Vượng uy hiếp.

Năm ngón của bàn tay cầm gậy, máy động, Yến Thiên Y thốt :

- Sử Viêm Vượng! Trước khi ta hạ thủ, ta muốn hỏi ngươi một điều, ngươi gặp ta tại đâu, vào lúc nào, mà nhớ rõ dung mạo của ta?

Mồ hôi lạnh vãi ra như tắm, Sử Viêm Vượng run giọng đáp :

- Tại hạ gặp Yến đại hiệp hai lần. Lần đầu, cách đây năm năm, tại Hà Tây. Tại hạ cùng đi với một người bằng hữu ngược chiều với đại hiệp trên một đoạn đường. Qua mặt đại hiệp rồi, vị bằng hữu đó mới cáo tố cho tại hạ biết, đại hiệp là ai. Lần thứ hai, cách đây ba năm, tại Kim Dương bảo, lúc Bảo chủ cử hành hôn lễ, đại hiệp có mặt trong tiệc cưới.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Thì ra là thế! Và chỉ có thế thôi, chứ giữa chúng ta, nào có mối hiềm khích gì? Ai bảo ngươi làm mặt khôn lanh để chuốc lấy tai họa như vậy? Chết, do ngươi muốn, thì đừng oán trách ta!

Sử Viêm Vượng quay đầu nhìn lại.

Rất tiếc, Lý Tử Kỳ vẫn đưa lưng lại như cũ.

Khoảng cách lại khá xa, họ đối đáp với nhau không to tiếng lắm. Phần thì Lý Tử Kỳ đang bức, không buồn lưu ý đến hành động của Sử Viêm Vượng.

Cho nên, họ Lý không hề hay biết họ Sử đang bị dồn vào tử địa.

Yến Thiên Y điểm một nụ cười, hỏi :

- Ngươi định kêu to, để báo động, phải không?

Sử Viêm Vượng chối gấp :

- Đâu có, đại hiệp! Tại hạ nào dám có ý đó? Nếu đại hiệp buông tha, tại hạ xin đi ngay, đi khỏi nơi này gấp, không cần phải gặp ai trong phủ, tại hạ xin thề...

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chỉ cần ngươi ly khai vài bước, là ngươi quên mất tất cả những lời thề, ngươi sẽ tuyên bố vang ầm lên, ngươi sẽ gọi nhân thủ đến đây bao vây ta!

Sử Viêm Vượng hấp tấp thốt :

- Không! Không bao giờ tại hạ làm thế!

Yến Thiên Y chợt trầm giọng :

- Ngươi có muốn báo động chăng? Thì cứ gọi to lên! Gọi đi!

Thừa hiểu tài nghệ của chàng, Sử Viêm Vượng khi nào dám mạo hiểm? Kêu thì được, nhưng biết người ta có đến kịp thời giải cứu chăng?

Chỉ sợ kêu lên rồi, là mình mất mạng ngay. Thì tội gì phải kêu? Cứ van xin, cứ khuất phục, may ra còn được dung thứ!

Tuy nhiên, y thử khích Yến Thiên Y :

- Giả như ta có kêu cứu, thì với nhân danh, địa vị của ngươi trên giang hồ, ngươi sẽ không hạ độc thủ ta khi báo động, bởi làm vậy là hèn, là khiếp nhục, phải không?

Bật cười quái dị, Yến Thiên Y đáp :

- Thực ra trong tình hình hiện tại, ai ở vào trường hợp của ta, cũng bị bắt buộc từ bỏ mọi quy củ, ai ai cũng phải bảo toàn mạng sống, bảo toàn bằng mọi cách, bất chấp luôn thân danh, địa vị. Bởi, có ai đại gì vì thân danh, địa vị mà chịu chết một cách oan uổng, trong khi có nhiều hy vọng sống sót? Nhưng, ta sẵn sàng phá lệ, ta cho ngươi kêu cứu, ta hứa chỉ hạ thủ khi nào ngươi có viện thủ. Ta biết ngươi khích ta, song ta có sợ đâu, ta tự tin thừa khả năng thu thập ngươi lẫn viện thủ của ngươi.

Dừng lại một chút, chàng bữu môi, hỏi :

- Có phải người định gọi Lý Tử Kỳ?

Sử Viêm Vượng sáng mắt lên gật đầu :

- Phải, nếu người có gan, thì cứ để cho ta gọi họ Lý đến đây! Tuy nhiên, người phải suy nghĩ kỹ, nếu không thì sẽ hối hận sau này đấy.

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Ta gọi hần họ người nhé!

Rồi chàng cao giọng gọi luôn :

- Lý Tử Kỳ! Lý Tử Kỳ! Bước lại đây!

Lý Tử Kỳ giật mình.

Thình âm không phải là của Sử Viêm Vượng! Mà, ở đây ngoài Sử Viêm Vượng ra chỉ còn có một Trương Tiểu Lang thôi.

Hắn gọi y? Gọi bằng tên y?

Thế thì hần xác lão quá!

Đáng hận thật!

Lập tức, y quay mình, phi thân vọt đến nơi, chân chưa chấm đất, miệng đã mắng oang oang :

- Tên chó má! Người gọi ta như vậy phải không? Hồn với ta, người không sợ chết à?

Yến Thiên Y điềm nhiên gật đầu :

- Phải, chính ta gọi người! Chứ người không phải mang tên Lý Tử Kỳ sao?

Lý Tử Kỳ xắn tay áo, nắm chặt hai tay, định đâm tới.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Lý Tử Kỳ! Chết đến nơi mà chưa hay, lại còn làm dữ với ta à?

Lý Tử Kỳ quát tháo ầm ĩ, y mắng :

- Đồ chó má! Đồ dã thú! Người phải chết với ta, tên súc sinh!

Y quay sang Sử Viêm Vượng, gằn giọng tiếp :

- Lúc này, Sử gia muốn giết hần, tại hạ đã khuyên ngăn. Bây giờ thì đến lượt tại hạ giết hần! Phải giết hần mới được!

Nhưng Sử Viêm Vượng thờ người tại chỗ, thần sắc nhợt nhạt, in tuồng mất hồn.

Lý Tử Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Sử gia làm sao thế?

Sử Viêm Vượng thờ dài :

- Tại hạ đã đoán đúng!

Lý Tử Kỳ trở mặt :

- Sử gia đoán cái gì đúng?

Sử Viêm Vượng đáp :

- Tại hạ đoán đúng hần là ai...

Lý Tử Kỳ “hừ” một tiếng :

- Hắn là ai thì mặc hắn chứ? Hắn làm gì chúng ta?

Yến Thiên Y thốt :

- Ta giết các ngươi chứ còn làm gì nữa!

Lý Từ Kỳ hét :

- Cầm cái mồm thú của ngươi lại! Với ta, mà ngươi còn khoác lác được sao chứ?

Lại hướng qua Sứ Viêm Vượng, y hỏi :

- Sứ huynh nói là đoán đúng, thế hắn là ai?

Sứ Viêm Vượng đáp :

- Là Yến Thiên Y!

Lý Từ Kỳ giật bắn mình, trố mắt, há mồm, một lúc lâu hỏi :

- Sứ huynh nói đùa?

Sứ Viêm Vượng cười khò :

- Chính tại hạ trước đây, dù nghi ngờ cũng chẳng dám tin quyết như vậy. Nhưng bây giờ thì bắt buộc phải tin, vì sự thật là thế.

Lý Từ Kỳ xám mặt.

Lâu lắm, y mới buông một câu ngắn ngủi :

- Khó tin!

Sứ Viêm Vượng tiếp :

- Hiện tại, Lý huynh đã biết tại sao tại hạ không xuất chiêu!

Lý Từ Kỳ run giọng hỏi :

- Hắn muốn gì?

Sứ Viêm Vượng lắc đầu :

- Còn phải hỏi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy, cần gì phải hỏi!

Lý Từ Kỳ kêu lên :

- Diệt khẩu?

Sứ Viêm Vượng gật đầu :

- Hắn vậy rồi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu hai vị thấy có phương pháp nào hay hơn, xin cứ đề nghị, tại hạ sẽ áp dụng cho các vị hài lòng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Dĩ nhiên, phương pháp đó phải thích đáng với trường hợp của tại hạ!

Lý Từ Kỳ nói :

- Dù cho ngươi là Yến Thiên Y đi nữa, ngươi ở trong phạm vi Đại Sum phủ, quanh ngươi có cao thủ đông như mây, hướng chi ngay tại đây, chúng ta hai,

mà ngươi chỉ có một, ít nhất bọn ta cũng có thể vừa chống cự, vừa cầm chân ngươi, vừa kêu gọi báo động, ngươi tài gì thoát khỏi mà hòng lên mặt?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cái lối lập luận đó trẻ con quá, Từ Kỳ! Điều mà ngươi nêu lên, không thành vấn đề, đối với ta!

Lý Từ Kỳ bĩu môi :

- Chưa chắc! Đùng ôm mộng mà khổ khi vỡ mộng!

Yến Thiên Y điềm nhiên giải thích :

- Ngươi nghe đây! Thứ nhất, ở đây là khu Tây Viên, cách khu trung ương rất xa, một nơi hoàn toàn vắng bóng người, ta giết các ngươi rồi, chừng nào người trong phủ mới phát giác được sự tình? Cao thủ đồng mà làm gì? Bị bao vây thì có gì đáng sợ? Nếu ta không gây kinh động đến họ thì nguy hiểm gì ta phải lo? Các ngươi chết rồi, ta vẫn còn là Trương Tiểu Lang, ta vẫn ở lại phủ như thường, tiếp tục hoạt động như thường. Không một ai lưu ý đến gã tiểu gia nô Tiểu Lang cả. Ta vẫn vững vàng như bàn thạch. Thứ hai, các ngươi chưa phải là đối thủ của ta, dù cho cả hai đều liên thủ. Bởi, nếu các ngươi có môn nghề tuyệt diệu gì, thì khi nào ta lại trêu các ngươi? Đây, Từ Kỳ, là con người, ai ai cũng phải có tự tin, song vừa phải thôi nhé, tự tin quá độ thì thành ra ngông cuồng, chỉ thiệt thân chứ chẳng làm nên trò trống gì cả!

Lý Từ Kỳ “hừ” một tiếng :

- Ngươi muốn ta tự tuyệt tại đây, ngươi khỏi phải ra tay?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Cách đó giúp các ngươi chết toàn thây!

Lý Từ Kỳ nạt :

- Nói nhảm! Khi nào bọn ta chết được!

Yến Thiên Y gật gù :

- Ta chờ ngươi thực nghiệm đây!

Sử Viêm Vượng đưa mắt sang Lý Từ Kỳ, ngẫm ra hiệu.

Lý Từ Kỳ nhanh như chớp, rùn mình xuống, rồi vọt tới, đôi chân tung ra hai cước, treo nhau, như hai lưỡi kéo.

Sử Viêm Vượng cũng phóng ra hai cánh tay, một trên một dưới, theo Song Lưu chưởng pháp, công đứng hai nơi.

Yến Thiên Y lạng mình xuống thấp, tràn qua một bên, bàn tay tả cầm gậy trúc, quét ngược lại một vòng.

Đầu gậy trúc ngang tầm ngực của họ Lý và họ Sử.

Lý Từ Kỳ và Sử Viêm Vượng kinh hãi, xoay mình lách về phía hậu, rẽ ra hai nơi.

Đồng thời gian, cả hai cùng cất tiếng kêu cứu, đương nhiên họ dùng tận khí lực để phát xuất âm thanh, mong âm thanh vọng đi cực xa.

Nhưng chiếc gậy trúc bay tới liền theo đó, mục tiêu là Lý Từ Kỳ. Đầu gậy trúc chéch lênh, từ bên dưới thọc lên ngay bụng họ Lý.

Một tiếng “bục” vang lên, tiếp nối là một tiếng rú thê thảm.

Gậy trúc thọc thủng bụng Lý Từ Kỳ, khoảng dưới rốn.

Lung chỗ đó, dù cho là thần tiên cũng khó sống!

Sử Viêm Vượng lại gân cổ lên kêu cứu lượt nữa, nhưng tiếng kêu vừa dứt thì đầu gậy trúc đã chạm vào bụng y rồi.

Lại một tiếng “bục” vang theo, nhưng lần này không có tiếng rú.

Yến Thiên Y vung tay, quăng chiếc gậy trúc vào giàn hoa, rồi quay mình chạy đi, thoáng mắt đã mất dạng.

Lúc đó, toán phòng vệ quanh khu Tây Viên đã nghe rõ tiếng kêu cứu của họ Lý và họ Sử, chúng từ các chỗ nấp ào ra, chạy đến, tụ tập tại đó.

Có tiếng kêu cứu, tất phải có người, nhưng người đâu, sao chẳng thấy bóng dáng?

Đám phòng vệ bèn phân nhau ra thành nhiều toán nhỏ, chạy đi khắp các nơi tìm kiếm.

Yến Thiên Y đã về đến phòng, trước khi bọn phòng vệ phát hiện ra hai thi thể.

Chàng về phòng rồi, vuốt y phục thẳng nếp, đoạn ung dung bước ra ngoài.

Tôn Vân Đình đang đứng tại thềm phòng quân sự cùng với mấy người khác, ngó tới, nhìn lui, người này hỏi người kia, chẳng ai biết rõ sự tình diễn tiến như thế nào.

Niềm ưu tư hiện rõ nơi khuôn mặt, Tôn Vân Đình vốn tính trầm tĩnh, song hiện tại không khỏi dao động ít nhiều.

Yến Thiên Y vờ hoang mang, hỏi qua những người hiện diện, rồi bước đến cạnh Tôn Vân Đình, đứng nghiêm.

Tôn Vân Đình chăm chú nhìn về hướng Tây Viên, nơi đó càng phút càng có đông người, bóng người lao xao rộn ràng.

Lão ta trầm giọng thốt :

- Chỉ sợ có việc xảy ra.

Yến Thiên Y không nói gì, mấy người đứng gần đó cũng ngưng bàn tán.

Lão tiếp :

- Ta có nghe mấy tiếng kêu kinh hãi đó, tiếng đầu có vẻ quá khiếp sợ một cái gì đó. Cách không lâu lắm, lại có tiếng rú thảm vang lên. Con người kêu cứu như vậy, hẳn là gặp một trường hợp cực kỳ nguy hiểm, cầm chắc cái chết trong tay rồi, âm thanh biểu hiện niềm tuyệt vọng rõ rệt!

Yến Thiên Y trầm nghĩ :

- “Lão ta quả rất giàu kinh nghiệm, chỉ nghe tiếng kêu mà vẫn đoán đúng sự việc!”

Day qua chàng, Tôn Vân Đình hỏi :

- Tiểu Lang, ngươi có nghe tiếng kêu cứu đó chẳng?

Yến Thiên Y giật mình, nói :

- Mấy tiếng kêu trước, tiểu nhân không nghe, chỉ nghe mang máng mấy tiếng kêu sau cùng thôi. Tiểu nhân từ Tây Viên trở về vào phòng luôn, nằm mà chờ vị y sư đến xem bệnh, chính lúc đó mới nghe tiếng rú vang lên. Tiểu nhân chẳng hiểu việc chi đã xảy ra, mãi đến lúc có người qua lại bên ngoài, tiểu nhân mới dám rời phòng...

Tôn Vân Đình hỏi :

- Ngươi về phòng từ lúc nào?

Yến Thiên Y lại giật mình :

- Cách đây hơn nửa giờ.

Tôn Vân Đình gật đầu :

- Lúc ngươi về đây thì ta vắng mặt, ta bận thu xếp mấy việc ở Tiền đường. Cũng may là ngươi trở về đây sớm, chứ không, bọn phòng vệ đó bắt gặp ngươi ở Tây Viên thì nguy cho ngươi không tưởng nổi. Từ nay về sau, hãy cẩn thận cho, trong phủ chừng như bắt đầu có biến cố rồi đó, cái cảnh thái bình của ngày cũ không còn nữa, ngươi đừng có ngêu ngao khắp nơi như trước, mà có ngày phải mang tai họa đấy.

Thì ra, lão lo cho chàng, chứ chẳng phải nghi ngờ chi hết.

Yến Thiên Y thờ phào, thốt mấy tiếng cảm tạ.

Đám người tụ họp tại Tây Viên thảo luận với nhau sao đó, rồi chia nhau ra, thành nhiều toán, mỗi toán có phận sự lục soát một phía, họ tóa ra chạy đi, dáng háng hái, tay lăm lăm vũ khí, những toán này gồm toàn cao thủ, hung hăng hơn các toán phòng vệ trước.

Có ba người chạy về hướng quân sự.

Yến Thiên Y nhận ra Tùng Triệu trong số ba người này.

Tùng Triệu thấy chàng, trở mặt nhìn, như dò hỏi. Chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Tôn Vân Đình bước tới, chặn bọn Tùng Triệu, hỏi :

- Việc gì đã xảy ra hờ ba vị?

Tùng Triệu vừa thở vừa đáp :

- Có hai người trong bọn chúng ta, bị kẻ lạ mặt sát hại, thi thể hiện còn tại Tây Viên.

Một người khác tiếp :

- Chẳng hiểu hung thủ là ai mà lại có thủ pháp cực kỳ lợi hại! Hai thi thể nằm cách nhau đến mấy mươi thước, mỗi thi thể chỉ có độc một vết thương, tại dạ dưới, xem ra, nạn nhân chẳng những không phải là đối thủ của hung thủ, mà họ còn khiếp sợ đến không kịp có một phản ứng nào khi hung thủ xuất hiện, thành thử họ bị giết dễ dàng, dù hai người đứng cách xa nhau, song khi người này bị hạ sát, mà người kia lại không chạy thoát được, như vậy đủ biết thân pháp của hung thủ nhanh đến đâu! Họ chết rồi, mà mắt họ vẫn tròn trũng, mồm há hốc, điều này chứng tỏ họ hoảng người đến độ không hay biết là bị giết.

Tôn Văn Đình sửng sốt một lúc, rồi nói :

- Tam vị chưa cho lão phu biết, nạn nhân là những ai?

Tùng Triệu đáp :

- Một là, phủ vệ Trung đường họ Lý, tên Từ Kỳ, ngoại hiệu là Thiết Tiên Thôi. Còn một là Song Lưu Chương Sử Viêm Vượng, người mà Phủ Tông mời đến để tiếp trợ chúng ta, trong chiến dịch Sở Giác Lãnh. Họ Sử vừa đến đây hồi sáng sớm này, ngồi chưa nóng ghế... Thảm thật!

Người thứ ba tiếp nói :

- Ai ai cũng nghĩ, hung thủ còn ẩn nấp trong phủ, nên phân công lục soát khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đáy biển mò kim

Bọn này gồm ba người, trừ Tùng Triệu ra, còn hai. Trong hai thì một vừa cất tiếng đó, y vừa dứt lời, người kia bẽ liên :

- Thạch huynh ơi! Nói làm chi các việc lục soát! Vô ích! Chính Song Lưu Chương Sử Viêm Vượng kia mà còn bị hung thủ hạ sát dễ dàng, hạ sát bên cạnh Lý Từ Kỳ, thì ngẫm lại mình, dù có lục soát mà gặp hung thủ đi nữa, thử hỏi gặp để làm gì hung thủ được chứ? Chỉ sợ chưa chớp mắt là đã không kịp thở với hấn rồi chứ.

Người mang họ Thạch lộ vẻ không phục, đáp :

- Ngươi đừng có tăng bốc đối phương, tự dìm sâu mình như vậy. Chúng ta là những kẻ từng vùng gây múa đao suốt mười mấy, hai mươi năm nay, thì dù sao cũng chẳng đến đối quá hèn. Ta không cãi với ngươi làm gì, lão Thôi, ngươi cứ chống mắt xem, giả như chúng ta lục soát, may ra mà gặp được hung thủ, ngươi cứ để cho ta đối phó với hấn!

Họ Thôi hơi thẹn, nổi giận gắt :

- Con mẹ nó! Nói miệng tài mãi! Ngươi cũng như ta chứ hơn gì ta đó mà lớn lối? Chỉ sợ gặp hung thủ rồi, ngươi lại cứng miệng mà không còn kêu cứu được nữa đấy, chứ đừng hòng vùng gây múa đao?

Y không thèm dùng lối xưng hô huynh huynh, đệ đệ nữa.

Cả hai cãi vã với nhau một lúc.

Tùng Triệu khuyên dứt :

- Thôi đi cho ta xin, mình có bốn phận lục soát, thì cứ lục soát, việc gì sẽ xảy ra, mặc cho số phận, cãi vã mãi, Đường chủ hay được, sẽ quở nặng chúng ta đấy.

Tôn Văn Đình cũng khuyên :

- Sự tình đã như thế, thì có luận bàn gì thì nó cũng đã như thế rồi, tốt hơn là mình hãy nghĩ phương pháp an toàn, điều tra cho rõ ràng nguyên nhân, dự phòng hậu họa, cốt sao tròn nhiệm vụ thì thôi. Kẻ kia có hung dữ đến đâu, chẳng phải mình cãi vã như vậy, mà rồi hấn thay đổi tính tình, trở nên hiền hòa cho chúng ta nhờ đâu!

Họ Thôi trầm giọng :

- Nếu không tìm được hung thủ, thì uy tín của bản phủ còn gì? Người trong phủ thì đông, lại thêm có quần hùng tụ hợp, thế mà hung thủ vào ra như chỗ không người, hấn giết ai cứ tự do giết, giết rồi ung dung ra đi! Chẳng lẽ Đại Sum phủ đến ngày tàn lụi? Chưa xuất phát chiến dịch mà thành thế bắt đầu lung lay, thử hỏi còn nhuệ khí đâu mà tính đến chuyện dài, chuyện lớn?

Tùng Triệu lại nhìn thoáng qua Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y lộ vẻ kinh khiếp hơn ai hết, chàng còn lại làm hơn thế, đầu thì cúi, thân hình còn rung rung.

Tôn Văn Đình thờ dài, thốt :

- Chi sự từ nay, Đại Sum phủ mất cái cảnh thái bình của ngày nào! Chúng ta bắt đầu không còn ăn no, ngủ kỹ được nữa rồi đó!

Họ Thạch lắc đầu :

- Không nên quan trọng quá tình hình, Tổng quân. Sự việc hôm nay, xảy ra như vậy là vì chúng ta không thể tưởng đến đối phương mạo hiểm cỡ đó. Nhất định từ nay những cảnh thế này sẽ không bao giờ còn tái diễn nữa! Vô hình chung, đối phương đã có hảo ý cảnh cáo chúng ta, nhắc nhở chúng ta luôn luôn đề cao cảnh giác, dù rằng chúng ta hy sinh hai mạng người, sự hy sinh đó đáng giá lắm!

Tôn Văn Đình cười khò :

- Hy vọng được như lời Thạch lão đệ vừa nói!

Họ Thạch cao giọng :

- Đừng để mất niềm tin, Tổng quân!

Nhưng, Thôi phòng vệ không đồng ý, bầu môi thốt :

- Con mẹ nó! Tự mình bảo toàn bản thân, chưa chắc là xong, lại nói đến những chuyện xa vời, kém thực tế quá!

Họ Thạch lại cãi.

Tùng Triệu lại dằn giải.

Rồi y tắc lưỡi, thốt :

- Thực ra chúng ta phải nhìn nhận đối phương quả là tay phi phàm! Cảnh Tây Viên, có một toán canh, túc trực ngày đêm, thế mà vừa nghe tiếng kêu cứu, họ cấp tốc chạy đến nơi vẫn không kịp thấy hung thủ! Giết người nhanh, thoát đi nhanh hơn một nháy mắt, trên đồi này, phòng có mấy kẻ ngang tài!

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Chẳng rõ hung thủ dùng vũ khí gì, hạ sát Sử Viêm Vượng và Lý Tử Kỳ!

Họ Thôi đáp :

- Vết thương nơi hai nạn nhân, đồng bộ vị, ở khoảng dạ dưới. Về Sử Viêm Vượng thì dường tượng bị kiếm đâm thủng, còn về Lý Tử Kỳ thì theo huynh đệ nghĩ, y bị một vật gì đó không nhọn lắm, đâm vào, vật đó nhất định chẳng phải là loại vũ khí bằng thép như đao, kiếm, thương...

Y tiếp luôn :

- Hiện tại, tại Tây Viên, hẳn là nhiệt náo lắm. Ngoài số người trong bản phủ, còn có mặt các vị trong Kim Cương hội, cha con họ Chương, cùng mấy vị cao thủ dự đại hội hôm qua. Chờ xem họ có khám phá ra được điều nào khả dĩ giúp cuộc truy nã hung thủ chăng!

Tôn Văn Đình thờ dài :

- Việc xảy ra trước mắt quần hùng, thì làm sao giữ bí mật được.

Họ Thôi “hừ” một tiếng :

- Mong gì việc đó, Tổng quân? Vấn đề chỉ là thời gian thôi, chẳng sớm thì muộn, sự tình sẽ bị tiết lộ ra khắp sông hồ! Dù muốn, dù không, danh hiệu của Đại Sum phủ cũng phải bị sứt mẻ ít nhiều...

Tôn Văn Đình cau mày :

- Chẳng rõ hung thủ có thoát đi được không?

Tùng Triệu đáp :

- Theo đệ huynh thì, hung thủ đã thoát đi từ lâu rồi. Bởi gan nào mà hấn dám lưu lại đây, trong khi hấn thừa hiểu tại Đại Sum phủ, hiện có rất nhiều cao nhân dị khách tập hợp?

Y vừa thốt vừa liếc sang Yên Thiên Y!

Câu nói đó có ý nghĩa sâu xa, y gián tiếp tạo sự tuyệt vọng cho những ai còn hăng say lục soát tìm hung thủ.

Người ta lo lục soát thì hung thủ sẽ tránh được nhiều phiền phức.

Hung thủ, ngoài cái người mà y dự đoán, thì còn là ai chứ? Dĩ nhiên, y phải lo lắng.

Họ Thôi tán đồng ý kiến đó :

- Đúng vậy! Chắc chắn là hung đã thoát đi rồi, thoát lọt khỏi hệ thống phòng vệ của Đại Sum phủ. Hấn mà thoát đi nhanh như vậy, đúng là một điều đáng sợ cho chúng ta, bởi đó là một bằng chứng minh tài nghệ cao siêu của hấn!

Họ Thạch mĩa :

- Người luôn luôn tăng bốc đối phương!

Tùng Triệu giải thích :

- Không phải tăng bốc, bắt quá lão Thôi căn cứ vào tình hình, dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể phủ nhận bản lĩnh tuyệt vời của hung thủ!

Tôn Văn Đình cười khò :

- Động cơ nào thúc đẩy đối phương hành động như vậy?

Tùng Triệu lại liếc mắt sang Yên Thiên Y, nói :

- Cái đó, còn phải chờ cuộc điều tra mới biết được, Tổng quản!

Yên Thiên Y cúi đầu thấp hơn, rung mình nhiều hơn.

Họ Thạch giục :

- Đi! Minh cứ tiếp tục lục soát, may ra thấy được manh mối gì chăng! Cứ đứng đấy mà bàn bàn, luận luận, chẳng lẽ hung thủ dẫn xác đến tỵ nạp?

Nói đoạn, cả ba cùng kéo nhau đi về phía hữu.

Tôn Văn Đình nhìn theo họ, lắc đầu, thở dài :

- Bỏn phận, là phải lục soát, nhưng chỉ vô ích thôi! Không khéo lại thiệt đến thân! Rõ khổ!

Bây giờ Yên Thiên Y mới cất tiếng :

- Hung thủ là ai mà có võ công cao cường như thế? Nghe các vị đó nói chuyện với nhau, tiểu nhân sợ quá!

Tôn Văn Đình vỗ nhẹ tay lên đầu chàng, như muốn cho chàng biết là có lão ta, chàng không nên sợ hãi, lão sẵn sàng che chở, miễn sao chàng cứ giữ tánh tình thuần hậu, chất phác, mẫn cán, siêng năng.

Lão khuyên :

- Người đã thấy đó, sóng gió đã bắt đầu nổi dậy trong bốn phủ, nhưng không ai nhắm vào người đâu, bởi người đâu có phải là đối tượng? Như vậy, người chẳng việc gì phải lo ngại, có điều từ nay người hãy dè dặt hơn trước, đừng bao giờ lơ đãng đến chỗ thanh vắng, đừng đi quanh quẩn gần các chỗ tối tăm, lúc đêm khuya. Cũng đừng nên đi đứng một mình, khi ngày tàn, xong việc, là đóng cửa cài then mà nghỉ ngơi, để tiếp tục phận sự ngày mai. Xê dịch trong khu vực phủ, người hãy chọn những con đường có gia nhân qua lại thường xuyên, như vậy người ta sẽ không nghi ngờ người. Người hiểu đại khái những lời ta nói chứ?

Yên Thiên Y cúi đầu :

- Tiểu nhân hiểu. Đa tạ Tôn đại gia chiếu cố.

Tôn Văn Đình day qua đám gia nhân đứng gần đó, gọi :

- A Quý! Sao chưa thấy y sư đến?

A Quý hấp tấp đáp :

- Sắp đến nơi rồi đó, Tổng quản!

Tôn Văn Đình giục :

- Người chạy đi nhắc lão ấy xem, người ta đang chờ mà lão cứ dằn dãi mãi, đáng ghét lạ!

A Quý chạy đi rồi, Tôn Văn Đình nắm cánh tay Yến Thiên Y dắt vào phòng.

Đêm xuống từ lâu.

Đại Sum phủ, đêm nay khoác bộ mặt cực nghiêm, các đội phòng vệ được tăng cường, địa điểm canh cũng gia tăng, chốc chốc có tiếng mõ canh, phát lên từ một nơi, các nơi khác cũng phụ họa, tiếng mõ vang rền.

Người ta làm như đại địch sắp đến tấn công, đến bất cứ phút giây nào.

Trong phòng của Yến Thiên Y, đèn đã tắt, nhưng chàng chưa ngủ.

Bởi, chàng đang tiếp khách.

Khách của chàng là Tùng Triệu, cả hai cùng ngồi nơi mép giường. Một lúc lâu, Yến Thiên Y thốt :

- Bây giờ, mình nói chuyện được rồi đó, Tùng lão đệ.

Tùng Triệu hỏi :

- Sự tình hôm nay có phải đại hiệp gây nên?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu không là tại hạ, thì lão đệ nghĩ là ai chứ?

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp bắt đầu xúc tiến chương trình giết trừ dần dần vây cánh của Đại Sum phủ?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy!

Tùng Triệu lại hỏi :

- Mở đầu bằng cái chết của Sử Viêm Vượng và Lý Tử Kỳ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Một tấu xảo không may cho hai người đó thôi. Thực ra mục tiêu đầu tiên của tại hạ là Phó hội chủ Kim Cương hội Thiết Quân Tử Hoàng Đơn và Đơn Đánh Hồng Mạnh Hạo. Họ Lý và họ Sử bất ngờ xuất hiện trong lúc tại hạ sắp sửa hành động, sự xuất hiện đó gây trở ngại cho tại hạ, thành thử tại hạ phải diệt trừ họ. Nghĩ ra, cái chết của họ có phần nào oan uổng.

Tùng Triệu hỏi :

- Lúc đó, đại hiệp không thể dung thứ cho họ được sao?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Một trường hợp chẳng đáng dừng, lão đệ! Sử Viêm Vượng vừa trông thấy tại hạ, liền quả quyết tại hạ chẳng phải Trương Tiểu Lang chân chánh, mà là Yến Thiên Y giả mạo ra. Tại hạ phân trần hết lời, cả Lý Tử Kỳ cũng phủ nhận họ tại hạ, thế mà Sử Viêm Vượng lại không chịu tin cho. Cuối cùng, y đòi dùng võ công trắc nghiệm lai lịch của tại hạ. Chẳng lẽ, tại hạ trăn mình cho y đánh? Giả như y quyết tâm đánh chết tại hạ, cứ các chỗ nhược mà đánh, thì sao? Tự nhiên, tại hạ phải phản ứng, và giết y thì cũng bắt buộc giết cả Lý Tử Kỳ.

Tùng Triệu thở dài :

- Tại sao Sử Viêm Vượng ngu thế? Tội tình gì mà y cứ đề quyết đại hiệp như vậy? Sao y không hiểu, một khi đại hiệp lộ chân tướng rồi, thì làm gì đại hiệp để cho y sống sót?

Yến Thiên Y cười khổ :

- Y muốn lập công đầu, mua lòng Lạc Mộ Hàn, chứ còn tại sao nữa? Danh vọng, ai không ham, nhưng phải chính mình tạo thành, chứ liều lĩnh lập công cho người, rồi chờ người ban bố, thông lệ, thì thật là hèn, thì phải chết, đáng chết lắm!

Chàng hỏi lại :

- Sau vụ đó, Lạc Mộ Hàn có phản ứng như thế nào?

Tùng Triệu lắc đầu :

- Lão trầm lặng như thường, không hề biểu lộ một cảm nghĩ gì hết. Phần đông có đề cập đến Thanh Long xã, nhưng vì không có chứng cứ, thành ra không ai dám cả quyết như thế nào.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Về vụ này, tại hạ xin nhờ Tùng lão đệ theo dõi, xem quần hùng có thái độ chi đối với bốn Xã.

Tùng Triệu thốt :

- Tiểu nhân lo quá, sớm muộn gì họ cũng tìm ra manh mối! Họ sẽ biết là Thanh Long xã đã trà trộn vào trong hàng ngũ của họ rồi.

Yến Thiên Y tiếp :

- Cái đó thì hẳn rồi, nhưng ít nhất cũng phải qua một thời gian. Và, thời gian dù có ngắn, cũng đủ cho sự việc rồi. Tại hạ chủ trương đánh mạnh vào tinh thần địch, chứ phương pháp đó không giúp tại hạ tận diệt địch, mà chính tại hạ cũng không muốn tận diệt địch. Tinh thần lung lay, đầu chí lung lay theo luôn, từ đó họ sinh chán nản, cuối cùng phải bỏ cuộc.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Sở nguyện của tại hạ, là đổi chiến thành hòa, chứ không phải xúc tiến cuộc thanh toán lẫn nhau. Bằng mọi giá chúng ta phải cố tránh đổ máu, dù rằng khung cảnh giang hồ luôn luôn ánh hồng máu thắm, song không phải vì thế mà chúng ta nuôi dưỡng tính hiếu sát. Bình khí là hung khí, trừ trường hợp bất đắc dĩ, không nên thích dùng. Khi lương tâm vấy máu rồi, thì con người dù là bậc anh hùng cũng biến thành ác quỷ!

Tùng Triệu trầm giọng :

- Đại hiệp phải thận trọng mới được.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đương nhiên! Hành động là cốt sao thu thập kết quả đẹp, chứ đâu phải là việc liều lĩnh. Mình giành sự sống còn mà, Tùng Triệu!

Tùng Triệu hỏi :

- Sau Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng, đại hiệp chọn mục tiêu nào?

Yến Thiên Y đáp :

- Thiết Quân Từ Hoàng Đơn và Đơn Đánh Hồng Mạnh Hạo, trong Kim Cương hội.

Tùng Triệu tắc lưỡi :

- Hai tay đó không vừa đâu, đại hiệp!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Tại hạ sẽ cố gắng thu thập họ. Trừ diệt được họ rồi, là tại hạ sẽ bước được một bước dài trên lộ trình tiến đến thanh bình. Hai người đó là những nhân vật hăng say nhất trong hàng ngũ chủ chiến. Họ chết đi, nhuệ khí địch sẽ giảm sút quan trọng.

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp có cần tiểu nhân tiếp trợ chăng?

Yến Thiên Y nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ nói thật, Tùng lão đệ đừng giận nhé. Giả như tại hạ không thủ thắng nổi trước Hoàng Đơn và Mạnh Hạo, dù có Tùng lão đệ cũng chẳng ích lợi gì, trái lại còn vướng bận cho tại hạ nữa đây. Công phu của lão đệ còn kém lắm, có thêm lão đệ cũng chẳng phát huy được oai lực gì.

Tùng Triệu công nhận điều đó, chẳng qua hắn thành tâm, thành ý đối với Yến Thiên Y, nên muốn làm một cái gì cho chàng vậy thôi, chứ về võ lực thì hắn chưa đủ tư cách đứng cạnh Yến Thiên Y trong bất cứ cuộc chiến nào.

Yến Thiên Y tiếp :

- Muốn tiếp trợ tại hạ, lão đệ chỉ cần gia tâm dọ dẫm mưu đồ của địch, tìm hiểu mọi hành động của họ, mà làm công việc đó cũng khó khăn lắm rồi, nói chi đến sự đối địch với những tay có bản lĩnh cỡ sư phó của lão đệ?

Tùng Triệu hỏi :

- Đến lúc nào, đại hiệp bắt đầu thực hiện cuộc ám sát người trong Kim Cương hội?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không thể định trước, bởi phải tùy thời, tùy cơ, bất quá tại hạ sẽ không chờ lâu hơn một hay hai ngày nữa.

Chàng nắm tay Tùng Triệu, tiếp :

- Tùng lão đệ phải cố gắng hơn một chút, tại hạ nhận thấy lão đệ thiếu trầm tĩnh nhiều. Hôm nay nhân đi lục soát trong phủ tìm hung thủ, lão đệ đứng lại trước phòng quân sự, người ta thì bàn nghị lăng xăng, còn lão đệ lại luôn luôn nhìn sang tại hạ, ánh mắt của lão đệ biểu hiện quá rõ ràng một niềm nghi ngờ, tuy miệng không hỏi, song ánh mắt đó hỏi nhiều, hỏi rõ hơn miệng. Nếu lúc đó có kẻ nào nghi ngờ tại hạ, bắt gặp ánh mắt của lão đệ, kẻ đó càng nghi ngờ hơn. Như vậy là hỏng rồi!

Tùng Triệu “ạ” khẽ một tiếng :

- Tiểu nhân còn kém quá, chưa trấn định nổi tâm thần! Từ nay xin cố sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tiếp tục thị oai

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải có định lực vững chắc, lão đệ. Nhiều khi mình thất bại, chẳng phải vì quá bất lực, mà chính là định lực thiếu kém, rồi thành ra dễ lộ sơ hở, đối phương chụp lấy mà khai thác liền.

Tùng Triệu tặc lưỡi :

- Đại hiệp thân nhiên quá, tiểu nhân cố ý quan sát, nhưng chẳng thấy một điểm gì nơi đại hiệp, khả dĩ nghi ngờ...

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Lão đệ chưa vượt mức tầm thường, nếu nhìn thấu tâm tư của tại hạ, thì tại hạ làm sao qua mắt nổi hạng phi thường!

Chàng đứng lên, đi tới đi lui trong phòng mấy lượt, đoạn hỏi :

- Người trong phủ hiện tại đối với việc thất tung của Lạc Chí Ngang như thế nào? Có ai nghi ngờ chi chăng?

Tùng Triệu đáp :

- Chưa ai lưu ý đến sự vắng mặt của hắn, bởi bình thường thì hắn hay xuất ngoại như thế, hai ba hôm mới trở về nhà. Tuy nhiên, nếu biến cố cứ phát sinh dồn dập, thì người ta phải nghĩ đến hắn sớm hơn, nghĩ đến là người ta đi tìm.

Dừng một chút, hắn tiếp :

- Sự thất tung của Lạc Chí Ngang, người ta phát hiện sớm hay muộn, điều đó có quan hệ chẳng, đại hiệp?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không! Điều cần thiết là phải làm sao cho chính họ phát hiện ra, họ phát hiện là họ phải hoang mang, càng hoang mang họ càng cố kỵ Thanh Long xã, họ sẽ thấy Thanh Long xã lợi hại hơn chỗ tưởng của họ.

Tùng Triệu hỏi :

- Nếu Lạc Mộ Hàn cứng rắn, không chịu thương lượng thì đại hiệp sẽ dành cho Lạc Chí Ngang số phận nào? Tha? Quan thúc vĩnh viễn! Gây tàn phế?

Yến Thiên Y đáp :

- Tại hạ chưa nghĩ đến trường hợp đó, có điều tại hạ dám nói trước là không giết hấn đâu.

Cả hai đàm luận với nhau một lúc nữa, rồi Tùng Triệu cáo từ.

* * * * *

Vào Đại Sum phủ mới mấy hôm, Yến Thiên Y đã làm được hai việc.

Việc thứ nhất, chế phục Lạc Chí Ngang, đưa đi an trí một nơi.

Việc thứ hai, hạ sát Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng.

(mất 2 trang, quyển 6, trang 8-9)

Hưởng quyền, hưởng lợi, hơn là một tay sát nhân không chớp mắt trong hắc đạo.

Y bình tĩnh lạ lùng, trong trường hợp đó mà y không hề khẩn trương, kể ra cũng là tay đao thủ.

Cửa sổ đã được Yến Thiên Y đóng lại sau khi vào, hiện tại họ quan sát nhau và đồng phát hiện là đối tượng có ánh mắt của những kẻ luyện công phu đến mức siêu thần nhập hóa.

Tịch mịch! Trong phòng thật yên tĩnh, họ nghe rõ hơi thở của nhau, hơi thở bình thường, không dập dồn, không nặng nề, điều này chứng tỏ họ trấn định tâm thần, vững như núi.

Mạnh Hạo chân không, tay vòng ngang hông, nơi đó có vật gì cộm cộm, nhô áo lên.

Một lúc lâu, Mạnh Hạo cất tiếng trước :

- Các hạ là ai?

Yến Thiên Y trầm giọng đáp :

- Hỏi như thế là thừa, mà thừa thì mất thì giờ.

Lộ vẻ tàn khốc, Mạnh Hạo tiếp :

- Hiện tại, không phải thời khắc khách đến viếng thăm, bằng hữu chọn lúc này mà đến thì hẳn là đến với ý không lành rồi. Huống chi lối vào phòng lại đặc biệt quá! Thế bằng hữu định chơi bạo?

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Đúng vậy, Mạnh Hạo!

Điểm một nụ cười, Mạnh Hạo hỏi :

- Bằng hữu biết tại hạ?

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Có biết, mới tìm đúng người mà đến chứ!

Mạnh Hạo tiếp :

- Vụ án xảy ra sáng sớm hôm nay tại Tây Viên, có phải bằng hữu gây nên chăng?

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Chính tại hạ.

Mạnh Hạo lạnh lùng :

- Thân pháp và thủ pháp khá lắm!

Yến Thiên Y bữu môi :

- Quá khen!

Nhìn Yến Thiên Y thêm một chút nữa, Mạnh Hạo hỏi :

- Trong giờ phút này, bằng hữu đến đây, hẳn là muốn tái diễn cái cảnh sáng sớm hôm nay?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười, dù rằng Mạnh Hạo không thể thấy nụ cười dưới lớp vải bao mặt :

- Đối với bằng hữu, nói gì chẳng hơn nói thật. Quả vậy, tại hạ đến đây với ý định đó!

Mạnh Hạo mỉm cười :

- Tại hạ là Mạnh Hạo, chứ không phải Sử Viêm Vượng, hay Lý Tử Kỳ. Chỉ sợ bằng hữu gặp khó khăn thôi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hiểu, các hạ cao cường hơn hai vị ấy, tài nghệ của các hạ vượt xa họ đến mấy bậc.

Mạnh Hạo tiếp :

- Đã biết vậy mà bằng hữu còn đến? Nghĩa là bằng hữu tin chắc thành công?

Yến Thiên Y gật gù :

- Tại hạ thì tin, song bằng hữu hoài nghi thì sao? Cho nên, mình phải thử sức với nhau một phen đó, bằng hữu!

Mạnh Hạo cười dài :

- Chỉ sợ bằng hữu lại khoác cái số phận của họ Sử và họ Lý đó thôi. Thử sức với tại hạ, là mạo hiểm đó, bằng hữu đừng chơi ngông mà thiệt hại.

Yến Thiên Y thần nhiên thốt :

- Con kiến còn muốn sống, huống chi con người? Tại hạ tin chắc là mình không thể chết, nên mới ung dung đến đây chứ, tội gì dẫn xác đi nạp cho quý vô thường một cách ngu xuẩn. Ngoài ra, tại hạ thừa hiểu, kẻ nào trêu vào tay bằng hữu là kẻ đồ cầm như tàn đời, bởi bằng hữu là con người khát máu, có dịp khơi dòng máu đỏ là chẳng hề bỏ qua, dung tha cho bất kỳ ai!

Mạnh Hạo gật đầu :

- Tại hạ có thói quen đó mất rồi, chắc chắn là phải giữ thói quen tàn khốc đó đến hơi thở cuối cùng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Hơi thở cuối cùng của bằng hữu, nhất định là đêm nay phát hất ra, và thói quen tàn khốc đó cũng chấm dứt luôn vĩnh viễn.

Mạnh Hạo tắc lưỡi :

- Ngông cổ bằng hữu, kẻ như cực độ! Đáng thương hại quá đi thôi!

Y hỏi :

- Chủ ý của bằng hữu như thế nào, trước khi đến đây?

Yến Thiên Y buông gọn :

- Giết bằng hữu.

Mạnh Hạo chớp mắt :

- Hận gì? Cừu gì?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cần gì những thứ đó?

Mạnh Hạo lại chớp mắt :

- Tại hạ có đắc tội gì với bằng hữu bao giờ đâu? Tại hạ cũng không chạm đến thân nhân, bằng hữu của các hạ? Thì cái lý do giết người như thế nào?

Yến Thiên Y đáp :

- Bằng hữu chọn sai đường đi. Bằng hữu chọn sai người để tiếp trợ.

Mạnh Hạo giật mình, kêu khẽ :

- Bằng hữu là người của Thanh Long xã? Bằng hữu là...

Động tác của Yến Thiên Y nhanh như điện chớp, Mạnh Hạo chưa dứt câu, thép kiếm ngời lên liền.

Mạnh Hạo vừa trần mình né tránh, thì chàng đã tung đủ bảy mươi chín đường kiếm. Ánh kiếm bao quanh mình Mạnh Hạo từ trên đầu phủ xuống, từ bốn phía cuốn vào.

Mạnh Hạo quả là tay khá, trong vùng kiếm ảnh, lách qua tràn lại, thoát hụp mình, thoát vút bổng lên không.

Nhưng, y xê dịch đến đâu, là văng kiếm ảnh theo đến đó.

Dĩ nhiên, y đã sử dụng đến vũ khí, đối phó với thanh đoản kiếm của Yến Thiên Y.

Vũ khí của y là đôi dùi, một đầu nhọn, một đầu có cột một đường dây, đầu dây có thông lọng, tiện đâm thì đâm, tiện gạt thì gạt.

Đôi dùi mang tên là Phi Hồn trảo, tuy gọi là trảo song chẳng có móng vuốt chi cả.

Song phương ác đấu với nhau một lúc, Yến Thiên Y quyết thắng, nên không lùi, dù đối tượng chống trả mãnh liệt.

Chàng luôn bám sát Mạnh Hạo, càng phút càng vào gần, cuối cùng chàng phóng sang một đường kiếm trúng trán Mạnh Hạo.

Máu phun ra, nhuộm đỏ vùng trán, máu chảy ròng ròng xuống mặt, xuống ngực áo.

Vết thương không trí mạng, y lùi nhanh nhưng vẫn còn đứng vững như thường.

Quắc đôi mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Yến Thiên Y như muốn ăn tươi nuốt sống chàng, không đợi Yến Thiên Y lướt tới, y vùng đôi Phi Hồn trảo tiến lên, quật khỏi thế công.

Dùng toàn công lực, y quăng trọn thân hình tới, như một hòn núi trốc gốc lao đi, dù cho đôi trảo có hệt đích, thì thân hình đó cũng đè bẹp đối tượng.

Nhưng, thân hình vừa bay được nửa đà, bỗng y nghe lạnh ở bụng.

Mũi kiếm của đối phương đã thọc trúng chỗ đó, kiếm thọc qua, y bay lại, kiếm và người cùng lao mạnh, ngược chiều, kiếm đâm thủng bụng y, trở ra sau lưng khỏi cần Yến Thiên Y phải dùng nhiều sức.

Kiếm thọc thủng bụng nhanh quá, y không nghe đau, song cảm thấy khí lực tiêu tan, thế công trở thành vô hiệu.

Rồi y rơi xuống như quả mít sứt cùi.

Đồng thời gian, y thấy tối tăm mặt mày.

Màn đêm đã buông trước mắt y, buông vĩnh viễn, y không còn trông thấy thế gian mà y đang sống.

Y đã sang bên kia thế giới rồi.

Yến Thiên Y nhẹ nhàng xách Mạnh Hạo đặt lên giường, nhìn thi thể y một chút, lắc đầu thở dài, lầm nhảm :

- Người chọn sai con đường đi, nên phải gặp tử thần sớm! Lỗi tại người, hãy nhận lấy số phận, đừng oán tránh ta!

Đảo mắt nhìn quanh gian phòng, xem có lưu lại dấu vết gì giúp đối phương truy ra thân phận chàng, chàng thôi tắt ngọn nến, mở cửa bước ra.

Chàng tiến đến dãy tịnh xá thứ hai, trong dãy này, có một gian dành cho Hoàng Đơn, vị Phó hội chủ Kim Cương hội.

Đèn trong phòng của Hoàng Đơn còn cháy, ánh đèn rạng sáng mờ mờ qua lớp giấy bôi của khung cửa sổ.

Đèn còn cháy, là Hoàng Đơn hoặc chưa ngủ, dù đêm đã khuya, hoặc y vừa giật mình tỉnh giấc.

Hoàng Đơn thức!

Y thức là Yến Thiên Y không thể áp dụng phương pháp cũ, phương pháp đối phó với Mạnh Hạo.

Chàng do dự. Nên tiếp tục hành động hay phải hoãn lại một ngày khác?

Chàng cần phải quyết định gấp, bởi đêm sắp tàn rồi.

Nhưng nghĩ mãi mà chưa có một chủ ý nào, bỗng chàng nhìn ra phía trước. Từ nơi một gian nhà, có tiếng mở cửa vọng đến tai chàng, rồi hai người từ bên trong bước ra, sóng vai nhau mà đi.

Gian nhà đó, là gian dành cho Hoàng Đơn.

Và trong hai người bước ra, có luôn Hoàng Đơn.

Yến Thiên Y lấy làm lạ, tự hỏi ngày chưa đến tại sao Hoàng Đơn thức quá sớm và đi đâu trong giờ này.

Chàng nom theo liền.

Hoàng Đơn và người nào đó đi được trăm bước, đến một khoảng đất trống, cạnh Tây Viên.

Trên khoảng đất trống, có đủ những dụng cụ luyện võ, hẳn là nơi Đại Sum phủ dành cho thuộc hạ luyện võ hằng ngày.

Hai người dừng chân tại khoảng đất trống.

Thoạt tiên, họ bắt đầu hô hấp, qua một lúc, họ tách nhau ra, đứng cách nhau độ trượng, mặt đối mặt, họ biểu diễn chiêu thức.

Đêm xuống nhanh quá, sương sớm buông nhiều, nhuộm màu bằng bạc do vàng đồng còn ẩn khuất dưới chân trời, phóng lên như dọ thám trần gian trước khi chường mặt để hoàn thành chu kỳ sáu khắc.

Yến Thiên Y thu hình trong đồng cảnh khô, ban đêm thì có thể ẩn nấp tại đó, chứ ban ngày thì dù con mèo nằm khoanh bên trong, người ta cũng phát hiện dễ dàng.

Khô cái, là chung quanh chẳng còn nơi nào nấp được, thành thử chàng miễn cưỡng chui vào đó.

Ngoài khoảng trống, hai người biểu diễn chiêu thức một lúc, rồi dần dần xấp lại gần nhau, cuối cùng thì họ quỳện vào nhau, không còn phân biệt người này với người kia nữa.

Họ kết hợp thành một khối, rồi cái khối đó hoặc xoay vùn vùn, hoặc tung lên, đáp xuống, dù chuyển tả, tràn hữu, vọt tới, thụt lui, luôn luôn họ xoắn tít với nhau không rời.

Thủ pháp của họ từ chậm biến nhanh, sau cùng thì quá nhanh, như điện chớp.

Thì ra, họ đang tập dượt với nhau, như hầu hết con nhà võ mỗi sáng sớm tinh sương đều tập luyện, vừa giữ gân cốt dẻo dai, cứng rắn, vừa ôn nhuần các môn đã học.

Đáng khen cho hai vị này, dù tuổi hơi cao, dù có danh lớn trên giang hồ, họ vẫn không chảnh mắng ôn tập công phu.

Phải, họ là những tay hữu danh trên giang hồ, vì Thiết Quân Tử Hoàng Đơn là vị Phó hội chủ Kim Cương hội, con người đó còn ai không nghe tên tuổi?

Mà người đồng tập dượt với Hoàng Đơn xem ra tài nghệ chẳng kém họ Hoàng lắm. Đương nhiên, y phải có hạng cao trong võ lâm, bất quá, Yến Thiên Y chưa nhận ra là ai vậy thôi.

Bây giờ chàng mới thức ngộ là Hoàng Đơn quả có thực tài, cái tài của y cao hơn chỗ tưởng của chàng nhiều.

Thu thập con người đó, tuy chẳng phải vất vả lắm, nhưng sự việc sẽ khó khăn hơn là đối phó với Mạnh Hạo nhiều.

Tuy nhiên, chàng không thuộc hạng người thấy khó rồi do dự, rồi bỏ qua dự định.

Đã chủ trương tiêu diệt hai tên cao thủ trong Kim Cương hội, thì dù sao chàng cũng phải tiếp tục hành động, chứ không thể dời lại một ngày khác. Mạnh Hạo đã bị sát hại rồi, đối phương sẽ gia tăng phòng bị, trong tương lai chàng sẽ khó có dịp thuận tiện thực hiện mưu đồ.

Nghĩ là làm.

Lập tức, chàng chui ra khỏi chỗ nấp, nhún chân tung mình lên không, vọt xéo tới cục trường, vừa đáp xuống vừa đánh ra một chưởng.

Hoàng Đơn đang mê mê giao đấu với người kia, thấy chàng đáp xuống, đồng thời xuất chưởng tấn công, tự nhiên phải giật mình, nhưng không hề sợ hãi, bởi y nghĩ có lẽ một đồng bọn nào đó, thức sớm như y, ra đây ôn tập công phu, thấy y cùng người kia giao thủ, nổi hứng lên, vào cuộc.

Lách nhanh mình qua một bên, tránh chiêu chưởng, Hoàng Đơn cao giọng hỏi :

- Vị nào vào cuộc đó vậy?

Hụt chiêu đầu, Yến Thiên Y lại nhảy lên, cao hơn ba thước, đồng thời hỏi thay vì đáp :

- Không hoan nghinh sao, lão Hoàng?

Rồi chàng lướt tới, vung chưởng tới tấp, chưởng ánh lọi không gian, phủ quanh mình Hoàng Đơn.

Hoàng Đơn vừa tránh vừa gắt :

- Đứng! Để cho người ta tập luyện công phu buổi sáng chứ! Phá chi mà ác ôn như vậy?

Người giao thủ trước đó với Hoàng Đơn, đã rút ra khỏi vòng chiến, đứng nhìn vào cuộc, đưa tay lau mồ hôi trên trán, cười thốt :

- Chắc là cái lão tiểu quỷ họ Tư đó, Hoàng phó hội chủ ơi!

Yến Thiên Y càng lúc càng đánh rát, làm cho Hoàng Đơn xính vính, thiếu điều chống trả không nổi.

Yến Thiên Y càng lúc càng đánh già, cuối cùng chàng lại rút đoản kiếm ra, sử dụng luôn.

Người bên ngoài reo cười ha hả tiếp :

- Lão Tư ơi! Ê chề lắm đấy nhé, người ta tay không, sao mình lại dùng kiếm? Bằng hữu hay được hân là cười chê ghê lắm!

Nhưng nhận ra đối phương có đầu pháp lạ kỳ, Hoàng Đơn kêu lên :

- Tư Diên Tông! Tư huynh đánh cái chi mà quái dị thế? Những chiêu đó, có khi nào Tư huynh dùng đến đâu? Sao bây giờ lại giờ ra?

Yến Thiên Y không đáp, cứ vung kiếm ráo riết.

Một đường sáng lóe lên, Chiêu Nhật đoản kiếm bay sang, rọt tét một vết nơi đầu vai tả của Hoàng Đơn.

Hoàng Đơn hét :

- Ngươi đùa hay đánh thật đó, họ Tư?

Vì đứng cách xa ca, ngoài một trượng, và sương sớm rơi nhanh, phủ đầy dày, người bên ngoài không trông thấy rõ ràng Hoàng Đơn thọ thương, cứ tưởng đầu y không thích đùa nên sanh giận, bèn cất tiếng dằn giải :

- Đùng nóng chứ, Hoàng phó hội chủ? Cùng là huynh đệ với nhau, cứ mỗi sáng mà có đông người quây quần tập luyện mới hăng say. Giá như Tư huynh chọc phá mãi, Phó hội chủ không thích, thì nhảy ra ngoài đi, nhường cho huynh đệ.

Nhưng Hoàng Đơn hét :

- Ngươi đùa ác, thì ta phải trả ác, cho ngươi biết tay ta!

Thì ra, người bên ngoài cứ đinh ninh là Tư Diên Tông đang giao đấu với Hoàng Đơn.

Tư Diên Tông là Đường chủ Tiền đường, ngoại hiệu là Hoàng Long Thủ, một nhân vật rất có hạng trong Đại Sum phủ.

Và người ngoài đó, chẳng ai khác hơn là Tào Quảng Toàn, ngoại hiệu Liệt Hỏa Kim Hoàn.

Bên trong, Hoàng Đơn vừa buông dứt câu nói, liền giờ ngay tuyệt kỹ ra tấn công.

Tuyệt kỹ của y, Toái Đảnh chưởng pháp, gồm tám thức.

Tào Quảng Toàn lại kêu lên :

- Đùng, Phó hội chủ! Sao lại dùng độc thủ? Rủi ra thì sao?

Hoàng Đơn rít lên :

- Cầm cái mồm của ngươi lại đi! Hắn đâu có phải là Tư...

Trong vầng chưởng ánh của Hoàng Đơn, Yến Thiên Y lòn qua, tràn lại, thoát hụp mình, thoát tung cao, lừa díp thuận tiện, thọc sang một nhát kiếm.

Mũi kiếm trúng đích, đâm từ dạ dưới của Hoàng Đơn trở ra sau lưng.

Nhất kiếm đi nhanh, mừng tượng đâm thủng bụng y mà y không hay biết. Trúng mũi kiếm đó, dù y có là thánh cũng không sống sót nổi.

Nhưng y không ngã, vì đang ở trong tư thế đứng tấn vững chắc.

Lúc đó, y đang đưa lưng về Tào Quảng Toàn, còn Yến Thiên Y thì rút kiếm ra rồi, lùi lại xa xa, cách hơn trượng.

Cuộc đấu dừng.

Hoàng Đơn bất động.

Tào Quảng Toàn hừ một tiếng gọi :

- Phò hội chủ! Không được nữa thì thôi có sao lại giận? Làm gì mà làm làm, li li như thế?

Hoàng Đơn vẫn bất động không đáp.

Tào Quảng Toàn lại hừ một tiếng bước tới, lại gần hơn. Y càng đến gần Hoàng Đơn thì càng xa Yến Thiên Y, đưa lưng về Yến Thiên Y.

Rồi y đưa tay đập nhẹ lên đầu vai của Hoàng Đơn.

Bất giác, y giật mình, nghe bàn tay ươn ướt. Máu! Y sùng sốt.

Song, y càng sùng sốt hơn nữa, là cái đập nhẹ tay lên đầu vai của Hoàng Đơn làm Hoàng Đơn ngã chúi tới, ngã rồi nằm bất động luôn! Y nhìn xuống, thấy máu đông thành vũng dưới chân Hoàng Đơn.

Biến sắc mặt, y quay đầu lại.

Yến Thiên Y đã mất dạng, chẳng rõ từ lúc nào.

Tĩnh ngộ, y lập tức phóng chân đuổi theo, vừa chạy vừa hét :

- Súc sanh! Ngươi có chạy đằng trời cũng không khỏi tay ta!

Y la hét vang rần, làm kinh động bọn phòng vệ quanh đó, chúng kéo nhau chạy đến rần rần.

Tất cả đều sùng sốt trước cảnh tượng thê thảm.

Họ càng hoảng hồn hơn, khi có người kêu la inh ỏi là phát hiện ra Mạnh Hạo đã bị ám sát trong phòng.

Nhưng tất cả chẳng phải là những kẻ bàng quang, sau phút giây kinh hoàng, họ nhớ đến nhiệm vụ, họ cùng hét lên một tiếng vang dội, cùng phóng chân chạy đi, vài ba người một phía, họ chạy đi khắp mọi phía tìm hung thủ.

Hung thủ như cánh chim bông, vút tận ngàn xanh, như bóng ma theo bóng đêm tàn về âm cảnh, còn lâu lắm họ mới tìm được, nếu có thể tìm được.

Tìm không được hung thủ, thì làm sao biết được lai lịch, thân phận của hung thủ?

Không biết lai lịch hung thủ thì làm sao truy ra động cơ thúc đẩy hung thủ bạo hành?

Xem ra, hung thủ thừa tài chọc trời khuấy nước, vào ra Đại Sum phủ như chỗ không người.

Chính điểm này làm cho nhân thủ trong phủ phải ngán, cho nên tuy chạy đi khắp nơi truy tầm, song một số hy vọng không gặp hung thủ, còn một số khác tự hỏi, giả như gặp rồi, làm cách nào bắt hung thủ đây?

Hay họ lại phải chịu chung số phận của Lý Từ Kỳ, của Sử Viêm Vượng, của Hoàng Đơn, của Mạnh Hạo?

Giờ đây, Kim Cương hội bị tổn hại nhân thủ rồi, họ tình nguyện tham gia cuộc truy tầm, tham gia luôn cuộc canh phòng trong phủ.

Trong ngày đó, Lạc Mộ Hàn liên tiếp mở ba cuộc hội thương cùng quần hùng, song không đi đến kết luận nào khả dĩ ứng phó với tình hình được.

Yến Thiên Y được Tôn Văn Đình sai phái mang tế phẩm đến tịnh xá, chuẩn bị nhập liệm thi thể của hai nạn nhân.

Nhìn hai xác chết, chàng trầm nghĩ, giang hồ là chốn đấu tranh ác liệt hơn mọi giới, hôm qua còn đó, hôm nay đã biến thành ma, thế mà người ta không ngừng tranh đấu, người ta thích chiến hơn hòa!

Chàng tự thán, hôm nay mình mang đồ phúng điếu cho kẻ kia, trong tương lai, ai sẽ mang đồ phúng điếu lại cho chàng?

Chương 33: Con tim rung động

Trông nay, suy sau, Yến Thiên Y nghe lòng man mác băng khuâng, tâm tư vương nhẹ niềm u buồn điệu vợi...

Với tâm trạng đó, chàng lững lờ cất bước trở về phòng.

Đi ngang qua Tây Viên, chàng bất gặp Lạc Chân Chân tại đó, mừng rỡ nàng đang chờ ai, thần sắc như uất, như sầu.

Nàng đang ở trong giàn hoa, nơi mà hôm qua Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vương ngồi đàm đạo trước khi gặp chàng.

Thoáng giật mình, chàng đi nhanh đến nơi.

Vừa trông thấy chàng, Lạc Chân Chân vụt đứng lên, vẻ sầu tư tan biến liền.

Nàng hấp tấp bước tới, vừa mừng, vừa cự nự :

- Tiểu Lang! Ngươi đi đâu mà biệt tăm, biệt dạng hử? Mãi đến bây giờ mới trở lại?

Yến Thiên Y đứng lại, xuôi tay, ngơ ngác hỏi :

- Đại tiểu thư tìm tiểu nhân?

Lạc Chân Chân nổi giận :

- Không tìm ngươi thì tìm ai? Ta có đến phòng quân sự, Tôn tổng quản cho biết là sai ngươi mang đồ vật gì đó đến tịnh xá. Ta biết, khi trở về, thế nào ngươi cũng đi ngang qua đây, nên ta chờ. Ngờ đâu, ta chờ mãi chẳng thấy ngươi, thành ra ta nóng nảy vô cùng. Mang vật gì đến đó, xong rồi thì trở về ngay chứ, sao ngươi còn dãn dã làm chi mà lâu quá vậy? Hay là ngươi có đi đâu nơi nào khác nữa?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đâu có đi nơi nào khác, đại tiểu thư! Tiểu nhân chỉ đến linh đường, rồi ở đó một lúc thôi, thành ra lâu như thế. Tiểu nhân đâu có ngờ đại tiểu thư cần dùng đến tiểu nhân mà trở về gấp?

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Ngươi nói sao ta hay vậy, chứ ai biết được trong bụng ngươi chứa quỷ, chứa ma gì?

Yến Thiên Y hỏi :

- Đại tiểu thư tìm tiểu nhân để...

Bỗng Lạc Chân Chân thức ngộ là mình thiếu dè dặt trong ngôn từ, nên thẹn đỏ mặt, vội quay đầu, đằng hắng mấy tiếng, lấy lại bình thường. Tuy bên ngoài có vẻ thản nhiên, song con tim nàng đập rộn rã lên, hơi thở gấp rút.

Nàng nhận thấy, tình cảm của nàng đối với Trương Tiểu Lang như thể biến mất rồi, tình cảm đó đi quá mức một tiểu thư dành cho gã nô bộc.

Nhưng, sự chuyển biến đó gây bối rối, xúc động, ngây ngất, bàng hoàng nơi nàng. Ấn ước có chút gì thích thú.

Nàng hiểu, sự biến thể này là một biến cố quan trọng, biến cố đó đưa những gì bình thường thành phi thường.

Chẳng hạn, từ tình cảm giữa chủ và tớ, nàng chuyển sang giai đoạn, thơ thơ đối với đệ...

Không! Hơn thế kia. Thơ với đệ thì cũng thường, còn tình cảm mới mẻ này xem ra đậm đà, ấm dịu hơn nhiều.

Một thứ tình cảm nặng trĩu niềm xuân.

Nàng không nói gì, song ánh mắt của nàng đủ bù vào sự im lặng.

Yến Thiên Y phát hiện ra sự thay đổi nơi nàng, chàng hết sức hoang mang.

Trong tình cảnh này, chàng phải đối xử làm sao với nàng đây? Dù sao thì chàng vẫn còn là một Trương Tiểu Lang kia mà!

Trương Tiểu Lang thì có tư cách gì đề cập đến chuyện tâm tình với nữ thiếu chủ?

Chàng đánh trống lảng, xoa xoa hai tay vào nhau, cười hì hì, thốt :

- Tiểu nhân ngu ngốc hết sức vậy đó, đại tiểu thư. Lắm lúc tiểu nhân muốn nhờ đại tiểu thư khai đạo cho, nhưng chưa gặp dịp nào thuận tiện...

Lạc Chân Chân cười nhẹ :

- Thôi đi, đừng làm bộ làm tịch nữa, ai biết được ngươi giả vờ hồ đồ hay thực sự hồ đồ?

Yến Thiên Y vội chối :

- Trước mặt đại tiểu thư, khi nào tiểu nhân dám đóng kịch? Đại tiểu thư nghĩ oan cho tiểu nhân quá!

Lạc Chân Chân bật cười sảng sặc :

- Thôi được rồi, mình bỏ qua việc đó đi. Này Tiểu Lang, linh đường có chi đáng xem đâu mà ngươi lưu luyến đến độ quên trở về? Chẳng lẽ ngươi thích ngắm cảnh tang tóc thê thảm?

Yến Thiên Y đáp :

- Chưa tiện bỏ ra về thì tiểu nhân phải ở lại, chứ nào phải lưu luyến gì cảnh buồn, đại tiểu thư? Đối với tiểu nhân, sống hay chết cũng thế thôi, chết là một cuộc ra đi, quen biết nhau thì động niệm hoài luyến, không quen biết nhau thì cảm như một đồng loại tròn duyên phận luân hồi, người ta trước, mình sau, ai ai cũng phải qua cầu một lần, thì qua một lần, thì quan trọng hóa sự tình làm chi cho nhọc? Huống chi, người chết đó, không đồng giai cấp với tiểu nhân, thì ý niệm gì phát sinh nơi tiểu nhân, đến độ phải tha thiết bi hoài?

Lần thứ nhất, Tiểu Lang luận về sự đời!

Có hơi hênh chảnh, khi nêu lên tư tưởng đó?

Lạc Chân Chân nhìn sững chàng, không tưởng là một gã tiểu gia nô lại thân nhiên bình luận sự tồn vong của một kiếp người! Một kẻ mộc mạc chất phác có thể có tư tưởng như vậy chăng?

Chùng như thức ngộ sơ hở của mình, Yến Thiên Y bỏ tức :

- Ngày trước, tại nhà quê, tiểu nhân thường nghe một vị tú tài luận đàm thế sự nhân tình, nghe mãi rồi nhiễm taint luôn, nên hôm nay bất ngờ mà nói năng hơi ngông cuồng một chút, xin đại tiểu thư đừng cười cho. Thực ra, hạng người như tiểu nhân thì làm gì thấu triệt được triết lý của tử sanh? Và làm sao khỏi buồn trước cái chết, làm sao tránh được tham sanh?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Ngươi rất thông minh, Tiểu Lang. Ngươi như hòn ngọc nguyên hình, chỉ cần có thợ khéo trau chuốt, là có giá trị liên thành.

Yến Thiên Y chụp díp, buông luôn :

- Cho nên, tiểu nhân hy vọng được đại tiểu thư thường chỉ giáo cho luôn, để trở thành một con người hữu dụng trên đời!

Chợt nhìn chàng nghiêm chỉnh, Lạc Chân Chân nhấn mạnh từng tiếng :

- Tiểu Lang! Ta có cảm tưởng, ngươi chẳng phải là Tiểu Lang!

Yến Thiên Y cười khan :

- Tiểu nhân chẳng phải là Tiểu Lang, thì là ai, hờ đại tiểu thư?

Chàng nghe con tim đập mạnh.

Chẳng lẽ nàng đã thấy điểm gì khả nghi nơi chàng?

Lạc Chân Chân đáp :

- Ta từng quan sát ngươi, tìm hiểu ngươi, nhận thấy ngươi không thuộc hạng người thấp kém đến độ cam số phận gia nô. Con người của ngươi dưới mắt ta, phát huy một ánh sáng kỳ diệu, thứ ánh sáng quyết không hề có ở giai tầng hạ tiện! Khí chất của ngươi bộc phát rõ rệt, thứ khí chất cao vời, hoa mỹ, chỉ huy chứ chẳng phải hạng tùy sai thuộc hạ. Ta không tin ngươi là một tiểu nhân. Tiểu Lang, hãy nói cho ta biết, thật sự ngươi là ai?

Yến Thiên Y giật mình.

Cố nén con khích động, chàng phân trần :

- Đại tiểu thư! Tiểu thư thích đùa với tiểu nhân quá! Tiểu Lang là Tiểu Lang, khi nào lại là người khác? Xin tiểu thư từ nay đừng nói thể nữa, mà sanh ra dị nghị, có hại cho tiểu nhân! Mất việc làm tại đây, tiểu nhân sẽ khổ sở, mà mẹ già sẽ lâm vào cảnh khốn cùng. Nào phải dễ dàng mà kiếm được chén cơm manh áo, tiểu thư? Tiểu thư nói mà làm cho tiểu nhân cũng có cảm tưởng là mình siêu phàm mất!

Rồi chàng hỏi :

- Đại tiểu thư tìm tiểu nhân, có vẻ hồi hả thế, chắc là có việc gì cần phân phó?

Lạc Chân Chân mỉm cười :

- Chẳng có việc gì cả, ta thấy buồn buồn, nên tìm người nói chuyện giải khuây vậy thôi.

(mất 2 trang, quyển 6 trang 38-39)

có nói, hung thủ võ công cực cao, dù cho hai người hợp sức vị tất đánh bại được hẳn.

Yến Thiên Y tỏ vẻ không tin :

- Tiểu thư nói thế, chứ trên đời này làm gì có kẻ thừa tài áp đảo nổi Tào đại gia và Hoàng phó hội chủ?

Lạc Chân Chân tiếp :

- Cũng có lý, song ta dặn người, đừng đem những lời phê bình đó nói lại với ai nhá! Bép rếp cái lỗ miệng là người có hại, chứ chẳng ích lợi gì, người ta sẽ chú ý đến người đấy. Một gã tiểu gia nô có tư cách gì mà luận võ công của khách giang hồ chứ? Từ nay, hãy thận trọng!

Yến Thiên Y cúi đầu :

- Tiểu nhân hiểu!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Hiện tại, gia gia đang tức uất vô cùng, nên không kềm hãm được tánh tình, thường giận dữ một cách vô lý. Lão nhân gia phát thệ, bằng mọi giá, phải báo cho kỳ được mối thù của Hoàng Đôn. Đại Sum phủ giờ đây cầm như xáo trộn đảo điên hoàn toàn, mọi sinh hoạt bình thường như đình trệ hẳn và tất cả mọi người dồn nỗ lực vào công cuộc phục thù! Để tự bảo thân, người nên an phận thủ thường, đừng lạm bàn vu vơ đến sự việc của người ta!

Yến Thiên Y vờ sợ hãi :

- Tiểu nhân sẽ không tiếp cận với ai, tiểu nhân sẽ tránh mọi cuộc tập họp, như vậy không ai lưu ý đến mình.

Chàng hỏi :

- Nhưng hung thủ là ai hở, đại tiểu thư? Mình có tìm được manh mối gì chưa?

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Chưa có manh mối gì cả. Có người hồ nghi Thanh Long xã chủ động công cuộc này, nhưng nào có chứng cứ gì đâu mà đề quyết cho người ta? Hiện tại, ai ai cũng hoang mang!

Vừa lúc đó, có tiếng gọi từ xa vọng lại :

- Chân muối! Chân muối!

Lạc Chân Chân trầm gương mặt, cau nhàu :

- Âm hồn hiện lên rồi đó! Rõ khổ cho ta! Đi đâu cũng không tránh khỏi quỷ bám theo.

Thình âm đó là của đại công tử Chương Phàm.

Y còn cách gần hoa hơn trượng, thế mà y cất tiếng cười ròn, vừa cười vừa thốt :

- Chân muối ở đây à? Báo hại ngu huynh chạy tìm khắp nơi, mồ hôi đầm ướt cả y phục đây nào! Nghĩa mẫu bảo ngu huynh chạy đi tìm Chân muối về dùng điểm tâm, có thứ bánh gì đó ngon lắm, thứ mà Chân muối thích ăn nhất.

Vừa chạy tới, chợt thấy Yến Thiên Y, y sững sờ, lạnh mặt, “hừ” một tiếng :

- Ý! Tiểu nô tài! Ngươi ở đây làm gì?

Yến Thiên Y lễ phép đáp :

- Tiểu nhân đến đây để báo công tác do đại tiểu thư giao phó. Bây giờ tiểu nhân xin rút lui.

Lạc Chân Chân nổi giận :

- Ngươi ở lại đó, không việc gì mà phải sợ hãi người ta. Thử xem lần này hán dám giờ trò thô bạo đối với ngươi như lần trước nữa hay không cho biết?

Chương Phàm vội cười vuốt :

- Ngu huynh nể mặt Chân muội, sẽ lờ đi cho hán. Chân muội đừng giận chứ!

Lạc Chân Chân trầm giọng :

- Hán có làm gì công tử đâu, mà lờ với chẳng lờ? Công tử không có quyền nói tiếng đó.

Chương Phàm thờ dãi :

- Hà tất phải nói như thế, Chân muội! Trước mặt kẻ thấp hèn, Chân muội dùng lời nặng nề với ngu huynh làm chi? Ngu huynh tự xét, chưa làm gì đắc tội với Chân muội mà! Dù sao, thì mình cũng nên dành cho nhau một chút tình huynh muội mới phải. Giả như ngu huynh có hèn, thì cũng không đến nỗi hèn hơn bọn gia nô!

Lạc Chân Chân buông xẵng :

- Chưa chắc!

Chương Phàm biến sắc mặt, sôi giận bùng bùng :

- Tiểu nô tài! Hễ có ngươi là Chân muội nổi nóng với ta. Ngươi có cút đi nơi khác cho ta nhờ không? Ngươi chớ giáo huấn phải không? Ngươi là cái thứ ngu xuẩn mù quáng không thể tưởng nổi!

Yến Thiên Y quýnh quýnh, hấp tấp đáp :

- Phải! Phải! Tiểu nhân xin đi ngay!

Lạc Chân Chân gắt :

- Mặc kệ hán! Ngươi đứng lại đó cho ta.

Yến Thiên Y năn nỉ :

- Đại tiểu thư cho phép tiểu nhân đi. Trận đòn trước còn làm cho tiểu nhân ê mình đây, nếu để bị đánh nữa, thì mất mạng đấy.

Lạc Chân Chân không nói gì, quay mình bước đi.

Chương Phàm thất thểu theo sau, cũng chẳng dám nói gì.

Yến Thiên Y thờ phào, rồi chàng lững thững bước đi, hướng về phòng quản sự.

Nhưng, chàng chưa đi được mấy bước, từ trong khu rừng cạnh đó Tùng Triệu phi thân vút ra, về hấp tấp thấy rõ.

Yến Thiên Y hỏi :

- Có việc gì đó, phải không?

Tùng Triệu chưa kịp đáp, hỏi lại :

- Việc sớm mai này, do đại hiệp gây nên?

Yến Thiên Y gật đầu.

Tùng Triệu trở mặt, nhìn sững chàng, quên hết dè dặt.

Yến Thiên Y mỉm cười, thốt :

- Lão đệ lại kém định lực nữa rồi đó nhé! Sao lại nhìn tại hạ cách đó? Phải biết chung quanh chúng ta, có những cặp mắt hoặc ẩn trong bụi cây, hoặc

nấp trên tầng rộng, mình tuyệt đối không nên để bị phát hiện một điểm gì khiến chúng nghi ngờ.

Rồi chàng hỏi :

- Có việc gì quan trọng mà lão đệ hồi hã đi tìm tại hạ?

Tùng Triệu đáp :

- Phủ Tông đã phát hiện ra sự thất tung của Lạc Chí Ngang rồi. Hay đúng hơn, lão bắt đầu chú ý đến sự vắng mặt của con trai lão và đang tìm hiểu hần đến địa phương nào.

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Lão biết càng sớm càng hay.

Tùng Triệu hỏi lại :

- Đại hiệp định tỏ rõ thật với lão ta?

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Phải! Mình nói trước, có lợi hơn là để lão truy cứu ra manh mối.

Tùng Triệu chớp mắt :

- Đại hiệp đánh ván bài này với tất cả vốn liếng! Nguy hiểm quá, đại hiệp ơi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Biết nguy cũng phải làm, bởi không còn cách nào hơn. Bất quá mình thận trọng thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Rồi chàng khoát tay bảo Tùng Triệu ly khai gấp, không để cho người trong phủ bắt gặp y đứng nói chuyện với chàng.

Chàng lững thững trở về phòng quân sự.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Gan sắt song dạ mềm

Trong khi Đại Sum phủ nhón nháo khăn trương, hoang mang hỗn loạn, Yến Thiên Y trở về vị trí Tiểu Lang, làm mọi việc vặt, đều đều.

Suốt bảy hôm liền, chàng bất động, nhưng Đại Sum phủ vẫn còn sôi động với sự canh phòng chặt chẽ.

Chàng muốn để đối phương khăn trương hơn, hoang mang hơn, rồi khi tinh thần căng thẳng cực độ, đối phương phải mệt mỏi, phải lo cảnh giác, lúc đó, dù muốn dù không, hệ thống tuần sát cũng phải lỏng lẻo ít nhiều.

Và, chính là lúc chàng tái diễn thảm cảnh, cảnh thứ tư sau một vụ bắt cóc và hai vụ ám sát.

Đối phương mệt mỏi, sự phản ứng phải mất đi ít nhiều bén nhạy, chàng dễ dàng hành động hơn.

Hiện tại Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn đã xác định là đưa con trai của lão thất tung thực sự.

Bởi hần đã vắng mặt đúng chín hôm rồi, chưa bao giờ hần vắng mặt tại nhà lâu như thế.

Tuy nhiên, lão không thể quyết định là con trai lão rơi vào tay ai.

Có một giả thuyết khác, về sự thất tung của Lạc Chí Ngang, là hần tự tiện ly khai gia đình.

Nhưng, giả thuyết này vừa được nêu lên là lão bỏ ngay, bởi lão thừa hiểu chẳng bao giờ Lạc Chí Ngang tự bỏ nhà ra đi một cách âm thầm như vậy.

Lý do gì chứ?

Phụ mẫu nuông chiều, gia nhân cung phụng, bằng hữu hoan nghinh, lại thừa tiền, lại mạnh thế, thì hán còn bỏ đi đâu nữa.

Nơi nào mà hán được thỏa mãn hơn ở đây, thỏa mãn trên mọi phương diện?

Sầu con, hận địch, Lạc Mộ Hàn như mất bình tĩnh, tánh khí sanh ra bất thường, người trong phủ hết sức sợ hãi trước một chủ nhân buồn vui bất nhất.

Mà các bằng hữu cũng trầm ngâm, dè dặt. Ít ai dám tiếp cận với lão.

Đóng vai kẻ bàng quan, căn cứ theo tình hình, Yến Thiên Y nhận thấy trong một sớm một chiều thôi, chứ không lâu hơn, chàng sẽ có cơ hội hạ thủ lần thứ tư.

Hiện tại, chừng như kế hoạch đại tấn công Thanh Long xã được tạm thời hoãn lại, tuy Đại Sum phủ đã chuẩn bị điều đó thật chu đáo. Một lực lượng hùng hậu sẵn sàng xuất phát chiến dịch bất cứ lúc nào, song bao nhiêu việc dồn dập xảy ra trong vòng chín mười ngày nay, bắt buộc họ phải dời hạn kỳ tấn công.

Họ dự cảm là những bất hạnh xảy ra trong Đại Sum phủ phải có liên quan đến chiến dịch, và rất có thể nhiều bất hạnh khác đón chờ họ trong chiến dịch này. Không ai muốn bất hạnh xảy đến cho mình, do đó ai ai cũng tán đồng sự dời hạn kỳ đến một ngày khác.

Cả đến số người chủ chiến, hiếu động, cũng dậm ra thận trọng, không còn chủ trương đánh mạnh, đánh gấp nữa.

Người ta không hiểu bất hạnh từ đâu đưa đến, ai ai cũng đoán mò, có kẻ cho rằng Thanh Long xã chủ động, nhưng không nắm được bằng cứ, thì rốt cuộc chẳng ai dám quả quyết như thế nào cả.

Trong số những người nghi ngờ Thanh Long xã chủ trương các vụ ám sát, có vị Phủ Tòng Đại Sum phủ Trung Châu Tề Lạc Mộ Hàn, và vị Đệ tam kiểm khách trong nhóm Đại Địa thập kiểm, tên Chương Sâm, ngoại hiệu Quan Luân.

Họ nghi, mà họ không tìm được bằng chứng, thành ra họ bực tức vô cùng.

Là việc quan trọng, họ cần phải có chứng minh chính xác, chứ không thể suy đoán suông, mà nếu đoán sai thì hậu quả sẽ tai hại vô lường, ngoài ra, giang hồ sẽ cười chê là họ nông nổi.

Chiến dịch Sở Giác Lãnh, tạm đình, họ chuyển hướng hành động sang công cuộc truy tầm Lạc Chí Ngang.

Theo người trong Đại Sum phủ thì, chỉ cần Lạc Chí Ngang còn sống sót thôi, kẻ bắt cóc hán phải có ý đồ sao đó và không lâu lắm, sẽ liên lạc với họ để thương lượng.

Rồi lần lượt mấy vị hảo thủ nữa, bị hạ sát một cách bí mật, cũng như trường hợp của Sử Viêm Vượng, Lý Tử Kỳ, Mạnh Hạo, Hoàng Đơn.

Người ta quay đầu về công cuộc truy tầm hung thủ, lơ đi việc tra cứu sự hạ lạc của Lạc Chí Ngang.

Yến Thiên Y dự định, sau khi hạ sát một số người xong, chàng sẽ cho Đại Sum phủ biết số phận của Lạc Chí Ngang.

Bây giờ, đối tượng của chàng trong lần ám sát kế tiếp là Công Tôn đại nương.

Công Tôn đại nương là một danh từ mà giang hồ gán cho bà, chứ tên thật của bà là Công Tôn Mạt Sầu. Bà vào trạc ngũ tuần, nhưng khéo giữ dung nhan nên trông như một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi. Phải nhìn nhận bà có vẻ đẹp tuyệt vời.

Bà sống đơn độc một mình.

Không ai biết trước kia, bà có lấy chồng hay không, và có thì chồng bà là ai?

Cũng không ai hiểu lai lịch, thân thế của bà vì bà có hành tung rất bí mật. Thờ thường bà ở đâu, nơi nào bà hay đến, đến để làm gì, tuyệt nhiên người ta không thể biết.

Từ ngày xuất đạo, bà lắm phen chạm trán với cao nhân dị khách, song chẳng một ai giao thủ với bà mà sống sót được, do đó cái danh của bà càng ngày càng lẫy lừng, người ta càng ngày càng sợ bà, không dám gần bà.

Hầu như bà không có bằng hữu.

Tóm tắt, dung mạo của bà thì hiền, nhưng tâm thì cực kỳ độc ác.

Riêng Yến Thiên Y hiểu rõ bà hơn ai hết, về võ công, môn học tối cao mình của bà là thuật khinh thân, ngoài ra chàng còn biết bà học nghệ với nhân vật nào.

Sư phó của bà chẳng ai khác hơn là trọng phu của bà, hay nói một cách khác, trọng phu của bà là sư phó của bà. Nhân vật đó là một quái kiệt lừng danh thuở trước, vì chán kiếp sống giang hồ, nên quy ẩn chốn lâm tuyền, và mất đi từ hai mươi lăm năm trước.

Trọng phu của bà là Chung Nhạn Ảnh, ngoại hiệu Hải Thiên Phi Hồng, một tay đệ nhất khinh công thời trước.

Chồng là tay tài giỏi, tự nhiên vợ cũng được truyền thọ ít nhiều, hướng chỉ Chung Nhận Ảnh lại tận tâm đào tạo cho vợ.

Hai mươi lăm năm! Một thời gian bằng một phần tư thế kỷ, dĩ nhiên không ngắn, và khách giang hồ còn mấy kẻ nhớ đến việc xa xưa?

Cũng nhờ giao thiệp rộng mà Yến Thiên Y có dịp được nghe đồng đạo võ lâm đề cập đến bà.

Không ngờ, chàng lại gặp bà, ngay trong Đại Sum phủ!

Quả là một đại bất hạnh cho Công Tôn đại nương, bất hạnh vì gặp Yến Thiên Y dưới cái lốt Trương Tiểu Lang, bất hạnh vì được chàng chọn làm một trong những mục tiêu cần hủy diệt.

Thừa hiệu bản lãnh của Công Tôn đại nương như thế nào, Yến Thiên Y tin chắc là mình thành công, cho nên, chiều hôm qua, khi chàng mở miệng xin với Tôn Văn Đình, thay A Quý ra phố sáng nay để mua thức ăn điểm tâm về cho lão.

Lão thích dùng thứ bánh bao nhân bào ngư, và trong phố thì chỉ có một hiệu bán, và nếu không đến thật sớm, thì đừng có ai hòng mua được thứ bánh đó.

Khô cái, khi nào không có thứ bánh bao đó, thì Tôn Văn Đình bỏ luôn bữa điểm tâm, và lão cau có gắt gỏng liền miệng.

Bình thường, chính A Quý được giao phó cái việc mua bánh, nhưng gã lại ham ngủ, đã mấy lượt gã ngủ quên, báo hại lão phải nhịn thèm, chịu đói.

Yến Thiên Y tự muốn làm thay A Quý, chàng lại mẫn cán, siêng năng, tự nhiên Tôn Văn Đình phải hân hoan, lão chấp thuận liền.

Canh năm vừa điểm, chàng mắt nhắm, mắt mở ra khỏi phủ.

Dưới lớp y phục xóc xếch qua một đêm lẫn lộn trên giường của chàng đó, có ai ngờ lại có một thanh đoản kiếm giấu kỹ?

Ra khỏi phủ rồi, chàng đi nhanh đến hiệu bánh, mua xong, trở về, nhưng không theo lối cũ, mà lại vòng qua phía nam.

Nơi đây, có cửa hậu, trong cửa hậu là một khu vườn hoa.

Về phía này, có tường cao bao bọc, song Yến Thiên Y không vượt tường vào, bởi chàng biết, bên trong cứ cách mười thước là có hai tên phòng vệ đứng canh, ngoài ra còn có những cơ quan mai phục rải rác, nếu vượt tường mà vào thì thế nào cũng bị phát giác.

Chàng không thể để hành tung bại lộ.

Do đó, chàng đi ngay lại cửa.

Cửa, dĩ nhiên đóng kỹ, then cài kỹ.

Do Tùng Triệu mách cho biết đêm qua, chàng hiểu, hiện tại có người túc trực bên trong cửa, người này là Mã Đại Tân, ngoại hiệu Khoái Dao, một phủ vệ thuộc Hậu đường.

Chàng gõ cửa, nhẹ nhẹ.

Bên trong có tiếng cầu nhàu hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đây, Mã gia! Tiểu nhân là Trương Tiểu Lang, tiểu nhân nhận được âm thỉnh của Mã gia!

Mã Đại Tân rút chốt cửa, hé cánh, nhìn ra, nhận đúng là Trương Tiểu Lang, bèn xô cửa cho Yến Thiên Y vào, rồi đóng cửa lại, cài then kỹ.

Đoạn y hỏi :

- Người đi đâu mà giờ này mới trở về?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đi mua bánh bao loại đặc biệt, Tôn tổng quân sai tiểu nhân đi mua, rồi do ngã hậu mà vào, trao mấy chiếc bánh cho Mã gia dùng!

Mã Đại Tân hừ một tiếng :

- Cái lão Tôn sao bỗng dừng lại biết điều như thế?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Tôn tể tướng sai tiểu nhân đem bánh chữ thực ra biếu bánh không phải là do ý Tổng quản. Chính Phủ Tòng thấy mấy hôm sau này, các vị phủ đệ vất vả quá, nên hôm qua có dặn Tổng quản, bắt đầu từ nay, cứ mỗi sáng sớm phải sai người mang đến cho các vị một vài thức ăn điểm tâm dùng tại chỗ.

Mã Đại Tân ạ một tiếng :

- Thì ra là vậy. Chủ yếu chính là do ý của lão Tôn thì thật sự quái dị! Cái lão ấy, dù cho bọn ta có đói rã ruột tại đây, cũng chẳng buồn cau mày, nói biếu bánh!

Yến Thiên Y cười hi hi :

- Cái đó thì... thì... tiểu nhân không được biết.

Mã Đại Tân lại hỏi :

- Sao người không do cửa trước mà vào, lại do ngõ này?

Yến Thiên Y giải thích :

- Cửa trước có bốn vị luân phiên trực, mà các vị đó thì tiểu nhân không quý mến bằng Mã gia. Nếu tiểu nhân do cửa trước vào, thì họ đón chặn ăn hết bánh đi, còn đâu cho tiểu nhân mang đến cho Mã gia? Cho nên, tiểu nhân quyết định vào đây, gặp Mã gia trước, để cho Mã gia ăn bằng thích, còn thừa lại bao nhiêu, tiểu nhân sẽ mang đến cho các vị ấy.

Mã Đại Tân lòng mát rượi, thốt :

- Người tốt quá, Tiểu Lang. Ta hứa sẽ tìm dịp cất nhắc người lên địa vị khá hơn một chút, cho người nhờ tắm thân! Tội nghiệp, người khổ nhọc quá mà đồng lương lại chẳng được bao nhiêu!

Yến Thiên Y vờ xúc động :

- Đa tạ Mã gia.

Mã Đại Tân nhìn chiếc hộp đựng bánh, thấy nhỏ quá, cầu nhàu :

- Con mẹ nó, cái hộp bao lớn đó, đựng được mấy cái bánh chữ? Lại mang cho cả năm người ăn! Mỗi người chỉ được một miếng hả?

Yến Thiên Y thốt :

- Thì Mã gia cứ ăn hết cũng chẳng sao, tiểu nhân sẽ có cách giải thích với các vị kia.

Chàng trao hộp bánh cho Mã Đại Tân.

Mã Đại Tân vừa đưa tay tiếp nhận, bỗng nghe nhói nơi ngực tả, mũi kiếm ngắn đã chọc thủng tim của y.

Với phản ứng tự nhiên, y đưa tay định chụp chuôi đao bên hông, nhưng bàn tay chưa chạm vào chuôi đao, y đã rung rung người, rồi ngã xuống.

Y không kịp kêu lên một tiếng.

Yến Thiên Y vươn tay xách hông y lên, quăng vào bụi rậm gần đó, đoạn từ từ tiến về một phía tường.

Xa xa, trước mặt chàng, cách độ mười thước, có hai tên phòng vệ đang ngồi đối diện với nhau, dáng dấp nhàn hạ, mừng rỡ ngồi để nói chuyện phiếm, hơn là thi hành một nhiệm vụ cực kỳ nghiêm trọng.

Chợt, một trong hai người trông thấy Yến Thiên Y, hấn trở mắt nhìn chàng, chưa kịp hỏi, chàng đã cất tiếng chào trước :

- Hai đại ca vất vả quá!

Câu nói vừa buông dứt, từ hai bàn tay có hai hòn sỏi bay đi, rít gió vu vu.

Hai người đồng ngã, một ngửa mặt, một nằm xấp, hai hòn sỏi, một viên xuyên thủng trán một người và viên còn lại thủng ót của người kia.

Không đủ thì giờ nhìn xuống hai xác chết, Yến Thiên Y bước đi, đi tới một góc tường.

Nơi đó, có hai tên phòng vệ.

Nhanh như chớp, chàng xuất thủ điểm vào tử huyệt của chúng.

Triệt sát ba nhóm phòng vệ tại đây rồi, chàng không còn lo ngại gì nữa, ung dung tìm chỗ nấp chờ.

Chàng chờ Công Tôn đại nương.

Bà ta vốn tính thích hoa, không buổi sáng tốt trời nào mà không ngắm hoa.

Đêm dần dần tàn, ngày sắp sửa đến.

Có bóng người từ một gian nhà gần đó lững chững bước tới, dáng thướt tha yếu điệu.

Đúng là một nữ nhân.

Nữ nhân, là Công Tôn đại nương.

Yến Thiên Y nhặt một chiếc gậy của ai đó bỏ nằm trên mặt đất, cầm sẵn nơi tay, chiếc gậy bằng gỗ, mục bên ngoài.

Chiếc gậy đó, ở nơi tay của người nào khác, chỉ là một đoạn gỗ vô dụng, song ở trong tay chàng thì là một thanh đao, một thanh kiếm cực bén nhọn.

Công Tôn đại nương vừa đi vừa nghiêng mình nhìn từng đóa hoa.

Yến Thiên Y nhẹ chân từ từ rời chỗ nấp.

Chùng như bà phát hiện được tiếng chân chàng, nên quay đầu lại nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng.

Trong ánh mắt ẩn ước có vẻ kinh dị.

Yến Thiên Y dừng chân lại, điểm một nụ cười gât đầu.

Rồi chàng hỏi :

- Tại hạ gọi sao đây? Công Tôn đại nương hay Chung phu nhân?

Công Tôn đại nương đã lấy lại bình tĩnh, cất giọng hỏi chàng, giọng nói không được trong trẻo lắm, song dễ nghe :

- Ngươi là kẻ biến hiện vô thường, đến không hình, đi không bóng?

Yến Thiên Y gât đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương tiếp :

- Ta không thể không nhìn nhận ngươi là một cao thủ!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Quá khen!

Quan sát chàng kỹ lượt nữa, Công Tôn đại nương hỏi :

- Ta xem ra, ngươi không phải từ bên ngoài đột nhập bất ngờ vào đây, mà ngươi luôn luôn ở trong phủ trá hình để làm phạm sự một gian tế?

Yến Thiên Y gât đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương thở dài :

- Đáng thẹn cho bọn ta quá!

Yến Thiên Y dịu giọng thốt :

- Đừng tự trách lấy mình, đại nương! Các vị ở chỗ sáng, tại hạ nấp trong bóng tối, từ ngàn xưa, lẽ thường là người trong bóng tối đánh ra, ai ở chỗ sáng cũng phải chịu thất bại. Bất quá, tại hạ giành trước một ưu thế thôi, chứ nào phải các vị bất tài.

Công Tôn đại nương bình tĩnh hỏi :

- Ngươi khoác cái lót gì để ẩn mình tại đây?

Yến Thiên Y gật đầu, nói :

- Một tiểu gia nô, đại nương.

Công Tôn đại nương lại thở dài :

- Thế ngươi chịu khuất nhục?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Chứ sao, đại nương? Mọi phương thức đều có thể áp dụng, miễn đạt được cái đích là đủ. Huống chi thời gian khuất nhục không dài?

Công Tôn đại nương hỏi :

- Ngươi chờ ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương trầm giọng :

- Thế là ta có tên trong bảng danh sách do ngươi liệt kê? Bảng danh sách đen?

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Tại hạ bị dồn vào thế chẳng đứng dừng, thật lỗi với đại nương quá!

Công Tôn đại nương điềm nhiên :

- Ta biết, ngươi đã quyết tâm nên chường mặt thật ra trước ta. Ta khen ngươi đó! Khen về điểm bạo gan, khen về niềm tự tin của ngươi.

Rồi bà tiếp luôn :

- Ngươi tự phụ quá!

Yến Thiên Y đáp :

- Tự phụ hay bất buộc phải làm, cũng thế thôi, đại nương ạ. Bởi dù sao thì tại hạ cũng phải đi đến chỗ hành động.

Công Tôn đại nương tiếp :

- Trong lứa tuổi đó, với đảm lược, võ công đó, trên đời này chẳng có mấy tay, ta đoán dễ dàng ngươi là ai!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Đại nương cho nghe!

Công Tôn đại nương nói :

- Ngươi là Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y tán :

- Đại nương thông minh đấy.

Công Tôn đại nương thở dài :

- Nhưng muộn cho ta! Nếu thông minh sớm, hẳn ta đã có phản ứng sớm, phản ứng trước khi có cuộc chạm mặt này.

Yến Thiên Y lại tặc lưỡi :

- Đại nương hiểu cho! Tại hạ không còn cách nào hơn. Hôm nay không gặp đại nương thì ngày mai, ngày kia, cũng phải tìm gặp đại nương, bởi mục đích lưu trú tại phủ của tại hạ là phải gặp một số người, trong số đó, có đại nương.

Công Tôn đại nương trầm ngâm một chút, đoạn tiếp :

- Trước khi đến đây, ta cũng hiểu về ngươi quá nhiều. Tuy vậy, ta vẫn cho là chưa đủ, nên chịu khó điều tra thêm, và hiện tại thì ta có thể tự hào là biết rõ ngươi như lòng bàn tay. Một bằng hữu của ta, cáo tử với ta là người đáng sợ nhất vô lâm ngày nay, y khuyến cáo ta luôn, là đừng bao giờ đơn độc giao thủ với ngươi, y hiểu rõ võ công của ta như thế nào, và ba năm trước, y từng trông thấy ngươi thi thố bản lĩnh, nên quả quyết ta không phải là đối thủ của ngươi.

Yến Thiên Y trầm nghĩ, con người này xem ra thích thô bạo, cọc cằn, bình thường kém nhả độ khi tiếp xúc với ngoại nhân, nhưng thực sự bên trong lại là một người suy rộng xét sâu, lý luận xác đáng, tâm tình nhân tịnh, có phong thái của bậc khuê tú trăm anh.

Murong tượng bà ta là con người đôi, tùy trường hợp mà biến tướng mặt này hay mặt khác.

Chàng hỏi :

- Chúng ta chưa giao thủ với nhau, sao đại nương lại sớm sanh lòng chán ghét?

Công Tôn đại nương thở dài :

- Tuy chưa bị đao chém, kiếm đâm, song con người ít nhất cũng thừa hiểu rằng, kiếm đao không phải là thứ dễ chịu. Nay, Yến Thiên Y, ta có thể cảm cự với ngươi trong một thời gian nào đó, nhưng cuối cùng phần bại vẫn về ta.

Dừng lại một chút, bà tiếp :

- Chính ngươi cũng nghĩ như thế, cho nên ngươi mới mạo hiểm tìm gặp ta tại chốn này.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tại hạ có mục đích, nên tự nhiên phải đi đến cái đích, bắt buộc phải đi, còn đến hay không thì phải chờ phút cuối mới hiểu được. Tại hạ có việc làm, bắt buộc phải làm, còn thành hay bại, thì khi kết cuộc mới hiểu được. Bất quá, tại hạ dốc toàn lực mà làm. Cho nên, tại hạ khuyên đại nương, khoan nãn chí sớm.

Công Tôn đại nương thở dài :

- Phàm kẻ thức thời, phải biết người biết mình, biết kém mà bại thì tại mình không thể lùi bước, là tại mình cần bảo vệ giá trị một con người. Không biết kém mà bại, là hiểu chiến, hiểu động một cách ngu xuẩn.

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Nhưng đại nương nào đã bại đâu? Chắc gì đại nương bại?

Công Tôn đại nương lắc đầu :

- Trừ phi có một nhiệm mầu nào đó, đến với ta, mà nhiệm mầu thì không bao giờ đến với ta. Ta biết, ta không phải là một người tốt, ta không có quyền mơ vọng một sự can thiệp từ đẳng thiềng liêng!

Song phương cùng im lặng một lúc.

Công Tôn đại nương cất tiếng trước :

- Động thủ đi, Yến Thiên Y! Ta không muốn làm mất thì giờ của ngươi. Ta sẽ cố gắng đối phó với ngươi cho cuộc chiến đáng giá trị hơn một chút, ngươi đừng tưởng nỗ lực của ta, có ý nghĩ, có hy vọng xoay chiều cục diện.

Ngẩng mặt nhìn qua không trời, Yến Thiên Y thốt :

- Đại nương thứ cho tại hạ!

Công Tôn đại nương thần nhiên :

- Chúng ta đồng ý trong đại thể bất đắc dĩ, ngươi không nên khách khí!

Yến Thiên Y nâng chiếc gậy gỗ lên, đâm ngay ngực Công Tôn đại nương.

Đại nương lùi lại ba bước, rồi từ đó vòng về phía hậu của Yến Thiên Y, bộ pháp cực kỳ ảo diệu.

Bà lướt nhanh, murong tượng trước sau vẫn đứng y tại chỗ chứ không hề đổi vị trí.

Yến Thiên Y không quay đầu, vung đoản kiếm đâm ngược về phía hậu, kiếm vừa chớp lên là ánh sáng tắt liền.

Đại nương lùi luôn, lùi để bước tới, chiếc giò bằng trúc tía chụp xuống đầu đối phương.

Yến Thiên Y kích mình, lùi một bên, chĩa đầu gậy vào yết hầu đại nương.

Đại nương lùi lại, đồng thời gian, tay tả cầm chiếc gươm từ trên ném xuống, tay hữu rút thanh nhuyễn kiếm dài bảy thước vút sang.

Một tiếng choảng vang lên, trường kiếm và đoản kiếm chạm nhau tóe lửa.

Cùng một lúc, chiếc gậy gỗ lao vào mặt đại nương.

Tránh được ngọn gậy, lại gặp đoản kiếm quay sang, đại nương vung thanh nhuyễn kiếm đón tả nghênh hữu, ngựa trên, chân dưới có phần vấp và ít nhiều.

Bà đã quăng mất chiếc gươm rồi, nên không còn vật gì phụ họa với trường kiếm.

Chiếc gậy gỗ của Yến Thiên Y tuy vô dụng, song vẫn giúp ích được cho chàng, gậy hoang mang bối rối cho đối phương, nhờ thế đoản kiếm mới phát huy nhiều oai lực hơn.

Gậy gỗ vô dụng nếu người cầm nó ý tưởng nó là một vũ khí độc đáo, song nó cũng có thể chế ngự được địch, nếu nó chạm phải chỗ nhược.

Song phương quần nhau một lúc.

Kết quả, như Công Tôn đại nương đã đoán, phần bại về bà.

Cuối cùng, bà bị một nhát kiếm chém lên đầu vai, áp lực của thanh đoản kiếm cực mạnh, hất bà ngã luôn xuống đất.

Máu phun từ vết thương, lan rộng mặt đất, đọng thành vũng quanh phần trên, từ bụng trở lên đầu đại nương.

Bà cố gượng đau, ngồi dậy, trừng mắt nhìn Yến Thiên Y.

Đứng cách bà độ năm bước, đoản kiếm tra vào vỏ rồi, Yến Thiên Y bình tĩnh nhìn bà, ánh mắt của chàng hòa dịu, hiền từ quá.

Rồi chàng thốt :

- Chiêu thức của tại hạ, thuộc Minh Thiên kiếm pháp, kiếm pháp này gồm chín chiêu, tại hạ vừa sử dụng chiêu thứ năm, có cái tên là Thiên Ngoại Thiên. Bà bại là phải, bởi từ trước tới nay, không lần nào tại hạ dùng đến chiêu này mà không đắc thủ. Trước bà, đã có một số người bị hạ vì chiêu thức Thiên Ngoại Thiên của tại hạ.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Sao ngươi không tiến lên, hạ sát luôn ta? Ta bại không phải là một sự lạ, ta bại không oan uổng, bởi ta biết mình chưa phải là đối thủ của ngươi, tại sao ngươi chưa hạ thủ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tại hạ không nói được. Tại hạ không thể hạ thủ.

Đại nương nhếch nụ cười khổ :

- Tại sao không nói được? Tại sao không thể hạ thủ? Ta biết, ngươi chưa hề buông tha một kẻ địch nào? Ta biết, mục đích của ngươi tìm ta, là quyết giết ta! Đắc thủ rồi, sao ngươi còn do dự?

Yến Thiên Y thờ dài :

- Đại nương nói phải, bình sanh tại hạ không hề buông tha một kẻ địch. Nhưng hiện tại, tại hạ không nỡ hạ thủ. Chính tại hạ cũng chẳng biết tại sao nữa đó bà!

Công Tôn đại nương rung rung người tiếp :

- Trong đời ta, chỉ có hai điều ta không tương nhượng, mà việc ngươi không hạ thủ đây là một.

Yến Thiên Y thốt :

- Tại hạ nghĩ, có lẽ tại hạ mến những người có đủ lý trí, những người hiểu rõ tình cảm từ chỗ kín đáo, nhỏ nhặt...

Công Tôn đại nương chớp mắt :

- Chỉ có vậy thôi?

Yến Thiên Y tiếp :

- Ngoài ra, tại hạ nhận thấy, bà đã nếm quá đủ những hương vị chua cay của một kiếp người. Bà sống một cuộc đời quá tẻ nhạt, bà chịu thử thách quá nhiều, một nạn nhân phi thường cũng chưa có sức chịu đựng bằng bà. Đáng lẽ bà phải hưởng thọ điềm phúc, nhưng trái lại, bà chỉ tiếp nhận những u buồn, tại hạ thấy bất công quá, do đó tại hạ đồng tình với bà, rồi vì chỗ đồng tình đó, tại hạ mềm lòng, thành thử không nở xuống tay!

Công Tôn đại nương thở dài :

- Yến Thiên Y! Người là người duy nhất hiểu được tâm tư của ta! Một tâm tư nặng, nặng trĩu đau buồn.

Yến Thiên Y khuyên giải :

- Đừng bi quan, bà bi quan cũng vô ích, thì tội gì bà phải tha thiết với cảm hoài. Con người, ai ai cũng có số, sanh ra trên đời là cam với số phận. Thế thôi. Phôi pha, quên lãng, để đi nốt quãng đường đời!

Nhìn lên trời, Công Tôn đại nương thốt :

- Ta muốn đi, Yến Thiên Y!

Bà thọ thương, Yến Thiên Y không sát hại bà, thì bà còn ở lại Đại Sum phủ làm gì?

Bà tiếp :

- Đa tạ người dành cho ta một ngoại lệ hôm nay! Ta hy vọng giao thủ lần này không làm khinh động bọn phủ vệ canh phòng quanh khu vườn hoa này. Hơn ai hết, ta thừa hiểu bản lĩnh của người, hiểu trước khi có cuộc gặp mặt này, ta biết luôn trong tương lai, nếu chiến dịch Sở Giác Lãnh mở màn, thì bọn Lạc Mộ Hân sẽ bị bại là cái chắc. Nhưng họ còn hồ đồ quá, mà ta thì làm sao ngăn trở họ? Ngăn trở họ chẳng phải ta có thâm ý gì đối với Thanh Long xã, mà chính ta không muốn mình bị lôi cuốn vào vòng tử diệt, ta không muốn trông thấy họ bị tử diệt. Thực ra, ta nào có thích gia nhập cuộc tranh chấp này đâu? Sở dĩ ta có mặt tại đây từ hôm khai mạc hội nghị là vì Lạc Mộ Hân ân cần quá, thành thử ta khó từ khước một cách dứt khoát. Thế thôi!

Bà kết luận :

- Người sẽ thắng, Yến Thiên Y. Thời gian còn dài, ngày gặp lại nhau, hẳn còn đó, lúc đó người sẽ công nhận trước mặt ta, là ta nói đúng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Bà đi đi! Chúc cho bà mọi điều như nguyện. Tại hạ hy vọng ngày gặp lại nhau, tại hạ sẽ thấy bà yêu đời hơn!

Trời sáng rồi.

Yến Thiên Y không dám dằn dụa lưu lại đó, trông trước nhìn sau, đoạn chàng phóng chân chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sắc tự mê nhân

Công Tôn đại nương thất tung!

Năm xác chết phơi bày tại khu hoa viên!

Hung tin đó đến tai bất cứ người nào trong Đại Sum phủ, cũng cảm như tiếng sét nổ ngang đầu.

Lòng người chấn động cực độ.

Hung tin chồng hung tin, những hung tin sau cùng khủng khiếp quá, làm cho người ta quên mất những vụ trước, vụ thất tung của Lạc Chí Ngang, vụ thảm tử của Sứ, Lý, Mạnh và Hoàng.

Dĩ nhiên, người ta lại lao đầu vào công cuộc truy tầm manh mối, truy tầm hung thủ.

Nhưng vất vả để làm gì chứ, khi mà mọi người đều biết đối tượng chỉ là một bóng ma?

Trên đời này có ai đi tìm ma mà gặp ma?

Trà cứu manh mối? Bằng vào đâu để phăng lần?

Họ chỉ còn chờ? Trong khi chờ, phải làm một cái gì đó chứ chẳng lẽ cùng khoanh tay mà ngồi chờ?

Cho nên, họ phải vất vả, họ lằng xằng để quên niềm khùng khiếp, để cho tâm tư bớt hoang mang, thế thôi.

Họ chờ gì?

Chờ một thảm cảnh kế tiếp? Chờ hung thủ tự nạp mình?

Không ai biết là mình chờ gì, bất quá, họ linh cảm một cái gì đó rồi cũng sẽ đến, và họ chờ cái đó đến.

Hiện tại thì mọi tư tưởng dị đồng dung hòa lại thành hợp nhất, là ai ai cũng định quyết, tai họa của họ do Thanh Long xã mang đến thôi!

Hoặc, người gây ra tai họa có liên quan đến Thanh Long xã!

Họ định quyết như vậy, chứ nào ai nắm được một chứng cứ gì đâu?

Trong khi Đại Sum phủ hoang mang, Yến Thiên Y không ngừng hoạt động.

Và, mục tiêu mà chàng đang nhắm, là Chương Phàm, vị công tử của tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm, ngoại hiệu Quang Luân, tên Chương Sâm.

Chàng biết rõ hẳn suốt ngày cứ lẩn la các dãy nhà phía hậu, muốn tìm hẳn lúc nào, cứ đến đó mà tìm, đến là gặp ngay.

Hôm nay.

Ngày vừa tàn, màn đêm vừa buông rũ, bóng tối bắt đầu lan.

Yến Thiên Y trước khi đi có trình với Tôn Văn Đình là chàng cần vào phía hậu viện để trao mấy món đồ cho đại tiểu thư Lạc Chân Chân.

Đến đó, chàng là nam nhân không có quyền tự do ra vào các dãy nhà giành cho nội quyền của chủ nhân, nên chàng giao các món đồ cho tỳ nữ Tiểu Thúy, đứng tại đó nói chuyện trên trời dưới đất một lúc với Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy cho biết, Lạc đại tiểu thư hôm nay không được khỏe trong người nên không dùng bữa ăn chiều và rút về phòng sớm hơn mọi hôm.

Ai biết được là nàng giả vờ mệt nhọc, cốt tránh mặt Chương Phàm?

Chàng biết luôn, trong mấy hôm này, Lạc Chân Chân mất hẳn vẻ tươi vui, một phần lớn nguyên nhân là sự thất tung của Lạc Chí Ngang.

Nàng buồn về sự mất tích của đứa em trai, Yến Thiên Y vô phương giúp đỡ, còn như việc nàng tránh mặt Chương Phàm, thì chàng sẵn có biện pháp ngăn chặn Chương Phàm, để hẳn khỏi bám sát bên nàng, gây phiền phức triền miên.

Chàng đứng tại cửa tòa lầu, gọi chuyện với Tiểu Thúy cốt kéo dài thời gian, chờ Chương Phàm xuất hiện.

Chàng hiểu, Chương Phàm hiện đang chiếm một gian phòng trong khách quán cạnh hòn giả sơn. Khách quán này chỉ giành cho những người thật thân đối với gia đình họ Lạc.

Chương Phàm được Lạc Mộ Hàn nhìn nhận là nghĩa tử thì đương nhiên lưu ngụ tại đó.

Không lâu lắm, chàng thấy Chương Phàm xuất hiện phía sau tòa giả sơn.

Lập tức, chàng kết thúc cuộc đàm thoại. Tiểu Thúy trở lên lầu, còn chàng thì quay mình bước thẳng tới, nghênh đón Chương Phàm.

Đang con cao hứng, Chương Phàm bước đi thẩn thoát, chợt ngẩng đầu lên, trông thấy Yến Thiên Y hẳn liền sa sầm mặt.

Yến Thiên Y buông vuốt một câu :

- Đại công tử hồi hã quá!

Chương Phàm gắt :

- Tránh qua một bên, đừng án đường bốn công tử.

Yến Thiên Y nép mình qua một bên đường, chàng xua hai tay, cười hi hi, tiếp :

- Công tử đến tìm tiểu thư phải không?

Chương Phàm vụt đứng lại, quắc mắt to nói hét :

- Tên nô tài chó má, ngươi muốn gì nữa hả? Ta tìm ai mặc ta, can gì đến ngươi mà ngươi xô cái mõm thúi vào? Thân phận ngươi là gì, ai cho ngươi có quyền hỏi han đến ta? Ngươi muốn chết hờ, tiểu tử? Ta mà thấy ngươi lẩn quẩn bên cạnh tiểu thơ nữa, ngươi chết không kịp ngáp đó!

Yến Thiên Y lè lưỡi, rút cổ, rung rung người thốt :

- Công tử! Tiểu nhân đâu có dám xúc phạm đến công tử, sao công tử nổi giận? Tiểu nhân vâng lệnh tiểu thơ chuyển đại đến công tử mấy lời, bây giờ vừa gặp công tử là công tử mắng quát ào ào, như vậy làm sao tiểu nhân dám mở miệng? Thế này thì tiểu nhân phải trở lại cho tiểu thơ biết mới được!

Chương Phàm đang phát tác, nghe thế bèn đổi thái độ, nắm tay Yến Thiên Y dịu giọng nói :

- Khoan! Ngươi khoan đi! Nói cho ta nghe gấp!

Yến Thiên Y cố ý làm mặt giận, nói :

- Công tử muốn hành hung tiểu nhân thì cứ hành hung. Tiểu nhân không nói gì hết. Đáng lẽ tiểu thơ sai Tiểu Thúy nhưng vì Tiểu Thúy là nữ nhân, đến khách quán không tiện, bất ngờ tiểu nhân mang đồ đến cho tiểu thơ, tiểu thơ bèn sai tiểu nhân đi thế Tiểu Thúy. Tưởng là mình đi tới đi lui như vậy, sẽ được công tử thưởng công, dè đâu lại bị mắng! Công tử còn hăm he này nọ nữa.

Chương Phàm gạt ngang :

- Được rồi, ta sẽ thưởng cho ngươi, thưởng trọng. Ngươi nói đi, nói cho ta nghe gấp đi.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chẳng như công tử không tin tiểu nhân, vậy tốt hơn công tử cứ đến đó, hỏi lại tiểu thơ thì rõ, tiểu nhân khỏi phải nói.

Chương Phàm bực, nổi giận, nhưng cố dần lòng, nở nụ cười tươi, thốt :

- Tiểu lão đệ khó tánh quá, thôi bỏ qua cho bản công tử đi. Tiểu thơ từng khen ngợi tiểu lão đệ trước mặt bản công tử, và khuyên bản công tử đừng hằn học với lão đệ nữa. Từ nay chúng ta làm lành với nhau, chúng ta thân nhau, bản công tử hứa sẽ dành nhiều tốt đẹp cho lão đệ!

Yến Thiên Y vuốt mặt hắn :

- Một ngày nào đó, công tử sẽ là vị tân cô gia trong gia đình này, công tử sẽ là tân chủ nhân của tiểu nhân, ngày đó công tử đừng quên tiểu nhân nhé! Phải biết tiểu nhân có công lao không nhỏ đấy.

Chương Phàm khoan khoái cực độ đáp :

- Ta mà cưới được tiểu thơ thì ta sẽ ghi công đầu cho ngươi đó! Nhất định ngươi sẽ hài lòng về cách đối xử của ta sau này!

Hắn hạ thấp giọng tiếp :

- Ngươi thấy Tiểu Thúy ra sao? Được không? Ta sẽ đứng ra tác hợp cho ngươi với nàng ấy thành vợ chồng với nhau. Ngươi đừng lo, hiện tại có thể bắt nàng xây mộng đẹp được rồi.

Yến Thiên Y giả bộ mừng rơn, hỏi gấp :

- Thật hả, công tử?

Chương Phàm vỗ ngực :

- Bản công tử khi nào đi lừa ngươi chứ? Ta bảo chứng với ngươi, là ngươi sẽ được mãn nguyện! Ngươi cứ tin tưởng nơi ta!

Yến Thiên Y nghiêng mình :

- Tiểu nhân xin đa tạ công tử trước!

Chương Phàm nhích tới gần hơn, chòm đầu tới gần sát mặt Yến Thiên Y, hỏi :

- Tiểu thơ nhắn gởi điều gì với ta đâu? Ngươi nói gấp cho ta nghe đi! Ta nóng nảy quá!

Nhìn tả, nhìn hữu, Yến Thiên Y lộ vẻ thần bí, thấp giọng đáp :

- Tiểu thơ bảo như thế này, sau khi đèn nhà đều lên, công tử hãy đến Thiên Ân miếu gặp tiểu thơ. Tiểu thơ có việc trọng đại gì đó, muốn thảo luận với công tử.

Chương Phàm cao hứng quá, gạt đầu lia lịa, kêu lên :

- Con người ta, nếu có tâm thành thì cũng có lúc làm lòng trời cảm động, nên khiến cho tiểu thơ lưu ý đến ta đó, tiểu lão đệ!

Rồi hấn hỏi :

- Này, Tiểu Lang, tại sao tiểu thơ của ngươi không ước hội tại một nơi nào trong phủ, mà lại chọn Thiên Ân miếu, là một địa điểm xa xôi bên ngoài?

Yến Thiên Y giải thích :

- Công tử phải biết, trong phủ hiện nay, nơi nào cũng có người ta canh phòng, và những cuộc ước hội như vậy, nếu để cho kẻ khác phát hiện được, thì còn gì danh diện của tiểu thơ nữa? Công tử hỏi như thế là không chu đáo bằng tiểu thơ rồi đó nhé, tiểu thơ sẽ cười cho mà xem!

Chương Phàm cười hi hi :

- Ta sợ suất quá, ngươi đừng thuật lại với tiểu thơ nhé!

Rồi hấn lại hỏi :

- Mà ngươi có biết là đại tiểu thơ sẽ nói gì với ta chăng?

Trầm ngâm một chút, Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân không được hiểu rõ, một việc mà tiểu thơ cho rằng trọng đại thì khi nào tiểu thơ lại tiết lộ với tiểu nhân? Dù cho tiểu thơ có dành cho tiểu nhân ít nhiều hảo cảm, song hảo cảm nào cũng có giới hạn. Bất quá, tiểu nhân chỉ biết như thế này, nhờ Tiểu Thủy vừa thuật lại với tiểu nhân. Là trong mấy hôm nay, tiểu thơ buồn bực vô cùng, đến cả cơm nước tiểu thơ cũng không màng nghĩ đến. Chùng như tiểu thơ tự xét mình đối xử kém đẹp với công tử sao đó, nên hối hận. Phu nhân bảo tiểu thơ hãy tìm gặp công tử mà phân trần, xin công tử đừng cố chấp. Có lẽ cuộc ước hội này mà có là do nguyên nhân đó, công tử ạ.

Chương Phàm như lên mây, nghe phoi phoi cả thân thể.

Hấn tặc lưỡi, thốt :

- Chân muội khéo lo ngại vẫn vơ! Khi nào ta dám phiền hà Chân muội! Ta dám sẵn sàng chết cho Chân muội mà!

Yến Thiên Y tiếp :

- Còn việc này nữa, công tử...

Chương Phàm gục :

- Nói đi! Nói gấp! Ngươi có tánh hay dần dà quá!

Yến Thiên Y thì thầm :

- Tiểu thơ dặn, công tử chỉ đi một mình thôi nhé, đừng dẫn ai theo hết nhé! Mà cũng không nên cho ai biết được cuộc ước hẹn này nhé!

Chương Phàm gật đầu :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Ta đâu có quá ngu, Tiểu Lang! Ta phải bảo vệ danh dự của Chân muội chứ! Còn ngươi, ngươi cũng đừng bép xép cái lỗ miệng đấy nhé! Cuộc hôn nhân của ta mà thành tựu rồi, ngươi sẽ được thưởng lớn!

Yến Thiên Y nghiêm giọng :

- Công tử yên chí! Ai cạy răng, tiểu nhân cũng chẳng nói.

Chương Phàm vuốt y phục, thốt :

- Đêm xuống lâu rồi, ta đi ngay bây giờ, ta đến đó trước, chờ tiểu thơ.

Yến Thiên Y buông vội :

- Công tử biết Thiên Ân miếu ở đâu chứ? Ở phía trước tòa lương đình đó.

Chương Phàm gật đầu, đi luôn.

Nhìn theo bóng Chương Phàm, Yến Thiên Y điểm nhẹ một nụ cười, lững thững bước, trên con đường trở về phòng.

Chàng cần gì phải vội vã? Đến sớm hay đến muộn, cũng thế thôi, chắc chắn là Chương Phàm ở đó chờ, dù chờ đến sáng mai, hấn cũng chờ.

Nhưng ra khỏi khu hậu viện rồi, chàng không rẽ về phòng quản sự, mà lại đi thẳng ra cửa phủ.

Gặp bọn gia nhân đồng nghiệp, với ai chàng cũng gọi chuyện một vài câu, cuối cùng chàng ra đến bên ngoài, không một ai nghi ngờ gì chàng cả.

Thiên Ân miếu nằm về phía Tây đối với Đại Sum phủ. Một ngôi miếu gần như bỏ hoang, hương tàn, khói lạnh, về đêm có vẻ thê lương vô cùng.

Đêm nay, chàng cũng ước hẹn Hùng Đạo Nguơn. Địa điểm được thay đổi mỗi lần có cuộc ước hẹn, thay đổi rồi, chàng chọn trở lại chỗ cũ, là ngôi miếu này.

Bất quá, họ hẹn gặp nhau trong khu rừng bên hữu ngôi miếu, chứ không phải ngay trong miếu.

Chàng đến gặp Hùng Đạo Nguơn trước.

Chàng hỏi :

- Ngươi đến đây đã lâu chưa?

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Thuộc hạ vừa đến thôi, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y tiếp :

- Đêm nay, ta sẽ giao cho ngươi một con dê béo mang về Ma Thạch Ba.

Hùng Đạo Nguơn sáng mắt :

- Dê nào đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tinh Lăng Kiếm Chương Phàm, con trai của Quang Luân Chương Sâm, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm.

Hùng Đạo Nguơn ọ một tiếng :

- Thì ra là tiểu tử đó!

Rồi y tiếp :

- Máy hôm nay, Khôi Thủ đã gây sóng to gió lớn trong Đại Sum phủ, nghe nói bọn Lạc Mộ Hàn kinh hoàng như điên loạn lên, đến cả chó gà cũng không được yên ổn mà làm cái thân thú vật! Bây giờ, đến lượt con trai của Chương Sâm thất tung! Chúng sẽ nhón nháo như thế nào nữa chứ?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Chỉ sợ lòng người trong liên minh của Lạc Mộ Hàn sẽ rung động, đầu chí tiêu tán, sự kết hợp của họ rồi cũng đến vỡ tan thôi!

Hùng Đạo Nguơn thốt :

- Tuy nhiên, Khôi Thủ cũng phải dè dặt cho lắm...

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta hiểu.

Chàng hỏi :

- Vụ đón chặn Kim Xuyên tam quý và Ôn Sát Liêu Hóa Trúc, kết quả như thế nào?

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Chưa có tin tức chi hết, nhưng có lẽ trong vài hôm nữa thôi, mình sẽ biết kết quả.

Yến Thiên Y tiếp :

- Phải tranh thủ thời gian, Đạo Nguơn.

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Thuộc hạ có sai liên lạc viên mỗi ngày mỗi đi dò thám, nhất định không hề có việc chậm trễ đâu.

Yến Thiên Y đứng lên, tiếp :

- Phần việc của ta, trong Đại Sum phủ, ta đã hoàn thành từng giai đoạn một, các người bên ngoài cũng phải cố gắng, làm cái gì khả quan lên một chút chứ!

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Ai ai cũng nỗ lực hết, Khôi Thủ! Mọi dự định của Khôi Thủ đều được tuân hành, Khôi Thủ yên trí!

Rồi cả hai chia tay, hẹn lại một lần khác, ở một địa điểm khác.

* * * * *

Thiên Ân miếu tuy nhang tàn khói lạnh, song vẫn có người ở.

Miếu hoang tàn, có bóng đèn, tức nhiên có người ở.

Đèn nhỏ ngọn, lồng đèn lại đóng bụi đen dày qua nhiều năm tháng, ánh sáng lờ mờ làm tăng thêm vẻ thê thảm của cảnh vắng lạnh, hầu như âm u.

Một con gió nhẹ thoảng qua, lồng đèn chao, ánh sáng lung linh, tạo nên những bóng chập chờn trông như quỷ hiện về nhảy múa.

Cảnh tượng vừa rộn vừa thảm.

Từ xa xa, Yến Thiên Y nhận ra trong miếu có người khoanh tay đi tới đi lui.

Chàng cùng Hùng Đạo Nguơn chia tay nhau, Hùng Đạo Nguơn đi được mấy bước, chàng gọi lại.

Chàng quên mất việc dụ con dê béo cho Đạo Nguơn, lúc đó mới nhớ ra, nên bảo Hùng Đạo Nguơn chờ.

Chàng tiến về phía tòa lương đình, Hùng Đạo Nguơn lặng lẽ theo sau.

Đêm thanh, cảnh vắng, còn ai cao hứng đến tận ngôi miếu lạnh này?

Không Chương Phàm thì là ai?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười.

Trông thấy Yến Thiên Y, Chương Phàm cảm như mình bắt được hòn ngọc vô giá, sấn tới ba bước một, đón chàng.

Không đợi Yến Thiên Y nói gì, hấn hỏi liền :

- Đại tiểu thư đâu? Đến hay không đến? Ta chờ đây lâu quá rồi, Tiểu Lang! Chẳng hiểu tại sao tiểu thư lại hẹn ta ở chỗ đây quý khí như thế này! Ta rộn người từng chập đó, Tiểu Lang.

Yến Thiên Y thân nhiên đáp :

- Lâu hay mau gì, cũng phải chờ, chứ biết sao bây giờ, công tử? Tiểu thư ước hẹn, tự nhiên phải đến, nếu chưa đến kịp hẳn là có trở ngại gì đó vào phút cuối. Kiên nhẫn thêm một chút nữa đi, công tử.

Chương Phàm hừ một tiếng :

- Kiên nhẫn! Thì ta kiên nhẫn đây, người chẳng thấy sao? Cứ nôn nao chờ đợi thế này mãi, chắc ta phải điên mất đó, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Hẹn hò tình tự, thì người ta phải chọn chỗ thanh vắng như thế này mới được chứ! Gặp nhau rồi, muốn làm chi thì làm, chẳng sợ bị ngoại nhân phát hiện! Chẳng lẽ công tử thích gặp tiểu thư giữa chốn đông người? Ở những nơi đó, công tử còn nói năng gì được?

Chương Phàm khoát tay :

- Thôi đi, đừng nói nữa, ta đang nôn nóng đây, người kéo néo mãi, ta thêm bức! Ta hỏi người, tiểu thư đến hay không đến? Còn người, người đến đây để làm gì? Hay tiểu thư sai người đến nói gì với ta?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu thư không có nhắn gởi chi hết.

Chuong Pham dậm chân thỉnh thịch :

- Thế tại sao đã hẹn với ta rồi mà nàng còn dằn dà, chưa chịu đến đây?

Yến Thiên Y mỉa :

- Công tử giống như một con chó thối ba! Cứ ngoắc ngoắc cái đuôi mà chạy rong khắp mọi nẻo đường!

Chuong Pham nổi giận :

- Tên chó má, ai cho phép ngươi mắng ta?

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Chuong Pham! Ta ví ngươi với loài súc vật, là còn nể nang ngươi đấy! Thực ra thì ngươi còn kém súc vật, kém xa !

Chuong Pham sôi giận cực độ, hét :

- Ngươi muốn chết hả, tiểu nô tài? Muốn chết, ngươi sẽ chết. Ta thanh toán cho ngươi!

Yến Thiên Y thốt :

- Bình tĩnh lại, Chuong Pham! Ta muốn nói với ngươi câu này...

Chuong Pham quát :

- Câu gì?

Yến Thiên Y tiếp :

- Đó là một câu hỏi, như thế này: Ai bảo ngươi đến đây?

Chuong Pham hét :

- Tiểu thơ ngươi bảo ngươi đến hẹn với ta chứ còn ai nữa?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cuộc ước hẹn, do chính ta nói với ngươi, nhưng không phải tiểu thơ sai ta đến nói với ngươi. Tự ta chủ trương, tự ta bịa chuyện, để ước hẹn với ngươi, bắt quá ta mạo danh tiểu thơ mà ước hẹn. Đại tiểu thơ không dính dáng gì đến vụ này, không hay biết gì về vụ này.

Chuong Pham như từ cung trăng rơi xuống, hấn tức uất, hấn lét lên như thú dữ bị thương, quát tháo ầm ĩ :

- Thì ra, tất cả đều do ngươi an bài. Ngươi lừa ta? Ngươi đùa cợt với ta? Tiểu nô gia, ngươi to gan thật! Tiểu súc sanh! Đúng là ngươi chán sống rồi đó! Đừng trách ta tàn nhẫn!

Chợt, Chuong Pham ngưng mắng, hấn quắc mắt nhìn Yến Thiên Y, ánh mắt ngời lên vẻ kỳ dị lẫn tàn độc, một lúc lâu, hấn gằn từng tiếng :

- Ngươi nói, chính ngươi có ý ước hẹn ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chỉ còn sớm muộn

Chuong Pham lại nhìn chàng một lúc nữa, rồi kêu lên :

- Ta hiểu rồi! Ta hạ nhục ngươi mấy lần, ngươi hận, chờ dịp báo hận! Ngươi bịa ra chuyện để dụ dẫn ta đến đây! Hừ! Vậy mà ta cứ tin tưởng nơi ngươi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu ngươi thông minh hơn một chút, thì khi nào lại tin tưởng nơi ta? Ngươi mặt sát ta quá mức, ta hận ngươi thì có chứ làm gì lại giúp đỡ ngươi xây đắp mộng tình?

Chương Phàm bật cười khanh khách, tỏ vẻ khinh miệt, tiếp :

- Thực hiện một cuộc báo hận, ngươi cần gì mà phải hận ta đến đây? Bất cứ nơi nào, nếu ngươi muốn là bọn công tử đến đó ngay, đến để xem ngươi làm gì bọn công tử cho biết. Số phận của ngươi ở trong tay ta mà, nếu Chân muội không can thiệp, chờ che ngươi mấy lần trước, thì ta đã cho ngươi về châu Diêm chúa rồi đó. Ta giết ngươi như giết một con kiến, người trong Đại Sum phủ không bao giờ trách cứ ta cả.

Bỗng hán phát hiện ra, Hùng Đạo Ngon đang đứng sau lưng Yến Thiên Y, hán bật cười ha hả, tiếp :

- Thì ra ngươi hận ta đến đây là vì ngươi có thuê côn đồ tiếp trợ ngươi! Tiểu Lang ơi! Đừng nuôi mộng! Dù cho ngươi thuê hằng chục, hằng trăm tên côn đồ, ta cũng chẳng ngại, chứ một tên thì có nghĩa lý gì?

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Ngươi ngoan cố quá, chết đến nơi rồi mà vẫn còn lớn lối!

Chương Phàm vẫn giữ thái độ hống hách :

- Ngươi hãy chống con mắt, xem bọn công tử thu thập các ngươi!

Hùng Đạo Ngon hét :

- Cầm cái mõm thú của ngươi lại!

Yến Thiên Y hỏi :

- Chương Phàm! Ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, hay chờ nằm xuống để cho ta vác?

Chương Phàm trừng mắt :

- Ngươi dọa ta? Ngươi làm gì nổi ta?

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Ta làm nổi, một mình ta thôi, chẳng cần gì bằng hữu của ta tiếp tay. Ta sẽ cho ngươi nằm xuống đất gấp.

Chương Phàm thách :

- Ngươi có gan thì cứ lướt tới!

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Chuẩn bị đi, ta lướt tới đây.

Hùng Đạo Ngon kêu lên :

- Khôi Thủ! Hãy đỡ cho hán...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Khôi cần.

Chương Phàm sửng sốt, hỏi :

- Tiểu tử đó gọi ngươi bằng gì thế?

Yến Thiên Y không đáp, khẽ nhích động thân hình.

Một vầng đen cuốn tới, chụp xuống đầu Chương Phàm.

Vốn là tay khá, vừa thấy Yến Thiên Y xuất thủ là Chương Phàm biết ngay chàng không phải tay vừa.

Hán kinh hãi, cấp tốc lùi lại.

Yến Thiên Y vọt mình theo, xuất phát luôn một trăm mười một chương thần diệu.

Chương Phàm biến sắc, tung bỗng người lên không, vung hai chân đá tới, tận lực kháng cự, nhưng vô ích, hai chân luôn luôn phóng vào khoảng không.

Dĩ nhiên, hắn không thể ở mãi trên không, cuối cùng rồi phải đáp xuống.

Yến Thiên Y đảo bộ vòng ra phía hậu của hắn, vừa cười hì hì vừa vươn tay tới.

(mất 2 trang, quyển 6, trang 100-101)

- Phải!

Hùng Đạo Ngươn cười lạnh, chen vào :

- Người muốn biết, ta cho biết luôn, biết rõ ràng. Người trước mặt người hiện tại, là bá chủ võ lâm của mấy tỉnh miền Bắc, vị Khôi Thủ của Thanh Long xã, Tổng đường đặt tại Sở Giác Lĩnh đó.

Chương Phàm sững sờ.

Niềm sợ hãi tăng gĩa, hắn như chết nửa phần người, không nói năng, không nhúc nhích.

Yến Thiên Y từ từ thốt :

- Chương Phàm, ta không bắt buộc người, ta chỉ khuyên người nên ngoan ngoãn cúi đầu đi, cho ta bắt dẫn đi, giả như bất phục, thì hiện tại vẫn còn cơ hội cho người sử dụng kiếm pháp Tinh Lăng, gồm mười tám thức, do phụ thân người truyền thụ, kiếm pháp gia truyền của người kẻ cũng có hạng lắm, người có thể hy vọng vào tuyệt học đó mà thoát thân. Ta sẵn sàng giành cho người cơ hội tìm lối thoát, nếu người từ khước giải pháp ôn hòa.

Chương Phàm suy nghĩ một lúc lâu.

Yến Thiên Y tiếp :

- Giả như người quyết định giao thủ, thì ta khuyên người luôn, đừng sợ hãi, cứ bình tâm thi thố tài năng, biết đâu người chẳng làm được một việc phi thường? Người mà thoát khỏi tay ta, cả phụ thân người cũng ngưỡng trọng người, và người sẽ có nhiều hy vọng thành hôn với Lạc Chân Chân đấy!

Khuyến khích đối tượng nên xuất thủ chứ đừng thúc thủ, là gián tiếp dọa đối tượng, bởi vì biết đối tượng phải bại là cái chắc.

Sau cùng, Chương Phàm run run giọng nói :

- Người... người là... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Người thấy ta có điểm nào chứng tỏ sự khác biệt chẳng?

Chương Phàm lẩm nhẩm :

- Thế mà... trước đây mấy hôm, ta đánh người, người không hề phản ứng? Làm sao ta tin được người là Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Người còn ngây thơ quá, Chương Phàm! Ta cam khuất phục để thực hiện mưu đồ, khi mà bè đảng các người còn một tên sống sót, ta vẫn còn phải cam khuất phục như thường, bởi khi nào liên minh của các người tan rã, là ngày đó Tiểu Lang sẽ trở về với thân phận Yến Thiên Y. Dù cho người có làm gì ta hơn nữa, ta cũng khuất nhục mà, huống hồ một vài ngọn cước, một vài câu mắng nhiếc? Vả lại ta xem những ngọn cước, những ngọn quyền của người như trò trẻ con, thảm thạp gì mà ta phải bận tâm?

Chương Phàm “hừ” một tiếng :

- Yến Thiên Y! Người đừng quá khinh thường ta!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta chỉ nói sự thật thôi. Ta xem người như một đứa trẻ, người chống đối với ta, quả thật như trứng trội đá.

Chương Phàm trầm giọng :

- Người khoan vũ nhục ta vội! Bởi vì ta cũng có cốt khí của một kẻ ngang tàng, thà gãy, chứ không chịu cong đầu.

Yến Thiên Y gật gù :

- Hoan nghinh! Ta chờ xem ngươi giờ cái cốt khí của hạng kiêu hùng ra, cho biết nó như thế nào.

Chương Phàm chột lùi lại hai bước, rút thanh kiếm bên mình, kiếm chạm vỏ kêu “soảng” một tiếng lạnh, thép kiếm lóe sáng trong đêm tối.

Hùng Đạo Nguơn cười lớn :

- Khôi Thủ ơi! Hấn cũng gan lì chứ! Nhưng hấn lắm, hấn tưởng làm như thế là tỏ ra một khí hùng, biết đâu mình liều lĩnh một cách ngu xuẩn.

Chương Phàm hét :

- Ta giết ngươi!

Hấn vung kiếm lướt tới.

Hùng Đạo Nguơn cử đôi đoản thương lên chặn liền.

Một tiếng “soảng” vang lên, ngàn tia lửa xẹt, Chương Phàm bị chấn dội về phía hậu năm bước.

Nhưng chẳng phải trường kiếm của Chương Phàm chạm đôi đoản thương của Hùng Đạo Nguơn.

Y có xuất thủ thật, song chiêu thức của y phát xuất chậm

Chậm hơn Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y rút đoản kiếm vung trước và đoản kiếm chạm trường kiếm, kiếm chạm rồi, Yến Thiên Y đứng nguyên tại chỗ, tay khoanh trước ngực, dáng ung dung, in tuồng không hề xuất thủ.

Rồi chàng day qua Hùng Đạo Nguơn, cười nhẹ :

- Ngươi vọng động làm chi? Ta thu thập hấn như thò tay vào túi, lấy một món đồ. Cứ đứng đó mà xem, khỏi phải xuất lực cho nhọc.

Hùng Đạo Nguơn đáp :

- Cũng được, Khôi Thủ! Thuộc hạ bất quá chỉ muốn thay Khôi Thủ làm cái việc nhỏ nhặt mà thôi.

Yến Thiên Y nhìn Chương Phàm, bật cười lớn, chàng giục :

- Vào đi, Chương Phàm! Ta đang chờ đây. Hay là ngươi ngán sợ ta?

Chương Phàm biến sắc mặt xanh dòn, hét :

- Ngươi yên trí, bốn công tử thà chết làm ma chứ không chịu sống rút đầu!

Tay vung, chân lướt, Chương Phàm liền theo câu nói, tấn công nhanh, trường kiếm nhắm yết hầu Yến Thiên Y lao tới.

Yến Thiên Y đứng tại chỗ, khoát cánh tay tả lên, hất thanh kiếm của Chương Phàm bật ra ngoài.

Đường kiếm của hấn lệch đích, dĩ nhiên không gây tổn hại gì cho đối tượng cả, trái lại đà kiếm trầm xuống dưới áp lực của cánh tay địch, kiếm chém đứt một mảnh tà áo trước ngực.

Hấn kinh hãi, cấp tốc lùi lại, loang kiếm lên, bảo vệ phần ngực.

Yến Thiên Y bây giờ mới rời vị trí, tung mình tới, nhập nội, bắt chấp vàng kiếm của Chương Phàm.

Song chương cùng khoa lên, chương ánh trập trùng, chương lực mạnh, khí thế như núi đổ.

Đua với Chương Phàm một lúc, xem mức thành tựu của hấn như thế nào, rồi Yến Thiên Y kết thúc trận đấu bằng một thân thủ ảo diệu.

Giữa vùng kiếm ánh, chàng đảo bộ vòng quanh ra phía hậu của Chương Phàm.

Khi Chương Phàm hoành kiếm đâm ngược về sau, thì Yến Thiên Y đã rút đoản kiếm đâm vào hông hấn, sâu ba tấc.

Động tác của chàng nhanh hơn điện, đâm xong, chàng thu hồi đoản kiếm, tra vào vỏ.

Chương Phàm đi đẩy tới, loạng choạng năm sáu bước, ngã xuống.

Hùng Đạo Ngươn tiến lên, khóa hai tay Chương Phàm, chụp thanh trường kiếm quăng đi xa.

Đau quá, Chương Phàm rít lên :

- Các ngươi định làm gì ta? Cho các ngươi biết, gia gia ta sẽ chẳng dung tha các ngươi đâu!

Hùng Đạo Ngươn cười lớn :

- Đó là việc sau, ngươi đề cập đến trong lúc này, cũng chẳng dọa khiếp ai được, huống chi, bọn ta đâu có xem gia gia ngươi ra cái quái gì?

Yến Thiên Y bảo :

- Mang hẳn đi, Đạo Ngươn. Nhớ là đừng nhốt chung phòng với Lạc Chí Ngang nhé! Cho hẳn hưởng chế độ lao tù tương đồng với Lạc Chí Ngang thì được, nhốt chung nhà cũng được, nhưng tuyệt đối không được chung phòng giam.

Hùng Đạo Ngươn vâng một tiếng.

Yến Thiên Y dặn thêm :

- Do đường tắt mà về, phải cẩn thận, đừng để lộ hình tích. Thôi, đi đi.

Hùng Đạo Ngươn lại vâng một tiếng, đưa tay điểm vào huyệt mê trên mình Chương Phàm, đoạn nghiêng mình chào vị Khôi Thủ, rồi đi luôn.

Chờ cho Hùng Đạo Ngươn đi khuất, Yến Thiên Y từ từ trở về Đại Sum phủ.

* * * * *

Sáng hôm sau.

Ăn điểm tâm xong, Yến Thiên Y mang chén bát của chàng đến hồ nước rửa ráy.

Bỗng, Tùng Triệu từ xa hơ hải chạy đến.

Yến Thiên Y trầm giọng trách :

- Lão đệ sơ suất quá. Nơi đây đâu có phải là chỗ thuận tiện cho mình gặp nhau? Có việc gì mà lão đệ hấp tấp thế?

Tùng Triệu vừa thở, vừa đáp :

- Không có chi quan hệ. Bất quá, tiểu nhân mang một tin mới đến cho đại hiệp thôi.

Đoạn, hẳn hỏi :

- Con trai của Chương Sâm thất tung trong đêm rồi, có phải đại hiệp hạ thủ chăng?

Yến Thiên Y gạt đầu :

- Phải! Gã đã được mang đi, an trí một nơi.

Tùng Triệu tiếp :

- Chương Sâm chờ suốt đêm, chẳng thấy con trai lão trở về bèn đến Phủ Tông, báo tin, lúc lão ta đến nơi, thì đêm chưa tàn, lão nóng nảy quá, bất chấp lịch sự, gọi phá giấc ngủ của Phủ Tông. Hiện tại, tuy sự việc chưa được tiết lộ ra ngoài, song lão ta và Phủ Tông đều nghĩ rằng Chương Phàm theo dấu Lạc Chí Ngang, cùng chung số phận.

Yến Thiên Y thốt :

- Cái đó không thành vấn đề, bởi sớm muộn gì rồi họ cũng phát hiện ra.

Tùng Triệu lộ vẻ lo, tiếp :

- Tiểu nhân không quan tâm đến việc đó, mà chỉ đề cập đến hậu quả của nó thôi. Hậu quả đó như thế này: Họ kết luận là, hoặc trong Đại Sum phủ có gian tế ẩn mình, hoặc một nhân vật trong liên minh phản bội. Song, họ tin tưởng vào lẽ thứ nhất hơn, bởi hung thủ biết rõ về lối sinh hoạt trong phủ, biết các ngõ ngách, đường lối, biết luôn cả tánh, tập quán của mỗi người. Biến cố chỉ phát sanh trong vòng tháng nay thôi, thì theo suy đó, họ cho rằng những kẻ mới vào làm công trong phủ từ ba tháng trở lại đây, là đáng nghi ngờ, còn những gia nhân cũ thì không đáng nghi lắm, bởi nếu là người cũ thì không phải chờ đợi lâu đến ngày nay mới hành động. Họ bèn quyết định điều tra những người mới vào phủ từ ba tháng trở lại đây, trong số đó đương nhiên có đại hiệp.

Yến Thiên Y trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Tuy tại hạ tạo một lai lịch cực kỳ chu mật, song ai dám bảo đảm là họ chẳng nghi ngờ? Mà họ chẳng phải là những minh quân, họ đâu cần tưởng đến niềm oan ức của kẻ khác, cho nên tại hạ ngại họ dám làm liều, biến nghi ngờ thành vô đoán, rồi đề quyết, bất chấp có hại cho tại hạ. Tuy nhiên, nếu cuộc điều tra của họ đi dần từ trên xuống dưới, tới phiên tại hạ, ít nhất cũng phải mất mấy hôm. Với thời gian mấy hôm đó, tại hạ có thể hoàn thành mọi công tác trong Đại Sum phủ. Thiết tưởng chẳng có gì đáng lo cho lắm, lão đệ. Thực ra, mãi đến bây giờ, họ mới nghĩ đến việc điều tra, thì kẻ hơi muộn.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Bất quá, tại hạ phải dứt giai đoạn hành động thôi, công tác đòi hỏi mười hôm, thì tại hạ phải cố gắng xúc tiến sao cho trong vòng đôi ngày là hoàn tất. Một thì có một thật, song trước cái thế chẳng đặng đừng, thì còn biết làm gì hơn?

Tùng Triệu hỏi :

- Tiểu nhân phải làm gì để tiếp trợ đại hiệp?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Lão đệ khỏi phải làm gì cả, ngoài các việc cho tại hạ biết tin tức quan trọng. Bởi dù muốn dù không, chúng ta cũng phải nhìn nhận là việc làm rất nguy hiểm, mà lão đệ chưa đủ sức chia sẻ lao nhọc với tại hạ, như vậy thì không nên mạo hiểm làm gì, chẳng những vô ích, mà lại thiệt thân oan uổng.

Chàng hỏi thăm đến tình cảnh của huynh trưởng của Tùng Triệu, họ chuyện trò với nhau một lúc nữa, đoạn Tùng Triệu cáo thoái.

Còn lại một mình, Yến Thiên Y trầm tư mặc tưởng.

Chàng sẽ thành công chăng?

Chàng sẽ được an toàn trở về Sở Giác Lãnh chăng? Dù sao thì chàng cũng phải lưu lại, làm song mấy việc còn dở dang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chơi trò ly gián

Vào giờ Ngọ hôm đó, Tôn Vân Đình sai Yến Thiên Y ra phố, đến hiệu buôn gạo Thái Hòa thanh toán một phí khoản.

Nhân dịp này, chàng đến hiệu buôn nhang đèn của Thanh Long xã tại con đường Tầu Mã, truyền lệnh cho vị chủ hiệu vốn là một đại đầu lĩnh tên Hồng Phúc Thái, đêm nay canh ba, dẫn hết lực lượng tại Ma Thạch Ba, tấn công Thiên Nhân đường, sau đó liền trong đêm, tấn công luôn Phác Hoa bang.

Chàng đưa ra nguyên tắc hành động, là tốc chiến, tốc thắng, càng nhanh càng hay, nhất định phải thu thập hiệu quả tối đa.

Đương nhiên, mục tiêu chính phải là Đường chủ Thiên Nhân đường và Bang chủ Phác Hoa bang.

Bằng mọi giá, phải hạ cho kỳ được hai nhân vật này.

Tổng đường của Thiên Nhân đường đặt tại Lộc Bộ tập, Tổng đàn của Phác Hoa bang đặt trên Thái Cương Lãnh, hai nơi cách nhau độ ba mươi dặm và hai nơi cùng cách huyện thành Thường Đức độ sáu mươi dặm. Nếu hành động nhanh, thì công tác sẽ được hoàn thành ngay trong đêm, luôn cho cả hai nơi, trước khi trời sáng.

Có nhiều hy vọng thành công đúng thời gian dự tính lắm, bởi từ sĩ gồm hai trăm người, lại do chính Trang Không Ly chỉ huy.

Dĩ nhiên, công tác đòi hỏi hy sinh, bởi hành động như vậy là mạo hiểm, không kẻ văt vắ, lao nhọc.

Vì hành động có ảnh hưởng lớn lao đến đại cuộc, nên Yến Thiên Y yêu cầu mọi người nỗ lực để đạt thành quả mong muốn.

Sở dĩ Yến Thiên Y xúc tiến cuộc tấn công hai nơi này sớm hơn dự định là vì chàng muốn cắt đứt mọi ngoại viện của Đại Sum phủ, đồng thời gây chấn động cho địch, cả trong lẫn ngoài đều không kịp trở tay.

Từ trong hiệu buôn nhang đèn bước ra, Yến Thiên Y mặc chiếc áo xanh dài, đầu đội mũ, có dải trắng lòng thông sau lưng, chân mang giày, tay cầm quạt.

Chàng cải trang thành một thư sinh.

Chàng còn nốc mấy ngụm rượu, để khi nói chuyện, hơi rượu bốc ra.

Ra khỏi hiệu rồi, chàng bước thấp, bước cao, loạng choạng tiến về phía cửa Bắc huyện thành.

Nơi đó, có cơ sở của Lực Tự giáo trường.

Nơi cổng trường sở, có tấm biển lớn, biển khắc bốn chữ: Lực Bạt Sơn Hà. Hai bên cửa, túc trực một số đại hán lực lưỡng, dàn thành hai hàng, mỗi hàng sáu người.

Yến Thiên Y vẫn chệnh choạng bước, làm như chẳng thấy hai hàng đại hán, từ bên ngoài đi thẳng vào cửa.

Hai tên giữ cửa trong số mười hai tay đại hán đó, lập tức bước ra, chặn đường.

Một trong hai tên quát lớn :

- Ý, ý! Tiên sinh muốn gì chứ? Bọn này đứng đây lù lù trước mắt, tiên sinh không trông thấy à? Ít nhất cũng phải gọi, phải hỏi chứ. Chẳng lẽ bọn này đứng đây chỉ để làm cảnh, chứ không có một phận sự gì sao?

Nhìn qua tả, nhìn trở lại hữu, rồi nhìn đại hán trước mắt, quan sát một lúc, Yến Thiên Y cất giọng sắc mùi rượu, thốt :

- Cũng may mà các vị ngó mặt ngoài, lại lên tiếng lên tấc, chứ nếu không thì bốn nhân cứ tưởng các vị là những hình tượng được trưng bày trước cổng miếu đường, như những tượng lù đầu trâu mặt ngựa đấy mà! Thì ra, các vị là những con người sống!

Đại hán vừa cất tiếng quát trước đó, liền quát tiếp :

- Tiên sinh này! Muốn chết hay sao chứ? Nốc rượu ở đâu đến say mất cả lý trí, rồi chân quàng chân xiềng, lết đến đây, cả tiếng mắng người ta là trâu là ngựa? Tiên sinh muốn giờ thôi ngông cuồng, thì đi nơi khác mà giờ, đứng đó lẻo nhéo chỉ sợ mất mạng đấy.

Một đại hán khác cất tiếng :

- Có lẽ đầu tiểu tử này ngứa ngáy sao đó, nên tìm đến đây nhờ chúng ta nện cho một lúc.

Yến Thiên Y cười tít, ngẩng mặt lên, đầu nghiêng nghiêng, mắt lem nhem hi hí, nhìn đối tượng rồi gật gù thốt :

- Bây giờ, bốn nhân mới trông thấy rõ ràng! Thì ra, đây là trường sở Lực Tự giáo trường mà! Nhưng bốn nhân xin hỏi, Lực Tự giáo trường là cái gì? Giáo là dạy, dạy người ta cấp gà, trộm chó phải không? Hay dạy người ta đón đường cướp giật? Hay đốt nhà, đoạt của? Các vị ở đây, chuyên dụ dỗ người lương thiện làm điều ác, các vị tụ tập với nhau để lừa bịp, lập đảng hù dọa hiếp thiên hạ? Đáng lẽ phải xưng là Thổ Phi giáo trường mới đúng hơn đấy. Dạy người dùng võ lực hù dọa hiếp người, như vậy thì còn ra cái quái gì, hả?

Đại hán đối thoại đầu tiên trợn ngược đôi mắt, hét :

- Tên khốn nạn! Ngươi mở miệng thúi mắng ai thế? Ta sẽ đập chết ngươi, lột da, xé xác ngươi cho mà xem! Nói mà không làm, ta thì chẳng phải là lão Hồ!

Yến Thiên Y cười hi hi :

- Không là lão Hồ thì là lão Cầu à?

Một đại hán mặt ồm, rít lên :

- Đúng là hán tìm đến đây để sinh sự!

Mười hai đại hán cùng một lượt xông vào, bao vây Yến Thiên Y.

Đại hán to mặt hừ hừ luôn mấy tiếng, gằn giọng :

- Con mẹ nó, giáo trường đâu có phải là nơi bọn hạ đẳng cùng lưu muốn đến lúc nào thì đến, muốn mắng ai thì mắng? Dù cho hảo hán giang hồ, hào kiệt võ lâm nghe đến bốn tiếng Lực Tự giáo trường, cũng phải tỏ vẻ kính mộ, hướng hồ một gã thư sinh chưa ráo máu đầu? Tiểu tử này muốn chết rõ ràng.

Hán hô lên một tiếng.

Mười một đại hán kia cùng khoa tay, toan dậm chân.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Cái gì kỳ vậy? Hà? Cái gì kỳ vậy chứ? Các ngươi đúng là cường đạo, là thổ phi mà! Giữa ban ngày ban mặt, vô cớ hành hung người ta à? Các ngươi có biết vương pháp là gì không? Ta đã biết trước mà, giáo trường các ngươi chỉ là một nơi chứa sài lang, hổ báo, chuyên sống trên xương máu dân lành mà! Từ Tổng giáo đầu các ngươi, xuống đến tên hèn mọn nhất, trong giáo trường tất cả đều là một phần bi bì, vô sỉ, một lũ súc sanh...

Đại hán to mắt đỏ mặt bùng bùng, quát to như sấm :

- Đánh! Đánh cho ta! Cứ đánh chết hán cho ta!

Mười một đại hán kia cùng hét lên, cùng vung tay, ập vào.

Mười hai đại hán cùng đánh thốc vào trung tâm, cùng đá thốc vào.

Nhưng mục tiêu tại trung tâm biến mất.

Thành thử, tả tràn qua, hữu tràn lại, kẻ xông tới, hậu tiến lên, tay quơ, chân quét, tự đánh, tự đá nhau, rồi cùng kêu trời ỉnh ỏi.

Chúng đánh, đá cực mạnh, tên nào trúng đòn là phải trúng nặng, sau đợt tấn công thứ nhất, có nửa số người ngã quỵ, cựa quậy mình mãi mà không tài nào đứng lên nổi.

Trong khi đó, Yến Thiên Y lại chệch choạng tiến về phía cửa.

Chàng vượt qua ngưỡng cổng, vào đến sân trong.

Các đại hán, tên nào còn chạy được, cứ chạy, tên nào không chạy được, cứ bò, cứ lết. Chạy, bò, lết theo chàng.

Đồng thời, chúng hô to :

- Các đệ huynh ơi! Nguy! Nguy rồi! Kẻ địch đã đến cửa! Hãy chuẩn bị gấp...

Từ hai dãy nhà bên sân, từ dãy nhà phía trước mặt, có tiếng gọi nhau vang dội, có tiếng chân chạy rầm rập, rồi bóng người lao nhao, sau cùng hơn mười người cầm vũ khí xông vào.

Nhưng, khi thấy Yến Thiên Y, chỉ đơn độc một mình, tất cả đều sùng sốt.

Một người, thì làm gì dám xung phá giáo trường, mà gọi là địch được chứ?

Tuy nhiên, chúng cũng ào tới, bao vây Yến Thiên Y.

Và, tên nào cũng có vẻ hờm hờm, tay lăm lăm vũ khí, sẵn sàng xuất chiêu.

Ba nhân vật xuất hiện tại cửa sảnh đường, cả ba có hình dáng quái dị, lối ăn mặc cũng rất quái dị.

Cả ba từ cửa sảnh, tiến ra sân.

Hai có thân vóc cao, một thì lùn, nhân vật lùn đi trước.

Họ vận y phục chẹt, màu tro, nơi ngực áo có thêu chữ Lực, hiển nhiên họ là những tay có hạng trong Lực Tự giáo trường.

Người lùn rất mập, đầu to, mặt có vân vện, như quả dưa kéo chỉ xanh.

Bọn người đang bao vây Yến Thiên Y lập tức mở một lối trống, cho ba nhân vật đó tiến tới.

Người lùn mập nhìn Yến Thiên Y một lúc, đoạn cất giọng mũi, hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn gì?

Yến Thiên Y cười ha hả :

- Hỏi nghe hay chưa! Mà ngươi là cái quái gì chứ?

Hai người cao biến sắc mặt.

Người lùn khoát tay, ngăn chặn, rồi nói với giọng trống mái :

- Ta à? Ta là Đại giáo đầu trong Lực Tự giáo trường, tên Bao Chí Thành, ngoại hiệu Nô Phong Long, còn hai vị phía sau ta, cũng đều là Đại giáo đầu, một là Đà Ngưu Quấy Thi Thọ Đường, một là Đại Khảo Trừu Cổ Hưng. Tính hiếu kỳ của ngươi đã được thỏa mãn chưa?

Yến Thiên Y nheo nheo mắt :

- Thì ra các vị là Bao thủ giáo và hai đại giáo! Còn tại hạ là Chương Phàm, con trai của Chương Sâm. Tại hạ có ngoại hiệu Tinh Lăng Kiếm, gia phụ là Quang Luân, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm. Thật tại hạ thất lễ với các vị quá.

Bao Chí Thành giật mình, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, bật cười lớn, sửa thái độ ôn hòa, thốt :

- Tại hạ cứ tưởng cường địch nào ở đầu đến giờ thối ngồng cuồng, không ngờ cùng là người nhà cả! Cũng may mà tại hạ ra đây sớm, chứ nếu không thì có chuyện không đẹp xảy ra rồi! Minh xí xóa hết, Chương thiếu hiệp nhé!

Đảo mắt nhìn quanh bọn đại hán, như để cảnh cáo chúng, đoạn tiếp :

- Lĩnh tôn mệnh giới chứ, thiếu hiệp? Hôm đại hội tại Đại Sum phủ, tại hạ được hân hạnh tiếp xúc với lĩnh tôn. Lão nhân gia còn quá thước vô cùng...

Yến Thiên Y vừa đổi lời xưng hô, lại đổi một lượt nữa, chàng lạnh lùng thốt :

- Này, họ Bao! Đừng có vuốt đuôi ngựa, trơ trên lăm! Hôm nay, thiếu gia nhất định phải đòi ngươi cho kỳ được một công đạo.

Bao Chí Thành sững sờ.

Cổ dẫn con giận, y thốt :

- Chương thiếu huynh nói cái chi, tại hạ không hiểu gì hết? Có lẽ Chương thiếu huynh gặp lúc vui tính, thành quá chén, nên nghĩ lầm sao đó chăng? Không sao, thiếu huynh hãy vào sảnh đường, dùng chung trà nóng, giải con men, nếu cái bọn đồ đệ của tại hạ có xúc phạm đến thiếu huynh, thì tại hạ xin chịu lỗi, và hứa sẽ giáo huấn chúng thật kỹ, để từ nay chúng không còn dám lố lăng nữa.

Bao Chí Thành xử sự như vậy là rất mực ôn hòa, chịu nhún nhường giữ tròn niềm thuận thảo, duy trì tình giao hữu với nhau.

Còn gì hợp tình, hợp lý hơn?

Nhưng Yến Thiên Y là một Chương Phàm giả hiệu, đến đây với mục đích đặc biệt, bằng một nguyên nhân giả tạo, thì khi nào chàng dừng lại ở mấy tiếng cầu tình đó?

Chàng trợn mắt lên, hét :

- Ngươi cho rằng thiếu gia say sưa, nói càn, nói bướng phải không? Này, thiếu gia cho ngươi biết, dù ngươi có bò la bò lét dưới chân thiếu gia, vấp đầu van xin, thiếu gia cũng chẳng dung tha đâu! Lực Tự giáo trưởng là nơi dung chứa toàn lũ súc sanh mà! Hôm nay thiếu gia quyết đánh chết lũ súc sanh này mới hả cho!

Bao Chí Thành nghe máu sôi trào trong huyết quản, cao giọng phản đối :

- Sờ dĩ tại hạ nhún nhường là vì tại hạ nể mặt lĩnh tôn và Đại Sum phủ đấy, tại hạ không muốn gây tổn thương niềm hòa khí giữa bằng hữu với nhau, chứ chẳng phải tại hạ ngán gì ai đâu. Tại sao thiếu gia vô cớ mắng ngươi? Chẳng lẽ vì gia đình thiếu giáo dục mà thiếu gia quen thói ngồng cuồng?

Yến Thiên Y nhảy dựng lên, cả tiếng mắng lại :

- Câm họng! Con mẹ nó, câm cái họng thú của ngươi lại! Ngươi là cái quái gì chứ? Cả lũ các ngươi là những cái quái gì chứ? Thiếu gia ngồng cuồng? Thiếu gia kém giáo dục? Khi nào thiếu gia nhìn nhận lũ cầu trệ các ngươi là bằng hữu? Có gan cứ bước tới đây, so chiêu với thiếu gia đi! Hôm nay thiếu gia quyết đập nát giáo trưởng của các ngươi, thiếu gia phá vỡ cái ổ đầu trộm đuôi cướp của các ngươi, trừ hại cho dân lành! Bọn các ngươi ngoài mặt thì giả nhân giả nghĩa, bên trong thì nuôi dưỡng cái tâm sài lang hồ báo, sớm hòa tối phản, cho nên nghĩa phụ và gia gia ta không yên tâm, sai ta ngầm ngầm điều tra! Hừ! Cũng may mà ta phát giác ra sớm hành vi dè tiện của các ngươi, chứ nếu không thì đại sự của bọn ta phải hỏng, bởi nhảm lẫn dung túng các ngươi trong hàng ngũ liên minh! Hừ, cái ngữ này thì sớm muộn gì cũng phản phúc, cũng bán bằng hữu như thường!

Yến Thiên Y cổ ý mắng già.

Bọn Lực Tự giáo trưởng run người lên, mắt người nào cũng đỏ lửa.

Yến Thiên Y càng hăng say mắng.

Cuối cùng, Bao Chí Thành hết phương dần lòng, hét :

- Bắt hán cho ta!

Lệnh ban ra rồi, Thi Thọ Đường hành động trước hơn ai hết.

Y vung chiếc thiết quỳ to lớn, đập xuống đầu Yến Thiên Y.

Đại Kháo Trừu Cổ Hưng cũng không chịu kém, từ một bên vọt vào, đánh luôn hai cánh chỏ.

Yến Thiên Y tràn mình né tránh.

Cùng lúc đó ba thanh đao bay qua.

Cuộc hỗn chiến khai diễn, ác liệt ngay từ phút giây đầu.

Đến lượt Bao Chí Thành cũng vào cuộc luôn, y sử dụng thanh Long Thiết kiếm, kiếm pháp của y thật quả cao cường, với một chiêu, y biến thành mười hai thức, mỗi thức nhắm vào một yếu huyệt của Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y tung hoành bay, nhảy giữa rừng đao kiếm quây, như dượt võ giữa chốn không người.

Cuộc đấu kéo dài một lúc, bỗng Bao Chí Thành kêu oai lên một tiếng, rồi nhảy ra ngoài vòng chiến.

Máu tươi chảy nơi đùi hữu của y.

Bọn Lực Tự giáo trưởng kinh hãi, cùng tản dần ra xa, đứng đó mà la, mà hét, không dám ồ ạt tấn công như trước.

Vừa lúc đó, một lão nhân có thân vóc khôi vĩ xuất hiện, kèm theo ba vị mà Yến Thiên Y đoán chừng là bọn Đại giáo đầu.

Lão nhân có bộ râu cực dài, râu và tóc đều bạc trắng.

Yến Thiên Y cười thầm, cố ý không màng đến lão, hờm hờm thanh kiếm như sắp sửa thừa cơ sẵn đánh bọn đệ tử giáo trưởng.

Lão nhân hét :

- Chương Phàm! Ngươi định gây tại họa tày trời, để gia gia ngươi gánh lấy hậu quả phải không?

Yến Thiên Y hừ một tiếng lớn, hỏi :

- Ngươi là ai? Có tư cách gì trách cứ thiếu gia? Ta không ngại ai hết, dù ngươi tuổi cao tác lớn!

Lão nhân cao giọng nói :

- Ta là Tiêu Tiến, ngoại hiệu Bạch Nhiệm Khách, Tổng giáo đầu Lực Tự giáo trưởng. Chương Phàm! Ta chỉ sợ ngươi sinh cường rồi để khổ cho gia gia ngươi gánh chịu đấy thôi.

Yến Thiên Y vờ kính nhường một chút, dịu giọng đáp :

- Thì ra Tổng giáo đầu Tiêu lão tiền bối! Nghĩa phụ và gia gia vẫn bốn sai vẫn bối đến đây, xem tiềm lực nhân thủ của quý giáo trưởng như thế nào, để phân phối công tác trong chiến dịch tương lai, ngờ đâu quý đệ tử quá hung hăng, khinh người cực độ, vẫn bối vừa đến cửa...

Tiêu Tiến trầm giọng chặn lời :

- Ta đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện, ngươi khỏi phải nói nữa. Hãy về đi, ta không muốn làm khó chi ngươi, Chương Phàm! Về tở lại với lệnh tôn và Phủ Tông, rằng Lực Tự giáo trưởng hèn mọn, người ít, sức kém, không đức, không tài, giáo trưởng chỉ quy tụ toàn là đầu trộm đuôi cướp, ăn hại, sáng đồ bác, chiều rượu chè, say sưa be bét, chẳng làm nên trò trống gì. Bọn giáo trưởng tự lượng sức mình, xin rút lui ra khỏi liên minh, từ nay đơn thân độc lực mà ứng phó với mọi khó khăn trên đường doanh nghiệp, có lợi thì nhờ, có hại thì tự mình chịu, chẳng dám kêu gọi đến ai. Bọn giáo trưởng cam chịu, chẳng dám kêu gọi đến ai. Bọn giáo trưởng cam tâm tự lập hơn là bám theo đuôi ngựa của Đại Sum phủ, gây phiền phức cho Phủ Tông. Việc ngươi làm hôm nay, ta nghĩ tình giao hảo của ngày trước mà bỏ qua cho, từ nay, mọi liên hệ giữa Lực Tự giáo trưởng và Đại Sum phủ cầm như đứt khoát.

Yến Thiên Y vờ kinh ngạc, gấp giọng phân trần :

- Tiêu... Tiêu lão bá... Lão bá nói thế...

Tiêu Tiến khoát tay, cười lạnh, tiếp :

- Mọi việc đến đây xem như chấm dứt, ngươi cứ về, đừng nói gì hơn. Giáo trưởng của ta bất quá chỉ là một ngôi miếu nhỏ, không dám phụng nghinh một vị thần trọng đại tôn thờ! Xin tôn thần hãy trở về núi cho bọn giáo trưởng được yên ổn!

Đoạn, lão quát :

- Mở lối, nhường đường, tiền khách ra về!

Không đợi nghe Yến Thiên Y nói gì, Tiêu Tiến quay mình, trở vào đại sảnh.

Mọi người ôm hận, song không ai dám trái lệnh Tổng giáo đầu, cùng tản ra hai bên, nhường lối cho Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y cúi đầu, sụ mặt, thất thủ bước ra...

* * * * *

Có thể nói, cái kế ly gián này, Yến Thiên Y thực hiện khá chu đáo, và thu thập kết quả hoàn hảo.

Chàng đã dò xét, biết rõ giữa Lục Tự giáo trưởng và cha con họ Chương, chẳng có tình cảm chi nồng nhiệt lắm. Trừ Tiêu Tiến ra, có lẽ trong giáo trưởng chưa một ai biết mặt Chương Sâm, nói chi là Chương Phàm?

Không ai biết mặt Chương Phàm, thì chàng giả mạo Chương Phàm là điều rất dễ.

Và, không ai nghi ngờ có sự giả mạo đó được.

Chương Phàm, nghiệp dĩ đã thất tung, mà sự thất tung của hắn chưa được chánh thức công bố, thì Lạc Mộ Hàn và Chương Sâm làm sao phân biệt, khi chứng nhân vắng mặt, khi sự tình chưa công khai hóa?

Ít nhất, cũng trong thời gian ngắn, mối hiềm khích giữa song phương có hiệu lực thuận lợi cho Yến Thiên Y nhiều.

Sau thời gian đó, giả như sự thật phô bày, thì việc đã rồi, chàng còn lo ngại gì nữa?

Thế là chàng đã tạm thời loại bớt một trợ lực của Đại Sum phủ.

Hôm đó, trước bữa ăn tối, người nào đó trong Đại Sum phủ bắt được tin Chương Phàm đại náo Lục Tự giáo trưởng.

Người ta lại một phen nhốn nháo. Nhân tâm dao động rõ ràng.

Lạc Mộ Hàn bèn phái Chương Sâm và Bồ Hòa Kính đến tận trường sở Lục Tự giáo trưởng để hỏi qua sự tình.

Nhưng, đâu phải một sớm một chiều mà người ta phơi pha được một sĩ nhục nặng nề như vậy?

Người ta không vịn vào đó mà sanh thù, là quý lắm rồi, bảo người ta bỏ luôn hiềm khích, thì chẳng hóa ra, muốn mắng ai cứ mắng, mắng bằng thích rồi tự tiện bảo phơi pha?

Yến Thiên Y bình thân làm công việc vặt tại phòng quản sự.

Bỗng, Tùng Triệu hót hơ hót hải chạy đến, mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, ướt cả đầu, cả mặt, chảy xuống ròng ròng, đầm luôn cả ngực áo.

Y quăng ánh mắt sang Yến Thiên Y, đoạn gọi Tôn Văn Đình :

- Tổng quản ơi! Gọi y sư gấp!

Tôn Văn Đình đang ngồi trên ghế, vụt đứng lên, hỏi gấp :

- Việc gì thế, Tùng lão đệ?

Tùng Triệu vừa đẩy Tôn Văn Đình ra cửa vừa đáp :

- Có hai huynh đệ đang ở tại hoa sảnh, họ vừa từ miền Bắc chạy vất chân lên cỏ về đây, họ sắp chết đến nơi, phải gọi y sư chữa trị gấp cho họ...

Tôn Văn Đình cau mày :

- Mà việc gì chứ? Lão đệ chẳng cho biết gì hết...

Tùng Triệu giục :

- Tổng quản ra đó thì hiểu. Hai huynh đệ đó, do bồn phủ sai phái nom theo Kim Xuyên tam quý và Ôn Sát Liêu Hóa Trúc, để giám thị tình hình và thông tin về phủ.

Tôn Văn Đình lắc đầu, bước ra cửa.

Tùng Triệu bước theo ra ngoài, nhìn trước nhìn sau chẳng thấy ai, bèn trở vào báo cáo với Yến Thiên Y :

- Theo tin tức vừa chuyển đến, thì Ôn Sát Liêu Hóa Trúc vừa đến Ngưu Minh Thạch và Kim Xuyên tam quý vừa đến Tổng đàn Hồng Trù bang, liền gặp ngay người của Thanh Long xã đón chặn. Ôn Sát và Tam Quý đều bị giết chết hết. Đại chấp pháp Âm Phụ Cửu hạ sát Kim Xuyên tam quý, còn Ôn Sát thì bị Ứng Thanh Qua nhị lĩnh chứa trừ diệt. Bên Thanh Long xã chỉ có hai toán người, mỗi toán gồm hai người nhưng chỉ có một người xuất thủ thôi.

Yến Thiên Y bình tĩnh gạt đầu :

- Thế càng hay.

Rồi chàng chính Tùng Triệu :

- Đến bây giờ mà Tùng lão đệ cũng chưa luyện được một định thuật khả quan, động một chút là mỗi kích thích, kinh hoàng mất cả thường thái! Có hại

lắm đấy nhé! Phải biết, hiện tại người trong Đại Sum phủ đang bị nghi ngờ, từ trên xuống dưới, lão đệ cứ quỳnh quáng lên như vậy mãi, có ngày họ truy ra được thì mất mạng chứ chẳng chơi!

Tùng Triệu kêu nhỏ :

- Sự tình rùm rộ quá đi, đại hiệp! Tiểu nhân dù cố trấn định tâm thần, cũng không giữ được bình tĩnh.

Yến Thiên Y tiếp :

- Việc bọn Ôn Sát và Tam Quý bị giết, vốn trong chỗ dự liệu của tại hạ, ngoài ra tại hạ cũng hiểu luôn, người nào trong Thanh Long xã phụ trách trừ diệt tên nào. Còn hai cao thủ đi theo Âm Phụ Cửu và Ứng Thanh Qua, chính là hai tên Vệ Sơn Long chứ chẳng phải ai khác.

Dừng lại một chút, chàng trầm giọng tiếp :

- Điều đáng trách Tùng lão đệ, là Lạc Mộ Hàn có sai phái hai thuộc hạ đi theo bọn Ôn Sát và Tam quý, thế mà lão đệ chẳng biết chi hết, do đó tại hạ nhận thấy cái lối dò thám tình hình mà lão đệ áp dụng, còm kém còi lăm.

Tùng Triệu biết lỗi, cúi đầu không đáp.

Yến Thiên Y cảnh cáo :

- Lạc Mộ Hàn là con người thâm trầm, lão ấy không hề làm việc gì mà không rào trước đón sau, có thể bảo là lão dám hiểu kết quả sự việc trước khi sự việc tiến hành. Cho nên, đáng lẽ ra, cái tin bọn Ôn Sát và Tam quý bị hạ đây, tại hạ phải hay trước lão, song nhờ lão hành sự chu đáo, thành ra lão hay trước tại hạ.

Tùng Triệu thở dài.

Một lúc lâu, hần hỏi :

- Còn việc đại náo Lục Tự giáo trường, có phải...

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Giả như chính tại hạ gây nên, thì sao?

Tùng Triệu lắc đầu :

- Không tương tượng nổi, đại hiệp!

Yến Thiên Y tiếp :

- Chưa hết đâu, lão đệ. Còn nữa, còn dài dài, lão đệ cứ chờ xem.

Tùng Triệu trở mặt :

- Còn gì nữa? Bao nhiêu đó chưa đủ sao, đại hiệp?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Biết thế nào là đủ, thế nào là thiếu? Tại hạ phải tiếp tục hành động, đến khi nào thời cơ thuận tiện chấm dứt, đến khi nào Lạc Mộ Hàn hối tâm, chịu giảng hòa, bỏ chiến. Tại hạ còn nhiều kế hoạch, kế hoạch áp dụng bên trong Đại Sum phủ, kế hoạch thi hành bên ngoài, mọi kế hoạch sẽ được thực hiện, giả như Lạc Mộ Hàn cương quyết chủ chiến thì tại hạ chẳng còn cách gì khác hơn là dàn trận để cùng lão ta định quyết cuộc thư hùng. Lúc đó, máu chảy nhiều, thầy ngã lắm thì cũng là do cái tâm hiếu động, tánh ngoan cố của lão ta.

Tùng Triệu thốt :

- Lần này, chắc là Hồng Trù bang sẽ noi gương Hắc Hạp phái, sinh lòng do dự, rồi từ từ rút lui, từ khước hợp tác.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hy vọng như vậy, lâm vào cảnh thân cô, thế cô, Lạc Mộ Hàn sẽ phải suy nghĩ nhiều. Lão ta là con người thức thời vụ, lẽ nào chẳng biết cái cơ tiến thoái?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Long tranh hổ đấu

Yến Thiên Y hỏi :

- Còn vụ điều tra? Đại Sum phủ xúc tiến chưa? Đến đâu rồi?

Tùng Triệu đáp :

- Theo sổ nhân công, thì trong vòng ba tháng trở lại đây, số người mới vào giúp việc, là mười sáu, dĩ nhiên có đại hiệp trong đó. Luận theo cấp bậc thì hạng thấp kém nhất gồm sáu người, đại hiệp và năm người nữa. Công cuộc điều tra được ủy thác cho Tư Diên Tông, vị Đường chủ Tiền đường, và phương pháp điều tra thì bắt đầu từ người có địa vị cao nhất xuống đến người có địa vị thấp nhất. Như đại hiệp, có lẽ đại hiệp chỉ sẽ bị đuổi sau cùng. Tuy nhiên, tiểu nhân nghĩ rằng, đại hiệp vốn là một tiểu gia nô, lại suốt ngày quanh quẩn trong phòng quản sự, thì người ta không nghi ngờ gì đại hiệp cho lắm.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Dù vậy, tại hạ cũng phải dè dặt.

Họ đàm đạo với nhau một lúc nữa, rồi Tùng Triệu cáo từ.

Yến Thiên Y suy tư mãi về cuộc điều tra sắp tới. Đành rằng chàng bịa đặt một lai lịch thực chu đáo, nhưng nếu đối phương không tin, cho người đến tận nơi sinh quán giả tạo truy cứu thì sao?

Như thế, hành tung của chàng phải bị bại lộ.

Tình hình cấp bách, chàng phải làm sao ứng phó đây?

Một ý niệm phát sinh, lập tức chàng nghiên cứu kỹ, nhận thấy có thể thực hiện được ý niệm đó. Trừ diệt Tư Diên Tông! Trừ diệt họ Tư, chàng sẽ thu hoạch được mấy điều lợi: Làm cho cuộc điều tra trì hoãn lại, ít nhất cũng được năm, mười hôm. Lạc Mộ Hàn mất một cánh tay đắc lực, khủng tổ tinh thần thuộc hạ Đại Sum phủ.

Chàng quyết định hành động theo ý niệm đó, ngay trong đêm đó.

* * * * *

Đêm xuống từ lâu.

Đèn trong Đại Sum phủ đốt sáng như ban ngày, đèn trong nhà, đèn ngoài, thêm đuốc bốc cao ngọn.

Người canh gác tăng cường gấp mười lần, cứ ba bước có một cặp, năm bước có một đôi, vũ khí lăm lăm, ánh thép chớp ngời dưới bóng đèn, bóng đuốc.

Yến Thiên Y khoác lót dạ hành. Đầu, mặt bao vải đen, y phục đen, từ đầu đêm, chàng đã nằm sẵn trên nóc sảnh thuộc Quần Hùng đường.

Từ trên cao nhìn xuống, chàng thấy người lao xao, đèn chớp sáng, đuốc bập bùng.

Chàng có cảm tưởng khôi hài là người ta đang mở hoa đăng mừng chàng, biểu diễn các cuộc rước đuốc, rước đèn cho chàng xem.

Bên dưới sân trước mặt chàng, là cửa chánh Quần Hùng đường, bên tả là Tây Viên, bên hữu là những dãy nhà, có vườn hoa, có đình đài, có giả sơn, có hồ nước...

Cũng về phía hữu, có sân luyện võ, nơi Yến Thiên Y hạ sát Hoàng Đơn, trước sự chứng kiến của Tào Quảng Toàn.

Chàng đã dò hỏi kỹ, vào canh ba mỗi đêm, thì Tư Diên Tông từ Quần Hùng đường đi tuần quanh một vòng khắp Đại Sum phủ.

Y có thói quen, không chịu dẫn theo nhiều người, mà chỉ mang hai tên phủ vệ thôi.

Theo kế hoạch thì Yến Thiên Y đón chặn Tư Diên Tông tại đoạn đường có nhiều cây và hoa nơi phía tả.

Không lâu lắm, trống lầu canh điểm ba tiếng.

Tư Diên Tông quả là con người hành sự đúng giờ, ba tiếng trống vừa dứt, ba bóng người từ trong Quần Hùng đường bước ra.

Vừa ra đến ngoài, họ liền rẽ về phía tả. Họ đi nhanh quá, gia dĩ từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy lưng thôi, Yến Thiên Y không thể xác định người đi đầu có phải là Tư Diên Tông hay không.

Nhưng, thời gian cấp bách, ba người đó lại đi nhanh, Yến Thiên Y không thể do dự, lập tức từ trên đỉnh mà quăng mình xuống chỗ tối, đoạn phóng chân chạy theo.

Chàng theo lối tắt, đến gấp nơi dự định đón đầu.

Giả như trong số ba người đó, chẳng có Tư Diên Tông, thì cũng không sao, bởi họ chỉ là những thuộc hạ trong Đại Sum phủ, người nào cũng thế, trừ diệt được mạng nào hay mạng nấy.

Huống chi cuộc dò thám hôm nay, chàng làm rất kỹ, chàng tin rằng không thể nhầm lẫn được.

Ba người vừa đi, tuy đi nhanh, nhưng họ vẫn thấp giọng đàm đạo với nhau, như ung dung, bình thản, không tỏ vẻ quan tâm đến nhiệm vụ quan trọng mà họ đang thi hành.

Cuối cùng rồi họ đến nơi Yến Thiên Y nấp.

Nơi đó, là cạnh hàng cây rậm, có hai tên phủ vệ đứng cạnh, xa xa là một góc tường, tại đây có ba tên phủ vệ phòng thủ.

Yến Thiên Y rời chỗ nấp, phi thân lướt qua trên đầu hai tên phủ vệ cạnh hàng cây.

Nằm mộng chúng cũng không tưởng là bên trên có người kích xuống, chúng chỉ kịp kêu lên một tiếng, cùng ngã nhào.

Hai người cùng ngã một lượt, dĩ nhiên có gây tiếng động.

Tiếng động làm kinh động ba cao thủ tuần sát. Cả ba giật mình, cùng quay đầu lại xem.

Họ chỉ kịp thấy một bóng đen bay vút lên không, uốn cầu vòng đập xuống góc tường, uốn cầu vòng trở lại.

Ba tên phủ vệ tại góc tường cùng ngã gục.

Ba cao thủ hiểu ngay có sự lạ xảy ra.

Đồng một loạt, họ nạt lên một tiếng, rồi cùng lướt tới.

Yến Thiên Y trở lại, ba người lướt tới, khoảng cách thu hẹp nhanh chóng và chỉ trong thoáng mắt, song phương chạm mặt nhau rồi.

Quả nhiên, trong số ba người đó, có Tư Diên Tông.

Tư Diên Tông vừa trông thấy chàng, “hừ” một tiếng, nghiêng răng hét :

- Ngươi! Ta cứ tưởng ngươi là ma, chẳng bao giờ hiện thân! Thử xem lần này ngươi có thoát đi được như các lần trước hay không?

Tiếng nói vừa dứt, người cũng vừa đến nơi, người chưa đến nơi là ánh chường chớp chớp, nhanh hơn điện. Tư Diên Tông đánh ra bảy mươi chín chưởng, chưởng sanh gió, gió từng cơn cuốn tới như sóng lượn trào đùa, tạo thành một khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Yến Thiên Y không lên tiếng, nhún chân tung người lên, rồi từ trên đáp xuống, thanh đoản kiếm lóe sáng bắn đi một đường, bức thoái Tư Diên Tông lùi ba bước.

Người thứ hai từ trong bóng tối tiến ra, chiếc trượng trong tay loang loáng vùn vụt, trượng ảnh tỏa rợp không gian, bao bọc quanh mình Yến Thiên Y.

Nhưng, nhanh chân, Yến Thiên Y nhảy về phía hậu, thoát khỏi vùng trượng ảnh.

Giật mình, chàng trầm nghĩ, Tư Diên Tông kia rồi, thì hai kẻ tùy hành phải là hai tên phủ vệ, song phủ vệ thì làm gì có bản lĩnh kinh hồn như thế?

Người đó không bỏ, vọt theo, trượng ảnh lướt nữa tỏa rợp quanh mình chàng, trượng phong rít lên vù vù.

Yến Thiên Y chợt tỉnh ngộ.

Vi Đà trượng!

Thì ra, một trong hai người tùy hành Tư Diên Tông là Bát Tý Vi Đà Bò Hòa Kính.

Bất chợt, một vầng sáng lóe lên, vầng sáng lấp lánh như ngàn sao kết tụ, rào rào bay tới!

Tên phủ vệ thứ ba vào cuộc!

Một tên phủ vệ giả hiệu, bởi Yến Thiên Y nhận ra, người phát xuất vầng sáng đó là Quang Luân Chương Sâm, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm, thân phụ của Chương Phàm.

Đi đêm mãi, phải có ngày gặp ma!

Yến Thiên Y thầm kêu khổ, lần này thì đúng là chàng cỡi cạp rồi! Lên lưng cạp thì dễ, xuống lưng cạp phỏng có mấy tay được toàn mạng?

Phản ứng đầu tiên của chàng, là thức ngộ ngay mình rơi vào cạm bẫy của địch.

Địch bố trí một khung cảnh để dẫn dụ chàng.

Hiện tại, chàng chỉ còn có cách là tận lực ứng chiến thôi, và không hy vọng nhiều một chiến thắng sau cùng.

Vừa tránh khỏi vầng kiếm ánh của Chương Sâm, thì chàng lại gặp trường ảnh của Bồ Hòa Kính, đồng thời gian, trường ảnh của Tư Diên Tông cũng ào ào bay tới.

Vì Đà trường là một vũ khí đặc biệt, hình dáng là chiếc trường, song đầu ngoài xoay thành khuôn ốc, lại có gắn bốn chiếc khoen, khi vung lên, khoen chạm vào nhau, bật những tiếng leng keng khá lớn.

Không dám liều lĩnh, Yến Thiên Y lùi nhanh chín bước.

Tư Diên Tông vượt lên, bám sát.

Song trường của y không những chớp chớp, có lúc đánh ngửa ra, có lúc chênh chênh dùng sống tay làm đao mà chặt, cũng có lúc xòe năm ngón đâm tới như năm mũi dùi.

Phải nhìn nhận trường pháp của y đã đạt đến mức siêu huyền nhập diệu.

Nhưng, nếu cả ba cùng xung kích một lượt, thì Yến Thiên Y thủ nhiều hơn phản công, tránh né nhiều hơn xung kích.

Chứ còn một người giao thủ, thì bất cứ người nào trong bộ ba, chàng không hề ngần.

Tư Diên Tông vừa vọt theo, Yến Thiên Y vung đoàn kiếm quét tới.

Tư Diên Tông thu trường, lùi lại liền.

Y lùi lại, Chương Sâm xông lên, thay thế. Bộ ba thoát dùng xa luân chiến pháp, hiệp công.

Yến Thiên Y vẫn bình tĩnh ứng phó.

Cuộc chiến diễn ra cực kỳ khốc liệt, có thể bảo là binh sinh Yến Thiên Y mới bị bắt buộc phải tận dụng tâm lực để duy trì một thế quân bình.

Hơn thế, chàng phải tốc chiến tốc thắng, bằng mọi giá, phải kết thúc nhanh cuộc đấu, và kết thúc với thắng lợi hoàn toàn.

Quân bình, là kéo dài thời gian, trong trường hợp này, kéo dài thời gian là nguy hiểm, biết đâu cuộc chiến đã chẳng kinh động bọn phòng vệ trong phủ rồi?

Chúng kéo đến bao vây, rồi nhiều cao thủ khác trong phủ xông ra, chàng dù có là mãnh hổ, cũng chẳng đương cự nổi quần hồ, huống chi đối phương gồm toàn những tay ngang ngửa, suýt soát với chàng?

Qua một lúc, tay áo của Bồ Hòa Kính bị mũi kiếm của Yến Thiên Y chạm phải, rọc tét một đường.

Và, đúng như Yến Thiên Y dự liệu, toàn phủ đã kinh động vì cuộc chiến đó, từ các nơi đèn chớp, đuốc chớp, thanh la nổi dậy, người hò hét vang rền, người cầm đèn, cầm đuốc, cầm vũ khí rần rần chạy tới.

Bất quá, họ chưa rõ nơi xảy ra cuộc biến, nên vừa chạy đi vừa ngóng hướng nên thành thử chậm đến nơi một chút.

Bất cứ đâu thủ nào, nếu biết có viện thủ ở phía hậu, thì lên tinh thần ngay.

Chương Sâm hăng hái vượt đồng bạn, lên sát Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y cấp tốc lùi năm bước, rồi từ đó lạng mình xuống thấp, vọt xiên lên, thanh đoàn kiếm trong tay chớp sáng.

Chương Sâm vốn là tay kiếm thượng thừa miền Nam, với thanh Lưu Vân kiếm, lão tạo được một thế đứng vững chắc trên giang hồ, thì khi nào lão nhượng bộ!

Lưu Vân kiếm bay ra, nghênh đón Chiêu Nhật đoàn kiếm.

Kiếm chạm kiếm, lửa bắn tung tóe, lửa tắt rồi, Chương Sâm rú lên một tiếng, ngã nghiêng qua một bên.

Bên kia, Yến Thiên Y loạng choạng người, suýt không đứng vững.

Tư Diên Tông rít hận vùng chường áp tới.

Yến Thiên Y đang thờ mệt, thấy thế vội lạng mình qua một bên, trầm cổ tay xuống, thọc mũi kiếm lên.

Thủ pháp của chàng cực nhanh, gia dĩ Tư Diên Tông đánh ra chiêu chường đó như quăng tròn thân hình.

Vì quyết đề bệch đối phương, y quăng thân hình với trọn sức nặng như vậy, thì dù thấy nguy cũng chẳng làm sao trụ bộ được, cho nên y hứng trọn nhất kiếm.

Mũi kiếm xuyên thủng dạ dưới của y, máu phun ra có vòi.

Vừa lúc đó, Bồ Hòa Kính vùng Vi Đà trượng lướt tới, Yến Thiên Y thân liền kiếm, kiếm liền thân, thân và kiếm cùng bay vào, trực tiếp nghênh đón chiêu công của Bồ Hòa Kính.

Hai bóng người vừa nhập một, liền tách ra làm hai.

Bồ Hòa Kính lão đảo người, lùi mấy bước, mới gượng chỗi gậy, đứng vững.

Máu phun từ ngực, đầm ướt cả thân áo trước, gương mặt tròn biến dài ra, làn da vàng vàng đôi mắt trắng nhợt.

Yến Thiên Y không dám chậm trễ, phi thân vút đi, lướt đi trên đầu bọn phủ vệ lúc đó vừa mang đèn, vác đuốc chạy đến nơi.

Thoáng mắt, chàng đã ly khai hàng cây vút qua các dãy nhà, tung mình vượt luôn đầu tường đáp xuống bên ngoài.

Đại Sum phủ như lâm vào cảnh đất lở, trời long, từ già đến trẻ, từ nam đến nữ, biết võ công cũng như không biết võ công, tất cả đều thất sắc kinh hồn.

Sét đánh xuống đầu họ cũng chưa khiếp hãi bằng biến cố vừa xảy ra!

Một biến cố không tiền khoáng hậu tại Đại Sum phủ, trước mắt những cao thủ thượng thặng võ lâm!

* * * * *

Yến Thiên Y chạy bay đến cửa hiệu buôn nhang đèn tại đường Tầu Mã.

Khi chàng đến nơi thì người trong hiệu đều mất vía bay hồn, bởi toàn thân chàng đầm máu như nhuộm mình trong ao nước đỏ.

Máu của chính mình, máu của đối phương.

Không để mất phút giây, chàng cời phăng y phục, bảo thuộc hạ nấu nhanh mấy nồi nước, lau sạch máu trên mình, sạch máu đọng quanh các vết thương, lau đến khi vết thương không còn rướm máu nữa, chỗ thịt tét biến thành nhợt nhạt.

Đoạn, chàng bảo lấy thuốc Kim Sang bôi lên, rồi dùng bố dịt lại, cần nhất phải dịt thật chắc, và làm sao cho lượt vải không quá dày dện phồng lên.

Nơi sườn bên hữu, một vết thương dài độ ba tấc, làn da ngực tét một đường, nơi dạ dưới sưng lên một cục.

Vết thương nơi sườn do Chương Sâm gây nên, cục sưng nơi dạ dưới do Bồ Hòa Kính lưu lại, còn đường tét nơi ngực thì vì chàng không cảm giác ngay lúc đó nên chẳng rõ người nào đã đá thương chàng.

Thực ra, nếu là lúc bình thường, thì tình hình không thể như vậy được.

Địch đông người, chàng thì đơn thân độc mã, địch có hậu thuẫn, còn chàng thì nom nóp lo ngại viện thủ địch tăng cường, gia dĩ chàng cần che giấu hành tung, nên không thể thi triển Minh Thiên đại cửu thức.

Thành thử, chàng giao thủ trong sự khó khăn đó, chiêu thức có phần gò bó, tự nhiên chân lực phải kém giảm, cuối cùng tuy có thắng, song cũng phải trả giá đắt một chút.

Trong khi bọn thuộc hạ quỳnh quáng bôi thuốc, dịt thương tích, thì Yến Thiên Y bình thần như thường, ung dung cầm bút viết hai phong thơ.

Một phong thơ gởi đến Trang Không Ly tại Ma Thạch Ba.

Còn một phong, chàng cất kỹ trong mình.

Sau đó, chàng trở về Đại Sum phủ.

Vờ như đang ngủ, giật mình bừng tỉnh giấc, Yến Thiên Y nhảy xuống giường, xỏ chân vào giày, mở cửa chạy ra ngoài, gặp Tôn Văn Đình cùng mấy người đứng tại hành lang.

Chàng ngáp dài mấy lượt, rồi cất giọng ngáy ngủ kêu lên :

- Tồn đại gia, thức chi sớm thế?

Tồn Vân Đình trầm giọng hỏi :

- Ngươi vẫn ở trong phòng từ đầu đêm đến giờ chứ?

Yến Thiên Y ngơ ngác :

- Tiểu nhân không ở trong phòng thì ở đâu, đại gia? Hay có việc gì xảy ra?

Tồn Vân Đình lắc đầu thờ dài :

- Ý a! Tuổi trẻ thì vậy đó, ham ăn, ham ngủ, nằm xuống rồi là ngủ như chết, lấy đòn mà xeo cũng chẳng thức dậy! Ta có đến phòng ngươi, gõ cửa gọi, nhưng ngươi chẳng lên tiếng.

Rồi lão tiếp :

- Nay, Tiểu Lang! Đại họa vừa xảy ra tại Đại Sum phủ trong đêm nay đó!

Yến Thiên Y trở mặt :

- Đại họa gì, đại gia? Sao tiểu nhân không nghe động tịnh chi hết?

Tồn Vân Đình lại thờ dài :

- Người ta nhón nháo cả lên, mà ngươi như từ cung trăng rơi xuống! Ngủ như vậy có ngày mất mạng đấy, Tiểu Lang! Lúc canh ba, có gian tế từ bên ngoài đột nhập, có lẽ chính là hung thủ đã gây ra bao nhiêu vụ án trong bốn phủ từ mấy hôm trước. Hắn dụng phải Bồ Hòa Kính lão gia, Chương Sâm lão gia và vị Đường chủ Tiền đường của bốn phủ là Tư Diên Tông lão đệ. Cuộc ác chiến khai diễn, cuối cùng, bốn phủ đại bại!

Yến Thiên Y biến sắc mặt kêu lên :

- Trời! Minh bại à? Hung thủ tài tình đến cỡ đó à?

Tồn Vân Đình gật đầu :

- Chứ không à? Tư Diên Tông bị đánh lũng dạ dưới, chết liền tại chỗ. Bồ Hòa Kính húng một nhát kiếm nơi giao tiếp vai và ngực, đứt gân, tuy không trí mạng, song từ nay tay hữu cầm như phế bỏ rồi! Chương Sâm thì bị hai nhát kiếm chém trúng nơi sườn tả, phải mất ít nhất cũng hai, ba tháng mới khôi phục được, chừng như kiếm chạm khá sâu, lòi cả ruột của lão.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Khiếp quá!

Tồn Vân Đình tiếp :

- Đối phương cũng thọ thương, xem ra khá nặng. Nghe nói lúc thoát đi, hắn chạy không được vững vàng lắm.

Yến Thiên Y trở mặt :

- Vậy mà mình không bắt được hắn à?

Tồn Vân Đình cười khổ :

- Cái đó, ta làm sao biết được vì lẽ gì? Ta nghĩ, có thể là họ nói quá sự thật, người ta không hề thọ thương hay thọ thương không nặng lắm, họ bịa chuyện mà nói như vậy thôi. Đối phương còn thừa oai lực, thì họ tài gì bắt được?

Yến Thiên Y nhìn nhận câu nói của Tồn Vân Đình rất trung hậu, suy ta, xét người một cách rất chính xác, không mảy may thiên vị.

Tồn Vân Đình thờ dài lượt thứ ba, tiếp :

- Phủ Tông hay tin, chấn động phi thường, lớn tiếng thống trách những người có nhiệm vụ bảo vệ an ninh trong phủ, nhưng quá giận mà thống trách, chứ mắng người đâu phải là một biện pháp cứu vãn tình thế? Nghe nói, lão nhân gia run rẩy cả mình, bình sanh chưa lần nào lão nhân gia tức uất đến cỡ đó!

Một lúc lâu, Yến Thiên Y hỏi :

- Lúc này Tôn đại gia nói, có gõ cửa phòng gọi tiểu nhân? Gọi để làm gì? Đại gia có điều chi cần phân phó tiểu nhân chăng?

Tôn Văn Đình đáp :

- Biến cố xảy ra, làm đại tiểu thư quá sức kinh hoàng, bệnh cũ tái phát, ta định bảo người ra phố mua thuốc, người không thức, ta phải đích thân đi mua, thuốc có sẵn trên bàn kia, người hãy mang đến cho đại tiểu thư đi. Mang thuốc rồi, người đi luôn đến Tiền đường.

Yến Thiên Y kinh ngạc :

- Đến Quần Hùng đường?

Tôn Văn Đình trấn an chàng :

- Chẳng sao đâu, người đừng sợ. Người ta đang mở cuộc điều tra những người mới vào giúp việc trong phủ từ ba tháng nay thôi, dù muốn dù không, người cũng phải đến đó vì là việc chung..

Dừng lại một chút, lão tiếp :

- Theo quyết định của Phủ Tông, thì Tư Diên Tông phụ trách cuộc điều tra này, song hiện tại Tư Diên Tông đã chết rồi, thì Phủ Tông cho Đường chủ Trung đường thay thế, với sự phụ giúp của Đường chủ Hậu đường. Đường chủ Trung đường là Cửu Hùng Đà Cát Hường Sơn và Đường chủ Hậu đường là Đại Sát Luyện Phạm Gia Xương. Ta có giới thiệu người trước mặt hai vị lão đệ đó, bảo họ hỏi qua loa về lai lịch người, đồng thời những việc gì người làm trong đêm xảy ra biến cố, hỏi xong là thôi. Người cứ sự thực trình bày, như người đã nói với ta. Ta bảo đảm là người sẽ được bình an vô sự. Không ai nghi ngờ gì người cả.

Yến Thiên Y áy náy vô cùng.

Chàng đáp ứng :

- Đa tạ... đại gia... hết lòng chiếu cố tiểu nhân. Một ngày nào đó, nếu có dịp, tiểu nhân sẽ báo đáp ân sâu này. Tiểu nhân không ước mong gì hơn là đại gia hiểu cho tiểu nhân thôi.

Bật cười ha hả, Tôn Văn Đình đưa tay xoa xoa trên lưng Yến Thiên Y, tiếp :

- Cần phải nói những lời đó sao, tiểu tử? Ta thương người, che chở cho người, chứ nào phải mong người báo đáp mai hậu? Cứ yên trí, Quần Hùng đường xong việc rồi, cứ ở lại đây với ta.

Tôn Văn Đình trở vào phòng.

Yến Thiên Y trầm nghĩ, khi cuộc điều tra bắt đầu mở màn, và một giai đoạn mới trong chương trình hành động của chàng cũng mở màn.

An? Nguy? Làm sao chàng biết trước được?

Chỉ còn có cách phó cho may rủi!

Dù sao thì chàng cũng hy vọng sự tình kết thúc sớm, bằng cách này hay cách khác.

Tuy nhiên, giả như bắt buộc phải ly khai Đại Sum phủ thì chàng cũng cảm thấy lưu luyến ít nhiều..

Lưu luyến vì tình cảm của Lạc Chân Chân..

Lưu luyến vì thái độ ôn hòa, từ ái của vị Tổng quản họ Tôn.

Chàng trở vào phòng thay áo.

Thanh đoàn kiếm Chiêu Nhật thì luôn luôn được cất giấu bên mình, còn thanh trường kiếm của chàng thì từ khi vào đây, chàng giấu trên trần nhà. Hiện tại, chàng lấy xuống giấu dưới lớp áo ngoài.

Võ trang kín đáo rồi, chàng cầm bao đựng liệu, ra cửa tiến về phía hậu viện.

Hiện tại, người trong Đại Sum phủ chưa ai nghi ngờ gì chàng, nhưng việc đó rồi cũng sẽ đến.

Và căn cứ theo tình hình, thì việc đó phải đến gấp, chàng hiểu vậy.

Đến cửa tòa tiểu lâu của Lạc Chân Chân, chàng gõ mấy tiếng nhẹ.

Lạc Chân Chân đích thân ra mở cửa.

Nàng tiều tụy thấy rõ, tóc tai rối bời. Hai hôm nay, chàng không trông thấy nàng, giờ gặp mặt, chàng nhận thấy nàng biến đổi nhiều.

Yến Thiên Y hai tay đưa bao thuốc lên, thấp giọng thốt :

- Tiểu nhân nghe nói đại tiểu thư nhuộm bệnh, mấy hôm nay, biếng ăn biếng ngủ...

Lạc Chân Chân lộ vẻ u buồn, đáp :

- Tai họa liên miên xảy ra trong phủ, người bảo ta đừng ưu tư sao được? Bình sanh ta sợ máu, nhưng máu cứ đổ mãi trong trang viện, không đêm nào là không có máu đổ. Mà hung thủ thì như bóng ma, phiêu phưởng trong đêm trường. Rồi thì em ta, nó ở phương trời nào, còn sống hay đã bị sát hại rồi? Ta khốn khổ quá, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y an ủi :

- Tiểu thư không nên quá bi quan, người ngay thì trời giúp, tiểu thư có cái tâm hoàn thiện như vậy, khi nào thiên công lại an bài một hoàn cảnh thê thảm cho tiểu thư? Xin tiểu thư hãy bảo trì sức khỏe.

Lạc Chân Chân thở dài :

- Mây mù giăng mắc khắp bốn phương trời, biết ngày nào bầu trời quang đãng như lúc xưa?

Yến Thiên Y trở về nhiệm vụ :

- Tiểu nhân mang thuốc đến cho tiểu thư đây, còn Tiểu Thúc đâu, tiểu thư? Sao cô nương ấy không mở cửa, mà lại để cho tiểu thư phải đích thân xê dịch như thế này?

Lạc Chân Chân đáp :

- Tiểu Thúc vào phía sau, nấu nước pha trà cho ta.

Rồi nàng hỏi :

- Người vào phòng chứ? Vào một chút đi!

Nhớ đến quy củ, Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không, tiểu thư.

Lạc Chân Chân thốt như van :

- Ta đang buồn, người lưu lại trò chuyện một lúc, cho ta được khuây khỏa.

Nàng thở dài, tiếp :

- Bao nhiêu việc xảy ra liên tiếp, dập dồn, gia gia ta như điên đầu, làm con mà thấy cha đau khổ, ưu sầu, thì lòng nào ta chịu nổi, hờ Tiểu Lang? Ta hận con người nào đó nỡ gây nên thảm cảnh cho gia đình ta...

Nàng hận?

Chẳng qua vì lòng hiếu, nàng thốt như thế thôi, chứ nàng cũng hiểu, khi song phương ở trong cái thế đối lập rồi, thì không ai có quyền cấm đối phương dùng mọi thủ đoạn, cốt giành thắng lợi về mình.

Yến Thiên Y lựa lời đưa đẩy cho qua câu chuyện.

Chợt, chàng hỏi :

- Chẳng như hiện tại, phủ Tông và các nhân vật liên minh đều đề quyết là người trong Thanh Long xã chủ động những vụ án đã xảy ra tại đây?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Đại khái ta nghe họ nghị luận như vậy!

Yến Thiên Y nghiêm sát mặt, tiếp :

- Tiểu thư có nghĩ là người ta hành động như vậy với mục đích chi chẳng?

Lạc Chân Chân thở dài :

- Còn mục đích gì nữa, nếu chẳng phải là tiêu diệt Đại Sum phủ, giành thế đứng trên giang hồ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cuộc tương tranh trong tương lai, giữa Thanh Long xã và Đại Sum phủ, chính ai khởi xướng trước? Có phải là Đại Sum phủ chăng? Thì, dù cho Thanh Long xã có phản ứng thế nào, cũng chẳng qua vì bị bắt buộc tự vệ, tự vệ để tự tồn, mà cái lẽ tự tồn của giới giang hồ, chỉ được giải quyết bằng máu, duy nhất bằng máu thôi. Nhưng, trước khi máu sông, máu biển tuôn tràn với cuộc đối trận giữa toàn lực lượng của song phương, thì một bên có quyền cảnh cáo bên kia, bằng những cuộc đồ máu giới hạn, cảnh cáo với mục đích đối chiến thành hòa, cảnh cáo để biến lòng người ác thành thiện. Giả như người trong Thanh Long xã hành động theo chiều hướng đó, thì tiểu thư còn trách họ chăng? Tiểu thư còn hận họ chăng?

Lạc Chân Chân giật mình, nhìn Yến Thiên Y đăm đăm.

Chùng như nàng tỉnh ngộ.

Trầm giọng, nàng hỏi :

- Người nói gì, Tiểu Lang? Người là ai?

Yến Thiên Y không đáp, lấy phong thơ trong mình, trao cho Lạc Chân Chân tiếp :

- Có người nhờ tiểu nhân trao phong thơ này đến tay tiểu thư. Xin tiểu thư chờ cho tiểu nhân ly khai rồi, sẽ bóc ra xem. Tiểu nhân thấy, đã đến lúc tiểu nhân phải tỏ lời đa tạ tiểu thư, từ lâu tiểu thư đối xử rất tốt đối với tiểu nhân.

Lạc Chân Chân bối rối :

- Người nói cái gì kỳ thế, Tiểu Lang? Người nào bảo người trao thơ cho ta? Chùng như hôm nay người đối khẩu khí rõ rệt...

Yến Thiên Y không đáp, trao luôn bao thuốc, rồi quay mình bước nhanh.

Lạc Chân Chân sững sờ, nhìn theo bóng chàng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Anh hùng lộ diện

Rời khỏi hậu viện xa xa rồi, Yến Thiên Y chậm chậm bước đi, chững chạc, oai vệ, nhìn chàng hiện tại, trừ bộ y phục tiểu gia nô ra, người ta không làm sao nhận được một điểm nhỏ nhặt nào chứng tỏ một Trương Tiểu Lang có phận sự gọi dạ, bảo vâng để đối lấy chén com manh áo cho mẹ già, cho chính bản thân.

Chàng đã trở về phong thái của một kiêu bá nhất phương, một Khôi Thủ của tổ chức có uy thế hùng mạnh, vĩ đại nhất đương thời.

Dọc đường đến Quần Hùng đường, chàng thăm tính sổ công tác, xem thành quả thu nhật như thế nào.

Chàng gật gù, ra dáng hài lòng.

Hài lòng, nghĩa là sự khuất nhục từ một tháng nay đáng giá lắm! Sự khuất nhục mang lại cho chàng những hiệu quả mỹ mãn.

Giờ đây, chàng thấy đã đến lúc kết thúc giai đoạn khuất nhục rồi.

Thì, tự nhiên, chàng phải thay đổi phong thái, hội kiến với đối phương.

Chàng nghĩ, đến Quần Hùng đường, chàng sẽ không chờ ai giáo nghiệm thân phận chàng, mà chính chàng sẽ ngang nhiên tiết lộ.

Thân thể mang thương tích, những thương tích đó sẽ là những điểm giúp đối phương truy cứu chân tướng của chàng, thì tại sao chàng phải chờ người ta khám xét?

Còn cách Quần Hùng đường xa xa Yến Thiên Y phát hiện tại đó người ta đang nhón nháo một cách cực kỳ hỗn loạn.

Người ta đang quy tụ quanh một chỗ, y phục đủ màu; đen, xám, vàng... Chính giữa đám người đó, còn một số khác, nhưng số này thì nằm, hoặc ngang, hoặc dọc, nằm ngay trên nền. Xác chết có, bị trọng thương có, cụt tay chân có, tất cả đều đầm máu hồng.

Chàng hiểu ngay, kết quả của chàng hành động mà chàng ủy thác cho bọn Trang Không Ly.

Bọn mặc y phục xám, thuộc Thiên Nhân đường, mặc y phục vàng là nhóm Phác Hoa bang, còn mặc áo đen là thuộc hạ Đại Sum phủ.

Căn cứ theo tình hình, thì bọn này là số còn sống sót của hai tổ chức Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang, có lẽ thọ thương cực nặng, được di chuyển đến đây rồi là tất thờ.

Chàng cười nhẹ, nghĩ rằng, bọn này tưởng đâu về đến Đại Sum phủ là được an toàn. Họ không ngờ, về đến đây để đưa đầu vào cuộc thẩm sát thứ hai.

Cuộc thẩm sát đó sẽ khai diễn trong chót lát, nếu tình thế bức bách phải khai diễn.

Chàng cứ bước, bước đều đều, tới cửa đường sở.

Tôn Văn Đình đã có mặt tại đó rồi, hiện tại lão đang dáo dác nhìn tả, nhìn hữu, như tìm chàng.

Trông thấy chàng, lão vội bước tới, cất giọng oán :

- Ngươi đi đâu mà mãi đến bây giờ mới đến đây? Ngươi làm cho ta lo quá! Ta đã sai người mấy lượt đi tìm ngươi đó nhé! Nhanh lên, Cát Hường Sơn lão đệ đang chờ ngươi đó. Mười tám người đã được hỏi qua hết rồi, chỉ còn lại một mình ngươi thôi.

Lão nắm tay Yến Thiên Y, lôi vào cửa, vừa đi vừa tiếp :

- Sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, Tiểu Lang, Ngươi có thấy đám người nhón nháo ở phía trước đó chứ? Bọn người của Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang đây, đang đem họ kéo đến đây, kêu khổ, người nào người nấy như chó cụp đuôi, gà mắc nước. Hiện tại thì có bằng cứ rõ ràng là Thanh Long xã động thủ! Ai ai cũng sôi giận, ta khuyên ngươi lúc đáp những câu hỏi của các người có nhiệm vụ điều tra, nên giữ thái độ khiêm cung, từ tốn, như ngươi từng biểu thị từ trước đến giờ. Họ chỉ muốn tìm được một kẻ có lỗi để khai đao, cho hả tức, dù rằng bụng làm mà dạ chịu, họ cũng chẳng cần hiểu. Ngươi phải hết sức thận trọng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tiểu nhân biết, đại gia! Tiểu nhân có chủ trương của mình.

Gần đến cửa sảnh, Tôn Văn Đình lại tiếp :

- Vừa rồi, Cát Hường Sơn hỏi ngươi mấy lượt, hỏi tại sao ngươi không đến đây? Y có vẻ hầm hừ, như muốn ăn tươi nuốt sống ngươi vậy. Ta có cảm tưởng y chẳng màng gì đến sự gỏi gắm của ta. Tiểu Lang, ngươi cố giữ bình tĩnh nhé, y mà nổi giận lên, thì mạng sống của ngươi đi đời. Bên cạnh, Phủ Tông đang hỏi bọn người của Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang, ngươi đừng có đối đáp lớn tiếng. Phủ Tông đang phần nộ cực điểm, mừng tượng mất cả lý trí..

Đại sảnh, bình tĩnh phi thường.

Trừ ba tên phủ vệ đứng án ngữ tại các cửa ngách, tại bàn vuông chính giữa, một nhân vật mặt to, da xanh xanh, không râu đang ngồi, nhìn ra phía trước. Bên cạnh có một người khác, mặt trắng, mặt xương, ngồi dựa ngửa vào thành ghế.

Không khí cực kỳ trầm nặng.

Tôn Văn Đình dừng chân lại, run rung giọng thì thầm :

- Tiểu Lang, ta không thể đi theo ngươi vào đó được, quy củ không cho phép ta. Cố đề đặt hỏi đáp các câu hỏi nhé. Ta ở ngoài này chờ ngươi.

Yến Thiên Y có vẻ xúc động, đáp :

- Tiểu nhân cứ thực trình bày, đại gia! Đại gia quả thật là con người tốt, nếu đại gia không thấy trở ngại, thì chúng ta kết tình bằng hữu với nhau, tiểu nhân rất hy vọng điều đó.

Vẫn còn xưng là tiểu nhân, nhưng lại đòi được kết tình bằng hữu với Tôn Văn Đình, Yến Thiên Y làm cho lão ta kinh ngạc.

Tôn Văn Đình trở mặt nhìn chàng, trong khi đó, người mặt xanh không râu bên trong quát :

- Tiểu tử đó có phải là Trương Tiểu Lang hay không? Tại sao không chịu vào ngay đây cho ta hỏi cung, còn đứng đó làm gì chứ? Ngươi đừng lấp lửng mà chết bay hồn đấy!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười an tường, quay mình ung dung bước tới trước chiếc bàn vuông.

Thấy thần khí của Yến Thiên Y, người mặt xanh giận run, hét :

- Ngươi là cái quái gì mà có lệnh gọi ngươi, ngươi dằn dà không đến ngay cho, bắt bọn ta phải ngồi đây chờ à? Ngươi không sợ chết hay sao hả? Cho ngươi biết, ta muốn chặt đầu ngươi, cứ chặt, không cần hỏi han chi cả đấy!

Yến Thiên Y điềm nhiên hỏi :

- Đường chủ muốn hỏi gì?

Người mặt xanh rít lên :

- A? Ngươi bình thân? Được rồi, ta xem ngươi bình thân được mấy phút nữa! Nghe ta hỏi đây, ngươi tên họ là gì? Từ đâu đến? Do ai tiến cử ngươi vào phủ? Hãy cung khai tổ tông ba đời cho ta nghe!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Khai lai lịch thật hay giả?

Người mặt xanh, là Cát Hường Sơn, tròng mắt, hét :

- Ngươi dám nói một tiếng ngoa, ta chặt đầu ngươi liền.

Yến Thiên Y thông thả buông rõ ràng, từng tiếng, từng tiếng :

- Tại hạ, họ Yến, tên Thiết Y, từ Sở Giác Lãnh đến đây, thân phận là Khôi Thủ trong Thanh Long xã, giang hồ quen gọi là Kiều Hùng hay Kiều Bá cũng được. Tại hạ đến Đại Sum phủ mục đích là đối phó với các vị, đả kích, diệt tiêu các vị. Tổ tông ba đời của tại hạ, thiết tưởng không cần phải cung khai. Trong đêm rồi, chính tại hạ đánh bại bọn Chương Sâm, Bồ Hòa Kính và Tư Diên Tông, tại hạ thọ thương mấy vết, các vị khỏi cần khám nghiệm thân thể. Ngoài ra, Sử Viêm Vượng, Lý Tử Kỳ, Mạnh Hạo, Hoàng Đơn, Mã Đại Tân và một số người khác, cũng đều do tại hạ hạ thủ. Lạc Chí Ngang, Chương Phàm mất tích, cũng do tại hạ an bài. Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang bị hủy diệt, cũng chính tại hạ hoạch định sách lược. Liêu Hóa Trúc, Kim Xuyên tam quý bị hạ sát, cũng do lệnh của tại hạ.

Rồi chàng hỏi lại :

- Đường chủ muốn biết chi nữa chăng? Xin cứ hỏi.

Cát Hường Sơn chết sững trên ghế, lâu lắm y vẫn chưa nhúc nhích được.

Người bên cạnh gương tròn mắt, lâu lắm cũng không chớp mí được.

Có tiếng “phịch” vang lên phía sau lưng Yến Thiên Y.

Tôn Văn Đình ngất xỉu, ngã xuống, hôn mê luôn.

Sảnh đường chìm trong tử tịch, cánh muỗi bay qua, nghe rõ ràng.

Sau cùng, Cát Hường Sơn cố trấn định tâm thần, nhưng vẫn buông không xuống câu :

- Ngươi... ngươi là... Yến... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y cười lạnh :

- Giả như Đường chủ không tin, thì cứ làm một cuộc chứng nghiệm.

Người có đôi mày trắng, là Đại Sát Luyện Phạm Gia Xương, Đường chủ Hậu đường, nhảy dựng lên như vừa bị rắn độc ngoạm phải, cất cao giọng thốt :

- Cát nhị đệ! Gã ấy dọa chúng ta đó, Yến Thiên Y là bá chủ nhất phương, dưới tay có hằng ngàn thuộc hạ, khi nào lại cam phận tôi đòi, làm mọi tạp dịch?

Tuy cho rằng hữu lý, song Cát Hường Sơn không khỏi thắc mắc, cứ trở mắt nhìn đăm đăm Yến Thiên Y.

Không nhìn thì khá, nhìn rồi, Cát Hường Sơn rùng mình.

Từ người Yến Thiên Y, bốc ra một thần khí rợn rợn. Lóp y phục gia nô không hề làm suy giảm oai phong của một tay kiêu bá hùng cứ trợn miền Bắc, gồm sáu tỉnh.

Rồi y lẩm nhẩm :

- Bất chấp ngươi là ai, bọn ta không thể hồ đồ, dù cho ngươi có là Hoàng đế, ngươi đã đến đây rồi, thì đừng hòng an toàn trở ra.

Phạm Gia Xương hét một tiếng lớn :

- Bất hấn, xem hấn là ai, từ hang vách nào chui ra cho biết!

Bốn tên đại hán áo đen đứng quanh sảnh đường do dự.

Yến Thiên Y từ từ cởi bỏ áo ngoài, nơi hông, hai thanh kiếm hiện lộ, một dài một ngắn, chuôi ló chéo như hình lưỡi kéo.

Chỉ cần có xuôi ngược giang hồ độ ba, bốn năm thôi, bất cứ ai cũng nghe nói đến Yến Thiên Y và bất cứ ai cũng hiểu chàng có hai thanh kiếm, một Thái A và một Chiêu Nhật.

Mọi người tại sảnh đường, cùng kinh hãi thêm một lượt nữa.

Không ai dám lên tiếng, đừng nói là nhích động.

Một âm thanh như kim khí chạm vào nhau vang lên :

- Đúng vậy! Các hạ là Yến Thiên Y.

Một người từ bên cạnh, bước sang, theo sau là năm nhân vật gồm ba võ sĩ, hai văn sĩ.

Người đó, là Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn.

Lão dừng chân, khi còn cách Yến Thiên Y sáu bước.

Nơi khóe miệng của lão, hiện nửa nụ cười.

Lão bình tĩnh tiếp :

- Yến Thiên Y! Quả nhiên là các hạ! Người ta thường truyền khẩu với nhau, các hạ còn trẻ mặt, song tâm cơ thì quá già, lão phu mãi đến hôm nay mới có cơ hội gặp mặt! Các hạ là một kỳ nhân, các hạ không hổ là tay bá minh võ lâm miền Bắc. Trên giang hồ, chẳng có nhân vật nào sánh bằng!

Yến Thiên Y điềm nhiên đáp :

- Lạc phủ tông quá khen!

Lạc Mộ Hàn tiếp :

- Các hạ gan to, tâm tư lớn, có trí dũng siêu phàm, bất chấp tôn ti, vinh nhục, thay hình đổi dạng, đột nhập bốn phủ cam phận tiểu gia nô, thực hiện nhiều thủ đoạn bất lợi cho lão phu. Sự khuất nhục của các hạ đáng giá vô cùng. Lão phu thành thật khâm phục.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Phủ Tông là tay hùng một cõi, tại hạ bất quá, chỉ có tiểu xảo mà thôi, ví như lửa đóm, sánh sao được với vàng nguyệt sáng? Phủ Tông khen quá lời, tại hạ cảm thấy thẹn hết sức.

Nhìn sang tả, quay sang hữu, Lạc Mộ Hàn thốt :

- Cho lão phu thấy chân tài thực học, các hạ. Tình thế trước mắt, bất lợi cho bốn phủ, các hạ đã chiếm ưu điểm rồi, thì toàn diện kế hoạch của lão phu đương nhiên bị hạn chế, chỉ còn có cách là chúng ta ẩn chứng võ công với nhau mà thôi.

Yến Thiên Y biểu lộ một thần thái an tường, dùng giọng bình hòa đáp :

- Lạc phủ tông! Thanh Long xã lập nghiệp tại miền Bắc, Đại Sum phủ lập nghiệp tại miền Nam. Bắc cách trở xa xôi, quyền lợi không hề xung phạm. Bắc không nhìn Nam, nhưng tại sao Nam lại ngó Bắc? Bắc chưa hề làm gì đắc tội với Nam. Bắc không hề vượt ranh xâm phạm Nam, chúng ta nên giữ hòa khí với nhau mới phải chứ? Trong khi Bắc ước mong được an tĩnh sống qua ngày, thì Nam lại mưu đồ thôn tính, quy tụ bạn bè, kết hợp đồng đảng, tạo vi cánh lập liên minh, quyết tâm tiêu diệt Bắc, thế là nghĩa gì? Tự nhiên, trước bất cứ áp lực nào, con người ta ai ai cũng phải tìm hết cách để vẫy vùng. Do đó, tại hạ phải cất công xuôi Nam một chuyến, và sự có mặt của tại hạ cũng chẳng phải là một điều lạ. Thực ra, những gì tại hạ gây ra trong quý phủ, chẳng phải tại hạ vui vẻ mà làm, chẳng qua sự tình bất buộc mà thôi, bất buộc bởi vì tại hạ có trách nhiệm an toàn cho ngàn sanh mạng, về âm no của ngàn ấy người. Khi cần sự bảo vệ, người ta có quyền dùng mọi phương cách. Thì Phủ Tông nên thấu đáo cái lẽ bất đắc dĩ cho tại hạ.

Lạc Mộ Hàn nói :

- Các hạ đã thành công! Bao nhiêu người đã ngã gục dưới lưỡi kiếm của các hạ, bao nhiêu bang, phái, hội, tan vỡ qua mưu lược của các hạ, rồi đến kẻ ly gián, rồi đến người thất tung. Sự kết hợp của lão phu, một sớm một chiều bị các hạ phá hủy. Giờ đây, nhìn quanh quẩn, lão phu nhận thấy mình cô đơn hơn lúc nào hết. Cô đơn là yếu thế, thế yếu tất phải bại, đáng lẽ lão phu theo cái lẽ thức thời, nên im hơn lặng tiếng, nhận số mạng, hầu nuôi nấng những ngày tàn, song làm như vậy là vị kỷ, là bất chấp đạo nghĩa giang hồ. Lão phu không thể vì bản thân, vì gia đình, mà quên đi bao giòng máu đã chảy của bằng hữu, của thuộc hạ. Giờ đây lão phu chỉ còn một con đường duy nhất phải đi, là quyết một trận thư hùng với các hạ, trận thư hùng này lồng khung trong ý nghĩa báo phục hận thù cho bằng hữu, thắng là lão phu còn, bại là lão phu mất, sự thắng bại không thành vấn đề đối với cá nhân của lão phu, mà cái ý nghĩa là lão phu đã làm hết sức mình, để đền ơn tri ngộ của bao nhiêu người tự nguyện đứng chung hàng ngũ với lão phu trong chiến dịch Bắc tiến. Bằng hữu hết, chiến dịch hoại, thì lão phu không có quyền tự cố bản thân.

Đoạn, lão dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng tiếp :

- Yến Thiên Y! Lão phu khen ngợi các hạ quả là trang hùng tài, nhiều mưu lược, lắm tâm cơ, lão phu có thể dùng những danh từ hoa mỹ hơn, kính tặng các hạ, song nói gì thì cũng là thừa, lão phu chỉ tóm tắt là, các hạ đáng phục!

Yến Thiên Y thờ dài :

- Phù Tòng đã quyết định?

Lạc Mộ Hàn gật đầu :

- Từ chiến!

Yến Thiên Y hỏi :

- Thanh Long xã đối trận Đại Sum phủ, hay Phù Tòng đơn đấu với tại hạ?

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Cá nhân!

Lão lại tiếp luôn :

- Máu đã chảy quá nhiều rồi, lão phu không thể lôi cuốn những người còn lại vào vòng sát phạt. Một mình lão phu cũng đủ giải quyết vấn đề.

Vừa lúc đó, Cảnh Thanh từ bên ngoài hốt hải chạy vào, không đợi Lạc Mộ Hàn hỏi, báo cáo ngay :

- Trình Phù Tòng! Nhân mã của Thanh Long xã đã đến đây rồi, hiện họ đã tiến sát tường bốn phủ, và sắp sửa tràn vào Quần Hùng đường.

Thần sắc trầm tĩnh, Lạc Mộ Hàn hỏi :

- Bao nhiêu người? Ai chỉ huy?

Cảnh Thanh đáp :

- Độ trăm người, do Trang Không Ly điều động.

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Phải! Chính Trang Không Ly! Đệ tam lãnh chúa trong Thanh Long xã! Y đến đây, là tuân theo mật lệnh của tại hạ.

Lạc Mộ Hàn thờ dài :

- Kế hoạch của các hạ chu đáo lắm!

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Đối phó với vô quít đây, phải dùng móng tay nhọn, Phù Tòng ạ!

Rồi chàng hỏi :

- Phù Tòng quyết định một cuộc tử chiến giữa chúng ta, hẳn cũng có nghĩ đến điều kiện chứ?

Lạc Mộ Hàn cười nhẹ :

- Đương nhiên là có nghĩ đến! Lão phu thắng, các hạ sẽ phóng thích vô điều kiện Lạc Chí Ngang và Chương Phàm. Các hạ thắng, ngoài sanh mạng già này giao phó cho các hạ, Đại Sum phủ sẽ không nuôi cừu hận, gây đổ máu triền miên, Đại Sum phủ và Thanh Long xã vĩnh viễn bất tương xâm, trên bất cứ bình diện nào.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ chấp nhận!

Lạc Mộ Hàn buông mạnh :

- Lão phu không hối hận!

Cửu Hùng Đà Cát Hường Sơn bước tới, thốt qua sọt hải :

- Phủ Tông tội gì phải đem sanh mạng làm trò đùa chác. Lực lượng của bọn phủ còn, nhân thủ của Kim Cương hội còn, chúng ta cứ liều một cuộc chiến, thắng thì đồng sống, bại thì đồng chết, tại sao lấy thân già vô lượng thử thách với kẻ ngông cuồng. Biết đâu ai thắng ai bại, mà Phủ Tông cam nhún nhường trước?

Lạc Mộ Hàn cười khò :

- Ta hiểu lắm, ngươi không nên nói gì. Chẳng những ta quyết dàn xếp cục diện hôm nay, mà ta còn nghĩ đến những ngày mai hậu, cho các ngươi là những kẻ may mắn được sống sót qua bao nhiêu biến cố. Huống chi, ta cũng phải nhớ đến con ta, đến con của Chương Sâm lão huynh, ta không thể phủ nhận lễ tiến thoái mà làm cho ta tuyệt tự, Chương lão huynh tuyệt tự.

Yến Thiên Y toan chinh Cát Hướng Sơn, điểm hóa y, cho từ nay y biết thận trọng trong mọi hành động.

Nhưng, từ sau vọng cửa hậu, Lạc Chân Chân xuất hiện.

Nàng đến với các dáng bơ phờ, tóc tai xù xụp, ánh mắt ngời niềm ai oán.

Trong tay, có phong thơ của Yến Thiên Y.

Liếc mắt nhìn con gái, Lạc Mộ Hàn muốn nói chi đó, song lại thôi, rồi lắc đầu, thở dài.

Lạc Chân Chân đến nơi rồi, chú mắt nhìn Yến Thiên Y một lúc lâu, run run giọng hỏi :

- Tiểu... Tiểu Lang! Ngươi là... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y gượng cười, lòng chàng kích động vô cùng. Chàng đáp, giọng cũng run run :

- Lạc cô nương! Tại hạ là Yến Thiên Y.

Lạc Chân Chân nghiêng răng, răng nghiêng mấy lượt, lòng quặn thắt bao lần.

Nàng rút lên :

- Ngươi lừa ta!

Yến Thiên Y thở dài :

- Sự tình bất buộc, cô nương! Xin cô nương hiểu cho!

Lạc Mộ Hàn khoát tay, nghiêm giọng :

- Con lùi lại, để gia gia giải quyết vấn đề với Yến đại hiệp.

Lạc Chân Chân đỏ lẹ như mửa, gọi qua nước nỏ :

- Gia gia...

Lạc Mộ Hàn trầm giọng :

- Rồi khỏi đây gấp con, đừng làm dao động tâm thần của gia gia!

Yến Thiên Y lùi lại một bước, cao giọng gọi :

- Trang Không Ly!

Có tiếng chân người rầm rập, tiếng vũ khí chạm nhau chan chát, rồi bóng người nhón nháo nơi cửa sảnh.

Bóng nhiều người, trong số có một người vận áo tía, áo vấy máu thành hoa, tay cầm song kích.

Chỉ có một người đó trườn tới.

Yến Thiên Y bảo :

- Ta với Phủ Tông đã ước định cùng nhau quyết cuộc tử chiến giữa hai người, để giải tỏa mọi tương quan giữa Thanh Long xã và Đại Sum phủ. Như ta thắng, Đại Sum phủ vĩnh viễn thủ phận tại miền Nam, không còn nuôi mộng Bắc tiến. Nếu ta bại, thì Chương Phàm và Lạc Chí Ngang sẽ được phóng thích vô điều kiện. Không Ly, tuy vậy ta cần bỏ tức điều này, dù ta thắng, hay bại, hai kẻ đang làm con tin trong tay chúng ta kia, phải được phóng thích vô điều kiện luôn.

Trang Không Ly nghĩ, điều kiện đó không công bình, bởi Đại Sum phủ chiếm nhiều tiện nghi hơn.

Nhưng Thanh Long sẽ không có cái lệ, thuộc hạ lý luận với Khôi Thủ, nên lão ta gật đầu :

- Tuân lệnh!

Yến Thiên Y khoát tay :

- Ra đi! Chấp lệnh mà hành động!

Trang Không Ly nghiêng mình chào, rồi vọt đi liền.

Bước tới trung ương, Lạc Mộ Hàn vòng tay thốt :

- Nhân danh lão phu, nhân danh người bạn hữu họ Chương hiện nằm dưỡng thương tại giường, lão phu xin kính lời đa tạ Yến đại hiệp, về hai tiểu tử.

Đoạn, lão nghiêm giọng tiếp :

- Xin mời Yến đại hiệp!

Lão hoành tay ra sau lưng, rút ngọn Kim Xoa có chạm ngỗng ngoè, chiếc lưới to vàng bọc bên ngoài.

Vũ khí đoạt mạng nhiếp hồn của lão, vũ khí giúp lão thành danh trên giang hồ, tạo một thế đứng vững chắc đến ngày nay.

Vũ khí mang tên Xoa Vồng.

Yến Thiên Y điềm nhiên đến lạnh lùng, khẽ vờn tay ra, đôi tay dài ra ba thước.

Cục trường đột nhiên trầm tịch như cảnh chết, không khí nặng, người rịn mồ hôi, nín thở.

Lạc Chân Chân đứng người, toàn thân cứng đờ, nhưng lệ thâm cứ nhiều ròng ròng.

Nàng làm sao ngăn chặn cuộc chiến này được? Một cuộc chiến mà hai đấu thủ so tài với trọng giá của danh dự?

Phụ thân nàng? Dĩ nhiên nàng không ngăn chặn nổi, chính mẫu thân nàng đã lắm khuyên can, mà lão ta còn bất chấp, huống chi là nàng?

Yến Thiên Y? Nàng lấy tư cách gì khuyên dứt chàng? Tình chăng? Song phương có khi nào tỏ tình với nhau đâu?

Một cuộc chiến, mà bất cứ kẻ nào bại, cũng mang lại đau đớn cho nàng.

Không làm gì được, nàng chỉ còn trở mắt nhìn, nhìn mà thần hồn phiêu phưởng tận phương trời xa.

Lạc Mộ Hàn vụt chớp cánh tay.

Chiếc lưới tơ vàng bay đi, tạo thành một vầng sáng, lan rộng nhanh chóng, vầng sáng hiện bên trên đầu Yến Thiên Y, như một đám mây vàng phủ xuống.

Cùng một lúc với chiếc lưới, ngọn xoa cũng bay ra, từ bên trên chiếu xuống đầu Yến Thiên Y, một ngọn xoa nhắm vào ba yếu huyệt Thiên Linh nơi đỉnh và Kiên Tĩnh nơi vai.

Yến Thiên Y điểm một nụ cười, khoa Thái A kiếm nơi tay tả, loang một vòng lên trên.

Ánh thép chớp lên, kiếm ánh biến trùng trùng, kiếm ánh lên cao từng lớp, từng lớp, tạo thành một chiếc tháp nhiều tầng.

Chiếc tháp đội màn lưới tơ vàng, ngăn chặn lại trên không.

Bên kia, Lạc Mộ Hàn vút qua, bên này Yến Thiên Y xẹt lại, song phương vượt qua mặt nhau.

Tiếng thép chạm nhau vang lên, cả hai cùng tách nhau khoảng cách độ chừng mười bước, cùng đưa lưng lại nhau.

Nơi mũi xoa của Lạc Mộ Hàn, có vấy máu.

Máu từ đầu vai của Yến Thiên Y đổ ra, thoạt đầu thì không ai trông thấy, bây giờ máu chảy nhiều, ướt cả áo chàng.

Nhưng, chàng không hề đổi sắc mặt, miệng điểm một nụ cười, từ từ quay mặt lại, tay chò kiếm xuống đất, nhìn sang đối phương.

Lạc Mộ Hàn cũng quay mình, thần sắc thay đổi liên liền, thân hình rung rung, răng chạm răng, kêu lách cách.

Lão không thọ thương! Không thọ thương mà lão rung người, thần sắc biến đổi!

Trong khi song phương qua mặt nhau, lão dùng hết sức mạnh, đâm ngang một mũi xoa, thủ pháp cực nhanh.

Yến Thiên Y tránh, song chậm một chút, mũi xoa lướt trên đầu vai, rọc tét một đường, đứt da thịt, chưa chạm đến xương.

Còn Yến Thiên Y thì hoành Thái A kiếm quét phốt dưới ót lão, cổ áo của lão tét một đường độ ba tấc.

Mũi kiếm chỉ quét phốt lớp áo thôi, chứ không chạm vào da thịt!

Là tay lão luyện giang hồ, tự nhiên Lạc Mộ Hàn phải hiểu tại sao kiếm chỉ phốt áo, mà không chạm vào da.

Lão hiểu, Yến Thiên Y có ý chém tét áo, kềm hãm đà kiếm, giữ cho mũi kiếm đừng chạm vào da thịt của lão.

Giả như chàng có cái tâm ác độc, thì với nhát kiếm đó, chàng đã lấy tánh mạng của Lạc Mộ Hàn rồi.

Và, hiện tại thì chiếc đầu của lão vẫn còn nằm nguyên trên cổ?

Như vậy, là Yến Thiên Y lưu tình nương tay!

Như vậy là Lạc Mộ Hàn bại!

Cho nên, lão run người, run mạnh đến độ răng chạm vào nhau, thần sắc biến đổi, vì nhiều tạp niệm phát sinh, có cả ý niệm hổ thẹn.

Lão trầm nghĩ, nếu đổi lại là lão ở trong trường hợp của Yến Thiên Y, thì lão có độ lượng, khoan hồng, nương tay, tha chết cho đối phương như chàng đã làm hay chăng?

Chắc là không rồi!

Cho nên, thẹn vì bại, lão lại thẹn luôn vì tự xét tâm địa còn hẹp hòi, kém xa chàng thanh niên đối diện.

Trong số những người có mặt tại sảnh đường, chỉ có một vài vị hiểu được chân tình, và ai ai cũng ngán sợ Yến Thiên Y.

Còn ra thì, thấy chàng thọ thương, máu chảy đầm đìa, mà Phủ Tông thì nguyên vẹn, toan reo hò cổ vũ lên, nhưng nhìn thần sắc của Lạc Mộ Hàn, những kẻ ấy lại tiu nghỉu, sững sờ.

Lâu lắm, Lạc Mộ Hàn mới cất tiếng :

- Yến Thiên Y! Các hạ thắng! Lão phu khâm phục cái chiêu kiếm “Tâm Ngưng Phách” của các hạ!

Yến Thiên Y bình thân đáp :

- Phủ Tông lại quá khen! Nếu Phủ Tông không nương tay, thì tại hạ phải chết với chiêu “Cửu Nhạc Nhất Kích” của Phủ Tông rồi.

Chàng cứu vãn danh dự của lão qua câu nói đó.

Lạc Mộ Hàn lắc đầu :

- Lão phu còn kém các hạ một bậc! Không nên khách sáo, Yến đại hiệp!

Yến Thiên Y cười nhẹ, hỏi :

- Điều kiện của chúng ta, Phủ Tông nghĩ sao?

Lạc Mộ Hàn gật đầu :

- Từ nay, Đại Sum phủ sẽ an phận tại miền Nam, không hề nuôi mộng Bắc tiến, xâm phạm quyền lợi của Thanh Long xã. Lão phu xin xác nhận lại một lần nữa.

Yến Thiên Y cũng gật đầu :

- Và, nội trong ngày nay, lĩnh lang Lạc Chí Ngang và Chương Phàm công tử sẽ về đến quý phủ.

Rồi chàng vòng tay, tiếp :

- Tiện đây, tại hạ xin cáo từ.

Lạc Mộ Hàn thủ lễ, buông xoa, vòng tay đáp lại.

Vừa quay mình, vừa quăng ánh mắt liếc lưu sang Lạc Chân Chân, Yến Thiên Y bước ra cửa sảnh. Tại đó, có nhân thủ của chàng đứng chờ.

Bọn người Đại Sum phủ mở vòng vây.

Chàng dẫn thuộc hạ ra đi, không cần nhìn Tùng Triệu đang đứng với Tào Quảng Toàn.

Chàng đã ra lệnh cho Trang Không Ly, liên lạc với Tùng Triệu, hẹn y trong một ngày gần đây, sẽ đến Sở Giác Lĩnh.

Chàng sẽ hậu đãi con người có công lao to lớn đối với chàng.

Lạc Chân Chân vẫn còn đứng đó, vẫn còn khóc.

Lâu lắm, nàng mới thần thờ cất bước trở lại hậu viện.

Phong thơ của Yến Thiên Y, nàng còn nắm chặt nơi tay, nàng ép phong thơ vào ngực, như trân quý lắm.

Bên tai, nàng còn nghe văng vẳng những lời nói của Yến Thiên Y đã thốt với nàng trong lúc đầu đêm :

- Có những kẻ, vì tình thế bức bách, phải giết một số ít người, để cứu sinh mạng của nhiều người, họ bị bắt buộc phải làm việc mà họ không muốn làm, tiểu thư có xét hiểu cho nỗi khổ tâm của họ chăng?

Nàng đã xét, và đã hiểu từ lâu! Hoàn toàn hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thương tâm nhân

Một buổi sáng đẹp trời.

Ánh dương quang chiếu xuống ngàn hạt sương đêm còn đọng lại trên hoa lá, trong khu vườn về phía tả tòa Đạn Kiếm lâu.

Yến Thiên Y vận bộ y phục màu nguyệt bạch, giày đồng màu, tay cầm bình phun nước tưới hoa.

Nhìn chàng, ai cũng có cảm tưởng chàng là một con người sung sướng nhất đời, sanh ra trên thế gian là để hưởng thụ mọi hoan lạc, đếm chuỗi ngày trong nhàn hạ thành thói.

Chợt, có tiếng cười khan khan vang lên ở phía sau chàng, tiếng cười phát xuất từ đầu hành lang vọng lại.

Rồi một âm thanh khàn khàn, tiếp nối :

- Khôi Thủ có nhã hứng quá!

Yến Thiên Y quay đầu lại, bật cười lớn, đáp :

- Tại hạ cứ tưởng là ai! Không ngờ là vị Đại y sư của bọn này!

Người đó, tác độ ngũ tuần, thân cao, vóc ốm, mặt dài, làn da điểm tuyết những u nần nho nhỏ, mắt lờ ra như mắt cá, mũi lớn và tẹt, môi dày, đầu chít khăn vải sẫm, mớ tóc ló ra ngoài khăn bạc trắng, chứng tỏ cái già đã đến hơi sớm.

Buồng chiếc bình xuống đất, Yến Thiên Y bước tới nghinh đón.

Song phương cùng vuron tay, bốn bàn tay nắm lại, cùng siết chặt.

Bàn tay của khách có những ngón xương tay quá dài, ngoài đầu ngón còn có móng dài, tăng gia cái dài đã quá cỡ của bàn tay. Thành thử hai tay giống như tay quỷ quái.

Người đó, là một nhân vật đại hữu danh trên giang hồ đương thời, tên Thạch Ngọc, ngoại hiệu Quý Thủ Lang Trung.

Vặc vặc tay Thạch Ngọc, Yến Thiên Y hỏi qua niềm hứng khởi đầy nhiệt tình :

- Một năm rồi chứ, không phải Đại y sư? Một năm qua rồi, chúng ta mới gặp mặt lại nhau. Hôm nay, ngọn gió nào đưa Đại y sư đến đây?

Thạch Ngọc cười nhẹ, hai hàm răng vừa không đều vừa đen đui đui, đáp :

- Nhớ nhau lắm chứ! Đã mấy lượt chuẩn bị đến đây thăm viếng Khôi Thủ, nhưng lần nào cũng bị trở ngại, rồi bỏ luôn! Nghĩ mà chán thật, hầu như không có lúc nào huynh đệ rỗi rảnh cả.

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Chừng như Thạch lão hữu ốm hơn năm xưa đấy! Cứ ốm mãi như thế này, thì cuối cùng rồi cũng đến nhuốm bệnh đấy nhé! Đừng tưởng con ma bệnh ngăn sợ các y sư mà lắm! Ma bệnh mà được từ thần ủng hộ thì thánh nó cũng chẳng ngăn sợ! Bảo trọng chứ, Thạch lão hữu! Cái lễ trăm năm nào mấy chốc, bằng mọi cách chúng ta phải đi trọn chu kỳ, không nên nửa chừng bỏ cuộc. Cái phương thập toàn đại bổ, lão hữu bỏ đâu, mà không mang ra dùng, để duy trì cân lượng?

Nơi khoe mắt, ả ước có niềm u uất, Thạch Ngọc điểm phốt một nụ cười :

- Thập toàn đại bổ không dùng được đối với tâm bệnh. Khôi Thủ ạ! Mọi bệnh chứng trên đời đều chào thua trước một Thạch Ngọc này, nhưng Thạch Ngọc lại chào thua trước tâm bệnh. Hôm nay, Khôi Thủ cho rằng huynh đệ ốm, nhưng năm năm, mười năm về trước, có khi nào huynh đệ phát phì đâu?

Sợ rơi vào một dĩ vãng âm u, Yến Thiên Y nhoen miệng cười, chuyển hướng câu chuyện sang đề tài khác :

- Đứa bé hiện giờ ra sao?

Thạch Ngọc cười khỏ :

- Mạnh giỏi như thường! Nó là lễ sống của bốn nhân đó, Khôi Thủ. Bốn nhân đã và mãi mãi làm bất cứ cái gì có thể làm cho nó, chu đáo hơn mẹ nó, nếu bà ấy còn sống sót đến ngày nay...

Yến Thiên Y quăng ánh mắt về phía Hùng Đạo Ngươn đang đứng nơi đầu kia hành lang quờ :

- Hôm nay hôn phách người để đâu, mà Thạch lão hữu đến, người không mở rộng cửa lớn nghinh tiếp, thông báo với ta kịp thời? Người biết chứ, Thạch lão hữu là khách quý của chúng ta mà?

Hùng Đạo Ngươn kinh hãi, hấp tấp đáp :

- Khôi Thủ trách oan, Thạch tiên sanh...

Thạch Ngọc cười ròn chận lời :

- Oan cho Đạo Ngươn lão đệ thật đấy, Khôi Thủ! Chính lão phu ngăn chặn, không cho thông báo đấy. Minh có phải là xa lạ gì với nhau đâu? Hỏi ra, biết Khôi Thủ ở phía sau này, lão phu tiện chân đi luôn đến đây, cản gì phải vào phòng khách, ngồi chờ đợi bực bội.

Yến Thiên Y cau mày :

- Cái lễ, không thể bỏ, Thạch lão hữu!

Thạch Ngọc cười hi hi :

- Nhưng giữ lễ quá, thành ra khách sáo, kém thành thật! Huống chi, đâu phải là lần đầu lão phu đến đây.

Nắm cánh tay Thạch Ngọc, Yến Thiên Y vừa đi vừa hỏi :

- Một năm rồi, lão hữu mạnh giỏi chứ?

Thạch Ngọc gật đầu :

- Nhờ trời, lão phu ăn được, ngủ được. Ngày chữa bệnh, đêm đọc sách, rất ít khi bước ra khỏi cổng.

Yến Thiên Y tiếp :

- Thịnh thoả cũng phải ôn lại mấy vòng côn chứ! Những ngón nghề của lão hữu đâu phải hèn kém? Có thể kẻ là tuyệt học đó nhé.

Thạch Ngọc chột thờ dài :

- Lão nghe chán cái lối sinh hoạt đầm máu đó rồi. Khôi Thủ ơi, cho nên, bao nhiêu công phu học được, lão phu hầu như quên lãng mất, mấy lúc sau này, hầu như không hề ôn tập lại.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Bỏ phế công phu là sai đấy, lão hữu. Minh là người của giang hồ, thì làm sao tránh né được sự việc của giang hồ? Một khi xuất đạo rồi, là phải đi theo luôn, dù có bỏ dở mà tìm nơi quy ẩn, sự việc giang hồ cũng chẳng buông tha chúng ta, bởi giang hồ là nơi ân oán triền miên, truyền đời, lưu kiếp, lão hữu

đừng mong đứt khoát dễ dàng. Thì dù muốn dù không, lão hữu cũng còn phải nghĩ đến lễ tự tôn. Tự tôn là tự vệ, do đó cần phải thời thường ôn luyện phương pháp tự vệ. Nhất định không thể bỏ phế công phu!

Thạch Ngọc chớp mắt tiếp :

- Nói đến sự việc giang hồ, thì phải kể thành tích của Khôi Thủ! Đại Sum phủ có oai vọng là thế, mà gặp tay Khôi Thủ là rồi, là tan rã như khối tuyết dưới ánh thái dương! Đáng phục Khôi Thủ thật!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Mình ở trong chỗ tối, họ ở ngoài chỗ sáng, dĩ nhiên mình dễ chiếm thắng lợi, lão hữu. Bất quá, tại hạ dùng tiểu xảo, thì có danh vọng gì?

Thạch Ngọc lắc đầu :

- Khôi Thủ khách sáo quá!

Yến Thiên Y vụt cười vang :

- Con người mà! Khiêm nhượng là một đức tánh chẳng những tốt, mà lại còn cần thiết nữa đấy!

Họ vào gian phòng khách trong Hắc Vân lâu tìm ghế ngồi, không đợi mời.

Thạch Ngọc hỏi :

- Hôm nay, Khôi Thủ có bận chuyện gì chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Có một cuộc hội nghị thường lệ, nhưng tại hạ có thể ủy cho Đồ Trương Mục thay thế điều khiển. Nếu lão hữu cần, tại hạ có thể dành trọn hôm nay cùng chung vui với lão hữu.

Thạch Ngọc hỏi :

- Khôi Thủ có thường xuất ngoại chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Có chứ, nhưng chỉ để xúc tiến công việc, hoặc thù tạc thân hữu thôi, thực ra, tại hạ không được nhàn rỗi lắm để nghĩ đến những cuộc du ký, tiêu khiển.

Rồi chàng tiếp luôn :

- Tuy nhiên, nếu hôm nay, quý hữu cần có tại hạ bầu bạn làm một vòng du ngoạn, thì tạ hạ hoan nghênh lắm.

Trầm ngâm một chút, Thạch Ngọc lắc đầu :

- Thôi, để khi khác. Nếu hôm nay, huynh đệ rủ Khôi Thủ đi, thì chẳng hóa ra huynh đệ gây sự trở ngại sinh hoạt của quý xã...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Nói chi điều đó, lão hữu! Đã là huynh đệ với nhau, lâu lâu mới gặp nhau một lần, dù cho việc quan trọng đến đâu, cũng phải thu xếp lại đó, để tiếp đãi nhau tận tình mới phải chứ, huống chi cuộc họp này chẳng có gì quan trọng. Bất quá là một cuộc họp thường lệ, tại hạ có thể giao cho Đồ Trương Mục liệu lý được mà.

Chàng hỏi :

- Lão hữu muốn đi đâu, cho tại hạ biết được không?

Thạch Ngọc đáp :

- Hồ Lâm Sơn, Ngọc Bảo tuyến, nơi đó có xa lắm không?

Yến Thiên Y thoáng sững sờ, nhưng cười ngay, kêu lên :

- Hồ Lâm Sơn cách Sở Giác Lãnh ba trăm dặm đường. Còn Ngọc Bảo tuyến thì xa hơn nữa, cách đây ít nhất cũng bốn trăm dặm. Tại hạ cứ tưởng lão hữu đi vòng vòng quanh khu Sở Giác Lãnh này thôi chứ?

Thạch Ngọc thốt :

- Nếu Khôi Thủ thấy bất tiện, vì lộ trình quá dài, thì thôi vậy.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Làm gì có việc bất tiện? Ba, bốn trăm dặm đường phòng có là bao? Nếu mình dùng ngựa khỏe, vừa đi vừa về, vừa thưởng ngoạn thắng cảnh, bắt quá chỉ mất năm, sáu hôm là nhiều. Nhân dịp này, tại hạ tự cho mình nghỉ phép một thời gian, để xuất ngoại nhàn du, cho lòng khuấy khỏa một chút. Thú thật với lão hữu, trong mấy năm sau này, tại hạ mãi bận việc chém giết, không ngày nào là không động thủ, không gây đổ máu, thành thử chán đến lợm giọng, vậy sẵn tại hạ cần tìm thú tiêu khiển, như tạm thời ky khai khung cảnh nhuộm máu hồng...

Chàng cao giọng gọi :

- Hậu Đức đâu?

Thôi Hậu Đức bước vào.

Chàng bảo :

- Cho nhà bếp hay, chuẩn bị cuộc rượu đãi khách quý. Đồng thời, người cũng thu xếp những thứ cần thiết cho ta xuất du năm, sáu hôm. Bảo Đồ Trương Mục thay ta chủ tọa cuộc họp hôm nay và cho lão ấy biết, sau bữa cơm trưa, ta sẽ rời Sở Giác Lĩnh để cùng đi với Thạch lão hữu.

* * * * *

Hồ Lâm Sơn là một trong nhiều danh thắng miền Bắc.

Đến nơi rồi, Yến Thiên Y thành tâm, thành ý mượn cảnh gọi chuyện gây niềm vui cho người lão hữu, mong họ Thạch khuấy khỏa sầu tư.

Chàng không hiểu Thạch Ngọc mang tâm sự gì, tuy nhiên chàng chắc chắn là Thạch Ngọc đang nặng lòng u uất về một việc gì đó, qua thần sắc u trầm của đối phương từ phút giây gặp nhau.

Thạch Ngọc cố gượng tỏ vẻ thản nhiên, nhưng làm sao che được nỗi lòng trước con mắt sâu sắc của tay lão luyện giang hồ?

Thạch Ngọc là ai? Lão quen Yến Thiên Y trong trường hợp nào, từ bao lâu rồi?

Mang ngoại hiệu Quỷ Thủ Lang Trung, Thạch Ngọc đương nhiên tinh thông y thuật, bệnh nhân nào tìm đến lão, là y như bình phục nhanh chóng. Có điều không hiểu tại sao người ta gọi lão là Quỷ Thủ, mà không gọi là Thánh Thủ!

Chẳng những y thuật tinh thông, lão ta lại luyện được một thân võ nghệ cao cường.

Y thuật và võ thuật kiêm luôn, Thạch Ngọc kể ra cũng là tay hiếm, có hạng trên chốn giang hồ.

Nhưng, trời đã phú cho lão nhiều tài, thì theo luật thừa trừ, lấy lại phần nào dung mạo.

Con người của lão xấu xí quá, như phần trên đã mô tả, mặt vừa đen vừa nổi u nân, vì chỗ kém cỏi đó, lão sanh tánh tự ti mặc cảm, lão không muốn tham dự các cuộc nhiệt náo, dù đã trót chọn kiếp sống giang hồ, lão không thích giao du, tránh giao du để giảm thiểu lạc thù, giảm tối đa. Thậm chí lão cũng tránh luôn những nơi đông đúc, như thành thị, như các cuộc lễ lạc, tánh tự ti dần dần biến thể, lão như chán ghét nhân loại vậy.

Lão tự giam mình trong một cục diện cực hạn chế, lão sống cắm cổ trong một tiểu thiên địa, chỉ dung chứa mỗi một con người thôi.

Bằng hữu, đương nhiên lão không có, nam bằng hữu đã đành, mà nữ bằng hữu lại càng thiếu vắng, hầu như suốt đời lão không tiếp xúc với một nữ nhân nào, trừ trường hợp chữa bệnh.

Chữa bệnh cho nữ nhân, là một điều bất đắc dĩ, vì nghề nghiệp, vì sứ mạng của một y sư thôi.

Giả như từ khước được, lão từ khước ngay.

Không ai biết lão và Yến Thiên Y kết giao với nhau trong trường hợp nào, thực ra thì song phương quen nhau từ hơn mười năm về trước, quen nhau lâu như vậy, tất nhiên Yến Thiên Y hiểu rõ con người của Thạch Ngọc và từng thương cảm cho người lão hữu có một đoạn dĩ vãng đau buồn, u tối.

Người ta tưởng, với mặc cảm tự ti đó, Thạch Ngọc sẽ suốt đời cô độc, không xã giao, không gia đình...

Nhưng, tạo vật đã cấu tạo con người thì bất cứ ai cũng có một hoàn cảnh, cũng phải hưởng thụ như nhau, khác chăng là hạn kỳ ngắn hay dài, mức độ cao hay thấp mà thôi.

Cơ trời run rủ, một hôm, người ta mang đến cho lão một bệnh nhân, mắc chứng khó, nhờ đủ danh y chữa trị, song không lành bệnh.

Bệnh nhân là một thiếu nữ, có dung nhan tuyệt vời.

Thạch Ngọc trở tài, trị dứt chứng bệnh.

Cầm như con gái phải chết đi, bây giờ sống lại được là nhờ tài năng của y sư ra ơn tái tạo thì kiếp sống thừa do y sư ban bố cho, phụ mẫu thiếu nữ cảm cái đức tái sinh của Thạch Ngọc, bèn gả con gái cho lão, mặc dù lão xấu xí, mặc dù lão lớn hơn thiếu nữ hai mươi tuổi ngoài.

Vợ chồng đối xử với nhau rất tương đắc, nữ tỏ ra ngoan hiền, rất mực chiều chồng.

Nàng sanh hạ cho Thạch Ngọc một mụn trai khá khinh.

Song, tạo vật chơi khăm, duyên tình đang đơm nòng thì tiền công lại bẻ gãy cán cân thường của đôi vợ chồng trẻ già.

Sau bốn năm thành hôn, nàng chết.

Từ đó đến nay, cõi lòng của Thạch Ngọc là vùng âm u chỉ có gió lạnh chứ không hề có một tia sáng nào soi rọi, dù là lửa đóm, hoặc một làn hơi ấm áp, dù là một làn hơi thoáng của một đợt gió nồng, cực nhẹ.

Giờ đây, con trai của Thạch Ngọc được mười tuổi. Lão đặt cho hắn cái tên là Thạch Niệm Từ, nhưng chỉ gọi là Trụ nhi.

Yến Thiên Y và Thạch Ngọc ngồi ngựa dạo quanh một lúc, rồi cả hai xuống ngựa đi chân.

Rồi họ nghe đói.

Đói, phải tìm chỗ có cái ăn. Trên núi làm gì có hàng quán?

Trên núi, chỉ có am, có đạo quán, nhưng những nơi này, người ta cung cấp những thức ăn chay lạt, khách chỉ cần cúng một số tiền nhang khói, là được các đạo sĩ mời dùng một bữa ăn chay.

Bữa ăn có thịnh soạn hay không, là do vào số tiền cúng có hậu hay bạc.

Yến Thiên Y hỏi :

- Quanh đây, đạo quán nào nấu thức ăn chay ngon nhất?

Thạch Ngọc đáp :

- Muốn có bữa ăn, phải tìm đạo quán, mà ở đây thì có rất nhiều đạo quán, theo chỗ lão phu hiểu thì có đến mấy ngôi, nhưng nơi nấu thức ăn chay ngon nhất, thì lại cách đây khá xa, ở tận chân núi phía bên kia.

Yến Thiên Y hỏi :

- Đạo quán đó tên gì?

Thạch Ngọc đáp :

- Trường Xuân quán!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Thú thật với lão huynh, tại hạ có tánh thích ăn ngon, dù là thức ăn chay, thì mới nuốt trôi được. Vậy chúng ta đến Trường Xuân quán đi.

Thạch Ngọc có vẻ trù trừ.

Yến Thiên Y cau mày hỏi :

- Lão huynh ngại xa?

Thạch Ngọc gượng đáp :

- Không ngại điều đó, Khôi Thủ muốn ăn ngon, thì mình phải chịu khó một chút có sao đâu?

Yến Thiên Y hỏi :

- Thế sao lão còn do dự?

Thạch Ngọc lúng túng đáp :

- Đâu có, lão phu sẵn sàng lắm chứ? Tại sao do dự?

Từ giây phút này, Thạch Ngọc bắt đầu khăn trương. Lão cố che giấu sự khăn trương đó, phần thì Yến Thiên Y không hề lưu tâm đến thần sắc của lão,

nên không nhận thấy chi hết.

Bất quá, chàng chỉ nghĩ rằng, có lẽ năm xưa, Thạch Ngọc từng đưa vợ đến quán Trường Xuân dùng cơm chay, bây giờ trở lại chốn cũ, phải chạnh nhớ người xưa, nên lão ta dần dần, vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Những cái bất ngờ

Trường Xuân quán nằm dưới triền bắc Hồ Lâm Sơn, nơi đây là vùng hoang vắng nhất của sơn khu. Phàm du khách muốn tìm nơi tịch tịnh, thanh u để trút tình hoài trong mơ mộng thì đều chọn địa phương này.

Sau lưng là vách núi, tả hữu tiền, là rừng tùng, chen chúc giữa những hàng tùng là cỏ non, người ta đi trên cỏ, chứ không có lối đi, chỉ có mỗi một con đường ruột dê ngoằn ngoèo dẫn du khách từ ba bề sơn cước, từ con lộ cái vào đến đạo quán.

Đạo quán nhuộm phong sương qua nhiều năm tháng, trông cũ kỹ nhưng không đến nỗi điêu tàn, bởi có những đạo sĩ trụ trì, tuy họ không trùng tu canh tân nhưng họ cũng sửa chữa những phần hư hoại để duy trì một chốn ở ăn tu dưỡng.

Yến Thiên Y hỏi :

- Sao nơi đây có vẻ hoang vu thế, Thạch lão hữu?

Thạch Ngọc đáp :

- Quán tuy nổi tiếng về cách nấu chay, song dù sao thì cũng chẳng phải từ lâu, do đó du khách không thường đến viếng, trừ một số hiếu kỳ nặng thị hiếu uống ăn, thỉnh thoảng viếng qua. Cho nên, tiền nhang khói không được dồi dào, các đạo sĩ dù muốn cải tạo cho có vẻ huy hoàng cũng bất lực.

Yến Thiên Y lắc đầu thốt :

- Một nơi quá nghèo nàn như vậy, làm sao có đủ thực phẩm, gia vị để cung cấp một bữa cơm chay hoàn hảo?

Thạch Ngọc đáp :

- Cái lý là thế, song yếu tố câu khách là những món ăn chay kỳ lạ, chứ chẳng phải mùi đạo quyến rũ con người, cho nên dù nghèo, các đạo sĩ cũng cố dự bị đầy đủ các vật dụng, để thỏa mãn nhu cầu của thiện tách. Khôi Thủ đừng lo, thế nào rồi cũng sẽ hài lòng.

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Cứ để cho họ tùy tiện nhé, lão hữu. Đừng đòi hỏi quá đáng mà thành ra mình làm khó người ta.

Đạo sĩ ra chào mời, cả hai bước vào.

Đạo sĩ đó, là Hóa Huyền đạo nhân, chừng như y có phận sự tiếp đón khách thập phương, nên xoắn xuýt quanh hai du khách.

Chẳng rõ tại sao, vào đây rồi, Thạch Ngọc lại khản trương hơn, mừng rỡ muốn đi ra ngay, mừng rỡ không chịu nổi cái nhìn đầy ý nghĩa của đạo sĩ.

Ý nghĩa gì?

Yến Thiên Y hỏi :

- Ngoài đạo trưởng ra, trong quán còn có ai khác nữa chẳng?

Hóa Huyền cười khở :

- Đạo quán nghèo như thế này, làm sao nuôi dưỡng nhiều người nổi? Ngoài bản đạo ra, chỉ còn hai tiểu đồ đệ nữa thôi.

Yến Thiên Y tặc lưỡi tỏ vẻ đồng tình.

Tiểu đạo sĩ mang trà ra.

Yến Thiên Y nài hoài nghi, thâm nghĩ, quán nghèo xơ, nghèo xác, thì làm gì có lương thực dự bị mà đãi khách?

Chàng thở dài, lẩm bẩm :

- Một nơi nghèo hèn như thế này, mà lão hữu lại thường đến, rồi còn khoa trương có các món chay thích khẩu, thế thì lạ quá?

Thạch Ngọc đáp :

- Lão phu đến, là vì ngẫu nhiên nghe người ta đề cập đến, với những lời tán thưởng nhiệt liệt, động tính hiếu kỳ, rồi từ hiếu kỳ thành quen, bây giờ hễ có dịp xuất ngoại là y như phải tạt qua Trường Xuân quán một lần.

Yến Thiên Y hỏi :

- Đến để thưởng thức món chay, hay có ý gì khác nữa?

Thạch Ngọc thoáng biến sắc mặt.

Càng khản trương hơn, lão áp úng :

- Ý tứ của Khôi Thủ...

Yến Thiên Y cười nhẹ, chặn lời :

- Con người, có tịch thì hay nhúc nhích, giả như trong tâm tư, lão hữu có ý niệm gì, cứ nói ra cho tại hạ biết, không nên giấu diếm. Chúng ta là bằng hữu với nhau mà, việc của lão hữu là việc của tại hạ, mình chung lo với nhau, có thể mới vui vẻ chứ! Theo tại hạ tưởng, địa phương này không chỉ vì có những món ăn chay thích khẩu mà lão hữu trở lại đây, chẳng hạn một sự vật gì. Lão hữu cần nhìn lại để khơi động một hoài niệm, để hồi ức một dĩ vãng. Đúng vậy không nào?

Thạch Ngọc thở phào.

Cái điều lão lo sợ, không hình thành qua câu nói của Yến Thiên Y, như vậy là Yến Thiên Y không hề có ý ngoại...

Tuy nhiên, lão còn bối rối, giọng nói mất vẻ tự nhiên khi hỏi lại chàng :

- Nếu lão phu không nói, Khôi Thủ có phiền trách chăng?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Làm gì mà tại hạ phải phiền trách lão hữu? Ai ai cũng có niềm tâm sự bí mật, ai ai cũng có quyền giữ kín tâm sự bí mật của mình. Tại hạ bình sinh không cường bách ai giải bày tâm sự, huống chi lão hữu là chỗ chí thân?

Thạch Ngọc chột thở dài :

- Khôi Thủ là con người tốt nhất, lão phu may mắn được gặp trong đời...

Yến Thiên Y gất :

- Lão hữu lại khách sáo nữa rồi đấy!

Như đấm đo cực độ, như có sự xung đột của những niềm tương phản đang giằng co trong tâm tư, lâu lắm Thạch Ngọc mới thốt :

- Khôi Thủ... lão phu muốn tố cáo với Khôi Thủ...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Nếu thấy bất tiện thì thôi, lão hữu, tại hạ không thích gây khó khăn cho bất cứ ai.

Vừa lúc đó, một tiểu đạo sĩ bước vào thốt :

- Gia sư kính thỉnh hai vị sang phòng bên dùng bữa.

Thạch Ngọc lại biến sắc.

Lão nhìn tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ nhìn lão, cả hai cùng thoáng nhìn nhau, ánh mắt của đạo sĩ ngời niềm tàn khóc.

Thạch Ngọc rung người, cổ trắn định tâm thần, nắm tay Yến Thiên Y cùng đi qua phòng bên cạnh.

Đúng như lão khoa trương, một bữa cơm chay thịnh soạn được an bày.

Có cả rượu ngon, loại Trúc Diệp Thanh.

Hóa Huyền trực sẵn ân cần mời mọc.

Yến Thiên Y vừa ăn, vừa uống, vừa luôn miệng tán thưởng, chàng tán thưởng thật tình, bởi chàng công nhận ở đây quả nấu món chay cực khéo.

Hóa Huyền cười nói vui vẻ, ánh mắt sáng rực niềm đắc ý, đưa tay chỉ từng món, cầu kỳ giải thích cách nấu và lối đặt tên, tuy là món ăn chay, nhưng tên thì nghe sắc mùi mặn.

Thạch Ngọc ăn rất ít, còn rượu lão không hề uống một hớp nào.

Chỉ khi nào lão đạo sĩ đưa mắt sang, như trách cứ, như nhắc nhở, thì Thạch Ngọc mới ưỡ oải cầm đũa, gắp một miếng bỏ vào miệng, nhai nuốt lơ là, ăn lấy lệ cho vui lòng Hóa Huyền, cho Yến Thiên Y vui lòng.

Yến Thiên Y hứa hẹn, nếu có dịp, sẽ trở lại đạo quán này, quấy nhiễu thêm một vài phen nữa.

Hóa Huyền tỏ vẻ hoan nghinh, khách đến lúc nào là lão mở cửa đón tiếp lúc ấy.

Nhưng, lạ thay, càng phút, Thạch Ngọc càng trầm gương mặt, ăn ít đã đành, cả đến nói năng góp chuyện, lão cũng quên luôn.

Lão ngồi đó, mường tượng một hình đá người ta đặt lên ghế làm vịn, ngồi đó mà tâm hồn lão như phiêu phưởng tận đâu đâu.

Thần sắc luôn luôn biến đổi, vàng trắng lấm tấm mồ hôi lạnh, mỗi lần cầm đũa gắp thức ăn, là tay run run, hầu như không đủ sức cầm vững. Thạch Ngọc có vẻ khiếp hãi như con cừu non bị đặt trước con hổ.

Sự biến đổi đó thường xuyên quá, cuối cùng Yến Thiên Y phải phát hiện.

Chàng cau mày hỏi :

- Thạch lão hữu làm sao thế? Khí sắc không hân hoan, thường thái thiếu vắng, tay lại run, mồ hôi lại rịn, hay là trong mình không được khỏe? Tại sao không uống hớp rượu nào? Rượu giúp con người lấy lại bình thường nhanh chóng. Lão hữu, hãy uống vài hớp, uống đi, uống cho nhiệt độ tăng, cho máu sôi động lên, lão hữu sẽ cảm thấy khoan khoái!

Thạch Ngọc nhìn chén rượu nơi tay Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y đã uống khá nhiều rượu rồi. Thêm chén đó cũng chẳng sao!

Nhìn chén rượu của người bằng hữu, chẳng rõ vì lẽ gì, Thạch Ngọc lại rùng mình.

Hóa Huyền cười lớn giục :

- Cạn chén đó đi, Yến thí chủ! Tiểu đồ sẽ rót thêm cho thí chủ một chén đầy khác.

Yến Thiên Y cạn chén ngay.

Chén vừa cạn thì lại đầy, đầy để rồi cạn, chén cạn có người rót đầy.

Chàng làm luôn mấy chén nữa.

Bên cạnh có lão hữu, trước mặt có rượu ngon, thức ăn thích khẩu, thì tại sao chàng không tận hưởng khoái lạc chứ?

Cứ mỗi lần chàng nâng chén, thì Thạch Ngọc cắn môi, chàng uống xong thì môi Thạch Ngọc rướm máu.

Yến Thiên Y cầm đũa, gắp thức ăn.

Bất ngờ, đũa chưa đến đĩa, tay chàng như mất hết khí lực, không cầm vững, đũa liền rơi xuống mặt bàn.

Thoạt đầu, chàng cho rằng mình sơ ý, nên hạ tay nhặt đũa lên, tay hạ xuống, chẳng những không nhặt được đũa, mà chàng cũng không đưa lên cao trở lại nổi.

Rồi tay đó buông xuôi, rồi trợn cánh tay như tê dại.

Ngực bắt đầu nặng, hơi thở khó khăn, máu chảy ngược chiều trong huyết quản.

Đầu chóng váng, mắt hoa lên.

Rượu nhiều chẳng? Không, nào phải chàng mới uống rượu lần đầu đâu? Hiện tượng đó chẳng phải do uống quá nhiều rượu mà có.

Rượu có chất độc!

Vận dụng định lực, Yến Thiên Y từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt Hóa Huyền đạo nhân, tiểu đạo sĩ và Thạch Ngọc cùng nhìn chàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Một cuộc âm mưu

Cả ba người cùng lộ vẻ khẩn trương, riêng Thạch Ngọc thì run rẩy người, như ngoài sự khẩn trương đó, lão ta còn thêm một niềm sợ hãi.

Trong lúc Yến Thiên Y cúi đầu, cả ba đã len lén rời bàn ăn, hiện tại thì họ cùng đứng chung một chỗ, cách bàn ăn khá xa.

Yến Thiên Y ngậm vận dụng cánh tay, nhưng cánh tay chàng tê liệt hoàn toàn.

Chàng bắt đầu hiểu sự tình thế nào rồi, chàng hoang mang đồng thời mười phần thương cảm.

Hoang mang vì không hiểu rõ nguyên nhân, thương cảm vì con người hành động quá nông nổi.

Ngoài xa xa, Hóa Huyền hỏi :

- Thạch Ngọc, chất thuốc đã phát tác chưa?

Thạch Ngọc gật đầu, lão chỉ ra dấu chứ không đáp bằng lời.

Hóa Huyền lại hỏi :

- Hiện tại, họ Yến đó như thế nào? Còn kháng cự hay không? Hắn có thể tiếp tục phát huy công lực chăng?

Thạch Ngọc lộ vẻ đau khổ, khoát tay :

- Đừng hỏi lão phu! Việc còn lại, về phần các vị, lão phu không biết tới nữa!

Hóa Huyền đạo nhân nổi giận :

- Này, họ Thạch, bản đạo bảo cho ngươi biết, đừng quên là ngươi tùy thuộc bọn bản đạo đấy! Bọn ta muốn bóp chặt, bóp lỏng thế nào, ngươi cũng phải chịu thế ấy! Liệu hồn!

Thạch Ngọc run run :

- Các vị muốn hủy diệt lời hứa?

Hóa Huyền cười khệt khệt, to tiếng đáp :

- Thạch Ngọc! Nếu họ Yến chưa bị hạ, thì bọn ta không cần giữ lời hứa, vậy ngươi hãy cố giúp bọn ta, thành công rồi, thì ngươi sẽ được thỏa mãn. Càng thu thập họ Yến sớm, ngươi càng có lợi sớm.

Thạch Ngọc mắng :

- Các ngươi dồn ta vào chỗ bất nghĩa, hiện tại còn bức hiếp ta nữa hay sao? Ta, dù sao cũng còn một điểm thiên lương chứ, các ngươi đừng làm quá, ta không thể hèn hơn được nữa.

Hóa Huyền hét :

- Lão cẩu trệ! Ta cảnh cáo ngươi đấy, nếu họ Yến thoát khỏi tay ta lần này, thì đứa con trai của ngươi phải đền mạng đấy?

Thạch Ngọc quát :

- Ngươi không thể buộc ta phải diệt thiên lương!

Hóa Huyền cười vang :

- Thiên lương! Thiên lương của loài trâu chó! Ngươi còn nói được hai tiếng đó à? Trừ ra ngươi giúp bọn ta thì thôi, bằng ngược lại thì cả con ngươi sẽ

biến thành quỷ đấy! Ta không dọa xuống đầu nhé! Dù ta có dung tha ngươi, Thanh Long xã cũng sẽ tìm ngươi mà chặt đầu! Đừng hy vọng sống sót, nếu Yến Thiên Y thoát nạn.

Yến Thiên Y ngồi lặng trên ghế cúi đầu, mừng tượng nhập định!

Một đợt khói mờ mờ bốc lên từ Thiên Linh Cái, tỏa quanh đầu.

Chàng đang vận dụng chân khí xua đuổi độc tánh bay ra khỏi toàn thân.

Vừa lúc đó, bóng người chớp lên bên ngoài, bóng nhiều người. Nhanh như điện, mười đại hán chạy vào, còn một số khác lao xao bên ngoài cửa.

Hiển nhiên, cục diện bị bao vây, bao vây nhiều vòng, vòng trong, vòng ngoài, rất có thể còn có vòng thứ ba, ngoài tường đạo quán.

Hơn mười đại hán vào trong, có người vận y phục màu đỏ, chít khăn đỏ, áo choàng cũng đỏ luôn.

Trong số năm đại hán y phục đỏ, có một người mặt tía, mũi to, miệng rộng, râu quăn, cứng như cọng kẽm, thân vóc to lớn.

Hắn nhìn Yến Thiên Y đăm đăm, một lúc lâu, day qua Hóa Huyền hỏi :

- Hạ đại ca, chắc ăn rồi chứ?

Đạo nhân họ Hạ gật đầu :

- Xem ra hán trướng độc nặng, có điều chẳng biết nặng đến mức độ nào. Cho nên, ta không dám quả quyết là hán còn sức lực kháng cự hay chẳng.

Đại hán râu quăn hướng qua Thạch Ngọc, hần giọng hỏi :

- Chất độc do ngươi bỏ vào rượu, thì phản ứng của Yến tiểu tử thế nào? Ngươi phải hiểu hơn bọn ta, vậy ngươi thấy sao? Yến tiểu tử còn sức lực kháng cự nữa hay không? Ngươi phải cho bọn ta biết chứ, có sao lại đứng im như pho tượng thế?

Họ Hạ chen vào :

- Vừa rồi, ta có hỏi lão, lão không chịu nói gì hết, hơn thế, lão còn cự nự, cãi vã với ta nữa đấy.

Đại hán râu quăn quắc mắt, hét :

- Cự nự cái gì? Ai cho phép cãi vã, Thạch Ngọc? Ngươi muốn cho con trai ngươi thành ma phải không?

Thạch Ngọc xám mặt, mồ hôi lạnh đổ ra, đầm ướt y phục.

Nhưng lão không nói tiếng nào.

Một đại hán áo đỏ khác, một mắt, môi mỏng, có vẻ âm trầm nhất trong bọn, lạnh lùng “hừ” một tiếng, thốt :

- Đại ca, hỏi lão Thạch hay không hỏi, cũng thế thôi, Yến Thiên Y là tay dữ có tiếng. Hắn lại có tánh hiếu động, bất cứ trong trường hợp nào, hắn cũng giành làm chủ tình hình, bây giờ mà hắn thù người ra đó, thì đủ biết hắn bất lực rồi đấy. Hắn mà còn sức kháng cự, thì khi nào kiên nhẫn nhường nhịn chúng ta? Chẳng lẽ hắn khoan tay chờ trời?

Đại hán râu quăn gật đầu :

- Có lý, lão Từ sáng suốt lắm.

Họ Hạ chen vào :

- Vậy thì mình động thủ đi! Bất hán, càng sớm càng tốt, chế ngự được hán sớm, là mình nhẹ lo sớm. Con mẹ hắn, nó là tay độc ghê gớm nên mình sợ sẩy là mất mạng chứ chẳng chơi!

Đại hán râu quăn trừng mắt nhìn Thạch Ngọc, hăm :

- Ngươi đứng đầu thì đứng đó nhé, không được xê dịch một bước. Nếu nhúc nhích là chết gấp với bọn ta!

Trong số các đại hán bao vây Yến Thiên Y, có một gã mặt đỏ, tai to như cái quạt, đột nhiên kêu ầm lên :

- Đại ca! Đại ca! Lại đây xem! Trên đầu của Yến Thiên Y khói trắng bốc lên cuộn cuộn, khói càng phút càng dày đặc, tiểu đệ nghĩ là hán đang vận công giải trừ độc tánh đấy!

Tất cả các đại hán đều nhón nháo lên, cùng áp lại đứng quanh chiếc bàn ăn.

Chỉ Thạch Ngọc là không nhúc nhích.

Yến Thiên Y ngồi trơ trên ghế, không động đậy. Gương mặt của chàng đỏ lên dần dần, như bị lửa nung, rồi thì mồ hôi xuất ra như suối, từ các lỗ chân lông, khói trắng bốc theo mồ hôi.

Chàng vẫn giữ tư thế một lão tăng nhập định.

Đại hán râu quăn nhìn chàng một lúc, vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa tỏ dấu nghi ngờ, lại vừa phẫn nộ, hét :

- Thạch Ngọc, tại sao có tình trạng đó hả? Yến tiểu tử vận công trừ độc, hay độc tách phát tác?

Thạch Ngọc cứ ngậm câm miệng, không đáp.

Đại hán mặt đỏ kêu to :

- Đại ca! Cứ giết Thạch Ngọc trước, rồi sẽ đối phó với Yến Thiên Y sau.

Thạch Ngọc đây hoảng, hấp tấp thốt :

- Các người giết ta? Các người bảo gì, ta đều làm y như vậy, sao lại đòi giết ta? Hừ! Thế thì các người đâu còn nhân tánh? Rõ ràng một bầy dã thú mà!

Đại hán râu quăn cười mỉa :

- Măng đi, Thạch Ngọc! Ta sẽ hạ lệnh cho các huynh đệ của ta xử lăng trì đứa con trai người cho người biết tay.

Thạch Ngọc rít lên :

- Chứ các người muốn ta làm gì nữa?

Đại hán râu quăn gọi to :

- Huynh đệ nào ở ngoài đó, nhanh chân chạy đi lột da con trai họ Thạch, mang bộ da đến đây cho ta!

Thạch Ngọc run người, lệ thảm tuôn trào, lí nhí :

- Ta nói! Ta nói! Y đang dụng công trừ độc đó.

Vừa kinh hãi vừa sôi giận, bọn đại hán mỗi người một câu mắng ào ào lên, rồi đại hán râu quăn quát :

- Con mẹ nó, cái lão Thạch cầu trệ này, có chết cũng đáng đời! Mãi đến bây giờ mới chịu nói rõ! Đúng là lão dần dà giúp thời gian cho Yến Thiên Y mà! Nếu người chịu nói sớm thì hẳn làm gì vận công kịp lúc chứ? Rõ ràng người trở mặt định mượn tay Yến Thiên Y hại ngược lại bọn ta. Được lắm! Người phản, ta sẽ cho người thấy hậu quả sự phản phúc vô sỉ đó.

Một đại hán áo đỏ có chiếc mũi cong như mỏ chim ưng, thốt oang oang :

- Động thủ gấp đi, đại ca! Cứ mắng mãi mãi hết thì giờ, Yến Thiên Y mà lấy lại bình thường rồi, thì chúng ta có cánh cũng chẳng bay thoát kịp với hắn! Thời gian cấp bách...

Đại hán râu quăn hét :

- Tất cả cùng vào một lượt! Tiến!

Hơn mười đại hán cùng ập đến.

Đến bây giờ, Yến Thiên Y mới nhích động.

Vừa người, vừa ghế, chàng lùi lại sau. Nói lùi, chứ thật ra chàng ngã ngửa về phía hậu, kéo luôn chiếc ghế ngã theo.

Nhưng, người và ghế ngã rồi, người còn ở tại mặt đất, chiếc ghế tung bay lên.

Một loạt tiếng chát chát, cốp cốp vang lên, chiếc ghế vỡ thành đoạn, thành mảnh. Những đoạn, những mảnh gãy vỡ bắn tung tóe.

Một đại hán cầm ngọn roi bay đốt rú lên thê thảm, ôm chiếc đầu đỏ máu ngã nhào, lăn luôn mấy vòng.

Chiếc ghế bay lên rồi, Yến Thiên Y lăn mình tránh các món vũ khí khác đang giáng xuống.

Chàng vừa lăn vừa phản công.

Ba đại hán rú thẳm lên. Sáu chiếc đùi bắn đi sáu hướng, ba thân mình không chân bị tung ra ngoài xa xa, dưới áp lực phản kích của chàng.

Máu! Máu chảy từ sáu chiếc đùi, máu phun từ ba thân mình cụt chân. Thoáng mắt máu nhuộm đỏ nền phòng ăn của đạo quán.

Đại hán râu quăn vẫn giữ được bình tĩnh, dù phe nhà thất lợi, trầm giọng bảo :

- Cừ bao vây thủ thế, chờ đợi thời cơ, không nên ồ ạt xông vào cách hỗn loạn.

Yến Thiên Y tựa mình vào cột nhà, mở to đôi mắt nhìn đối phương, hơi thở gấp hơn bình thường, sắc mặt đỏ biến mất, trở thành xanh nhợt nhạt.

Nhưng, chàng không còn xuất hạn nữa, khói trắng cũng ngưng bốc luôn.

Bọn đại hán xê dịch lảng xăng, tên nào cũng tìm chỗ đứng thuận tiện, vừa ý...

Lúc đó, Yến Thiên Y chưa trông rõ sự vật, ánh mắt còn mơ hồ, như có một màn sương che phía trước, hơn thế, những hình ảnh lơ mơ lại nhảy múa lung tung trong nhãn tuyến, làm cho chàng càng nhìn ra càng cảm thấy nhức đầu.

Mất chàng mờ? Mờ vì chất độc? Nếu đúng vậy, thì tình trạng có thể cứu vãn chăng? Hay là chàng phải chịu cảnh đui mù suốt đời?

Nghĩ đến đó, chàng như tuyệt vọng, rồi cắn hờn, rồi thống khổ, lửa hận chọt bùng lên, đốt cháy tâm tư.

Chàng tự hận mình hơn hận người! Hận mình quá tin bằng hữu!

Cũng may mà chàng đã vận công phu trừ chất độc sáu, bảy phần mười, chứ nếu không thì chàng phải mất mạng với cuộc xung kích vừa qua.

Càng may hơn nữa, là đối phương chẳng hề hiểu tình trạng sự thực hiện tại của chàng. Chúng cứ tưởng là chàng bức trừ hết độc tánh rồi, nhờ chúng tưởng thế mà chàng không bị tấn công tiếp nối.

Đối phương trở mắt nhìn chàng.

Không một người nào dám vào.

Gian phòng trở nên trầm tịch, như cảnh không người, chỉ có tiếng thở là tiếng động duy nhất.

Đại hán râu quăn nghe như lửa đốt trong lòng, vừa sợ, vừa lo, vừa giận, luôn luôn hăm hự, hăm hực, sau cùng thì hán cả tiếng mắng oang oang lên :

- Con mẹ nó, tiểu tử họ Yến này quả thật là một gã gian nguy xảo quyết mà! Ngươi vờ khéo đến đâu cũng không thoát khỏi tay lão gia, đừng hòng vô ích! Ta biết, ngươi không hề bị trúng độc mà! Ngươi đóng kịch để lừa bọn ta!

Yến Thiên Y chớp mắt thôi, chứ không đáp.

Hạ đại ca, dưới cái lốt đạo nhân, lúc đó bước tới cạnh đại hán râu quăn, thấp giọng thốt :

- Này, Trát lão ca, Yến Thiên Y quả thật có trúng độc chứ chẳng phải hán giả vờ đâu! Tiểu đệ chính mắt trông thấy Thạch Ngọc bỏ độc dược vào rượu mà! Và chính tiểu đệ và hai tên tiểu đồ đệ chính mắt trông thấy Yến tiểu tử uống luôn mấy chén mà! Hiện tại sở dĩ hán còn công lực, là vì chúng ta cứ dần dà mãi, không hạ thủ ngay, thành ra hán có đủ thời gian vận công bức độc ra khỏi cơ thể. Cũng tại chúng ta sơ ý, không dám khẳng định sớm là hán trúng độc nặng hay nhẹ, do đó ai ai cũng ngán, rồi do dự. Bây giờ kể ra cũng chưa muộn đâu, Trát lão ca! Tiểu đệ xem, hán chưa lấy lại bình thường hoàn toàn, có thể trong mình hán còn lại ít nhiều độc tánh. Tiểu đệ nghĩ, chúng ta luân phiên tấn công, biết đâu lại chẳng đắc thủ?

Đại hán họ Trát gật đầu :

- Cái gì cũng tại lão cẩu trệ họ Thạch hết! Chính lão ta kéo dài thời gian, tạo thuận lợi cho Yến Thiên Y đấy. Con mẹ nó, mình mà bắt được Yến Thiên Y rồi, thì nhất định phải giáo huấn lão ta rất kỹ mới hả cho.

Hạ đại ca tiếp :

- Không thể kéo dài thời gian được nữa, Trát lão ca!

Trát đại hán vụt hét :

- Quạt ngã hán!

Một đại hán ốm nhỏ, đứng cạnh thành bàn, lướt tới.

Hán cầm hai thanh chủy thủ có tẩm độc, ánh thép xanh dờn. Hán vung hai thanh chủy thủ đâm vào sườn Yến Thiên Y, cạnh nách.

Một đại hán đứng bên tả, đâm ngọn Tề My còn thẳng vào ngực Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ xoay bàn tay.

Tiếng soảng vang lên, lửa bắn tứ bề.

Ngon Tề Mỹ còn vút bông lên cao, còn hai thanh chủy thủ chưa đến đích, song người sử dụng thì lại rú lên một tiếng quái dị, cùng với tiếng rú, máu phun có vòi, máu từ đại hán ốm nhỏ bắn ra, đại hán thì chấp choạng lùi lại, lùi đến đâu, dây máu đến đó. Hai tay hắn ôm ngực, đầu ngoẹo xuống, qua mấy bước lùi, hắn ngã xuống luôn.

Một đại hán thứ ba có thân vóc to lớn như vị Cự Linh Thần, vác thanh Kim Bôi Đại Khảm đao tiến lên.

Một đại hán thứ tư lạng mình do hạ bộ công vào, hắn sử dụng đoản kích, tay hữu kèm theo một ngọn đoản xoa, cả hai món vũ khí vút chéo vào nhau, ngang hạ bộ của Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y lúc đó chẳng thấy gì hết, chỉ lắng nghe tiếng gió mà phản ứng thôi.

Chàng nhận ra hai đại hán này tương đương cao cường hơn lũ trước, nên không dám khinh thường, áp lưng sát cột, từ dưới trườn lên, như thạch sùng tèo vách.

Tránh ba món vũ khí rồi, chàng tuốt mình xuống, cũng bằng sát lưng vào cột, bàn tay khẽ nhích động.

Thép chạm thép vang lên, lửa bắn ra, đại hán to lớn nhảy vọt ra xa, nơi má có đường tét, dài độ hai tấc. Mác trào từ đường tét, chảy ròn ròn xuống ngực.

Còn đại hán nhỏ thì nhào lộn ra mặt đất, khi hắn đứng lại, đồng đảng của hắn trông thấy hai bàn tay của hắn nhuộm máu đỏ ngời, nơi khoảng giữa đôi mày, có một vết thương, thương tích không rõ sâu cạn dài ngắn bao nhiêu, bởi máu từ nơi đó phun ra, che khuất mắt.

Đại hán râu quăn họ Trát kêu lớn :

- Chiều Nhật đoàn kiếm! Chiều Nhật đoàn kiếm!

Hạ đại ca run run người, lảo bầm :

- Chừng như lúc đó... Uông lão tam và Thanh lão thất chết vì thanh đoàn kiếm này...

Trát đại hán rít lên :

- Yến Thiên Y! Bọn ta phải làm thịt ngươi, báo thù cho bao nhiêu đồng bạn!

Yến Thiên Y vẫn lạnh lùng, vẫn trầm lặng tựa sát lưng vào cột, mở to mắt chẳng trông thấy gì.

Từ từ cất tiếng, chàng hỏi :

- Nghe khẩu khí của các ngươi, ta đoán chừng các ngươi là những kẻ của Đại Hồng Thất ngày xưa, còn sống sót lại đến nay? Đúng vậy không?

Đại hán râu quăn họ Trát cầm hờn :

- Để cho ngươi có chết đi cũng minh bạch sự tình, nên ta chẳng giấu làm gì. Bọn ta chính là dư đảng của Đại Hồng Thất ngày trước. Ta quyết hạ sát ngươi để báo thù cho tam đệ và thất đệ của ta!

Yến Thiên Y bình tĩnh đáp :

- Ngươi là thủ lĩnh của nhóm Đại Hồng Thất, tên Trát Phi, ngoại hiệu Cầu Nhiễm Kim Cương?

Đại hán râu quăn quát :

- Ta đây! Sự tình cách đây ba năm rồi, ngươi cũng còn nhớ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Khó quên lắm, Trát Phi!

Hạ đại ca trở mặt biểu hiện niềm nghi hoặc, nhìn Trát Phi một phút, đoạn bước tới gần y, thì thầm bên tai :

- Đây, Trát lão đại, trước kia, các huynh đệ gây thù kết oán với Yến Thiên Y, hẳn là song phương có biết mặt, biết mày của nhau chứ?

Trát Phi gật đầu :

- Đương nhiên!

Hạ đại ca cànghì hoặc hơn, tiếp :

- Nếu vậy, thì hẳn phải nhận ra các huynh đệ ngay chứ?

Trát Phi hơi bực :

- Lại còn phải nói! Có ai quên một cách dễ dàng những cảnh thập tử nhất sinh? Trong đời người, có cái quan trọng đáng ghi nhớ hơn là những lần thoát chết?

Hạ đại ca cau mày :

- Trát lão đại không thấy kỳ quái hay sao?

Trát Phi nhìn sững y :

- Cái gì kỳ quái?

Liếc mắt sang Yến Thiên Y, Hạ đại ca đáp :

- Từ lúc các vị vào đây, họ Yến mừng rỡ không nhận ra các vị, mà cũng chẳng mở miệng gọi ai cả. Hơn thế, hẳn cũng chẳng tỏ vẻ lạnh lùng, làm như là bình sinh hẳn không hề gặp các vị lần nào vậy.

Trát Phi giật mình, lẩm nhẩm :

- Đáng lý làm lạ thật. Nếu Hạ đại ca không đề tỉnh, tiểu đệ quên luôn...

Hạ đại ca tiếp :

- Ngoài ra, Yến Thiên Y vừa nói là “nghe” khẩu khí, âm thanh của các vị, hẳn đoán chừng các vị thuộc nhóm Đại Hồng Thất ngày trước. Tại sao “nghe”? Đáng lẽ hẳn phải nói là nhận ra được các vị chứ?

Trát Phi chớp mắt kêu lên :

- Ý tứ của Hạ đại ca có phải là...

Hạ đại ca điểm một nụ cười :

- Ý tứ của tiểu đệ, là Yến tiểu tử mù rồi! Đôi mắt tuy mở trao trảo, song hẳn không trông thấy sự vật. Còn một điều này nữa, hẳn từ thu chiếc cột, không hề rời xa. Tại sao hả? Bởi, ra là mất chỗ tựa, khó phân biệt phương hướng của tiếng động chứ gì?

Trát Phi vỗ tay, kêu lên :

- Đúng! Đúng quá, Hạ lão ca! Không sai một điểm nào! Thảo nào mà người ta chẳng gán cho Hạ lão ca cái hiệu Tam Tâm Lão Hồ!

Hạ đại ca cười hắc hắc :

- Có chi đâu, Trát lão đại!

Nghe cuộc đối thoại của Hạ và Trát, Yến Thiên Y biết là tình thế bất lợi cực độ rồi. Đối phương truy ra sự mờ mắt của chàng, thì chàng sẽ khó khăn hơn trong việc ứng phó.

Bước tới một bước, Trát Phi cười lớn, hỏi :

- Yến Thiên Y! Ngươi xem đây, ta vượn tay ra, ngươi biết là tay hữu của ta hay tay tả?

Yến Thiên Y nín lặng không đáp.

Đúng vậy, chàng chẳng thấy chi hết.

Trát Phi đắc ý vô cùng, tiếp :

- Tại sao ngươi không nói? Ta vượn tay tả hay tay hữu đây? Đôi mắt của ngươi sắc bén lắm mà, chẳng lẽ lại không phân biệt nổi điều nhỏ mọn đó?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Ta cần gì quan tâm đến cái đó? Ngươi vượn tay nào mặc ngươi, cần gì đến ta?

Bật cười cuồng dại, Trát Phi chế riếu :

- Con mẹ nó, ta có vuron tay nào đâu!

Bao nhiêu đại hán, ở trong, ở ngoài, đều bật cười rộ.

Trát Phi hét :

- Ngươi mù rồi, Yên Thiên Y! Ngươi trở thành phé nhân rồi!

Yên Thiên Y vẫn bất động.

Trát Phi ngẩng cao mặt, nhìn ra bốn phía với vẻ dương dương, cao giọng quát :

- Các đệ huynh! Họ Yên đã trở thành vô dụng rồi, chẳng đáng cho chúng ta sợ hãi nữa. Một con người mù đôi mắt thì cảm như hồng cả cuộc đời! Chúng ta hãy bắt sống hắn, đem về sào huyệt, tể các đệ huynh đã bị hắn sát hại ngày trước. Chúng ta mà hạ được vị Khôi Thủ Thanh Long xã thì phải biết, danh tiếng sẽ nổi như cồn! Toàn thể võ lâm Nam lẫn Bắc sẽ lác mắt nhìn chúng ta, hào kiệt giang hồ khắp bốn phương đất nước sẽ tôn kính chúng ta như thần, như thánh...

Y khích :

- Chẳng lẽ bao nhiêu người chúng ta đây, lại không bắt nổi một gã đui?

Bọn đại hán lên tinh thần mạnh, tên nào cũng khoa chân múa tay, tưởng chừng vọt tới là chụp Yên Thiên Y như mèo chụp chuột, dễ dàng hơn thò tay vào túi lấy đồ.

Chúng quên mất là mới đó, bao nhiêu người ồ ạt xông vào, và lúc bật lùi thì lại phân số hao hụt một nửa!

Trát Phi trầm giọng :

- Bình tĩnh! Bình tĩnh, các đệ huynh! Mình đóng cửa lại, thì chắc ăn. Các đệ huynh nên nhớ, dù đui, hắn cũng là con hổ, trong lúc mù, hắn vô bừa bãi, rui trúng ai, thì người đó còn gì? Cho nên, phải bình tĩnh và cẩn thận mới được.

Chúng bắt đầu bố trí lại cục diện, chặt chẽ hơn trước.

Hiện tại, trong phòng ăn, có năm người của nhóm Đại Hồng Thất, ba sư đồ của Hạ đại ca và năm người áo đen.

Các xác chết đã được di tản ra ngoài từ lâu.

Còn một người nữa, là Thạch Ngọc, lão ta đứng ru rú riêng ra một nơi, trong góc phòng.

Tề My côn và Tam Tiết côn xung công trước. Kẻ sử dụng cực húng khởi, tưởng chừng hai ngọn côn đó vung ra, là Yên Thiên Y ngã gục.

Yên Thiên Y không nhích mình, chỉ vung tay.

Hai ngọn côn bật tung ra ngoài, lộn lên cao.

Hai đại hán cầm côn hết lớn, hoành tay quét côn trở lại, đồng thời tung song phi cước tới dạ dưới của Yên Thiên Y.

Bàn tay của Yên Thiên Y lại chớp lên lần nữa.

Chiếu Nhật đoàn kiếm phạt ngang bên dưới, chặt đứt bốn chiếc đùi, hai chiếc côn đập vào chiếc cột, gãy thành bốn đoạn.

Máu! Nền phòng thêm một phen nhuộm máu.

Hai đại hán sử dụng Quỷ Đầu đao phân nhau, một từ tả, một từ hữu, công vào.

Yên Thiên Y rùn mình xuống, khoa đoán kiếm trên đầu.

Hai tiếng soảng vang lên, hai thanh Quỷ Đầu đao vượt tay cầm, bay xa, đoán kiếm hoành lại, theo vòng tròn, quét ngang hông hai đại hán.

Bốn đoạn thân thể ngã xuống, bốn suối máu phun ồ ồ. Máu loang nhanh, đầm ướt chân bọn đứng gần.

Ruột gan từ bốn đoạn thân thể lù xa, dầm trong máu, trông cực kỳ thê thảm, rợn rùng.

Lần sau cùng, Yên Thiên Y cặp Thái A kiếm theo đà Chiếu Nhật đoàn kiếm, nhờ thế chàng hạ được đối phương ở khoảng cách xa xa.

Trát Phi biết muộn, song cũng hét to, cảnh cáo :

- Đề phòng Thái A kiếm của hần!

Nhưng, một tiếng soạt vang khê, trường kiếm Thái A đã chui vào chiếc vỏ giấu dưới tà áo.

Ra đi với Thạch Ngọc, Yên Thiên Y không tưởng là mình sẽ có dịp sử dụng đến trường kiếm, cho nên chàng không mang nó như thường lệ, chuôi ló trên đầu vai, do đó, chàng giấu dưới lớp áo.

Đôi phương hao hụt hơn mười nhân thủ, còn Yên Thiên Y chẳng rụng một sợi lông chân.

Sự kiện đó làm cho cả Hạ đại ca lẫn Trát lão đại cùng sợ hãi cũng như phần uất cực độ.

Hạ đại ca kêu lên :

- Chỉ sợ tình thế bất lợi cho chúng ta, Trát lão đại! Hần không rời vị trí, thì mình vô phương làm gì hần nổi. Chẳng lẽ mình cứ tương trì mãi như thế này với hần, để rồi chốc chốc lại mất thêm một vài mạng người?

Trát Phi gấp giọng đáp :

- Đến đâu hay đó, chúng ta cứ xông vào, tất cả cùng xông vào.

Hạ đại ca lắc đầu :

- Không được đâu, Trát lão đại! Hai thanh kiếm dài và ngắn của hần, lợi hại lắm. Dài thì đánh rộng, ngắn thì đánh hẹp, mình vào bao nhiêu là mất mạng bấy nhiêu! Vào như vậy là thí mạng oan uổng, là vô ích!

Trát Phi nổi giận :

- Tiểu đệ không tin hần lợi hại cỡ đó! Chẳng lẽ buông tha hần, mà bỏ đi sao?

Hạ đại ca trầm tĩnh tiếp :

- Không phải lão tranh khí, lão đại nổi tự ái lên làm chi? Cái tài của hần, thực ra trên chỗ hiểu biết của chúng ta, đừng khinh thường mà rồi hối hận không kịp đấy! Minh hành động lỗ mãng, là gián tiếp giúp hần chiếm tiện nghi, chứ không ích gì.

Trát Phi hậm hực :

- Thế thì mình phải làm sao? Hả? Cứ do dự mãi, kéo dài thời gian là tạo thuận lợi cho hần. Hạ đại ca phải nghĩ ra một phương pháp gì mới được chứ!

Hạ đại ca cười khẩy :

- Tiểu đệ cũng đang nóng đây, có kém chi lão đại đâu?

Đại hán áo đỏ có chiếc mũi chim ưng bước tới, cất giọng âm thầm, bàn :

- Theo tiểu đệ nghĩ, thì chúng ta nên thỉnh tam vị ấy đến đây, xem họ có giải pháp chi chăng?

Trát Phi không đồng ý :

- Chừng nào mình nhận thấy hoàn toàn vô phương, thì hãy thỉnh họ, chứ bây giờ thì còn sớm lắm. Ta đâu có thích ba lão quái vật ấy? Trừ trường hợp bất đắc dĩ, mới kêu gọi đến họ, chứ cứ động chuyện là thỉnh, là mời họ, ta không chịu nổi rồi! Nghĩ ra, nếu đưa một cái giá mà mình không chấp nhận được, thì sao chứ?

Hạ đại ca tiếp nói :

- Đúng vậy! Cho nên, tiểu đệ đồng ý với Trát lão đại là đừng vội gọi đến họ. Họ phách lối cao ngạo không ai chịu nổi, tránh dính dáng đến họ càng có lợi. Cách đây mười hôm, tiểu đệ và Trát lão đại có đến tìm họ, ước thử xem, họ nói đúng vạn lượng vàng mới chịu giúp! Ghê chưa!

Đại hán mũi cong gật đầu :

- Cái đó thì tiểu đệ hiểu. Nhưng trong cái thế chẳngặng chừng, chúng ta biết làm sao hơn?

Rồi hần tiếp luôn :

- Vô luận, họ đáng ghét đến đâu, mình cũng phải chịu hơn là buông tha Yên Thiên Y, bởi buông tha hần là thả cộp về rừng, không sớm thì muộn, mình cũng sẽ bị cộp vồ!

Hạ đại ca “hừ” một tiếng :

- Buông tha hấn làm sao được!

Đại hán mũi cong tiếp luôn :

- Cho nên, tiểu đệ mới bàn là nên kêu gọi đến ba lão quái vật đó. Trong khi tự sức chính mình, mình không làm gì nổi hấn, thì mình phải nhờ đến viện thủ chứ? Cái lỗi tương tri dằng dai này chẳng đưa đến đâu, không khéo rồi với thời gian, hấn khôi phục nguyên lực, là mình sẽ khổ với hấn!

Trát Phi hấn học :

- Mẹ ơi! Rõ khổ! Ai mà dè khó khăn như thế này! Cũng tại chúng ta quá tin tưởng nơi cái lão quý họ Thạch đấy! Lão ấy thật là vô dụng, việc chỉ có thể mà cũng làm không xong!

Đại hán mũi cong lắc đầu :

- Lỗi tại mình đấy, Trát đại ca! Tại mình trì hoãn đấy! Nếu mà lúc vị cao đồ của Hạ đại ca đến báo tin với chúng ta, chúng ta ra tay ngay thì đâu có đến đổi dờ dang? Có thể mình thành công lắm chứ, đại ca!

Trát Phi gần giọng :

- Nói gì thì nói, chứ ta hận cái lão Thạch vô cùng! Lão cứ dây dưa, không chịu nói rõ tình trạng của Yến Thiên Y ngay cho ta lúc đó! Ta có giết lão, cũng chẳng oan uống gì cho lão!

Hạ đại ca khuyên :

- Bỏ đi những chuyện vu vơ, có nói gì thì cũng muộn rồi, mình phải tính gấp xem nên làm sao đây, để đạt mục đích!

Đại hán mũi cong nhắc :

- Còn tính sao nữa? Cứ đến Bạch Sa cốc, gọi ngay Hải thị tam yêu là xong!

Trát Phi do dự :

- Hạ đại ca nghĩ sao?

Hạ đại ca thấp giọng :

- Mình thử tấn công lần nữa sao! Nếu thất bại như mấy lần trước, thì mình sẽ vờ ba lão quái vật.

Trát Phi nghiêng răng :

- Được lắm, cứ thế mà làm!

Y quắc mắt nhìn Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y vẫn ở tư thế cũ, tựa lưng vào cột, thanh đoản kiếm Chiêu Nhật còn nơi tay.

Thép kiếm chớp ngời màu xanh biếc, màu sáng xanh lạnh lùng.

Chỉ nhìn thanh đoản kiếm thôi, bọn Trát Phi cũng rợn người từng chấp, từng chấp.

Trát Phi lẩm nhẩm :

- Các lần trước, hấn dùng Thái A kiểm phản công, còn Chiêu Nhật đoản kiếm thì tự vệ và tiếp trợ Thái A kiểm nếu cần. Con mẹ nó, sao lần này hấn thủ đoản kiếm, còn trường kiếm thì để nguyên trong vỏ?

Hạ đại ca cau mày, trầm giọng đáp :

- Về võ học thì thiên biến vạn hóa, đâu có đồng nhất được, Trát lão đại? Người có bản lĩnh càng cao thì đấu pháp càng bất thường, không cần phải theo quy cũ câu thúc. Họ Yến là tay dữ, dù sử dụng kiếm ngắn cũng thế thôi, vẫn lợi hại như thường.

Trát Phi cương quyết :

- Dù sao thì sao, chúng ta phải liều xông tới!

Bóng người dao động.

Mỗi người mỗi đổi vị trí mới.

Yến Thiên Y mĩa :

- Trát Phi, sao ngươi không ra tay trước, mà lại dòn đốc, xúi giục bọn hạ xông vào để chết thế cho ngươi? Ta biết mà, ngươi nhất gan, chỉ có tài nói năng huênh hoang khoác lác, chứ làm gì dám xông vào?

Trát Phi hét :

- Ngươi dám mắng ta?

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Giết người, còn dám, huống hồ mắng ngươi?

Không đợi Trát Phi ra lệnh, đại hán mũi cong vung đôi Câu Liêm thương lướt tới, đầu thương có chùm dây tơ màu hồng, chùm dây tỏa bùng rộng trông như hai đóa hoa đào, người và thương bay, hoa ngời, thép chói, đôi hoa nhắm đôi mắt Yến Thiên Y bắn vào, hoa nhắm đầu, mũi thương nhắm đó.

Yến Thiên Y không hề lách mình, không hề né đầu, cứ đứng nguyên tại chỗ, lưng vẫn tựa vào cột, bàn tay khẽ nhích động, đoản kiếm Chiêu Nhật chớp lên, kiếm ảnh tỏa trùng trùng, kiếm ảnh bất chấp đôi thương, cứ ào ào dòn tới, tập trung nơi yết hầu của địch.

Bỏ thế công, đại hán thu thương về, hoành một vòng đứng, từ trên xuống định gạt thanh đoản kiếm.

Nhưng, hán chậm thủ một chút, thương có chạm kiếm thật, song kiếm đã đi trọn đà và kiếm đã rọc tét một mảng áo ngực, kiếm rọc theo vòng cung, phần dưới tà áo đứt ngang, rơi xuống đất.

Đại hán kinh hãi lùi lại.

Yến Thiên Y cười lạnh, hỏi :

- Có phải là Nhậm Quảng Bá, ngoại hiệu Bì Lý Dương Thụ, nhân vật thứ tư trong nhóm Đại Hồng Thất chăng?

Nhóm Đại Hồng Thất sau này có bổ xung mấy nhân vật điển khuyết hàng ngũ từ sau ngày có mấy vị bị Yến Thiên Y hạ sát.

Cho nên, ngày trước, một lão tứ bị giết, ngày nay cũng có lão tứ, nhưng lại là một lão tứ mới.

Nhậm Quảng Bá quát tháo ầm ĩ :

- Phải rồi sao? Ngươi đừng đắc ý sớm! Rồi ngươi sẽ chết với bọn ta!

Yến Thiên Y bữu môi :

- Tài chi ngươi mà lớn lối, Nhậm Quảng Bá? Ta từng biết rõ sở học của ngươi mà!

Nói nhiều, không bằng làm ít, ngươi có cam đảm, cứ vào, ta đang chờ ngươi đây! Giả như đôi mắt của ta có mờ, như Trát Phi đã đoán, ta cũng thừa sức hạ sát lũ vô dụng các ngươi.

Trát Phi “hừ hừ” luôn mấy tiếng :

- Chúng ta đông người thế này mà không thu thập nổi một gã đui! Chán chưa?

Bây giờ thì Nhậm Quảng Bá giận quá, hết sáng suốt, đâm liều, xúi Trát Phi :

- Minh xông vào, đánh nhau với hán, Trát lão đại!

Trát Phi xách đôi vũ khí hình đồng nhân vừa lướt tới, vừa hét :

- Vào! Vào ngay các đệ huynh!

Lần này thì y xung phong, trước hơn các đồng bọn.

Nhậm Quảng Bá tiếp nối liền.

Yến Thiên Y cười lạnh, đảo bộ vòng ra phía sau hậu chiếc cột.

Giữa song phượng, có chiếc cột ngăn cách, chiếc cột là cái thuẫn che chở cho chàng, chàng không phải lo ngại nữa, lợi dụng ưu thế đó, chàng hoành cả hai tay, một tả một hữu, sử dụng luôn hai thanh kiếm trường và đoản, vụt ngược về phía hậu, ngang đầu Trát Phi.

Trát Phi kinh hãi, điều động đôi đồng nhân nghênh đón kiếm.

Vũ khí chạm nhau, tiếng coong vang rền, Trát Phi bị áp lực của địch đẩy lùi, trong khi y lùi thì Nhậm Quảng Bá tiến lên.

Nhưng, Câu Liêm thương cũng chẳng làm gì được hơn đôi đồng nhân, thương bị kiếm hất vệt ra ngoài, đà kiếm còn mạnh, cuốn tới, chém đứt một chéo khăn đỏ quấn quanh đầu.

Một đại hán thấy sao đó, cho rằng cơ hội đến cho hấn xuất thủ, nên lòn ra phía sau lưng Yến Thiên Y, nhanh như chớp, chuôi chân tới, tay vuron ra, thanh đao nơi tay đâm mạnh vào mình Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y không quay đầu, vung Thái A kiếm quét ngược về phía hậu. Thế quét tuyệt diệu, tay bên này cầm kiếm hoành ngược, kiếm thọc dưới nách bên kia, lao kiếm ra phía sau.

Đại hán đánh lén buông đao, hai tay ôm bụng, loạng choạng lùi, lùi mấy bước, ngã xuống.

Đến lượt Hạ đại ca vào cuộc.

Y tung người lên không, rồi từ trên cao đáp xuống, đồng thời gian, chiếc Yến Từ chùy nơi tay y rít gió vù vù, ngân quang tỏa sáng, vàng ngân quang chụp xuống đầu Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y chống thẳng đứng mũi kiếm lên, thân kiếm lung linh dạn sóng, kiếm quang dao chớp, thoát vuron dài, thoát thu ngắn, như lưỡi rắn thụt vào, ló ra.

Thấy cơ hội đắc thủ không còn, Hạ đại ca bỏ thế công, ngã nghiêng mình, vọt xéo ra xa xa, đáp xuống.

Lần thứ nhất, Yến Thiên Y rời vị trí, bước tới ba bước.

Ngọn kiếm quang vuron dài.

Hạ đại ca rú lên một tiếng thảm, đầu vai phún máu.

Một mảnh thịt tách rời vai, bắn đi, rải máu lổm đổm theo đà bay, xa ngoài mấy trượng, rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mắt mờ kiếm sáng

Sợ Yến Thiên Y lướt theo kết liễu tánh mạng của Hạ đại ca, Trát Phi vội tiến lên, cử hai đồng nhân giá thành lưỡi kéo, án trước mặt Hạ đại ca, đoạn hỏi :

- Có nguy hiểm không?

Hạ đại ca cười khò :

- Quả hấn là một tay khó chơi thật, Trát lão đại! Đôi kiếm của hấn lợi hại vô cùng!

Trát Phi hỏi :

- Minh tính sao bây giờ?

Nhậm Quảng Bá chen vào :

- Hãy theo ý đề nghị của tiểu đệ đi, cứ thỉnh ba lão quái vật họ Hái đến đây, là cầm chắc tiểu đệ phải bó tay chịu tội!

Trát Phi trầm giọng :

- Nên hay không, Hạ đại ca?

Hạ đại ca thờ dài :

- Tiểu đệ kể cùng phương tiện rồi, tùy các vị định liệu.

Nhậm Quảng Bá hỏi :

- Sai ai đi đây, lão đại?

Trát Phi đáp :

- Ngoài ngươi ra, còn ai có đủ tư cách hơn? Ta tưởng, ngươi nên chịu khó một chút, cho sự việc chóng thành. Con mẹ nó, ta thì chịu thôi, ta không thể nào nhìn lâu mấy bản mặt đó được. Gặp họ là ta sôi gan ngay, vô phương uy khúc thương lượng nổi!

Nhậm Quảng Bá gật đầu :

- Được, lão đại muốn, thì tiểu đệ phải đi.

Hắn lại hỏi :

- Ngân phiếu? Tiểu đệ có nên trao ngay cho họ chẳng? Họ dám đòi tiền trước lắm đó nhé.

Trát Phi nhăn mặt, tiếc của, cầu nhàu :

- Một vạn năm ngàn lượng vàng! Trời ơi! Số đó đâu phải ít! Ngươi phải cẩn thận, giả như mình trao ngân phiếu, mà họ trở mặt, đoạt tiền, bỏ việc, thì nguy cho mình đấy. Họ là những tay ghê gớm, họ đoạt tiền mà không thi hành điều kiện, mình cũng chẳng làm chi được họ. Ngươi cố gắng, kỳ kèo bót một bót hai xem sao, bót được bao nhiêu hay bấy nhiêu! Ta nghe lòng quặn đau không tưởng nổi!

Nhậm Quảng Bá âm trầm tiếp :

- Tài sản, tài tiêu, tiếc tiền của thì sao được việc! Thôi thì lão đại nhắm mắt một phen đi, xong vụ hận thù rồi, mình sẽ tìm cách gầy dựng lại cũng chẳng sao. Chứ nếu để lòng tiểu tử này, mình phải mất mạng với hắn, mạng mất mà tiền còn, thì còn mà làm gì?

Trát Phi khoát tay :

- Đi đi! Đừng nhắc đến tiền của nữa! Ngươi nhắc mãi, ta chết mất đây! Ta cố cắn răng bấm bụng, cho ra số vàng đó, để các đệ huynh chúng ta dưới tuổi vàng ngậm cười.

Đoạn, y tính nhẩm :

- Từ đây đến Bạch Sa cốc, phòng độ ba mươi dặm, vừa đi vừa về bất quá chỉ mất hai giờ thôi. Ngươi cố hồi thúc ba quái vật phải đến gấp nhé! Phải biết, mình đang cân tranh thủ thời gian!

Nhậm Quảng Bá gật đầu :

- Lão đại yên trí. Nhất định là tiểu đệ về sớm hơn hai giờ.

Hắn bước đi liền.

Trát Phi cùng đồng bọn vẫn giữ chặt vòng vây, trong khi Yến Thiên Y lặng đứng nguyên tại chỗ.

Hạ đại ca thờ dài thốt :

- Luận theo tình hình, thì Yến Thiên Y phải lo sợ hơn chúng ta chứ, chẳng rõ hắn chủ trương như thế nào mà cứ thần nhiên, không hề tỏ vẻ khẩn trương nao núng!

Trát Phi “hừ” một tiếng :

- Thái độ của hắn khó hiểu quá!

Hạ đại ca thờ dài :

- Hắn có võ công cao, người ta ai ai cũng ngán hắn, nhưng chính cái chỗ khó hiểu của hắn, làm cho người ta càng ngán hắn hơn! Tuy nhiên, tiểu đệ cho rằng, trong cảnh tình này, dù cho con người sắt đá, cũng phải rung động. Bất quá, hắn có định lực vững chắc, nên mọi cảm nghĩ được giữ kín, không hề biểu hiện ra ngoài thôi. Bảo rằng hắn thần nhiên, thì dù giết chết, tiểu đệ cũng không tin!

Trát Phi đồng ý với lập luận đó.

Họ chỉ còn có cách duy nhất là cầm chân Yến Thiên Y chờ Hải thị tam yêu đến thôi.

Thực ra, đúng như Hạ đại ca vừa nói, Yến Thiên Y cố giữ vẻ trầm tĩnh bên ngoài, chứ trong thâm tâm, chàng nghe như lửa đốt, muôn ý niệm hiện ra, hỗn tạp, rắc rối, tương phản, muôn ý niệm đều phát xuất từ một điều: lo ngại!

Chàng cũng có ý nghĩ đến chuyện xung phá vòng vây, thoát đi, chàng cũng có nghĩ đến chuyện liều đột kích đối phương, nhưng chạy đi đâu mà vượt vòng vây, biết ai đứng ở phía nào mà đột kích? Bối, đôi mắt của chàng đã mờ?

Chàng nhận thấy, hiện tại, chỉ sống tạm thời, sống từng giây, từng phút, sống để chờ đôi phương làm thịt.

Mặc, đến đâu hay đến đó, chàng quyết tự bảo, đến phút cuối cùng.

Gian phòng ăn rất hẹp, địch cũng như chàng, khó tung hoành xung kích, bởi người đông, nếu xuất thủ thì họ cùng xuất thủ ồ ạt, như vậy họ sẽ vướng bận nhau, họ không phát huy được công lực trọn vẹn. Mà, xung kích đơn độc, thì chẳng một ai dám làm.

Còn chàng thì không thể tấn công ai, ngược lại, nếu một vài người xông vào thì chàng dễ dàng ứng phó.

Cho nên, chàng nghĩ, cứ đứng nguyên tại chỗ, có lợi hơn.

Bất quá, tương tri như vậy là không thể kết thúc cục diện. Nhưng, cần gì kết thúc?

Bởi chàng đang ở trong cái thế thụ động mà! Kẻ động chỉ chờ người ta xuất thủ để phản ứng thôi, chứ không thể làm gì hơn!

Rồi chàng lại nghĩ, chẳng lẽ chàng phải đứng đó mãi? Chàng là con người nặng tính quật cường mà?

Người ta dồn chàng vào thế thụ động, chàng cam chịu như vậy sao?

Chịu đến thời gian nào?

Lòng chàng sôi động như có gió bão cuốn qua, nhưng mặt vẫn trầm ổn như thường.

* * * * *

Trong góc phòng, Thạch Ngọc còn đứng riêng rẽ một mình. Lão đã nghĩ đến mọi nỗi niềm, lão đã cân nhắc tình thế của song phương, lão thấy rõ bên nào bất lợi, bên nào có ưu thế, nhưng lão không quyết định tiếp tay bên nào.

Vì, tiếp tay bọn họ Hạ và họ Trát, là công khai phản bội bằng hữu, song đó là một hành động âm thầm, lão cho rằng như vậy là quá đáng rồi, chẳng lẽ phản bội luôn, một cách trơ trẽn, sống sượng, chán chường?

Tiếp tay Yên Thiên Y, thì lão sẽ mất đứa con yêu quý!

Ngoài ra, hậu quả còn dài dài đến với lão, sau khi Thạch Niệm Từ bị Trát và Hạ hạ sát.

Thời khắc trôi qua, trôi dần, trôi dần...

Yên Thiên Y giới bị kỹ, chờ...

Không một ai nhích động.

Ánh thái dương chiếu nghiêng nghiêng vào phòng! Ánh tà dương! Tà dương xuống dần dần, hoàng hôn đuổi theo tà dương bén gót, nhưng đêm không chịu kém, săn đuổi hoàng hôn...

Không khí bắt đầu mát dịu, gió lạnh từng cơn thỉnh thoảng cuốn về.

Gió núi dậy sớm, mang cái lạnh về cùng một lượt với sương đêm.

Bỗng, bốn bóng người từ ngoài đạo quán, xẹt nhanh vào gian phòng bên cạnh.

Hạ đại ca phát hiện trước tiên, khẽ đưa tay khều Trát Phi.

Trát Phi quay mặt nhìn liền, đúng lúc Nhậm Quảng Bá bước vào. Sau lưng hắn, là ba quái vật họ Hải.

Người đi đầu có thân vóc ốm, thấp, da đen, mặt xương, đôi mắt hình tam giác chớp chớp sáng như sao, đặc biệt là hai cánh tay rất dài, bàn tay cũng dài và thô, bàn tay hộ pháp.

Người thứ hai có gương mặt vàng như sáp, da vàng mà còn bóng nhoáng như có phết lên một lớp dầu, đôi mày rất nhỏ, mắt nhỏ, mũi quọt, đôi lỗ mũi ngửa lên trời, môi dày, lặn ra ngoài thành bị thịt.

Người sau cùng thì cao, mặt tròn, thân hình cũng tròn, như chiếc cầu phồng hơi.

Ba đại ma tinh, ác độc, tàn bạo nhất trên giang hồ vào thời kỳ đó, trong vũ lâm, không mấy ai mà không nghe tên, hoặc thấy mặt.

Hải thị tam yêu!

Người lớn là Đại Yêu Hải Công Bá.

Người thứ hai là Nhị Yêu Hải Minh Thần và người thứ ba là Tam Yêu Hải Thừa Giai.

Tuy rất ghét ba yêu, song thấy họ rồi, Trát Phi có cảm tưởng là mình gặp cứu tinh, lòng mừng khắp khởi, cố gắng nở một nụ cười thật tươi, bước tới vòng tay chào, thốt :

- A! Tam vị huynh đài! Đa tạ các vị không phụ lòng tại hạ, chiếu cố đến kẻ gặp khó khăn này! Nhất định là sau khi xong việc rồi, tại hạ sẽ khánh công bằng một bữa tiệc cực kỳ trọng hậu!

Hải Công Bá hơi bức, khoát tay, cất giọng như thanh la bễ :

- Cho xin những lời léo nhéo đó đi! Cái gì mà chiếu cố với không chiếu cố? Ngươi chi tiền, thì được quyền đòi hỏi bọn ta làm việc này, việc nọ. Bọn ta nhận tiền, thì có bốn phận thì hành việc thỉnh cầu. Không ai hơn ai hết. Một cuộc giao dịch mà! Bằng lòng bán, bằng lòng mua, thì người nhận bạc, kẻ nhận hàng, rồi ai ở đâu về đó. On nghĩa gì mà bày đặt tiệc tùng long trọng?

Trát Phi lúng túng.

Cái lão quỷ này ăn nói ngang xuong làm sao! Chẳng chút lễ độ, dù là tối thiểu và giả dối.

Y lại tức uất.

Nhưng, đâu phải lúc tranh chấp?

Cho nên, y cố nuốt hận, gượng cười, tiếp :

- Hải đại huynh trực tính quá, ưa nói thẳng, nói nhanh, con người như vậy đáng phục lắm. Vậy xin ba vị huynh đài động thủ đi cho!

Hải Công Bá bây giờ mới nhìn sang Yến Thiên Y, một lúc lâu lại đảo mắt liếc nhanh cục trường một vòng, đoạn bật cười khan :

- Lão ơi! Thế là các ngươi đã làm mưa làm gió gì rồi chứ? Nhưng, mưa không nước, gió không hơi, thành ra bao nhiêu người chết cách oan uổng! Máu chảy nhiều mà Yến tiểu tử vẫn tro tro nguyên vẹn như thế kia, đủ biết nhóm Đại Hồng Thất chẳng làm nên trò trống gì cả, đúng là hữu danh vô thực mà! Tệ quá! Tệ hết sức!

Trát Phi then, trầm giọng :

- Hải đại huynh, con người có mặt mũi, cây cối có lớp da ngoài, mình là người nhà với nhau, đại huynh nặng lời châm biếm làm chi? Thử hỏi bọn tại hạ làm sao tiêu nổi những lời miệt thị đó?

Hải Công Bá cười hăng hắc :

- Tiêu không nổi thì thôi, cứ giữ lại đó chờ lúc nào tiêu được thì tiêu. Ta chỉ nói sự thật, còn các ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Rồi lão nghiêm sắc mặt, tiếp :

- Nói thật, nếu ta biết các ngươi làm không xuể sự việc, thì dù có tặng gấp đôi, gấp ba số tiền, ta cũng chẳng đến đây hót rác cho các ngươi! Ta cứ tưởng các ngươi cần tiếp trợ thôi! Chứ ai dè, các ngươi cùng phung phí rồi mới nghĩ đến bọn ta!

Hải Minh Thần chen vào :

- Lần trước, ngươi cùng Hạ Đại Dung đến tìm bọn ta, yêu cầu bọn ta tiếp trợ, thu thập Yến Thiên Y. Đại ca ta đưa ra một cái giá, ngươi tỏ vẻ khó khăn, đòi đáp không dứt khoát. Rồi ngươi bỏ luôn, bởi ngươi tưởng một nhóm người của ngươi cũng thừa sức đối phó với Yến tiểu tử! Bây giờ, sự thật trái ngược lại, ngươi không làm gì nổi hần, hơn thế lại lao huyệt nhân thù, nên mới chịu kêu gọi đến bọn ta! Lão Trát ơi! Ngươi không thuộc hạng người khăng khải, bọn ta thật tình không thích giao tiếp với ngươi chút nào. Hiện tại, bọn ta đã lỡ hứa với các ngươi rồi, ngươi nên mừng mới phải, dù bọn ta có mất người, ngươi cũng xí xóa cho vui với nhau, có sao ngươi bắt bẻ này nọ vì một lời nói thật? Được bọn ta giúp sức, là một hạnh diện cho ngươi đấy! Đừng tưởng cứ vung vàng ra là ngươi có quyền trách phỉn bọn ta mà làm! Thực sự, ngươi chẳng phải là cái quái gì cả, cái cứng của ngươi, bọn ta xem như trẻ con ương ngạnh, bướng bỉnh chứ không hơn!

Trát Phi vừa tức uất vừa then, vừa bối rối.

Nếu chọc giận bọn này, họ dám bỏ mà đi lắm. Họ bỏ đi, bọn y dám đòi vàng lại chẳng?

Y xuống nước nhỏ :

- Hải lão nhị ơi! Nói làm chi quá lời? Tại hạ có khi nào dám đắc tội với các vị đâu? Các vị giúp cho, tại hạ biết ơn, nhưng dù ơn gì cũng thế, phải chờ lúc thuận tiện mới báo đáp được chứ? Vàng? Số đó có là bao mà các vị nhắc nhở? Các vị nên hiểu, bọn tại hạ thỉnh các vị đến đây, là để tiếp trợ tại hạ, chứ không phải để cho các vị mất công, rồi trần mình ra đó mà nghe, cúi đầu mà nghe!

Hải Minh Thần cười mỉa :

- Ngươi không phục?

Nhậm Quảng Bá sợ sự tình biến chuyển tai hại, vội cười vuốt, chen vào :

- Hải nhị ca đừng nghĩ lắm, lão đại ca của tại hạ nói đùa đấy thôi, chứ nào dám khích bác các vị? Cường địch trước mắt, mà mình chống đối nhau từng tiếng nói như thế này, thì chẳng hóa ra làm trò cười cho người ta sao? Chẳng những bọn tại hạ ê chề, mà các vị cũng không khỏi mất mặt nữa!

Hải Minh Thần hừ lạnh :

- Lão Trát đang tức uất, sao không đi tìm kẻ khác mà phát tiết lên đầu, lên cổ người ta, lại nhè anh em ta hậm hực hằm hừ? Nếu biết điều như Nhậm lão tứ đó, thì làm gì có chuyện cãi vã!

Nhậm Quảng Bá tiếp luôn :

- Các vị xí xóa cho, cảm như chẳng có gì hết giữa chúng ta vậy. Anh em tại hạ hoàn toàn nhờ các vị chi trì...

Bây giờ Hải Thừa Giai mới bật cười hăng hắc chen vào :

- Cái lão tứ họ Nhậm đó xem thể mà biết điều lắm đấy, không như đại ca của y, giống như con chó điên, động một chút là mắng càn, cãi bướng! Con người ấy chỉ biết høm mình, chẳng ra cái quái chi hết mà cứ tưởng mình là vương, là tướng.

Trát Phi cơ hồ vỡ lồng ngực mà chết ngay.

Trong phút giây, y toan liều lĩnh, quyết một càn, một mất với đám họ Hải. Cũng may Hạ đại ca bên cạnh, thấy thế vội giật chéo áo y, ngăn bảo y dãn lòng.

Trát Phi nuốt hận, song mặt đỏ bừng bừng, hơi thở dập dồn.

Hai hàng răng cắn lại, suýt gãy vụn...

Đại hán áo đỏ có đôi vành tai quạt, bước tới gần Trát Phi, thì thầm :

- Lão đại! Không nên cãi vã với ba lão quái vật. Tiểu đệ trông thấy Yên Thiên Y đang hằm hằm kia, có thể hấn sẽ nhân dịp chúng ta tranh chấp mà xung phá vòng vây.

Ba lão quái vật đang hận mình, chắc là không tiếp tay đâu, như thế mình nguy mất!

Hải Minh Thần chợt gọi :

- A! Cái lão mặt đỏ, có đôi tai to lớn kia, ngươi là chi trong nhóm Đại Hồng Thất?

Đại hán mặt đỏ, to tai cắn hận, song cổ dẫn lồng, cười nhẹ đáp :

- Hải nhị ca! Tại hạ là lão nhị trong nhóm Đại Hồng Thất, tên Mạnh Tông, ngoại hiệu Huyền Nguyệt Song Liêm đây. Tại hạ xin chào Hải nhị ca!

Hải Minh Thần hỏi :

- Ngươi vừa nói chi với Trát Phi đó?

Mạnh Tông vội đáp :

- Tại hạ bẩm cáo với Trát lão đại, là họ Yên thay đổi thần sắc, chỉ sợ hấn thừa cơ tẩu thoát...

Bật cười khèn khẹt, Hải Minh Thần tiếp :

- Tẩu thoát? Nay, gã mặt đỏ, ngươi nói nghe buồn cười quá! Mà cũng đáng hận thật. Cho dù hấn có ba đầu sáu tay đi nữa, liệu trước mặt ba huynh đệ họ Hải này, hấn chạy đi được chăng? Nếu quả hấn có ý đó, thì đúng là nuôi mộng vớ trời!

Mạnh Tông nhắc nhở :

- Tuy nhiên, ba vị nếu ra tay sớm thì tốt hơn. Đêm dài sanh lắm mộng, nếu dần dà, biết đâu hấn chẳng có cơ hội vọt đi?

Hải Minh Thần cao giọng :

- Ta bảo đảm với ngươi là dù hấn có chấp cánh mà bay, cũng chẳng thoát khỏi tay bọn ta nổi.

Nhậm Quảng Bá thừa dịp chen vào :

- Nói thật với ba vị, bọn tại hạ làm đủ mọi cách, song không thu thập họ Yến nổi!

Bây giờ chỉ còn trông cậy vào ba vị thôi! Hắn ghê gớm lắm, bắt động là vững như núi, động lên rồi là nhanh như gió, mạnh như bão. Cho nên, tại hạ khuyến cáo các vị, nếu có ra tay, thì phải hết sức cẩn thận...

Hải Minh Thần nổi giận :

- Ngươi khinh bọn ta quá! Ta không tin hắn cao cường đến cỡ đó!

Hải Thử Gia cười hì hì :

- Đối với các ngươi, thì có thể là hắn còn giờ đối trờ này, trờ kia, chứ với bọn ta thì nhất định là hắn phải thất thủ. Hắn giỏi! Chứ Hải gia tam huynh đệ lại là đồ bỏ à?

Trát Phi mắng thảm, chỉ được cái khoác lác, nói huyên hoang mãi nhưng chẳng dám xuất thủ ngay! Ta xuất tiền thuê các ngươi, mời các ngươi nói phét à? Không là đồ bỏ, thì cứ vào đi? Vào rồi sẽ biết!

Hải Công Bá từ từ bước tới hai bước, rồi dừng lại quan sát Yến Thiên Y thật kỹ, một lúc lâu, y thốt :

- Theo lời Nhậm lão tứ, thì chiêu thức của Yến Thiên Y không được chuẩn lắm, hắn chỉ đánh càn, may mà trúng địch...

Hạ Đại Dung phụ họa liền :

- Phải đấy, hắn bị tại hạ hạ độc, hiện đôi mắt của hắn đã mờ rồi...

Hải Công Bá hừ một tiếng :

- Một kẻ đã mù cả đôi mắt, thế mà các ngươi gồm bao nhiêu người đó, lại không thu thập được? Vậy các ngươi đều là những bị thịt hết sao? Như thế thì vô dụng quá!

Hạ đại ca nhần nhục, nói :

- Kẻ nào khác, mù mắt, thì không đáng sợ, bọn này thu thập dễ dàng. Nhưng, một Yến Thiên Y thì phải đặc biệt hơn, trong vũ lâm, ai mà chẳng biết hắn là tay lợi hại nhất? Tuy mù thật đấy, song đừng ai tưởng muốn gần hắn là gần được.

Trát Phi bực tức, trầm giọng thốt :

- Cứ kể như bọn tại hạ vô dụng đó, vậy xin nhờ ba vị ra tay đi cho, ba vị là những tay hữu dụng, chắc thành công không khó khăn lắm! Các vị hãy trở tài, cho bọn này sáng mắt.

Hải Công Bá cười mỉa :

- Tự nhiên là bọn ta phải xuất thủ, bọn ta đã nhận tiền của các ngươi rồi mà, nhận tiền là phải làm cho được việc chứ! Các ngươi không thất vọng đâu. Các ngươi sẽ được dịp sáng mắt!

Họ còn nói cao, nói thấp với nhau một lúc nữa.

Hải Minh Thần hướng qua Hải Công Bá, thốt :

- Đại ca nhường công đầu cho tiểu đệ đi!

Hải Thử Gia giành :

- Để cho tiểu đệ, nhị ca! Cần gì nhị ca phải nhọc sức!

Nhậm Quảng Bá cảnh cáo :

- Đừng khinh thường hắn, ba vị ơi! Tại hạ nghĩ, cả ba vị cùng vào mới đủ sức chế ngự hắn.

Hải Thử Gia xì một tiếng :

- Các ngươi đã vô dụng, rồi cứ tưởng ai cũng vô dụng như các ngươi hết sao chứ? Đối phó với một Yến tiểu tử, lại phải cả ba huynh đệ chúng ta cùng hiệp sức à? Rõ buồn cười chưa!

Nhậm Quảng Bá vội nói chữa :

- Tại hạ nào dám khinh thường ba vị? Tại hạ bất quá có hảo ý nhắc nhở các vị nên cẩn thận vậy thôi. Chính các vị cũng hiểu Yến Thiên Y là con người ra

sao chứ!

Đoạn, y vòng tay tiếp :

- Xin các vị ước lượng mà hành động. Tại hạ nghĩ thời gian cũng khá muộn rồi!

Hải Công Bá thốt :

- Như thế này, Thừa Giai động thủ, còn Minh Thần thì lược trận!

Hải Minh Thần gật đầu :

- Cứ như vậy đi!

Hạ Đại Dung vẫy tay :

- Bao nhiêu đại hán có mặt đều chuẩn bị, sẵn sàng đề phòng Yến Thiên Y vọt đi.

Hải Thừa Giai gắt :

- Các người muốn gì mà rụt rịt thế?

Hạ Đại Dung đáp :

- Chuẩn bị để tiếp trợ Hải tam ca!

Hải Thừa Giai hừ một tiếng, khoát tay :

- Lui ra ngay, lui ra hết cho ta! Không ai mượn các người tiếp trợ! Toàn là một lũ vô dụng, tự vệ còn không xong mà hòng tiếp trợ ai chứ? Nói cho các người biết, đến cả bọn ta đây, nếu thất bại, thì các người hy vọng gì làm nên việc mà chàng rằng, xó rở ở đó chứ?

Hạ Đại Dung do dự :

- Nhưng..

Hải Minh Thần gắt :

- Không nhưng nhụy gì hết, ta bảo lui ra, cứ lui ra cho ta! Việc của bọn ta, không ai cần đến cái sức ruồi muỗi của lũ bị thịt.

Trát Phi nhìn sang Hạ Đại Dung, khẽ gật đầu.

Hạ Đại Dung khoát tay, ra lệnh cho các đại hán lui ra xa, tạo một khoảng trống rộng rãi, để mặc cho đám họ Hải hành động.

Sau đó, Hạ Đại Dung bước đến cạnh Trát Phi, thấp giọng lầm nhảm :

- Họ chẳng những là Tam yêu, mà còn là ba kẻ điên, ba kẻ ngông!

Trát Phi nghiêng răng :

- Mất tiền thuê, chưa chắc mình được việc! Trước khi được việc, lại phải tức uất, tức đến tràn hông! Chết được lắm, Hạ đại ca!

Hoàng hôn đã xuống hẳn, tà dương thu dần dần, gian phòng thiếu sáng.

Một cuộc chiến sắp khai diễn, cảnh tượng trì nào cũng trầm tịch, nặng nề.

Yến Thiên Y vẫn đứng tựa mình vào cột, đôi mắt vẫn mờ.

Tam Yêu họ Hải đã đứng vào vị trí thuận lợi, tùy thời, tùy lúc, họ có thể can thiệp, tiếp trợ nhau.

Xung trận, là Hải Thừa Giai, y đối diện với Yến Thiên Y, giới bị cực kỳ, tuy nói năng ngông cuồng, nhưng lúc lâm trận thì lại rất dè dặt, không hề tỏ ra khinh địch.

Hải Thừa Giai cất tiếng :

- Yến Thiên Y! Có nghề gì hay, cứ giở ra trước đi, bọn ta phản ứng sau. Bọn ta không muốn giành lấy tiên cơ, để mang tiếng khinh phụ kẻ mù.

Yến Thiên Y điềm nhiên thốt :

- Ta biết, ngươi là một trong nhóm Hải thị tam yêu.

Hải Thừa Giai hỏi :

- Rồi sao?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Đối phó với các ngươi, cần gì ta phải giờ đến những ngón nghề tuyệt diệu? Các ngươi không xứng đáng cho ta bận tâm.

Hải Thừa Giai hừ một tiếng :

- Ngươi cao ngạo quá, Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Ta chỉ nói sự thật thôi! Các ngươi là một lũ cáo, chồn, chẳng lẽ ta phải xem như hổ, báo?

Hải Minh Thần biến sắc, gọi Thừa Giải :

- Tam đệ lùi lại, nhường hấn cho ngu ca! Ngu ca phải tự tay hạ sát hấn, mới hả tức!

Yến Thiên Y cười lạnh :

- Làm gì phải nhường nhặn? Cứ vào hết đi, hai cũng được, luôn cả bọn Trát Phi, ta cũng chấp luôn! Cứ giết từng tên một, chẳng những mỏi tay, mà còn chán lắm!

Hải Minh Thần quát to như sấm, vung Đại Loan đao chém tới.

Yến Thiên Y mắt không thấy, song tai nghe được, lóng tiếng gió vụt Chiêu Nhật đoàn kiếm phản công liền.

Chàng không cử kiếm chặn đao, cứ để cho đao vút tới, chàng nhanh như chớp thọc mũi kiếm vào ngực Hải Minh Thần.

Hải Minh Thần kinh hãi, thu đao về, đổi bộ lách mình né qua một bên.

Hải Thừa Giai lướt tới, tránh khoảng trống.

Nhưng Thái A kiếm đã theo tay Yến Thiên Y, tuốt khỏi vỏ. Ánh thép chớp lên, một bên vai của Hải Thừa Giai tét một đường dài.

Máu!

Đến lượt máu của đám họ Hải bắt đầu chảy.

Hải Minh Thần thấy tam đệ thất thế, lập tức từ một bên tiến sát tới. Lần này, y cầm Diêm Vương bút, một tả một hữu, đâm vào.

Vô ích!

Thái A kiếm chớp lên, mũi kiếm đã chỉ thẳng vào khoảng giữa đôi mày, độ mấy tấc.

Hải Minh Thần thất sắc, vừa thu hồi đôi bút, quát ngược lên không, định hất mũi kiếm, vừa lùi nhanh lại.

Yến Thiên Y tra Thái A kiếm vào vỏ, cặp Chiêu Nhật đoàn kiếm sát vào cánh tay, rồi đứng lặng, tựa mình vào cột.

Đối phương ngưng tấn công, chàng bất động.

Song phương cùng bất động, gian phòng chìm trong tử tịch, nặng nề.

Hải Công Bá gọi :

- Thừa Giải lùi lại, để hấn cho ngu ca!

Hải Thừa Giai đưa tay bộ chỗ bị thương, lùi lại.

Tuy nhiên, y chưa chịu bỏ cuộc, cầu nhàu :

- Đại ca cứ để cho tiểu đệ liều sanh tử một trận với hấn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Tam yêu tác quái

Yến Thiên Y lạnh lùng mĩa :

- Các ngươi tự xưng là đệ nhất lưu hảo thủ, thế mà tài nghệ chỉ có vậy thôi à? Theo ta tưởng, các ngươi nên tự ví mình lại mới phải, tự ví là đôi giày của đệ nhất lưu hảo thủ thì đúng hơn! Từ đôi giày đến con người, cách xa lắm, hơn nữa giày không thể là người được!

Hải Minh Thần hét vang :

- Yến Thiên Y! Đừng đắc ý sớm! Cho ngươi biết, cục diện mới giáo đầu thôi, còn lắm trò ngoạn mục, nổi tiếp đây. Cứ chờ xem!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Trò gì chứ? Các ngươi là một lũ, tâm thì lang sói, còn gan thì thỏ, chuột, chỉ được cái hồng hách xằng, chứ làm chi nổi ai mà hòng quát tháo? Lần thứ nhất, ta cảnh các các ngươi, nên không nổi thẳng tay trừng trị. Lần thứ hai, ta sẽ hạ sát đây, đừng lấp lửng mà mất mạng với ta! Đây, ngươi có giỏi thì vào đi, cho ta xem nào!

Hải Thừa Giai quát :

- Ta nhất định liều sanh tử với ngươi!

Yến Thiên Y ung dung gạt đầu :

- Muốn liều sanh tử, thì phải lướt tới chứ, đứng đó mà nói là liều, thì liều cái quái gì?

Hải Thừa Giai gọi to :

- Đại ca! Minh vào đi, tất cả cùng vào, bầm vằm hấn ra thành trăm, thành ngàn mảnh đi, đại ca!

Bọn Đại Hồng Thất khoan khoái vô cùng.

Đành rằng bọn họ Hải thất bại, là việc của chúng phải hồng, nhưng con người trong lúc tức khí thì còn kể gì hơn là tự ái? Bọn họ Hải thảm bại, cho đáng đời cái thứ khoái lạc!

Cho nên, tên nào cũng vui ra mặt, nhất là Trát Phi thì thích thú vô cùng. Ai không hiểu đầu đuôi sự tình, thấy thế là phải cho rằng y đồng phe với Yến Thiên Y, luôn luôn mong mỏi Yến Thiên Y đắc thủ.

Hạ Đại Dung thấp giọng thốt :

- Đây, Trát lão đại! Cho đám họ Hải mất mặt một lần, có thể họ mới không còn lên giọng với chúng ta!

Trát Phi gạt đầu gấp :

- Tự nhiên! Từ nay thì chúng chẳng còn dám vênh váo, mắng người nữa!

Nhưng, Nhậm Quảng Bá lo xa hơn, trầm giọng thốt :

- Lão đại! Lúc này đâu phải là lúc tranh khí? Ba quái vật mà thất bại, chẳng những nguy cho họ, mà còn nguy luôn cho chúng ta đấy! Nên nhớ là việc của mình mà. Lão đại nên nghĩ đến hậu quả mới phải chứ!

Trát Phi biết vậy, song cũng thấy sượng phần nào.

Tuy nhiên, y không nói, không cười nữa.

Hải Công Bá từ từ lấy vũ khí giấu trong mình ra, vũ khí của y là một chiếc Ngân tiêu, dài độ hai thước rưỡi, to bằng cổ tay của trẻ nít, thân tiêu trong sáng, khi vung lên, chớp ngời ngời.

Y cầm chiếc tiêu tại khoảng giữa.

Hạ Đại Dung thì thầm với Trát Phi :

- Chiếc Áo Nhẫn tiêu của lão đây. Chỉ khi cản trí mạng với đối phương, lão ta mới sử dụng đến vũ khí độc môn đó! Xem ra, lão nhất định một còn một mất với Yến Thiên Y, Trát lão đại!

Trát Phi hừ một tiếng :

- Một vạn năm ngàn lượng vàng, đâu phải ít? Nếu lão không xuất toàn lực thì nuốt sao trôi?

Hạ Đại Dung mỉm cười :

- Xem lão ta kia...

Hải Công Bá từ từ cử chiếc tiêu lên, cất giọng khàn khàn gọi :

(mất 2 trang, quyển 7 trang 290-291)

Hải Công Bá đánh hụt, đầu tiên đâm trúng chiếc cột, kêu cốc một tiếng.

Y không kịp biến chiêu công tiếp, Thái A kiếm đã chớp lên, kiếm khí tỏa ra, lạnh người.

Y rợn mình, vội thu tiêu, nhảy vọt về phía hậu.

Chân vừa chạm đất, y liền đạp đất lấy đà tung mình tới, đồng thời vũ lộng chiếc ngân tiêu, gió lớn, các lỗ tiêu bật tiếng kêu vi vu.

Tiếng ngân tiêu vang lên, làm cho thính giác của Yến Thiên Y lệch lạc khá nhiều, không còn linh diệu như cũ.

Do đó, chàng phản ứng không được chuẩn xác và chàng phải múa kiếm vung vút gần như hỗn loạn để tự vệ.

Hải Công Bá bật cười ha hả, càng múa tít ngọn tiêu, gây tiếng gió lớn hơn.

Không lâu lắm, Yến Thiên Y bị đối phương áp chế rõ ràng. Chàng vô phương giành lấy phần chủ động.

Mất không thấy, tai lại khó nghe, thì nguy là các chắc.

Hải Công Bá biết thế, nên càng múa giã ngọn tiêu, vừa múa vừa cười vang, như dùng tiếng cười phụ trợ với tiếng tiêu, cốt gây hoang mang cực độ cho Yến Thiên Y.

Đối phó với Hải Công Bá trong trường hợp đó, Yến Thiên Y vất vả vô cùng.

Ngờ đâu, Hải Thừa Giai chụp cơ hội xông vào, tiếp tay huynh trưởng.

Rồi Hải Minh Thần cũng ngửa ngáy, xông vào luôn.

Khổ cho Yến Thiên Y, là chàng không thể lùi, không thể né tránh, vì chàng không dám rời chiếc cột.

Rời chiếc cột là mất vị trí, mất phương hướng, như con thuyền gãy lái, phải quay cuồng với gió, với thủy triều.

Thuyền không lái vô phương cập bến.

Trát Phi đổi ngay thái độ.

Có nhiều hy vọng họ Hải đắc thủ lắm!

Y hướng qua Hạ Đại Dung thốt :

- Đây, Hạ đại ca! Dù sao đi nữa, Hải thị tam yêu cũng là những tay hữu danh, họ có ít nhiều thực tài, có vậy mới được chứ! Có vậy mới không uổng phí số vàng một vạn năm ngàn lượng của tiểu đệ chứ! Xem ra, Yến Thiên Y khó lòng thoát khỏi áp lực của họ rồi nhé!

Hạ Đại Dung dè dặt, lẩm nhẩm :

- Khoan hy vọng lớn, Trát lão đại. Phải biết Yến Thiên Y ghê gớm vô cùng, cuộc cờ chưa hết, thì mình vẫn còn bị quan như thường. Hiện tại, hấn chỉ mới thất bại vài nước thôi, một vài nước cờ chưa đủ quyết định toàn cuộc.

Nhậm Quảng Bá tin tưởng ở bọn họ Hải nhiều, không đồng ý với Hạ Đại Dung bảo :

- Theo tiểu đệ thấy, thì không lâu lắm, Yến Thiên Y sẽ lộ sơ hở, và rồi Hải thị tam yêu sẽ hạ hấn cho mà xem!

Ai ai cũng phấn khởi, trừ một Thạch Ngọc.

Chính lão lừa Yến Thiên Y đến đây, chính lão bỏ chất độc vào rượu, rồi bây giờ lại không mong Yến Thiên Y bị hạ!

Tại sao?

Chẳng lẽ lão bắt cổ đến đưa con trai yêu quý của lão?

Bỗng, Yến Thiên Y xuôi hai tay, chòi kiếm xuống đất, ra vẻ kiệt sức.

Không chậm trễ, Hải Công Bá vung Áo Nhấn tiêu, Hải Thừa Giai cử Đại Loan đao, cả hai cùng nhào tới, hai món vũ khí cùng lao vào mình Yến Thiên Y.

Kiếm vẫn chòi đất, Yến Thiên Y vẫn bất động. Tiêu và đao chỉ còn cách chàng độ vài tấc, tiêu và đao lao tới với cái đà điện chớp.

Như thế là Yến Thiên Y phải táng mạng rồi!

Quanh cục trường, mọi người đều hớn hờ, há rộng mồm sắp sửa hoan hô, đang hai tay, sắp sửa vỗ tay.

Bất thành linh, Yến Thiên Y rùn mình xuống, rồi nhanh như điện, tung bỗng người lên, người xoay một vòng, đôi kiếm cả trường lẫn đoản từ bên trên quét xuống.

Một tiếng rú vang lên, rồi một tiếng rú nữa nối tiếp.

Hải Thừa Giai bị hất văng ra xa, thân hình của y nát bấy, chỉ còn tro tro bộ xương, trăm ngàn mảnh da thịt bay tung tóe, máu bắn đi như nước vòi xịt thành hoa.

Y chết thảm còn hơn kẻ tử tội bị xử lăng trì.

Còn Hải Công Bá?

Một phần da đầu bị lột, da tóc lên, hất qua bên, lấp mắt phần đầu còn lại, máu từ ngực phun ra như suối, y loạng choạng lùi, lùi được mấy bước, rồi ngã xuống.

Bàn tay tả của y tro trụi, năm ngón bị kiếm chặt đứt, bàn tay chỉ còn lại lòng, ngón bị tiện đến không còn một chồi lông.

Yến Thiên Y đã sử dụng chiêu thứ năm trong kiếm pháp Minh Thiên cứu thức, chiêu kiếm có cái tên là “Thiên Nhan Chấn”.

Yến Thiên Y thừa hiểu, trong tình cảnh này, nếu chàng không liều, thì trước sau gì chàng cũng bị đối phương hạ sát.

Thà liều, may ra trong cái chết, chàng tìm được cái sống.

Mất không thấy, thì tai nghe, mà đối phương cứ xoay quần bên ngoài, làm sao chàng nhận định được vị trí của họ?

Bất buộc, chàng phải đem thân thể làm mồi câu nhử, cho đối phương sát cận, rồi chàng lỏng tiếng gió của vũ khí mà định hướng của đối phương. Muốn định hướng được chính xác, chàng phải để vũ khí địch chạm vào người.

Chàng không ngờ thủ pháp của địch cũng khá nhanh, nhanh hơn chàng dự đoán, thành thử chàng thọ thương khá nặng trong cuộc đối đòn này.

Lưng tét một đường dài, máu ra nhiều, nơi hông cũng có một đường tét.

Chàng đáp xuống, chân loạng choạng, qua mấy bước mới đứng vững được.

Đại hán áo đỏ cầm ngọn Cửu Tiết côn tưởng dễ đắc thủ, vung côn lướt tới.

Nghe gió côn, Yến Thiên Y quay mình, rọc Thái A kiếm theo thân côn, từ đầu ngoài vào, mũi kiếm đến gần đầu côn trong, chênh lên một chút, rồi đâm thẳng vào yết hầu.

Đại hán chỉ kịp ừ lên một tiếng, ngã ngửa người ra, tất thảy luôn trên vũng máu.

Hải Minh Thần qua con đường người, nhào tới cạnh hai huynh đệ.

Trong khi đó, Hạ Đại Dung lướt ra, vũ khí chưa kịp vung, Thái A kiếm và Chiêu Nhật đoản kiếm chớp nhanh, kiếm ánh hiện trùng trùng trước mặt, y hoảng quá, cấp tốc quay mình chạy chết.

Bọn người của Đại Hồng Thất nhao nhao lên, trong cũng như ngoài, ngoài chạy vào, trong chạy ra, nhờ thế Yến Thiên Y mới nhận định được khung cửa ở về phía nào.

Đương nhiên, biết được hướng cửa rồi, thì chàng không hề chậm trễ, phóng chân chạy về phía đó. Đồng thời, chàng loang cả hai thanh kiếm, vừa bảo vệ quanh mình vừa chém ngã những tên gan góc chặn lối.

Tiếng la, tiếng rú vang lên, tiếng chân người chạy, gây hỗn loạn một lúc.

Chợt, có người cao giọng gọi :

- Trát lão đại! Yên tiểu tử đâu rồi? Tiểu đệ cố ý tìm hấn, song chẳng thấy hấn, cả trong gian phòng này cũng như ngoài điện! Hay là hấn thoát đi rồi?

Một người khác phụ họa :

- Chắc là hấn thoát đi rồi! Hạ lệnh đuổi theo hấn, lão đại!

Trát Phi toát mồ hôi hạt, hết oang oang :

- Tôi tầm thế này thì còn thấy cái quái gì nữa? Đốt đèn lên, rồi phân nhau lục soát khắp nơi cho ta!

Hạ Đại Dung cũng hét :

- Ai gặp đèn cứ đốt đèn, ai biết đuốc ở đâu, chạy đi lấy đuốc, đốt lên, rồi phân nhau lục soát bốn phía! Nhanh lên!

Không lâu lắm, đèn đuốc cháy sáng, trông con muỗi cũng thấy rõ. Nhưng Yên Thiên Y đã biến mất dạng.

Bây giờ thì ai ai cũng quỳnh quáng lên, chạy ngược, chạy xuôi, chạy mà không biết để làm gì cũng cứ chạy.

Bởi, không ai có thể đứng ý tại một chỗ.

Mặc, bọn Hạ Đại Dung và Trát Phi làm chi

(mất 2 trang, quyển 7 trang 300-301)

Núi cao đỉnh thấp chen chúc trùng trùng, đường lối quanh co, có nơi cây mọc bít bùng, có nơi đá lấp lờ chồm. Một địa phương mà người thích vượt núi trèo non cũng ngại bước, huống hồ là những ai lâm vào cảnh chẳng đứng được.

Tuy rải rác một số đạo quán trong vùng, song về đêm thì đạo quán cũng như gia cư thường dân, không còn hiếu khách và nơi nào cũng cửa đóng then cài, dù lũ khách thấy còn đèn le lét cũng không hy vọng hỏi được chỗ tá túc tạm thời, tránh sương rừng gió núi.

Nói chi những người vì một lý do nào đó, chẳng thể xin tá túc bất cứ một nơi nào?

Yên Thiên Y là một trong số những người đó. Ra khỏi Trường Xuân quán rồi, Yên Thiên Y dùng Thái A kiểm dò đường. Thanh trường kiếm hiện tại là chiếc gậy của chàng, có tiện ích ngang với chiếc gậy của người mù, nên cộp cộp trên hè phố.

Lòng chàng như có lửa nung đốt, mắt không trông thấy lối đi phía trước, còn sau lưng, thì địch như gió cuốn đuổi theo, nếu chậm chân, chàng dẫm rơi vào mảnh lưới bủa giăng khắp chốn của bọn chúng.

Dù chàng nóng nảy bao nhiêu, cũng vô ích, bởi không phương đi nhanh được.

Đi nhanh làm sao được, khi mà chàng chẳng mảy may hiểu địa hình sơn thế, cao thấp quanh co như thế nào và chàng sẽ do phương hướng nào mà tiến tới?

Tiến tới chỗ an toàn, ngoài vòng áp lực của bọn Đại Hồng Thất và Hải thị tam yêu, bọn sau này tuy bị loại hai, song còn một, cũng đáng cho chàng lo ngại.

Chàng đi một lúc, chợt nghe tiếng người vang lên từ phía hậu vọng tới. Dĩ nhiên tiếng người quát tháo, hét la kêu gọi, lại có cả tiếng vũ khí khua chạm nhau soang soảng.

Vì mắt mờ, chàng chỉ nghe thôi chứ không thấy ánh đèn, ánh đuốc sáng rực một góc trời.

Mò mẫm mà đi, Yên Thiên Y chốc chốc lại vấp ngã, ngã rồi lại lồm cồm chờ dậy, tiếp tục đi.

Phản vấp ngã, phản vướng cành, vướng gai góc, chàng vượt qua một đoạn đường không dài lắm là y phục tả tơi.

Dần dần, đến da thịt của chàng cũng bị quào, bị móc, máu rướm loang lổ.

Cũng may, phương hướng chàng đang tiến tới, không có hang, hố, không có gành cao, vực thẳm, nhờ thế mà chàng chưa đến nỗi cùng nguy, cực hiểm.

Đi như thế một lúc lâu, chàng đến một nơi, nơi này có gió lộng nhiều hơn ở các chỗ đã qua.

Chàng đưa thanh kiếm quơ quơ trước mặt.

Bỗng, có tiếng y phục phát gió, kêu rạt rạt.

Yến Thiên Y kinh hãi, vội lẫn mình xuống đất, lăn đi mấy vòng.

Vết thương nơi lưng và hông bị cắn, làm chàng đau nhói mạnh, cơ hồ chàng bật kêu lên.

Chàng cắn chặt vành môi dưới, gượng đau.

Trong khi lẫn mình, chàng nhận ra có cỏ mềm, có cỏ cứng lẫn lộn, hiểu ngay là mình đang chui vào bụi cỏ rậm.

Liệu chừng mình lăn đã khá xa, chàng bèn dừng lại, rồi nín thở lắng nghe.

Tiếng y phục phát gió càng phút càng gần.

Yến Thiên Y nằm sát mặt đất, lắng tai nghe.

Tiếng y phục dứt, tiếng cỏ chạm nhau bật kêu ào ào, phát xuất từ nhiều nơi.

Điều này chứng tỏ nhiều người phân nhau quăng cỏ, lục soát tại nhiều chỗ khác nhau.

Họ vừa quăng vừa nói chuyện với nhau.

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên :

- Khỏi phải đi tới lục soát phía trước, nơi đó là một cái gò bằng phẳng, cỏ mọc lưa thưa, không cây cối, mình đứng đây nhìn cũng thấy rõ mọi sự vật tận ngoài xa, và lại không có chỗ nào um tùm rậm rạp khả dĩ làm nơi ẩn nấp tạm thời, Yến tiểu tử không dám lẫn quẩn ở đó đâu!

Làm gì có vấn đề Yến Thiên Y dám hay không dám lúi mình vào chỗ đó? Chàng có thấy đường thấy xá chi đâu, mà hòng chọn một chỗ thuận lợi? Chạy đi, là chạy cầu may, thoát được là tốt, không thoát được thì cũng đành với số phận, không nghe người đuổi theo, thì tiếp tục chạy, nghe người đuổi theo thì dừng chân, gặp nơi nào dừng nơi đó, có thể thôi.

Một người khác cất giọng khàn khàn than thở :

- Trát Phi lần này thất bại nặng đấy. Trước khi đến đạo quán Trường Xuân, y huy động hơn trăm thuộc hạ. Ngoài ra lại còn cầu viện nơi Song hùng tại Trường sơn. Ngũ nghĩa tại Nam Hoài, anh em họ Bạch tại Ngưu Độc Cương, cùng Tứ kiệt họ Phạm tại Phạm gia bảo. Bấy nhiêu người đó tạo thành một lực lượng, kể ra cũng khá hùng hậu chứ, nhưng đến đây rồi, lại chẳng làm nên việc. Lốp chết, lốp thọt thương, hầu như hoàn toàn tiêu diệt. Hiện tại chỉ còn nhóm Ung Lãnh thất sát và Thanh Hạc giáo của chúng ta! Nghĩ cũng thương hại cho họ Trát, ra đi mang nhiều hy vọng tràn trề, chạm sự thật rồi, cảm như tan tành sự nghiệp! Sau lần thất bại này, thiết tưởng phải lâu lắm y mới tái tạo lại cơ đồ nổi!

Người có giọng lạnh lạnh đáp :

- Khúc đại ca! Bọn Thanh Hạc giáo chúng ta, tham gia chiến dịch này, đâu phải là những tay tầm thường! Tất cả đều thuộc nhóm Thanh Hạc thập anh đấy, nhóm trụ cột của bốn giáo đấy! Giáo chủ không ngần ngại, phái tất cả số Thập anh chúng ta đến đây, nghĩ cũng là một quyết định liều lĩnh, trong khi vắng mặt chúng ta mà có biến cố xảy ra tại Tổng đàn, thì lấy ai đâu mà bảo vệ cơ nghiệp?

Khúc đại ca trầm giọng tiếp :

- Trát Phi hứa đủ thứ chuyện với Giáo chủ, hơn nữa y và Giáo chủ có giao tình thân thiết từ nhiều năm qua, thành thử Giáo chủ chấp thuận sự thỉnh cầu viện trợ của y, luận về công, thì sự tham gia lần này có nhiều lợi cho bốn giáo, mà luận về tư thì cũng được gọi là trọn nghĩa trọn tình với nhau. Ngoài ra, Giáo chủ nhận thấy kế hoạch của Trát Phi rất chu đáo. Với kế hoạch đó, dù cho Trát Phi không thành công đi nữa, thì cũng chẳng đến nỗi phải thất bại nặng nề. Bởi tin chắc như vậy nên Giáo chủ không ngần ngại sai trọn nhóm Thập anh chúng ta đi theo Trát Phi, trợ lực.

Một người thứ ba, có giọng mũi chen vào :

- Nhưng tình thế diễn biến ngược lại dự liệu của Trát Phi! Nếu Yến Thiên Y tẩu thoát được, thì chẳng rõ hậu quả sẽ tai hại như thế nào! Tai hại cho Trát Phi đã đành, mà cũng tai hại luôn cả cho Thanh Hạc giáo nữa đấy!

Khúc đại ca thờ dãi :

- Ta cũng lo sợ như vậy đó, nếu Yến Thiên Y thoát lọt lần này, thì hẳn là Thanh Hạc giáo chúng ta dù muốn dù không cũng phải giải tán gấp, để tránh cho mọi người trong bốn giáo táng mạng cách oan uổng! Thật không ai ngờ, một kẻ mù đôi mắt mà lại ghê gớm đến cỡ đó! Còn nói gì, khi mà họ Yến còn đôi mắt sáng như chuông ta? Quả thật hẳn là một tay kiêu hùng bậc nhất trên đời này! Đáng sợ thật!

Người có giọng lạnh lạnh tiếp :

- Hải thị tam yêu là những tay có hạng khá lắm chứ, thế mà gặp họ Yến rồi, một chết, một thọt thương, trở thành phế nhân, còn một thì bay hồn lạc phách...

Khúc đại ca thốt :

- Thực ra, nếu đám họ Hải bình tĩnh một chút, thì Yến Thiên Y cũng chẳng làm gì nổi họ. Tình hình lúc đó hiện rõ rệt, đám họ Hải thắng lợi hoàn toàn, chẳng hiểu Yến Thiên Y sử dụng tà pháp gì, mà chuyển bại thành thắng nhanh chóng thế? Nếu đám họ Hải đừng tham công, thì cũng chưa đến nỗi nào.

Người có giọng lạnh lùng thốt :

- Chúng ta phân thành năm toán, lục soát quanh vùng, Yến Thiên Y lại mò mẫm, chắc là chưa ly khai xa đâu, mình có nhiều hy vọng bắt được hắn đó, Khúc đại ca!

Khúc đại ca gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Bây giờ mình trở qua phía Bắc lục soát, có lẽ bốn toán kia chưa đến đó.

Họ kéo nhau đi liền.

Chờ một lúc lâu, khi không còn tiếng động nào nữa, Yến Thiên Y từ từ đứng lên, chửi Thái A kiểm từ từ bước tới.

Vượt qua gò trống trước mặt, chàng đến một khu rừng!

Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ!

Qua cuộc đối thoại của nhóm người vừa rồi, chàng nghe nhiều danh xưng mới, bình sanh chàng chưa nghe ai đề cập đến. Chàng nghĩ những tổ chức đó, hoặc vừa thành lập không lâu, hoặc chỉ là những nhóm câu hợp, không quan trọng, họ chưa đủ tư cách góp mặt giữa chốn giang hồ, nên không ai biết đến họ.

Những nhóm không quan trọng?

Thế mà chàng đang trốn tránh họ! Vị Khôi Thủ Thanh Long xã đang trốn tránh họ!

Đúng là rùng về sông cạn, sợ cá sợ tôm, cộp xuống đồng bằng, bị chó mèo khinh miệt.

Chàng điểm một nụ cười, chua hơn cả mơ xanh!

Vào khu rừng một lúc lâu, Yến Thiên Y lại nghe tiếng động. Tiếng gió, tiếng chân người chạy, dẫm lên cành khô, lá khô.

Suy qua tiếng động, chàng phỏng đoán có trên mười người.

Chàng lập tức ôm thân cây, trèo lên, chọn một cành to có lá che rậm rạp, nằm xuống.

Đúng là bọn người đó đến nơi.

Và chàng nhận ra âm thanh của Trát Phi, y cất tiếng trước hơn ai hết :

- Con mẹ nó, chẳng lẽ Yến Thiên Y hóa khói, bay mất rồi?

Hạ Đại Dung tiếp nối :

- Đêm tối như thế này, chúng ta là những kẻ sáng mắt mà còn dò bước khó khăn thay, hắn là một gã mù thì làm gì chạy nhanh được mà sống mất? Bất quá, mình chưa tìm đủ chốn ẩn nấp thôi! Mình cứ lục soát xả quần như thế này mà chờ trời sáng. Tiểu đệ tin chắc hắn còn ở quanh vùng, và ngày mai thì chúng ta sẽ tóm được hắn.

Trát Phi cười khỏ :

- Ai không hy vọng như thế? Tuy nhiên, chúng ta đừng vội đắc ý với dự đoán, chừng nào tóm được hẵng hay.

Vừa lúc đó, một thuộc hạ hối hả chạy tới, vừa thở vừa gọi :

- Thủ lĩnh ơi! Gần đây có một ngôi nhà gỗ, ngôi nhà khá nghi lắm...

Bật kêu ý lên một tiếng, Trát Phi gắt :

- Người làm gì mà ồn ào thế? Chẳng sợ gây kinh động đến tiểu tử nếu hắn còn ở trong ngôi nhà đó hay sao chứ? Hắn lại thoát đi nữa thì sao?

Tên thuộc hạ giục :

- Nhanh lên, thủ lĩnh, mười phần chắc chín là Yến tiểu tử đang ở trong ngôi nhà đó!

Trát Phi ra lệnh :

- Triệu tập gấp các đệ huynh đến bao vây quanh ngôi nhà đó cho ta! Bảo chúng âm thầm hành động nhé, đừng có đập cỏ sớm mà rần động lại vọt đi. Bao vây xong rồi, nếu thấy có gì lạ, cứ phóng hỏa tiễn cho các nhóm kia biết. Ta sẽ đến đó tiếp tay với các ngươi.

Tên thuộc hạ chạy đi rồi, Trát Phi thấp giọng hỏi :

- Hạ đại ca, mình mang theo cái món đồ chơi đó chẳng?

Hạ Đại Dung gãi gọng :

- Thiếu làm sao được món đó? Đương nhiên là phải mang theo!

Tiếng y phục phát, tiếng chân nện thình thịch, từ lớn, dần dần đến nhỏ.

Bọn Trát Phi rời khỏi nơi đó, nhưng Yến Thiên Y hiểu, họ sẽ trở lại không lâu, vì họ chưa lục soát kỹ nơi này và khi phát hiện ra chàng không có mặt trong ngôi nhà, họ sẽ quay lại đây.

Chàng không dám xuống ngay.

Đúng như chàng dự đoán, không lâu lắm sau đó, bọn Trát Phi trở lại, họ trở lại vì cuộc lục soát ngôi nhà đó vô hiệu quả, họ không lưu lại đó lâu, sợ mất thì giờ, trong khi còn nhiều nơi họ chưa đi đến.

Nép mình trên cành cây, Yến Thiên Y nhớ đến câu nói của Trát Phi vừa rồi.

Y hỏi Hạ Đại Dung, vậy chứ có nên mang món đó theo chẳng?

Món đó là món gì?

Làm sao chàng suy đoán ra được là món gì? Bất quá chàng linh cảm món đó có thể tạo bất lợi cho chàng vậy thôi.

Bởi, làm cái việc lục soát, tìm chàng, mà họ mang theo mình thì hiển nhiên vật đó phải có hiệu dụng đối phó với chàng.

Bất cứ việc gì, có tác dụng như vậy, đều gây bất lợi cho chàng cả.

Bọn Trát Phi lục lạo quanh đó một lúc, rồi kéo nhau đi.

Vừa đi, Trát Phi vừa càu nhàu :

- Rõ chán! Đêm nay mình quả thật là xúi quẩy nên mới gặp quái vật thọt chân trong ngôi nhà đó! Lão ấy khó thương lạ!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lão Yêu tốt bụng

Hạ Đại Dung đáp :

- Tiểu đệ ở tại vùng này, tự nhiên phải biết có ngôi nhà đó và trong nhà có những ai. Theo lẽ thì chúng ta không cần phải đến đó lục soát, nhưng hành sự chu đáo thì bao giờ cũng vẫn hơn. Ít nhất cũng tránh được hối hận về sau, thà đến đó xem qua, để hiểu đích xác sự tình, hơn là phỏng đoán sau lại càng thêm tức!

Mọi tiếng động dứt rất lâu.

Yến Thiên Y lần mò xuống đất.

Suy nghĩ một lúc, chàng dùng thanh kiếm Thái A dò đường men theo hướng bọn Trát Phi thoát đi trước đó, tìm đến ngôi nhà của người mà chúng gọi là lão quái vật.

Nơi đó, bọn Trát Phi có lục soát qua rồi, thì rất ít hy vọng chúng trở lại, trừ trường hợp chúng được ma quỷ đưa tin mà thôi.

Thì dù sao, giả như chủ nhân ngôi nhà bằng lòng chứa chấp chàng, trong một thời gian nào đó, chàng cũng được an toàn.

Hiện tại, chàng hy vọng có thể thôi, dần dần rồi hãy tính sau.

Và lại, làm sao chàng dám ly khai Hồ Lâm Sơn trong lúc này? Chắc chắn là đối phương có bố trí bên ngoài rừng, chờ đợi chàng. Bên ngoài rừng, đương nhiên phải trống trải, đứng một chỗ, trông thấy được rất xa, chúng không cần lục soát, chàng mà thập thò xuất hiện là chúng phát giác liền.

Như vậy, bằng mọi giá, chàng phải tạm thời ẩn nấp trong rừng, mà ẩn nấp trong rừng thì có nơi nào thuận lợi hơn ngôi nhà gỗ đó?

Chàng cứ liệu tới đó xem sao, biết đâu chẳng gặp con may, gia chủ khăng khái cho chàng tá túc?

Mất không thấy, chỉ còn tai, không tiếng động thì tai cũng trở thành vô dụng.

Tuy nhiên, còn lỗ mũi đó chỉ?

Ở những chỗ có cây cối rậm rạp, thì hơi đất, hơi lá, hơi cây phát tiết nặng hơn ở chỗ trống trải.

Ngôi nhà ít nhất cũng chiếm một diện tích trống, không cây cối, và nơi đó khí đất phải khô hơn các chỗ khác.

Nếu thính mũi hơn, chàng có thể ngửi được mùi lạ hơn mùi của quanh vùng, đó là mùi khói bếp, bếp nấu sáng, nấu chiều, bếp un ban đêm trừ khử khí đất.

Chàng đoán định là đến gần ngôi nhà.

Chàng mò đến cửa không khó khăn lắm.

Rồi chàng gõ cửa.

Bên trong, có tiếng hỏi vọng ra :

- Ai?

Một âm thanh già, khàn khàn, ẩn ức có vẻ sợ hãi trong tiếng hỏi.

Yến Thiên Y lấy giọng dịu dàng, đáp :

- Một kẻ hiền lành đang cần gia chủ giúp đỡ. Xin gia chủ mở cửa.

Bên trong im lặng một lúc.

Rồi giọng già tiếp nói :

- Hào hán ơi! Trong nhà già, chẳng có vật chi đáng giá cả. Đồ vật không, y phục không, gạo cũng không. Mới đây có một số hào hán đến viếng qua rồi, và già đã đáp với họ là nhà rất nghèo, lại không chứa chấp một ai khác. Hào hán ơi, hãy thương xót thân già này, gần đất xa trời, già sống với nghề đồn cùi, nhưng mình tàn tật thì chỉ nội cái việc kiếm đủ ăn ngày hai bữa cũng vất vả lắm rồi, làm sao có thừa, có thãi mà tích trữ làm của?

Với giọng dịu, Yến Thiên Y phân trần :

- Lão trượng ơi...

Lão nhân bên trong hỏi :

- Thế ra, tiểu ca không phải cùng bọn với đám người vừa rồi?

Yến Thiên Y đáp :

- Không phải đâu, lão trượng! Văn bối khác hẳn họ, khác như nước với lửa vậy đó. Có thể bảo là hai đảng đối lập với nhau.

Lão nhân hỏi :

- Thật?

Yến Thiên Y đáp :

- Văn bối đối lão trượng làm gì?

Lão nhân kêu lên :

- Trời ơi! Thế ra cái người mà bọn đó tìm, chính là tiểu ca rồi chứ gì?

Yến Thiên Y đáp :

- Đúng vậy, lão trượng!

Tiếng chân từ xa đến gần cửa, rồi dừng lại, mừng rỡ lão nhân do dự.

Sau cùng, lão cũng mở cửa.

Đèn trong nhà, duy nhất có một ngọn, tim lại vẩn thấp, ánh sáng mờ mờ, nhưng, đối với Yến Thiên Y, đèn sáng hay mờ cũng như không đèn, chẳng quan hệ gì.

Lão nhân trạc độ ngũ tuần, tóc râu đều bạc, mặt ốm, da khô và vàng, đường nhăn chẳng chít.

Lão lại thọt một chân.

Vào nhà rồi, Yến Thiên Y trang trọng thốt :

- Đa tạ lão trượng!

Lão nhân hỏi :

- Tiểu ca mờ mắt, phải không?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải, hiện tại vẩn bối không trông thấy gì hết.

Lão nhân tiếp :

- Bọn đó vừa rồi đến đây, nói là tìm một người dui... Có phải là họ tìm tiểu ca chăng?

Yến Thiên Y đã xác nhận rồi, mà lão còn hỏi lại, chàng đáp :

- Chính vẩn bối là đối tượng của họ.

Lão nhân tặc lưỡi :

- Máy người đó hung dữ quá! Nếu họ gặp tiểu ca, chắc là họ phân thân tiểu ca ra hàng vạn mảnh!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Muốn là một việc, còn thành hay không, là một việc khác, lão trượng ạ.

Lão nhân tự giới thiệu :

- Lão họ Châu, vì mang tật nơi chân, nên từ nhỏ người ta gọi là Châu Bí Từ, gọi mãi thành quen, lão bỏ luôn tên tộc, chỉ dùng cái tên tật nguyên đến bây giờ.

Yến Thiên Y thốt :

- Vậy thì vẩn bối gọi lão trượng là Châu lão trượng.

Châu Bí Từ khoát tay. Nhưng nhớ đối phương chẳng thấy gì, lão bèn lên tiếng :

- Cứ gọi lão phu là Châu lão ca cũng được, lão phu chưa cao niên lắm, gọi lão trượng thì hơi quá đáng.

Đoạn, lão tiếp :

- Vì lý do gì, bọn đó tìm tiểu ca cách hấp tấp thế?

Yến Thiên Y thờ dài :

- Sự tình dài dòng lắm, lão ca!

Châu Bí Từ tiếp :

- Lão phu để ý, thấy họ dữ thì có dữ thật, song chừng như họ gờm gờm tiểu ca sao đó. Họ ở bên ngoài, hò hét một lúc lâu, lão phu quả quyết là chẳng có ai ở trong nhà, họ mới dám vào. Lại thật, đi tìm người mà sợ người ở trong nhà, khi biết được chẳng có ai, thì lại vào. Vào để làm gì chứ?

Yến Thiên Y cười, không nói chi.

Châu Bí Từ tiếp :

- Đêm hôm khuya khoắt, lại chẳng thấy đường, thế mà tiểu ca trốn tránh được bọn họ đông đảo, kẻ cũng tài nhè. Chắc tiểu ca là một nhân vật hữu danh trên giang hồ? Một đại hiệp?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Hai tiếng đại hiệp lớn quá, tiểu đệ đâu dám nhận, lão ca! Bất quá, vì sinh kế, phải xuôi ngược đó đây, lâu ngày chảy tháng rồi thành ra một kẻ giang hồ, từ lúc nào tiểu đệ cũng chẳng rõ. Một kẻ giang hồ tầm thường thôi.

Châu Bí Từ lắc đầu :

- Khó tin lắm, lão phu trông tiểu ca có nghi biểu phi phạm thế kia, nhất định phải là một tay hữu danh! Mà là đại hữu danh nữa đấy.

Yến Thiên Y cười khỏ :

- Nếu là tay đại hữu danh, thì tiểu đệ đâu đến đòi phải ra nông nổi này!

Chàng khiêm nhượng mà thành ra nói sai, chứ từ xưa đến nay nào thiếu chi anh hùng mạt lộ? Và cái cảnh lừa thầy, phản bạn gây nên bi thảm, cũng chẳng phải là ít, ngàn năm trước vẫn đầy đây, ngàn năm sau sẽ còn tiếp nối.

Châu Bí Từ muốn nấu cơm cho chàng ăn, song chàng bảo là không đói, chỉ xin một bát nước thôi.

Giải khát xong, Yến Thiên Y hỏi :

- Từ nơi đây, có lối nào khác để ra khỏi núi chăng? Tiểu đệ muốn nói, có lối nào đưa mình ra khỏi vùng này, mà không bị bọn ấy phát hiện chăng?

Châu Bí Từ nhìn sững Yến Thiên Y, một lúc sau, đáp :

- Dĩ nhiên là có, nhưng tiểu ca trong tình trạng đó, làm sao lần mò đi theo được những lối tắt.

Yến Thiên Y cười khỏ :

- Không đi được, cũng phải cố mà đi, miễn là có lối cho mình đi thì thôi. Chứ chẳng lẽ ở yên một chỗ mà chờ tai họa đến với mình sao, lão ca?

Châu Bí Từ thở dài :

- Nghĩ cũng khó thật! Có một lối bí mật, nhưng cực kỳ khó khăn, bởi con đường đó vừa quanh co, hẹp hòi, có chỗ lên cao, có chỗ xuống thấp, có đoạn phải vượt suối, hai bên đường lại chẳng thiếu hồ sâu, sây chân một chút là tan xương nát thịt, lại còn có đoạn mình phải bò sát mặt đất, vì cảnh quần, cỏ dày chẳng chịt ngăn chặn, chính lão phu đây, có đủ đôi mắt sáng, mà còn đi không dễ, tiểu ca như thế đó, vượt làm sao nổi?

Yến Thiên Y trầm ngâm một lát, cuối cùng chàng thốt :

- Khó khăn gì, tiểu đệ cũng phải đi, lão ca! Bằng mọi giá, tiểu đệ phải ly khai nơi này. Biết đâu mình chẳng gặp may mắn, thoát lộ, lão ca. Thà rằng mình thử thời vận, cứ đi, rủi mà gặp chúng, đánh với chúng một trận, thắng thì sống, bại thì chết, còn hơn là ở đây chờ chúng đến!

Châu Bí Từ lắc đầu :

- Chúng đã lục soát ngôi nhà này rồi, chắc không trở lại nữa đâu!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Việc đó khó biết sao mà nói. Sau khi lục soát khắp nơi, chẳng gặp tiểu đệ, chúng có thể trở lại những nơi cũ, chúng có thể lục đi soát lại như vậy nhiều lần, mà ngôi nhà này trống trước, trống sau, đứng bên ngoài nhìn vào, là thấy rõ, dù chỉ nấp tạm thời, tiểu đệ cũng không biết chui vào đâu!

Châu Bí Từ thở dài :

- Khó thật! Đi thì khó, mà ở cũng không xong!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Thế nào cũng phải đi, lão ca!

Rồi hai người trầm ngâm một lúc.

Sau đó, Yến Thiên Y thốt :

- Tiểu đệ có điều này, định nhờ đến lão ca!

Châu Bí Từ hỏi gấp :

- Điều chi? Tiểu ca cứ nói đi, nếu lão phu giúp được, dù cho nguy hiểm, lão phu cũng không từ.

Yến Thiên Y rào đón trước :

- Tiểu đệ yêu cầu, nếu lão ca liệu giúp được thì giúp, bằng không thì thôi, chứ tiểu đệ không dám cưỡng bách. Giả như lão ca từ chối, tiểu đệ vẫn tri ân như thường, chứ không hề oán trách.

Châu Bí Từ hấp tấp đáp :

- Tiểu ca không nên nói như thế, lão phu nào đã làm gì cho tiểu ca đâu mà gọi là ơn? Nói thật với tiểu ca, tuy lão phu là con người thô lậu, song ít nhất cũng biết phân biệt kẻ xấu, người tốt, vừa trông thấy tiểu ca là lão phu biết ngay tiểu ca thuộc hạng chánh nhân quân tử, giúp được một người như tiểu ca, là lão phu vui lắm chứ, vui vì thấy mình dù già đi rồi, cũng còn có ích cho đời. Giúp tiểu ca, lão phu không hề tính toán, thì làm gì gọi là ơn?

Yến Thiên Y cảm kích, nói :

- Đa tạ lão ca đãi ngộ bằng một tâm tình tương tri! Điều mà tiểu đệ muốn nhờ lão ca đây là...

Châu Bí Từ giục :

- Là sao? Tiểu ca cứ nói, chẳng có gì phải ngại ngùng.

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Tiểu đệ muốn nhờ lão ca đóng vai hướng đạo, đưa tiểu đệ đi theo con đường bí mật đó, ly khai Hồ Sơn Lâm này!

Không đợi Châu Bí Từ nói gì, chàng tiếp luôn :

- Tiểu đệ cũng hiểu, đi như vậy là rất nguy hiểm, bởi có nhiều hy vọng mình gặp bọn hung thần ác sát đó dọc đường. Cho nên tiểu đệ xin lão ca hãy suy nghĩ kỹ, liệu được thì giúp, không được thì thôi. Tiểu đệ lập lại một lần nữa, là chẳng bao giờ oán trách lão ca.

Châu Bí Từ không do dự, đáp ngay :

- Được! Được! Bất quá chết là cùng! Sống đến từng tuổi này, cũng là vừa lắm rồi, tiểu ca! Người ta kéo dài sự sống để hưởng thụ mọi hoan lạc, lão phu có hoan lạc quái gì đâu để hưởng thụ mà cần sống dài? Trước sau gì cũng phải chết một lần, chết mà giúp ích cho một người tốt, thì đáng chết lắm chứ!

Yến Thiên Y một lần nữa, thốt lời cảm tạ, rồi hỏi :

- Theo lão ca tưởng, đi theo con đường đó, mình nên nhân lúc nào, mới có an toàn nhiều? Ngày hay đêm?

Châu Bí Từ đáp :

- Dù cho là ban ngày, cũng vắng bóng người trên khoảng đường đó. Tuy nhiên, để đề phòng những cái bất ngờ xui xẻo, mình nên đi lúc ban đêm thì hơn.

Yến Thiên Y đứng lên :

- Vậy mình đi ngay bây giờ, lão ca.

Khảng khái, Châu Bí Từ đứng lên theo :

- Cũng được. Mình đi ngay, lão phu chẳng có gì phải thu xếp.

Họ đi ngã hậu ra khỏi nhà.

Và con đường bí mật đó, nằm về phía hậu sơn.

Dọc đường, Châu Bí Từ hỏi Yến Thiên Y, từ lúc nào chàng bắt đầu mờ mắt.

Yến Thiên Y cho biết đại khái sự tình, nhưng chàng giấu tên những người trong cuộc. Chàng nghĩ, nói ra cũng chẳng ích gì, nên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trên đường thoát hiểm

Trên không, một vòm đen, bầu trời không trăng, không một điểm sao.

Chung quanh, là bốn bức màn đen, một màu đen đặc.

Thình thoảng một con gió nhẹ lướt về, cành lá khua xào xạc. Tiếng khua cành lá không át nổi tiếng của côn trùng đó đây eo éo lúc nhật, lúc khoan...

Đêm rừng u tịch nặng nề, một vài tiếng dạ điều, dạ thú đâu đó vang lên, tạo vẻ lạnh lùng pha màu huyền bí.

Châu Bí Từ đi trước, Yến Thiên Y đi sau, khoảng cách giữa song phương có thanh kiếm Thái A làm dây liên lạc, thanh kiếm dài độ ba thước, trông như đôi bạn hành khất tựa nương vào nhau mà đi nhặt những bố thí của đồng loại.

Bởi, kẻ đi trước, dù sáng mắt nhưng cũng thọt chân, kẻ đi sau dù khỏe chân nhưng tối mắt, họ cùng kết hợp để đôi chác tạt nguyên.

Dĩ nhiên, họ không đi nhanh lắm, người sáng mắt, dù quen đường, song chân bước gấp ghe, con người tối mắt thì như con thuyền không lái, tùy theo sự dẫn dắt của hướng đạo.

Họ hết sức dè dặt, bước đi vài bước, lại lắng tai nghe ngóng, chắc ý rồi mới lại bước thêm. Vì cẩn thận, đã chậm, họ càng tiến chậm.

Đi một lúc, Yến Thiên Y hỏi :

- Mình đi được bao xa rồi, lão ca?

Họ hạ thấp giọng khi cần nói năng với nhau, họ cũng cố gắng bước nhẹ chân, tránh gây tiếng động.

Châu Bí Từ đáp :

- Hơn một dặm thôi.

Yến Thiên Y lẩm nhẩm :

- Chỉ hơn một dặm?

Châu Bí Từ đáp :

- Được bao nhiêu đó là khá lắm rồi, tiểu ca! Lão phu có tật ở chân, còn tiểu ca lại tối mắt, nếu không nhờ lão phu thuộc đường, chỉ sợ hai chúng ta dù cố gắng lần mò, vị tất qua nổi đường dài như vậy?

Yến Thiên Y thờ dãi.

Với thời gian đi được hơn dặm đường đó, giả như lúc bình thường, chàng dùng thuật khinh công, ít nhất chàng cũng đi hơn bốn năm mươi dặm!

Bây giờ thì chỉ đi được hơn dặm đường!

Lại trong tình thế khẩn cấp! Lại tranh thủ thời gian!

Còn gì chán nản hơn! Lòng chàng như lửa đốt.

Châu Bí Từ có khuyên chàng nên nhẫn nại, lão chỉ còn có cách an ủi chàng thôi, chứ có ai làm nổi một việc trên sức của mình?

Dĩ nhiên, Yến Thiên Y cũng biết vậy, nhưng làm sao chàng không nôn nóng được?

Rồi cả hai cùng đi tới.

Qua một lúc, họ chợt nghe tiếng người quát ở phía trước, cách họ độ hai trượng :

- Ai đang nói chuyện đó, hãy dừng lại!

Châu Bí Từ kinh hãi, chân suýt rụng rời, thiếu điều ngã khụy xuống.

Lão lùi lại sát Yến Thiên Y, hỏi nhỏ :

- Minh bị chặn đường rồi, tiểu ca.

Yến Thiên Y đập nhẹ tay lên đầu vai Châu Bí Từ trấn an :

- Đừng quỳnh quáng, lão ca, mọi việc đều có đệ đây! Trước hết, mình hãy xem ai ở phía trước quát hỏi đó, rồi sau sẽ tính cách đối phó.

Nhiều bóng người dao động, từ trong các bụi rậm bước ra. Có tiếng vũ khí khua chạm lách tách.

Yến Thiên Y bảo :

- Lão ca cứ để tiểu đệ đối đáp với họ. Trời tối đen như thế này, họ không nhìn ra được chúng ta là ai đâu.

Bọn người đó thì thăm với nhau một lúc, rồi một kẻ cất tiếng hỏi :

- Sao ai đó không trả lời? Có điếc hay không mà chẳng nghe?

Một kẻ khác với giọng thô bạo, tiếp nối :

- Cần gì biết chúng là ai? Minh cứ tiến tới, quật chết là xong!

Yến Thiên Y bình tĩnh đáp :

- Bọn tiểu nhân sống nghề đồn cũi, cư ngụ nơi chân núi, vốn là dân lương thiện, cam với cảnh thanh bần mà, đâu phải thuộc hạng đầu trộm đuôi cướp? Xin các vị đừng làm khó...

Đối phương gắt :

- Đồn cũi nửa đêm nửa hôm hả? Nói dối! Những kẻ đi đêm như các nguoi, làm gì có cái tâm thiện lương nổi chứ?

Yến Thiên Y phân trần :

- Vì dở dang công việc, nên bọn tiểu nhân không kịp về nhà lúc hoàng hôn, các vị ơi! Thành thử bây giờ mới lần mò xuống núi đó!

Đối phương hỏi :

- Các nguoi có mấy người? Những ai đâu, hãy kê ra cho ta nghe.

Yến Thiên Y đáp :

- Bọn tiểu nhân chỉ có hai người, là huynh đệ, sống chung nhà, hành chung nghề!

Đối phương ‘hừ’ một tiếng :

- Hãy đứng im đó, cho ta bước tới, tra xét.

Người vừa phát thoại tiếp :

- Lão Lục, dẫn theo bốn huynh đệ, tra xét kỹ nhé.

Người có giọng thô bạo chen vào :

- Này Ngũ ca, tiểu đệ có cảm tưởng họ là những tiều phu, gia cư tại chân núi, gặp bọn đó mà mình làm như gặp đại địch, thì người ta cười chết!

Yến Thiên Y lắng nghe đối phương đối thoại với nhau, biết ngay là những ai rồi.

Họ thuộc nhóm Đại Hồng Thất, Ngũ ca chính là Phùng Chấn Long, ngoại hiệu Đao Tử Lưu Nhân, và lão Lục là Thôi Hoàng, ngoại hiệu Hắc Phán Quan.

Thế là, cuối cùng, chàng vẫn gặp cừu nhân.

Rồi hai bóng người đi tới, ba bóng khác theo sau.

Bóng thứ nhất, lùn thấp, mặt đen như trôn tráo, là Thôi Hoàng. Bóng thứ hai, cao lớn, là Phùng Chấn Long.

Họ từ từ bước tới gần, tới gần.

Châu Bí Từ run như cày sậy, Yến Thiên Y bình tĩnh như thường.

Châu Bí Từ lo lắng, thì thầm :

- Làm sao bây giờ, tiểu ca?

Yến Thiên Y bảo khẽ :

- Lão ca cứ nhắm mắt lại, để mặc tiểu đệ.

Song phương còn cách độ bốn năm bước.

Bỗng một vật sáng lóe lên, lóe rồi tắt liền, vật sáng xanh dòn, lóe và biến nhanh như ánh sao.

Thôi Hoàng kinh hoảng, vừa dợm chân song không kịp lùi, nhào ngược về phía hậu như bị một áp lực vô hình hót bắn hồng chân, quăng luôn hẳn về phía hậu.

Một bên má bị theo mắt, bầy răng.

Phùng Chấn Long khiếp vía, quay mình, toan lách qua một bên, đồng thời tay tả chụp chuôi thanh Kim Bôi Đại Khảm đao.

Đao chưa tuốt khỏi vỏ, bàn tay tả đứt lìa, tận cườm. Bàn tay đứt tung bổng lên không, chẳng rõ rớt nơi nào, vì đêm tối, chẳng ai trông thấy.

Yến Thiên Y lạng mình sát đất, quét luôn cả hai thanh kiếm.

Ba tên kia không kịp rú lên một tiếng, bị kiếm lạng, tiện đứt đôi chân, thân hình chới với, lao đảo rồi ngã xuống.

Đoàn kiếm lạng phía dưới, trường kiếm phốt bên trên, đồng thời gian với sáu chân bị tiện đứt, ba chiếc đầu rồi cổ bắn vút đi.

Tuy Yến Thiên Y bảo nhắm mắt, Châu Bí Từ vẫn mở to, có lẽ tính hiếu kỳ át cả niềm sợ hãi. Và, bây giờ lúc thấy rõ việc gì xảy ra rồi, những điều trông thấy làm cho lão thêm sợ hãi. Bình sanh, lão mới mục kích cảnh đầu rơi, mới mục kích cảnh đổ máu, đổ quá nhiều.

Bọn còn lại vụt bỏ chạy, bất chấp năm người tại trường, còn sống hay đã chết bao nhiêu.

Yến Thiên Y thốt :

- Chúng chạy đi, hẳn là báo động đồng bọn. Thế nào rồi mình cũng gặp trở ngại nữa đó, lão ca.

Đoạn, cả hai tiếp tục lần mò theo lối bí mật, tiến tới.

Đúng như Yến Thiên Y tiên đoán, không lâu lắm, chàng và Châu Bí Từ lại bị một toán người chặn đường.

Toán thứ hai!

Cũng là bọn Đại Hồng Thất và nhân vật chỉ huy là Nhậm Quảng Bá, có Mạnh Tông kèm theo. Lần này, cuộc chiến xảy ra khốc liệt hơn, nhưng Yến Thiên Y vẫn giành được thắng lợi như thường.

Dĩ nhiên, vẫn có người chết, có máu đổ, có phần nhiều hơn trong lần trước và Châu Bí Từ lại một phen khiếp hãi, có phần nhiều hơn trong lần trước.

Yến và Châu lại tiếp tục đi tới.

Chỉ còn một đoạn đường nữa thôi, là đến con lộ cái, đến nơi đó rồi thì Yến Thiên Y không còn sợ hãi nữa.

Bởi, lộ cái ở ngoài vùng ảnh hưởng của bọn Đại Hồng Thất, chàng chỉ cần tìm ngựa là thoát nạn.

Ngựa, đã có sẵn hai con, một của chàng và một của Thạch Ngọc.

Mất mờ? Đã có Châu Bí Từ kia, chàng còn sợ gì chẳng thấy đường?

Nhưng, còn trở ngại gì nữa chẳng, trước đoạn đường cuối cùng đó?

Yến Thiên Y không tin là địch buông tha chàng dễ dàng như vậy, thế nào chúng cũng bố trí phía trước, để chặn chàng.

Đúng như vậy, có toán thứ ba ngăn chặn và toán này do Trát Phi và Hạ Đại Dung chỉ huy.

Yến Thiên Y lại thắng thêm một phen nữa.

Trong ba lần bị ngăn chặn, Yến Thiên Y nhận ra, không có mặt Hải Minh Thần.

Thế họ Hải ở đâu? Bận săn sóc cho đại ca Hải Công Bá chăng?

Không? Hải Công Bá nhờ Hải Minh Thần săn sóc, dặt thuốc một chút là lấy lại tinh thần ngay.

Cả hai biết được bọn Trát Phi đang bao vây Yến Thiên Y tại đoạn đường tắt ở phía sau núi, bèn cấp tốc đến nơi, vừa gặp lúc Trát Phi và Hạ Đại Dung đại bại.

Song phương gặp nhau, cùng hiệp đoàn, trở lại, quyết liều sống chết với Yến Thiên Y.

Hải Minh Thần trước khi đi, uy hiếp Thạch Ngọc, bắt buộc lão ta phải tham gia cuộc chiến quyết liệt này. Thạch Ngọc không làm sao cưỡng lại được, sợ chúng phần nộ hạ sát Thạch Niệm Từ, lẽ sống duy nhất của lão hiện tại.

Lão đi theo mà thần sắc tiêu tụy như từ tội bị dẫn đến đoạn đầu đài.

Vì nóng nảy, Hải Công Bá vọt đi trước. Hải Minh Thần không chậm một giây, theo sau liền.

Kế đó, là Trát Phi và Hạ Đại Dung và hơn bốn mươi tên thuộc hạ.

Cuối cùng, Thạch Ngọc thần thờ nhích từng bước một theo chúng. Muờng tượng lão không muốn đi, có thể vì không thể cưỡng lại oai linh của chúng, nên bắt buộc phải theo thôi. Lão bước đi, nặng nề, như đeo đá vào chân.

Khi chúng đến chỗ cũ, Yến Thiên Y và Châu Bí Từ đã mất dạng.

Trát Phi quát to :

- Tiểu tử thoát đi rồi, chúng ta đuổi theo gấp.

Chúng cấp tốc phóng chân chạy.

Đến gần một con suối chặn ngang phía trước, chúng thấy dáng Yến Thiên Y và Châu Bí Từ. Cả hai sắp sửa qua suối.

Hạ Đại Dung kêu lên :

- Kìa rồi! Chúng kìa rồi, mình nhanh chân một chút, nếu không chúng vượt qua bên kia suối, mình sẽ không làm gì nổi Yến tiểu tử!

Trát Phi hét :

- Huynh đệ! Tràn tới gấp!

Nhưng, người nhanh nhất là Hải Công Bá, dù y đang mang thương thế không nhẹ lắm.

Mối thù cốt nhục làm y quên cả đau đớn, y quyết liều sống chết với Yến Thiên Y lần này.

Lần cuối cùng, giết được Yến Thiên Y, trả xong mối thù y mới hả dạ. Bằng ngược lại, nếu y chết nơi tay Yến Thiên Y, đến Âm phủ, y sẽ không thẹn mà nhìn tam đệ Hải Thừa Giai.

Châu Bí Từ thấy truy binh đến nơi, xanh mặt thốt :

- Chúng lại đuổi theo nữa đó, tiểu ca!

Yến Thiên Y trấn an lão :

- Lão ca cứ bình tĩnh, để mặc tiểu đệ đối phó! Đừng gây tiếng động, nhiễu loạn thính giác của tiểu đệ.

Chàng nghe tiếng gió rít phía trước mặt, lúc đó chàng đã quay mình đối diện với địch rồi.

Lắng kỹ định hướng thật chuẩn, chờ vừa đến tầm, bất thành linh chàng quét Thái A kiếm tới.

Nhưng, rủi cho Hải Công Bá, y vừa đáp xuống, chân chưa chấm đất, liền bị vụt trở lên, uốn cầu vòng, văng đi ngoài xa hơn hai trượng.

Thì ra, trong khi đáp xuống, y sờ sệt thế nào, không lưu ý đến chỗ đặt chân, thành ra vướng phải chiếc thông lọng của cần bẫy săn thú.

Thông lọng bị động, cần bẫy vụt lên, quăng y đi xa, cần bẫy vụt tung bay theo.

Y vừa la hoảng lên, vừa giật đôi chân, chân càng giật, gút thông lọng càng thắt chặt.

Đình ninh vị đại ca của mình bị Yến Thiên Y hạ độc thủ.

Hải Minh Thần rít lên, lướt tới.

Chuẩn bị đối phó với Hải Công Bá, song Hải Công Bá đã mắc bẫy rồi, Yến Thiên Y còn giữ nguyên tư thế hờn địch.

Hải Minh Thần lướt tới, tự nhiên lãnh đủ nhất kiếm dành cho Hải Công Bá.

Một vết sáng lóe lên, rồi tắt ngay.

Hải Minh Thần rút thẳm, thân hình lão đảo, lùi lại mấy bước rồi ngã xuống.

Bàn tay tả của lão đứt lia tận cườm, bàn tay đứt văng đi nơi nào chẳng rõ, máu từ cổ tay chảy xuống ròng ròng.

Y vừa rên, vừa gọi :

- Hạ Đại Dung! Hạ Đại Dung! Bảo Thạch Ngọc lấy thuốc dịt vết thương cho ta!

Hạ Đại Dung trở lại lần này, là vì trông cậy nơi anh em họ Hải, hy vọng họ làm nên việc, bằng không có họ, đánh chết y cũng chẳng dám quay đầu, vừa thất bại cách đó không bao lâu, y còn chưa hết niềm sợ hãi.

Bây giờ, thấy Hải Công Bá và Hải Minh Thần đều bị hạ nơi tay Yến Thiên Y, y luống cuống gọi rồi rít :

- Thạch Ngọc đâu rồi? Bước đến đây gấp!

Thạch Ngọc bất động.

Hạ Đại Dung hỏi :

- Ngươi điếc rồi phải không, Thạch Ngọc?

Day quay Dương Quý, tên đồ đệ của y, y giục :

- Chạy đến lục soát trong mình họ Thạch lấy thuốc gấp đi! Lão kháng cự thì ngươi cứ thẳng tay trừng trị lão!

Dương Quý vâng một tiếng, quay mình, dợm cắt chân.

Thạch Ngọc từ chỗ đứng vung tay quăng một gói thuốc bột tới.

Dương Quý nổi giận, nhưng vẫn đưa tay đón tiếp gói thuốc.

Cầm gói thuốc đến cạnh Hải Minh Thần, hần ngồi xuống rắc thuốc vào chỗ cùi cổ tay.

Hải Minh Thần vụt nhắm mắt, lệ đổ ròng ròng, vung tay hữu tát mạnh vào mặt Dương Quý.

Dương Quý ngã ngửa người ra, nơi má năm ngón đỏ hằn phồng lên.

Hắn lồm cồm ngồi dậy, trở mắt nhìn Hải Minh Thần.

Hải Minh Thần rít lên :

- Ngươi định giết ta phải không?

Oan cho Dương Quý quá, đáng lẽ y mắng Thạch Ngọc mới phải, vì thuốc do Thạch Ngọc trao, nếu thuốc có hành hạ y cực kỳ đau đớn, thì bởi tại Thạch Ngọc trao lầm chứ nào phải cô ý?

Theo dõi sự tình, Hạ Đại Dung hết sức bất mãn thái độ của Hải Minh Thần, dù sao thì Dương Quý cũng là đồ đệ của y, Hải Minh Thần muốn gì cũng phải nể mặt y một phần nào chứ, có đâu trước mặt y, mà Hải Minh Thần hành động thô bạo như vậy?

Trong phút giây, y muốn phát tác, niềm phần nộ bốc lên cực độ, trán nổi gân xanh, gân giật vì máu nóng sôi sục.

Đứng bên ngoài xa xa, Trát Phi trông thấy thế, hiểu ngay là sự gì đã xảy ra rồi, vội khoát tay ngăn chặn Hạ Đại Dung vọng động.

Nhưng, Hạ Đại Dung thức ngộ, dẫn con tức giận, day qua Thạch Ngọc, gằn giọng hỏi :

- Thuốc gì ngươi trao ra đó, Thạch Ngọc?

Thạch Ngọc hừ một tiếng, đáp nặng nề :

- Kim Sang được chứ thuốc gì? Thứ đó, ta đã dày công nghiên cứu, phối chế. Có công hiệu như thần, nó là loại cầm máu, làm lạnh da, liền xương, dịt đau đớn nhanh bậc nhất.

Hạ Đại Dung trầm giọng :

- Thế tại sao vừa rắc thuốc vào là Hải nhị gia lại không chịu nổi? Phản ứng gì kỳ lạ vậy?

Thạch Ngọc bĩu môi :

- Thuốc hay thì phải công phạt mạnh chứ sao? Người ta nói, lương dược khổ khẩu, nhưng được cái là lợi cho con bệnh kia mà, chẳng lẽ người không biết đạo lý đó?

Hạ Đại Dung nghiêng răng hàm :

- Ta cảnh cáo người một lần nữa, Thạch Ngọc. Nếu người định giờ trò quý gì, thì đừng mong đứa con trai của người được an toàn đấy!

Thạch Ngọc cao giọng :

- Không tin ta thì đừng dùng thuốc của ta, chính người đòi hỏi chứ nào phải ta tự hiến dâng cho người đâu?

Hạ Đại Dung hét lớn :

- Con mẹ nó, người muốn trở mặt phải không? Người là cái quái gì chứ mà dám giờ giọng thách thức với bọn ta?

Hải Minh Thần vừa rên, vừa gọi :

- Thôi đi! Hạ Đại Dung! Cự nự với hắn làm gì! Bảo hắn trao thuốc cho ta, ta hết chịu nổi rồi!

Hạ Đại Dung hét :

- Thạch Ngọc! Người có nghe Hải nhị gia nói đó không? Sao người thù người như chết thế đó? Bước lại đây gấp, bằng bó thương thế cho Hải nhị gia!

Thạch Ngọc bất động, đứng ỳ tại chỗ, mắt nhìn ra xa, dường như chẳng nghe Hạ Đại Dung nói gì.

Hạ Đại Dung bước tới, toan động thủ.

Bất ngờ, Thạch Ngọc phải nhích chân, nặng nề tiến đến gần Hải Minh Thần.

Rồi lão cúi xuống, lấy trong mình ra một gói thuốc, rắc lên cùi tay của họ Hải.

Hải Minh Thần thét lên như bị chọc tiết, nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng.

Hoành tay hữu, y tát mạnh vào mặt Thạch Ngọc.

Nhưng, Thạch Ngọc đã đề phòng, thấy đối phương vừa nhích động cánh tay là lão đảo người ngay, thành thử cái tát của Hải Minh Thần rơi vào khoảng không.

Hạ Đại Dung nổi giận, lao Yên Tử chùy tới.

Thế công từ phía sau lưng Thạch Ngọc phóng tới.

Thạch Ngọc không hề quay đầu, hoành tay tả, phản công một chương. Chương phong vút đi, vừa mạnh vừa chuẩn.

Hạ Đại Dung kinh hãi, cấp tốc thu Yên Tử chùy về, lùi nhanh.

Dương Quý hét lên :

- Thạch Ngọc, người phản à?

Thạch Ngọc lạnh lùng thốt :

- Tốt hơn hết là các người không nên động tay với ta. Ta đã chịu đựng quá nhiều rồi! Đừng thấy ta nhượng nhịn như vậy mà các người cho rằng ta ngăn các người. Không đâu! Ta chẳng bao giờ xem các người ra cái quái gì, dù cho tất cả các người hợp sức lại, cũng chẳng làm gì nổi ta! Sở dĩ ta tuân hành mọi ý muốn của các người, là vì ta đánh đổi sự an toàn cho con trai của ta, chứ chẳng phải vì kém sức mà phải cúi đầu khuất phục các người!

Dương Quý gần từng tiếng :

- Đã biết vậy sao người lại giờ chứng bất ngờ? Người định hại Hải nhị gia phải không? Nếu hiện tại người hối hận, thì cũng chưa muộn đó, hãy thành tâm thành ý chữa trị vết thương cho Hải nhị gia đi.

Hai huyết đạo Thái Dương của Thạch Ngọc pháp phòng, pháp phòng, chứng tỏ lão đang phấn uất đến cao độ. Lão ta còn nắm cùi cổ tay của Hải Minh

Thần trong tay lão.

Hải Minh Thần gương tròn mắt nhìn lão, lạ lùng thay, y không quát tháo hay làm một tác động gì để phát tiết niềm phẫn nộ lên đầu lên cổ Thạch Ngọc.

Hạ Đại Dung lấy làm lạ về thái độ của Hải Minh Thần. Nhưng rồi y cũng gương tròn mắt nhìn Thạch Ngọc, như Hải Minh Thần, cũng bất động như Hải Minh Thần.

Mường tượng cả hai đang nghĩ đến một việc gì.

Dần dần, niềm phẫn khởi hiện ra trong ánh mắt của cả hai.

Nhưng, Thạch Ngọc như ngồi đó mà thần hồn phiêu phưởng tận đâu đâu, không hề phát hiện sự biến đổi thần thái nơi họ Hải và họ Hạ.

Một lúc lâu, Hải Minh Thần thốt :

- Thạch Ngọc! Hiện tại, đã đến lúc ngươi

(mất 2 trang, quyển 7 trang 350-351)

gì lắm mà y bảo lại gần? Chẳng qua chỉ là một lời nói thôi, và Thạch Ngọc bắt đầu băng bó vết thương thật sự.

Lão bối rối làm như cái máy, thực ra lão chẳng quyết tâm chữa trị cho họ Hải.

Bởi lão vẫn còn nghi ngờ thái độ hòa dịu của họ Hải cũng như của họ Hạ, có ẩn chứa một dụng ý gì đó bất lợi cho lão.

Vì chưa hiểu nên không thể dứt khoát chữa trị hay từ khước, vì không thể do dự lâu hơn nữa, bắt buộc lão phải bắt tay vào việc.

Hải Công Bá bị cần bẫy quật ngã, Hải Minh Thần bị kiếm tiện đứt một bàn tay, cuộc chiến phải tạm ngừng.

Yến Thiên Y hỏi :

- Châu lão ca, chúng đang làm gì đấy?

Châu Bí Từ đáp :

- Họ Thạch đang dặt thuốc cho Hải Minh Thần. Hiện tại dù muốn dù không, chúng cũng phải tạm dừng tay...

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tiểu đệ có nghe rõ Hải Minh Thần và Hạ Đại Dung dụ lời khuyên dụ Thạch Ngọc, chắc là chúng có âm mưu gì đó, có thể chúng phát giác được một đặc điểm gì nơi Thạch Ngọc nên định vất đến giọt nước cuối cùng trước khi quăng cái vỏ chanh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Một điểm thiên lương

Châu Bí Từ hỏi :

- Minh nhân dịp này chuẩn êm chứ, lão đệ?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Hiện tại không cần chuẩn nữa. Bất quá, lão ca dùng tiếng chuẩn không được ổn. Bởi, chúng không có khả năng gây khó khăn cho mình nữa đâu. Như vậy, chúng ta cứ thông thả đi tới, chẳng cần gì phải vội vàng.

Châu Bí Từ trở mắt :

- Đành là thánh giác tiểu ca rất linh. Song, nếu chúng dùng thanh la giống lên inh ỏi, vừa giống vừa tấn công, thì tiểu ca còn nghe gì được mà ứng phó?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cho chúng dùng đến phương pháp đó, cũng chẳng thu được lợi ích gì, bởi dù tiểu đệ không thấy đường, lão ca vẫn còn đôi mắt sáng đó chứ? Đành là

mắt lão ca không sáng bằng đôi mắt nguyên vẹn của đệ trước kia, song vẫn giúp tiểu đệ được việc như thường. Huống chi, kém mà vẫn hơn là không có, phải vậy chăng lão ca?

Châu Bí Từ đáp :

- Vậy mình ly khai nơi này ngay bây giờ đi. Dù sao thì ở đây càng lâu, lão phu càng hồi hộp, mừng tượng linh cảm một cái gì bất hạnh sẽ đến với chúng ta...

Yến Thiết Y trấn an lão :

- Yên trí, lão ca. Bọn chúng không còn làm gì nổi chúng ta nữa đâu.

Cả hai tiếp tục đi, thanh Thái A kiếm vẫn là cây gậy vẫn đường, một trước một sau, bước đều....

Trát Phi vội quát :

- Các huynh đệ đâu? Lướt tới chặn đầu, bao vây luôn, đừng để hấn thoát đi!

Hải Minh Thần gọi :

- Trát Phi! Lại đây ta nói cho nghe!

Trát Phi do dự một chút rồi bước tới, buông giọng nghi ngờ :

- Gì đó hử Hải nhị huynh?

Hải Minh Thần bảo :

- Đừng chặn đường, đừng bao vây hấn, cứ để cho hấn đi, còn mình thì âm thầm theo sau. Chỉ để một người ở lại, giữ gìn thi thể Hải đại ca của ta thôi.

Như thế là Hải Công Bá chết với chiếc cần bẫy rồi.

Trát Phi trở mặt :

- Nếu hấn thoát đi?

Hải Minh Thần lắc đầu :

- Đi không khỏi đây. Cứ để hấn đi, đến địa phương bằng phẳng mình sẽ ra tay. Ở đây cây cối rậm rạp, nếu gây chiến, mình không thù thắng được.

Trát Phi hừ một tiếng :

- Ở chỗ bằng phẳng mình được cái lợi thế gì mà cho rằng dễ thù thắng?

Hạ Đại Dung như hiểu ý tứ của Hải Minh Thần, tán đồng :

- Hải nhị gia nói phải đấy Trát đại ca. Mình nên để hấn đi, đến chỗ bằng phẳng rồi hãy hạ thủ.

Trát Phi hàm hừ một lúc, đoạn chiều theo ý muốn số đông, hạ lệnh cho thuộc hạ triệt vây.....

Châu Bí Từ và Yến Thiết Y đi trước, bọn Trát Phi hơn bốn mươi người phân nhau nửa bên tả nửa bên hữu, lặng lẽ theo sau, như đoàn hộ tống đi kèm.

Vừa đi Hạ Đại Dung vừa hỏi Thạch Ngọc :

- Hiện tại bọn ta cần người tích cực giúp sức đẩy Thạch Ngọc.

Thạch Ngọc lạnh lùng :

- Cái gì làm được, ta đã làm rồi, làm hết cho các người rồi, bây giờ các người đòi ta giúp sức, ta đâu còn gì phải làm nữa?

Hải Minh Thần đưa mắt ra hiệu cho Hạ Đại Dung, rồi cười hi hi đáp :

- Lúc đầu, bọn ta chỉ lợi dụng sự quan hệ mật thiết giữa người với Yến Thiết Y, chỉ có vậy thôi. nhưng, vừa rồi đây, bỗng nhiên bọn ta lại nghĩ ra là đã quên một điều quan trọng, mà điều này thì phải có người giúp cho phần lớn mới làm xong được. Bọn ta cứ tưởng ngần ấy nhân thủ cũng đủ đối phó với Yến Thiết Y rồi, bởi người đã nhiều như thế mà Yến tiểu tử lại trúng độc nữa thì hấn đâu còn là kẻ đáng sợ? Ngờ đâu sự tình diễn tiến ngược lại với dự liệu của bọn ta, Yến tiểu tử hung bạo cực độ, tuy mất đã mờ, hấn vẫn gây được tổn thất nặng nề cho bọn ta như thường....

Hạ Đại Dung tiếp nói :

- Bọn ta quên mất là ngươi cũng là tay có hạng trên giang hồ, đáng lẽ lúc đầu bọn ta phải kêu gọi đến ngươi, ta nghĩ nếu có ngươi tham gia cuộc chiến thì chưa chắc là cục diện không đổi dời như hiện tại

Thạch ngọc chặn lại, gằn giọng :

- Các ngươi muốn gì, cứ nói thẳng ra cho ta nghe, đừng quanh co, úp mở, ta chán lắm! Chán lắm rồi!

Hạ Đại Dung cười vuốt :

- Bọn ta muốn ngươi xung phong tấn công hắn, còn bọn ta thì ở phía sau hỗ trợ.

Thạch ngọc hừ lạnh :

- Các ngươi đã xô đẩy ta vào vòng bất nghĩa, ta còn một điểm nhỏ lương tâm thì các ngươi lại tìm cách bắt buộc ta phải hủy diệt luôn! Không! Không thể được, ta không bao giờ làm thêm cho các ngươi bất cứ việc gì, ta không muốn hòa theo bọn hung dữ gây thêm tội ác!

Hải Minh Thần cười nhẹ :

- Ngươi không nghe, thế ngươi muốn thấy áp lực phải không? Ngươi chờ áp lực mới chịu tuân phục à?

Thạch Ngọc nổi giận hét :

- Đừng mong ta làm gì hơn! Những gì ta đã làm cho các ngươi quá đủ rồi!

Hạ Đại Dung bữu môi :

- Ngươi tưởng ngươi khoanh tay trong phút giây này là Yên Thiết Y sẽ thông cảm, tha tội cho ngươi à? ngươi nên hiểu, ngươi đã cho là bao nhiêu việc vừa qua là đủ lắm rồi thì nếu Yên Thiết Y còn sống, là ngươi phải chết nơi tay hắn. Yên Thiết Y thù ngươi mà bọn ta cũng hận ngươi giữa chừng bỏ cuộc, con trai ngươi sẽ chết với bọn ta. Tiến tới, là may ra cả hai cha con ngươi cùng được sống, lùi lại là cả hai cùng mất mạng. Bây giờ mà ngươi giờ cái giọng đạo đức ra, kẻ như ngươi rồi đó Thạch Ngọc!

Trát phi hăm :

- Nếu ngươi bất tuân ý muốn của bọn ta, ta sẽ cho người hạ sát con trai ngươi trước, hạ sát trước mắt ngươi, cho ngươi thấy!

Thạch Ngọc biến sắc mặt.

Hạ Đại Dung đắc ý, tiếp :

- Đáp ứng hay không, tùy ngươi! Tuy nhiên, ngươi phải quyết định gấp!

Thạch Ngọc mắng oang oang.

Bọn Hạ Đại Dung bình thân như thường, không hề nổi giận, nhìn Thạch Ngọc, chờ nghe lão phúc đáp.

Lão cứ mắng.

Một lúc lâu, Hải Minh Thần phát cáu, quát :

- Cho bọn ta biết thái độ của ngươi ngay! Đừng làm mất thì giờ của bọn ta, hãy quyết định cách nào, tránh khỏi hối hận về sau đấy!

Thạch Ngọc rít lên :

- Được rồi, ta đáp ứng song phải có điều kiện.

Hạ Đại Dung chớp mắt :

- Điều kiện gì?

Thạch Ngọc tiếp :

- Mang con trai ta đến đây, cho ta thấy mặt, cho ta biết nó có an toàn hay không?

Trát Phi hét :

- Ngươi cho là bọn ta ngu à? Trao đứa bé cho ngươi trước khi ngươi hành động? Nếu ngươi liều lĩnh thoát chạy đi, thì có phải là bọn ta thêm một chẳng? Đừng nuôi mộng, lão ngốc tử!

Thạch Ngọc vụt trở nên bình tĩnh lạ.

Lão từ từ thốt :

- Ta không có ý tứ đó, ta chỉ muốn nhìn lại đứa con của ta, xem nó ra sao thôi, không cần sờ mó đến nó, các người đừng lo sợ viễn vông. Có nó tại đây, sau khi ta xong việc các người bắt buộc, ta mang nó đi ngay, khỏi phải chờ đợi mất thì giờ. Và từ đó, ta với các người kẻ như đứt khoát, không ai nợ ai, không còn điều gì ràng buộc với nhau nữa.

- Giả như bọn ta không chấp nhận điều kiện đó?

Thạch Ngọc lạnh lùng :

- Thì kẻ như ta đã chết, các người muốn làm chi ta hay con ta, cứ làm.

Hạ Đại Dung nhìn sang Hải Minh Thần, Hải Minh Thần gật đầu :

- Cũng được, nhưng đứa bé thì bọn ta phải khống chế. Đợi khi nào xong việc rồi, ta sẽ giao nó cho người. Ta nhượng bộ như vậy là quá lắm rồi đấy nhé, Thạch Ngọc!

Thạch Ngọc cắn răng đáp :

- Ta đồng ý!

Hạ Đại Dung day qua Trát Phi :

- Trát lão ca, ý tứ thế nào?

Trát Phi không còn làm sao, đành phải theo ý phần đông :

- Các vị muốn sao, huynh đệ cũng thuận theo vậy.

Dương Quý được lệnh sai phái mang đứa bé đến.

Hải Minh Thần lập tức gọi to :

- Các huynh đệ. Chuẩn bị bao vây tiểu tử. Còn hay mất, sống hay chết, cũng do một trận này thôi! Trận quyết liệt, cuối cùng.

Nhưng, Yến Thiết Y không đi đâu hết, chàng chỉ kéo Châu Bí Tử xuống suối, bước ra giữa lòng rồi đứng đó.

Chùng như chàng cũng có ý định quyết đấu một trận cuối cùng, để vĩnh viễn không còn bị đối phương gây phiền phức nữa.

Thủ hạ của Trát Phi tràn tới bờ suối, toan nhảy xuống, Hạ Đại Dung vội chặn lại.

Trát Phi lấy làm lạ hỏi :

- Hạ đại ca có ý tứ gì?

Đang nhìn Yến Thiết Y ngồi trên tảng đá giữa dòng suối, Hạ Đại Dung đáp :

- Hắn không chạy đi, mà còn ngồi chờ tại đó, chắc là có mưu mô gì, nếu mình hấp tấp thì có hại.

Trát Phi cau mày :

- Con mẹ nó! Cứ xông xuống đó liệu sống chết với hắn, còn đắn đo cái quái gì nữa?

Hạ Đại Dung day qua Thạch Ngọc điểm một nụ cười nham hiểm thốt :

- Bây giờ đến lúc người phát động rồi đó, Thạch Ngọc! Hãy xuống đó khiêu chiến tiểu tử đi. Bọn ta sẽ xuống sau tiếp trợ người.

Thạch Ngọc nhắm mắt lại lạnh lùng đáp :

- Được rồi, song ta còn chờ con ta đến đây.

Một lúc sau Dương Quý trở lại.

Đi nhiên có Thạch Niệm từ đi theo.

Thạch Ngọc gọi rồi rít :

- Con! Niệm Từ con!

Hải Minh Thần và Hạ Đại Dung vội chặn lại.

Bên kia bọn Dương Quý đã dừng chân, Dương Quý cầm than đao kề sát cổ Thạch Niệm Từ.

Thạch Niệm Từ vừa khóc vừa gọi :

- Gia gia... gia gia...

Biết không làm gì được, Thạch Ngọc đứng lại.

Hạ Đại Dung suy nghĩ một chút, thốt :

- Phụ tử tình thâm, bọn ta không nỡ quyết liệt với ngươi, vậy ta cho phép ngươi lại gần con, hôn nó, xong rồi phải hành động ngay.

Y chóng Yết Từ Chùy ngay lưng Thạch Ngọc, đứng khoảng tim, vuron hai ngón trở và giữa của bàn tay hữu chỉ vào tử huyệt.

Hải Minh Thần gá Diêm Vương Bút trên cổ lão Thạch Ngọc.

Đằng kia, Dương Quý và ba đại hán đẩy Thạch Niệm Từ tới.

Hai cha con ôm hôn nhau.

Trát Phi hét :

- Ôm mãi như vậy sao? Chẳng phải sanh ly, chẳng phải tử biệt, thì bịn rịn cái quái gì? Muốn sum họp gấp thì hành động gấp. Không ai dư công đứng đây chờ ngươi.

Dương Quý kéo mạnh Thạch Niệm Từ lùi lại, còn Thạch Ngọc thì đưa tay áo quẹt nước mắt.

Hạ Đại Dung mỉm cười :

- Hành động đi, Thạch lão hữu.

Thạch Ngọc mỉm môi, nhún chân nhảy vọt xuống tảng đá.

Châu Bí Từ báo động với Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y hoành Thái A kiếm ngang ngực, nghiêm lạnh chờ.

Thạch Ngọc vẫn còn khóc.

Khóc một lúc, bỗng lão quỳ xuống trước mặt Yến Thiết Y thốt qua nước nỡ :

- Chúng bắt con trai lão phu... Chúng dùng nó uy hiếp lão phu, buộc lão phu phải đại hiệp đến Hồ Lâm sơn... Chúng còn bức lão phu phải bỏ độc dược vào rượu... Phụ tử tình thâm, thành ra lão phu thành kẻ bất nghĩa... Xin đại hiệp xuống tay cho, lão phu chết đi thì mới hết bị lương tâm ray rứt...

Yến Thiết Y thở dài :

- Biết hối hận là còn thiên tánh, còn lương tâm, tại hạ sẵn sàng quên hết mọi lỗi lầm của lão hữu. Lão hữu cảm như chẳng có việc gì xảy ra và cứ thân nhiên sống nốt những ngày còn lại.

Thạch Ngọc lấy ra một gói thuốc, trao cho Châu Bí Từ bảo :

- Rắc vào mắt Yến đại hiệp, mắt sẽ sáng liền.

Châu Bí Từ do dự, sợ lão có âm mưu gì.

Nhưng Yến Thiết Y đưa tay tiếp gói thuốc, tự bôi vào mắt mình.

Bên bờ suối, bọn Dương Quý chăm chú nhìn theo Thạch Ngọc, lo đềnh canh chừng Thạch Niệm Từ.

Thạch Niệm Từ nhân dịp đó, chạy vọt đến suối, lội ra ôm cha.

Bọn Hải Minh Thần kinh hoàng hét to :

- Cha con họ Thạch phản rồi! Chúng ta xuống đó gấp.

Vô ích.

Đôi mắt Yến Thiết Y đã sáng rồi.

Thì bọn Hải Minh Thần chỉ là những ngọn cỏ non trước thanh Thái A kiếm.

Kẻ nào chết thì nằm đó, kẻ chưa chết thì chạy vắt chân lên cổ, Yến Thiết Y không buồn đuổi theo.

Chàng day qua Thạch Ngọc bảo :

- Dẫn tiểu hiền điệt về đi, tìm nơi nào yên ổn mà ở, đừng lưu luyến vùng này mà có ngày sa vào tay chúng. Tại hạ sẵn sàng quên hết việc cũ, lão huynh hãy yên tâm.

Đoạn chàng nắm tay Châu Bí Tử cùng nhảy sang bờ suối bên kia, chạy ra đường cái, đến chỗ buộc ngựa, mỗi người một con trực chỉ Sở Giác Lĩnh.

Chàng quyết đem Châu Bí Tử về Thanh Long xã, hoạn dưỡng lão ta để đền đáp ơn sâu.

Đoạn kết

Một buổi sáng, Yến Thiết Y đang ngồi tại Đạn Kiếm lâu uống trà với Châu Bí Tử.

Bổng Trang Không Ly bước vào.

Yến Thiết Y cười vẫy tay :

- Lại đây, Không Ly! Uống thử thứ trà này xem sao! Loại mới, người ta biếu cách đây mấy hôm thôi.

Trang Không Ly bước tới, nghiêng mình chào Khôi Thủ, rồi chào Châu Bí Tử, đoạn kéo ghế xa xa bàn, ngồi xuống.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có tin tức gì lạ chăng?

Trang Không Ly điểm một nụ cười :

- Lạ thì không, song có thể báo tin vui.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- A! Nói đi! Không Ly!

Trang Không Ly tiếp :

- Bọn tinh báo Quan Đông vừa đưa tin về, Đại Sum phủ mấy lúc sau này đóng cửa tạ khách, mọi sinh hoạt bên trong trở lại bình thường. Lạc Chí Ngang từ ngày được phóng thích, cũng bỏ tình lêu lổng du hí, sáng tối chuyên cần luyện võ, dưới sự giám sát của Lạc Mộ Hàn...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Hối hận và cầu tiến, biết vậy là hấn chưa đến nỗi bại hoại, có thể sau này hấn nói nghiệp cha được, và sẽ làm hơn lão Lạc.

Trang Không Ly tiếp :

- Còn Chương Phàm thì ngược lại, hấn như đau bệnh tương tư, bỏ phế học tập. Chương Sâm hằng quờ trách nhưng làm gì lay chuyển nổi một kẻ mất hồn?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Chứ hồn hấn gửi tận đâu đâu?

Trang Không Ly đáp :

- Tận chốn hương phòng! Hấn van cầu Chương Sâm hỏi con gái Lạc Mộ Hàn, cưới cho hấn. Chương Sâm thương con, đánh tiếng sang Đại Sum phủ. Lạc Mộ Hàn sẵn sàng chấp thuận như Lạc Chân Chân cương quyết từ chối, Lạc Mộ Hàn hỏi nguyên nhân, nàng thẳng thắn đáp là bình sinh chỉ có...

Yến Thiết Y chớp mắt mấy lượt :

- Chỉ có chỉ?

Trang Không Ly nheo mắt :

- Mỗi một mình Kiều Bá Yến Thiết Y mới xứng đáng cho nàng kết duyên chồng vợ.

Yến Thiết Y thân nhiên :

- Thế à? Lạc Mộ Hàn có thái độ nào, sau khi nghe con gái thú nhận như vậy?

Trang Không Ly tiếp :

- Làm cha ai chẳng thương con? Tự nhiên Lạc Mộ Hàn phải thuận ý con, mặc cho cha con họ Chương nghĩ sao thì nghĩ. Nếu tin tức đưa về đây không sai lầm, thì sớm tối gì đây sẽ có người từ Đồng Quan đến Sở Giác Lãnh, thương nghị hôn sự.

Yến Thiết Y cau mày :

- Nhà gái đánh tiếng sang nhà trai? Ngược đời thế sao?

Trang Không Ly gật đầu :

- Thế mới biết, lòng cha đối với con cái, bao la man mác như thế nào! Lạc Mộ Hàn có thể hạ mình hơn thế nữa, để tạo hạnh phúc cho con!

Rồi lão tiếp :

- Khôi Thủ có biết ai lãnh phần việc đến Sở Giác Lãnh thay mặt Lạc Mộ Hàn chăng? Công Tôn đại nương đấy!

Yến Thiết Y kêu lên :

- Mụ ta? Mụ từ đâu đến?

Trang Không Ly đáp :

- Từ sau ngày ly khai Đại Sum phủ, mụ đi ta bà thế giới, chẳng ở tại một nơi nào lâu. Mới đây, mụ trở lại Đại Sum phủ, xem sự tình thế nào. Khi nghe ra, Đại Sum phủ và Thanh Long xã đã hòa giải với nhau, mụ rất vui, bởi thật sự thì mụ không muốn có sự xung đột giữa hai lực lượng. Trước kia, vì nể lời Lạc Mộ Hàn nên mụ phải đứng trong hàng ngũ đối lập với chúng ta. Nhưng đứng để làm gì, để giúp Lạc Mộ Hàn gây thịnh thế, chứ chẳng phải để quyết chiến một cò, một mất với chúng ta như bọn kia. Do đó, mụ tự hiến công tình nguyện làm trung gian giữa hai tổ chức, thắt chặt thân tình, với cuộc hôn nhân này, cả Nam lẫn Bắc sẽ vĩnh viễn thái bình, chúng ta được giải giáp, quy điện, toại hưởng những ngày trời!

Yến Thiết Y mơ màng, không nói gì.

Trong tâm tư chàng, hình bóng Lạc Chân Chân hiện ra, một Lạc Chân Chân thùy mị, trung hậu, với vẻ đẹp hiền hòa...

Đúng như Trang Không Ly báo cáo, mười hôm sau Công Tôn đại nương đến.

Bọn Đồ Trường Mục, Trang Không Ly, bọn Hùng Đạo Nguơn, Thôi Hậu Đức hết sức tán đồng cuộc nghị hôn và cực lực khuyến khích Yến Thiết Y chấp thuận.

Thực ra, Yến Thiết Y cũng hân hoan vô cùng, vì chàng vốn yêu Lạc Chân Chân từ lúc khoác cái lót Trương Tiểu Lang trong Đại Sum phủ.

Và lại, với cuộc hôn nhân này, Nam và Bắc vĩnh viễn sẽ thông hòa, chàng cho rằng đã đến lúc cho các đệ huynh nghỉ ngơi một thời gian, hưởng hoan lạc, bỏ lúc phong trần lao khổ trong sắt máu. Ai có gia đình sum họp với gia đình, ai chưa lập gia đình, tìm người xứng tâm vừa ý mà kết hợp...

Chàng chấp thuận...

Ra đi, Công Tôn đại nương chỉ đóng vai bà Nguyệt, lúc trở về Đồng Quan bà có cảm tưởng mình là một sứ giả Hòa Bình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Long Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.